

మనుస్మృతి

(తెలుగు తాత్పర్యంతో)

తాత్పర్య రచన

డా॥ నల్లందిఘక్ లక్ష్మీనరసింహాచార్యులు

ఆంధ్రోపన్యాసకులు

ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల,
గజ్వేల్ (మెదక్ జిల్లా)

తిరుమల శ్రీ వేంకటేశ్వరుని ఆర్థిక సహాయంవల్ల ముద్రింపబడింది

MANUSMRUTHI

With Telugu Commentary

By

Dr. N.L. NARASIMHA CHARYA

READER IN TELUGU

‘మనుస్మృతి’

తెలుగు తాత్పర్యంతో

డా॥ యన్. యల్. నరసింహాచార్య

గాయత్రీ ప్రచురణలు

ప్రథమ ముద్రణ - 1000 ప్రతులు

ఫిబ్రవరి - 2000

సర్వ స్వామ్యములు రచయితవి

బౌండు ప్రతి వెల రూ. 160 లు

సాధారణ ప్రతి వెల రూ. 120 లు

ప్రతులకు :

యన్. రంగనాయకమ్మ

7-1-110 రెడ్డి ఎన్క్లేవ్, దేవుని అల్వాల, హైదరాబాద్ - 500 010. ఫోన్ 7862038

ముఖపత్రాలంకరణ : **యన్. వేణుగోపాలాచార్యులు**, అల్వాల

టైప్ సెటింగ్ :

డీ.బి. గ్రాఫిక్స్,

5వ, అర్బునా ఆర్కేడ్, రామకృష్ణ హోటల్ ప్రక్కన, సికింద్రాబాద్ - 025. ఫోన్ : 7821733

ముద్రణ :

శ్రీ దత్త సాయి గ్రాఫిక్స్

1-8-702/105, నల్ల కుంట, హైదరాబాద్, ఫోన్ : 3020719, ఆఫీస్ : 7633275

ఇది మనుస్మృతి అంటే ధర్మశాస్త్రం

“ధరతిలోకానితి ధర్మః” - లోకములను ధరించేది ధర్మము అని అర్థము. “ధ్రియతే జనైరితి ధర్మః” - జనులచేత ధరింపబడేది ధర్మము అని మరొక సమన్వయంచేస్తే - ధర్మాచరణ వల్లనే ఈ లోకం నిలిచి ఉన్నదని, అట్లాగే మానవుల స్థితి గతులకు ధర్మమే మూలమని స్పష్టమవుతుంది. అలాంటి ధర్మానికి మూలం వేదం. అందుకే “వేదో ధర్మమూలమ్” అని చెప్పబడింది. ‘విద్’ శబ్దానికి జ్ఞానమని అర్థం. ధర్మాధర్మ పరిజ్ఞానము కల్గించేది కనుకనే ‘వేదమని, ధర్మాధర్మాదులు దీని ద్వారా తెలియ బడతాయి కనుకనే ‘శ్రుతి’ అని, ఆ ధర్మములు తరతరాలుగా అభ్యసించబడుతున్నాయి కనుక ‘ఆమ్నాయ’మని వేదానికి పేర్లు. ఏది ధర్మమో ఏది అధర్మమో నిర్ణయించేది వేదమన్నమాట. అదే విషయాన్ని మనుస్మృతి కూడా - “వేదోఽభిలో ధర్మమూలమ్” (2-6) “సర్వోఽభిహితో వేదే” (2-7) “ధర్మఏవహతో హంతి, ధర్మో రక్షతి రక్షితః (8-15) - అని పలుచోట్ల వివరించింది.

మనిషి మనిషిగా బ్రతకటానికి, మనిషిగా ఎదగటానికి చాలా ముఖ్యమైన ధర్మాన్ని ప్రబోధించినవాటిలో వేదం తరువాత, మొదట చెప్పదగినవి, ధర్మ శాస్త్రాలు. ఆధర్మశాస్త్రాలలో అగ్రగణ్యమైనది మనుస్మృతి. ఒకసారి ధ్యాన నిమగ్నుడైన మనువును, బ్రహ్మదేవుని సమస్త సృష్టి ధర్మాలు తెలుపవలసిందిగా ప్రార్థించిన ఋషిగణానికి, భృగుమహర్షిద్వారా వాటిని చెప్పించాడు. అదే ఈ మనుస్మృతి.

“అల్పజ్ఞాత్ బిభ్యతివేదః ఏష మాం ప్రతిరిష్యతేఇతి తస్మాద్మనురవదత్ తద్భేషజమ్” - అల్పజ్ఞులైన వారు అపార్థకల్పనలు చేస్తారని వేదము భయపడుతుందని, దానికి మందును మనువు చెప్పాడని ప్రతీతి. అందుకే ధర్మ శాస్త్రగ్రంథాలన్నింటిలోనూ మనుస్మృతికి అగ్రస్థానం ఉన్నది. అయితే యుగయగంలోను ధర్మాలు మారుతూవచ్చాయి. అట్లాగే ధర్మశాస్త్రాలు కూడా మారుతూవచ్చినాయి.

“కృతేతు మానవాః ప్రోక్తాః

త్రేతాయాం గౌతమ స్మృతిః

ద్వాపరే శంఖలిఖితౌ

కలౌ పారాశర స్మృతిః

అన్నశ్లోకం అదే విషయాన్ని చెబుతోంది. కృతయుగంలో మనుస్మృతి పరమ ప్రామాణికంగా పరిగణింపబడింది. అట్లాగే త్రేతాయుగంలో గౌతమ ధర్మశాస్త్రం, ద్వాపరయుగంలో శంఖలిఖిత స్మృతి ప్రామాణికములు. ఈ కలియుగంలో పరాశరస్మృతి ప్రామాణికంగా ఉన్నదని అర్థము. ఈ శ్లోకము మనుస్మృతి ప్రామాణికతనే కాక, ప్రాచీనత్వాన్ని కూడా తెలుపుతున్నది. పితృశ్రద్ధాలలో మాంసభక్షణము, దేవరన్యాయమున పిల్లలను కనటం వంటివాటిని మనుస్మృతి సమర్థిస్తూండగా పరాశరస్మృతి కలియుగంలో అవి నిషిద్ధములని చెప్పింది. అట్లాగే - నామకరణము శిశువునకు 10 లేక 12వ రోజున చెయ్యవలెనని మనుస్మృతి (2-30) చెబుతూ ఉంటే, 11వదినంలో చెయ్యవలెనని శంఖవచనము. ఇవన్నీ, ఆచారాలు, ధర్మాలు ఎట్లా మారుతూ వచ్చాయో తెలుపుతాయి. మొత్తం మీద - ఈనాడు మనం ఆచరిస్తున్న ఆచార వ్యవహారాలన్నిటికీ మూలం ధర్మశాస్త్రాలే !

ఈనాడు మనం ఆచరిస్తున్న జాతకర్య, ఉపనయనము, వివాహము వంటి పోడశ సంస్కారములు, శ్రాద్ధవిధి, జాతాశౌచ మృతాశౌచములు స్త్రీ ధర్మాలు వంటి సదాచారములు; అప్పు తీసుకొనటం, క్రయవిక్రయాలలో తలెత్తే వివాదాలు, స్వామి-సేవకుల మధ్య వివాదాలు, భూమి ఎల్లలు, స్త్రీ పురుష వివాదాలు, ఆస్తిపంపకం, జూదం, వ్యభిచారం వంటి అష్టాదశ వ్యవహారాలు; సకాలంలో కర్మలు చేయకపోవటం వలన కలిగే అనర్థాలకు చేసుకోవలసిన ప్రాయశ్చిత్తాలు; అన్యాయం చేసినవారికి రాజు విధించవలసిన వివిధ శిక్షలు - వంటి ఎన్నో విషయాలు ఈ ధర్మశాస్త్ర గ్రంథాలలో వివరించబడినాయి. అంటే వేల సంవత్సరాలుగా నిలిచి ఉన్నది, తరతరాలుగా వస్తున్నది అయిన మన సంస్కృతిని నిలబెట్టినవి మన ధర్మశాస్త్రగ్రంథాలే. అందుకే వాటినీ మనం అధ్యయనం చేసి, మన సంస్కృతిని అర్థంచేసుకొని, మన జీవితాన్ని ఆదర్శవంతంగా తీర్చి దిద్దుకోవాలి. అలాంటి వాటిలో అగ్రగణ్యమైనది మనుస్మృతి. కొన్ని వేల సంవత్సరాలక్రితం అందులో చెప్పిన ఆచార వ్యవహారాలే ఈనాటికీ అమలు చేస్తున్నామంటే, అవి మనకు ఎంత ఆదరణీయమో గ్రహించవచ్చు

పోడశకర్యము, గురు ప్రాశస్త్యము (2-192.....), అతిథి పూజనం (3-102...),

శ్రాద్ధ విధి (3-122....), అశౌచవిధానము (5-58), రాజసేవకులను పరీక్షించటం, రాజువాడే వస్తువులను పరీక్షించటం (7-219,220), రాజుకొఱకు వంటవాళ్ళు చేసిన అహారాన్ని పరీక్షించటం (7-217), తూనికలు - కొలతలు వంటి వాటిని తరచు పరీక్షించటం (8-403), తండ్రి తాను సంపాదించిన ద్రవ్యాన్ని ఇష్టం వచ్చిన వారికి ఇచ్చుకోవటం (9-209), అన్నదమ్ములు తండ్రి ఆస్తి పంచుకున్నప్పుడు ముందుగా తండ్రి చేసిన అప్పలను తీర్చటం (9-218) - ఇవన్నీ ఈనాటికీ ఆచరిస్తున్నవే !

ఇక మనస్ఫుటిలో చెప్పిన ఈ క్రింది విషయాలు అందరూ తెలుసుకోవాలసినవి:

1. ఆచమన జలపరిమాణ ఎంత ఉండాలి (2-62)
2. నమస్కార విధానము - తన కుడిచేతితో గురువు ఎడమ పాదాన్ని తన ఎడమ చేతిలో కుడిపాదాన్ని ముట్టుకొని నమస్కరించాలి.
3. ఋగ్యజుస్సామ వేదములనుండి అకార ఉకార మకార రూపమైన వ్రణ మును, భూః భువః సువః అనే వ్యాహృతి త్రయమును బ్రహ్మ ఏర్పరచినాడు. అట్లాగే ఆమూడు వేదాలనుండి గాయత్రీ మంత్రానికి సంబంధించిన “తత్సవితుర్వరేణ్యం, భర్గో దేవస్య ధీమహి, ధియో యోనః ప చోదయాత్” అన్నపాదత్రయాన్ని ఆకర్షించాడట, కనుక ఓంకారంతో, వ్యావృతిత్రయ సహితంగా, త్రిపాది అయిన గాయత్రీ మంత్రాన్ని జపించాలని, అట్లాచేస్తే పరబ్రహ్మను పొందగలుగుతాడని మనుస్మృతి.(2-76 నుండి 82) కాని, నేడు గాయత్రీ మంత్రం 24 అక్షరాలతోనే ఉన్నది కనుక వ్యాహృతులను వదిలి వేస్తూ ఉంటారు. అది పద్ధతి కాదని మనువు !
4. ఓంకారమే పరబ్రహ్మము. ఆ ఓంకార జపం యజ్ఞాదులకంటే వదిరెట్లు శ్రేష్ఠం దానిని ప్రక్కవాడికి వినపడకుండాచేస్తే 100 రెట్లు శ్రేష్ఠం. మానసికంగా చేస్తే వెయ్యిరెట్లు శ్రేష్ఠం. (2-8385) అది తెలియక చాలా మంది ఓంకారం ఎంత గట్టిగా చెబితే అంత గొప్ప అని భావిస్తూ, సాధనచేస్తున్నారు.
5. కామము ఉపభోగమువలన ఉపశమిస్తుందని నేటివారి అభిప్రాయము. జాతున కామః కామనాం ఉపభోగేన శామ్యతి’ అని మనువు. పైగా అది నెయ్యి పోస్తే ప్రజ్వరిల్లే అగ్నిలాగా పెరుగుతూ పోతుందే కాని తగ్గదు అని మనువు. (2-94)

6. వరుల భార్యను, తనకు దగ్గరి సంబంధంలేని స్త్రీని గౌరవనీయురాలని, సోదరి అని పిలవాలి (2-29).
7. కన్యాదానం చేసి తండ్రి వరుని నుండి ధనం తీసుకుంటే, అతనికి కన్యాదాన ఫలం దక్కదు. పైగా తన సంతానాన్ని అమ్ముకున్నవాడౌతాడు. (3-51)
8. ఇంటికి వచ్చిన అతిథుల కుల గోత్రాలను అడగటం, వాంతిచేసుకొన్న అన్నమును పెట్టటంతో సమానము (3-109).
9. దేవకార్యంకంటే పితృకార్యం ముఖ్యము (3-203).
10. సంధ్యావందనాన్ని సరియైన సమయాలలో ఎక్కువ సేపు చెయ్యటంవల్లనే ఋషులు దీర్ఘాయుస్సు, యశస్సు, బ్రహ్మవర్చస్సు, ప్రజ్ఞలను పొందగలిగినారు. (4-94)
11. పరస్త్రీ వ్యామోహం ఆయుక్తీణాన్ని కల్గిస్తుంది. (4-134)
12. తపస్సు వల్లనే పూర్వ జన్మ స్మరణ కలుగుతుంది (4-148)
13. సదాచారము వల్లనే దీర్ఘాయువు, ధనము, సత్సంతానము కలుగుతాయి. (4-156)
14. శ్రద్ధగా ఇయ్యకపోతే శ్రోత్రియుని అన్నమైన తినరాదు. (4-225)
15. చేసిన దానాన్ని ఇతరులకు చెప్పకూడదు. (4-236)
16. ప్రణవంతో చేసే ప్రాణాయామం చాలా గొప్పది. అది ఇంద్రియ దోషాలను పోగొడుతుంది. (6-70)
17. జలగలు, దూడలు, తేనెటీగలు ఏవిధంగా కొద్ది కొద్దిగా ఆహారం తీసుకుంటాయో, రాజుకూడ ప్రజలను కష్టపెట్టక కొద్ది కొద్దిగా పన్ను తీసుకోవాలి (7-129)
18. దోపిడి, ఇళ్ళు తగుల బెట్టటం వంటి నేరాలను కఠినంగా శిక్షించాలి (8-345).
19. మేనరికం చేసుకుంటే చెల్లిలిని వివాహమాడిన పాపం వస్తుంది (11-171)

20. వాలఖిల్యాదులు ఆజన్మ బ్రహ్మచారులై మోక్షాన్ని పొందారు. కనుక పుత్రులుంటేనే మోక్షమని భావించనక్కరలేదు (5-160) ఇవికాక ఆచమనం ఎట్లా చెయ్యాలి . (2-60,61), శ్రాద్ధం ఎట్లా చెయ్యాలి (3-122- 157), గురువు - ఉపాధ్యాయుడు - ఆచార్యుల మధ్య తేడా ఏమిటి (2-140...142), భోజనం చేసేటప్పుడు ఏ దిక్కునకు తిరిగి కూర్చోవాలి (2-52), మితాహారం ఎందుకు సేవించాలి (2-57), చదువు చెప్పటానికి యోగ్యులెవరు (2-109), పెద్దలు వచ్చినప్పుడు ఎందుకులేచి నమస్కరించాలి 2-120), ఎలాంటివారిని మంత్రులుగా చేసుకోవాలి (7-60,61) - - వంటి ఎన్నో విషయాలు ఈ మనుస్మృతిలో చక్కగా వివరింపబడినాయి. ఇన్ని అపూర్వ విషయాలను, కొన్ని వేల సంవత్సరాలకు పూర్వమే ప్రవచించిన మనుస్మృతి ఈనాడు పనికిరాని పుస్తకం ఎట్లా అవుతుంది ?

అలాంటి మనుస్మృతి ఈనాడు అనేక విమర్శలకు గురి కావటానికి ప్రధానకారణాలు రెండు మూడు కన్పిస్తున్నాయి. అవి.

1. బ్రాహ్మణజాతిని చాలా గొప్పదిగా చెప్పటం - వారికి అన్ని రాయితీలు కల్పించటం.
2. శూద్రజాతిని దూషించటం.
3. స్త్రీలను అబలలని, అస్వతంత్రులని కించపరచటం.

ఈ విషయాలు కొంచెం పరిశీలించవలసివే !

1. మనుస్మృతిలో చాలాచోట్ల బ్రాహ్మణుల ప్రసక్తి కన్పిస్తుంది. ఆయాచోట్లలో ఉన్న విషయాలను పరిశీలిస్తే, మనువు ఎలాంటి బ్రాహ్మణులను దృష్టిలో పెట్టుకొని వ్రాశాడో విశదమవుతోంది. బ్రాహ్మణుడు ధర్మ రక్షణకై పుట్టినాడు. ధర్మ రక్షణ చేస్తూ ప్రపంచాన్ని రక్షించటానికి బ్రాహ్మణుడు సృష్టించబడినాడు (1-93,94). అధ్యయనము, అధ్యాపనము, యజనము, యాజనము, దానము, ప్రతిగ్రహణము - అనే షట్కర్మలను అతడు ఎప్పుడూ చేస్తూ ఉండాలి. (1-98, 10-75) అతడు సదాచార సంపన్నుడు కావాలి. అది లేకపోతే వేదాధ్యయనం చేసినా ఫలితం ఉండదు (1-109). ఇతరులను మోసం చెయ్యక, చక్కని మార్గంలో నడవాలి (4-11). అన్యాయంగా ధనం సంపాదించకూడదు. వేదోదితకర్మలనే చెయ్యాలి. ఇంద్రియనిగ్రహంకలవాడై ఉండాలి .

(4-14..17). అలాంటి శ్రోత్రియుడు ఆకలితో బాధపడకుండా చూడటం రాజు బాధ్యత. ఎలాంటి పరిస్థితిలోనూ అతని నుంచి పన్ను వసూలు చెయ్యకూడదు (7-133) ఇక అటువంటివాణ్ణి చంపటం మహాపాపం (8-381).

బ్రాహ్మణులకు కోపం వస్తే శపించి రాజును సమైక్యంగా నాశనం చెయ్యగలరు. అగ్నిని సర్వభక్షకుని చేసినది, చంద్రుని క్షయ రోగిగా చేసినది, సముద్రంలోని నీటిని క్షారమయంచేసి త్రాగటానికి వీలు లేకుండా చేసినది బ్రాహ్మణ శక్తి (9-313,314). బ్రాహ్మణుడు తన బ్రహ్మం తేజస్సుచేతనే తనకు కీడు చేసిన వారిని శిక్షించాలి. తనకు కీడు చేసిన వారిని అధర్వ వేదంలో ఆంగీరసమహర్షి తెల్పిన అభిచారమంత్రములచేతనే నిగ్రహించాలి. అతనివాక్యే శస్త్రము వంటిది (11-32,33) వీటన్నింటినీ పరిశీలిస్తే మనుస్మృతిలో నిర్దేశించిన బ్రాహ్మణులు ఎలాంటివారో అర్థంచేసుకోవచ్చును. వాళ్ళు బ్రాహ్మణబ్రాహ్మణులు కాదు. నిగ్రహానుగ్రహసమర్థులైన తపస్సంపన్నులు. మరి అలాంటి వారు నేటికీ పూజింపబడుతూనే ఉన్నారుకదా! మనువు చెప్పినదానిలో అతిశయోక్తి ఏమున్నది ?

2. శూద్రులను అణగద్రొక్కారనేది - శూద్రులను గురించి మనువు అభిప్రాయాలని చూద్దాము. “శోచంతి భిద్యంత ఇతి శూద్రాః” కష్టపడేవారని అమరము. బ్రాహ్మణులు విరాట్పురుషుని ముఖంనుంచి శూద్రులు పాదాలనుంచి పుట్టారని మనుస్మృతి (1-31). శరీరంలో ముఖం ఎంత ముఖ్యమో పాదాలు అంతే ముఖ్యము. ఛందస్సు వేదపురుషునికి పాదాల వంటిది అన్నదాని భావం కూడా అంతే. మనిషి సర్వాంగములతో కూడిన వాడైనప్పటికీ, కాళ్ళు లేకపోతే ఎంత కష్టమో, అట్లాగే కష్టపడి పంటలు పండించి, సేవలుచేసే వాళ్ళు లేక పోతే కూడా అంతే కష్టము. అదే మనువు భావంగా కన్పిస్తుంది అట్లాకాకపోతే అంటరానివాడైన శూద్రుడు కూడా ఆ విరాట్పురుషునినుంచే పుట్టినట్లుగా ఎందుకు వర్ణిస్తాడు? కనుక పై కులాల వారందరికీ శూద్రుడే ఆధారభూతుడని అర్థం చేసుకోవాలి.

అదీకాక - పౌండ్రకులు, ఓడ్రులు, ద్రవిడులు, కాంభోజులు, యవనులు, శకులు, పారదులు, పహ్లావులు, చీనులు, కిరాతులు, దరదులు, ఖశులు మొదలైనవారు సంస్కార రాహిత్యం వల్లనే శూద్రులయినారని చెప్పబడింది. (10-43...45) కనుక

సంస్కారదూరులైన వారంతా ఆ రోజులలో శూద్రులుగా పరిగణింపబడే వారని తెలుస్తుంది.

అంతేకాదు - 90 సం॥ల పై బడిన శూద్రుడు బ్రాహ్మణునికి గౌరవింపదగినవాడేనట. (2-137). ఆకలితో ఉన్న బ్రాహ్మణుడు శూద్రునికంటే తక్కువ వారి ఇంటకూడా భోజనం తినవచ్చును. అందుకు విశ్వామిత్రుడు, భరద్వాజుడు వంటివారే నిదర్శనము. (10-107, 108).

కనుక వీటన్నింటిని బట్టి ఆలోచిస్తే అనాటి శూద్రులు, మనమనుకొనే శూద్రులు కారనిపిస్తోంది. అయితే - శూద్రుడు తాకితే అతని నాలుక కోసి వెయ్యాలని (8-270,271), ఏ అంగంతో హింసిస్తే ఆ అంగాన్ని ఖండించాలని (8-280), శూద్రుడు ఉన్నత జాతి స్త్రీతో రమిస్తే లింగచ్ఛేదం చెయ్యాలని (8-374) - మనుస్మృతిలో కన్పిస్తోంది. అది తీవ్రమైన నాటి శిక్షావిధానానికి నిదర్శనం - ఎందుకంటే దొంగతనం చేస్తే శిరచ్ఛేదం చెయ్యమని మనువే చెప్పాడు. (9-277)

ఏమైనప్పటికీ అంత క్రూరమైన శిక్షలు సమర్థనీయములు కావు.

3. ఇక స్త్రీ విషయకమైన అభిప్రాయాలను చూద్దాం. “యత్ర నార్యస్తు పూజ్యంతే రమంతే తత్ర దేవతాః” - స్త్రీలు పూజింపబడేచోట దేవతలుకూడా సంతోషిస్తారు. వారికి గౌరవము లేని చోట జరిగే దేవతాపూజలు, క్రతువులూ అన్నీ నిష్ఫలములే (3-56) - అని మనువు చెప్పాడు. అయినే “న భజేత్ స్త్రీ స్వతంత్రతామ్” (5-148), న స్త్రీస్వాతంత్ర్య మర్హతి” (9-3) అనీ చెప్పాడు. ‘స్వతంత్ర శబ్దానికి ‘ప్రధానమైనది కాదని భావము. అంటే ఎప్పుడూ రక్షణీయమైన వస్తువే అని తాత్పర్యము. చిన్న తనంలో తండ్రి రక్షిస్తాడని, యవ్వనంలో భర్త రక్షిస్తాడని, వృద్ధాప్యంలో పుత్రులు రక్షిస్తారని ఆ శ్లోకభావము. అంతేకాని స్వతంత్రంలేనిదని కాదు. అందుకే స్త్రీలపట్ల అసభ్యంగా ప్రవర్తించిన వారిని విచారించకుండానే శిక్షించమన్నాడు మనువు (8-72)

స్త్రీలకు కావలి పెట్టి ఎప్పుడూ రక్షించటం కష్టం కనుక, తమకు తామే కాపాడు కొనే స్థితిలో ఉండాలంటాడు మనువు. (9-12)

తండ్రి తన కుమార్తెకు యోగ్యుడైన వానితో వివాహం చెయ్యకపోతే స్వతంత్రించి

తానే పెళ్ళి చేసుకోవచ్చునని ఆనాడే మనువు చెప్పాడు. (9-91) స్త్రీ ధనాన్ని వివరించాడు.

వీటన్నింటిని బట్టి ఆనాటి స్త్రీలకున్న ఉన్నతస్థానాన్ని, గౌరవాన్ని ఊహించవచ్చును.

“ స్త్రీ రత్నందుష్కలాదపి” (2-238) - అని స్త్రీ రత్నాన్ని దుష్కలంనుంచి అయినా వివాహమాడవచ్చునంటాడు మనువు.

అంతేకాదు - పురుషుల బలహీనతను దృష్టిలో పెట్టుకొని, తన తల్లి - చెల్లెలు - కూతురుతో కూడా పురుషుడు ఒంటరిగా ఉండరాదని శాసించాడు. ‘ 2-215).

ఇలాంటి పరిస్థితులు నేడు కూడా లచ్చటచ్చట కన్పిస్తూనే ఉన్నాయి. అందువలననే స్త్రీ అన్ని విధాలా రక్షణీయవస్తువే అనే ఉద్దేశ్యంతోనే “న స్త్రీ స్వాతంత్ర్యమర్హతి” అని చెప్పినాడు మనువు.

ఇవన్నీ అట్లా ఉంచి - ఆనాటి పరిస్థితుల దృష్ట్యా కూడా ఆలోచించవలసి ఉంటుంది. నిన్న మొన్నటి వరకూ ఈనాడు కూడా నిమ్మజాతి వారు పొందుతున్న కష్టాలే ఇందుకు నిదర్శనం. అట్లాగే స్త్రీలు ఒంటరిగా నిర్భయంగా వెళ్లగలిగిన మంచి రోజులు ఈనాటికీ లేవుకదా! ఇక ఆనాటి వ్యవస్థ ఎట్లా ఉండిందో ఏమో, మనువు ఆ విధంగా వ్రాయటానికి

కనుక ఇలాంటివ్రాతలున్నాయని మనుస్మృతిని బహిష్కరించనక్కరలేదు! దానిని తగులబెట్టినవసరమూలేదు. ఈనాటికైనా మనువు హెచ్చరికలను దృష్టిలో పెట్టుకొని సమాజస్థితిగతులను చక్కదిద్దుకోవాలి !

ఇటీవలికాలంలో అందరి దృష్టి మనుస్మృతి వైపు ఆకర్షింపబడుతున్నది. ఇన్ని వేల సంవత్సరాలైనా దానిని చదువకూడని పుస్తకంగా ఎవరూ తీసి పారవేయ్యలేరు. అంతేకాక అనేక ముద్రణలతో అది ఇంకా అమ్ముడు పోతూనే ఉంది. ఇన్నీ ఆటు-పోటులకు తట్టుకొని, ఇంతకాలం నిలిచి ఉండటమే దాని గొప్పతనానికి ప్రబల నిదర్శనము !

చివరన ఒక సందేహం మనుస్మృతి ఎన్నోసార్లు, ఎన్నో భాషలలోకి అనువదించబడి

ముద్రింపబడిందికదా! మళ్ళీ ఈ అనువాదం ఎందుకు ? అనేది. ఒక విషయం అందరికీ అర్థమయ్యే విధానము - అది చెప్పబడే తీరులోను, చెప్పేవారి సామర్థ్యం మీదను ఆధారపడి ఉంటుంది. అందుకే డా॥ నరసింహాచార్యులుగారు పాఠకులకు ఎంతవరకు అవసరమో అంతే చెప్పారు. అందరికీ అర్థమయ్యేతీరులో ప్రబోధించారు. అంతేకాదు. శూద్రులు భగవంతుని పాదాలనుంచిపుట్టారు. (పుట-5), నామకరణలో (పుట-21), 'నభజేత్ స్త్రీ స్వతంత్రతామ్' (పుట-140), 'నస్త్రీ స్వాతంత్ర్యమర్హతి' (పుట-240) - మొదలైనచోట్ల ఆచార్యులవారి వ్యాఖ్య చక్కగా సాగింది. గ్రంథంలోని అనేక విషయాలను సుబోధకంగా వివరించారు.

ఈ శాస్త్ర అధ్యయన ప్రయోజనాన్ని మనువే ఇట్లా చెప్పాడు - దీనిని అర్థం చేసుకొన్నవాడు మనోవాక్యాయములతో పాపములు చేయలేడు తనతోపాటు పదిహేను తరములవారిని, ఈ భూమినీ పవిత్రం చేయగలుగుతాడు. అలాంటి యోగ్యునికి ఈ భూమినంతటినీ దానం చెయ్యవచ్చును, సర్వశ్రేష్ఠమైన ఈశాస్త్రం జ్ఞానాన్ని పెంచటమేకాక, కీర్తిని కలిగిస్తుంది. అయుస్సును పెంచుతుంది; మోక్షానికి కూడా కారణమవుతుంది. అందువలన ఈ మనుస్మృతి అందరూ చదవవలసినదే ! అలాంటి గ్రంథాన్ని అందరికీ అందుబాటులో ఉండేటట్లు వ్రాసిన నరసింహాచార్యులు గారు ధన్యులు.

ఆయుష్మాన్ భవ సౌమ్యశ్రీ నరసింహా ! శుభం భూయత్ !

ఆచార్య హరి శివకుమార్

డీన్, ఫాకల్టీ ఆఫ్ ఆర్ట్స్

కాకతీయ విశ్వవిద్యాలయము

వరంగల్ - 506 009.

వరంగల్

1-3-2000

కృతజ్ఞతలు

కృతజ్ఞతలు చెప్పుకొనేముందు ఒకటి రెండు మాటలు. 24-3-99న 'వార్త' దినపత్రికలో ఒక వార్త వచ్చింది 'చచ్చి సాధించిన మనువు' అనేది దాని శీర్షిక. ముంబాయిలో సంగారే అనే వ్యక్తి మార్చి 20 తేదీన మనుస్మృతి ప్రతిని తగల బెట్టబోయి తాను కాలిపోయాడు అనేది అందలి సారాంశం.

నేను మనుస్మృతిని రేడియోప్రసంగంనిమిత్తం చాలా సంవత్సరాల క్రితం చదివినాను కాబట్టి పై వార్త నన్ను కలచి వేసింది. నిజంగానే ఆ వ్యక్తి మనుస్మృతిని చదివి, నచ్చక ఆ పని చేసినాడా? లేక ఎవరో చెప్పిన దానిని ఏదో ఊహించుకొని చేసినాడా అన్నవి నాముందుండిన ప్రశ్నలు.

మేధావి వర్గం స్వయంగా ఆలోచించి మంచి చెడులను నిర్ణయించాలే తప్ప పూర్తిగా ఇతరులపై ఆధారపడికాదు అనేది నా భావన. అందువల్ల తెలుగులో మనుస్మృతి గురించి ప్రయత్నిస్తే నాకు మార్కెట్లో రెండు కాపీలు దొరికినాయి. ఒకటి కుల్లూకభట్టు వ్యాఖ్యానంతో, సరస్వతి వెంకట సుబ్బరామశాస్త్రిగారి తెలుగు తాత్పర్యంతో 1928 లో వావిళ్ళ రామస్వామి శాస్త్రులు అండ్ సన్స్ వాళ్ళు ముద్రించిన ప్రతి. దానిని బాల సరస్వతి బుక్ డిపో వారు ఇటీవలే తిరిగి ముద్రించినారు. శ్రీ వెంకట సుబ్బరామశాస్త్రి గారు ప్రతి శ్లోకానికి విడివిడిగా చక్కని తెలుగు తాత్పర్యం రాసినారు. కాని సుమారు 80 సంవత్సరాల క్రితం రాసిన భాషకు ఇప్పటి వ్యవహారభాషకు చాలా అంతరం ఉంది. పైగా 700 పేజీలతో రాయల్ సైజులో ముద్రింపబడ్డ ఆ పుస్తకం వెల రూ. 300 లు. ఈ ధర చాలామందికి అందుబాటులో లేదు. అందువల్ల పుస్తకం చాలామందికి చేరువకాలేదు.

ఇక రెండవది శ్రీ పానుగోటి కృష్ణారెడ్డిగారు రాసిన మనుస్మృతి పరిచయం. దాని వెల భాష అందరికీ అందుబాటులోనే ఉన్నా వారన్నట్లు అది పరిచయపుస్తకం మాత్రమే. మూలం ఆ పుస్తకంలో చేర్చబడలేదు. పైగా విషయాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని రాసినందువల్ల ఈ విషయం కనీసం ఏ అధ్యాయంలో ఉందో కూడ సరిగ్గా చెప్పలేం.

అందువల్ల పై రెండు పుస్తకాలను చూచిన తరువాత మూలశ్లోకాలతో కలిపి కొద్దిగా అందరికీ అందుబాటులో ఉండే భాషలో సాధారణ పాఠకుడికీ అందుబాటులో ఉండే ధరలో మనుస్మృతి తాత్పర్యం రాయాలనిపించింది.

ఇదీ నా ప్రయత్నానికి పూర్వ రంగం.

ఇక తాత్పర్యం రాసేటపటప్పుడు కొన్ని చోట్ల కొద్ది మార్పు చేసినాను. అట్లే విషయానుక్రమణికలో ఇంచుమించు ప్రతి శ్లోకంలో ప్రత్యేక విషయం ఉంది. కావున

ప్రధానమైన విషయాలనే దానిలో చూపించినాను. దీనిని పాఠకులుమన్నిస్తారని తలుస్తాను.

నేను తాత్పర్యం మాత్రం రాసినాను. ఎక్కడా దేన్నీ వ్యాఖ్యానించదలుచుకోలేదు. ఎవరి వ్యాఖ్యానం వారిది. దాని మంచిచెడులూ వారివే. కాని మనుస్మృతి చక్కగా చదువకదాన్ని వ్యాఖ్యానించడం మాత్రం కూడదంటాను. చారిత్రకాంశాన్ని కూడా దృష్టిలో పెట్టుకొంటే మంచిదంటాను. నా ప్రయత్నమంతా వారికి ముడిసరుకును స్వచ్ఛంగా అందించేవరకే.

నా ప్రయత్నానికి ధైర్యవచనాలతో తమ ఆమోదం తెలుపుతూ మంగళా శాసనం తెల్సిన శ్రీ శ్రీ శ్రీ త్రిదండి శ్రీమన్నారాయణ రామానుజ చినజీయర్ స్వామివారికి దాసోహములు.

పుస్తక ముద్రణ అధిక ఆర్థిక భారంతో కూడుకున్నవని. అందులోనూ 400 పేజీలున్న ఈ పుస్తకం ప్రింటు చేయాలంటే మరీకష్టం. దీనికి ధార్మిక గ్రంథ ప్రచురణ క్రింద 20 వేల రూపాయల ఆర్థిక సహాయ మందించిన తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానం కార్య నిర్వహణాధికారి డా॥ ఐ.వి. సుబ్బారావుగారు ఐ.ఎ.ఎస్ గారికి నా కృతజ్ఞతాభివందనలు.

ఈ గ్రంథానికి ముందు మాట వ్రాస్తూ మనుస్మృతిని అందలి విశేషాలను పాఠకులకు పరిచయం చేసిన అస్మద్గురువరేణ్యులు కాకతీయ విశ్వవిద్యాలయం ఆర్ట్స్ శాఖ డీన్ ఆచార్య హరి శివకుమార్ గారికి నా హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతాంజలులు.

మనుస్మృతి తాత్పర్య రచన వెుదలుపెట్టినప్పటినుండి అన్నివిధాల సహకారమందిస్తున్న నంగారెడ్డి ప్రభుత్వకళాశాల తెలుగుశాఖ అధ్యక్షులు డా॥ కె. నరసింహాచార్యులగారికి

నా అన్ని రచనలలోను చేదోడు వాదోడుగా ఉన్న నా శ్రీమతి రంగనాయకమ్మకు నా పుస్తకాలకన్నిటికీ అందంగా ఆలోచనాత్మకంగా ముఖపత్రాలందిస్తున్నట్లే దీనికి చక్కగా ముఖపత్రాన్ని అందించిన సోదరుడు యన్. వేణుగోపాలచార్యులకు

ఓపికతో చక్కగా డి.టి.పి పనిచేసిపెట్టిన డి.బి. గ్రాఫిక్స్ అధినేత జి. భూపాలరెడ్డిగారికి సరియైన సలహాలందిస్తూ అందంగా తీర్చిదిద్ది సకాలంలో ఈ పుస్తకాన్ని అందించిన దత్తసాయి గ్రాఫిక్స్ నిర్వాహకులు శ్రీమతి జి.ఎన్. లక్ష్మీగారికి

ఇంకా ఎందరో మహానుభావులు

అందరికీ నా హృదయపూర్వక వందనములు.

మీ

యన్. యల్. నరసింహాచార్య

అలువాల

21-2-2000

విషయానుక్రమణిక

ప్రథమాధ్యాయం

	శ్లోకం	పేజీ
1. మునుల ప్రశ్న	౧	1
2. మనువు సమాధానం	౪	1
3. సృష్టిక్రమం	౫	1
4. మనుస్మృతి ప్రచారం	౫౮	9
5. కాల ప్రమాణం	౬౪	9
6. యుగధర్మాలు	౮౨	12
7. వర్ణధర్మాలు	౯౧	13
8. ఇందలి విషయాలు	౧౧౧	15

ద్వితీయాధ్యాయం

1. ధర్మ లక్షణం	౧	17
2. ధర్మ ప్రమాణాలు	౬	18
3. అధికారి	౧౬	19
4. బ్రహ్మర్షి దేశం	౧౯	19
5. మధ్య దేశం	౨౧	20
6. ఆర్యావర్తదేశం	౨౨	20
7. యజ్ఞీయదేశం	౨౩	20
8. వర్ణధర్మాలు	౨౫	20
9. జాతకర్మ	౨౯	21
10. నామకరణం	౩౦	21
11. అన్న ప్రాశం	౩౪	21

12.	చౌళం	౩౫	22
13.	ఉపనయనం	౩౫	22
14.	ఉత్తరీయం, మేఖల	౪౧	23
15.	యజ్ఞోపవీతం	౪౪	23
16.	దండములు	౪౫	24
17.	భిక్షాటనం	౪౯	24
18.	భోజన విధి	౫౨	25
19.	బ్రహ్మదితీర్థ లక్షణము	౫౯	26
20.	ఆచమన విధి	౬౦	26
21.	ఉపనీతుడు చేయవలసిన పనులు	౬౯	27
22.	శిష్యభేదములు	౧౦౯	33
23.	నమస్కార పద్ధతి	౧౨౨	35
24.	ఆచార్యుడు	౧౪౦	37
25.	ఉపాధ్యాయుడు	౧౪౧	37
26.	గురువు	౧౪౨	37
27.	ఋత్విక్కు	౧౪౩	38
28.	గౌరవించతగినవారు	౧౪౪	38
29.	శిష్యునితో ఉండవలసిన రీతి	౧౫౯	40
30.	వేదాభ్యాసం	౧౬౪	40
31.	బ్రహ్మచారినియమాలు	౧౭౬	42

మూడవ అధ్యాయం

1.	గృహస్థాశ్రమవాసం	౨	52
2.	వివాహమాడదగిన కన్యలు	౫	52

3. వివాహ భేదాలు	౨౧	55
4. భార్యతో కూడు సమయం	౪౫	58
5. కన్యా విక్రయం	౫౨	59
6. కన్యా గౌరవం	౫౫	59
7. పంచమహాయజ్ఞాలు	౬౭	60
8. నిత్యశ్రాద్ధం	౮౨	62
9. భిక్షనిచ్చుట	౯౪	64
10. అతిథి పూజ	౯౯	64
11. అన్యాహర్యశ్రాద్ధం	౧౨౨	67
12. శ్రాద్ధ విషయం	౧౩౮	69
13. పార్యణ శ్రాద్ధ నియమాలు	౨౦౨	77
14. తర్పణ ఫలం	౨౮౩	87

చతుర్థాధ్యాయం

1. జీవించు పద్ధతులు	౨	88
2. వాగ్యాగం	౨౩	91
3. జ్ఞానయాగం	౨౪	91
4. అన్నశ్రాద్ధాలు చేయనప్పుడు	౨౭	91
5. స్త్రీగమన నిషేధం కాలం	౪౦	93
6. మార్గములందు మలమూత్ర నిషేధం	౪౬	94
7. సంధ్యాకాలభోజన నిషేధం	౫౫	95
8. నీటిలో మల మూత్ర నిషేధం	౫౬	95
9. పాడుపడ్డ ఇంటిలో నిద్ర నిషేధం	౫౭	95
10. ధర్మికులు లేని గ్రామంలో ఉండవద్దు	౬౦	95
11. అతిభోజనం కూడదు	౬౨	96

12.	ఇతరులు ధరించిన యజ్ఞోపవీతం ధరించరాదు.	౬౬	96
13.	దొడ్డి త్రోవలలో ఇంటిలోనికి పోరాదు	౭౩	97
14.	జూదం, పడుకొని భుజించుట తగదు	౭౪	97
15.	తడికాళ్ళతోనే భుజించాలి	౭౭	97
16.	కోపంతోనైన తలపై కొట్టుట, జుట్టు పట్టుకొనుట తగదు.	౮౩	98
17.	దానము స్వీకరింపకూడదు	౮౪	98
18.	ఇరువది యొక్క నరకాలు	౮౮	99
19.	ఉదయాన చేయాల్సిన పనులు	౯౨	99
20.	శ్రావణీయందు చేయకూడని పనులు	౯౫	100
21.	వేదాధ్యయనం చేయతగని సమయాలు (అనధ్యాయనాలు)	౯౭	100
22.	వ్యర్థవాదం చేయరాదు	౧౩౮	106
23.	అవిఠివానిని తిట్టరాదు	౧౪౧	106
24.	స్నాన జపాదులు చేయవలసిన సమయం	౧౫౨	107
25.	దేవతలు మొ॥ వారిని దర్శించు సమయం	౧౫౩	107
26.	పెద్దలను గౌరవించుట	౧౫౪	108
27.	ఆచరించవలసిన కర్మలు	౧౫౫	110
28.	శిష్యాదుల శిక్షించుట	౧౭౫	110
29.	కులాచారం	౧౭౮	110
30.	బైడాల ప్రతుడు	౧౯౩	112
31.	బక ప్రతుడు	౧౯౪	112
32.	కపటంతో ప్రతం చేయరాదు	౧౯౯	113
33.	అనుమతి లేక ఇతరుల వస్తువులనుపయోగింపరాదు	౨౦౨	113
34.	యమనియమాలు	౨౦౪	114
35.	దానఫలములు	౨౨౭	116

36. ధర్మ ప్రశంస	౨౩౯	119
37. భిక్ష తీసికొనుట	౨౪౮	120
38. కుటుంబ భారాన్ని తగిన పుత్రునిపై మోపాలి	౨౫౫	121
39. పరబ్రహ్మ ధ్యానం	౨౫౮	121

పంచమాధ్యాయం

1. మృత్యుమార్గం	౩	122
2. తినతగనివి	౫	122
3. తినతగినవి	౧౮	124
4. అశౌచం	౬౧	129
5. శుద్ధి	౧౦౭	136
6. ఆచమనవిధి	౧౩౯	141
7. స్త్రీ ధర్మాలు	౧౪౬	141

షష్ఠాధ్యాయం

1. వాన ప్రస్థాశ్రమము	౧	145
2. సన్యాసాశ్రమము	౩౩	149
3. గృహస్థుని గొప్పతనం	౮౯	156
4. దశవిధ ధర్మాలు	౯౨	156

సప్తమాధ్యాయం

1. పరిపాలకుని ధర్మాలు	౧	157
2. దండము	౧౪	159
3. వ్యసనములు	౪౫	163
4. సచివులు	౫౪	164
5. దూతలక్షణం	౬౩	165
6. దుర్గములు	౬౯	166

7.	రాజగృహం	౭౬	167
8.	పురోహితాదులు	౭౮	167
9.	అధ్యక్షులు	౮౦	167
10.	యుద్ధము	౮౭	168
11.	రాజలక్షణం	౧౧౦	171
12.	గ్రామాధికారులు	౧౧౫	172
13.	నగరాధికారి	౧౨౧	173
14.	ఉద్యోగులకు వృత్తి	౧౨౫	173
15.	కప్పము	౧౨౭	173
16.	రహస్యాలోచన	౧౪౭	176
17.	దండయాత్ర	౧౮౨	180
18.	సేనా వ్యూహములు	౧౮౭	181
19.	రాజ భోజనం	౨౧౬	185
20.	రాజు నిత్యకృత్యాలు	౨౨౧	186
21.	రాజు అస్వస్థుడైనప్పుడు		
	రాజ్యభారము నప్పగించుట	౨౨౬	186

అష్టమాధ్యాయము

1.	వ్యవహారములు	౧	187
2.	రాజసభ	౧౧	188
3.	తప్పుడు తీర్పు చెప్పినచో	౧౮	189
4.	బాలల ధనమును రక్షించుట	౨౭	190
5.	పుత్రులు లేని వారి ధనమును తీసికొన్నచో	౨౯	190
6.	దిక్కులేనివారి ధనమును కాపాడవలసిన సమయము	౩౦	190
7.	ధనము పోగొట్టుకొన్న వారినడుగవలసిన రీతి	౩౧	190

8.	పోగొట్టుకొన్న ధనాన్ని రాజు ఇప్పిస్తే	౩౩	191
9.	ఇతరుల నిధి	౩౫	191
10.	వ్యవహారముల తీర్పు పద్ధతి	౪౧	192
11.	సాక్షులు	౬౦	194
12.	నాణెములు	౧౩౧	203
13.	ప్రథమ మధ్యమోత్తమసాహసాలు	౧౩౮	204
14.	అప్పతీసుకొన్నప్పుడు	౧౩౯	204
15.	కుదువబెట్టుట కొన్నప్పుడు	౧౪౫	205
16.	వడ్డీ	౧౫౨	206
17.	ప్రయాణీకులనుండి తీసికోవలసిన సుంకం (వార్టీలు)	౧౫౭	206
18.	జామీను పడుట	౧౫౮	207
19.	విక్రయించుట	౧౯౭	211
20.	కమీషన్	౨౦౨	212
21.	కల్తీచేసి వస్తువుల నమ్ముట	౨౦౪	212
22.	బత్తెము, కూలీ	౨౧౩	214
23.	యజమాని సేవకులమధ్య వివాదం	౨౨౮	216
24.	ఎల్లల తగాదా	౨౪౫	218
25.	తిట్టినచో	౨౬౭	221
26.	కొట్టినచో	౨౭౯	222
27.	వాహనములు తోలుటలో నిబంధనలు	౨౯౦	224
28.	దొంగతనం చేయుట	౩౧౯	227
29.	పరస్పరీగమనం	౩౫౨	232
30.	గనులు	౩౯౪	237
31.	చాకలి వాడు	౩౯౬	237

32. సాలెవాడు	౨౯౭	237
33. విదేశ విక్రయం	౪౦౦	238
34. వస్తువుల విలువ నిర్ణయించుట	౪౦౧	238
35. తూనికల పరీక్ష	౪౦౩	238
36. ఓడ ప్రయాణీకుల సుంకము (చార్జీ)	౪౦౪	238
37. ఆదాయ వ్యయ పరీక్ష	౪౧౯	240

నవమాధ్యాయం

1. స్త్రీ పురుష ధర్మాలు	౧	241
2. నియోగం	౫౯	248
3. కన్యాశుల్కం	౯౩	253
4. ఆస్తి పంపకం	౧౦౩	254
5. స్త్రీ ధనం	౧౯౪	265
6. ద్యూత సమహ్యాయాలు	౨౨౩	269
7. దొంగలు	౨౫౭	273
8. నకిలీ వైద్యుడు	౨౮౪	277
9. విత్తనాలు కల్తీ చేస్తే	౨౯౧	278
10. కంసాలి తప్పుచేస్తే	౨౯౨	278
11. రాజప్రశంస	౨౯౯	279
12. వైశ్య ధర్మాలు	౩౨౬	282
13. శూద్రధర్మాలు	౩౩౪	283

దశమాధ్యాయం

1. సజాతీయులు	౫	284
2. వర్ణసంకరులు	౮	285
3. బీజ క్షేత్రముల బలాబలము	౭౦	292

4.	ఆపద్ధర్మాలు	౮౦	294
5.	విక్రయింపదగనివి	౮౬	294
6.	వైశ్యుల ఆపద్ధర్మాలు	౯౮	296
7.	రాజుల ఆపద్ధర్మాలు	౧౧౮	298
8.	శూద్రుల ఆపద్ధర్మాలు	౧౨౧	298

ఏకాదశాధ్యాయం

1.	స్నాతక ప్రకారములు	౧	300
2.	దానార్హత	౬	300
3.	యజ్ఞానికై యాచించుట	౧౧	301
4.	ప్రాయశ్చిత్తాలు	౪౩	305

ద్వాదశాధ్యాయం

1.	శుభాశుభ కర్మలు	౧	334
2.	మనోవాక్యాయ కర్మలు	౫	334
3.	జీవాత్మ పరిచయం	౧౩	335
4.	పరలోకంలో పంచభూత శరీరం	౧౬	335
5.	త్రివిధగతులు	౪౪	339
6.	ఆత్మజ్ఞాన ప్రాధాన్యం	౮౫	344
7.	వేదప్రశంస	౯౭	345
8.	ధర్మజ్ఞాని లక్షణం	౧౦౬	346
9.	ధర్మనిర్ణయము	౧౧౦	347
10.	ఆత్మజ్ఞానము	౧౧౮	348
11.	శాస్త్రఫలము	౧౨౬	349

శ్రీ లక్ష్మీనరసింహాయనమః

స్వస్తిరస్తు

మనుస్మృతి

శ్లో॥ మను మేకాగ్ర మాసీన మభిగమ్య మహర్షయః,

ప్రతిపూజ్య యథాన్యాయ మిదం వచనమబ్రువన్. 1.

ఒకప్పుడు మనువు ఏకాంతస్థలంలోఉండి ధ్యానము చేసికొనే సమయంలో
ఋషులందరు అతని దగ్గరకు పోయి అతనిని భక్తి శ్రద్ధలతో గౌరవించి ఈ విధంగా పలికిరి-

భగవన్ సర్వవర్ణానాం యథావదనుపూర్వశః

అంతర ప్రభవాణాం చ ధర్మాన్నో వక్తు మర్హసి. 2

త్యమేకో హ్యస్య సర్వస్య విధానస్య స్వయంభువః,

అచింత్యస్యాప్రమేయస్య కార్యతత్త్వోపత్త్యభో. 3

ఓ పరమ పూజ్యుడా సమస్తవర్ణాలు, ఆయా వర్ణాలకు సంబంధించిన తెగలవారు
అనుష్ఠింపవలసిన ధర్మాలన్నటిని మాకు తెలుపుము. నీ వొక్కడవే బ్రహ్మదేవుని యొక్క
సమస్తసృష్టి ధర్మాలనెరిగినవాడవు. అట్లే మానవులు చేయవలసిన కార్యాలు,
తెలిసికొనవలసిన తత్వాన్ని గుర్తించిన వాడవు నీవొక్కడనే. అందువలన మానవులు
అనుష్ఠింపవలసిన ధర్మములను మాకు తెలుపుమని కోరినారు.

స తైఃపుష్టస్తథా సమ్యగమితౌజా మహాత్ముభిః

ప్రత్యువాచార్ష్య తా స్సర్వాన్మహర్షీంశ్చూయతామితి. 4

ఈ విధముగా నా మహాత్ములు మనువును ప్రశ్నింపగా అతడు వారిని గౌరవించుచు
ఇట్లు పలికెను.

సృష్టిక్రమము :-

ఆసీదిదం తమోభూతమప్రజ్ఞాతమలక్షణం,

అప్రతర్క్యమవిజ్ఞేయం ప్రసుప్త మివ సర్వతః 5

ప్రళయానంతరం ఈ ప్రపంచ గుణా తమోమయమై గుర్తించుటకు వీలులేని
స్థితిలో నిద్రాణమైనట్లుండెను.

తతః స్వయంభూర్భగవానవ్యక్తో వ్యంజయన్నిదం

మహాభూతాది వృత్తైఃజాః ప్రాదురాసీ త్రమోనుదః 6

యోఽ సావతీంద్రియగ్రాహ్యః సూక్ష్మోఽ వ్యక్త స్సనాతనః,

సర్వభూతమయోఽ చింత్యః స ఏవ స్వయముద్భభో.7

ఆ ప్రళయకాలానంతరం బాహ్యేంద్రియాలకు కనిపించని స్వయంవ్యక్తమైన ఆ
భగవంతుడు ప్రపంచమందలి చీకట్లను తొలిగించుచు ఆకాశము మొదలగు

మనుస్మృతి

పంచమహాభూతములు మొదలగువాటిని సృష్టిచేయదలచి తనంతటతానే ప్రత్యక్షమయ్యెను. ఆ పరమాత్మ మనస్సునకు మాత్రమే కనిపిస్తాడు. అతడు సూక్ష్మరూపుడు, వ్యక్తముకానివాడు, సనాతనుడు అచింత్యుడు. అట్టి భగవంతుడు తానే స్వయంగా ఆవిర్భవించెను.

సోఽభిధ్యాయ శరీరత్స్యాత్ సిన్మకు ర్వివిధాః ప్రజా :

అప ఏవ ససర్వాదౌ తాసు బీజమవాస్యజత్. 8

తదండమభవద్దైమం సహస్రాంశసమప్రభం

తస్మిన్ జజ్ఞే స్యయం బ్రహ్మ సర్వలోకపితామహః 9

ఆ పరమాత్మ తన శరీరమునుండి వివిధప్రాణికోట్లను సృష్టింపదలచి, తొలుత జలమును సృష్టించెను. తరువాత ఆజలమున మహదాదిసృష్టికి కారణభూతమైన తన బీజమును ఉంచెను. ఆ బీజమే పరమాత్మయొక్క ఇచ్ఛాశక్తి ననుసరించి మిక్కిలి పరిశుద్ధమైన బ్రహ్మాండమయ్యెను. ఆ బ్రహ్మాండమున సమస్తలోక సృష్టికి కారణుడైన బ్రహ్మదేవుడుదయించెను.

ప్రస్తుతము సమస్తపురాణప్రసిద్ధమైన నారాయణ శబ్దార్థమును చెప్పుచు పైన తాను పేర్కొన్నదానికి సమన్వయము చేయుచున్నాడు.

అపో నారా ఇతి ప్రోక్తా అపో వై నరసూనవః,

తా యదస్యాయనం పూర్వం తేన నారాయణః సృతః 10

నీటిని నారలని అంటారు ఈ నీరు నరుడని ప్రసిద్ధిగాంచిన పరమాత్మచే సృష్టింపబడ్డాయి. అవి ఆతని యొక్క సంతానంవంటివి. అట్టి నారములు (నీరు) నిలయముగా గల పరమాత్ముని నారాయణుడని పిలుస్తారు.

యత్తత్కారణమవ్యక్తం నిత్యం సదసదాత్మకం,

తద్విస్మయః స పురుషో లోకే బ్రహ్మేతి కీర్త్యతే. 11

తస్మిన్నండే స భగవానుషిత్వా పరివత్సరం,

స్వయమేవాత్మనో ధ్యానాత్తదండమకరోత్ ద్విధా. 12

తాభ్యాం సశకలాభ్యాం చదివంభూమింబనిర్మమే,

మద్యేవ్యోమ దిశశ్చాష్టవపాం స్థానం చ శాశ్వతం . 13

ఉద్భుబర్తా త్మనశ్చైవ మనస్సదసదాత్మకమ్,

మనసశ్చావ్యహంకార మభిమంతారమీశ్వరమ్. 14

అట్టి పరమాత్మ సమస్త చరాచరసృష్టికి కారణభూతుడు. నిత్యుడు సదసత్ స్వరూపుడు. అట్టి పరమాత్మచే సృష్టింపబడ్డ పురుషుడినే బ్రహ్మదేవుడని పిలుస్తున్నాము. ఆ బ్రహ్మదేవుడు ఇంతకుముందు చెప్పబడిన బ్రహ్మాండమున ఒక సంవత్సరముండి తన ధ్యానశక్తిచే ఆ అండమును రెండు భాగములు చేసినాడు. ఆ హేమాండముయొక్క రెండు భాగములలో పై భాగమును స్వర్గముగా క్రింది భాగమును భూమిగా చేసెను. అట్లే రెండింటి యొక్క మధ్యనున్న భాగమున ఆకాశమును, అష్టదిక్కులను, నీటికి

ప్రథమాధ్యాయం

శాశ్వతస్థానమైన సముద్రమును సృష్టించెను. అట్లే తన యొక్క ఆత్మనుండి (సత్ అసత్) సదసద్రూపమైన మనస్సును, ఆ మనస్సుకు ముందు అహంకారమును సృష్టించెను.

మహాంతమేవ చాత్మానం సర్వాణి త్రిగుణాని చ,
విషయాణాం గ్రహీత్వాణి శనైః పంచేంద్రియాణి చ. 15

తేషాం త్వవయవాన్సుక్త్వాన్ పజ్ఞామవ్యమితేజసామ్,
సన్ని వేశ్యాత్ మాత్రసు సర్వభూతాని నిర్వమే. 16

మహత్తత్వాన్ని, 'సత్స్వరజస్తమోగుణా'లను త్రిగుణాలను, శబ్దస్పర్శరూప రస గంధాలను, వాటి తత్వాలను గ్రహించే శ్రోత్రాది పంచజ్ఞానేంద్రియాలను, వాగాది పంచకర్మేంద్రియాల సూక్ష్మరూపములను సృష్టించెను. ఇంకా అనంతమైన శక్తిగల అహంకారాన్ని పంచేంద్రియాలయొక్క సూక్ష్మావయవాలను ఆయా ఆత్మవికారములలో చేర్చి చరాచరసమస్త సృష్టిని చేసెను.

యన్మూర్త్యవయవాన్సుక్త్వా స్తస్యేమాన్యాశ్రయంతి షట్,
తస్మా చ్చరీర మిత్యాహ స్తస్య మూర్తిం మనీషిణః. 17

తదా విశంతి భూతాని మహాంతి సహ కర్మభిః,
మనశ్చావయవైస్సుక్తైః సర్వభూతకృదవ్యయమ్. 18

అహంకారం మరియు పంచేంద్రియాలకు ఆశ్రయమైయున్నందువల్ల దీనిని శరీరమంటారు. శబ్దాది పంచతన్మాత్రలరూపంలో ఉన్న ఆకాశాదిపంచమహాభూతాలు తమ తమ కర్మలతో ఆత్మను ఆశ్రయిస్తున్నవి. అట్లే మనస్సు తన సూక్ష్మకర్మలతో ఆత్మను ఆశ్రయించింది.

తేషా మిదం తు సప్తానాం పురుషాణాం మహాజసామ్,
సూక్త్వాభ్యో మూర్తిమాత్రాభ్యః స్సంభవత్యవ్యయాద్వ్యయమ్ 19

అద్యాద్యస్య గుణం త్యేషా మవాప్నోతి పరః పరః,
యో యో యావతిథ్యైషాం స స తావద్గుణః స్మృతః. 20

నాశనములేని మహదహంకార పంచేంద్రియాలయొక్క సూక్ష్మతత్వాలనుండి నశించునటువంటి శరీరమేర్పడుతున్నది. అట్లే ఆకాశ వాయుగ్ని,జల,పృథివీ తత్వాలైన శబ్దస్పర్శ,రూప,రస గంధాలనే పంచభూతాల గుణాలు ఒకదానికంటే మరియొక దానికి ఎక్కువగా నున్నవి. అది ఎట్లనగా ఆకాశం శబ్దమాత్రగుణకం కాగా వాయువులో తన గుణమైన స్పర్శతో పాటు ఆకాశగుణమైన శబ్దంకూడ ఉంది. అగ్నిలో శబ్ద స్పర్శరూపగుణాలున్నవి. నీటిలో శబ్దస్పర్శరూపరసగుణాలున్నవి. గంధతత్వముగల పృథివి శబ్దస్పర్శరూపరస గుణములను కల్గివున్నది. ఈ విధంగా పూర్వ భూతముల గుణాలు తరువాతి పంచమహాభూతాలకు సంక్రమిస్తున్నవి.

సర్వేషాం తు స నామాని కర్మాణి చ పృథక్ పృథక్,
వేదశబ్దేభ్య ఏవాదౌ పృథక్ సంస్థాశ్చ నిర్వమే. 21

ఈ విధంగా హిరణ్యగర్భుడను పేరున్న ఆ బ్రహ్మదేవుడు సమస్త జీవకోటిని సృష్టించి ఆయాజీవులకు ప్రత్యేకమైన పేర్లను పెట్టి, ఆయా జీవకోటి చేయదగు కర్మను కూడ ప్రత్యేకంగా ఏర్పాటుచేసెను. ఆయా జీవుల పేర్లు అవి చేయాల్సిన కార్యాలతనికి వేదంనుండే తెలిసినవి. వేదాలు అపౌరుషేయాలు కావున తనకన్న పూర్వమే ఉండిన వేదాలను బ్రహ్మదేవుడు పరమాత్మనుండి పొంది ఆ వేదాలననుసరించి సృష్టి తదితర కార్యాలను చేసినాడు

కర్మాత్మనాం చ దేవానాం సో Z సృజత్రాణీనాం ప్రభుః,
సాధ్యానాం చ గణం సూక్ష్మం యజ్ఞం చైవ సనాతనమ్. 22

అగ్ని వాయురవిభ్యస్తు త్రయం బహుసనాతనమ్,
దుదోహ యజ్ఞనిధ్యర్థస్యగృజాస్సామలక్షణమ్. 23

బ్రహ్మ కర్మాత్మలైన దేవతలను, సాధ్యులను ఇతర దేవతావిశేషమును సనాతనమైన జ్యోతిష్టమాదియజ్ఞాలను సృష్టించెను. అగ్ని, వాయు రవి దేవతలనుండి సనాతనములైన వేదాలను గ్రహించినాడు. ఈ వేదాలవల్ల సనాతనాలైన యజ్ఞాలనరించుటకు వీలైనది.

కాలం కాలవిభక్తీశ్చ నక్షత్రాణి గ్రహం స్రధా,
సరిత స్సాగరాన్ శైలాన్ సమాని విషమాణి చ. 24
తపో వాచం రతిం చైవ కామం చ క్రోధమేవ చ,
సృష్టిం సనర్థ చైవేమాం స్రష్టు మిచ్ఛన్తిమాః ప్రజాః. 25

అట్లే సంవత్సరం ఆయనం ఋతువు, మాసం మొదలైన కాల విశేషాన్ని, అశ్వినాది నక్షత్రాలను, సూర్యాదిగ్రహాలను, నదులను, సముద్రాలను, పర్వతాలననన్నిటిని అతడు సృష్టించెను. అదే విధముగా తపస్సు, మంచి మాటలు, కామము, కోపము మొదలగువాటిని తాను సృష్టించిన దేవ మానవాదులకొరకు సృష్టించెను.

కర్మణాం చ వివేకార్థం ధర్మాధర్మౌ వ్యవేచయత్,
ద్వంద్వైరయోజయచ్ఛేమాః సుఖదుఃఖాదిభిః ప్రజాః. 26

మంచి చెడుపనులను, వివేకంతో తెలిసి కొనుటకు ధర్మాధర్మములనేర్పరచెను. దీనివలన ప్రాణులకు సుఖదుఃఖాది ద్వంద్వములు కలుగునట్లు చేసెను.

అజ్యోమాత్రా వినాశిన్యో దశార్థానాం తు యాః స్మృతాః,
తాభి స్సార్థ మిదం సర్వం సంభవత్యనుపూర్వశః. 27

పంచతన్మాత్రలు వాటి పరిణామరూపాలైన పంచమహాభూతాలవల్ల ఈ సృష్టియంతయు ఏర్పడుచున్నది.

యంతు కర్మణి యస్మిన్ స స్యయంక్త ప్రథమం ప్రభుః,
స తదేవ స్యయం భేజే సృజ్యమానః పునః పునః. 28

హింప్రాహింసే మృదుక్రూరే ధర్మాధర్మావృతాస్తతే
యద్యస్యసో Z దధాత్సగ్ధే తత్తస్య స్యయమావిశత్. || 29

ప్రథమాధ్యాయం

యథుర్తులింగాన్వితవః స్యయమేవర్తువర్యయే,
స్యాని స్వాన్వభివద్యంతే తథా కర్మాణి దేహినః. 30

బ్రహ్మదేవుడు తన సృష్టి ప్రారంభంలో ఆయా జాతులకనుమతించినకర్మలే తరువాతి కాలంలోని ఆయాజాతులు చేయునట్లు చేసినాడు. సింహవ్యాఘ్రాదిజంతువులను హింస్రములుగను, లేడి గోవు మొదలగు వాటిని సాధుజంతువులుగా, బ్రాహ్మణాదులను దయా ప్రధానులుగా, క్షత్రియాదులను కఠోర స్వభావులుగా బ్రహ్మచర్యాదులు గురుశుశ్రూషాదులు ధర్మములుగా, హింసచేయుట ఇతరుల దూషించుట మొదలగువాటిని అధర్మములుగా, సత్యాసత్యములు చెప్పుట మొదలగువాటిని సృష్ట్యాదియందు ఏర్పరచినట్లే తరువాతి కాలమున కూడ ఏర్పరచెను. అట్లే వసంతాది ఋతుచిహ్నములు ఆయా ఋతువులకు కలుగుచున్నట్లే హింస్రాది గుణములు మానవులకబ్బుచున్నవి.

లోకానాం తు వివృద్ధ్యర్థం ముఖబాహురుపాదతః,
బ్రాహ్మణం క్షత్రియం వైశ్యం శూద్రం చ నిరవర్తయత్. 31

లోకములు అభివృద్ధి చెందుటకు తన ముఖము, బాహువులు, ఊరువులు, పాదములనుండి వరుసగా బ్రాహ్మణక్షత్రియవైశ్యశూద్ర వర్ణములనేర్పరచెను. (దీనిని కులమను సామాన్య దృష్టితో కాక నేటి సాంఘిక దృష్టితో చూచినా ఈ నాలుగు వర్ణములెచ్చటనైనను ఎప్పుడైనను ఉండక తప్పవు. ఏ సంఘమునందైనను మేధావులు, కార్యనిర్వాహకులు, వారికి సహాయకులైన ఉద్యోగులు, నాలుగవ తరగతి యుద్యోగులు అను వర్గము ఉండకతప్పదు కదా. కాని నాటి సంఘ పద్ధతి ననుసరించి అది వంశక్రమముగా ఉండేది. కాని నేడు ఆ ఆచారము సమసిపోవుచున్నది. నిన్న మొన్నటివరకు రెడ్డికము (పటేల్గిరి) పట్వారీతనం వంశపారంపర్యంగా వచ్చుట అందరిరిగిందే).

ద్విధా కృత్వాత్మనో దేహ మర్థేన పురుషో Z భవత్,
అర్థేన నారీ తస్యాం స విరాజమస్సజత్రభుః. 32
తపస్తస్త్వాZ సృజద్యంతు సస్యయం పురుషోవిరాట్ .
తం మాం విత్తాస్య సర్వస్య ప్రష్ఠారం ద్విజసత్తమాః 33
పతీన్రజానామస్సజం మహర్షీనాదితో దశ||
మరీచిమత్ర్యంగిరసౌ పులస్త్యం పులహం క్రతుం. 34
అహం ప్రజాన్సిన్సక్తుస్త తపస్తస్త్వా సుదుశ్చరమ్,
ప్రచేతనం వసిష్ఠం చ భృగుం నారదమేవ చ. 35

ఆ బ్రహ్మదేవుడు తన దేహాన్ని రెండుగా విభజించుకొని ఒక భాగమును స్త్రీ స్వరూపంగా రెండవభాగమును పురుషుడుగా ఏర్పరచుకొని ఆ స్త్రీయందు విరాట్ సృంజగల పురుషునికి జన్మనిచ్చినాడు. ఆ విరాట్పురుషుడు చాలాకాలము తపస్సుచేసి ఈ సమస్త సృష్టికి మూల పురుషుడగు నన్ను (మనువును) సృష్టించెను. నేను కూడ ప్రజలను సృష్టించదలచి దుష్కరమైన తపస్సు చేసినాను. ఆ తప ప్రభావం వల్ల ప్రజాపతులైన

మనుస్మృతి

మహర్షులను తొలుత సృష్టిచేసినారు. వారు మరీచి, అత్రి, అంగీరసుడు, పులస్త్యుడు, పులహుడు, క్రతువు, ప్రచేతసుడు, వసిష్ఠుడు, భృగు, నారదుడు అనేవారు.

ఏతే మనూంస్తు సప్తాన్యా సస్పజన్ భూరితేజసః,

దేవాన్ దేవనికాయాంశు మహర్షీంశ్చామితోజసః. 36

ఈ మరీచి మొదలగు ప్రజాపతులు, గొప్ప తేజస్సుగల సప్తమనువులను, బ్రహ్మదేవుడు సృష్టించని ఇతర దేవతలను, దేవతలు నివసించు స్వర్గాదిస్థానములను అధికతేజోవిరాజితులైన మహర్షులను సృష్టించినారు.

యక్షరక్షఃపిశాచాంశు గంధర్వాపురసో సురాన్,

నాగాన్ సర్పాస్తుపర్ణాంశు పితృణాం చ పృథగ్గణాన్. 37

విద్యుతోఽశనిమేఘాంశు రోహితేంద్రధనూంషిచ,

ఉల్కా నిర్ధాత కేతూంశు జ్యోతీంశ్చుచ్చావచాని చ. 38

కిన్నరాన్యానరాన్మత్స్యాన్ వివిధాంశు విహంగమాన్,

పశూన్బ్రుగ్గాన్మనుష్యాంశు వ్యాళాంశ్చౌభయతోదతః. 39

క్రిమికీటకపతంగాంశు మూకామక్తక మత్కుణమ్,

సర్పం చ దంశమశకం స్థావరం చ పృథగ్విధమ్. 40

ఏవమేతైరిదంసర్పం మన్నియోగాన్మహాత్మభిః

యథాకర్మ తపోయోగాత్ సృష్టం స్థావరజంగమం 41

అదేవిధంగా యక్షులు, రాక్షసులు, పిశాచులు, గంధర్వులు, అపురసలు, అసురులు, వాసుకి మొదలైన శ్రేష్ఠమైన నాగులను, అలగర్బుడు మొదలైన సాధారణ సర్పాలను, గరుత్మంతుడు మొదలైన పక్షులను, పితృగణము వేరు వేరుగాసృష్టిచేసినారు. అట్లే మేఘాలను అందుకనిపించే మెరుపులను, ఉరుములను, ఇంద్రధనుస్సులను, పిడుగులను, తోకచుక్కలు మొదలైన వాటిని వారు సృష్టిచేసినారు. ఇంకా కిన్నరులనే దేవతాగణాన్ని, వానరులను, చేపలను, వివిధములైన పక్షులను, పశువులను, మృగములను, మనుష్యులను, సింహం మొదలైన మృగరాజులను ఉభయదంతములు కల ప్రాణికోటిని సృష్టించిరి. క్రిమికీటకములను ఉసిళ్ళు మొదలగువాటిని, యాకములు, ఈగలు, నల్లులు మొదలైన జీవ జంతువులను, వృక్షములు మొదలగు స్థావరములనన్నిటిని ఆ ప్రజాపతులు సృష్టిచేసిరి.

ఈ విధముగా నా యొక్క ప్రేరేపణవలన మరీచ్యాది ప్రజాపతులు తపమాచరించి తత్ప్రభావంవలన చరాచరసృష్టిని చేసినారు.

యేషాం తు యాదృశం కర్మ భూతానా మిహకీర్తితమ్,

తత్రథా వోఽభిధాన్యామి క్రమయోగం చ జన్మని. 42

ప్రస్తుతము ఆయా ప్రాణులు చేయాల్సిన కర్మలు వాటి జన్మాదిక్రమము మొదలైన విశేషాలన్నిటిని మీకు చెప్పెదను” అని మనువు చెప్పసాగెను.

ప్రథమాధ్యాయం

పశవశ్చ మృగాశ్చైవ వ్యాళాశ్చోభయతోదతః,
రక్షాంసి చ పిశాచాశ్చ మనుష్యాశ్చ జరాయుజాః. 43

అండజాః పక్షిణస్సర్పా నక్రా మత్స్యాశ్చ కచ్చపాః,
యాని చైవంప్రకారాణి స్థలజాన్యోదకాని చ. 44

స్వేదజం దంశమశకం యాకామక్షిక మత్కుణమ్,
ఊష్ణజశ్చోపజాయంతే యచ్ఛాన్యత్కించదీదృశమ్. 45

పశువులు, మృగములు, రాక్షసులు, పిశాచములు, మనుష్యులు మొదలగు వారు గర్భమునుండి పుట్టుదురు. పక్షులు, సర్పములు, మొసళ్ళు మొదలైనవి చేపలు, తాబేళ్ళు మొదలైన జలచరాలు, స్థలచరాలు అండములనుండి పుట్టును. దోమలు, ఈగలు, నల్లులు మొదలగునవి ఉష్ణము వల్ల పుట్టును.

ఉద్భిజ్జాస్థావరాస్సర్వే బీజకాండప్రరోహిణః,
ఓషధ్యః ఫలపాకాంతా బహుపుష్పఫలోపగాః 46

అపుష్పాః ఫలవంతో యే తే వనస్పతయః స్మృతాః,
పుష్పిణః ఫలినశ్చైవ వృక్షాస్తూభయతః స్మృతాః, 47

గుచ్ఛగుల్మం తు వివిధం తదైవ తృణజాతయః,
బీజకాండదుహజ్యేవ వ్రతానా వల్ల్య ఏవ చ. 48

తమసా బహురూపేణ వేష్టితాః కర్మ హేతునా,
అంతస్సంజ్ఞా భవంత్యేతే సుఖదుఃఖనమన్యితాః. 49

చెట్లు రెండు విధములుగా నున్నవి. కొన్ని చెట్లు బీజాల వల్ల అంకురించి పెరుగగా మరికొన్ని ఆ చెట్టు కొమ్మనే భూమిలో నాటినందువల్ల చెట్టై పెరుగుతున్నాయి. కొన్ని చెట్లు ఫలమునిచ్చే వరకు ఉండగా మరికొన్ని చెట్లు అనేక పుష్పములు, ఫలములతో చాలాకాలము బ్రతుకుతున్నాయి. పువ్వులు లేక ఫలించువానిని వనస్పతులందురు. తక్కినవి పూవులు పూసిన తరువాత ఫలిస్తాయి. ఇంకను తీగచెట్లు కొన్ని, పొదగా ఉండు చెట్లుకొన్ని కన్పిస్తున్నాయి. అట్లే తృణజాతులు కూడ కన్పిస్తున్నాయి. ఈ వృక్షజాతియంతా విచిత్ర దుఃఖఫలము అధర్మరూపకర్మకారణమైన తమోగుణంతో కూడుకొన్నందువల్ల వాటికి అంతశ్చైతన్యం మాత్రముంది. అనగా వృక్షాలకు కూడ సుఖదుఃఖములున్నా మానవులు ఇతర జంతువులవలె వాటిని బాహ్యముగా ప్రకటించు సామర్థ్యము మాత్రము వాటికి లేదు.

ఏతదంతాస్తు గతయో బ్రహ్మద్వాస్సముదాహృతాః,
ఘోరేఽ స్థిన్ భూతనంసారే నిత్యం సతతయాయని. 50

ఈ విధంగా ఈ ప్రపంచమున కనిపించు జీవజాతుల యొక్క బ్రహ్మమొదలుకొని వృక్షాదిస్థావరాల యొక్క సృష్టిక్రమాన్ని మీకు వివరించితిని.

మనుస్మృతి

ఏవం సర్వం స సృష్టేదం మాం చాచింత్యపరాక్రమః,
అత్యన్యంతర్దధే భూయః కాలం కాలేన పీడయన్, 51

బ్రహ్మదేవుడీ విధంగా సమస్త చరాచర ప్రపంచమును సృష్టించి కొంతకాలమైన తరువాత దానిని సశింపజేయుచు తాను కూడ శరీరత్యాగము చేయును.

యదా స దేవో జాగర్తి తదేదం చేష్టతే జగత్,
యదా స్వపితి శాంతాత్మా తదా సర్వం నిమిలతి. 52

తస్మిన్ స్వపతి సుస్థే తు కర్మాత్మానశ్శరీరిణః,
స్వకర్మభ్యో నివర్తంతే మనశ్చ గ్లానిమృచ్ఛతి. 53

యుగపత్తు ప్రలియంతే యదా తస్మిన్ మహాత్మనః,
తదాయం సర్వభూతాత్మా సుఖం స్వపితి నిర్వృతః. 54

ఆ బ్రహ్మదేవుడు మేలుకొని యున్నంతవరకు ఈ ప్రపంచం మేల్కొనియుంటుంది. శాంతస్వరూపుడైన ఆ దేవుడు నిద్రపోయినపుడు ఈ జగమంతా లయం చెందుతున్నది. అతడు నిత్య వ్యవహారాలను వదిలిపెట్టి నిద్రపోవు సమయాన తమ తమ కర్మలనుసరించి జన్మలనెత్తిన ఈ ప్రాణులన్నీ లయము చెంది తమతమ కర్మలకు దూరమై మనః ప్రవృత్తిని సహితము కోల్పోవుచున్నవి. అదే ప్రళయకాలము. అప్పుడు ఆ బ్రహ్మదేవుడు సహితము తన కర్మకు దూరమై మనఃప్రవృత్తిని కోల్పోయి శరీరత్యాగము చేయుచున్నాడు. ఈ చరాచరసృష్టి యంతయు పరమాత్మ యందే విలీనమగుచున్నది. దీనినే మహాప్రళయమని అంటారు.

మరణము :-

తమోఽ యంతు సమాశ్రిత్య చిరం తిష్ఠతి సేంద్రియః
నచన్యం కురుతే కర్మ తదో త్కామతి మూర్తితః 55

జీవుడు జ్ఞానరహితుడై ఇంద్రియములతో ఉన్నప్పటికీ ఉచ్చాసనిశ్వాసముల నిర్వర్తించలేని స్థితిలో నున్నప్పుడు మరణము జరుగుతున్నది.

యదాణుమాత్రికో భూత్వా బీజం స్థాస్ను చరిష్టు చ,
సమావిశతి సంసృష్టస్తదా మూర్తిం విముంచతి. 56

జీవుడు సూక్ష్మరూపమున నుండి స్థావరము లేక జంగమమైన బీజమున ప్రవేశించి స్థూలశరీరాన్ని గ్రహిస్తున్నాడు.

ఏవం సజాగత్స్వప్నాభ్యామిదం సర్వం చరాచరమ్,
సంజీవయతి వాజస్రం ప్రమాపయతి వావ్యయః 57

బ్రహ్మదేవుడీ విధంగా తాను మేల్కొని యున్నప్పుడు ఈ చరాచరజీవసృష్టినంతయు చేయుచున్నాడు. అట్లే నిదురపోతున్నపుడు ఈ జంతుజాలమునంతయు లయము చేయుచున్నాడు.

ప్రథమాధ్యాయం

ఇదం శాస్త్రం తు కృత్యాసౌ మామేవ స్యయమాదితః,
విధివద్ధాహాయామాస మరీచ్యాదీంస్త్యహం మునీన్. 58

ఏతద్వేయం భృగు శాస్త్రం శ్రావయిష్యత్యశేషః
ఏతద్ధ మత్తోధిజగే సర్వమేషోఽ ఖిలం మునిః 59

బ్రహ్మ మానవులనుష్ఠించవలసిన ధర్మములకు సంబంధించిన ఈ శాస్త్రాన్ని నిర్మించి ణాలుత నాకుపదేశించెను. ఈ మానవ ధర్మశాస్త్రమును మరీచి మొదలగు మహర్షులకు నేను ఉపదేశించితిని. దీనిని మీకు భృగుమహర్షి ఉపదేశము చేయును.

తతస్తథా స తేనోక్తో మహర్షి ర్మననా భృగుః
తాన బ్రవీద్యషీన్ సర్వాన్ ప్రీతాత్మా శ్రూయతామితి. 60

ఈ విధముగా మనువు అచ్చటనున్న మునులతో చెప్పగా భృగుమహర్షి సంతోషముతో వారికిట్లు చెప్పసాగెను.

స్వాయంభువస్యాస్య మనోః షడ్యంశ్యా మనవోఽ పరే,
సృష్టవంతః ప్రజాః స్వాస్యో మహాత్మానో మహాజనః 61

స్వారోచిషశ్శత్రుమశ్చ తామసో రైవత స్తథా,
చాక్షుషశ్చ మహాతేజా వివస్వతుత ఏవ చ . 62

స్వాయంభువాద్యా సృ పైతే మనవో భూరితేజనః,
స్యే స్యేంఽ తరే సర్వమిదముత్పాద్యాపుశ్చరాచరం. 63

బ్రహ్మదేవుని పుత్రుడైన ఈ స్వాయంభువ మనువు వంశంలో ఆరుగురు మనువులు పుట్టిరి. వారు ఆయా కాలములలో ప్రజాసృష్టి చేసినారు. స్వారోచిషుడు, ఉత్తముడు, తామసుడు, రైవతుడు, చాక్షుషుడు, వైవస్వతుడనునవి ఆ మనువుల పేర్లు. స్వాయంభువ మనువు మొదలైన ఈ ఏడుగురు మనువులు వారివారి కాలములలో ఈ సృష్టినంతయు చేసి పరిపాలించినారు.

కాలప్రమాణము :-

నిమేషా దశ చాష్టాచకాష్టా త్రింశత్తు తాః కలాః
త్రింశత్కలా ముహూర్తస్సాదహోరాత్రం తు తావతః 64

అహోరాత్రే విభజితే సూర్యో మానుషదైవికే,
రాత్రిస్సృష్ణాయ భూతానాం చేష్టాయై కర్మణామహః 65

పదునెనిమిది నిమిషములను (రెప్పపాటుకాలాన్ని) కాష్టయని అంటారు. ముప్పై కాష్టములు కళయౌతుంది. ముప్పై కళలు ముహూర్తమను పేర ప్రసిద్ధి చెందింది. ఇట్లే రాత్రిపగలు ఏర్పడుచున్నవి. వీటిలో పగలు దేవగణమునకు రాత్రి పితృగణమునకు సంబంధించినవి. సూర్యుడు ఈ రాత్రింబగళ్లను కల్పిస్తున్నాడు. పగటి కాలమున భూతగణమంతా తమతమ కార్యాలను చేసికొనుచు రాత్రికాలమున నిద్రబౌతున్నది.

పితౄ రాత్రహనీ మాసః ప్రవిభాగస్తు పక్షయోః,
కర్మచేష్టాస్యహః కృష్ణః శుక్లస్యస్నాయ శర్యరీ . 66
దైవే రాత్రహనీవర్షం ప్రవిభాగస్తయోః పునః
అహస్తత్రో దగయనం రాత్రిః స్వాధక్షిణాయనం॥ 67

మానవుల యొక్క నెల పితృలదేవతలకు ఒక దినము (రాత్రి, పగలు) ఈ మాసమును రెండు పక్షములుగా విభజించుచున్నారు. వీటిలో కృష్ణ పక్షము పితృదేవతలకు పగలు కాగా శుక్లపక్షము రాత్రియగుచున్నది. మానవులయొక్క సంవత్సరకాలము దేవతలకు ఒక దినము (రాత్రి, పగలు) అగుచున్నది. దీనియందు ఉత్తరాయణకాలము పగలు కాగా దక్షిణాయన కాలము రాత్రిగా పరిగణింపబడుతున్నది.

బ్రాహ్మస్య తు క్షపాహస్య యత్రమాణం సమాసతః,
ఏకైక శోయుగానాంతు క్రమశస్తన్నిబోధత 68

ఇక బ్రహ్మదేవుని యొక్క దినమెట్లుండుననే విషయం ఒక్కొక్క యుగమున ఎన్ని సంవత్సరములుండుననే విషయమునంతయు మీకు విరిగింతును. అని భృగుమహర్షి చెప్పసాగెను.

చత్వార్యాహస్యహస్రాణి వర్షాణాం తు కృతం యుగమ్,
తస్య తావచ్చతీ సంధ్యా సంధ్యాంశశ్చ తథావిధః 69
ఇతరేషు ససంధ్యేషు ససంధ్యాంశేషు చ త్రిషు,
ఏకాపాయేన వర్తంతే సహస్రాణి శతాని చ. 70

దివ్యములైన నాలుగువేల సంవత్సరములవరకు కృత యుగముండును. ఆ యుగ ప్రారంభమున నుండు సంధ్యాకాలము నాలుగు వందల దేవ వర్షములుండును. అట్లే కృతయుగం చివర కలుగు సంధ్యాంశము కూడ నాలుగు వందల దేవ వర్షములుంటుంది. ఇట్లే త్రేతాయుగం మూడు వేల దివ్య సంవత్సరాలు కాగా ఆ యుగము యొక్క సంధ్య, సంధ్యాంశలు మూడేసి వందల దివ్య సంవత్సరాలుంటాయి. ద్వాపరయుగం రెండువేల దివ్య సంవత్సరాలు కాగా ఆ యుగము యొక్క సంధ్య, సంధ్యాంశలు రెండేసి వందల దివ్య వర్షాలుంటాయి. చివరిదైన కలియుగం ఒక వేయి దేవ వర్షముల వరకుంటుంది. దాని సంధ్య, సంధ్యాంశలు రెండును వంద దివ్యసంవత్సరములుంటాయి.

యదేతత్పరిసంఖ్యాతమాదావేవ చతుర్యగమ్,
ఏతద్ధ్యాదశ సాహస్రం దేవానాం యుగమువ్యతే. 71
దైవికానాం యుగానాం తు సహస్రం పరిసంఖ్యయా,
బ్రాహ్మ మేక మహః జ్ఞేయం తావతీ రాత్రి రేవ చ. 72
తద్వై యుగసహస్రాంతం బ్రాహ్మం పుణ్య మహర్షిదుః,
రాత్రించ తావతీమేవ తే 2 హోరాత్రవిదో జనాః 73

ప్రథమాధ్యాయం

ఈ విధంగా మానవులకు సంబంధించిన నాలుగు యుగాలు పన్నెండు వేల దివ్యవర్షాలుంటాయి. మానవులయొక్క నాలుగు యుగాలు దేవతలకొక యుగమౌతుంది. దేవతాయుగాలు వేయి గడిస్తే బ్రహ్మదేవునికొక పగలౌతుంది. అట్లే వేయి దేవతాయుగాలు బ్రహ్మదేవునికి ఒక రాత్రియౌతుంది. బ్రహ్మ యొక్క రాత్రింబగళ్ళ కాలమును చక్కగా తెలిసిన వానిని అహోరాత్రవిదుడని పండితులంటారు.

తస్య సోఽహర్నిశస్యాంతే ప్రసుప్తః ప్రతిబుధ్యతే,

ప్రతి బుధ్యశ్చ సృజతి మనస్సదసదాత్మకమ్. 74

పైన పేర్కొనబడ్డ బ్రహ్మదేవుని యొక్క రాత్రి గడిస్తే బ్రహ్మదేవుడు మేల్కొంటున్నాడు. పగలు గడిచినప్పుడు అతడు నిద్రబౌతున్నాడు. ఆ దేవుడు నిద్రనుండి లేచిన తరువాత తొలుత మనస్సును సృష్టించినాడు.

మనస్సుష్టిం వికురుతే చోద్యమానం సిన్ధక్షయా,

ఆకాశం జాయతే తస్మా తస్య శబ్దం గుణం విదుః 75

ఆకాశాత్తు వికుర్యాణాత్సర్వగంధవహశ్చుచిః,

బలవాన్ జాయతే వాయు స్సచై స్సర్వగుణో మతః 76

వాయోరపి వికుర్యాణా ద్వీరోచిష్ట తమోనుదమ్,

జ్యోతి రుత్పద్యతే భాస్వ తద్రూపగుణముచ్యతే. 77

జ్యోతిషశ్చ వికుర్యాణాదాపో రసగుణాః స్ఫుటాః,

అద్యో గంధగుణా భూమి రిత్యేషా సృష్టిరాదితః 78

సృష్టికై ప్రయత్నించు మనస్సునుండి ఆకాశం ఉద్భవించింది. దానిగుణం శబ్దం. ఆకాశంనుండి పవిత్రమైంది, మిక్కిలి బలముకలదియైన వాయువు ఆవిర్భవించింది. ఆ వాయువు యొక్క గుణము స్పర్శ. వాయువునుండి అగ్ని పుట్టింది. దాని గుణం రూపం. అగ్నినుండి రస గుణకమైన నీరు, నీటినుండి గంధగుణకమైన భూమి పుట్టింది.

ఇదీ సృష్టిక్రమం.

యత్ ప్రాగ్భూదశ సాహస్ర ముదితం దైవికం యుగమ్,

తదేకసప్తతిగుణం మన్వంతర మిహోచ్యతే. 79

మన్వంతరాణ్యసంఖ్యాని సర్గ స్సంహార ఏవ చ,

క్రీడన్తిచైతత్కురుతే పరమేష్ఠీ పునఃపునః 80

పన్నెండువేల దివ్య సంవత్సరాలు గల దివ్యమైన యుగాలు డెబ్బైఒకటి గడచినచో అది ఒక మన్వంతరకాలమౌతుంది. అట్టి మన్వంతరములు అసంఖ్యాకములు. అట్లే సృష్టి సంహారములసంఖ్యాకములు. బ్రహ్మ దేవుడు ఆడుకొనుచున్నట్లు వీటినన్నిటిని మాటిమాటికి చేయుచున్నాడు.

యుగధర్మములు :-

చతుష్పా త్సకలో ధర్మః సత్యం చైవ కృతే యుగే,
నాధర్మేణాగమః కశ్చి స్మనుష్యాన్ ప్రతి వర్తతే. 81

ఇతరేష్యాగమా ధర్మః పాదశస్త్రవరోపితః,
చారికానృతమాయాభిర్ధర్మశ్చాపై తి పాదశః. 82

అరోగా స్పృశ్యసిద్ధార్థాశ్చతుర్వర్షతాయుషః,
కృతత్రేతాదిమ హ్యేషామాయుస్త్రనతి పాదశః. 83

వేదోక్త మాయు ర్మర్యానా మాశిషశ్చైవ కర్మణామ్,
ఫలంత్యనుయుగం లోకే ప్రభావశ్చ శరీరిణామ్. 84

అన్యే కృతయుగే ధర్మా త్రేతాయాం ద్వాపరే పరే,
అన్యే కలియుగే నృణాం యుగహ్రాసానురూపతః. 85

కృతయుగంలో సమస్త ధర్మాలు నాలుగు పాదాలతోనుంటాయి. అట్లే ఆ కాలంలో మానవులు న్యాయమైన సంపాదన కలిగియుంటారు. మిగిలిన త్రేత, ద్వాపర, కలియుగాలలో ధర్మం ఒక్కొక్క పాదం తగ్గియుంటుంది. ఆ యుగాలలో దొంగతనం, అబద్ధం, మోసాలవల్ల ధర్మం నష్టమౌతుంది. కృతయుగమందలి ప్రజలు రోగాదిబాధలు లేక తమ కోరికలనన్నిటిని న్యాయమైన పద్ధతిలో తీర్చుకొంటారు. వారు నాలుగువందల సంవత్సరములు బ్రతుకుతారు. త్రేత, ద్వాపర, కలియుగాలలోనుండే మానవులు, మూడు, రెండు ఒక వంద సంవత్సరాలు బ్రతుకుతారు. ఈ విధంగా ఒక్కొక్క యుగంలో మానవుల వయస్సు క్షీణిస్తూ ఉంటుంది. వేదాలందు పేర్కొనబడ్డ ఆయుస్సు, ఆశీర్వచనాలు, బ్రాహ్మణాదులకు గల సామర్థ్యం మొదలైన ధర్మాలన్ని ఒక్కొక్కయుగంలో ఒక్కొక్క విధంగా ఉంటాయి.

తపః పరం కృతయుగే త్రేతాయాం జ్ఞాన ముచ్యతే,
ద్వాపరే యజ్ఞమేవాహుర్థానమేకం కలౌ యుగే. 86

కృతయుగంలో జనులు తపోనిష్ఠ కలిగియుండగా త్రేతాయుగంలో జ్ఞాననిష్ఠులైయుంటారు. ద్వాపరయుగంలో యజ్ఞపరులైయుండగా కలియుగంలో దానపరులు కావలెను.

సర్వస్యాస్య తు సర్గస్య గుప్త్యర్థం స మహాద్యుతిః,
ముఖబాహూరుపజ్ఞానాం పృథక్కర్మాణ్యకల్పయత్. 87

ఈ సమస్త లోకాలను రక్షించుటకై మహాతేజస్సంపన్నుడైన బ్రహ్మదేవుడు బ్రాహ్మణ, క్షత్రియాదులు అనుష్ఠింపవలసిన ధర్మాలను వేరు వేరుగా నిర్దేశించెను.
వర్ణ ధర్మములు :

అధ్యాపనం చాధ్యయనం యజనం యాజనం తథా,
దానం ప్రతిగ్రహం చైవ బ్రాహ్మణానా మకల్పయత్. 88

ప్రథమాధ్యాయం

ప్రజానాం రక్షణం దాన మిజ్యాధ్యయన మేవ చ,

విషయే స్వప్రసక్తిశ్చ క్షత్రియస్య సమాసతః. 89

పశూనాం రక్షణం దాన మిజ్యాధ్యయన మేవ చ,

వణిక్పథం కుసీదం చ వైశ్యస్య కృషిమేవ చ. 90

ఏక మేవ తు శూద్రస్య ప్రభుః కర్మ సమాదిశత్,

ఏతేషా మేవ వర్ణానాం శుశ్రూషామనసూయయా. 91

బ్రాహ్మణులు అధ్యయనము, అధ్యాపనము, యాగము చేయుట, చేయించుట, దానమిచ్చుట, దానము స్వీకరించుట అను విధులు నిర్వర్తించాలి. క్షత్రియులు ప్రజలను రక్షించుట, దానము, యాగము అధ్యయనములు చేయుట, విషయలోలురు కాకుండుట అను విధులను ఆచరించాలి. వైశ్యుని యొక్క ధర్మాలు పశు రక్షణం, దానం, యాగం, అధ్యయనం చేయుట, వర్తకము చేయుట, అప్పులిచ్చుట, భూమి దున్ని వ్యవసాయము చేయుట అనేవి. శూద్రుడు వీరినందరను అసూయలేక సేవిస్తూ ఉండాలి అని బ్రహ్మదేవుడు నిర్దేశించినాడు.

ఊర్ధ్వం నాభేర్మేధ్యతరః పురుషః పరికీర్తితః,

తస్యా న్మేధ్యతమం త్యస్య ముఖముక్తం న్యయంభువా. 92

మానవుని శరీరంలో నాభికి పై భాగం పవిత్రమైంది. దానిలోను ముఖం చాల పవిత్రమైంది.

ఉత్తమాంగోద్భవా జ్యైష్ఠ్యా ద్రుహ్మణశ్చైవ ధారణాత్,

సర్వస్త్వైవాస్య సర్గస్య ధర్మతో బ్రాహ్మణః ప్రభుః. 93

తం హి న్యయంభూః స్వాదాస్యా త్రవ స్తప్త్యాదితోఽన్యజత్,

హవ్యకవ్యాభివాహ్యాయ సర్వస్యాస్య చ గుప్తయే. 94

యస్యాన్యేన సదాశ్చంతి హవ్యాని త్రిదివౌకసః,

కవ్యాని చైవ పితరః కిం భూతమధికం తతః. 95

బ్రాహ్మణుడు బ్రహ్మదేవుని ముఖమునుండి అన్ని వర్ణములకంటే ముందు పుట్టినాడు. వేదములనధ్యయనము చేసి ఇతరులకు బోధిస్తూ ధర్మమును రక్షిస్తున్నందువల్ల ఈ లోకానికి బ్రాహ్మణుడు పూజ్యుడైనాడు. అతనిని బ్రహ్మదేవుడు యజ్ఞయాగాదులను రక్షించుటకై, ధర్మరక్షణ చేయుచు ప్రపంచమునంతా రక్షింపవలెనని తాను తపస్సు చేసి ప్రత్యేకంగా సృష్టించెను. ఈ బ్రాహ్మణుని వల్లనే దేవతలు హవిస్సును, పితృదేవతలు కవ్యమును భుజింపగలుగుచున్నారు.

భూతానాం ప్రాణినః శ్రేష్ఠాః ప్రాణీనాం బుద్ధిజీవినః,

బుద్ధిమత్సు సరాః శ్రేష్ఠా సరేషు బ్రాహ్మణాః స్పృతాః. 96

బ్రాహ్మణేషు చ విద్వాంసో విద్యత్సు కృతబుద్ధయః,

కృతబుద్ధిషు కర్తారః కర్తృషు బ్రహ్మవేదినః. 97

మనుస్మృతి

ఉత్పత్తిరేప విప్రస్య మూర్ధిర్ధర్మస్య శాశ్వతీ,

స హి ధర్మార్థముత్పన్నో బ్రహ్మభూయాయ కల్పతే. 98

బ్రాహ్మణో జాయమానో హి పృథివ్యామధిజాయతే,

ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం ధర్మకోశస్య గుప్తయే. 99

సర్వం స్యం బ్రాహ్మణస్యేదం యత్కించి జగతీగతం !

శ్రేష్ఠ్యేనాభిజనేనేదం సర్వంవైబ్రాహ్మణోఽర్హతః. 100

ఈ సృష్టియందు ప్రాణులు గొప్పవి. ప్రాణులయందు బుద్ధివల్ల జీవించు జీవులు గొప్పవారు. ఆ జీవులయందు మానవులు మిక్కిలి గొప్పవారు. వారిలో బ్రాహ్మణులు గొప్పవారు. ఆ బ్రాహ్మణులలో విద్వాంసులు శ్రేష్ఠులు. ఆ విద్వాంసులయందు యుక్తాయుక్తవిచక్షణ కలవారు శ్రేష్ఠులు కాగా వారికంటే బ్రహ్మజ్ఞానం కలవారు మిక్కిలి గొప్పవారు. ఈ బ్రాహ్మణుడు ధర్మరక్షణకై పుట్టినాడు. ధర్మాన్ని ఆచరిస్తున్నందువల్లనే ఆతడు బ్రహ్మత్వాన్ని పొందుతున్నాడు. అతడు సర్వశ్రేష్ఠుడు. అందరకు సమీపస్థుడు కావున ఈ ప్రపంచమంతయు ఆతని సొత్తుగానే పరిగణింపబడుచున్నది.

స్యమేవ బ్రాహ్మణో భుక్ష్యే స్యం వస్తే స్యం దదాతి చ,

ఆన్యశంస్యో ద్రాహ్మణస్య భుంజతే హీతరే జనాః. 101

అందువలన బ్రాహ్మణుడు తన సొత్తును తానే అనుభవించుచున్నాడు. తన వస్త్రములను తానే ధరించుచున్నాడు. తన వస్తువులనే దానము చేయుచున్నాడు పైగా ఆతని దయాదాక్షిణ్యములవలన ఇతరులు బ్రాహ్మణుని సొత్తు ననుభవించుచున్నారు.

శాస్త్ర ప్రశంస :-

తస్య కర్మవివేకార్థం శేషాణామనుపూర్వశః,

స్వాయంభువో మనుర్ధీమానిదం శాస్త్రమకల్పయత్. 102

విదుషా బ్రాహ్మణేనేదమధ్యేతవ్యం ప్రయత్నతః,

శిష్యేభ్యశ్చ ప్రవక్తవ్యం సమ్యజ్నాన్యేన కేనచిత్. 103

ఇదం శాస్త్రమధీయానో బ్రాహ్మణశ్చంసితప్రతః,

మనోవాగ్దేహజైర్నిత్యం కర్మదోషైర్న లిప్యతే. 104

పునాతి వంక్తిం వంశ్యాంశ్చ సప్తసప్త పరావరాన్,

పృథివీమపి చైవేమాం కృత్స్నామేకోఽపి సోఽర్హతః. 105

ఇదం స్యస్త్యయనం శ్రేష్ఠమిదం బుద్ధివివర్ధనమ్,

ఇదం యశస్యమాయుష్యమిదం నిశ్చేయనం పరమ్. 106

అస్మిన్ ధర్మోఽభిలేనోక్తో గుణదోషా చ కర్మణామ్,

చతుర్థామపి వర్ణానామాచారశ్చైవ శాశ్వతః. 107

ప్రథమాధ్యాయం

బ్రాహ్మణులు, తదితర జాతులవారు అనుష్ఠింపవలసిన కర్మలను తెలుపుటకై బ్రహ్మ సంతతివాడగు మనువు ఈ శాస్త్రాన్ని రచించినాడు. సర్వ విద్యాపారంగతుడైన బ్రాహ్మణుడీ శాస్త్రాన్ని నియమంతో అభ్యసించాలి. గురుముఖతః, తన ధీశక్తివలన అభ్యసించి తన శిష్యులకు దీనిని చక్కగా బోధింపవలెను. ఈ శాస్త్రమును చక్కగా అధ్యయనము చేసి అర్థము చేసికొని తన ధర్మాలను నిర్వర్తించినప్పుడు అతడు మనోవాక్కాయములచే పాపములు చేయలేడు. అతడు తన పదునేను తరముల వారిని, ఈ భూమిని, పవిత్రము చేయగలుగును. అట్టివాడు ధర్మజ్ఞుడు కావున యోగ్యుడగును. అట్టి యోగ్యునకు భూమినంతయు దానం చేయవచ్చును. ఈ శాస్త్రం మేలును కలిగిస్తుంది. సర్వశ్రేష్ఠమైంది. జ్ఞానాన్ని పెంచుతుంది. కీర్తిని కలిగిస్తుంది. ఆయుస్సును పెంచుతుంది. మోక్షానికి కూడా కారణమౌతుంది.

ఈ శాస్త్రంలో సమస్త ధర్మాలు, కర్మలలోని మంచి చెడులు చాతుర్వర్ణ్యాలవారు ఎల్లప్పుడు ఆచరించాల్సిన ధర్మాలు చెప్పబడ్డాయి.

అచారః పరమో ధర్మశ్చతుక్తస్సార్థవీచ చ,

తస్మాదస్మిన్ సదా యుక్తో నిత్యం స్యాదాత్మవాన్ ద్విజః. 108

వేదాలు, స్మృతులలో చెప్పబడ్డ ధర్మాలు మిక్కిలి శ్రేష్ఠమైనవి. ఈ శాస్త్రంలో శృతి, స్మృతులకు సంబంధించిన ధర్మములే చెప్పబడ్డాయి. అందువల్ల ఈ శాస్త్రాన్ని నియమంతో అభ్యసించాలి.

అచారాద్విచ్యుతో విప్రో న వేదఫల మశ్నుతే,

అచారేణ తు సంయుక్తస్సంపూర్ణఫలభిగ్భవేత్. 109

ఏవ మాచారతో దృష్ట్యా ధర్మస్య మునయో గతిమ్,

సర్వస్య తపసో మూల మాచారం జగృహః పరమ్. 110

సదాచారాన్ని పాటించని బ్రాహ్మణుడు వేదాధ్యయనం చేసినా ఫలితం మాత్రం పొందలేడు. సదాచారసంపన్నుడు సమస్త వేదాధ్యయనం చేసిన ఫలితాన్ని పొందుతాడు.

సదాచారాన్ని అనుష్ఠించుట ధర్మ ప్రాప్తికి మూలమని తలచిన మహర్షులు అది తపస్సునకు కూడ కారణమని చెప్పినారు.

ఇందలి విషయాలు :-

జగతశ్చ సముత్పత్తిం సంస్కారవిధిమేవ చ,

వ్రతచర్యోపచారం చ స్నానస్య చ పరం విధిమ్. 111

దారాధిగమనం చైవ వివాహానాం చ లక్షణం,

మహాయజ్ఞవిధానం చ శ్రాద్ధకల్పం చ శాశ్వతమ్. 112

వృత్తీనాం లక్షణం చైవ స్నాతకస్య వ్రతాని చ,

భక్ష్యాభక్షం చ శౌచం చ ద్రవ్యాణాం శుద్ధి మేవ చ, 113

స్త్రీధర్మయోగం తాపస్యం మోక్షం సన్న్యాస మేవ చ,

మనుస్మృతి

జగత్సృష్టి క్రమం, జాతకర్మాది సంస్కారవిధి, బ్రహ్మచారి అనుష్ఠింపవలసిన పద్ధతి, గురుకులంనుండి ఇంటికి తిరిగివచ్చిన బ్రహ్మచారి చేయవలసిన స్నాతక సంస్కార వివరణ, వివాహం, వాటి భేదాలు, వైశ్యదేవాది పంచయజ్ఞాలు చేయవలసిన పద్ధతి, శ్రాద్ధము నాచరింపవలసిన పద్ధతి, జీవన్మర్యాదలైన వృత్తుల లక్షణము, గృహస్థాశ్రమంలో ఉన్నవాడు చేయాల్సిన వ్రత నియమాలు, తినుటకు యోగ్యాయోగ్యములైన వస్తు వివరణ, జాతాశౌచమృతాశౌచాలు, ద్రవ్యములను శుద్ధి చేయవలసిన పద్ధతి, స్త్రీ ధర్మాలు, వానప్రస్థాశ్రమమునకు వెళ్ళువాడు ఆచరించాల్సిన ధర్మాలు, సన్యాస ధర్మాలు ఇందు చెప్పబడ్డాయి.

రాజ్ఞశ్చ ధర్మ మఖిలం కార్యాణాం చ వినిర్ణయమ్. 114

సాక్షిప్రశ్నవిధానం చ ధర్మం స్త్రీపుంసయోరపి,

విభాగధర్మం ద్యూతం చ కంటకానాం చ శోధనమ్. 115

వైశ్యశూద్రాపచారం చ సంకీర్తనాం చ సంభవం

అపధర్మం చ వర్తనాం ప్రాయశ్చిత్తవిధిం తథా, 116

సంసారగమనం బైవ త్రివిధం కర్మసంభవమ్,

నిశ్చేయసం కర్మజాం చ గుణదోషపరీక్షణమ్. 117

దేశధర్మాన్ జాతిధర్మాన్ కులధర్మాంశ్చ శాశ్వతాన్,

పాషండగణధర్మాంశ్చ శాస్త్రే Z స్మిన్నుక్తవాన్ మనుః. 118

అదే విధంగా రాజులు ఆచరించాల్సిన ధర్మాలు, ఋణాదులు ఇచ్చి పుచ్చుకొనేటప్పుడు చేయాల్సిన పనులు, వ్యవహారాల్లో సాక్షిని ప్రశ్నించు పద్ధతి, భార్యాభర్తల ధర్మాలు, అన్నదమ్ముల ఆస్తి పంపకంలో అనుష్ఠించాల్సిన న్యాయం, దొంగలు మొదలైన ప్రజాపీడకులను వెదుకు రీతి, వైశ్యులు, శూద్రులు చేయు అపచారాలు, సంకీర్ణ జాతుల పుట్టుక, అపధర్మాలు, ఆయా జాతులవారు తప్పు చేసినపుడు చేసికొనవలసిన ప్రాయశ్చిత్తాలు, ఉత్తమ, మధ్యమాధమములని మూడు విధాలైన శుభాశుభకర్మలకు కారణమైన సంస్కారం చేయుట, ఆత్మజ్ఞానవిషయం, మానవుడు చేయు కర్మలయందలి మంచి చెడులను పరీక్షించుట మొదలైనవన్ని ఈ గ్రంథంలో కనిపిస్తాయి. ఇంకా ఆయా దేశవాసులు ఆచరించాల్సిన ధర్మాలు, ఆయా జాతులవారు అనుష్ఠించాల్సిన ధర్మాలు, ఆయా కులాలవారు చేయాల్సిన ధర్మాలు, వేదబాహ్యులైన పాషండులు ఆచరించాల్సిన ధర్మాలు, గణములుగా తిరిగేవారు చేయాల్సిన ధర్మాలన్ని ఈ శాస్త్రంలో మనువుచే వివరింపబడ్డాయి.

యథేదముక్తవాన్ శాస్త్రం పురా పృచ్ఛో మనుర్మయా

తథేదం యాయమవ్యద్య మత్సకాశ్నిబోధత. 119

పూర్వం నేను మనువును ప్రశ్నింపగా చెప్పిన విషయాలనన్నిటిని ఇప్పుడుమీకు బోధింతునని మహర్షులతో భృగు మహర్షి పలికెను.

ద్వితీయాధ్యాయం

ఇతి మానవే ధర్మశాస్త్రే భృగుప్రోక్తాయాం, సంహితాయాం

ప్రథమోధ్యాయః

భృగు మహర్షి చెప్పిన మానవ ధర్మశాస్త్రమనే సంహితయందు ప్రథమాధ్యాయము సమాప్తము.

ద్వితీయాధ్యాయం

ధర్మలక్షణము :-

విద్యద్భి స్సేవితం నద్భిర్నిత్యమద్యేషరాగిభః,

హృదయేనాభ్యనుజ్ఞాతో యో ధర్మస్తం నిబోధత. 1

వేదవేదాంగ తత్వజ్ఞులైన విద్వాంసులు సదా అనుష్ఠించేది, రాగ ద్వేషాదిగుణాలు లేని సత్పురుషులు కూడా హృదయపూర్వకంగా అనుష్ఠించేది ధర్మం. అట్టి ధర్మాన్ని తెలుసుకొమ్మని భృగుమహర్షి మహర్షులతో పలికినాడు.

కామాత్మతా న ప్రశస్తా న బైవేహస్యకామతా,

కామ్యో హి వేదాధిగమః కర్మయోగశ్చ వైదికః. 2

మానవుడు ఎల్లప్పుడు కోరికలకు వశమైయుండుట తగనిది. అట్లే కోరికలేమాత్రం లేని మానవుడు సహితము కనిపించడు. అందువల్ల వేదజ్ఞానం పొంది వేద సమ్మతమైన కర్మలను చేయవలెను.

సంకల్పమూలః కామో వై యజ్ఞః సంకల్పసంభవాః,

వ్రతాని యమధర్మాశ్చ సర్వే సంకల్పజాః స్ఫుటాః. 3

మానవుడు తన కోరికలను మొదట మనస్సులో సంకల్పించుకొని తరువాత తదనుగుణంగా ప్రయత్నం చేస్తాడు. అందువల్ల వేద సమ్మతమైన యజ్ఞాలనాచరించుట, వ్రతనియమాద్యనుష్ఠానం మొదలైనదంతా మానవుని సంకల్పానుసారంగా జరుగుతున్నది

అకామస్య శ్రీయా కాచిద్భుశ్యతే నేహ కర్తి చిత్,

యద్యద్ధి కురుతే కించి త్తత్తత్కామస్య చేష్టితమ్. 4

ఏమాత్రం కోరికలు లేనివాడు కర్మలనాచరించుట అనేది ఎచ్చటా కనిపించదు. అందువల్ల మానవులు చేయు కర్మలన్నియు అతని కోరికననుసరించి మాత్రమే జరుగుతున్నాయి.

తేమ సమ్యగ్గర్తమానో గచ్ఛత్యమరలోకతామ్,

యథాసంకల్పితాంశ్చేహ సర్వాన్ కామాన్ సమశ్చుతే. 5

మానవుడు సద్భావంతో సత్కర్మలనాచరించి ఊర్ధ్వలోకాలను పొందుతున్నాడు. అతడు తన సంకల్పాన్ననుసరించి ప్రయత్నించి తన కోరికలనన్నింటిని తీర్చుకొంటున్నాడు.

ధర్మప్రమాణాలు :-

వేదో భిలో ధర్మమూలం స్మృతిశీలే చతద్విదామ్,

అచారశ్చైవ సాధూనా మాత్యన స్తుష్టి రేవ చ. 6

ధర్మానికి వేదాలు ప్రమాణాలు. వేదానికి విరుద్ధంకాని స్మృతులు, వేదవేదాంగాలు తెలిసిన, సత్పురుషుల ప్రవర్తన సైతం ధర్మ విషయంలో ప్రమాణమౌతున్నవి. ఇంకా ధర్మాధర్మ విచక్షణ కలిగినప్పుడు సత్పురుషుల మనస్సు కూడా (వారు ఆలోచించి తగిన నిర్ణయాన్ని చేస్తారు కావున) ప్రమాణమౌతున్నది.

యః కల్పిత్కస్యచి ధర్మో మనునా పరికీర్తితః,

స సర్వోఽభిహితో వేదే సర్వజ్ఞానమయో హి నః. 7

సర్వం తు సమవేక్ష్యేదం నిఖిలం జ్ఞానచక్షుషా,

శ్రుతిప్రామాణ్యతో విద్యాన్ స్యధర్మో నివేశిత వై. 8

మనువు నిర్దేశించిన మానవధర్మాలు సకల వేదసమ్మతాలైనవి. అతడు సమస్త జ్ఞానాలు కలవాడు. తన జ్ఞాననేత్రంచే సమస్తం దర్శించుకొని ఇతరులకు ధర్మోపదేశాన్ని చేసే వేదవేదాంగశాస్త్రవేత్తయైన విద్వాంసుడు కూడ వేదప్రామాణ్యాన్ననుసరించే ఇతరులకు ధర్మాన్ని తెలుపుతాడు.

శ్రుతిస్మృత్యుదితం ధర్మమనుతిష్ఠ న్ హి మానవః,

ఇహ కీర్తిమవాప్నోతి ప్రేత్య చానుత్తమం సుఖమ్. 9

వేదం, స్మృతులు ప్రతిపాదించిన ధర్మములననుష్ఠించినవాడు ఇహపరలోకాల్లో కీర్తిని, సుఖాన్ని పొందుతాడు.

శ్రుతిస్తు వేదో విజ్ఞేయో ధర్మశాస్త్రం తు వై స్మృతిః,

తే సర్వార్థేష్వమిమాంస్యే తాభ్యాం ధర్మో హి నిర్భభౌ. 10

వేదాన్ని శ్రుతియని అంటారు. స్మృతిని ధర్మశాస్త్రమనియే చెప్పుతారు. ధర్మబోధకాలైన వేదస్మృతుల గూర్చి ధర్మవివేచన సమయంలో ఎదురు ప్రశ్న వేయుట తగని పని.

యోఽవమన్యేత తే మూలే హేతుశాస్త్రాశ్రయాద్విజః,

స సాధుభిర్చహిష్కార్యో నాస్తికో వేదనిందకః. 11

ధర్మానికి పరమప్రమాణమైన వేదాన్ని, స్మృతిని హేతు శాస్త్రమైన తర్కాన్ననుసరించి అవమానపరిచే వాణ్ణి సాధుపురుషులందరు తిరస్కరించాలి. వేదనిందచేయు వాడు నాస్తికుడే ఔతాడు.

వేదః స్మృతిః సదాచారః స్యస్య చ ప్రియమాత్మనః,

ఏతచ్చతుర్విధం ప్రాహః సాక్షాధర్మస్య లక్షణం. 12

ద్వితీయాధ్యాయం

వేదం, స్మృతి, సదాచారం, తన (సత్పురుషుని) ఆత్మ అంగీకరించు విషయం ఈ నాలుగు ధర్మాలను బోధిస్తాయని పెద్దలంటారు.

అర్థకామేశ్వసక్తానాం కర్మజ్ఞానం విధీయతే,
ధర్మం జిజ్ఞాసమానానాం ప్రమాణం పరమం శ్రుతిః. 13

శ్రుతిద్వైధం తు యత్ర స్వాత్రత ధర్మాపుభౌ స్మృతౌ,
ఉభావపి హితౌ ధర్మౌ సమ్యగుక్తౌ మనీషిభిః. 14

ఉదితఽనుదితే భైవ సమయాధ్యుషితే తథా,
సర్వథా వర్తతే యజ్ఞ ఇతీయం వైదికీ శ్రుతిః. 15

ధనంపైన, కోరికలపైన ఆసక్తి లేక కర్మను ఆచరించే మహాత్ములకు ధర్మ విషయంలో తన ఆత్మ ప్రమాణమౌతున్నది. ధర్మాన్ని తెలుసుకోవాలనే సామాన్యులకు వేదమే పరమ ప్రమాణమౌతున్నది. అట్లే వేదం పరస్పర విరుద్ధంగా రెండు ధర్మాలనంగీకరిస్తే సమానబలం కల ఆ రెండు ధర్మాల్లో దేనినైనా ఆచరింపవచ్చునని పండితులు చెప్పుచున్నారు. ఎట్లనగా “ఉదితేహోతవ్యం” అను శ్రుతి సూర్యోదయకాలంలో హోమం చేయాలి అని చెప్పుతున్నది. అట్లే ఇంకొక చోట సూర్యోదయానికి ముందు నక్షత్రాలున్నప్పుడే హోమం చేయాలి అని చెప్పుతున్నది. ఇంకొక చోట సమయాధ్యుషితకాలంలో హోమం చేయవలెనని చెప్పుచున్నది. సమయాధ్యుషితమనగా నక్షత్రాలస్తమించిన తరువాత సూర్యోదయానికి ముందున్న ఉషఃకాలము. ఈ విధంగా మూడు చోట్ల మూడు విధములుగా శ్రుతి కనిపించినా వాటిలో దేనినాచరించాలి అని సంశయింపక అన్ని కాలములందును యజ్ఞమునాచరింపవచ్చును.

అధికారి :-

నిషేకాదిశృణానాంతో మంత్రైర్యస్యోదితో విధిః,
తస్య శాస్త్రేఽధికారోఽస్మిన్ జ్ఞేయో నాన్యస్య కస్యచిత్. 16

గర్భాదానం మొదలు చనిపోయే వరకు ఉన్న కర్మలన్నిటినీ మంత్రపూర్వకంగా అనుష్ఠించే వారికే ఈ మానవ ధర్మశాస్త్రంపై అధికారముంది.

సరస్వతీద్వషద్వ్యత్యోర్ధేవసద్యోర్యదంతరమ్,
తం దేవనిర్మితం దేశం బ్రహ్మవర్తం ప్రచక్షతే. 17
తస్మిన్ దేశే య ఆచారః పారంపర్యక్రమాగతః,
వర్తానాం సాంతరాళానాం స పదాచార ఉచ్యతే. 18

దేవనదులగు సరస్వతీ, దృషద్వతీ నదుల మధ్యనుండు ప్రదేశమును బ్రహ్మవర్త మందురు. ఈ ప్రదేశము దేవతలచే నిర్మింపబడినదందురు. ఆ ప్రదేశమున జన్మించిన వారి యొక్క పరంపరాగతమైన ధర్మమే సదాచారమనబడుతుంది.

కురుక్షేత్రం చ మత్స్యాశ్చ పంచాలాశ్చారసేనకాః,
ఏష బ్రహ్మర్షిదేశో వై బ్రహ్మవర్తాదనంతరః. 19

మనుస్మృతి

కురుక్షేత్రం, మత్స్యదేశం, పాంచాలదేశం, మధురాపట్టణం గల శూరసేనదేశం వీటినన్నిటిని బ్రహ్మర్షి దేశములని పిలుస్తారు. ఈ ప్రదేశములు బ్రహ్మవర్తంకంటె తక్కువ గౌరవం కలవి.

ఏతద్దేశ ప్రసూతస్య సకాశాదగ్రజన్యః,

స్యం స్యం చరిత్రం శిక్షేరన్ పృథివ్యాం సర్వమానవాః. 20

పైన పేర్కొన్న బ్రహ్మవర్తాది దేశములందు జన్మించిన బ్రాహ్మణులననుసరించి ఈ భూమిపై నున్న సమస్తమానవులు తమ తమ అచారాలను అనుష్ఠించాలి.

హిమవద్వింధ్యయోర్మధ్యం యత్రాగ్నినశనాదపి,

ప్రత్యగేవ ప్రయాగాచ్చ మధ్యదేశః ప్రకీర్తితః. 21

వింధ్య హిమాలయ పర్వతముల యొక్క మధ్య సరస్వతీనదికి తూర్పున ప్రయాగకు పడమరగా నున్న భూభాగమును మధ్యదేశమంటారు.

ఆ సముద్రాత్తు వై పూర్వాదా సముద్రాత్తు పశ్చిమాత్,

తయోరేవాంతరం గిర్యేరార్యావర్తం విదుర్బుధాః. 22

తూర్పు, పడమర దిక్కులందు సముద్రము, దక్షిణోత్తరములలో వింధ్య హిమాలయములుండు ప్రాంతమును ఆర్యావర్తమని పిలుస్తారు.

కృష్ణసారస్సు చరతి మృగో యత్ర స్యభావతః,

స జ్ఞేయో యజ్ఞేయో దేశో మ్లేచ్ఛ దేశ స్త్యతః పరః. 23

లేళ్ళు ఏ ప్రాంతమున ప్రకృతి సిద్ధంగా నివసిస్తాయో ఆ భూభాగం యజ్ఞం చేయుటకు అనువైనది. మిగిలిన భూభాగం యజ్ఞం చేయుటకు తగింది కాదు కావున దానిని మ్లేచ్ఛదేశమంటారు.

ఏతాన్ ద్విజాతయో దేశాన్ సంశయేరన్ ప్రయత్నతః,

శూద్రస్తు యస్మిన్ కస్మిన్ వా నివసేద్బ్రుత్రికర్మితః. 24

బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియులు, వైశ్యులు పై దేశములందే ఎట్టైననూ ఉండుటకు ప్రయత్నించాలి. శూద్రులు మాత్రం తమ బ్రతుకు కొరకు ఎచ్చటనైనా ఉండవచ్చును.

ఏషా ధర్మస్య వో యోనిః సమాసేన ప్రకీర్తితా,

సంభవశ్చాస్య సర్వస్య వర్ణధర్మాన్నిబోధత. 25

ఓ మునులారా! ధర్మముండు ప్రదేశాన్ని మీకు మిక్కిలి సంక్షిప్తంగా చెప్పినాను. ఇక మీకు ఆయా వర్ణాలవారు ఆచరింపదగిన ధర్మాలను చెప్పెదను. శ్రద్ధగా వినుడని భృగుమహర్షి పలికెను.

నైదికైః కర్మభిః పుణ్యైర్ని షేకాద్విజన్యనామ్

కార్యశరీరసంస్కారః పావనః ప్రేత్య చేహ చ. 26

ద్వితీయాధ్యాయం

గార్హెర్దోమై ఋతకర్మచోళమాంజీనిబంధనైః,

భైజికం గార్భికం చైన్ ద్వీజానామపమృజ్యతే. 27

ద్వీజాతులైన బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్యులకు గర్భాధానం మొదలైన శరీర సంస్కారాలన్నిటినీ వేదమంత్రాలచే తన్నిర్దిష్టములైన వైదిక కార్యాలచే చేయవలెను. దానివలన అతడు ఇహపరలోకములందు పవిత్రుడౌతాడు. గర్భాధానము, జాతకర్మ, చూడాకరణము, ఉపనయనము అనునవి మాతృగర్భమున నివసించుట మొదలగు పాపాలను పోగొట్టుతాయి-

స్వాధ్యాయేన వ్రతైర్దోమై స్రైవిద్యేనేజ్యయా సుతైః,

మహాయజ్ఞైశ్చ యజ్ఞైశ్చ బ్రాహ్మీయం క్రియతే తనుః. 28

వేదమునభ్యసించినందువలన, మధుమాంసాదులను వినర్జించి వ్రత నియమములతో ఉండుటవల్ల, ప్రాతఃసాయంకాలములందు చేయు హోమముల వల్ల, బ్రహ్మచారిగా ఉండునప్పుడు చేయు దేవ, ఋషి, పితృతర్పణాల వల్ల, గృహస్థాశ్రమమును స్వీకరించిన పిదప ధర్మాన్ని ఆచరించుటకై సంతానం పొందుట, బ్రహ్మ యజ్ఞాది మహాయజ్ఞాలు జ్యోతిష్సామాది యజ్ఞాలవల్ల మానవుడు పరబ్రహ్మను పొందగలుగుచున్నాడు.

ప్రాజ్ఞాభివర్ధనాత్పుంసో జాతకర్మ విధీయతే,

మంత్రవత్ప్రాశనం చాన్య హిరణ్యమధునర్పిషామ్. 29

మగశిశువునకు బొడ్డు కోయకముందే జాతకర్మ చేయవలెను. అప్పుడే ఆ శిశువుకు మంత్రపూర్వకంగా తేనె, నెయ్యి తినిపించవలెను.

నామకరణము :-

నామధేయం దశమ్యాం తు ద్వదశ్యాం వా ఽన్య కారయేత్,

పుట్టే తిథౌ ముహూర్తే వా నక్షత్రే వాగుజాన్యితే. 30

ఆ శిశువునకు పది లేక పన్నెండవ దినము లేనిచో మంచి తిథి, నక్షత్రము, ముహూర్తము కల దినాన నామకరణం చేయవలెను. ఇచ్చట పదియవనాడు జాతాశౌచము తీరదు కావున పదవదినము దాటిన తరువాత పదకొండవ దినమున నామకరణము చేయవలెనను శంఖ వచనముననుసరించి నామకరణము చేయాలి.

మంగళ్యం బ్రాహ్మణస్య స్యాత్ క్షత్రియస్య బలాన్యితమ్,

వైశ్యస్య ధనసంయుక్తం శూద్రస్య తు జాగుప్సితమ్. 31

శర్మవద్రాహ్మణస్య స్యాద్రాజ్ఞో రక్షాసమన్యితమ్,

వైశ్యస్య పుష్టినంయుక్తం శూద్రస్య ప్రైశ్యసంయుతమ్. 32

బ్రాహ్మణ శిశువుకు మాంగళ్యాన్ని తెలిపే పదంతో, క్షత్రియునికి బలాన్ని తెలిపే పదంతో, వైశ్యునికి ధనాన్ని తెలిపే పదంతో, శూద్రునికి దాన్యభావం సూచించే పదంతో పేరు పెట్టవలెను. అందువల్ల బ్రాహ్మణ శిశువునకు శర్మ శబ్దం, క్షత్రియునకు వర్మ,

వైశ్యునకు వసు, శూద్రునకు దాస శబ్దములుండునట్లు రామశర్మ, దేవవర్మ, విశ్వావసు, లక్ష్మణ దాస వంటి పేర్లు పెట్టవలెను.

స్త్రీణాం సుఖోద్యమక్రూరం విస్సృష్టార్థం మనోహరమ్,
మంగళ్యం ధీర్థ వర్ణాంత మాశీర్యాదాభిధానవత్. 33

స్త్రీల పేర్లు తేలికగా ఉచ్చరించుటకు వీలగునట్లుండవలెను. ఆ పదములలో క్రూరార్థము గోచరింపరాదు. ఆ పదముల యొక్క అర్థం అందరికి తెలిసింది కావలెను. అట్లే మంగళార్థాన్ని, ఆశీర్వాదనాన్ని తెలిపే ఆ పదాలు దీర్ఘాంతంగా నుండవలెను. ఉదాహరణమునకు 'యశోదా' అనేది.

వతుర్థే మాసి కర్తవ్యం శిశోర్నిష్క్రమణం గృహత్,
షష్ఠేఽన్నప్రాశనం మాసి యద్యేష్ఠం మంగళం కులే. 34

నాలుగవ నెలలో శిశువును పుట్టినంటినుండి బయటకు తీసికొని వెళ్ళవలెను. ఆరవనెలలో అన్న ప్రాశనము చేయవలెను. లేదా ఆయా కులాచారాలననుసరించి వీటిని అవరించవచ్చును.

ఉపనయనకాలము :-

చూడాకర్మ ద్విజాతీనాం సర్వేషామేవ ధర్మతః,
ప్రథమేఽభే తృతీయే వా కర్తవ్యం శ్రుతిబోధనాత్. 35

బ్రాహ్మణేఽభే పర్యేత బ్రాహ్మణస్యోపనాయనమ్,
గర్భాదేకాదశే రాజ్ఞో గర్భాత్తు ద్వాదశే విశః. 36

బ్రహ్మవర్చసకామస్య కార్యం విప్రస్య పంచమే,
రాజ్ఞో బల్యానష్టష్టే వైశ్య స్వహర్షినోఽష్టమే. 37

అషోడశాద్రాహ్మణస్య సావిత్రీనాతివర్తతే
అద్యావింశతీక్షత్రబంధోరాచతుర్వింశతేర్విశః 38

అత ఉర్వం త్రయోఽప్యేతే యథాకాలమసంస్కృతాః,
సావిత్రీపతితా వ్రాత్యా భవంత్యార్యవిగర్హితాః. 39

నైతైరపూతైర్విధివదాపద్యపి హి కర్తి చిత్.

బ్రాహ్మణ్యోనాంశ్చ సంబంధాన్నాచరేద్ద్రాహ్మణస్సహ. 40

చూడాకర్మ లేక చౌలమనే సంస్కారాన్ని శిశువుయొక్క మొదటి సంవత్సరంలో లేదా మూడవ సంవత్సరంలో చేయవలెను. ఇట్లే ఉపనయన సంస్కారాన్ని బ్రాహ్మణ కుమారునకు గర్భాష్టమమున (శిశువు గర్భమున పడినప్పటినుండి ఎనిమిదవ సంవత్సరంలో) రాజకుమారునకు గర్భైకాదశమున, వైశ్యునకు గర్భద్వాదశసంవత్సరంలో చేయవలెను. ఇంకను బ్రహ్మ వర్చస్సు కావలెనన్నచో బ్రాహ్మణునకు గర్భ పంచమ సంవత్సరంలోనే ఉపనయనము చేయవలెను. అదే విధంగా అధికబలసంపదకై రాకుమారునకు గర్భషష్ఠాన, అధిక ధనసంపద నర్థించినచో వైశ్యునకు గర్భాష్టమము ఉపనయనము చేయవలెను. పై

ద్వితీయాధ్యాయం

విధంగా సకాలంలో ఉపనయనం చేయుటకు వీలుకానిచో బ్రాహ్మణునకు గర్భషోడశ సంవత్సరములోపల (గర్భమున పడినప్పటినుండి పదహారు సంవత్సరములలోపల) ఉపనయనం చేయవచ్చును. అదే విధంగా రాకుమారునకు గర్భద్వావింశత్సంవత్సరము లోపల, వైశ్యునకు గర్భచతుర్వింశతి సంవత్సరము లోపల ఉపనయనం చేయవచ్చును. అంతకు మించినచో వీరిని వ్రాత్యులని పెద్దలు దూషిస్తారు. ఇట్టి వ్రాత్యులు శాస్త్ర ప్రకారంగా ప్రాయశ్చిత్తము నాచరింపక బ్రాహ్మణులకు సంబంధించిన అధ్యయన, యజన, దానకరణాది యోగ్యతలకు అన్య సంబంధములకు అర్హతను కోల్పోవుదురు.

ఉత్తరీయము, మేఖల

కార్ష్ణ రౌరవబాస్తాని చర్మాణీ బ్రహ్మచారిణః,

వసీరన్నానుపూర్వ్యేణ శాణకౌమావికాని చ. 41

మౌంజీ త్రివృత్తమా శ్లక్షా కార్యా విప్రస్య మేఖలా,

క్షత్రియస్య తు మార్కీ జ్యా వైశ్యస్య శణతాంతవీ. 42

ముంజాలాభే తు కర్తవ్యాః కుశాశృంతకబల్కజైః,

త్రివృతా గ్రంథినైకేన త్రిభిః పంచభి రేవ వా. 43

ఉపనయనం చేసికొన్ని బ్రాహ్మణక్షత్రియ వైశ్యులు తమకు ఉత్తరీయములుగా కృష్ణమృగమనే లేడి, రురువనే లేడి, మేక యొక్క చర్మములను లేక జనుప నారతో, పట్టుతో మేక ఉన్నితో చేయబడిన వస్త్రాలను ధరింపవలెను. అట్లే నడుమునకు మూడు పొరలతో సమానంగానున్న ముంజ అను గడ్డితో చేయబడిన మొలత్రాడును బ్రాహ్మణ వటువు ధరింపవలెను. క్షత్రియుడు మూర్వయను గడ్డిచే చేయబడిన మొలత్రాడును, వైశ్యుడు జనపనారతో చేయబడిన మొలత్రాడును (మేఖలను) ధరింపవలెను. ఆపైన పేర్కొనబడ్డ ముంజం మొదలైనవి లభించనిచో దర్భ, అశృంతకము, బల్వజము అనుగడ్డిచే చేయబడిన మొలత్రాడును మూడు సమానమైన వరుసలతో ఒకటి, మూడు లేక ఐదు ముళ్ళు వేసి ధరింపవలెను.

యజ్ఞోపవీతము :

కారాసముపవీతం స్యాద్విప్రస్యోర్ధ్వవృతం త్రివృత్,

శణనూత్రమయం రాజ్ఞో వైశ్యస్యావికసౌత్రికమ్. 44

బ్రాహ్మణునకు యజ్ఞోపవీతము నూలుతో చేసిందైయుండవలెను. అది మూడు వరుసలతో ఉద్భ్రముఖమైయుండవలెను. రాజు జనపనారతో చేసిన యజ్ఞోపవీతము వైశ్యుడు మేక ఉన్నితో చేసిన యజ్ఞోపవీతము ధరించాలి.

దండము :

బ్రాహ్మణో బైల్యపాలాశో క్షత్రియో వాటభాదిరౌ,
పైలవౌదుంబరౌ వైశ్యో దండనర్తంతి ధర్మతః. 45
కేశాంతికో బ్రాహ్మణస్య దండః కార్యః ప్రమాణతః,
లలాటసంమితో రాజ్ఞః స్యాత్తు నాసాంతికో విశః. 46
ఋజవస్తే తు సర్వే స్యురప్రణాః సౌమ్యదర్శనాః,
అనుద్యేగకరా నృణాం సత్యచో నాగ్నిదూషితాః. 47
ప్రతిగృహ్యేప్యితం దండముపస్థాయ చ భాస్కరమ్,
ప్రదక్షిణం పరీత్యాగ్నిం చరేద్వైక్షం యథావిధి. 48

బ్రాహ్మణుడు మారెడు లేదా మోదుగవృక్షాలకు చెందిన దండాన్ని, క్షత్రియుడు ముల్ల లేదా చండ్ర వృక్షము యొక్క దండాన్ని, వైశ్యుడు పైలవరా 'లేక' ఔదుంబరా వృక్ష దండాన్ని ధరించాలి. బ్రాహ్మణుడు ధరించుదండము అతని వెండ్రుకలకొనలకు తగులునంత ఎత్తుగా ఉండాలి. క్షత్రియవటువు ధరించుదండము అతని నొసలునకు తగులుకుట్లుండవలెను. వైశ్యుడు ధరించుదండము అతని ముక్కునకు తగులునంత ఎత్తున వుండవలెను. అట్లే ఆ దండములు చక్కగా, దెబ్బలు లేకుండ నిప్పులో కాల్చినవి కాక, పై బెరడు కలిగి ఇతర ప్రాణులకు బాధ కలిగించకుండ ఉండాలి. అట్టి దండాలనావటువులు ధరించి సూర్యునకు అభిముఖంగా ఉండి అగ్నికి ప్రదక్షిణం చేసి ఆ తరువాత యథావిధిగా భిక్షాటన చేయాలి.

భిక్షాటనము : -

భవచ్చర్యం చరేద్వైక్ష ముపనీతో ద్వీజోత్తమః,
భవన్యధ్యం తు రాజన్యో వైశ్యస్త భవదుత్తరమ్. 49
మాతరం వా స్యసారం వా మాతుర్యా భగినీం నిజామ్,
భిక్షేత భిక్షాం ప్రథమం యా చైనం నావమానయేత్. 50
సమాహృత్య తు తద్వైక్షం యావదర్థమమాయయా,
నివేద్య గురవేఽగ్నియాదాచమ్య ప్రాజ్యఖిశ్చచిః. 51

భిక్షాటనము చేయునప్పుడు బ్రాహ్మణుడవటువు భవచ్చబ్దాన్ని తొలుత ఉచ్చరించి భిక్షవేడుకోవలెను. ఎట్లనగా బ్రాహ్మణుడు "భవతి! భిక్షాందేహి, భవాన్ భిక్షాందదాతు అనవలెను. క్షత్రియుడు భవచ్చబ్దమును పదముల మధ్యనుంచి "భిక్షాంభవతిదేహి, భిక్షాంభవాన్ దదాతు అని భిక్షను యాచింపవలెను. వైశ్యుడు భవచ్చబ్దాంతముగా భిక్షాందేహి భవతి ! భిక్షాం దదాతు భవాన్ అని భిక్షను అడుగవలెను. ఉపనయనం జరిగిన తరువాత వటువు తన తల్లిలో, సోదరిలో, తల్లియొక్క సోదరిలో తొలుత భిక్ష అడుగవలయును. అప్పుడా స్త్రీ బ్రహ్మచారిని అవమానింపక అతనికి భిక్ష నొసగవలెను. ఈ విధంగా సమీకరించిన భిక్షను కపటం లేక గురువునకు సమర్పించి అతని అనుజ్ఞ పొంది పరిశుద్ధుడై తూర్పున కభిముఖముగా కూర్చుండి ఆచమనం చేసి భుజించాలి.

భోజన విధి :

ఆయుష్యం ప్రాజ్యుభో భుం క్తే యశస్యం దక్షిణాముఖః,
శ్రియం ప్రత్యజ్యుభో భుంక్తే ఋతం భుంక్తే హ్యదజ్యుభుః. 52

దీర్ఘాయుస్సు కావలెనను కొనువాడు తూర్పుముఖంగా కూర్చొని భుజించాలి. కీర్తిని కోరువాడు దక్షిణాభిముఖంగా కూర్చొని తినాలి. సంపదలు కోరుకొనువాడు పశ్చిమాభిముఖంగా భుజించాలి. సత్యఫలమును కోరుకొనువాడు ఉత్తర దిక్కునకు కూర్చొని భోజనము చేయాలి.

ఉపస్సుశ్య ద్వితీ నిత్యమన్నమద్యాత్సమాహితః,
భుక్త్వా చోపస్సు శేత్యమ్యగద్భిః ఖాని చ సంస్సు శేత్. 53
పూజయేదశనం నిత్య మద్యాచైతదకుత్సయన్,
దృష్ట్వా హృష్యేత్సనీదేచ్చ ప్రతినందేచ్చ సర్వశః. 54
పూజితం హ్యశనం నిత్యం బలమూర్తం చయచ్ఛతి,
అపూజితం తు యద్భుక్తముభయం నాశయేదిదమ్. 55
నోచ్చిష్టం కస్య చిద్ధద్యాన్నాద్యాచైవ తథాంతరా,
న చైవాత్మశనం కుర్వాన్నాచోచ్చిష్టం చిద్ద్రజేత్. 56

వటువు ఆచమనం చేసిన తరువాత నియమంతో కూర్చొని ఆహారాన్ని తీసికొనవలెను. భోజనానంతరం కూడ ఆచమనం చేసి నోటితో ఘ్రాణాదీంద్రియములను స్పృశింపవలెను. అన్నమును ప్రతిదినం గౌరవించాలి. దానినెట్టి స్థితిలోను తిట్టరాదు. తాను తినే ఆహారాన్ని చూచి సంతోషపడాలి. ఇంకా వండినవారిని అభినందించాలి. తాను తినబోవు అన్నాన్ని గౌరవించినచో అది బలాన్ని సామర్థ్యాన్ని పెంపొందిస్తుంది. లేనిచో అది ఆ రెంటిని నాశనం చేస్తుంది. తినగా మిగిలిపోయిన (ఎంగిలి) అన్నాన్ని ఇతరులకెవ్వరికి పెట్టవద్దు. అట్లే సాయం ప్రాతఃకాలములందు తప్ప మధ్య మధ్య తినకూడదు. అతిగా భోజనం చేయకూడదు. ఇంకను భోజనం మధ్యలో ఎక్కడికిని పోకూడదు.

అనారోగ్యమనాయుష్య మస్వర్గ్యం చాతిభోజనమ్,
అపుణ్యం లోకవిద్విష్టం తస్మాత్తత్పరివర్జయేత్. 57

అతిగా భోజనము చేసినందువలన అనారోగ్యము కలుగుతుంది. ఆయుస్సు తరిగిపోతుంది. అనారోగ్యం వల్ల స్వర్గకారణమైన యాగాదులను చేయలేకపోవుటచే స్వర్గ దూరుడౌతాడు. పుణ్యహీనుడౌతాడు. అతిగా భుజించువానిని లోకులందరు దూషింతురు. కావున అతి భోజనాన్ని వదలిపెట్టాలి.

బ్రాహ్మణ విప్రస్త్రీర్దేవ నిత్యకాలమపః స్నుశేత్,
కాయత్రైదేశికాభ్యాం వా న పిత్రేణ కదాచన. 58

బ్రాహ్మమైన తీర్థంతో ప్రతిదినం ఆచనమనం చేయాలి. లేదా ప్రాజాపత్యం కానిచో

దైవతీర్థంతోనైనా ఆచమనం చేయవలెనే కాని పితృసంబంధమైన నీటితో ఎప్పుడు కూడ ఆచమనం చేయకూడదు.

బ్రాహ్మీ తీర్థ లక్షణము :-

అంగుష్ఠమూలస్య తలే బ్రాహ్మం తీర్థం ప్రచక్షతే,

కాయమంగుళిమూలేఽగ్రే దైవం పిత్ర్యం తయోరధః. 59

అంగుష్ఠమూలము వరకుండు తీర్థం బ్రాహ్మతీర్థం. చిటికెన వ్రేలు వరకుండు నీటిని కాయతీర్థం లేక ప్రాజాపత్య తీర్థమంటారు. వ్రేళ్ళపై భాగము వరకుండు నీటిని దైవ తీర్థమని పిలుస్తారు. బొటనవేలు చూపుడు వేళ్ళ క్రిందనుండు నీటిని పిత్ర్యమంటారు.

ఆచమనం చేయవలసినపద్ధతి :-

త్రిరాచామేదపః పూర్వం ద్విః ప్రమృజ్యాత్తతో ముఖమ్.

భాని చైవ స్పృశేదద్విరాత్మానం శిర ఏవ చ, 60

అనుష్ఠాభిరఘ్నేనాభి రద్భిస్తీర్థేన ధర్మవితే,

శౌచేచ్ఛస్పర్శదా చామేదేకాంతే ప్రాగుదఙ్ముఖః. 61

బ్రాహ్మం మొదలైన తీర్థంతో మూడు పర్యాయాలు ఆచమనం చేయవలెను. తరువాత అంగుష్ఠంతో ముఖమును (పెదవులను) రెండుమార్లు తుడుచుకొనవలెను. అటు పిమ్మట నీటిచే తన కండ్లను, చెవులను, ముక్కును, హృదయాన్ని, శిరస్సును స్పృశించాలి. ఆచమనం చేసే తీర్థం వేడిగా ఉండకూడదు. నురుగుతో ఉండవద్దు. అట్టి నీటితో శుచిగా నుండగోరువాడు తూర్పుముఖంగా, లేక ఉత్తరాభిముఖంగా కూర్చుండి ఏకాంతంలో ఆచమనాన్ని చేయాలి.

ఆచమన జలపరిమాణము :-

హృద్ధాభిః పూయతే విప్రః కంఠగాభిస్తు భూమిపః,

వైశ్యోఽధ్విః ప్రాశితాభిస్తు శూద్రః స్పృష్టాభిరంతతః. 62

బ్రాహ్మణుడు హృదయమునకు చేరునంత నీటితో ఆచమనం చేయాలి. క్షత్రియుడు కంఠం వరకు పోయే నీళ్ళతో. వైశ్యుడు అస్యగతమగు నీటితో ఆచమనం చేయాలి. శూద్రుడు నీటిని స్పృశించినంతమాత్రాన ఆచమనం చేసినట్టాతుంది.

ఉపవీత్యాది లక్షణము :-

ఉద్భుతే దక్షిణే పాణావుపవీత్యుచ్యతే ద్విజః,

సవ్యే ప్రాచీన ఆవీతి నివీతి కంఠసజ్జనే. 63

కుడిచేయి ఎత్తినప్పుడు ఎడమ భుజంపై యజ్ఞోపవీతముంటే ఉపవీతియంటాము. కుడిభుజంపై యజ్ఞోపవీతముంటే ప్రాచీనావీతియంటాము. కంఠం పై వ్రేలాడుతూ ఉన్నచో నివీతి యంటాము.

ద్వితీయాధ్యాయం

మేఖలా మజినం దండముపవీతం కమండలుమ్,

అప్పు ప్రాస్య వినష్టాని గృహ్లాతాన్యాని మంత్రవత్. 64

మేఖల, (నడుముచుట్టు ఉండేది) అజినం, యజ్ఞోపవీతం, కమండలువు భిన్నమైనా, తెగిపోయినా వాటిని నీటిలో (త్రొక్కుడు వడని ప్రదేశంలో) వేసి మంత్రపూర్వకరంగా క్రొత్తవాటిని స్వీకరించాలి.

కేశాంతః షోడశే వర్షే బ్రాహ్మణస్య విధీయతే,

రాజన్యబంధోర్ధ్వవింశే వైశ్యస్య ద్వ్యధికే తతః 65

గృహ్యనూత్రములందు చెప్పబడిన కేశనంస్కారాన్ని బ్రాహ్మణుడు గర్భషోడశవర్షంలో చేసికొనవలెను. క్షత్రియుడు గర్భద్వావింశతినంవత్సరంలో వైశ్యుడు గర్భచతుర్వింశతి సంవత్సరంలో చేసికొనవలెను.

అమంత్రికా తు కార్యేయం స్త్రీజామావృదశేషతః,

సంస్కారార్థం శరీరస్య యథాకాలం యథాక్రమం. 66

వైవాహికే విధిః స్త్రీణాం సంస్కారో వైదికస్సృతః,

పతిసేవా గురౌ వాసో గృహార్థేఽగ్నిపరిక్రియా. 67

స్త్రీలకు జాతకర్మాది కర్మకాండాన్నంత ఆయా సమయములందు మంత్రరహితంగా చేయాలి. ఈ కర్మకాండమంతా శరీర సంస్కారమునకు సంబంధించింది కావున స్త్రీలకు సైతము దీనిని చేయాలి. కాని వివాహసంస్కారం మాత్రం వేదమంత్రాలచేతనే చేయాలి. వారికి వివాహ సంస్కారమే ఉపనయనం వంటిది. అందలి పతిసేవయే గురుకులవాసం. ఆమె చేయు ఇంటి పని సాయంప్రాతః కాలములందు చేయు హోమముల వంటిది.

ఏష ప్రోక్తో ద్వీజాతీనామాపనాయనికో విధిః,

ఉత్పత్తివ్యంజకః పుణ్యకర్మయోగం నిబోధత. 68

ఓ, నునులారా ! ఇంతవరకు బ్రాహ్మణుని ద్వీజాతులకు చేయు ఉపనయన విధానము గూర్చి తెల్పినాను. ఈ విధానము ద్వీజాతుల రెండవ జన్మకు సంబంధించింది. పరమ పవిత్రమైంది. ఇక ఉపనయనము చేసికొన్న ద్వీజాతులు చేయాల్సిన కర్మలను తెలుపుదునని భృగుమహర్షి పలికినాడు.

ఉపవీతుడు చేయవలసిన పనులు :-

ఉపనీయ గురుభిష్యం శిక్ష యేచ్ఛాచమాదితః,

అచారమగ్నికార్యం చ సంధ్యోపాసన మేవ చ. 69

అధ్యేష్యమాణస్త్రావాంతోఽయథాశాస్త్రముదఙ్ముఖః

బ్రహ్మంజలికృతోఽప్యో లఘువాసా జితేంద్రియః 70

బ్రహ్మరంభేఽపసానే చ పాదౌ గ్రాహ్యౌ గురోస్సదా,

సంహత్య హస్తావధ్యేయం స హి బ్రహ్మంజలిః స్మృతః 71

మనుస్మృతి

వ్యత్యస్తపాణీనా కార్యముపసంగ్రహణం గురోః,

సవ్యేన సవ్యః స్రుష్టవ్యో దక్షిణేన చ దక్షిణః. 72

అధ్యేవ్యమాణం తు గురుర్నిత్య కాలమతంద్రితః

అధీవ్య భో ఇతి బ్రూయాద్విరామోఽ స్త్రితి చారమేత్. 73

బ్రహ్మణః ప్రణవం కుర్యాదాదావంతే చ సర్వదా,

సవత్యనోక్యతం పూర్వం పరస్తాచ్చ విశీర్యతే. 74

ప్రాక్కూలా నృద్యపాసీనః పవిత్రైశ్చైవ పావితః,

ప్రాణాయామైస్త్రిభిః పూత స్తత ఓంకారమర్హ తి. 75

ఉపనయనము చేసికొన్న శిష్యుని గురువు తన ఆశ్రమానికి తీసికొనిపోయి అతనికి మొట్టమొదట శౌచవిధానాన్ని తెలుపాలి. తరువాత స్నానం చేయుట ఆచమనం చేయుటవంటి ఆచారాలను నేర్పించాలి. అటు పిమ్మట సాయం ప్రాతఃకాలము లందు చేయాల్సిన హోమాదికాన్ని సంధ్యావందనాది కార్యాలను నేర్పాలి. శిష్యుడు ప్రతిదినం యథావిధిగా ఆచమనం చేసి ఉత్తరాభిముఖంగా కూర్చొని బ్రహ్మాంజలి పట్టుకొని అధ్యయనం చేయాలి. అతడు జితేంద్రియుడై యుండాలి. తాను ధరించే వస్త్రాలు చిన్నగా పరిశుద్ధంగా ఉండాలి. వేదాధ్యయనం ప్రారంభం చేస్తున్నప్పుడు, సమాప్తం చేస్తున్నప్పుడు గురువు యొక్క పాదాలు పట్టుకొని నమస్కరించి చేతులు కట్టుకొని వేదాధ్యయనం చేయాలి. దానిని బ్రహ్మాంజలియని యంటారు. గురువుయొక్క పాదాలను వ్యత్యస్తకరములచే స్పృశించి నమస్కరించాలి. ఎట్లనగా శిష్యుడు తన కుడిచేతిచే గురువు యొక్క కుడి పాదాన్ని, ఎడమ చేతిచే ఎడమపాదాన్ని పట్టుకొనవలెను. శిష్యుడు వేదాధ్యయనం చేస్తున్నప్పుడు ప్రారంభంలో గురువాతనితో నీవు వేదాధ్యయనం చేయాలి అని అనవలెను. అట్లే అధ్యయన పరిసమాప్తి దశయందు నీవు విరమింపుమని కూడ అనవలెను. అట్లే శిష్యుడు వేదాధ్యయన ప్రారంభంలో మరియు అవసానంలో ఓంకారమునుచ్చరించాలి. వేదాధ్యయన ప్రారంభసమయంలో ఓంకారమునుచ్చరింపనిచో అతడు నేర్చుకొన్న వేదం క్రమంగా క్షీణిస్తుంది. అట్లే అధ్యయనావసానంలో ఓంకారాన్ని ఉచ్చరించనిచో అతనికి వేదం అసలే రాదు. వేదాధ్యయనము చేయుటకు ముందు ప్రాగగ్రమగు దర్భలపై కూర్చొని రెండు చేతులతో దర్భలు పట్టుకొని మూడు ప్రాణాయామాలు చేసి పవిత్రుడైన తరువాత ఓంకారమునుచ్చరింపవలెను.

అకారం చా ప్యకారం చ మకారం చ ప్రజాపతిః,

వేదత్రయాన్ని రదు హద్భూర్భవస్స్వరితీతి చ. 76

త్రిభ్య ఏవతు వేదేభ్యః పాదం పాదమదూదుహత్,

తదిత్యవోఽ స్యాస్సావిత్ర్యాః పరమేష్ఠీ ప్రజాపతిః 77

ఏతదక్షరమేతాం చ జపన్ వ్యావృత్తి పూర్వీకామ్,

సంధ్యయోర్వేదవిద్యప్రో వేదపుణ్యేన యుజ్యతే. 78

ద్వితీయాధ్యాయం

సహస్రకృత్యస్రభ్యస్య బహిరేతత్రికం ద్విజః,
 మహతో Z ప్యేనసో మాసాత్త్య చేవాహిర్విముచ్యతే. 79

ఏతయర్పా వినంయుక్తః కాలే చక్రియయా న్యయా,
 బ్రహ్మక్షత్రియవిద్యోనిర్గర్హణాం యాతి సాధుషు. 80

ఓంకారపూర్వికా స్త్రిసో మహావ్యాహృతయో Z వ్యయాః,
 త్రిపదా చైవ సావిత్రీ విజ్ఞేయం బ్రహ్మణో ముఖమ్. 81

యోZ ధీతేఽ హస్యహన్యేతాం త్రీణి వర్షాణ్యతంద్రితః
 స బ్రహ్మపదమభ్యేతి వాయుభూతః ఖముర్తిమాన్ 82

ఋగ్యజుస్సామవేదములనుండి అకార ఉకారమకార రూపమగు ప్రణవమును భూఃభువఃసువః అను వ్యాహృతి త్రయమును బ్రహ్మ ఏర్పరచెను. అట్లే మూడు వేదములనుండి గాయత్రీ మంత్రమునకు సంబంధించిన “తత్సవితుర్వరేణీయం, భర్గోదేవస్యధీమహి, ధియోయోనః ప్రచోదయాత్” అను పాదములను ఆకర్షించెను. అందువల్ల ఓంకారాన్ని, త్రిపదయైన గాయత్రీమంత్రాన్ని వ్యాహృతి త్రయపూర్వకంగా సంధ్యాకాలములందు జపించే వేదజ్ఞుడైన బ్రాహ్మణుడు వేదాధ్యయనం చేసిన పుణ్యాన్ని పొందుతాడు. ప్రణవ వ్యాహృతులతో నున్న త్రిపదయైన గాయత్రిని వేయి పర్యాయములు జపించినచో సర్పము కుబుసమును వదలివేసినట్లు గొప్ప పాపమునుండి విముక్తుడౌతాడు. అట్లే ఈ గాయత్రీమంత్రాన్ని జపించనివారిని, సాయంప్రాతఃకాలాలలో చేయదగిన హోమాలనాచరింపని ద్విజాతులను సజ్జనులు నిందిస్తారు. అందువల్ల సావిత్రీ జపాన్ని జపహోమాది క్రియలను తప్పక నిర్వర్తించాలి. ఓంకారం మూడు వ్యాహృతులు త్రిపదయగు గాయత్రీమంత్రం పరబ్రహ్మ ప్రాప్తికి కారణాలౌతున్నవి. వీటిని మూడు సంవత్సరాలు ప్రతిదినము జపిస్తే అతడు పరబ్రహ్మాన్ని తప్పక పొందుతాడు. అతడు వాయువువలె స్వేచ్ఛగా సంచరింపగలుగుతాడు.

ఏకాక్షరం పరం బ్రహ్మ ప్రాణాయామాః పరం తపః
 సావిత్వాస్తు పరం నాస్తి మౌనాత్పత్యం విశిష్యతే. 83

క్షరంతి సర్వా వైదిక్యో జుహోతియజతిక్రియాః
 అక్షరం దుష్కరం జ్ఞేయం బ్రహ్మ చైవ ప్రజాపతిః. 84

ఏకాక్షరమైన ఓంకారమే పరబ్రహ్మము. ప్రాణాయామాలను మించిన తపస్సు లేదు. అట్లే గాయత్రీ మంత్రాన్ని మించిన మంత్రం కానరాదు. మౌనం కంటే సత్యం పలుకుట చాలా శ్రేష్ఠమైంది. వేదవిహితమైన యజ్ఞయాగాదిక్రియలు నశించి పోతాయి కాని ఓంకారం మాత్రం ఎన్నడూ నశించిపోదు. అది పరబ్రహ్మ స్వరూపము, ప్రజాపతి స్వరూపము కావున దానికి నాశనము కలుగదు.

విధియశ్శాశ్వవయజ్ఞో విశిష్టో దశభిర్గుణైః
 ఉపాంశుః స్యాచ్ఛతగుణః సాహస్రో మానసఃస్పృతః 85

మనుస్మృతి

వేదవిహితమైన దర్శపౌర్ణమాసి మొదలగు యజ్ఞాలకంటె ఓంకారం మొదలగువాటిని జపించుట పదిరెట్లు శ్రేష్ఠం. దీనిని ఉపాంశువుగా అనగా ప్రక్కవానికి వినిపించకుండ చేయు జపం నూరురెట్లు గొప్పది. ఇంకను మానసిక జపం వేయిరెట్లు గొప్పది.

యే పాక యజ్ఞాశ్చత్యారో విధియజ్ఞ సమన్వితాః,
సర్వే తే జపయజ్ఞస్య కలాం నార్హంతి షోడశీమ్. 86
జప్యేనైవ తు సంసిధ్యేద్బ్రాహ్మణో నాత్ర సంశయః,
కుర్యాదన్యన్న వా కుర్యాన్మైత్రో బ్రాహ్మణ ఉచ్యతే. 87

పంచమహాయజ్ఞాలలో బ్రహ్మయజ్ఞం కాక మిగిలిన వైశ్వదేవహోమ, బలికర్మ, నిత్యశ్రాద్ధ, అతిథి భోజనాత్మకములైన నాలుగు పాకయజ్ఞాలు, దర్శము, పౌర్ణమాసి మొదలైన వేదవిహితమైన యజ్ఞాలన్నియు జపయజ్ఞంలో పదునారవవంతైన కాజాలవు. బ్రాహ్మణునికి జపం వల్లనే సమస్త సిద్ధులు కలుగుతాయి. జపసిద్ధి పడసినచో వైదికమైన యాగాది కార్యకలాపములు చేసినా, చేయకపోయినా పరబ్రహ్మన్ని పొందుతాడు

ఇంద్రియాణాం విచరతాం విషయేష్వపహారిషు,
సంయమే యత్నమాతి ష్టేద్విద్యాన్ యంతేన వాజినామ్ 88

జ్ఞానం కలవాడు తన ఇంద్రియాలను నిగ్రహించుకోవాలి. అవి నానా విషయములలో ప్రవర్తిస్తూ ఉంటాయి. అందువల్ల రథికుడు తన రథానికి కట్టబడ్డ గుఱ్ఱాలను తన ఆజ్ఞలో ఉంచుకొన్నట్లు విద్వాంసుడు కూడ తన యొక్క ఇంద్రియాలను తన అధీనంలో ఉంచుకోవాలి.

ఏకాదశేంద్రియాణ్యాహుర్యాని పూర్వే మనీషిణః,
తాని సమ్యక్ప్రవక్ష్యామి యథావదనుపూర్వశః 89

విద్వాంసులు ఇంద్రియాలు పదకొండని విభజించి చెప్పిరి. వాటిని క్రమముగా మీకు చెప్పుదునని మహర్షులతో భృగుమహర్షి అనెను.

శ్రోత్రం త్యక్తకుషీ జిహ్వో నాసికా చైవ పంచమీ,
పాయూవస్థం హస్తపాదం వాక్ చైవ దశమీ స్మృతా 90
బుద్ధీంద్రియాణి పంచేషాం శ్రోత్రాదీన్యనుపూర్వశః
కర్మేంద్రియాణి పంచైషాం పాయ్యాదీని ప్రపక్షతే. 91
ఏకాదశం మనో జ్ఞేయం స్యగుణేనోభయాత్మకమ్,
యస్మిన్ జితే జితావేతే భవతః పంచకౌ గణౌ. 92
ఇంద్రియాణాం ప్రసంగేన దోషమృచ్ఛత్యసంశయమ్,
సన్నియమ్య తు తాన్యేవ తతస్సిద్ధిం నియచ్ఛతి 93

చెవులు, కండ్లు, నాలుక, ముక్కు, త్వగింద్రియము అను నవి ఐదు. పాయువు, ఉపస్థ, చేతులు, పాదములు, వాక్కు అనునవి ఐదు ఇంద్రియములు. వీటిలో శ్రోత్రము

ద్వితీయాధ్యాయం

మొదలగు ఐదు ఇంద్రియములు జ్ఞానేంద్రియములు, పాయువు మొదలగు ఐదు కర్మేంద్రియములు. ఇవి కాక మనస్సు అనునది పదకొండవ ఇంద్రియమగుచున్నది. ఇది దానియొక్క స్వభావముననుసరించి బుద్ధీంద్రియముగా కర్మేంద్రియముగా మారుతున్నది. మనస్సును జయిస్తే తక్కిన జ్ఞాన కర్మేంద్రియాలను జయించినట్లే. ఈ ఇంద్రియాలు విషయాలపై తగులుకున్నందువలన తప్పక దోషము కలుగుతున్నది. అందువల్ల పదకొండు ఇంద్రియాలను నిగ్రహిస్తే తప్పక సిద్ధి కలుగుతుంది.

న జాతు కామః కామానాముపభోగేన శామ్యతి,

హవిషా కృష్ణవర్దేవ ఘాయ ఏవాభివర్ధతే 94

కోరికలను తీర్చుకొనినచో అవి ఎన్నటికిని తగ్గిపోవు. పైగా నేయి పోసినచో ఇంకను ప్రజ్వరిల్లు అగ్ని వలె ఆ కోరికలు పెరిగిపోవుచునేయుండును.

యత్రైతాన్ ప్రాప్నుయాత్సర్వాన్ యత్రైతాన్ కేవలాం స్త్యజేత్,

ప్రాపదా త్సర్వకామానాం పరిత్యాగో విశిష్యతే. 95

ఈ కోరికలను తీర్చుకొనుచు పోవుట కంటె విషయలోలుడు కాకుండ కోరికలకు దూరంగా ఉండుట మిక్కిలి ప్రశస్తమైంది.

న తత్రైతాని శక్యంతే సన్నియంతుమసేవయా,

విషయేషు ప్రజుష్టాని యథా జ్ఞానేన నిత్యశః. 96

వేదాస్త్రాగళ్య యజ్ఞాశ్చ నియమాశ్చ తపాంసి చ,

న విప్రదుష్టభావస్య సిద్ధిం గచ్ఛంతి కర్తి చిత్ 97

విషయాలందు ఆసక్తమైన ఇంద్రియాలను విషయాలకు దూరంగా నుంచి నిగ్రహింపవచ్చును. అట్లే విషయాలందున్న దోషాలను గ్రహించే జ్ఞానంవల్ల ఇంద్రియాలను నిగ్రహింపవచ్చును. వేదాలు, దానం, యజ్ఞాలు, యమనియమాలు, తపస్సు ఇవన్నియు భోగాది విషయాలను అనుభవించాలనే చెడు తలపు ఉన్నవానికి ఫలసిద్ధిని కలిగింపవు.

శ్రుత్యా స్పృహ్యే చ దృష్ట్యా చ ఘక్త్యా పూత్యా చ యో నరః,

న హృష్యతి గ్లాయతి వా స విత్తేయో జితేంద్రియః 98

ఇంద్రియాణాం తు సర్వేషాం యద్యేకం క్షరతీంద్రియమ్,

తేనాస్య క్షరతి ప్రజ్ఞా దృతః పాదాదివోదకమ్. 99

వశే కృత్యేంద్రియగ్రామం సంయమ్య చ మనస్తథా,

సర్వాన్ సంసాధయేదర్హనక్షిణ్యన్ యోగత స్తనుమ్ 100

విషయాలను చూచి విని, స్పృశించి, భుజించి, ఆఘ్రాణించి, రాగవిరాగములను పొందనివాడు జితేంద్రియుడు. సర్వేంద్రియాలలో ఏ ఒక్క ఇంద్రియం విషయాసక్తమైనా

రంధ్రం పడ్డ పాత్రలో నుండి నీరంతా జారిపోయినట్లు అతని జ్ఞానమంతా నశిస్తుంది. అందువల్ల జ్ఞానేంద్రియాలను కర్మేంద్రియాలను మనస్సును అన్నిటిని నిగ్రహించి సమస్త పురుషార్థములను సాధించుకొనవచ్చును. యోగమార్గంలో ఉండి తన శరీరాన్ని బాధపెట్టక కార్యాలను సాధించుకొనవచ్చు.

సంధ్యావందన విధి :-

పూర్వం సంధ్యాం జపం ప్రి ఘ్నే త్సావిత్రీమార్కదర్శనాత్,
పశ్చిమాం తు సమాసీనః సమ్యగ్భక్త విభావనాత్ 101

పూర్వం సంధ్యాం జపంస్త్రీ ఘ్నే నైశమేనో వ్యపోహతి,
పశ్చిమాంతు సమాసీనో మలం హంతి దివాకృతమ్ 102

స తిష్ఠతి తు యః పూర్వం నోపాస్తే యశ్చ పశ్చిమామ్,
స శూద్రవద్భూహిష్కార్యః సర్వస్యాద్విజకర్మణః 103

ప్రాతఃసంధ్యాకాలంలో గాయత్రీమంత్రాన్ని సూర్యోదయం వరకు నిలబడి జపించాలి. అట్లే సాయంసంధ్యాయందు గాయత్రీమంత్రాన్ని నక్షత్రాలు కనిపించే వరకు కూర్చొని జపించాలి. ప్రాతఃసంధ్యను సాయంసంధ్యను ఉపాసించని ద్విజస్ముడు శూద్రునివంటివాడు. అతనిని సమస్త ద్విజకర్మలనుండి బహిష్కరించాలి.

అపాం సమీపే నియతో నైత్యకం విధిమాస్థితః,
సావిత్రీ మవ్యధీయాత గత్కారణ్యం సమాహితః. 104

అనేకంగా ఉన్న వేదాలను అధ్యయనం చేయలేనివాడు అరణ్యానికి పోయి నదీతీరంలో నిత్యకార్యమైన బ్రహ్మయజ్ఞాన్ని చేయుటకు ప్రణవ వ్యాహృతి త్రయోపేతమైన గాయత్రీమంత్రాన్ని అధ్యయనం చేయాలి.

వేదోపకరణే చైవ స్వాధ్యాయే చైవ నైత్యకే,
నానురోధోస్త్యవధ్యాయే హోమమంత్రేషు చైవ హి 105
నైత్యకే నాస్త్యనధ్యాయో బ్రహ్మసత్రం హి తత్ స్మృతమ్,
బ్రహ్మహుతిహుతం పుణ్య మనధ్యాయవషట్ కృతమ్. 106

వేదాంగాలైన శిక్షావ్యాకరణాదులను అధ్యయనం చేసే విషయంలో అనధ్యయనమును పాటించకూడదు. అట్లే నిత్య కార్యమైన జపయజ్ఞాదులు బ్రహ్మసత్రం కావున తద్విషయంలోను అనధ్యయనంలేదు. వేదమంత్రములచే చేయు హోమములు పుణ్యకార్యములు కావున వాటి విషయమునను అనధ్యాయము లేదు.

యస్సాధ్యాయమధీతేఽబ్జం విధినా నియతశ్చుచిః,
తస్య నిత్యం క్షరత్యేష పయో దధి ఘృతం మధు 107

ద్వితీయాధ్యాయం

వేదాన్ని ప్రతిదినం శుచియై నియమంతో సంవత్సరకాలమధ్యయనం చేస్తే దేవతలను పాలు, పెరుగు, నేయి తేనెలతో సంతోషపెట్టినవాడౌతాడు.

అగ్నింధనం బైక్షచర్యామధశ్శయ్యాం గురోర్శిఃతమ్,

అసమావర్తనాత్కుర్యాత్ కృతోపనయనో ద్విజః. 108

ఉపనయనం చేసికొన్ని బ్రహ్మచారి ప్రతిదినం సాయంప్రాతః కాలాలలో యజ్ఞ సమిధలను తెచ్చి హోమము చేయుట, భిక్షాచరణం, భూతలశయ్య, గురుశుశ్రూష మొదలైన కార్యాలను స్నాతకం వరకు అనుష్ఠించవలెను.

శిష్య భేదము :-

అచార్యపుత్రశ్శుశ్రూమర్జ్జునదో ధార్మికశ్శుచిః,

అప్రశక్తోఽర్థదస్సాధుష్యధ్యాప్యా దశ ధర్మతః 109

గురుపుత్రుడు, తనకు శుశ్రూష చేయువాడు, వేరొక విద్య నేర్పేవాడు, ధార్మికుడు, శుచిగా ఉండేవాడు, అప్పుడు, బోధించినదానిని చక్కగా గ్రహించేవాడు, ధనాన్ని ఇచ్చువాడు, మంచివాడు, తన జ్ఞాతి అను ఈ పదిమందికి సాధారణంగా చదువు చెప్పవలెను.

నాపుష్టః కన్య చిద్రూయాన్న చాన్యాయేన పృచ్ఛతః

జానన్నపి హి మేధావీ జడవల్లోక ఆచరేత్ 110

అధర్మేణ చ యః ప్రాహ యశ్చాధర్మేణ పృచ్ఛతి,

తయోరన్యతరః ప్రైతి విద్యేషం వాఽ ధిగచ్ఛతి. 111

ధర్మార్థౌ యత్ర న స్యాతాం శుశ్రూషా వాపి తద్విధా,

తత్ర విద్యా న వప్రవ్యా శుభం వీజమివోషరే. 112

అట్లే అడుగనిదే ఎవ్వరికిని చదువు చెప్పరాదు. ప్రశ్నవేయువాని ధర్మమగు భక్తి శ్రద్ధలు లేనిచో అడిగినప్పటికీ చదువు చెప్పరాదు. జ్ఞానవంతుడు తనకు విషయం తెలిసినా జడుని వలె ప్రవర్తించాలి. కాని వాచాలుని వలె చెప్పరాదు. ప్రశ్నవేయువానికి, చదువుకొనువానికి ఉండవలసిన ధర్మమగు భక్తి శ్రద్ధలు లేక అడిగితే అతనికి విద్యనేర్పిన వాడు లేక అడిగినవాడు ఈ ఇద్దరిలో ఒకరు తప్పక మరణింతురు లేనిచో ఇద్దరిమధ్య ద్వేషమేర్పడుతుంది. అదే విధంగా ఎవరివద్ద ధర్మంగాని అర్థంగాని లేక గురుశుశ్రూషణా పరాయణత్వంగాని ఉండవో అతనికి విద్యనేర్పకూడదు. ఆ విధంగా విద్య నేర్పినచో అది చవిటినేలలో పడ్డ విత్తనం వలె వ్యర్థమౌతుంది.

విద్యయైవ సమం కామం మర్తవ్యం బ్రహ్మవాదినా,

ఆపద్యపి హి ఘోరాయాం న త్యేనామిరిణే వపేత్ 113

విద్యా బ్రాహ్మణమేత్యాహ శేవధి స్తే ఽస్మి రక్ష మామ్,

అసూయకాయ మాం మాదా స్తథా స్యాం వీర్యవత్తమా 114

యమేవ తు శుచిం విద్యాన్నియతంబ్రహ్మచారిణమ్

తస్మై మాం బ్రూహి విప్రాయ నిధిపాయాప్రమాదినే 115

మనుస్మృతి

వేదాధ్యయనపరుడు తనకు సరియైన శిష్యుడు లభించకపోతే తన దగ్గర ఉన్న విద్యను ఎవ్వరికి నేర్పించక తానా విద్యతో చనిపోయినా తప్పులేదు కాని ఎంత గొప్ప ఆపద కలిగినా ఆ విద్యను వ్యర్థునకు మాత్రం ఉపదేశింపకూడదు. విద్య బ్రహ్మజ్ఞునితో “నేను నీకు నిధివంటి దాన్ని. నన్ను రక్షించుము. నీవు నన్ను అసూయ కలవానికి ఇవ్వబోకుము. అందువలన నేను మిక్కిలి బలము కలిగియుంటాను. నీవు పవిత్రునికి చక్కగా బ్రహ్మచర్య వ్రతాన్ని పరిపాలించే వానికి మాత్రమే నన్ను (విద్యను) చెప్పుము. అట్టి శిష్యుడు నిధివంటి నన్ను రక్షిస్తాడు. అట్లే నాకు ప్రమాదాన్ని కలిగించడని పలికింది.

బ్రహ్మ యస్త్యననుజ్ఞాత మధీయానాదవాప్నుయాత్,

స బ్రహ్మస్తేయసంయుక్తో నరకం ప్రతిపద్యతే 116

గురువు యొక్క అనుజ్ఞ తీసికొనక అతని శిష్యుని దగ్గరో, ఇతర శిష్యులకు అధ్యయనము చేయిస్తన్నప్పుడు విని వేదాన్ని అభ్యసిస్తాడో అతడు వేదమునపహరించినవాడౌతాడు. కావున నరకానికి తప్పకపోతాడు.

లోకికం వైదికం వావి తథాధ్యాత్మికమేవ చ,

ఆదదీత యతో జ్ఞానం తం పూర్యమభివాదయేత్ 117

గురువు దగ్గర లోకిక విద్యలనో, వైదిక విద్యలనో, అధ్యాత్మ విద్యలనో అభ్యసించే శిష్యుడు తన గురువునకు మొదలు నమస్కరింపవలెను.

సావిత్రిమాత్రసారోపి వరం విప్రస్సయంతితః,

నాయంత్రితస్త్రివేదో ౭ పి సర్వాశీ సర్వవిక్రయా 118

శాస్త్రజ్ఞానంగల విప్రుడు వేదాలనభ్యసించక పోయినా, గాయత్రీ జపపరాయణుడైతే శ్రేష్ఠుడౌతాడు. అట్లే శాస్త్రమర్యాదనుసరింపనివాడు మూడు వేదములనభ్యసించిన నూనిందాపాత్రుడౌతాడు.

శయ్యాననేఽధ్యాచరితే శ్రేయసా న సమావిశేత్,

శయ్యానసప్తలైవైనం ప్రత్యుత్థాయాభివాదయేత్ 119

ఊర్ధ్వం ప్రాణా హ్యుత్తమంతి యూనః స్థవిర ఆయతి,

ప్రత్యుత్థానాభివాదాభ్యాం పునస్తాన్ ప్రతిపద్యతే. 120

అభివాదనశీలస్య నిత్యం వృద్ధోపసేవినః,

చత్వారి తస్య వర్గంత ఆయుర్విద్యా యశో బలమ్ 121

పెద్దవారు పడుకొనియున్నప్పుడు, ఆసనముపై కూర్చొనియున్నప్పుడు వారితో సమానంగా కూర్చొనకూడదు. అట్లే తాను శయ్యపై నున్నప్పుడు ఆసనముపై నున్నప్పుడు పెద్దలు వస్తే లేచి నమస్కరించాలి. పెద్దలు వచ్చినప్పుడు భయంతో చిన్నవారి ప్రాణాలు పోవుటకు సిద్ధముగా నుంటాయి కావున వెంటనే లేచి వారికి నమస్కరిస్తే ఆ ప్రాణాలు పైకి పోకుండ స్థిరంగా ఉంటాయి. పెద్దలకు నమస్కరించే తత్వం గలవారికి, వారిని సేవించే వారికి ఆయుస్సు, విద్య, కీర్తి, బలం అనేవి అభివృద్ధి చెందుతాయి.

ద్వితీయాధ్యాయం

అభివాదాత్పరం విప్రో జ్యాయాంసమభివాదయన్,
అసౌ నామాహమస్మితి స్యం నామ పరికీర్తయేత్ 122

నామధేయస్య యే కేచిధభివాదం న జానతే,
తాన్ ప్రాజ్ఞో ౭ హమితి బ్రూయాత్ స్త్రియః సర్వాస్తథైవ చ. 123

భో శృబ్దం కీర్తయేదంతే స్వస్య నామ్నో ౭ భివాదనే,
నామ్నాం స్వరూపభావో హి భోభావ ఋషిభిః స్మృతః 124

బ్రాహ్మణుడు తనకంటె పెద్దవారికి నమస్కారం చేస్తున్నప్పుడు “అసౌనామాహమస్మి” అని తన పేరు చెప్పుకొనవలెను. అట్లే అభివాదనప్రత్యభివాదన పద్ధతిని తెలియనివారితో అహం అభివాదయే అని మాత్రము చెప్పవలెను. పెద్దలగు స్త్రీలకు సహితమిట్లే నమస్కరింపవలెను. అట్లే ‘భోః’ అను పదాన్ని నమస్కారము చేయునపుడు చివరకు ఉచ్చరించాలి. ఎట్లనగా అభివాదయే రామశర్మా హమస్మి భోః అనునట్లు నమస్కరించాలి.

ఆయుష్మాన్ భవ సౌమ్యేతి వాచ్యో విప్రో ౭ భివాదనే,
అకారశ్చాస్య నామ్నాంతే వాద్యః పూర్వాక్షరః పుతః 125

బ్రాహ్మణుడు తనకంటె పెద్దలకు నమస్కరిస్తున్నప్పుడు వారు ఆయుష్మాన్ భవసౌమ్య అని ఆశీర్వచనము నొసగాలి. నమస్కరించే వాని పేరు యొక్క చివర ఉండు అకారమును పుతముగా ఉచ్చరించాలి. ఆయుష్మాన్ భవసౌమ్య నరసింహ అను విధంగా ఆశీర్వదించాలి.

యో న వేత్త్యభివాదస్య విప్రః ప్రత్యభివాదనమ్,
నాభివాద్యస్య విదుషా యథా శూద్ర స్తథైవ సః 126

విప్రుడు అభివాదం చేస్తున్నప్పుడు ప్రత్యభివాదము చేయు పద్ధతి తెలియని విప్రునకు ప్రాజ్ఞుడు నమస్కరింపకుండుటయే మేలు.

బ్రాహ్మణం కుశలం పృచ్ఛేత్ క్షత్రబంధుమనామయమ్,
వైశ్యం క్షేమం సమాగమ్య శూద్రమారోగ్యమేవ చ. 127

బ్రాహ్మణులు కనిపించినపుడు వారిని కుశలమడుగవలయును. క్షత్రియుడు కనిపించినచో అనామయమడుగవలెను. వైశ్యుని క్షేమమును, శూద్రుని ఆరోగ్యముగా నున్నావా అని అడుగవలెను. కుశలము, అనామయము, క్షేమము, ఆరోగ్యము సమానార్థకములేయైనను ఆయా జాతులవారిని ఆయా పదములతో క్షేమమడుగవలయునని మనుస్మృతికారుడు భావించినట్లున్నాడు.

అవాచ్యో దీక్షితో నామ్నా యవీయానపి యో భవేత్,
భోభవత్పూర్వకం త్యేనమభిభాషేత ధర్మవిత్ 128

ప్రత్యభివాదము చేయునపుడు తనకు నమస్కరించినవాడు వయస్సులో చిన్నవాడైనను, యాగాదులందు దీక్షవహించియున్నచో అతనిని పేరు పెట్టి పిలువరాదు.

మనుస్మృతి

అందువలన ధర్మము తెలిసినవాడు 'భోః' 'భవాన్' వదములతో ఆ దీక్షితునితో మాట్లాడవలెను.

పరపత్నీ తు యా స్త్రీ స్యాదసంబంధా చ యోనితః,
తాం బ్రూయాద్భవతీత్యేవం సుభగే భగినీతి చ. 129
మాతులాంశు పితృవ్యాంశు శ్వశురాన్పత్రిజో గురూన్,
అసావహమితి బ్రూయాత్ ప్రత్యుత్థాయ యవీయసః 130
మాతృష్యసా మాతులానీ శ్వశ్రూరపి పితృష్యసా,
సంపూజ్యా గురుపత్నీవత్ సమాస్తా గురుభార్యయా 131
భ్రాతుర్భార్యోవసంగ్రాహ్యో సవర్ణా హన్యహన్యపి,
విప్రోష్య తూపసంగ్రాహ్యో జ్ఞాతి సంబంధియోపితః 132
పితుర్భగిన్యాం మాతుశ్చ జ్యాయస్యాం చ స్వసర్యపి,
మాతృవద్యుత్తమాతిష్ఠేన్యాతా తాభ్యో గరీయసీ. 133

పరులభార్యను, తనకు దగ్గరి సంబంధము లేని స్త్రీని గౌరవనీయురాలని, సోదరియని పిలువవలెను. మేనమామలతో, తండ్రియొక్క సోదరులతో, మామలతో, ఋత్విక్కులతో గురువులతో మాట్లాడటప్పుడు వారు తనకంటె వయస్సులో చిన్నవారైనా వారికి తన పేరు చెప్పుకొని లేచి గౌరవించాలి. అట్లే తల్లియొక్క అక్కా చెల్లెండను, మేనత్తను, అత్తను, మేనమామ భార్యను, గురుభార్యతో సమానంగా గౌరవించాలి. సోదరుల భార్యలను ప్రతిదినం నమస్కరించాలి. తల్లిదండ్రులకు సంబంధించిన మేనమామ పినతండ్రి పెద్దతండ్రియొక్క భార్యలు ఊరినుండి వచ్చినప్పుడు వారికి పాదాభివందనం చేయాలి. మేనత్తను, తల్లియొక్క అక్కను తల్లితో సమానంగా గౌరవించాలి. ఐనా తల్లి వారందరికంటె శ్రేష్ఠురాలు.

దశాబ్దాఖ్యం పౌరసఖ్యం పంచాబ్దాఖ్యం కలాభృతామ్,
త్ర్యబ్దపూర్యం శ్రోత్రియాణాం స్యల్వేనాపి స్యయోనిమ 134
బ్రాహ్మణం దశవర్షం తు శతవర్షం తు భూమిపమ్,
పితా పుత్రా విజానీయాద్బ్రాహ్మణస్త తయోః పితా 135

ఒకే చోట నివసించువారు పది సంవత్సరాలు పెద్దవారైనప్పటికీ వారితో స్నేహం చేయవచ్చును. అంతకంటె వయస్సున పెద్దవారైనచో గౌరవించాలి. గీతవాద్యాదికళలనెరింగిన వారు ఐదు సంవత్సరములు పెద్దవారైనా వారితో స్నేహం చేయాలి. అట్లే శ్రోత్రియులు మూడు సంవత్సరములు పెద్దయైనా స్నేహానికర్హులౌతారు. కాని ఒకే వంశంలో పుట్టినవారు తనకంటె వయస్సులో కొద్దిగా పెద్దయైనా గౌరవింపదగినవారే. పది సంవత్సరముల బ్రాహ్మణుడు వంద సంవత్సరముల క్షత్రియునకు తండ్రివలె గౌరవింపదగిన వాడౌతాడు.

విత్తం బంధుర్యయః కర్మ విద్యా భవతి పంచమీ,
ఏతాని మాన్యస్థానాని గరీయో యద్య దుత్తరమ్ 136

ద్వితీయాధ్యాయం

పంచానాం త్రిషు వర్తేషు భూయాంసి గుణవంతి చ,

యత్ర స్యుస్సోఽత్ర మానార్తః శూద్రోఽపి దశమీం గతః 137

న్యాయంగా నంపాదించిన ధనం, బంధుత్వం, వయస్సు, కులాచారములనాచరించుట, విద్య అనునవి ఒకదాని కంటే ఇంకొకటి మిక్కిలి గౌరవాన్ని కలిగిస్తాయి. ఇవి అధికంగా ఉన్నవాడు మిక్కిలి గౌరవింపదగినవాడు. అట్లే తొంభైసంవత్సరములు పైబడిన శూద్రుడు బ్రాహ్మణునకు కూడ గౌరవింపదగినవాడే.

చక్రీణో దశమీస్థస్య రోగిణో భారిణః స్త్రియాః,

స్నాతకప్య చ రాజుశ్చ పంథా దేయో వరస్య చ. 138

తేషాం తు సమవేతానాం మాన్యో స్నాతక పార్థివో,

రాజస్నాతక యోజ్యైవ స్నాతకో నృపమానభాక్ 139

రథముపై నున్న వానికి, తొంభై సంవత్సరములు దాటిన వానికి, రోగికి, బరువునెత్తుకున్నవానికి, స్త్రీకి, విద్యను పూర్తిచేసికొని స్నాతకవ్రతము చేసికొన్నవానికి, రాజుకు, వివాహమునకై బయలుదేరినవానికి అడ్డురాక త్రోవనొసగాలి. వీరందరు కలిసి పోతున్నప్పుడు వారిలో రాజుకు, స్నాతకునకు ప్రాధాన్యమియ్యాలి. వీరిలోను రాజుకంటెను విద్యా పరిసమాప్తి చేసి కొన్న స్నాతకునకు అత్యధిక ప్రాధాన్యమీయవలెను. అతడు రాజుకు సహితం గౌరవార్హుడౌతున్నాడు.

ఆచార్యుడు :-

ఉపనీయ తు యశ్శిష్యం వేదమధ్యాపయేద్విజః,

సకల్పం సరహస్యం చ తమాచార్యం ప్రవక్షతే. 140

ఉపనయనం చేసికొన్న శిష్యునకు, కల్పము, రహస్య సహితమైన వేదాన్ని సాంగోపాంగంగా నేర్పించే వానిని ఆచార్యుడని అంటారు.

ఉపాధ్యాయులు :-

ఏక దేశం తు వేదస్య వేదాంగాన్యపి వా పునః,

యోఽధ్యాపయతి వృత్త్యర్థముపాధ్యాయస్య ఉచ్యతే 141

వేదభాగమైన మంత్రాన్నో బ్రాహ్మణాన్నో వేదాంగములైన శిక్షా, వ్యాకరణాదులలో దేనినైనా తన వృత్తి ధర్మాన్ననుసరించి శిష్యునకుపదేశించువానిని ఉపాధ్యాయుడని అంటారు.

గురువు :-

నిషేకాదీని కర్మాణి యః కరోతి యథావిధి,

సంభావయతి చాన్నేన స విప్రో గురురుచ్యతే 142

గర్భాదానం మొదలైన కర్మలను యథావిధిగా చేయించువానిని, అన్నం పెట్టి పోషించువానిని గురువని అంటారు.

మనుస్మృతి

ఋత్విక్ :-

అగ్నిధేయం పాకయజ్ఞానగ్నిష్ఠోమాదికాన్ మఖాన్,

యః కరోతి వృతో యస్య స తస్యర్విగోహోచ్యతే. 143

అగ్నిధేయం, అష్టకం మొదలైన పాకయజ్ఞాలను, అగ్నిష్ఠోమాదిక్రతువులను ఇతరుల కోరికపై చేసే వానిని “ఋత్విక్” అని అంటారు.

య ఆవృణోత్యవితథం బ్రహ్మణా శ్రవణాపుభౌ,

స మాతా స పితా జ్ఞేయస్తం న ద్రుహ్యేత్కదాచన 144

సుస్వరంతో చక్కగా వేదం చదువువాడు తల్లి, తండ్రివంటివాడు. అట్టి వేదవేత్తకప్పుడును ద్రోహము చేయరాదు.

ఉపాధ్యాయన్ దశాచార్య ఆచార్యాణాం శతం పితా,

సహస్రం తు పితౄన్మాతా గౌరవేణాతిరచ్యతే. 145

ఉత్పాదక బ్రహ్మదాత్రోర్ధరీయన్ బ్రహ్మదా పితా,

బ్రహ్మ జన్మ హి విప్రస్య ప్రేత్య చేహ చ శాశ్వతమ్ 146

రామాన్మాతా పితా వైనం యదుత్పాదయతో మిథః,

సంభూతిం తస్య తాం విద్యాద్యద్యోనావభిజాయతే 147

ఆచార్యస్తస్య యాం జాతిం విధివద్వేదపారగః,

ఉత్పాదయతి సావిత్రిత్యా సా సత్యా సాజరామరా 148

ఆచార్యుడు పదిమంది ఉపాధ్యాయులకంటే గొప్పవాడు. నూరుగురు ఆచార్యుల కంటెను జన్మనిచ్చిన తండ్రి మిక్కిలి శ్రేష్ఠుడు. అట్లే తల్లి వేయిమంది తండ్రులకంటే మిన్నగా గౌరవింపదగింది. అదే విధముగా బ్రహ్మోపదేశము లభించినవాడు ఇహ పరలోకములందు శాశ్వత కీర్తిని పొందుతాడు కావున జన్మనిచ్చిన తండ్రికంటే ఉపనయనం చేసి బ్రహ్మోపదేశం చేసిన వాడు అధికపూజ్యుడు. తల్లిదండ్రులు మోహంతో కలుసుకొన్నందువలన పశువులవలె సంతానాన్ని పొందుతున్నారు. కాని వేదములన్నీ అధ్యయనం చేసిన ఆచార్యుడు శాస్త్రప్రకారం ఉపనయనం చేసి అందు గాయత్రీమంత్రమునుపదేశించి ఆ బాలునికి అజరామరము శాశ్వతమునైన జన్మనిస్తున్నందువల్ల తండ్రికంటే అతడు పరమపూజ్యుడు.

అల్పం వా బహు వా యస్య శ్రుతస్యోపకరోతి యః,

తమపీహ గురుం విద్యాచ్రుతోపక్రియయా తయా. 149

బ్రాహ్మస్య జన్మనః కర్తా స్యధర్మస్య చ శాసితా,

బాలోఽపి విప్రో వృద్ధస్య పితా భవతి ధర్మతః 150

అధ్యాపయామాస పితౄన్ శిశు వాగిరసః కవిః,

పుత్రకా ఇతి హోవాచ జ్ఞానేన పరిగృహ్య తాన్. 151

తే తమర్థ మప్యభ్యంత దేవానాగతమన్యవః,

దేవాశ్చైతాన్ సమేత్యేమర్వాయం వశిశురుక్తవాన్. 152

ద్వితీయాధ్యాయం

వేదములను గాని వ్యాకరణాది శాస్త్రాలను గాని అభ్యసించుటకు ఏమాత్రం సహాయం చేసిన వాడు కూడ గురువని చెప్పబడుచున్నాడు. ఉపనయనం చేసినవాడు, స్వధర్మాలైన వేదార్థాలను చక్కగా వివరించినవాడు వయస్సులో చిన్నవాడైనా అతనిని వృద్ధుడు సహితం తండ్రిని గౌరవించినట్లు గౌరవించాలి. పూర్వం విద్వాంసుడైన అంగిరసుని పుత్రుడు తన పినతండ్రికి, అతని పుత్రులకు జ్ఞానోపదేశము చేస్తూ పుత్రులారా అని పిలిచెనట. అప్పుడతని పినతండ్రి మరియు అతని పుత్రులు, అంగిరసుని పుత్రుడు వయస్సులో తమకంటె చిన్నవాడు కావున చిన్నవాడు తమను పుత్రులారా అని అంగిరసం చేసినాడనికోపిస్తూ దేవతల దగ్గరకు వెళ్ళి ఈ విషయాన్నంతయు తెలిపినారు. అప్పుడా దేవతలు అంగిరసుని పుత్రుడు న్యాయంగానే మిమ్ముల పుత్రులుగా పిలిచినట్లు సమాధానమిచ్చినారు.

అజ్ఞో భవతి వై బాలః పితా భవతి మంత్రదః,

అజ్ఞం హి బాలమిత్యాహుః పితేత్యేవ తు మంత్రదమ్ 153

న హయనైర్న పలితైర్న విత్రేన న బంధుభిః,

ఋషయశ్చక్రీరే ధర్మం యోఽనూచానస్య నో మహాన్ 154

విప్రాణాం జ్ఞానతో జ్యైష్ఠ్యం క్షత్రియాణాం తు వీర్యతః

వైశ్యానాం ధాన్యధనతశ్చాద్రాణామేవ జన్మతః 155

న తేన వృద్ధో భవతి యేనాన్య పలితం శిరః,

యో వై యువాన్యభీయానస్తం దేవాన్మవిరం విదుః 156

జ్ఞానంలేని వాడు బాలుడు. వేదమంత్రాలనుపదేశించువాడు తండ్రితో సమానుడు. వయస్సువల్ల గాని, గడ్డములు మీసములు తెల్లబడినందువల్లగాని, ధనము వల్లగాని, బంధువులవల్లగాని గౌరవము కలుగదు. చదువుచెప్పి జ్ఞానోపదేశము చేయువాడు అందరికంటె మిన్నయని ఋషులు చెప్పినారు. బ్రాహ్మణులలో అధిక జ్ఞానం కలవాడు గొప్పవాడు. క్షత్రియులలో అధిక బలం కలవాడు, వైశ్యులలో అధిక ధనధాన్యాలు కలవాడు, శూద్రులలో మిక్కిలి వయస్సు గలవాడు శ్రేష్ఠుడు. తల నెరిసినంతమాత్రమున మానవుడు గొప్పవాడు కాదని వయసులో చిన్నవాడైనా అధ్యయనము చేసిన వాడే గొప్పవాడని దేవతలు పల్కిరి.

యథా కౌశమయో హస్తీ యథా చర్మమయో మృగః,

యశ్చ విప్రోఽనధీయానస్త్రయస్తే నామ బిభ్రతి. 157

యథా షంఠో ఫలః స్త్రీషు యథా గౌర్గవి చాపలా,

యథా చాజ్ఞేఫలం దానం తథా విప్రోఽన్యచో ఫలః 158

కట్టెతో చేయబడ్డ ఏనుగు, లోపల గడ్డిగాదముంచి పైన తోలుతో రూపొందించబడ్డ మృగము, అధ్యయనము చేయని మానవుడు వీరు ముగ్గురు పేరుకు మాత్రమున్నవా

తప్ప వారివల్ల ఎట్టి ప్రయోజనం లేదు. స్త్రీల దగ్గర నపుంసకుని వలె, మరియొక అవు దగ్గర అవువలె, అయోగ్యునకు దానము చేసినట్లు వేదాధ్యయనము చేయని బ్రాహ్మణుడు వ్యర్థుడు.

అహింసయైవ భూతానాం కార్యం శ్రేయోఽను శాసనమ్,

వాత్సైవ మధురా శ్లేజా ప్రయోజ్యా ధర్మ మిచ్ఛతా 159

యస్య వాఙ్మనసీ శుద్ధే సమ్యగుస్తే చ సర్వదా,

స చై సర్వమవాప్నోతి వేదాంతోపగతం ఫలమ్ 160

ధర్మం తెలిసిన ఆచార్యుడు శిష్యులను శ్రూరంగా హింసించకూడదు. అహింసతోనే వారిని స్వాధీనానికి తెచ్చుకొనవలెను. అట్లే వారితో కఠినంగా మాట్లాడక ఇంపైన మాటలనే పలుకవలెను. అందువలన ఆచార్యుడు తన శిష్యులను కఠినముగా దండింపక మంచి మాటలతోనే వారిని మంచి త్రోవకు తేవలెను. ఇంకను మధురమైనమాటలతో విద్యార్థుల మనస్సునాకర్షింపవలెను. అట్లే తన వాక్కును, మనస్సును నిగ్రహించుకొని పరిశుద్ధంగా ఉంచుకొనే ఆచార్యుడు వేదాంతమున చెప్పబడ్డ సర్వజ్ఞత్వ, సర్వేశ్వరత్వ రూప ఫలితాలను పొందుతాడు.

నారుంతుదస్యాదాత్ పి న పరద్రోహకర్మధీః,

యయాస్యోద్విజతే వాచా నాలోక్యాం తాముదీరయేత్ 161

మానవుడు తాను బాధపడ్డా ఇతరులను సూటిపొటి మాటలతో బాధపెట్టకూడదు. అదే విధంగా ఇతరులకు ద్రోహం చేయవలెనని కూడ తలంపరాదు. ఇతరులకు ఉద్వేగమును కలిగించు మాటలనెప్పుడును మాట్లాడకూడదు.

సమ్మానాద్రాహ్మణోనిత్యముద్విజేత విషాదివ,

అమృతస్యేవ చాకాంక్షేదవమానస్య సర్వదా.162

సుఖం హ్యవమతశ్చేతే సుఖం చ ప్రతిబుధ్యతే,

సుఖం చరతి లోకేఽస్మిన్నవమంతా వినశ్యతి .163

అనేన క్రమయోగేన సంస్కృతాత్మా ద్విజశ్శనైః,

గురౌ వసన్ సంఘినుయాద్రుహ్యధిగమికం తపః .164

బ్రాహ్మణుడు తనకు చేయు సన్మానమును చూచి విషమును చూచి భయపడినట్లు భయపడవలెను. అట్లే తనకు జరుగు అవమానమును ఓర్పుతో సహింపవలెనే కాని బాధపడకూడదు. అనగానతడు మానావమానములను సమానముగా స్వీకరింపవలెనని చెప్పబడినది. తనకు జరిగిన అవమానమున బదులుగా పగతీర్చుకొనవలెనని భావించని ఆలోచనాపరుడు తనకు అవమానము జరిగినా బాధపడక సుఖంగా నిద్రపోతాడు. సుఖంగా నిద్రనుండి లేస్తాడు. బాధపడనందువల్ల అతడు ఈ లోకమున సుఖముగా తిరుగుతాడు. కాని ఆ పుణ్యాత్ముని అవమానపరచినవాడు తాను చేసిన పాపపు పని వల్ల నరకం పాలౌతాడు. ద్విజుడు ఈ విధంగా తన మనస్సును తాను క్రమముగా సంస్కరించుకొంటూ గురువు యొక్క ఇంటిలో ఉండి నియమాలనన్నిటిని పాటిస్తూ వేదాన్ని అధ్యయనం చేయవలెను.

ద్వితీయాధ్యాయం

తపోవిశేషైర్వివిధైర్వ్రతైశ్చ విధిచోదితైః,

వేదః కృత్స్నోఽథిగంతవ్యస్సరహస్యో ద్విజన్యనా.165

వేదమేవ సదాభ్యస్యేత్తపః ప్రప్యన్ ద్విజోత్తమః,

వేదాభ్యాసో హి విప్రస్య తపః పరమి హేమాచ్యతే.166

ఆ హైవ స నఖాగ్రేభ్యః పరమం తవ్యతే తపః,

యః స్రగ్యోపి ద్విజోఽథితే స్యాధ్యాయం శక్తితోఽన్యహమ్.167

యోఽనధీత్య ద్విజో వేదమన్యత్ర కురుతే శ్రమమ్,

స జీవన్నేవ శూద్రత్వమాశు గచ్ఛతి సాన్యయః.168

ద్విజుడు వివిధములైన నియమాలతో, శాస్త్రంలో చెప్పబడిన నానా విధాలైన వ్రతాలనాచరిస్తూ వ్యాకరణాద్యంగ సహితమైన వేదాన్నంతా అర్థపూర్వకంగా అధ్యయనం చేయవలెను. ద్విజుడు తపస్సు చేస్తూ వేదాన్ని ఎల్లప్పుడు అధ్యయనం చేయాలి. బ్రాహ్మణునికి వేదాధ్యయనమే అధికమైన తపస్సు. బ్రహ్మచర్యనియమాలను అన్నిటిని అనుష్ఠింపకపోయినా అతడు ప్రతిదినం తన శక్తి కొలది వేదాభ్యాసం చేస్తే అది కూడా గొప్ప తపస్సు ఔతుంది. వేదాధ్యయనం చేయక బ్రాహ్మణుడు ఇతర శాస్త్రములనెన్ని అభ్యసించినా అతడు తన పూర్వ పరవంశముల వారితో కలిసి శూద్రుడగుచున్నాడు. అందువల్ల తమ పుత్రుడు సక్రమంగా వేదమునభ్యసించునట్లు చూడవలసిన బాధ్యత వారి తల్లిదండ్రులపై కలదు.

మాతురగ్రేఽథి జననం ద్వితీయం మౌంజీబంధనే,

త్వతీయం యజ్ఞదీక్షాయాం ద్విజస్య శ్రుతిచోదనాత్.169

తత్ర యద్రుహ్యజన్మాన్య మౌంజీబంధన చిహ్నితమ్,

తత్రాన్య మాతా సావిత్రీ పితా త్యాచార్య ఉచ్యతే.170

వేదప్రదానాచార్యం పితరం పరిచక్షతే,

సహ్యస్మిన్ యుజ్యతే కర్మ కించిదామౌంజీబంధనాత్. 171

ద్విజుడు మూడు జన్మలనెత్తుచున్నాడని వేదములు చెప్పుచున్నవి. ఆతని తొలిజన్మ తల్లికడుపున పుట్టినందువలన కలుగుచున్నది. మలిజన్మ ఉపనయనసంస్కారమువల్ల కలుగుచున్నది. మూడవ జన్మ ఏదేని యజ్ఞము చేయుటవలన కలుగుచున్నది. ఉపనయన సంస్కారము వలన కలుగు జన్మకు మౌంజీబంధనమే గుర్తు. ఆ జన్మయందు సావిత్రీదేవియే తల్లి, గాయత్రీ మంత్రోపదేశము చేయు ఆచార్యుడు తండ్రి యగుచున్నాడు. ఉపనయనం చేసి వేద వేదాంగములను నేర్చి బ్రహ్మచారికి సంస్కారాన్ని కలిగిస్తున్నందువలన ఆచార్యుడే తండ్రి అని మనువు మొదలగు వారు పేర్కొనుచున్నారు. ద్విజునకు ఉపనయనసంస్కారం వల్లనే శ్రేతస్మార్త కర్మలు చేయు అధికారము కలుగుచున్నది. అట్లు శ్రౌతస్మార్త కర్మలు చేయుటకు ఉపయోగపడే ఉపనయన సంస్కారాన్ని చేసిన ఆచార్యుడే తండ్రియగుచున్నాడు.

నాభివ్యాహారయేద్రుహ్య స్యధానినయనాదృతే,
శూద్రేణ హి సమస్తావద్యావద్యేదే న జాయతే 172

శృతోపనయనస్యాన్య వ్రతాదేశనమిష్యతే,
బ్రహ్మణో గ్రహణం చైవ క్రమేణ విధిపూర్వకమ్ 173

యద్యన్య విహితం చర్య యత్సూత్రం యా చ మేఖలా,
యో దండో యచ్చ వననం తత్తదన్య వ్రతేష్యపి. 174

ఉపనయనమగునంతవరకు శ్రాద్ధకాలమున చెప్పవలసిన మంత్రములను తప్ప మిగిలిన వేదమంత్రములనుచ్చరింపకూడదు. ఉపనయనము చేసికొన్న ద్విజుడు నియమపూర్వకంగా యజ్ఞమునకై సమిధాధానం మొదలగు వ్రతాలను, వేదాధ్యయనాన్ని శాస్త్ర ప్రకారంగా చేయవలెను. బ్రహ్మచారికి ఉపనయన సమయంలో విధింపబడిన మృగచర్యం, యజ్ఞోపవీతం, మొలతాడు, దండం, వస్త్రములనే కొత్తవాటిని గోదానాది వ్రతాలు చేస్తున్నప్పుడు అతడు ధరింపవలెను.

సేవేతమాంస్తు నియమాన్ బ్రహ్మచారీ గురౌ వసన్,
సన్నియమ్యేంద్రియగ్రామం తపోవృద్ధ్యర్థమాత్మనః 175

బ్రహ్మచారి గురుకులమున నివసిస్తూ తన పంచేంద్రియాలను నియమించుకొని తపోభివృద్ధికై ఈ క్రింది నియమాలను తప్పక పాటించాలి.

నిత్యం స్నాత్వా శుచిః కుర్యాద్దేవర్షిపితృతర్పణమ్,
దేవతాభ్యర్చనం చైవ సమిధాధానమేవ చ 176

వర్తయేన్యధుమాంసం చ గంధం మాల్యం రసాన్ స్త్రియః,
శుక్తాని యాని సర్వాణి ప్రాణినాం చైవ హింసనమ్ 177

అభ్యంగమం జనం చాక్షౌరుపానచ్ఛత్రధారణమ్,
కామం క్రోధం చ లోభం చ సర్వనం గీతవాదనమ్ 178

ద్యూతం చ జనవాదం చ పరివాదం తథాన్యతమ్,
స్త్రీణాం చ ప్రేక్షణాలంభ ముపఘాతం పరస్య చ 179

ఏకశృయిత సర్వత్ర న రేతః స్కందయేత్స్యచిత్,
కామార్థీ స్కందయన్ రేతో హినస్తి వ్రతమాత్మనః 180

స్యప్నే సిక్త్వా బ్రహ్మచారీ ద్విజశ్చక్రమకామతః,
స్నాత్వార్కమర్చయిత్వా త్రిః పునర్కామిత్యుపం జపేత్ 181

బ్రహ్మచారి ప్రతిదినము స్నానం చేసి శుచియై దేవ, ఋషి, పితృ తర్పణాలను చేసి తన ఇష్టదేవతను అర్పించి సమిధా ధానము చేయవలెను. అతడు తేనె, మాంసము, సుగంధ ద్రవ్యాలు అనుభవింపరాదు. మాలలు ధరింపకూడదు. స్త్రీ సంపర్కము చేయరాదు. పులిసిన పదార్థముల స్వీకరింపరాదు. అట్లే ఇతర ప్రాణిహింస చేయకూడదు. ఇంకను అభ్యంగన స్నానం చేయకూడదు. కళ్ళకు కాటుకపెట్టుకొనకూడదు. చెప్పులు తొడగరాదు.

గొడుగు వేసికొనకూడదు. కామ, క్రోధ, లోభాలను వదలిపెట్టవలెను. నాట్యం చేయుట, పాటపాడుట, వాద్యములు మ్రోగించుట తగనిది. అట్లే జూదమాడుట, ఇతరులతో వ్యర్థముగా కలహమునకు దిగుట, ఇతరుల నిందించుట, అబద్ధము చెప్పుట; స్త్రీలను కామేచ్ఛతో చూచుట, వారిని కౌగలించుకొనుట, ఇతరులకు అపకారము చేయుట అనునవి ఎంతమాత్రమును తగినవి కావు. అట్లే అతడు ఎచ్చటనైనను ఒంటరిగానే పండుకొనవలెను. కామముతో తన రేతఃస్థలనము చేయరాదు. అట్లు చేసినచో తన బ్రహ్మచర్య వ్రతాన్ని పోగొట్టుకొన్నవాడగును. కావున బ్రహ్మచర్యవ్రతలోపప్రాయశ్చిత్తాన్ని చేసికొనవలెను.

అతడు కోరికలేకుండనే స్వప్నంలో రేతస్థలనం చేసికొంటే ఉదయమే లేచి స్నానం చేసి సూర్యుని ప్రార్థించి పునర్జామైత్వింద్రియం అనే మంత్రాన్ని మూడుసార్లు చదువవలెను.

ఉదకుంభం సుమనసో గోశకృన్మత్రికాకుశాన్

అహరేద్యావదర్థాని ఖైతం చాహరహశ్చరేత్. 182

వేదయజ్ఞైరహీనానాం ప్రశస్తానాం న్యకర్యసు,

బ్రహ్మచార్యాహరేద్వైతం గృహేభ్యః ప్రయతో న్యహమ్ 183

గురోః కులే న భిక్షేత న జ్ఞాతికులబంధుమ,

అలాభే త్యన్యగేహానాం పూర్వం పూర్వం విసర్జయేత్ 184

సర్వం వాపి చరేద్ద్రామం పూర్వోక్తానామనంభవే,

నియమ్య ప్రయతో వాచమభిశస్తాంస్తు వర్జయేత్ 185

అతడు ప్రతిదినం దేవతాపూజకై ఉదకంతో నిండిన కుంభాన్ని తీసికొనిపోయి దేవతార్చనకై పూలను కోయవలెను. అట్లే గురువు కొరకు ఆవు పేదను, మట్టిని, దర్బలు మొదలగువానిని తెచ్చియిచ్చి ప్రతిదినము భిక్షాటనము చేయవలెను. అతడు పరిశుద్ధుడై వేదాధ్యయనం, పంచయజ్ఞాలు చేస్తూ తమ వృత్తి ధర్మాన్ని చక్కగా నిర్వహించే గృహస్థులనుండి భిక్షను స్వీకరింపవలెను. బ్రహ్మచారి తన గురువుగారి ఇంటికి భిక్షకై పోరాదు. అట్లే తన దాయాదులు బంధువుల ఇంటికి భిక్షకొరకు పోకూడదు. అతనికి ఎచ్చట కూడ భిక్ష లభింపకపోయినచో తొలుత బంధువుల ఇండ్లకు అటుపిమ్మట దాయాదుల ఇండ్లకు వారి ఇంటిలోకూడా భిక్ష దొరకని సమయమున మాత్రమే గురువు యొక్క ఇంటికి భిక్షకు పోవలెను. అట్లే పైన చెప్పిన సదాచారసంపన్నులెవ్వరు లభించనప్పుడు జితేంద్రియుడై, పరిశుద్ధుడై మౌనంతో ఆ గ్రామంలో ఉన్న బ్రాహ్మణుల ఇంటికి భిక్షకై పోవచ్చును. కాని దుష్టుల ఇండ్లకు మాత్రము భిక్షకై పోరాదు.

దూరాదాహృత్య సమిధః సన్నిదధ్యాద్యహాయసి,

సాయం వ్రాతశ్చ జాహుయాత్తాభిరగ్నిమతంద్రితః 186

బ్రహ్మచారి దూరమునుండి దర్బలను, సమిధలను తెచ్చి వానిని నేలపై కాకుండ ఎత్తైన ప్రదేశంలో ఎండబెట్టి ఆ దర్బలు, సమిధలతో సాయంవ్రాతర్హ్నమాలను నియమంతో

చేయవలెను. ఎత్తైన ప్రదేశము పాదస్పర్శ రహితము కావున పాదముద్రలతో అపవిత్రముకాని ప్రదేశమున దర్శనను, సమిధలను ఎండబెట్టవలెను.

అకృత్యా భైక్ష చరణ మసమిధ్య చపావకమ్,
అనాతురస్పస్తరాశ్రమవకీర్తి వ్రతం చరేత్ 187

అనారోగ్యముచే బాధపడుచున్నప్పుడు తప్ప మిగిలిన సమయములందు భిక్షాచరణము సమిధాదానము చేయక ఏడు రాత్రులు గడిపినచో వ్రతభంగము జరుగును కాన అతడు అవకీర్తి ప్రాయశ్చిత్తము చేసికొనవలెను.

భైక్షేణ వర్తయేన్నిత్యం నైకాన్నాదీ భవేద్ర్యతీ,
భైక్షేణ వ్రతినో వృత్తిరుపవాస సమా స్మృతా 188
వ్రతవధేవదైవత్యే పిత్ర్యే కర్మణ్యధర్మవత్,
కామమభ్యర్థితోఽశ్చీయాద్ర్యతమస్య న లుప్యతే 189

బ్రహ్మచారి ప్రతిదినము భిక్షాచరణము చేయవలెను దానికై ఒకరి ఇంటికి మాత్రమే వెళ్ళక అనేక గృహస్థుల ఇంటికి వెళ్ళి భిక్ష చేయవలెను. ఆ విధంగా ప్రతిదినము అనేకుల ఇండ్లకు తిరిగి భిక్షను సంపాదించుకొని బ్రహ్మచర్యాశ్రమాన్ని గడిపేవాడు ప్రతిదినోపవాస వ్రతమును చేయు ఫలాన్ని పొందగలడు. ఎప్పుడైనను దేవతా కార్యమున పాల్గొనమని బ్రహ్మచారి నభ్యర్థించినచో వ్రతమునాచరించుచున్నట్లు మధుమాంసాదులను వర్జించి ఒక్కని ఇంటిలోనే భుజింపవలెను. అట్లే శ్రాద్ధాది కార్యమున నిమంత్రితుడైనచో ఋషి వలె మద్యమాంసరహితముగా భోజనము చేయవచ్చును. ఈ సమయములందు మాత్రము ఒకే ఇంటిలో తిన్నను ఆ బ్రహ్మచారికి వ్రతలోపము జరుగదు.

బ్రాహ్మణస్యైవ కర్తైతదుపదిష్ఠం మనీషిభిః,
రాజస్య వైశ్యయో స్త్రేవం నైతత్కర్మ విధీయతే. 190

ద్విజులైన బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్యులలో దేవతా, పితృసంబంధకార్యక్రమంలో బ్రాహ్మణుని మాత్రమే ఆమంత్ర నిమంత్రణములు చేయుదురు కావున పైన పేర్కొన్న ఏక గృహ భోజనం బ్రాహ్మణులకు మాత్రం పరిమితమైంది. వైశ్య క్షత్రియులకు పై నియమము వర్తింపదు.

చోదితో గురుణా నిత్యమప్రచోదిత ఏవ వా,
కుర్యాదధ్యయనే యత్నమాచార్యస్య హితేషు చ. 191

గురువు చెప్పినా చెప్పకున్నను బ్రహ్మచారి ప్రతిదినము వేదాధ్యయనాన్ని చేయవలెను. అట్లే గురువు యొక్క శుశ్రూషణాదికాన్ని తప్పక చేయవలెను.

శరీరం వైవ వాచం చ బుద్ధీంద్రియమనాంసి చ.
నియమ్య ప్రాంజలి స్తిష్ఠే ద్వీక్షమాణో గురోర్ముఖమ్. 192
నిత్యముద్భుత హస్త స్స్యాత్పాధ్యాచారస్సుసంయతః
అన్యతామితి చోక్త స్సన్నాసీతాభిముఖం గురోః 193

హీనాన్న వస్త్ర వేషస్యాత్సర్యదా గురునన్నిధౌ,
ఉతిష్ఠ్యేత్రుథమం చాన్య చరమం చైవ సంవిశేత్ 194

ప్రతిశ్రవణంనంభాషే శయానో న సమాచరేత్,
నాసీనో న చభుంజానో న తిష్ఠన్న పరాఙ్ముఖః 195
అసీనస్య స్థితః కుర్యాదభిగచ్ఛంస్తు తిష్ఠతః,
ప్రత్యుద్గమ్య త్యావ్రజతః పశ్యాద్ధావస్తు ధావతః 196

పరాఙ్ముఖస్యాభిముఖో దూరస్థస్యైత్య చాంతికమ్,
ప్రణమ్య తు శయానస్య విదేశే చైవ తిష్ఠతః 197

నీచశయ్యాసనం చాన్య సర్వదా గురునన్నిధౌ,
గురోస్తు చక్షుర్విషయే న యథేష్ఠాననో భవేత్ 198

నోదాహరేదన్య నామ పరోక్షమపి కేవలమ్,
న చైవాస్యానుకుర్యేత గతిభాషిత చేష్ఠితమ్ 199

గురోర్యత్ర పరీవాదో నిందా వాపి ప్రవర్తతే,
కరో తత్రపిధాతవ్యో గంతవ్యం వా తతోఽన్యతః 200

పరీవాదాత్థరో భవతి శ్వా వై భవతి నిందకః
పరిభోక్తా క్రిమిర్భవతి కీటో భవతి మత్సరీ 201

గురువు ఏ వేళ తనకేమి ఉపదేశించునో యని భావిస్తూ బ్రహ్మచారి తన ఇంద్రియాలనన్నింటిని నిగ్రహించుకొని గురువుముఖంవైపే చూస్తూ సదానిలుచుండవలెను. అట్లే తన కుడి భుజం మాత్రం కన్పించునట్లు ఉత్తరీయాన్ని కప్పుకొని, గురువు తనను కూర్చుండుమని నియమించినపుడు మాత్రమే అతనికి ఎదురుగా కూర్చొనవలెను. గురువు దగ్గర శిష్యుడెల్లప్పుడు అతనికన్న హీనమైన వస్త్రములను ధరించి, భోజనం చేస్తూ ఉండవలెను. శిష్యుడు గురువుకంటే ముందుగానే మేల్కొనవలెను. అతడు పడుకొని కాని, కూర్చుండికాని, తినుచుండికాని, పెడముఖంతో కాని గురువుతో ముచ్చటలాడకూడదు. గురువు కూర్చున్నప్పుడు తాను నిలబడి, గురువు నిలబడియున్నప్పుడు తానెదురేగి, గురువు ఎదురుగా వచ్చినపుడు తాను వారి నెదుర్కొని, గురువు పోవుచున్నప్పుడు వారివెంటపోవుచు శిష్యుడు గురువుతో మాట్లాడవలెను. అట్లే అతని యాజ్ఞను స్వీకరింపవలెను. అట్లే గురువు పెడముఖము పెట్టినపుడు తాను గురువునకెదురేగి, గురువు దూరంగా ఉన్నప్పుడు తానతనిని నమీపించి, గురువు పడుకొని యున్నప్పుడు తానతనికి నమస్కరించి, గురువు నిలబడియున్నప్పుడు తానతనికి దగ్గర నిలబడి గురువు యొక్క ఆజ్ఞను స్వీకరింపవలెను. అదే విధంగా గురువు కంటే తక్కువ ఎత్తులో కూర్చుండవలెను. నిద్రపోవలెను. గురువు ముందుకాళ్ళు చాపుకొని కూర్చొనరాదు. అట్లే గురువు యొక్క మాటలను, చేష్టలను అనుకరించరాదు. గురువును నిందించే సమయంలో ఆ ప్రాంతంలో ఉండరాదు. విధిలేక ఉండవలసి వస్తే తన రెండు చెవులను మూసికొనవలెను. గురువుపై అపవాదము

మనుస్మృతి

వేయరాదు. ఇట్లు అపవాదము చేసినచో శిష్యుడు గాడిద జన్మనెత్తుతాడు. గురువును నిందిస్తే శునకమై పుట్టుతాడు. గురువుయొక్క ధనాన్ని అనుభవిస్తే, అతనిని ద్వేషిస్తే శిష్యుడు క్రిమి కీటకముగా జన్మనెత్తుతాడు.

దూరస్థో నార్భయేదేనం న క్రుద్ధో నాంతికే స్త్రియాః,

యానాసనస్థ శ్రైవైన మవరుహ్యభివాదయేత్ 202

ప్రతివాతేఽనువాతే చ నాసీత గురుణా సహ,

అసంశ్రవే చైవ గురో ర్న కించిదపి కీర్తయేత్ 203

గో శ్యేష్ఠయానప్రాసాద ప్రస్తరేషు కఠేషు చ,

ఆసీత గురుణా సార్థం శిలాఫలకనౌషు చ. 204

శిష్యుడు దూరముననుండి గాని, తాను కోపముననున్నప్పుడుగాని, గురువు తన భార్యతోనేకాంతమున నున్నప్పుడుగాని అతనిని పూజింపరాదు. అట్లే శిష్యుడు రథాదులపై నున్నప్పుడు గురువు భూమిపై నిలబడియున్నచో తాను రథము మొదలగువాటినుండి క్రిందికి దిగి నమస్కరింపవలెను. గురువు తన ఇంటికి వచ్చి నప్పుడు తాను గురువు ఇంటికిపోయినప్పుడు గురువుతో సమానంగా కూర్చొనరాదు. అదే విధంగా గురువు విననప్పుడు అతనిని గూర్చి తప్పుగా ఏమియు మాట్లాడరాదు. కాని గురువుతో కలిసి ప్రయాణము చేస్తున్నప్పుడు, మేడ, బండ, చాప , శిలాఫలకము మొదలగు వాటిపై శిష్యుడు గురువుతో సమానముగా కూర్చొనవచ్చును.

గురో ధ్వరో సన్నిహితే గురువద్భర్తృమాచరేత్

న చానిసృష్టో గురుణా స్సాన్ గురూనభివాదయేత్ 205

విద్యాగురుప్యేతదేవ నిత్యా వృత్తిః స్వయోనిషు,

ప్రతిషేధత్సు చాధర్మాన్నితం చోపదిశత్స్యపి. 206

శ్రేయస్సు గురువద్భర్తృం నిత్య మేవ సమాచరేత్,

గురువుత్రేషు చార్యేషు గురోశ్చైవ స్వబంధుషు 207

బాలస్సమానజన్మా వా శిష్యో వా యజ్ఞకర్మణి,

అధ్యాపయన్ గురుసుతో గురువన్మానమర్హతి 208

గురువు దగ్గరకు అతని గురువు వచ్చినప్పుడు తన గురువును గౌరవించినట్లతనిని గౌరవింపవలెను. అట్లే గురువు దగ్గరకు తన తలిదండ్రులు వచ్చినప్పుటికి గురువు యొక్క ఆజ్ఞలేక వారికి నమస్కరింపకూడదు. ఆచార్యుడు కాక ఇతర విద్యలను నేర్పు విద్యా గురువులను, పెత్తంద్రి, పినతంద్రి మొదలగు తన బంధువులను, అధర్మమార్గమునుండి తొలగించుచు న్యాయమార్గమునుపదేశించే పెద్దలను ఆచార్యుని గౌరవించినట్లే గౌరవించవలెను. విద్యాదులయందు తనకంటె గొప్పవారిని తనకంటె

ద్వితీయాధ్యాయం

పెద్దవారైన గురువుయొక్క పుత్రులను, గురు బంధువులను గురువును గౌరవించినట్లే గౌరవింపవలెను. తన గురువు యొక్క శిష్యుడు తనతో సమానమైనను, తనకంటె చిన్నవాడైనను, వేదాన్ని నేర్పింపగలుగు గురువుత్రుని యాగ సమయంలో గురువును గౌరవించినట్లు గౌరవించ వలెను.

ఉత్పాదనం చ గాత్రాణాం స్నాపనోచ్ఛిష్టభోజనే,
న కుర్యా ధ్గురుపుత్రస్య పాదయోశ్చావసేచనమ్ 209

కాని గురువుత్రునికి నలుగుపెట్టుట, స్నానము చేయించుట, అతని ఎంగిలితినుట, అతని పాదములు వత్తుట కడుగుట మొదలగు కార్యములను మాత్రము చేయరాదు.

గురువత్రుతిపూజ్యః స్య స్సవర్ణా గురుయోషితః,
అసవర్ణాస్తు సంపూజ్యాః ప్రత్యుత్థానాభివాదనైః 210

అభ్యంజనం స్నాపనం చ గాత్రోత్పాదన మేవ చ,
గురుపత్న్యా న కార్యాణి కేశానాం చ ప్రసాధనం 211

గురుపత్ని తు యువతి ర్నాభివాద్యేహ పాదయోః,
పూర్ణవింశతివర్షేణ గుణదోషా విజానతా 212

సవర్ణలైన గురు భార్యలను గురువువలెనే గౌరవింపవలెను. అసవర్ణలైనచో ఎదుర్కొనుట, నమస్కరించుట అను వానిచే మాత్రము వారిని గౌరవింపవలెను. కాని గురు భార్యకు గూడ తలంటుట, నలుగుపెట్టుట, స్నానము చేయించుట, తల దువ్వుట వంటి పనులు చేయరాదు. గురుపత్ని యౌవనవతి యైనచో ఇరవై ఏండ్లు మించిన శిష్యుడు ఆమెకు పాదాభివందనము చేయరాదు.

స్వభావ ఏష నారీణాం నరాణా మిహ దూషణం,
అతోఽ ర్థాన్న ప్రమాద్యంతి ప్రమదాసు విపశ్చితః 213

అవిద్యాంసమలం లోకే విద్యాంసమపివా పునః,
ప్రమదా హ్యాత్మభం నేతుం కామక్రోధవశానుగం 214

మాత్రా స్వస్రా దుహిత్రా వా న వివిక్రాసనో భవేత్,
బలవానింద్రియగ్రామో విద్యాంస మపి కర్షతి 215

పురుషులను మోహింపచేయు గుణము స్త్రీలకు సహజసిద్ధమైంది. కావున వివేకవంతులు స్త్రీలదగ్గర జాగ్రత్తగా నుందురు. పురుషుడు వివేకహీనుడైనను వివేకవంతుడైనను కామ క్రోధాలకు వశమైనచో స్త్రీ అతనిని తప్పుడు త్రోవకు తీసికొని పోతుంది. మిక్కిలి బలము గల ఇంద్రియములు వివేకిని సైతం చెడుత్రోవ తొక్కిస్తాయి. కావున మానవుడు తన తల్లితోనైనను, చెల్లితోనైనను, కూతురుతోనైనను ఒంటరిగా నుండకూడదు.

మనుస్మృతి

కామం తు గురుపత్నీనాం యువతీనాం యువా భువి,
విధివద్యందనం కుర్యా దసావహా మితి బ్రువన్ 216

విప్రోవ్య పాదగ్రహణ మన్యహం చాభివాదనం,
గురుదారేషు కుర్వీత సతాం ధర్మ మనుస్మరన్. 217

యువతియైన గురుపత్నికి తన పేరు చెప్పుకొని ఆమె పాదములు పట్టుకొనక నమస్కారము చేయవలెను. దేశాంతరమునుండి వచ్చినప్పుడు మాత్రం గురుపత్ని వయస్సుతో నిమిత్తము పెట్టుకొనక ఆమె పాదములనంటి నమస్కారం చేయవలెను.

యథా ఖనన్ ఖనిత్రేణ సరో వార్యధిగచ్ఛతి,
తథా గురుగతాం విద్యాం శుశ్రూషురధిగచ్ఛతి. 218

భూమిని తవ్వుచూ పోతే నీరెట్లు పడుతుందో అట్లే గురుశుశ్రూష చేస్తూ పోతే ఆ గురువు దగ్గరున్న విద్య లభిస్తుంది.

ముండో వా జటిలో వా స్యాదథ వా స్యాచ్చిభాజటః,
నైనం గ్రామేఽ ఖనిమోచే త్సూర్యో నాభ్యుదియాత్ క్యచిత్ 219

తం చేదభ్యుదియా త్సూర్యః శయానం కామచారతః,
నిమోచేద్వాప్యవిజ్ఞానా జ్ఞపన్నుపవసేద్దినమ్ 220

సూర్యేణ హ్యభినిర్ముక్తః శయానోఽభ్యుదితశ్చ యః
ప్రాయశ్చిత్తమకుర్యాణో యుక్తః స్యా నృహతైనసా 221

బ్రహ్మచారి బోడితలతోనైన, జడలతోనైన, శిఖతోనైన ఉండవచ్చును. ఆతడు సూర్యోదయ, సూర్యాస్తమన సమయములందెన్నడును నిద్రపోకూడదు. అట్లు నిద్రపోయినచో పగటిపూట అంతా గాయత్రీ జపం చేస్తూ ఉపవాసం చేయవలెను. ఈ విధంగా ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొననిచో ఆ బ్రహ్మచారి మహాపాపాన్ని పొందుతాడు.

అచమ్య ప్రయతో నిత్య ముఖే సంధ్యే నమాహితః,
శుచా దేశే జపన్ జప్య ముపాసీత యథావిధి 222

యది స్త్రీ యద్యవరజః శ్రేయః కించి త్సమాచరేత్,
తత్సర్వమాచరేద్యుక్తో యత్ర చాస్య రమేన్యనః 223

ధర్మార్థావుచ్యతే శ్రేయః కామార్థా ధర్మ ఏవ చ,
అర్థ ఏవేహ వా శ్రేయ స్త్రివర్గ ఇతి తు స్థితిః 224

బ్రహ్మచారి ప్రతిదినం అచమనం చేసి పరిశుద్ధుడై సాయం ప్రాతః సంధ్యలయందు వరిశుద్ధమైన వ్రదేశంలో కూర్చుండి శాస్త్ర మర్యాదననుసరించి సంధ్యా వందనమాచరింపవలెను. స్త్రీయైనను, శూద్రుడైనను నియమముతో ఏదేని మంచి కార్యమును చేసినచో దానిని కూడ నియమము తో చేయవచ్చును. శాస్త్రవిరుద్ధము కాని

ఏ పనియందైనను అతని మనస్సు లగ్నమైతే దానిని కూడ చేయవచ్చును. ధర్మార్థములు శ్రేష్ఠమైనవని కొందరు, కామార్థములు శ్రేష్ఠమైనవని కొందరు, ధర్మమే శ్రేష్ఠమని, అర్థమే శ్రేష్ఠమని కొందరు చెప్పుచున్నారు. కాని ధర్మార్థకామములు మూడు కూడా శ్రేష్ఠమైనవే.

అచార్యో బ్రహ్మణో మూర్తిః పితా మూర్తిః ప్రజాపతేః,

మాతా పృథివ్యా మూర్తిస్తు భ్రాతా స్యో మూర్తిరాత్మనః 225

అచార్యశ్చ పితా చైవ మాతా భ్రాతా చ పూర్వజః

నారేనాప్యవమంతవ్యా బ్రాహ్మణేన విశేషతః 226

యం మాతాపితరౌ క్లేశం న హేతే సంభవే నృణాం,

స తస్య నిష్పుతిశ్చక్యా కర్తుం వర్షశతైరపి 227

తయోర్నిత్యం ప్రియం కుర్యా దాచార్యస్య చ సర్వదా,

తేష్యేవ త్రిమ తుష్టేమ తప స్సర్వం సమాప్యతే 228

తేషాం త్రయాణాం శుశ్రూషా పరమం తప ఉచ్యతే,

న తైరభ్యననుజ్ఞాతో ధర్మ మన్యం సమాచరేత్ 229

త ఏవ హి త్రయో లోకా స్త ఏవ త్రయ ఆశ్రమాః,

త ఏవ హి త్రయో వేదా స్త ఏవౌక్తా స్త్రయోగ్నయః 230

పితా వై గార్హపత్యేగ్ని ర్మాతాగ్ని ర్దక్షిణః స్పృతః,

గురురాహవనీయస్తు సాగ్ని త్రేతా గరీయసీ. 231

అచార్యుడు పరమాత్మ స్వరూపుడు. తండ్రి ప్రజాపతిరూపుడు. తల్లి భూదేవి వంటిది. అన్న ఆత్మ స్వరూపుడు. ఈ విధముగా వీరందరు దేవతాస్వరూపులు. బ్రాహ్మణుడు వీరిని ఎట్టి పరిస్థితిలోను అవమానపరచకూడదు. ఇతరులు సహితము పై వారిని అవమానింపకూడదు. తలిదండ్రులు బిడ్డల పుట్టుకకై అధికమైన కష్టము ననుభవిస్తారు. వారి శ్రమకు పరిహారం ఎన్ని జన్మలకైనా తీరదు. అందువల్ల తల్లిదండ్రులకు ఆచార్యునకు సదా ప్రీతిని కలుగజేయవలెను. ఆ ముగ్గురు తృప్తి చెందుటయే సంపూర్ణ తపస్సనబడును. వారి యొక్క అనుమతిలేక ఎట్టి పుణ్యకార్యక్రమము ప్రారంభింపరాదు. తల్లి, తండ్రి, ఆచార్యుడు అను ముగ్గురే త్రిలోకములు, గార్హస్థ్య, వానప్రస్థ, సన్యాసములను మూడు ఆశ్రమములు. ఋగ్యజుస్సామములను మూడు వేదములు. దక్షిణాగ్ని, గార్హపత్యాగ్ని, ఆహవనీయాగ్ని అను మూడగ్నులు. వీరిలో తల్లి దక్షిణాగ్ని, తండ్రి గార్హపత్యాగ్ని, ఆచార్యుడు ఆహవనీయాగ్ని. అందువలన అగ్నిత్రయ రూపమైన వీరు మిక్కిలి శ్రేష్ఠులు.

త్రివ్యప్రమాద్యన్నేతేమ త్రీన్ లోకాన్ విజయేద్ధృషీ,

దీప్యమానః స్యవపుషా దేవవద్ధివి మోదతే 232

జమం లోకం మాతృభక్త్యా పితృభక్త్యా తు మధ్యమమ్,

గురుశుశ్రూషయా త్యేవ బ్రహ్మలోకం సమప్నుతే 233

సర్వే తస్మాద్భూతా ధర్మా య స్యైతే త్రయ ఆదృతాః

అనాదృతా స్తుయ స్యైతే సర్వా స్తస్యాఫలాః క్రియాః 234

యావత్త్రయస్తే జీవేయు స్తావన్నాన్యం సమాచరేత్,

తేష్యేవ నిత్యం శుశ్రూషాం కుర్యాత్ ప్రియహితే రతః 235

తేషామనుపరోధేన పారత్ర్యం యద్యదాచరేత్,

తత్తన్నివేదయే త్రేభ్యో మనోవచనకర్మభిః 236

త్రైష్యేతేష్యైతి కృత్యం హి పురుషస్య సమావ్యతే,

ఏష ధర్మః పరస్మాక్షాదుపధర్మేఽన్య ఉచ్యతే. 237

పై ముగ్గురిని చక్కగా సేవిస్తూ బ్రహ్మచారి ముల్లోకాల్లో కీర్తిని పొందుతాడు. ఆతడు స్వర్గలోకంలో దివ్యశరీరంతో ప్రకాశిస్తాడు. మాతృభక్తి కలవాడు ఈలోకాన్ని, పితృభక్తి కలవాడు అంతరిక్షాన్ని, ఆచార్యభక్తి కలవాడు బ్రహ్మలోకాన్ని పొందుతున్నాడు. వీరిని గౌరవిస్తే సర్వ ధర్మాలు నిర్వర్తించినవాడౌతాడు. వీరిని అగౌరవపరిస్తే ఆతడు చేయు ధర్మకార్యాలెట్టివైనా ఫలరహితాలౌతాయి. తల్లి,తండ్రి, ఆచార్యుడు బ్రతియున్నంతవరకు బ్రహ్మచారి వారిని సేవిస్తూ వారి యనుమతి లేనిదే ఇతరులనెవ్వరిని సేవింపకూడదు. ఈ ముగ్గురికి శుశ్రూష చేయుటయే మానవునకు ప్రధాన ధర్మము. తక్కిన ధర్మకార్యములన్ని అప్రధానములే.

శ్రద్ధధానశుభాం విద్యామాదదీతావరాదపి,

అంత్యాదపి వరం ధర్మం స్త్రీ రత్నం దుష్కులాదపి. 238

విషాదప్యమృతం గ్రాహ్యం బాలాదపి సుభాషితమ్,

అమిత్రాదపి సద్బ్రుతమమేధ్యాదపి కాంచనమ్ 239

స్త్రీయో రత్నాన్యథో విద్యా ధర్మ శౌచం సుభాషితమ్

వివిధాని చ శిల్పాని సమాదేయాని సర్వతః 240

మంచి విద్య తనకంటె చిన్నవాని దగ్గరనున్నప్పటికిని శ్రద్ధతో దానిని గ్రహించవలెను. అట్లే ఉత్తమ ధర్మాన్ని చండాలుని దగ్గరనుండి సైతం పొందవలెను. స్త్రీ రత్నం తనకంటె తక్కువ కులంలో పుట్టినా ఆమెను భార్యగా చేసికొనవలెను. అమృతము విషములోనున్నా దానిని పైకి తీసి గ్రహించాలి. అట్లే మంచి మాటలు వినాలి. శత్రువైనా, సదాచారాన్ని బోధిస్తే వినాలి. అట్లే బంగారం ఎచ్చట లభించినా తీసికొనవలెను. సుగుణవంతురాలగు స్త్రీలు, రత్నాలు, సద్విద్య, ధర్మం, శౌచం, సుభాషితం, నానావిధ శిల్పాలు ఎచ్చట నున్నా వాటిని స్వీకరించాలి.

అబ్రాహ్మణాదధ్యయనమసత్కారే విధీయతే,

అనువ్రజ్యా చ శుశ్రూషా యావదధ్యయనం గురోః 241

తృతీయాధ్యాయం

నా బ్రాహ్మణే గురౌ శిష్యో వాసమాత్యంతికం వసేత్,

బ్రాహ్మణే వాసమాచానే కాంక్షన్ గతిమనుత్తమామ్ 242

అవసరము వచ్చినప్పుడు బ్రాహ్మణుడు వైశ్య, క్షత్రియులనుండి సహితము వేదాధ్యయనము చేయవచ్చును. అప్పుడు గురువును వెంబడించుట మొదలగు శుశ్రూష మాత్రము గురువునకు చేయవచ్చును కాని పాదప్రక్షాళనము వంటి శుశ్రూషలు చేయరాదు. ఉత్తమగతి కోరు బ్రాహ్మణుడు సాంగవేదాధ్యయనం చేయని బ్రాహ్మణుని దగ్గర, బ్రాహ్మణేతరుడగు గురువు దగ్గర చాలాకాలముండుట తగదు.

యది త్యాత్యంతికం వాసం రోచయేత గురౌః కులే,

యుక్తః పరివరేదేనమాశరీరవిమోక్షణాత్ 243

ఆ సమాప్తే శరీరస్య యస్తు శుశ్రూషతే గురుమ్,

స గవ్యత్యంజసా విప్రో బ్రహ్మణస్పద్య శాశ్వతమ్ 244

గురుకులంలో నైష్ఠికబ్రహ్మచర్య రూపమగు వ్రతాన్ని అనుష్ఠిస్తున్నచో నియమనిష్ఠలతో తన జీవిత పర్యంతమాగురువునకు శుశ్రూష చేయవలెను. తన శరీరము నశించు వరకు గురు శుశ్రూష చేయు బ్రాహ్మణుడు తప్పక పరబ్రహ్మ లోకమును చేరుకుంటాడు.

స పూర్వం గురవే కించిదుపకుర్వీత ధర్మవితే,

స్నాన్యంస్తు గురుణా ZZజ్ఞ ప్రశుక్త్యా గుర్వర్థమాహరేత్ 245

క్షేత్రం హిరణ్యం గామశ్యం ఛత్రోపాసహమాసనమ్,

ధాన్యం శాకం చ వాసాంసి గురవే ప్రీతిమావహేత్ 246

వేదాధ్యయనం ప్రారంభించే సమయాన గురువునకేమియు దక్షిణ నొసగరాదు. అట్లే చదువుకొన్న తర్వాత స్నాతక వ్రతాన్ని అనుష్ఠించి గురువు యొక్క అనుజ్ఞ తీసికొని గురుదక్షిణను ఈయవలెను. భూమి, బంగారము, గోవు, గుఱ్ఱము, ఛత్రము, పాదుకలు, ఆసనం, ధాన్యం, కూరగాయలు, బట్టలు మొదలగు వానిని గురువునకు సంతోషం కలుగుట కొరకు గురు దక్షిణగా నీయవలెను.

అచార్యే తు ఖలు ప్రేతే గురుపుత్రే గుణన్యితే,

గురుదారే సపిండే వా గురువద్బుత్రిమావరేత్ 247

ఏతేష్యవిద్యమానేషు స్థానాసనవిహారవాన్,

ప్రయుంజానోఽగ్ని శుశ్రూషాం సాధయేద్దేహ మాత్యనః 248

నైష్ఠిక బ్రహ్మచారి తన గురువు చనిపోయినప్పుడు మంచి గుణములు కల గురుపుత్రుడు, గురువు భార్య, గురువు యొక్క సపిండులైన చిన్నాయన, పెదనాయన మొదలగువారికి గురువు వరి శుశ్రూష చేయవలెను. పై వారివ్వరు బ్రతికియుండనప్పుడు హోమ కుండ సమీపమున కూర్చొని హోమాల ద్వారా అగ్ని శుశ్రూష చేస్తూ జీవితం గడపవలెను.

మనుస్మృతి

ఏవం చరతి యో విప్రో బ్రహ్మ చర్యమవిపుతః

స గచ్ఛత్యుత్తమం స్థానం స చేహ జాయతే పునః 249

ఈ విధంగా బ్రహ్మచర్యాశ్రమమును నియమనిష్ఠలతో గడిపే బ్రాహ్మణుడు ఉత్తమ స్థానాన్ని తప్పకపొందుతాడు. అతనికి పునర్జన్మ అనునది లేనే లేదు.

ఇతి మానవే ధర్మశాస్త్రే భృగు ప్రోక్తాయాం సంహితాయాం ద్వితీయోధ్యాయః

భృగుమహర్షి చెప్పిన మానవధర్మశాస్త్రమును సంహితయందు రెండవ అధ్యాయము సమాప్తము.

తృతీయాధ్యాయం

షట్ త్రింశదాబ్ధికం చర్యం గురౌ త్రైవేదికం వ్రతమ్,

తదర్థికం పాదికం వా గ్రహణాంతిక మేవ వా. 1

వేదానధీత్య వేదా వా వేదం వాపి యథాక్రమమ్,

అవిపుత బ్రహ్మ చర్యో గృహస్థాశ్రమమావసేత్ 2

బ్రహ్మచారి గురుకులంలో ముప్పదియారు సంవత్సరములుండి మూడు వేదాలను సంపూర్ణంగా నేర్చుకొనవలెను. దానిని త్రైవేదికవ్రతమందురు. ముప్పదియారు సంవత్సరములు గురుకులంలో ఉండలేనిచో పదునెనిమిది సంవత్సరములైనా, కానిచో తొమ్మిది సంవత్సరములైనా, కనీసము విద్యను నేర్చుకొనునంత వరకైనా ఉండవలెను. బ్రహ్మచారి గురుకులంలో ఉండి వేదాలనన్నిటిని సాంగోపాంగంగా అధ్యయనం చేయవలెను. లేనిచో రెండు వేదాలనైనా, అదికూడ వీలుకానిచో తన శాఖా వేదాన్నైనా సంపూర్ణంగా అధ్యయనం చేయాలి. ఆ తరువాత గృహస్థాశ్రమానికి వెళ్ళవలెను.

తం వ్రతీతం స్యధర్మేణ బ్రహ్మదాయహరం పితుః,

వ్రగ్విణం తల్ప ఆసీనమర్హయే త్రుథమం గవా 3

తండ్రి దగ్గరగాని ఆచార్యుని దగ్గరగాని వేదాధ్యయనం చేసిన బ్రహ్మచారిని తండ్రి లేక ఆచార్యుడు పుష్పమాలలచే అలంకరించి, పరుపుపై కూర్చుండబెట్టి గోదానవ్రతమును చేయింపవలెను.

గుణానుమతః స్నాత్యా సమావృత్తో యథావిధి,

ఉద్యహేత ద్విజో భార్యం సవర్ణం లక్షణాన్యితామ్ 4

ద్విజుడు గురువు యొక్క అనుజ్ఞ తీసికొని శాస్త్ర ప్రకారముగా స్నాతక వ్రతమును, పూర్తిచేసికొని మంచి లక్షణములు కల సవర్ణ స్త్రీని వివాహమాడవలెను.

అసపిండా చ యా మాతురసగోత్రా చ యా పితుః,

సా ప్రశస్తా ద్విజాతీనాం దారకర్మణి మైథునే 5

తృతీయాధ్యాయం

మహాంత్యపి సమృద్ధాని గోజావిధసధాన్యతః,

స్త్రీ సంబంధే దశై తాని కులాని పరివర్ణయేత్ 6

ద్విజుడు వివాహం చేసికొనే కన్య ఆమెతల్లికి సపిండురాలు కాకూడదు. అనగా చిన్నమ్మను వివాహం చేసికొనకూడదు. అట్లే ఆ కన్య తండ్రి వంశమునకు చెందకూడదు. గోవులు, మేకలు, గొట్టెలు, ధనధాన్యాలు అధికంగా నున్నా వివాహ విషయమున ఈ క్రింది పది కులములకు చెందిన కన్యలను వివాహమాడరాదు.

హీనక్రియం నిమ్నరుషం నిశ్చందోరోమశార్చసమ్,

క్షయ్యామయావ్యపస్పారిశ్చక్రికుష్ఠి కులాని చ 7

నోద్వ హేత్యపిలాం కన్యాం నాధికాంగీం న రోగిణీమ్

నాలోమికాం నాతిలోమాం న వాచాటాం న పింగలామ్ 8

నర్దక్ష వృక్షనదీనామ్నీం నాంత్యపర్వత నామికామ్,

న పక్ష్యహి ప్రేష్యనామ్నీం న చ భీషణ నామికామ్ 9

జాతకర్మాది క్రియలు లేనిది, పురుషసంతానము లేనిది, వేదాధ్యయనం లేనిది, పాడువైన వెండ్రుకలు కలది, మూలవ్యాధి గలది, క్షయ, అజీర్ణము, అపస్మారము, శ్వేతకుష్ఠము (బొల్లి), కుష్మవ్యాధులున్న వంశాలకు చెందిన కన్యను వివాహము చేసికొనకూడదు. ఇంకను కపిలవర్ణపు వెండ్రుకలు కలది, అధికాంగి, రోగములు కలది, వెండ్రుకలు లేనిది, అధికమైన వెండ్రుకలు కలది, అధికముగా మాట్లాడునది, పచ్చని కళ్ళు గల కన్యను వివాహమాడరాదు. అట్లే నక్షత్రాలు, వృక్షాలు, నదులపేర్లు కల కన్యను, పేరుయొక్క చివర పర్వతాల పేర్లు గలది, పక్షులు, సర్పములు, దాసులపేర్లు కలది, భయంకరమైన పేరు గల కన్యను వివాహమాడరాదు.

అవ్యంగాంగీం సౌమ్యనామ్నీం హంసవారణగామినీమ్,

తనులోమ కేశదశనాం మృద్యంగీముద్య హేత్ స్త్రీయమ్ 10

చక్కని అవయవాలు కలది, మంచిపేరు కలది, హంస, ఏనుగులవంటి నడకగలది, పలుచని వెండ్రుకలు, దంతములు గలది, మృదువగు అవయవాలు గల కన్యను వివాహమాడవలెను.

యస్యాస్తు న భవేద్భ్రాతా న విజ్ఞాయేత వా పితా,

నోపయచ్ఛేత తాం ప్రాజ్ఞః పుత్రికాధర్మశంకయా 11

తాను వివాహం చేసికొనబోవు కన్య యొక్క తండ్రి లేక సోదరుల విషయం తెలియనిచో ఆ స్త్రీ జ్ఞాతి వంశానికి కూడ చెందియుంటుంది కావున స్నేహితి యను భావనతో ఆమెను వివాహం చేసికొనరాదు.

సవర్ణాగ్రే ద్వీజాతీనాం ప్రశస్తౌ దారకర్మణి,

కామతస్తు ప్రవృత్తానామిమాఃస్యః క్రమశో వరాః 12

మనుస్మృతి

ద్విజులు తమ ప్రధమ వివాహాన్ని తమ వంశమునకు చెందిన కన్యతోనే వివాహం చేసికోవాలి. కామంచే తరువాత వివాహం చేసికొంటే ఈ క్రింది అనులోమ విధానాన్ని అనుసరించి వివాహం చేసికోవాలి.

శూద్రైవ భార్యా శూద్రస్య సా చ స్యా చ విశః స్మృతే,

తే చ స్యా చైవ రాజశ్చ తాశ్చ స్యా చాగ్రజన్యనః 13

న బ్రాహ్మణక్షత్రియయోరావద్యసి హి తిష్ఠతో,

కస్మింశ్చిదపి వృత్రాంతే శూద్రాభార్యోవదిశ్యతే 14

హీనజాతి స్త్రియం మోహదుద్యహంతో ద్విజాతయః,

కులాన్యేవ నయంత్యాశు ససంతానాని శూద్రతామ్ 15

శూద్రావేదీ పతత్యత్రైరుతథ్యతనయస్య చ,

శౌనకస్య సుతోత్పత్త్యా తదపత్యతయా భృగోః 16

శూద్రుడు తన వంశంలో పుట్టిన కన్యనే వివాహమాడాలి. వైశ్యుడు వైశ్య, శూద్ర కన్యలను వివాహం చేసికొనవచ్చును. క్షత్రియుడు క్షత్రియ, వైశ్య, శూద్ర కన్యలను వివాహము చేసికొనవచ్చును. బ్రాహ్మణుడు నలుగురిని పెండ్లి చేసికొనవచ్చును. కాని బ్రాహ్మణ క్షత్రియులు ఎట్టి పరిస్థితిలోను శూద్రకన్యను వివాహమాడకూడదు. తన కంటే తక్కువ కులంలో పుట్టిన కన్యను వివాహం చేసికొంటే తమ కులాన్ని, తమ సంతానాన్ని కూడ చెడగొట్టుతున్నాడు. ఈ విషయాన్ని అత్రిమహర్షి గౌతమమహర్షి శౌనకమహర్షి భృగుమహర్షి సైతము వివరించినారు.

శూద్రాం శయనమారోవ్య బ్రాహ్మణో యాత్యధోగతిమ్,

జనయిత్వా సుతం తస్యాం బ్రాహ్మణ్యాదేవ హీయతే 17

దైవపిత్రాతిథేయాని తత్రధానాని యస్య తు,

నాశ్నంతి పితృ దేవాస్తన్న చ స్వర్గం న గచ్ఛతి 18

వృషలీఘనఫీతస్య నిశ్వాసోపహతస్య చ,

తస్యాం చైవ ప్రసూతస్య నిష్పుతిర్న విధీయతే 19

బ్రాహ్మణుడు శూద్రకన్యను వివాహం చేసికొంటే తాను చెడిపోతాడు. ఆ కన్యయందు సంతతిని కన్నచో అతడు బ్రహ్మత్వాన్ని కోల్పోతాడు. శూద్రస్త్రీతో కలిసి దేవతలకు సంబంధించిన యజ్ఞయాగాలను, పితృసంబంధమైన శ్రాద్ధం మొదలగు వాటిని చేస్తే దేవతలు ఆ బ్రాహ్మణుడిచ్చిన హవ్య కవ్యాలను స్వీకరించరు. అస్త్రీని వివాహం చేసికొని సంతానాన్ని కన్న బాహ్మణునికి ప్రాయశ్చిత్తం కూడాలేదు.

చతుర్థామపి వర్ణానాం ప్రేత్య చేహ హితాహితాన్,

అష్టావిమాన్ సమాసేన స్త్రీవివాహాన్నిబోధత 20

తృతీయాధ్యాయం

బ్రాహ్మోదైవస్తథైవార్షః ప్రాజాపత్యో స్తథాసురః,

గాంధర్వో రాక్షసశైవ పైశాచశ్చాష్టమోఽధమః 21

బ్రాహ్మం, దైవం, ఆర్షం, ప్రాజాపత్యం, ఆసురం, గాంధర్వం, రాక్షసం, పైశాచం అనేవి నాలుగు వర్ణాలవారు చేసికొనతగిన వివాహాలు.

యో యన్య ధర్వో వర్షన్య గుణదోషే చ యన్య యో,

తద్యస్సర్వం ప్రవక్ష్యామి ప్రసవే చ గుణగుణాన్ 22

షడానుష్ఠార్య్యా విప్రస్య క్షత్రస్య చతుర్దోవరాన్,

విట్కూద్రయోస్తు తానేవ విద్యాద్ధర్మాన్న రాక్షసాన్ 23

చతురో బ్రాహ్మణస్యాద్యాన్ ప్రశస్తాన్ కవయో విదుః,

రాక్షసం క్షత్రియ స్వైకమాసురం వైశ్యశూద్రయోః 24

బ్రాహ్మణుడు మొదటి ఆరు విధములైన వివాహాలు చేసికొనవచ్చును. క్షత్రియుడు చివరి నాలుగు విధములైన వివాహములనే చేసికొనవలెను. వైశ్యుడు, శూద్రుడు రాక్షసము తప్ప ఆసుర, గాంధర్వ పెశాచ వివాహములు చేసికొనవచ్చునని చెప్పుతారు. వీటిలోను బ్రాహ్మణుడు బ్రాహ్మ, దైవ, ఆర్ష, ప్రాజాపత్యాలనే నాలుగు విధాలైన వివాహాలు చేసికొనుటయే సర్వశ్రేష్ఠమంటారు. క్షత్రియునకు రాక్షస వివాహం, వైశ్య, శూద్రులకు ఆసుర వివాహం సర్వశ్రేష్ఠమైందని పెద్దలు చెప్పుతారు.

పంచానాం తు త్రయో ధర్మ్యా ద్యవధర్వో స్ఫుతావిహ,

పైశాచశ్చానురశైవ న కర్తవ్యో కదాచన. 25

పుథక్ పుథగ్యా మిత్రౌ వా వివాహౌ పూర్యచేదితౌ,

గాంధర్వో రాక్షసశైవ ధర్వో క్షత్రస్య తౌ స్ఫుతౌ 26

పై అష్ట విధ వివాహములందు దైవం, ఆర్షం, ప్రాజాపత్యం, ధర్మసమ్మతమైనవి. గాంధర్వ వివాహం, రాక్షసవివాహం ధర్మ విరుద్ధమైనవి. అట్లే ఆసుర, పైశాచ వివాహాలను ఎట్టి పరిస్థితియందు చేసికొనవద్దని పెద్దలు చెప్పుతారు. క్షత్రియుడు గాంధర్వ రాక్షస వివాహములను చేసికొనవచ్చని అంటారు.

అచ్చాద్య చార్చయిత్వా చ శ్రుతిశీలవతే న్యయమ్,

అమాయ దానం కన్యాయా బ్రాహ్మో ధర్మః ప్రకీర్తితః 27

యజ్ఞేతు వితతే సమ్యగ్మర్తిజే కర్మ కుర్వతే,

అలంకృత్య సుతాదానం దైవం ధర్మం ప్రచక్షతే 28

ఏకం గోమిధునం ద్యే వా వరాదాదాయ ధర్మతః,

కన్యా ప్రదానం విధివదార్థే ధర్మస్య ఉచ్యతే 29

సహోభౌ చరతాం ధర్మ మితి వాచానుభాష్యమా,

కన్యా ప్రదానమభ్యర్చ్య ప్రాజాపత్యో విధిః స్మృతా 30

మనుస్మృతి

జ్ఞాతిభ్యో ద్రవిణం దత్వా కన్యాయై చైవ శక్రీతః,
 కన్యా ప్రదానం స్యాచ్ఛుంద్యాదాసురో ధర్మ ఉచ్యతే 31
 జచ్ఛయాఽన్యోన్యసంయోగః కన్యాయాశ్చ వరస్య చ,
 గాంధర్వస్సతు విజ్ఞేయో మైథున్యః కామ సంభవః 32
 హత్యా ఛిత్వా చ భిత్వా చ క్రోశంతీం రుదతీం గృహత్,
 ప్రసవ్యా కన్యాహరణం రాక్షసో విధిరుచ్యతే 33
 సుప్తాం మత్తాం ప్రమత్తాం వా రహో యత్రోపగచ్ఛతి,
 న పాపిష్ఠో వివాహానాం పైశాచశ్చాష్టమోఽధమః 34

- బ్రాహ్మం :-** చక్కని చదువు, మంచి నడవడిక కల పురుషుని మర్యాదతో పిలిచి గౌరవించి చేయు కన్యాదానాన్ని బ్రాహ్మ వివాహ మందురు.
- దైవం :-** యజ్ఞయాగాది కర్మలందు ఋత్విక్కుడై చక్కగా యాగకర్మ చేయు బ్రాహ్మణునకు తన కుమార్తెను చక్కగా అలంకరించి చేయు వివాహం దైవ వివాహం.
- అర్జుం :-** వరుడు దానం చేసిన ఆవులను తీసికొని కన్యాదానం చేసినచో ఆ వివాహం అర్జువివాహము.
- ప్రాజాపత్యం :-** కన్యయొక్క తలిదండ్రులు తన కుమార్తెకు అల్లునకు ధర్మమాచరింపుడని చెప్పుచు చేసిన వివాహము ప్రాజాపత్య వివాహము
- ఆసురం :-** కన్యయొక్క చుట్టాలకు, కన్యకు తగిన ధనమిచ్చి చేసికొను వివాహము ఆసుర వివాహము.
- గాంధర్వం :-** స్త్రీ పురుషులిద్దరు తమయొక్క అన్యోన్య సమ్మతిచే తామే చేసికొను వివాహం గాంధర్వం. (ఇచ్చట పెద్దవారి అనుమతి, వారి ప్రసక్తి యనునవి ఉండవు.)
- రాక్షసం :-** కన్యక యొక్క తలిదండ్రులు, ఆమె బంధువులు సమ్మతింపనప్పుడు వారిని తిట్టి కొట్టి, ఆకన్యకకు కూడ ఇష్టము లేనందువల్ల ఆమె ఏడుస్తూ ఉంటే ఆమెను బలవంతంగా ఎత్తుకొని వచ్చి చేసికొను వివాహం రాక్షస వివాహం.
- పైశాచం :-** ఒళ్లు తెలియక పడుకొని యున్న కన్యను చెరిచి చేసికొనే వివాహం పైశాచము. దీనిని అన్ని విధాలుగా అందరు గర్హిస్తున్నారు. ఇది అధమమైన వివాహం.

అద్భి రేవ ద్విజాగ్ర్యాజాం కన్యాదానం విశిష్టతే,
 ఇతరేషాం తు వర్ణానామితరేతరకామ్యయా 35

బ్రాహ్మణులకు జలధారాపూర్వకంగ కన్యాదానం చేయాలి. తక్కిన వారికా నియమం లేదు. కన్యావరుల యొక్క పరస్పరేష్టము, కన్యయొక్క తలిదండ్రులు అందరిముందు తమ కుమార్తెనిత్తుమను మాటయు సరిపడును.

తృతీయాధ్యాయం

యో య స్యైషాం వివాహానాం మనునా కీర్తితో గుణః,
సర్వం శృణుత తం విప్రాః సర్వం కీర్తయతో మమ 36

దశ పూర్వాన్ పరాన్ వంశ్యానాత్మానం చైకవింశకమ్,
బ్రాహ్మీపుత్రస్సుకృతకృన్యోచయేదేనసః పితౄన్ 37

దైవోధాజస్సుతత్రైవ సప్త సప్త పరావరాన్,
అర్హోధాజస్సుతస్త్రీం స్త్రీన్ షట్ షట్ కాయోధజస్నుతః 38

బ్రాహ్మదిమ వివాహేషు చతుర్దేవానుపూర్వశః,
బ్రహ్మవర్చస్వినః పుత్రా జాయంతే శిష్టసమ్మతాః 39

రూపసత్త్వ గుణోపేతా ధనవంతో యశస్వినః
పర్యాప్తభోగా ధర్మిష్ఠా జీవంతి చ శతం సమాః 40

ఇతరేషు తు శిష్టేషు నృశంసానృతవాదినః,
జాయంతే దుర్వివాహేషు బ్రహ్మధర్మ ద్విషస్నుతాః 41

అనిందితైః స్త్రీ వివాహైరనింద్యా భవతి ప్రజా,
నిందితైర్నిందితా నృణాం తస్మాన్నింద్యాన్ వివర్ణయేత్ 42

బ్రాహ్మ వివాహం వల్ల జన్మించినపుత్రుడు తనకు ముందున్న పది తరాలవారిని, తరువాత పుట్టబోవు పదితరాలవారిని, తనను, ఇట్లు ఇరువది ఒక్క తరాలవారిని ఉద్ధరిస్తాడు. దైవ వివాహం వల్ల పుట్టిన పుత్రుడు తనకుముందున్న ఏడు తరాలను, తరువాతి ఏడు తరాలను తనను ఇట్లు పదహారు తరముల వారిని ఉద్ధరించును. ఆర్షవివాహం వల్ల పుట్టిన పుత్రుడు తనకు ముందు మూడు తరాలు తరువాత మూడు తరాలు తాను అనే ఏడు తరాలను, ప్రాజాపత్య వివాహం వల్ల పుట్టినవాడు పదమూడు తరముల వారిని నరకమునుండి రక్షిస్తాడు. అందువల్ల బ్రాహ్మది నాలుగు వివాహాల వల్ల పుట్టిన వారు బ్రహ్మతేజో విరాజితులై, శిష్టసమ్మతులై రూపం, బలం, గుణసంపదకలవారై, ధనవంతులై కీర్తిగలవారై పరిపూర్ణాయుస్సు కలవారై ధర్మప్రవర్తనతో జీవిస్తారు. తక్కిన ఆసురాది వివాహాల వల్ల జన్మించిన పుత్రులు క్రూరులు, అసత్యవాదులు, వేదవిరోధులు, యజ్ఞయాగాది కార్యాలను ద్వేషించు వారౌతారు. అనిందితాలైన వివాహాల చేత మంచి సంతతి కలుగగా నిందితాలైన వివాహాలవల్ల దుష్ట సంతతి కలుగుతుంది.

పాణిగ్రహణసంస్కారః సవర్ణానూపదిశ్యతే,
అసవర్ణాన్యాయం జ్ఞేయో విధిరుద్వాహకర్యణి 43

అపస్తంబుడు మొదలగు మునులు తెల్పిన పాణిగ్రహణ సంస్కారం ఒకే కులమున పుట్టినవారికి జరుగును. అసవర్ణస్త్రీలకు పాణిగ్రహణ సంస్కారము కాక ఈ క్రింది పద్ధతి నవలంబింపవలెను.

శరః క్షత్రియయా గ్రాహ్యః ప్రతోదో వైశ్యకన్యయా,
వసనన్యదశా గ్రాహ్య శూద్రయోత్పృష్ఠవేదనే 44

మనుస్మృతి

బ్రాహ్మణుడు క్షత్రియ కన్యను వివాహం చేసికొన్నప్పుడు ఆ క్షత్రియకన్య బ్రాహ్మణుని చేతిని కాక అతడు పట్టుకొన్న బాణం కొనను పట్టుకొనాలి. బ్రాహ్మణ క్షత్రియులు వైశ్యకన్యను వివాహం చేసికొనే సమయంలో ఆ వైశ్య కన్య వరుడు పట్టుకొన్న మునికోలను పట్టుకోవాలి. బ్రాహ్మణక్షత్రియ వైశ్యులు శూద్రకన్యను వివాహమాడే సమయాన ఆ కన్య వరుడు ధరించిన పై పంచె కొంగును పట్టుకోవాలి.

ఋతుకాలాభిగామీ స్యాత్స్వదారనిరతస్సదా,

పర్యవర్తం ప్రజేప్సేనాం తద్రథో రతికామ్యయా 45

ఋతుస్యాభావికః స్త్రీణాం రాత్రయః షోడశ స్పృతాః,

చతుర్భరితరైస్సార్థమహోభిస్సద్విగర్భితైః 46

తాసామాద్యాశ్చతస్రస్తు నిందితైకాదశీ చ యా,

త్రయోదశీ చ శేషాస్తు ప్రశస్తా దశ రాత్రయః 47

యుగ్మాను పుత్రా జాయంతే స్త్రియోఽయుగ్మాను రాత్రిషు,

తస్మాద్యుగ్మాను పుత్రార్థీ సంవిశేదార్థవే స్త్రియం 48

పుమాన్పుంసోఽధికే శుక్రే స్త్రీ భవత్యధికే స్త్రియాః

సమేఽపుమాన్ పుంస్త్రియౌ వా క్షీణోల్లేచ విపర్యయః 49

నింద్యాన్యష్టాను చాన్యాను స్త్రియౌ రాత్రిషు వర్జయన్,

బ్రహ్మచార్యేవ భవతి యత్ర తత్రాశ్రమే వసన్. 50

మానవుడు తన భార్యను సంతోషపెట్టుటయే తన వ్రతమని భావించి, ఇతర స్త్రీలను మనస్సులోనైన కోరక పర్వదినములను, ఇతర నిషిద్ధ దినములను వదలిపెట్టి భార్యాసంగమము చేయవలెను. స్త్రీలకు స్వభావసిద్ధముగా పదహారు దినములు ఋతుకాలము. ఆ ఋతుకాలమున తొలి నాలుగు రాత్రులు, పదకొండవ పదమూడవ రాత్రులు తప్ప మిగిలిన పదిరాత్రులు భార్యాసంగమమునకు ప్రశస్తమైనవి. ఈ పదిరాత్రులలో సరి దినములందు పుత్రులు పుట్టుతారు. బేసి రాత్రులలో స్త్రీ సంతానము కలుగుతుంది. కావున ఆయా సంతానాన్ని కోరుకొనువారు ఆయా రాత్రులలో సంగమం చేయాలి. అట్లే శుక్రకణాలధికమైతే పురుషుడు పుడ్తాడు. స్త్రీ కణాలు అధికమైతే స్త్రీ పుట్టుతుంది. శుక్రశోణితములు సమానంగా ఉంటే నపుంసకుడుగాని స్త్రీ పురుషులిద్దరు గాని పుట్టుతారు. రెండు తక్కువగా నున్నచో గర్భస్రావం జరుగుతుంది.

ఋతుకాలంలో నింద్యాలైన మొదటి నాలుగురాత్రులు, పదకొండు, పదమూడవ రాత్రి అను రెండు దినములు, పర్వకాలమైన అమావాస్య పున్నమి రాత్రులు ఈ ఎనిమిది రాత్రులు వదలి పెట్టి భార్యా సంగమం చేయువాడు గృహస్థాశ్రమందున్నను బ్రహ్మచర్య వ్రతమనుష్ఠిస్తున్న వానితో సమానుడగుచున్నాడు.

స కన్యాయాః పితౌ విద్యాన్ గృహ్స్థీయాశ్చుల్కమన్యపి,

గృహ్స్థంపుల్కం హి లోభేన స్యాన్నరోఽపత్యవిక్రయా 51

తృతీయాధ్యాయం

వివేకం కల తండ్రి తన కూతురునిస్తూ వరునినుండి ఏ మాత్రం ధనం తీసికోకూడదు. ఆశతో ఏమాత్రం ధనం తీసికొన్నా ఆ తండ్రికి కన్యాదాన ఫలం దక్కుదు. పైగా అతడు తన సంతానాన్ని అమ్ముకొన్నవాడేతాడు.

స్త్రీధనాని తు యే మోహదుపజీవంతి భాంధవాః,
నారీ యానాని వస్త్రం వా తే పాపా యాంత్యభోగతిం 52

ఆర్థే గోమిధునం శుల్కం కేచిదాహుర్భుపైవ తత్,
అల్పౌఽప్యేవం మహాన్ వాఽపి విక్రయస్తావ దేవ సః 53

యాసాం నాదదతే శుల్కం జ్ఞాతయో న స విక్రయః,
అర్థణం తత్కుమారీణామాన్యశంస్యం చ కేవలమ్ 54

తన కూతురునకు పెండ్లి చేసిన తరువాత ఆ స్త్రీకి సంబంధించిన ధనాన్ని, వాహనాలను, వస్త్రాలను తల్లిదండ్రులు లేక ఆ స్త్రీ యొక్క బంధువులు ఉపయోగించుకొంటే పాపం పొంది అధోగతికి చేరుతారు. ఆర్థవివాహంలో గో మిధునాన్ని (ఒక ఆవు ఒక ఎద్దు) పిల్ల తండ్రి తీసికొనవచ్చుని కొందరంటారు. ఓలి తక్కువగా తీసికొన్నప్పటికీ తన కన్యను అమ్ముకొన్నట్లే ఔతుంది. కాని కన్యాదానం చేసినట్లు కాదు. కన్యాబంధువులు, తల్లితండ్రి మొదలైన వారు కన్యాశుల్కం తీసికొనక వరుని పక్షం వారిచ్చిన ధనాన్ని తిరిగి తన కూతురికే ఇచ్చివేస్తే అది కన్యా విక్రయం కాజాలదు.

పితృభిర్భ్రాతృభిశ్చైతాః పతిభిర్దేవరైస్తథా,
పూజ్యా భూషయితవ్యాశ్చ బహుకల్యాణమీపుభిః 55

యత్ర నార్యస్తు పూజ్యంతే రమంతే తత్ర దేవతాః,
యత్రైతాస్తు న పూజ్యంతే సర్వా స్తత్రాఫలాః క్రియాః 56

శోచంతి జామయో యత్ర వినశ్యత్యాశు తత్కులమ్,
న శోచంతి తు యత్రైతా వర్ధతే తథి సర్వదా 57

జామయో యాని గేహాని శపంత్యప్రతిపూజితాః
తాని కృత్యాహతానీవ వినశ్యంతి సమంతతః 58

తస్మాదేతాన్సదా పూజ్యా భూషణాద్బాధనాశ్చనైః
భూతికామైర్నరైర్నిత్యం సత్కారేమాత్సవేషు చ, 59

తమకు మేలు జరుగవలెనని కోరు తల్లిదండ్రులు, అన్నదమ్ములు, భర్త మరదులు మొదలగువారు స్త్రీలను గౌరవిస్తూ భూషణాదులచే అలంకరించి ఆమె యొక్క మెప్పును పొందాలి. స్త్రీలకు గౌరవమున్నచో దేవతలెల్లప్పుడు సంతోషిస్తారు. స్త్రీలకు గౌరవము లేనిచో అచ్చట జరుగు దేవతాపూజ, యజ్ఞయాగములు మున్నగు క్రియలన్నీ వ్యర్థమైపోతాయి. అట్లే స్త్రీలు దుఃఖించినచో వారి దుఃఖములకు కారణమైన వారి వంశమంతా నశించిపోతుంది. స్త్రీలు సదా సంతోషంతో ఉంటే ఆ ఇల్లు, వారి వంశం సదా కళకళలాడుతూ ఉంటుంది. స్త్రీ అవమానాల పాలై తిట్టినచో ఆ కులమంతా నశిస్తుంది.

అందువల్ల తమకు మేలు కలుగవలెనని కోరువారు స్త్రీలను సదా ఆభరణములు, వస్త్రములు, చక్కని భోజనము మొదలైనవాటిచే సంతోషపెట్టాలి.

సంతుష్టో భార్యయా భర్తా భర్తా భార్యా తభైవ చ,
యస్మిన్నేవ కులే నిత్యం కల్యాణం తత్ర వైధ్రువమ్ 60
యది హి స్త్రీ న రోచేత పుమాంసం న ప్రమోదయేత్,
అప్రమోదాత్పునః పుంసః ప్రజనం న ప్రవర్తతే 61
స్త్రీయాం తు రోచమానాయాం సర్వం తద్రోచతే కులమ్,
తస్యాం త్యరోచమానాయాం సర్వమేవ న రోచతే. 62

భర్త భార్యను, భార్య భర్తను సంతోషపెట్టుతూ ఉంటే ఆ ఇంట నిత్య కల్యాణం జరుగుతూ ఉంటుంది. స్త్రీ తన భర్తను సంతోషపెట్టకపోతే వారికి సంతానము కలుగుట దుర్లభం. అట్లే స్త్రీ సంతోషంతోఉంటే ఆమె వంశమంతా సంతోషంతో కళకళలాడుతూ ఉంటుంది. ఆమెకు సంతోషం లేకపోతే వంశాన్నంతా చెడగొట్టుతుంది.

కువివాహైః క్రియాలోపై ర్యేదానధ్యయనేన చ,
కులాన్యకులతాం యాంతి బ్రాహ్మణాతిక్రమేణ చ. 63
శిల్పేన వ్యవహారేణ శూద్రాపత్నైశ్చ కేవలైః
గోభిర్ద్రవ్యైశ్చ యాచైశ్చ కృష్యా రాజోపసేవయా 64
అయాజ్యయాజనైశ్చైవ నాస్తిక్యేన చ కర్మణాం,
కులాన్యాశు వినశ్యంతి యాని హీనాని మంత్రతః 65
మంత్రతస్తు సమృద్ధాని కులాన్యల్పధనాన్యపి,
కులసంఖ్యాం చ గచ్ఛంతి కర్షంతి చ మహద్యశః 66

తమ తమ కులాలకు నిషిద్ధమైన వివాహాలచే, తమ తమ వంశాచారాలను అనుష్ఠింపకపోతే బ్రాహ్మణులను గౌరవింపకపోతే సత్కులములు కూడ హీనస్థితికి చేరుకుంటాయి. చిత్రలేఖనం మొదలైన శిల్పరచనవల్ల, ద్రవ్యం అధికంగా సంపాదించాలి అని చేయు వ్యవహారాల వల్ల, శూద్రులయందు సంతతిని కన్నందువల్ల, గోవులు, గుఱ్ఱాలు బండ్లు మొదలగు వాని క్రయవిక్రయాల వల్ల, సేద్యం చేయుటవల్ల, రాజును సేవించుట వల్ల, యాగార్హత లేనివారిచే యాగాలు చేయించుట వల్ల, నాస్తిక్య బుద్ధివల్ల వేదాధ్యయనం చేయనందువల్ల తమ కులం గౌరవాన్ని కోల్పోతుంది. వేద, వేదాంగములను చక్కగా అధ్యయనం చేసినవారు ధనహీనులైనను గొప్ప కీర్తిని పొందుతున్నారు.

వైవాహికేఽగ్నౌ కుర్యేత గృహ్యం కర్మ యథావిధి,
పంచయజ్ఞ విధానం చ పంక్తిం చాన్యాపికిం గృహీ 67
పంచ సూనా గృహస్థస్య చుల్లీ పేషణ్ణుపస్కరః,
కండనీ చోదకుంభశ్చ బధ్యతే యాస్తు వాహయన్. 68

తృతీయాధ్యాయం

తాసాం క్రమేణ సర్వాసాం నిష్పుత్యర్థం మహర్షిభిః,
పంచక్షప్తా మహాయజ్ఞాః ప్రత్యహం గృహమేధినాం 69

అధ్యాపనం బ్రహ్మయజ్ఞః పితృయజ్ఞస్త తర్పణం,
హోమో దైవో బలిర్భౌతో నృయజ్ఞోఽతిథిపూజనమ్ 70

పంచైతాన్ యో మహాయజ్ఞాన్ స హవయతి శక్తితః,
సగృహేఽపి వసన్నిత్యం సూనాదోపైర్న లిప్యతే. 71

దేవతాతిథిభృత్యానాం పితృణామాత్మనశ్చ యః,
స నిర్యపతి పంచానాముచ్ఛసన్న స జీవతి 72

గృహస్థాశ్రమ ధర్మాన్ని అనుష్ఠించువాడు గార్హపత్యాగ్ని యందు సాయంప్రాత స్సమయములలో జౌపననాదిక్రియలను వైశ్య దేవాది క్రియలను, ప్రతిదినము చేయదగిన పాకక్రియ మొదలగు పంచ మహాయజ్ఞాలను చేయాలి. గృహస్థు తన ఇంటిలో నుంచుకొన్న పొయ్యి, రోలు, రోకలి, ఇంటిని అలుకుగుడ్డ, నీళ్ళ కడవ అను వాటిచే ఐదు విధాలైన హత్యాపాపాలు పొందుతున్నాడు. వాటిని పోగొట్టుకొనుటకై పంచమహాయజ్ఞాలను ప్రతిదినం చేయవలెను. బ్రహ్మయజ్ఞ, పితృయజ్ఞ, దైవయజ్ఞ, భూతయజ్ఞ, మనుష్యయజ్ఞం అ పంచమహాయజ్ఞాలు. వేదాన్ని అధ్యయనం చేయుట, చేయించుట అనేది బ్రహ్మయజ్ఞం పితృదేవతలకిచ్చు తర్పణము పితృయజ్ఞం, యజ్ఞయాగాది కార్యం దైవ యజ్ఞం, భూతబలి భూతయజ్ఞం, ఇంటికి వచ్చు అతిథులను గౌరవించుట అనునది మనుష్య యజ్ఞం. ఈ పంచయజ్ఞములను యథాశక్తిగా నాచరించు గృహస్థుడు తానింటిలో ఉన్నా పంచహత్యా దోషములను పొందడు. దేవతలకు, అతిథులకు, సేవకులకు, పితృదేవతలకు, అన్నమును పెట్టనివాడు బ్రదికియున్నా చనిపోయినవానితో సమానుడౌతాడు.

అహతం చ హతం చైవ తథా ప్రహతమేవ చ,
బ్రాహ్మ్యం హతం ప్రాశితం చ పంచ యజ్ఞాన్ ప్రవక్షతే 73

జపోఽహతో హతో హోమః ప్రహతో భౌతికో బలిః,
బ్రాహ్మ్యం హతం ద్విజాగ్ర్యార్పా ప్రాశితం పితృతర్పణమ్ 74

అహతము, హతము, ప్రహతము, బ్రాహ్మహతము, ప్రాశితము అనేవి పంచయజ్ఞాలు. అహతమనగా జపం. హతమనగా అగ్నిహోత్రంలో చేయబడు హోమం. భూతబలి ప్రహతం. బ్రాహ్మణోత్తముని పూజ బ్రాహ్మహతం. ప్రాశితమనగా పితృతర్పణం.

స్వాధ్యాయే నిత్యయుక్తస్యాత్ దైవే చైవేహ కర్మణి,
దైవే కర్మణి యుక్తో హి విభర్తదం చరాచరమ్ 75

అగ్నే ప్రాస్తాహతి సృష్ట్యగాదిత్యముపతిష్ఠతే,
ఆదిత్యాజ్ఞాయతే వృష్టి ర్భ్రష్టేరన్నం తతః ప్రజాః 76

దరిద్రం మొదలైన కారణాలవల్ల నిత్యం అతిథిపూజ చేయలేకపోయినా బ్రాహ్మణుడు ప్రతిదినం వేదాధ్యయనమందు దేవతార్చనయందు శ్రద్ధ కలిగియున్నచో అతడు

ఈ సమస్త ప్రపంచమును భరింపగలడు. అగ్నియందు చక్కగా వేల్చబడిన ఆహుతులు సూర్యుని చేరుతాయి. సూర్యుని వల్ల వర్షం కలుగుతుంది. వర్షం వల్ల అన్నం పుట్టుతుంది. సమృద్ధిగా ఆహారముంటే జనులు బాగా సుఖపడుతారు.

యథా వాయుం సమాశ్రిత్య వర్తంతే సర్వజంతవః,

తథా గృహస్థమాశ్రిత్య వర్తంతే సర్వ ఆశ్రమాః 77

యస్మాత్రయోఽప్యాశ్రమిణో జ్ఞానేనాన్నేన చాన్యహమ్,

గృహస్థేనైవ ధార్యంతే తస్మాజ్జ్యేష్ఠాశ్రమో గృహీ 78

స సంధార్యః ప్రయత్నేన స్వర్గమక్షయమిచ్ఛతా,

సుఖం చేహేచ్ఛతా నిత్యం యోఽధార్యో దుర్బలేంద్రియైః 79

[ప్రాణవాయువు నాశ్రయించి సమస్త జీవులు బ్రతుకుతున్నట్లు తక్కిన ఆశ్రమాలందున్నవారు (బ్రహ్మచారులు, వానప్రస్థులు, సన్యాసులు) గృహస్థునాశ్రయించుకొని జీవిస్తున్నారు. గృహస్థు తక్కిన యాశ్రమములవారిచే వేదాధ్యయనం చేయించి, అన్నం పెట్టుతున్నందువల్ల మిగిలిన ఆశ్రమాలవారికి అతడే ప్రధానమౌతున్నాడు. పరలోకంలో నాశనం లేని స్వర్గాన్ని, ఇహలోకంలో స్త్రీ సంభోగాది సుఖములనపేక్షించే గృహస్థు ఇంద్రియనిగ్రహాన్ని పాటిస్తూ తన గృహస్థాశ్రమాన్ని చక్కగా నిర్వర్తించాలి.

ఋషయః పితరో దేవా భూతాన్యతిథయస్తథా,

అశాసతే కుటుంబిభ్యస్తేభ్యః కార్యం విజానతా 80

స్వాధ్యాయేనార్యయేతర్హీన్ హోమైర్హేవాన్ యథావిధి,

పితౄన్ శ్రాడైశ్చ న్యూనమైర్భుతాని బలికర్మణా 81

కుర్యాదహరహః శ్రాధమన్నా ద్యేనోదకేన వా,

పయోమూలఫలైర్వాపి పితృభ్యః ప్రీతిమావహన్ 82

ఋషులు, పితరులు, దేవతలు, భూతాలు, అతిథులు మొదలగువారందరూ గృహస్థులనుండి పలు విషయాలను కోరుకొంటారు. కావున గృహస్థ ధర్మంలో ఉన్నవాడు వారి వారికి కావలసిన వాటిని తెలుసుకొని ఇవ్వవలెను. ఎట్లనగా

వేదాధ్యయనం చేత ఋషులను, యజ్ఞయాగాదులచే దేవతలను, శ్రాద్ధతర్పణములచే పితృదేవతలను, అన్నంచేత అతిథులను, బలికర్మచే జంతువులను శాస్త్రప్రకారంగా పూజించాలి. గృహస్థుడు ప్రతిదినం పితృదేవతలకు సంతృప్తి కలుగుటకై అన్నాదులచే, ఉదకదానముచే, పాలు, దుంపలు, ఫలములు దానం చేస్తూ శ్రాద్ధాన్ని ఆచరించాలి.

ఏక మప్యాశయే ద్విప్రం పిత్రర్థే పాంచయజ్ఞకే,

న చైవాత్రాశయేత్కంచి ద్వైశ్చదేవం ప్రతి ద్విజమ్ 83

వైశ్వదేవస్యసిద్ధస్య గృహ్యేఽగ్నౌ విధిపూర్వకమ్,

ఆభ్యః కుర్యాద్దేవతాభ్యో బ్రాహ్మణో హోమమన్యహమ్ 84

తృతీయాధ్యాయం

అగ్నేస్సోమస్య చైవాదా తయోశ్చైవ సమస్తయోః,

విశ్వేభ్యశ్చైవ దేవేభ్యో ధన్వంతరయ ఏవ చ, 85

కు హ్యై చైవానుమత్యై చప్రజాపతయ ఏవ చ,

సహద్యావాపృథివ్యోశ్చ తథా స్విష్టకృత్తంతతః 86

పంచమహాయజ్ఞాలందొకటైన పితృయజ్ఞంలో ఒక్క బ్రాహ్మణునికైనను ప్రతిదినము భోజనము పెట్టవలెను. వైశ్వదేవము లేక భూతయజ్ఞంలో బ్రాహ్మణునకు భోజనము పెట్టక బలిమాత్రము వేయాలి. వైశ్వదేవానికై ఉంచుకొన్న అన్నాన్ని హోమం చేస్తూ ఈ దేవతలకు ఆహుతులు ఇవ్వ వలెను. తొలుత అగ్నికి, సోమునకు విడివిడిగాను, తరువాత అగ్ని షోములిద్దరికి కలిపి, ఆ తరువాత విశ్వే దేవతలకు ధన్వంతరికి ఆహుతులివ్వలెను. అటుపిమ్మట కుహూ దేవతకు అనుమతికి, ప్రజాపతికి, ద్యావా పృథివీ దేవతలకు ఆహుతులిస్తూ చివర స్విష్టకృద్దేవము చేయవలెను.

ఏవం సమ్యగ్ధవిద్ధు త్యా సర్వదిక్షు ప్రదక్షిణమ్,

ఇంద్రాంత కాపుతీందుభ్యః సానుగేభ్యో బలిం హరేత్ 87

మరుద్భ్య ఇతి తు ద్వారి క్షిపేదప్సృద్భ్య ఇత్యపి,

వనస్పతిభ్య ఇత్యేవం మునలోలూఖలే హరేత్ 88

ఉచ్చీర్షకే శ్రియై కుర్యాద్భద్రకాశ్చై చ పాదతః,

బ్రహ్మవాస్తోషుతిభ్యాం తు వాస్తు మధ్యే బలిం హరేత్ 89

విశ్వేభ్యశ్చైవ దేవేభ్యో బలిమాకాశ ఉత్క్షిపేత్,

దివాచరేభ్యో భూతేభ్యో నక్షత్రచారిభ్య ఏవ చ. 90

పృష్ఠవాస్తుని కుర్యేత బలిం సర్వాత్మ భూతయే,

పితృభ్యో బలిశేషం తు సర్వం దక్షిణతో హరేత్. 91

శూనాం చ పతితానాం చ శ్వపచాం పాపరోగిణామ్,

వాయసానాం కృమీణాం చ శనకైర్నిర్యపేద్భువి. 92

ఏవం యస్సర్వభూతాని బ్రాహ్మణో నిత్యమర్చతి,

స గచ్ఛతి పరం స్థానం తేజోమూర్తిపథద్భునా 93

ఈ విధంగా చక్కగా హోమం చేసి అన్ని దిక్కులలో ప్రదక్షిణ పద్ధతిలో అగ్ని యమవరుణ సోములకు వారి పరివార దేవతలకు బలిని ఇవ్వవలెను. “మరుద్భ్యఃస్వాహా” అని ద్వారదేశంలో మరుత్తులకు, ‘అద్భ్యః స్వాహా’ అని నీటియందు జలాధిదేవతకు, “వనస్పతిభ్యః స్వాహా” అని రోలు రోకళ్ళున్న ప్రదేశంలో వన దేవతలకు బలి నుంచవలెను. “శ్రియైనమః” అను మంత్రంతో వాస్తు పురుషుని శిరోభాగమైన ఈశాన్యదిశయందు లక్ష్మీదేవికి, “భద్రకాశ్చైవనమః” అని వాస్తుపురుషుని పాదభాగమగు నైఋతి దిక్కున భద్రకాళికి, “బ్రహ్మణేనమః” అను మంత్రంతో బ్రహ్మదేవునికి “వాస్తోష్ఠతయేనమః” అను మంత్రం చే వాస్తు పురుషునకు గృహమధ్యభాగంలో బలిని పెట్టవలెను. “విశ్వేభ్యో దేవేభ్యోనమః”

అను మంత్రం చే విశ్వేదేవతలకు ఆకాశమున బలిని విసరివేయవలెను. అట్లే “దివాచరేభ్యో భూతేభ్యోనమః” అని పగటిపూట తిరుగు భూతాలకు, “నక్షతరేభ్యో భూతేభ్యోనమః” అని రాత్రిపూట సంచరించు భూతాలకు బలినీయవలెను. “సర్వాత్మ భూతయే స్వాహా” అని ‘సర్వాత్మభూతికై ఇంటి పైభాగాన, “పితృభ్యః స్వాహా” అని మిగిలిపోయిన బల్యన్నాన్ని ఇంటికి దక్షిణభాగంలో పితృదేవతలకై వేయవలెను. అట్లే శునకములకు, పత్తితులకు, చండాలురకు, కుష్మ మొదలగు రోగబాధితులకు, కాకులకు, పురుగులకు మెల్లగా భూమిపై బలినొసంగవలెను. ఇట్లు బలిహరణంచే సమస్త భూతాలను ప్రతిదినము ఆరాధించే బ్రాహ్మణుడు తేజఃస్వరూపుడై ఋజుమార్గమున పరబ్రహ్మను పొందుతున్నాడు.

కృత్యైతద్బలికర్తైవమతిథిం పూర్వమాశయేత్,

భిక్షాం చ భిక్షవే దద్యాద్విధివద్బ్రహ్మచారిణే. 94

యత్పుణ్యఫలమాప్నోతి గాం దత్వా విధివద్ధురోః,

తత్పుణ్య ఫల మాప్నోతి భిక్షాం దత్వాద్యజ్ఞో గృహీ 95

ఈ విధంగా బలికర్మను పూర్తి చేసిన తరువాత మొదట అతిథికి భోజనం పెట్టవలెను. తరువాత సన్యాసికి ఆటు పిమ్మట బ్రహ్మచారికి భిక్ష నీయవలెను. ఇట్లు భిక్షనిచ్చినందువల్ల గృహస్థుడు తన గురువుకు శాస్త్రమర్యాదననుసరించి గోదానం చేసినంత ఫలితమును పొందుతున్నాడు.

భిక్షామప్యర్థపాత్రం వా సత్సత్వ విధిపూర్వకమ్,

వేదతత్త్వార్థవిదుషే బ్రాహ్మణాయోపపాదయేత్. 96

సశ్యంతి హవ్యకవ్యాని నరాణా మవిజానతామ్,

భస్మీభూతేషు విప్రేషు మోహద్ధత్తాని దాతృభిః 97

విద్యాతపస్సమృద్ధేషు హతం విప్రముఖాగ్నిషు,

నిస్తారయతి దుర్గాచ్చ మహతశ్చైవ కిల్బిషాత్. 98

వేదార్థాన్ని వేదతత్వాన్ని బాగా తెలిసిన బ్రాహ్మణుని విధి పూర్వకంగా సత్కరించి తన శక్తి కొలది భిక్షను గాని అది కూడ ఇచ్చుటకు శక్తిలేనిచో త్రాగుటకు నీరు గల పాత్రను గాని దానంగా ఈయవలెను. యోగ్యత నెరుగక ఇచ్చిన దానం నిష్ఫలమౌతుంది. అధ్యయనం అధికమైన తపస్సు చేసిన బ్రాహ్మణునకిచ్చిన దానం అగ్నిహోత్రాన వేయబడ్డ అహుతులవలె ఇహ పర పాపములను పోగొట్టుంది.

సంప్రాప్తాయ త్యభిధయే ప్రదద్యాదాననోదకే,

అన్నం చైవ యథాశక్తి సత్సత్వ విధిపూర్వకం 99

శిలాసప్యంభతో నిత్యం పంచాగ్నీనపి జుహ్యతః

సర్వం సుకృతమాదత్తే బ్రాహ్మణోఽనర్పితో వసన్ 100

తృణాని భూమిరుదకం వాక్ చతుర్థీ చ సూన్యతా,

ఏతాన్యపి సతాం గేహే నోచ్చిద్యంతే కదాచన 101

తృతీయాధ్యాయం

ఇంటికి వచ్చిన అతిథిని శాస్త్ర పద్ధతి ననుసరించి గౌరవించి అతనికి ఆసనాన్ని, కాళ్ళు చేతులు కడుగుకొనుటకు త్రాగుటకు నీరునిచ్చి తన శక్తి ననుసరించి అన్నాన్ని పెట్టవలెను. అతిథి సత్కారాన్ని చేయనివాడు శిలోంఛా వృత్తిచే (పాలమున రాలిన గింజలనేరి వాటితో) జీవిస్తున్నా, పంచాగ్ని మధ్యలో తపస్సుచేసినా వాటి ఫలితాన్ని మాత్రం పొందజాలడు. సజ్జనుల ఇంటిలో అతిథులు పండుకొనుటకు గడ్డిపోచలు, విశ్రాంతి తీసికొనుటకు స్థలము, త్రాగుటకు మంచినీరు, ప్రియమైన మాటలు ఎల్లప్పుడు లభిస్తాయి.

ఏకరాత్రం తు నివసన్నతిథి ర్భాహ్మణః స్పృతః,

అనిత్యం హి స్థితో యస్మాత్తస్మాదతిథిరుచ్యతే 102

నైకగ్రామీణమతిథిం విప్రం సాంగతికం తథా,

ఉపస్థితం గృహే విద్యాద్భార్యా యత్రాగ్నయోఽపి వా 103

ఉపాసతే యే గృహస్థాః పరపాకమబుద్ధయః,

తేన తే ప్రేత్య పశుతాం వ్రజంత్యన్నాదిదాయినామ్ 104

అవ్రతోద్యోఽతిథిస్సాయం సూర్యోఽథో గృహమేధినా,

కాలే ప్రాప్త స్వకాలే వా నాస్యానశ్చన్ గృహేవసేత్. 105

న వై స్యయం తదశ్చీయాదతిథిం యన్న భోజయేత్,

ధన్యం యశస్యమాయుష్యం స్యర్థ్యం చాతిథిపూజనమ్, 106

ఒక దినం మాత్రమే ఉంటే, వానిని అతిథియంటారు. అతిథి అంటే నిత్యము స్థితి లేనివాడని యర్థం. ఒక ఊరులో ఎల్లప్పుడు ఉండువానిని, వింత మాటలతో కాలం పుచ్చేవాణ్ణి అతిథియని అనకూడదు. అతిథికి ఆదరసత్కారములు లభించునని ఎల్లప్పుడు తిరుగుచు ఇతరుల ఇంట భోజనం చేస్తూ కాలక్షేపం చేసే గృహస్థులు తరువాతి జన్మలో తనకు భోజనం పెట్టినవారి దగ్గర పశువులై పుట్టుతారు. సూర్యుడస్తమించిన తరువాత వచ్చిన అతిథి తిరిగి తన ఇంటికి చీకటిలో పోలేడు కావున అతనికి అతిథి సత్కారములు చేయవలెను. అట్లే భోజనసమయమునకు వచ్చినను, భోజనకాలమునతిక్రమించి వచ్చినను అతిథికి సత్కారము తప్పక చేయవలెను. అతిథికి పెట్టని పాలు, పెరుగు మొదలగు వస్తువులను గృహస్థు తినకూడదు. అతిథి పూజచేసినచో ధనము, కీర్తి, ఆయుస్సు, పరలోకమున స్వర్గ సుఖాలు లభిస్తాయి.

ఆసనావసథౌ శయ్యా మనువ్రజ్యా ముపాసనమ్,

ఉత్తమేమాత్రమం కుర్యాద్ధీనే హీనం సమే సమమ్ 107

వైశ్యదేవేతు నిర్వుత్రే యద్యన్యోఽతిథిరావ్రజేత్,

తస్యావ్యన్నం యథాశక్తి ప్రదద్యాన్న బలిం హరేత్. 108

న భోజనార్థం స్వే విప్రః కులగోత్రే నివేదయేత్,

భోజనార్థం హి తే శంసన్ వాంతాశీత్యుచ్యతే బుధైః 109

ఆసనం, విశ్రమస్థానం, పాన్సు, ఫీడ్కోలు, శుశ్రూష ఇట్టి ఉపచారాలు అతిథి

యొక్క యోగ్యతననుసరించి చేయాలి. వైశ్యదేవయజ్ఞం చేసిన తరువాత ఇంకొక అతిథి ఇంటికి వచ్చినచో తన శక్తి కొద్ది అతనికి కూడ భోజనం పెట్టాలి. భోజనానికై వచ్చిన అతిథి తన కులగోత్రాలను చెప్పవలసిన పని లేదు. తన ఇంటికి వచ్చిన అతిథి యొక్క కుల గోత్రాలను అడిగితే అతనికి వాంతి చేసికొన్న అన్నమును పెట్టినవానితో సమానుడగునని పెద్దలంటారు.

న బ్రాహ్మణస్య త్యతిధిగృహే రాజన్య ఉచ్యతే,
వైశ్య శూద్రౌ సఖా వైవ జ్ఞాతయో గురు రేవ చ. 110

యది త్యతిధిధర్మేణ క్షత్రియో గృహ మావ్రజేత్,
భుక్తవత్సు చ విప్రేషు కామం తమపి భోజయేత్ 111

వైశ్యశూద్రవపి ప్రాప్తౌ కుటుంబేఽతిధిధర్మిణౌ,
భోజయేత్సహ భుక్త్యైస్తావాన్మశంస్యం ప్రయోజయన్ 112

ఇతరానపి సఖ్యాదీన్ సంప్రీత్యా గృహ మాగతాన్,
సత్సృత్యాన్నం యథాశక్తి భోజయేదవిచారయన్ 113

సువాసినీః కుమారీశ్చ రోగిణో గర్భిణీః స్త్రీయః,
అతిధిభ్యోఽగ్ర ఏవైతాన్ భోజయేదవిచారయన్ 114

బ్రాహ్మణుని ఇంటికి రాజు మొదలగువారు అతిథిగా పోరాదు. అట్లే స్నేహితుడు, బంధువులు, తనతో సమానులు కావున వారు అతిథులు కాజాలరు. అదే విధంగా గురువు తనకంటె గొప్పవాడు, సదా గౌరవించతగినవాడు కావున అతడు కూడ అతిథి కాజాలడు. బ్రాహ్మణుని ఇంటికి క్షత్రియుడు అతిథిగా వస్తే బ్రాహ్మణ భోజనము తరువాత అతనికి భోజనము పెట్టవలెను. వైశ్యశూద్రులకు ఆ తరువాత భోజనము పెట్టవలెను. స్నేహితులు మొదలైనవారు తన ఇంటికి వచ్చినచో వారికి కూడ మర్యాదతో భోజనము పెట్టవలెను. అట్లే సువాసినులు, బాలికలు, రోగులు, గర్భిణీస్త్రీలకు అతిథుల కంటె ముందుగానే భోజనము పెట్టవలెను.

అదత్యా తు య ఏతేభ్యః పూర్వం భుక్త్యై విచక్షణః,
స భుంజాన్ న జానాతి శ్యగృధ్రైర్లగ్ధి మాత్యనః 115

భుక్తవత్స్యథ విప్రేషు స్వేషు భుక్త్యేషు వైవ హి,
భుంజీయాతాం తతః పశ్చాదవశిష్టం తు దంపతీ 116

సువాసినులు, బాలికలు, అతిథులు మొదలుకొని సేవకులవరకు భోజనము పెట్టక తాను ముందే భోజనము చేసినచో అట్టి వాడు చనిపోయిన తరువాత అతని శరీరాన్ని కుక్కలు, గద్దలు తినును. అనగా అతనికి ప్రేతసంస్కారం చేసే వారివ్వరు లేక అనాథశవంగా మారుతాడు. విప్రులు, అతిథులు, తన భృత్యులు మొదలగువారందరు భోజనం చేసిన తరువాత మిగిలిన శాకపాకాలను గృహయజమాని తన భార్యతో కలిసి భుజించాలి.

తృతీయాధ్యాయం

దేవాన్మషీన్మనుష్యాంశు పితౄన్ గృహ్యశ్చ దేవతాః,
పూజయిత్వా తతః పశ్చాద్ధుహస్థ శేషభుగ్భవేత్ 117
అఘం స కేవలం భుజ్జై యః పచత్వాత్మ కారణాత్,
యజ్జశిష్టాశనం హేత్యత్నతామన్నం విధీయతే. 118

దేవతలను, ఋషులను, మనుష్యులను, పితృదేవతలను, గృహమునందున్న దేవతలనందరిని భోజనాదులచే పూజించిన తరువాత మిగిలిన దానిని ఇంటి యజమాని తినవలెను. తన పాట్ల నింపుకొనుటకు మాత్రమే తినువాడు పాపాన్ని సంపాదించుకొన్నవాడౌతాడు. పంచయజ్ఞాలు చేసిన తరువాత మిగిలిన అన్నాన్ని భుజించుటయే ఉత్తమమని పెద్దలంటారు.

రాజర్షిక్ష్మాతకగురూన్ ప్రియశ్శచరమాశులాన్
అర్థయేన్మధుపర్కేణపరిసంవత్సరాత్పునః 119
రాజా చ శ్రోత్రీయశ్చైవ యజ్ఞకర్మణ్యుపస్థితౌ,
మధుపర్కేణ సంపూజ్యౌ న త్యయజ్ఞ ఇతి స్థితిః 120

రాజు, ఋత్విక్కు, స్నాతకవ్రతం చేసికొన్నవాడు, గురువు, మామగారు, మేనమామ, వీరు సంవత్సరము తరువాత తిరిగివచ్చినచో వారికి మధుపర్కము మొదలగువాటినిచ్చి నత్కరించాలి. రాజు, ఋత్విక్కు, వీరు తనుఇంటికి సంవత్సరము తరువాత యజ్ఞసమయమందు, వివాహసమయమున వచ్చినచో అప్పుడు మాత్రమే వీరిని మధుపర్కాదులచే పూజించాలి. తక్కినవారు యజ్ఞము చేయనపుడు వచ్చిననువారిని మధుపర్కాదులచే గౌరవించాలి.

సాయం త్వన్నస్య నిధస్య పత్స్యమంత్రం బలిం హరేత్,
వైశ్వదేవం హి నామైతత్సాయం ప్రాతర్విధీయతే 121

సాయంకాలమున గృహపత్ని మంత్రరహితముగా భూతబలిని చేయాలి. ఇట్లు ఉదయం ఇంటియజమాని, సాయంకాలం యజమానురాలు ఈ వైశ్వదేవహోమము చేయవలెను.

పితృయజ్ఞం తు నిర్వర్త్య విప్రశృంధ్రక్షయేగ్నిమాన్,
పిండాన్వాహర్యకం శ్రాద్ధం కుర్యాద్వాసానుమాసికమ్ 122
పితౄణాం మాసికం శ్రాద్ధ మన్వాహర్యం విదుర్ముధాః,
తచ్ఛామి షేణ కర్తవ్యం ప్రశస్తేన ప్రయత్నతః 123

అమావాస్యనాడు పితృయజ్ఞాన్ని (శ్రాద్ధము) చేసి తరువాత ప్రతినెల పిండాన్వాహర్యకమను శ్రాద్ధము చేయవలెను. పితృదేవతలకు ప్రతినెల పెట్టు శ్రాద్ధమును అన్వాహర్యక మంటారు. ఆ శ్రాద్ధమును ప్రశస్తమైన మాంసముతో చేయవలెను.

తత్ర యే భోజనీయాస్య్యు ర్యే చ వర్హ్యా ద్విజోత్తమాః
యావంతశ్చైవ యైశ్చాన్యైస్తాన్ ప్రవక్ష్యామ్యశేషతః 124

ద్యౌ దైవే పితృకార్యే త్రీ నేకైక ముభయత్ర వా,
భోజయేత్సునమృద్ధౌపి న ప్రసజ్జేత విస్తరే 125

సత్త్రియాం దేశకాలౌ చ శౌచం బ్రాహ్మణ సంపదః,
పంచైతాన్విస్తరౌ హంతి తస్మాన్నే హేత విస్తరమ్. 126

ప్రథితా ప్రేతకృత్యైషా పిత్ర్యం నామ విధుక్షయే,
తస్మిన్ యుక్తస్యైతి నిత్యం ప్రేతకృత్యైవ లోకీకీ 127

అన్వాహార్య శ్రాద్ధంలో భోజనమునకు నిమంత్రణ చేయదగిన వ్యక్తులు, అందు పెట్టే ఆహార వస్తువులివి .

శ్రాద్ధంలో విశ్వే దేవతాస్థానంలో ఇద్దరు బ్రాహ్మణులను, పితృదేవతా స్థానమున ముగ్గురు బ్రాహ్మణులను, లేక విశ్వే దేవతాస్థానమున ఒక బ్రాహ్మణుని, పితృదేవతాస్థానమున ఒక బ్రాహ్మణుని నిమంత్రించవలెను. ఎంత ధనవంతుడైనను పై సంఖ్యకు మించిన బ్రాహ్మణులను శ్రాద్ధానికై నిమంత్రించకూడదు. శ్రాద్ధంలో అధిక సంఖ్యలో బ్రాహ్మణులను పిలిస్తే యజమాని చేసిన బ్రాహ్మణ సత్కారము దేశకాలాలు, కర్త, భోక్త, పరిచారకులు చేయు ఆచారము గుణవంతులగు బ్రాహ్మణులను సంపాదించుట అనునైదిటిని చెడగొట్టుతుంది. కావున బ్రాహ్మణులను పై సంఖ్యకంటె ఎక్కువమందిని భోక్తులుగా పిలువకూడదు. అమావాస్యయందు చేయబడు ఈ పితృకార్యము చాలా ప్రశస్తమైంది. ప్రతినెలలో చేయు ఈ పితృకార్యము సుపుత్రులు, ధనధాన్యము, మొదలగు శుభములను కలిగిస్తుంది.

శ్రోత్రియామైవ దేయాని హవ్యకవ్యాని దాతృభిః
అర్హత్రమాయ విప్రాయ తస్మై దత్తం మహాఫలమ్. 128

ఏకైక మపి విద్యాంసం దైవే పిత్ర్యేచ భోజయేత్,
పుష్కలం ఫలమాహ్నితి నామంత్రజ్ఞాన్ బహునపి 129

దూరాదేవ పరీక్షేత బ్రాహ్మణం వేదపారగమ్,
తీర్థం తద్ధవ్యకవ్యానాం ప్రదానే సోఽతిభిః స్పృతః 130

సహస్రం హి సహస్రాణామన్యవాం యత్ర భుంజతే,
ఏకస్తాన్ మంత్రవిత్ప్రీతః సర్వానర్హతి ధర్మతః 131

జ్ఞానోత్పృష్ఠాయ దేయాని కవ్యాని చ హవీంషి చ,
సహి హస్తావస్సుగ్ధౌ రుధిరేఛైవ శుద్ధతః 132

యావత్ గ్రసతే గ్రాసాన్ హవ్యకవ్యేష్యమంత్రవిత్,
తావత్ గ్రసతేప్రేత్య దీపశులర్హ్యో యోగుడాన్. 133

దేవతా ప్రీతికై ఇచ్చు హవ్యమును, పితృప్రీతికై ఇచ్చు కవ్యమును శ్రోత్రియుడు, మంచి యోగ్యత కలిగిన బ్రాహ్మణునకు మాత్రమియ్యవలెను. దైవ, పితృకార్యములందు

తృతీయాధ్యాయం

వేద వేదాంగతత్వమెరిగిన బ్రాహ్మణుని ఒక్కనినైనా పిలుచుకొని హవ్య, కవ్యముల నొసగవలెను. వేదము ఏమాత్రము చదువుకొనని బ్రాహ్మణులనెందరిని భోక్తలుగా పిలిచినను ఫలితముండదు. వేదాధ్యయనము చేసిన బ్రాహ్మణుని ముందుగనే పరీక్షించి అతనికే హవ్యకవ్యములనిచ్చుట శ్రేష్ఠమైంది. వేద వేత్తయగు ఒక బ్రాహ్మణుడు మాత్రం హవ్యకవ్యాలను పరిగ్రహిస్తే వేదహీనులగు పదిలక్షలమంది బ్రాహ్మణులకు భోజనము పెట్టినంత ఫలితాన్ని ఈయగలడు. జ్ఞానోత్పష్టుడైన వానికే హవ్య కవ్యా లిచ్చుట శ్రేష్ఠము. నెత్తుటిచేత తడిసిన చేతులను నెత్తుటిచే కడుగు కొనలేం కదా. అట్లే శ్రాద్ధకార్యమున జ్ఞానోత్పష్టుని అహ్వనించినచో తన వంశము పవిత్రమగును. వేద మంత్రములు నేర్వని భోక్త శ్రాద్ధంలో ఎన్ని ముద్దలు తినునో శ్రాద్ధకర్త దేహాంతమున నరకములో శూలర్షులను మండుచున్న అన్ని ఇనుపగుండెను తినును.

జ్ఞాననిష్ఠా ద్విజాః కేచిత్తపోనిష్ఠా స్తథాఽపరే,
తపస్స్యాధ్యాయనిష్ఠాశ్చ కర్మనిష్ఠాస్తథాఽపరే 134

జ్ఞాననిష్ఠేషు కవ్యాని ప్రతిష్ఠాప్యాని యత్నతః,
హవ్యాని తు యథాన్యాయం సర్వేష్యేవ చతుర్వపి 135

అశ్రోత్రియః పితౌ యస్య పుత్రః స్యాద్యేదపారగః,
అశ్రోత్రియో వాపుత్రస్యా త్రితా స్యాద్యేదపారగః 136

జ్యాయాంసమనయోర్విద్యాద్యస్య స్యాచ్ఛ్రీతియః పితౌ,
మంత్రసంపూజనార్థం తు సత్కారమితరో ఽ ర్థ తి. 137

కొందరు బ్రాహ్మణులు ఆత్మజ్ఞానమందు నిష్ఠ కలిగి ఉంటారు. మరికొందరు తపస్సే తమ పరమావధి అని అనుకొంటారు. ఇంకను కొందరు తపస్సు, వేదాధ్యయనం రెండింటియందు నిష్ఠ కలిగియుంటారు. కొందరికి యజ్ఞయాగాది కర్మలయందు నిష్ఠ గలిగియుంటుంది. వీరిలో జ్ఞాననిష్ఠులైన బ్రాహ్మణులను శ్రాద్ధాది పితృకర్మలయందు తప్పక నియమించవలెను. దైవ కర్మలయందు యథాన్యాయంగా ఎవరినైనను నియమింపవచ్చును. కొన్ని సమయాలందు పుత్రుడు వేదవేదార్థవేత్తయై ఉండగా అతని తండ్రి వేదజ్ఞాన శూన్యుడు కావచ్చును. అట్లే తండ్రి చక్కని శ్రోత్రియుడై ప్రసిద్ధినిందిన అతని పుత్రుడు వేదములు చదువనివాడూ కావచ్చును. వీరిలో శ్రోత్రియుడైన తండ్రి గొప్పవాడు. వేదములను గౌరవించు సందర్భమున శ్రోత్రియుడైన పుత్రుడే శ్రేష్ఠుడిగా పరిగణించబడుతున్నాడు.

స శ్రాద్ధే భోజయేన్నితం ధనైః కాల్యే ఽ స్య సంగ్రహః
నారిం స మిత్రం యం విద్యాత్తం శ్రాద్ధే భోజయేద్విజమ్ 138

యస్య మిత్రప్రధానాని శ్రాద్ధాని చ హవీంశ్చి చ,
తస్య ప్రేత్య ఫలం నాస్తి శ్రాద్ధేషు చ హవిష్సు చ. 139

యస్సంగతాని కురుతే మోహభ్రాధ్దేన మానవః,
స స్యర్థాచ్ఛ్వవతే లోకాబ్రాధ్ధమిత్రో ద్విజాధమః 140

మనుస్మృతి

యథేరిణే బీజముప్యా న వస్తా లభతే ఫలమ్,
తథా Z నృచే హవిర్దత్వా న దాతా లభతే ఫలమ్ 142
దాతృనాన్ ప్రతిగ్రహీత్వాంశృ కురుతే ఫల భాగినః
విదుషే దక్షిణం దత్వా విధివత్ప్రేత్య చేహ చ 143
కామం శ్రాద్ధే Z ర్చయేన్నిత్రం నాభిరూపమపి త్యరిమ్,
ద్విపతా హి హవిర్భుక్తం భవతి ప్రేత్య నిష్ఫలమ్ 144

శ్రాద్ధంలో మిత్రుని భోక్తగా పిలువకూడదు. భోక్త శత్రువు, మిత్రుడు కాక జ్ఞానవంతుడు మాత్రం కావలెను. దేవతా కార్యాలందు, పితృకార్యములందు స్నేహితులను భోక్తలుగా పిలుచుకొంటే కర్త ఆయా కార్యములు చేసినందువలన కలుగు ఫలితాన్ని పొందజాలడు. శ్రాద్ధంలో మిత్రులను భోక్తలుగా పిలుచుకున్నవాడు తాను చేసిన శ్రాద్ధ ఫలాన్ని పొందలేక స్వర్గభ్రష్టుడగుచున్నాడు. మిత్రుని భోక్తగా పిలుచుకొని అతనికిచ్చిన దక్షిణను పైశాచదక్షిణ అని అంటారు. ఆ శ్రాద్ధం మిత్రుని సంతృప్తి పరచుటకు చేసినందువలన గుడ్డెద్దు ఆయా ప్రాంతములందె తిరుగాడుచున్నందువల్ల వ్యర్థమైనట్లు వ్యర్థమగును. చవిటి భూమిలో విత్తనం చల్లితే ఎట్లు వ్యర్థమౌతుందో అట్లే శ్రాద్ధంలో వేదాధ్యయనం చేయని వానిని భోక్తగా పెట్టుకున్నందు వలన శ్రాద్ధం వ్యర్థమౌతుంది. శ్రాద్ధంలో వేదాధ్యయనం చేసినవానికి విధి పూర్వకంగా దక్షిణ ఇచ్చినందువలన దాత, దానము, స్వీకరించిన భోక్త ఇద్దరు ఫలితాన్ని పొందుతున్నారు. గుణవంతులు ఎచ్చటను దొరకని సమయంలో మంచి మిత్రుని శ్రాద్ధమున భోక్తగా నియమింపవచ్చును. కాని ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ ఎంత సుగుణవంతుడైనను శత్రువును భోక్తగా నియమింపరాదు.

యత్నేన భోజయేచ్ఛా ధే బహ్నుచం వేదపారగమ్,
శాఖాంతగమథాధ్యర్యం చంధోగం తు సమాప్తిగమ్ 145
ఏషామన్యతమో యన్య భుంజీత శ్రాద్ధమర్చితః,
ఏత్వ్రాణాం తన్య తృప్తిః స్యాచ్ఛాశ్వతీ సాస్తపౌరుషీ 146

శ్రాద్ధమున ఋగ్వేదమును చక్కగా అధ్యయనము చేసిన వానిని కాని పరిపూర్ణముగా యజుర్వేదమునధ్యయమును చేసిన వానిని గాని సంపూర్ణముగా సామవేదమునధ్యయనము చేసినవానిని గాని భోక్తగా నియమించాలి. వీరిలో ఏ ఒక్కరికైనను శ్రాద్ధంలో భోజనం పెట్టితే అది శ్రాద్ధకర్తయొక్క ఏడు తరముల వారిని సంతృప్తి పరుస్తుంది.

ఏష వై ప్రథమః కల్పః ప్రదానే హవ్యకవ్యయోః
అనుకల్పస్త్యయం జ్ఞేయః సదా సద్భిరనుష్ఠితః. 147
మాతామహం మాతులం చ స్వస్త్రీయం శ్వశరం గురుమ్,
దౌహిత్రం విటృతిం బంధుమృత్విగ్యాజ్యౌ చ భోజయేత్ 148
స బ్రాహ్మణం పరీక్షేత దైవే కర్మణి ధర్మవిత్,
పిత్ర్యే కర్మణి తు ప్రాప్తే పరీక్షేత ప్రయత్నతః 149

తృతీయాధ్యాయం

యే సై నపతితక్షీబా యే చ నాస్తికవృత్తయః,

జటిలం చానధీయానం దుర్బలం కితవం తథా,

తాన్ హవ్యకన్యయోర్విప్రాసనర్థాన్మను రబ్రవీత్ 150

జటిలం చానధీయానం దుర్బలం కితవం తథా,

యాజయంతి చ యే పూగాం స్తాంశు శ్రాద్ధే న భోజయేత్ 151

చికిత్సకాన్ దేవలకాన్ మాంసవిక్రయిణ స్తథా,

ఏవజేన చ జీవంతో వర్ష్యాః స్మృర్థవ్యకవ్యయోః 152

ప్రేష్యో గ్రామస్య రాజ్జశ్చ కునఖీ శ్యావదంతకః,

ప్రతిరోధా గురోశ్చైవ త్యక్తాగ్నిర్యార్థపి స్తథా 153

యక్ష్మీ చ పశుపాలశ్చ పరివేత్తా నిరాకృతిః

బ్రహ్మద్విజ్ఞో పరివిత్తిశ్చ గణాభ్యంతర ఏవ చ 154

కుశీలవోఽవకీర్ణీ చ వృషలీపతి రేవ చ,

పానర్భవశ్చ కాణశ్చ యస్య బోవపతిర్లహే. 155

భృతకాధ్యాపకో యశ్చ భృతకాధ్యాపితస్తథా,

శూద్రశిష్యో గురుశ్చైవ వాగ్దుష్టః కుండగోళకౌ. 156

అకారణపరిత్యక్తా మాతాపిత్రోర్ధురోస్తథా,

బ్రాహ్మైర్వైనైశ్చ సంబంధై స్సంయోగం పతితైర్గతః. 157

దేవతలకు పితృదేవతలకు సంబంధించిన హవ్యకవ్యములలో పై పద్ధతి తొలుత అనుసరింప దగినది. తరువాత చేయదగిన కార్యమిది :-

హవ్యకవ్యములందు జ్ఞానవంతులు ప్రత్యేకంగా దొరకనప్పుడు తల్లియొక్క తండ్రిని, మేనమామను, మేనల్లుని, పిల్లనిచ్చిన మామను, గురువును, తన కూతురు యొక్క పుత్రుని, అల్లుని, బంధువును, ఋత్విక్కును, శిష్యుని భోక్తగా పిలుచుకొనవచ్చును. ధర్మశాస్త్రాలనెరిగినవాడు దైవకార్యములందు బ్రాహ్మణుని కులగోత్రాదులను పరీక్షింపకూడదు. కాని పితృకార్యమందు మాత్రము భోక్తయగు బ్రాహ్మణుని కుల గోత్రాదులను తప్పక పరీక్షించవలెను. దొంగలు, పతితులు, నపుంసకులు, నాస్తికులు, వీరందరు హవ్యకవ్యములకు తగనివారని మనువు పేర్కొన్నాడు. అట్లే జడలు గలవానిని లేక బ్రహ్మచారిని వేదాధ్యయనం చేయనివానిని, దుర్బలుని, మోసగాడిని, అనేకమందిచే యాగము చేయించువానిని, హవ్య కవ్యాలకు పిలువరాదు. ఇంకను వైద్యులను జీతం తీసికొని గుడిపూజ చేయువారిని, మాంసము విక్రయించే బ్రాహ్మణులను, వర్తకము చేసే బ్రాహ్మణులను, జీతం తీసుకొని ఊరి వనులు, రాజుయొక్క వనిచేసేవారిని, పుచ్చుగోళ్ళుకలవానిని, నల్లని పండ్లున్న వానిని, గురువుయొక్క ఆజ్ఞకు విరుద్ధముగా నడుచుకొనే వానిని, అగ్ని హోత్రాలను వదలిపెట్టినవానిని, వడ్డి తీసికొని బ్రతుకుచున్న బ్రాహ్మణుని, క్షయరోగము కలవానిని, బ్రతుకు దెరువునకై పశువులు మేపువానిని, అన్నకంటె

ముందు వివాహము చేసుకున్నవానిని, వివాహానంతరము పంచమహాయజ్ఞాలు చేయనివానిని, బ్రాహ్మణాదులను ద్వేషించువాని, తమ్మునకు వివాహమైనను, వివాహము చేసికొనని వానిని, ఇతరుల ధనముచే బ్రదుకువానిని, నాట్యము చేయువానిని , బ్రహ్మచర్యము చెడగొట్టుకొన వానిని, శూద్రుని వివాహము చేసుకొన్న బ్రాహ్మణుని, రెండవ వివాహం వల్ల జన్మించిన వానిని, మెల్లకన్ను కలవానిని, ఉపపతిని తన యింటిలో ఉంచుకొన్న వానిని, జీతము తీసికొని వేదము చెప్పువానిని, జీతమునిచ్చి చదువుకున్న వానిని, శూద్రుని శిష్యుని, శూద్రుని గురువును, కఠినంగా మాట్లాడేవానిని, కుండ, గోళకులను, తల్లిని, తండ్రిని, గురువును, కారణము లేక వదలిపెట్టినవానిని పతితులతో సంబంధం పెట్టుకున్న వానిని, హవ్యకవ్యాలకు పిలువరాదు.

అగారదాహీ గరదః కుండాశీసోమవిక్రయా,

సముద్రయాయా వందీ చ తైలికః కూటకారకః.158

పిత్రా వివదమా నశ్చ కితవో మద్యపస్తథా,

పావరోగ్యభిశ చ్చశ్చ దాంభికో రసవిక్రయా.159

ధనుశ్చరాణాం కర్తా చ యశ్చాగ్రేదీధిమాపతిః,

మిత్రధ్రు గ్ద్యూతవృత్తిశ్చ పుత్రాచార్యస్తథైవ చ.160

బ్రామరీ గండమాలీ చ శ్వేత్ర్యథో పిశున స్తథా,

ఉన్మత్తౌఽంధశ్చ వర్జ్యాః స్యుర్వేదనందక ఏవ చ.161

అట్లే ఇల్లు తగులబెట్టినవానిని, విషము పెట్టినవానిని, కుండ, గోళకుల అన్నము తిన్నవానిని, సోమలతను అమ్మినవానిని, సముద్ర ప్రయాణం చేసినవానిని, స్త్రోత్రాలు చేయువానిని, నూనె తీయువానిని, కూట సాక్ష్యాలు చెప్పువానిని, తండ్రితో కొట్లాడువానిని, జూదమాడువానిని, కల్లుత్రాగువానిని, చెడు రోగాలు కలవానిని, డాబుగా నుండువానిని, రసవస్తువుల నమ్మువానిని, ధనుర్పాణములు చేయువానిని చనిపోయిన సోదరుని భార్యను కామించువానిని, (దిధిమాపతి) మిత్రద్రోహిని, జూదమే వృత్తిగా కలవానిని, కొడుకు దగ్గర వేదాధ్యయనం చేసినవానిని, అపస్మార రోగము కలవానిని, గండమాల రోగం కలవానిని, బొల్లి అను రోగమున్నవానిని, లోభం కలవానిని పిచ్చి వానిని, గుడ్డి వానిని, వేదములనిందించువానిని హవ్యకవ్యాలకై పిలువకూడదు.

హ స్తిగోశ్వేష్టదమకో నకత్రైర్యశ్చ జీవతి,

పక్షిణాం పోషకో యశ్చ యుద్ధాచార్యస్తథైవ చ.162

స్తోతసాం భేదకో యశ్చ తేషాం చావరణే రతః,

గృహసంవేశకో దూతో వృక్షారోపక ఏవ చ.163

శ్వక్రీడీ శ్వేసజీవీ చ కన్యాదూషక ఏవ చ,

హింసో వృషలవృత్తిశ్చ గణానాం చైవ యాజకః.164

అచారహీనః క్షీబశ్చ నిత్యం యాచనక స్తథా,

కృషిజీవీ శ్లేపదీ చ సద్భిర్నిందిత ఏవ చ.165

తృతీయాధ్యాయం

ఔరభ్రీకో మాహిషికః పరపూర్వాపతిస్తథా,

ప్రేతనిర్యాతకశ్చైవ వర్జనీయాః ప్రయత్నతః. 166

ఏతాన్విగర్హితాచారా నపాశ్చ్యేయాన్ ద్విజాధమాన్,

ద్విజాతిప్రవరో విద్యానుభయత్ర వివర్జయేత్. 167

అదే విధముగా ఏనుగు ఎద్దు గుఱ్ఱం ఒంటెలను లొంగదీసుకొను వానిని, జోతిష్షం చెప్పి బ్రతుకువానిని, పక్షులను పెంచేవానిని, ఆయుధ విద్యలనుపదేశించేవానిని, చెఱువుల యొక్క ఆనకట్టలను తెంపే వానిని, అట్లే ఆ చెఱువులోనికి వచ్చు నీటికి అడ్డుకట్ట వేయువానిని, వాస్తు విద్య వలన బ్రతుకువానిని, రాజదూతను, వేతనం తీసుకొని వృక్షముల నాటువానిని, కుక్కలను, డేగలను పెంచి ఆడుకొనువానిని, కన్యలను చెడగొట్టు దుర్మార్గుని, హింసించువానిని, శూద్ర వృత్తిచే బ్రతుకువానిని, వినాయకుడు మొదలగు గణములను పూజించి బ్రదుకువానిని, ఆచారం లేనివానిని, నవుంసకుని, ప్రతిదినము యాచనచేసి జీవించువానిని, వ్యవసాయం చేయువానిని, బోదకాలు గలవానిని, నజ్జనులు నిందించువానిని, మేకలు, గేదెలచే బ్రదుకువానిని, విధవావివాహము చేసుకున్నవానిని, శవములమోయువానిని హవ్యకవ్యములకెప్పుడును పిలువకూడదు. వీరు ఆచార హీనులు, పంక్తిభోజనమునకు కూడా అనర్హులు. బ్రాహ్మణాధములు, కావున విజ్ఞానవంతుడగు బ్రాహ్మణుడు పైవారినెప్పుడును దేవకార్యములకు, పితృకార్యములకు పిలువకూడదు.

బ్రాహ్మణస్తనధీయానస్తుణాగ్నిరిన శామ్యతి,

తస్మైహవ్యం న దాతవ్యం నహి భస్మని హూయతే. 168

వేదాధ్యయనము చేయని బ్రాహ్మణుడు మండుచున్న గడ్డిపోచలవలె వెంటనే శమించును. అతని కొనగిన హవ్యకవ్యాలు బూడిదలో పోసిన ఆహుతుల వలె నిష్ఫలమగును.

అపాఙ్మ్యదానే యో దాతుర్భవత్యుర్వ్యం ఫలోదయః

దైవే హవిషి పిత్రే వా తత్ ప్రవక్త్యామ్యశేషతః. 169

అప్రత్యేర్య ద్విజైర్భుక్తం పరివేత్తాదిభిస్తథా,

అపాశ్చ్యేయైర్యదన్యైశ్చతద్యైరకౌంసి భుజంతే. 170

పంక్తియోగ్యుడు కానివానికి హవ్యకవ్యాలనిస్తే కలిగే ఫలితమెట్లుందో వివరిస్తాను.

వేదగ్రహణమునకై చేయవలసిన బ్రహ్మచర్య వ్రతాలన్ని అనుష్ఠింపనివారు, పరివేత్తలు, పంక్తి బాహ్యులు మొదలైనవారు తిన్న హవ్యకవ్యాలు రాక్షసులకు చెందుతాయి.

దారాగ్నిహోత్రసంయోగం కురుతే యోగ్రజే స్థితే,

పరివేత్తానవిజ్ఞేయః పరివత్తి స్తు పూర్వజః 171

పరివత్తిః పరివేత్తా యయా చ పరివిద్యతే,

నర్వే తే నరకం యాంతి దాతృయాజకపంచమాః 172

అన్నకంటే ముందు వివాహం చేసుకున్నవానిని పరివేత్త అని అంటారు. ఆ

అన్నను పరివిత్తి అంటారు. అన్నకంటె ముందు వివాహము చేసుకున్న తమ్ముడు ఆతని అన్న తమ్ముని వివాహం చేసుకున్న స్త్రీ ఆ పిల్లనిచ్చినవాడు, ఆ వివాహం చేయించినవాడు వీరందరు నరకానికి పోతారు.

భ్రాతుర్భృతస్య భార్యాయాం యోఽనురజ్యేత కామతః

ధర్మేణాపి నియుక్తాయాం సజ్జయోదిధిమాపతిః 173

సోదరుడు చనిపోయిన తరువాత అతని భార్యను కామించువానిని దిధిమాపతి అంటారు.

పరదారేషు జాయేతే చ ద్యౌః సుతౌకుండగోళకౌ,

పత్యే జీవతి కుండః స్యాన్నృతే భర్తరి గోళకః 174

తౌ తు జాతౌ పరక్షేత్రే ప్రాణీనౌ ప్రేత్య చేహ చ,

దత్తాని హవ్యకవ్యాని నాశయేతే ప్రదాయినామ్. 175

భర్త బ్రతికియుండగా ఇతరుల వల్ల పుట్టినవాడు కుండుడు. భర్త చనిపోయిన తరువాత ఇంకొక పురుషుని వలన పుట్టినవాడు గోళకుడు. ఇట్లు పరుని వలన పుట్టిన కుండ, గోళకుల కిచ్చిన హవ్య కవ్యాలు సైతం దాతయొక్క పుణ్యాన్ని హరిస్తాయి.

అపాజ్యో యావతః పాజ్య్యాన్ భుంజానా ననువశ్యతి,

తావతాం న ఫలం తత్ర దాతా ప్రాప్నోతి బాలిశః 176.

ఏక్యాంధో నవతేః కాణః షష్ఠేః శ్రీశ్రీ శతస్య తు,

పాపరోగీ సహస్రస్య దాతు ర్నాశయేతే ఫలమ్. 177

యావతస్సంస్మృతేదంగైర్భ్రాహ్మణాన్ శూద్రయాజకః

తావతాం న భవేద్దాతుః ఫలం దానస్య పౌర్తికమ్. 178

పంక్తి బాహ్యుడు భోజనం చేస్తూ తన పంక్తిలో నున్న వారినెందరిని చూస్తాడో దాత వారికి భోజనం పెట్టిన ఫలితాన్ని కోల్పోతాడు. గుడ్డివానిని పంక్తిలో కూర్చినబెట్టి భోజనం పెట్టినందువల్ల తొంబదిమందికి భోజనం పెట్టిన ఫలాన్ని కోల్పోతాడు. ఒంటి కంటి వానికి పంక్తిలో భోజనం పెట్టిన అరవైమందికి భోజనం పెట్టిన ఫలితాన్ని, తెల్ల కుష్మ కలవానికి పంక్తిలో భోజనం పెట్టితే నూరుగురికి భోజనం పెట్టిన ఫలితాన్ని, క్షయవ్యాధి పీడితునికి పంక్తిలో భోజనం పెట్టితే వేయిమందికి భోజనం పెట్టిన పుణ్యాన్ని పోగొట్టుకుంటాడు. కావున వీరికి ప్రత్యేకంగా భోజనం పెట్టవలెను. శూద్రులకు పురోహితుడైన వాడు తన పంక్తి యందు కూర్చున్న బ్రాహ్మణులనెందరిని తగులుతాడో కర్త అంతమంది బ్రాహ్మణులకు భోజనం పెట్టిన ఫలితాన్ని కోల్పోతాడు.

వేదవిచ్ఛాపి విప్రోస్య లోభాత్పుత్య ప్రతిగ్రహమ్.

వినాశం ప్రజతి క్షిప్రమాయపాత్రమివాంభసి. 179.

సోమవిక్రయితే విష్ణౌ భిషజే పూయశోజితమ్,

నష్టం దేవలకే దత్తమప్రతిష్ఠం తు వార్ధుషౌ. 180

తృతీయాధ్యాయం

యత్తు వాణిజకే దత్తం నేహ నాముత్ర తద్భవేత్,

భస్మనీవ హుతం హవ్యం తథా పానధ్వవే ద్విజే 181

వేదవేత్తయైన బ్రాహ్మణుడు సైతం అత్యాశవల్ల దానం స్వీకరిస్తే పచ్చికుండ నీటిలో పడి నశించినట్లు వెంటనే నశిస్తాడు. సోమలతను అమ్మినవానికి దానంచేస్తే దాత పంది బెతాడు. వైద్యునకు దానం చేస్తే దాత చీమురక్తము తిను పురుగౌతాడు. పూజారికిచ్చిన దానం వల్ల ఫలితముండదు. అట్లే వడ్డినిచ్చువానికి దానం చేస్తే అప్రతిష్ఠ కలుగుతుంది. వర్తకం చేయువానికి రెండవమారు పెండ్లి చేసుకున్న స్త్రీ యొక్క భర్తకు శ్రాద్ధంలో పెట్టిన భోజనం వల్ల ఇహపరలోకాలలో సుఖం లభించదు. పైగా అది బూడిదలో పోసిన ఆహుతి వలె నిష్ఫలమౌతుంది.

ఇతరేమత్యపాశ్చ్యేషు యథోద్ధిష్టేవ్యసాధుషు,

మేదో సృజ్మాంసమజ్ఞాస్థి వదంత్యన్నం మనీషిణః 182

దుష్టులు పంక్తి బాహ్యులైన ఇతరులకు పెట్టిన యన్నం వల్ల దాతకు మేధస్సు, రక్తమాంసములు, కొవ్వు, ఎముకలు పెట్టిన ఫలితం చేకూరుతుంది.

అపాశ్చ్యేపహతా వజ్ఞి : పావ్యతే యైర్దిజోత్రమైః

తాన్నిబోధత కార్ష్యేన ద్విజాగ్ర్యాన్ వజ్ఞిపావనాన్ 183.

పంక్తి బాహ్యులవల్ల అపరిశుద్ధమైన బ్రాహ్మణ పంక్తిని పవిత్రం చేసే పంక్తి పావనులైన బ్రాహ్మణోత్తముల గూర్చి వివరిస్తాను.

అగ్ర్యాస్సర్వేమవేదేషు సర్వప్రవచనేషు చ,

శ్రోత్రీయాన్యయజ్ఞశ్చైవ విజ్ఞేయాః పజ్ఞిపావనాః 184

సమస్త వేదాలను, వేదాంగాలను చక్కగా అధ్యయనం చేసి అధ్యాపనం చేయుశ్రోత్రియ వంశములలో పుట్టినవారు పంక్తి పావనులౌతారు.

త్రిణాచికేతః పంచాగ్ని స్త్రీసుపర్ణష్టడంగవిత్,

బ్రహ్మదేయాత్యసంతాన్ జ్యేష్ఠసామగ ఏవచ 185

వేదార్థవిత్రవక్తా చబ్రహ్మచారి సహస్రదః

శతాయుశ్చైవ విజ్ఞేయా బ్రాహ్మణాః పజ్ఞిపావనాః 186

అధ్వర్యు వేదభాగమైన త్రిణాచికేతవ్రతం తెలిసిన వాడు పంచమహా యజ్ఞాలొనర్చువాడు, ఋగ్వేద భాగమైన త్రినువర్ణము నెరిగినవాడు, శిక్షాది షడాంగాలనెరిగినవాడు, బ్రాహ్మ వివాహం చేసికొన్న స్త్రీ యొక్క పుత్రుడు, జ్యేష్ఠసామం గానంచేసే వాడు అనే ఆరుగురు పంక్తి పావనులు. అట్లే వేదార్థవేత్త, వేదార్థ ప్రవచనం చేసేవాడు, బ్రాహ్మచర్య వ్రతాన్ని అనుష్ఠించేవాడు, వేయి గోవులను దానం చేసినవాడు, శతాయుష్కుడైన శ్రోత్రియుడు వీరంతా పంక్తి పావనులు.

శ్రాద్ధ బ్రాహ్మణులు

పూర్వేద్య రపరేద్యుర్వా శ్రాద్ధకర్మణ్యవస్థితే,
నిమంత్రయేత త్ర్యవరాన్ సమ్యగ్విప్రాన్ యథోదితాన్.187

శ్రాద్ధానికి ఒకటి లేక రెండు దినాలముందు ముగ్గురికి తగ్గకుండా సద్బ్రాహ్మణులను నిమంత్రణ చేయవలెను.

నిమంత్రితో ద్విజః పిత్ర్యే నియతాత్మా భవేత్సదా,
న చ ఛందాన్యధీయాత యస్య శ్రాద్ధం చ తదృవేత్.188

నిమంత్రితాన్ హి పితర ఉపతిష్ఠంతి తాన్ ద్విజాన్.
వాయువచ్చానుగచ్ఛంతి తథాసీనానుపాసతే.189

కేతితస్తు యథాన్యాయం హవ్యకవ్యే ద్విజోత్తమః,
కథంచిదవ్యతిక్రమన్ పాపస్సుకరతాం వ్రజేత్.190

అమంత్రితస్తుయః శ్రాద్ధే వృషల్య సహ మోదతే,
దాతుర్యద్ధుష్కృతం కించిత్తత్సర్వం వ్రతిపద్యతే.191

అక్రోధనా శ్చౌచపరాస్పృతతం బ్రహ్మచారిణః,
వ్యస్తశస్త్రా మహాభాగాః పితరః పూర్యదేవతాః.192

శ్రాద్ధమందు నియుక్తులైన బ్రాహ్మణులు, శ్రాద్ధకర్త శ్రాద్ధదినమున నిత్యం చేస్తున్న గాయత్రీ మంత్రం, తప్ప ఇతర వేద మంత్రాలను చదువరాదు. శ్రాద్ధ దినాన నిమంత్రితులైన బ్రాహ్మణులను పితృదేవతలు ఎల్లప్పుడు అంటిపెట్టుకొని యుంటారు. అందువల్ల నిమంత్రితులైనదినున పరిశుద్ధులై ఉండవలెను. శ్రాద్ధం లో భోక్తగా ఉండుటకు ఒప్పుకొని ఏదో కారణం వల్ల భోక్తగా రాకపోయినచో మహాపాపాన్ని పొందును. శ్రాద్ధమున నిమంత్రితుడైన బ్రాహ్మణుడు ఆ దినమున స్త్రీ సంగమము చేసినచో శ్రాద్ధకర్త చేసిన పాపమునంతయు పొందును. పితృదేవతలు, పరమశాంతులు, ఆచారవంతులు ఎల్లప్పుడు వేదాధ్యయనం చేసేవారు, పరమశ్రేష్ఠులు కూడ. కావున శ్రాద్ధకర్త, శ్రాద్ధభోక్తలైనదినున పరమశాంతులై సదాచారాన్ని పాటిస్తూ ఉండాలి.

యస్మా దుత్పత్తిరేతేషాం సర్వేషామవ్యశేషతః,
యే చ యైరుపచర్యాస్య ర్నియమైస్తాన్ని బోధత.193

ఈ పితృ దేవతలు ఎవరి వల్ల పుట్టిరి? వారిని ఏ యే నియమాలతో సేవించాలి మొదలైన విషయములను తెలుపుమని ఋషులు భృగు మహర్షినడిగినారు.

మనోరై రణ్యగర్భస్య యే మరీచ్యాదయః సుతాః,
తేషామృషీణాం సర్వేషాం పుత్రాః పితృగణాః స్పృతాః.194

విరాటుతా స్సోమనదః సాధ్యానాం పితరః స్పృతాః,
అగ్నిష్వాత్తాశ్చ దేవానాం మారీచా లోకవిశ్రుతాః.195

తృతీయాధ్యాయం

దైత్యదానవయక్షాణాం గంధర్వోరగరక్షసామ్,
సుపర్ణ కిన్నరాణాం చ స్పృతా బర్హిషదోఽత్రిజాః.196
సోమపా నామ విప్రాణాం క్షత్రాయాణాం హవిర్భుజః,
వైశ్యానా మాజ్యపా నామ శూద్రాణాం తు సుకాలినః.197

హిరణ్య గర్భునికి మనువు పుత్రుడు. అతని పుత్రులు మరిచి మొదలైన మహర్షులు. వారి సంతానమే పితృగణం. విరాట్పుత్రులైన సోమసదులనేవారు సాధ్యులనే వారియొక్క పితృగణం. అదే విధంగా అగ్ని ష్వాత్తులు అనే మరిచి మహర్షియొక్క పుత్రులు దేవతలకు పితృగణంగా ప్రసిద్ధి చెందినారు. అత్రి మహర్షి పుత్రులైన బర్హిషదులనేవారు దైత్య దానవ యక్షులకు గంధర్వులకు, సర్పములకు, రాక్షసులకు గరుడ, కిన్నరులకు పితరులు. బ్రాహ్మణులకు సోమపులనేవారు క్షత్రియులకు హవిర్భుజులు, వైశ్యులకు ఆజ్యపులు, శూద్రులకు సుకాలినులనే వారు పితరులు.

సోమపాస్తు కవేః పుత్రా హవిష్మంతోఽంగిరస్సుతాః,
పుల స్త్యస్యాజ్యపాః పుత్రా వసిష్ఠస్య సుకాలినః.198
అగ్ని దగ్ధానగ్నిదగ్ధాన్ కావ్యాన్ బర్హిషదస్తథా,
అగ్నిష్వాత్తాంశు సామ్యాంశు విప్రాణా మేవ నిర్దిశేత్.199
య ఏతే తు గణా ముఖ్యాః పితృణాం పరికీర్తితాః,
తేషామపీహ విజ్ఞేయం పుత్రపౌత్ర మనంతకమ్.200
ఋషిభ్యః పితరో జాతాః పితృభ్యో దేవమానవాః,
దేవేభ్యస్తు జగత్సర్వం చరం స్థాణ్యనుపూర్వశః.201

వీరిలో సోమపులనేవారు శుక్రుని యొక్క పుత్రులు. హవిష్మంతులు అంగిరస మహర్షి యొక్క పుత్రులు. ఆజ్యపులు పులస్త్య మహర్షి యొక్క పుత్రులు. సుకాలినులనే పితరులు వసిష్ఠ మహర్షి యొక్క పుత్రులు. ఇంకా అగ్ని దగ్ధులు అనగ్ని దగ్ధులు, కావ్యులు (శుక్రపుత్రులు) బర్హిషదులు, అగ్నిష్వాత్తులు సామ్యులు వీరందరుకూడ బ్రాహ్మణుల యొక్క పితృదేవతల సంతానమే. ప్రస్తుతమున్న పితృగణమంతా పైపితృదేవతల యొక్క సంతానమే. ఋషులవలన పితృదేవతలు పుట్టిరి. వారికి దేవ దానవులుద్భవించిరి. వారి వలన ఈ చరాచర సృష్టియంతా ఆవిర్భవించింది.

పార్వణ శ్రాద్ధనియమము :-

రాజతై ర్భాజనై రేషా మథోవా రాజతాన్వితైః,
వార్యపి శ్రద్ధయా దత్తమక్షయాయోపకల్పతే.202
దేవకార్యాద్విజాతీనాం పితృకార్యం విశిష్యతే,
దైవం హి పితృకార్యస్య పూర్వమాప్యాయనం స్మృతమ్.203
తేషా మారక్షభూతం తు పూర్వం దైవం నియోజయేత్,
రక్షాంసి హి విలుంపంతి శ్రాద్ధమారక్షవర్జితమ్.204

మనుస్మృతి

దైవాద్యంతం తదీహేత పిత్రాద్యంతం నతద్భవేత్,
పిత్రాద్యంతం త్రిహమానః క్షిప్రం నశ్యతి సాన్యయః.205

శ్రాద్ధంలో భోక్తలు భోజనం చేయుటకు వెండి పళ్ళెరములు లేక వెండి పూసిన పాత్రలనుపయోగించాలి లేక శ్రద్ధతో ఇవ్వబడిన నీరైనను పితృదేవతలకు అక్షయ తృప్తినిస్తుంది. బ్రాహ్మణులకు దేవకార్యం కంటే పితృకార్యం చాలా ముఖ్యమైంది దేవకార్యం పితృకార్యం కంటే ముందున్నా పితృకార్యానికి అది అంగమని పేర్కొనబడింది. పితృ దేవతలను రక్షించుటకై తొలుత విశ్వే దేవరూప బ్రాహ్మణుని నియోగింపవలెను. రక్షణ రూపమైన విశ్వే దేవత లేనిచో పితృకార్యాన్ని రాక్షసులు నాశనం చేస్తారు. శ్రాద్ధమున పితరులకు ముందు విశ్వేదేవ స్వరూపుడైన బ్రాహ్మణుని చివర శ్రీమహావిష్ణు స్వరూపుడైన బ్రాహ్మణుని ఉంచవలెనే కాని దేవతాస్వరూపుడగు బ్రాహ్మణుని మధ్యన ఉంచి ఇటునటు పితృస్వరూపులైన బ్రాహ్మణులనుంచకూడదు. ఆ విధంగా శ్రాద్ధం చేస్తే శ్రాద్ధకర్త తనకుటుంబంతో సహా నశిస్తాడు.

శుచిం దేశం వివిక్తం చ గోమయేనోపలేపయేత్,
దక్షిణావ్రణం చైవ వ్రయత్సేనోపపాదయేత్.206

శ్రాద్ధ బ్రాహ్మణుల పాద ప్రక్షాళనకై పరిశుద్ధమైన ప్రదేశాన్ని ఎన్నుకొని ఆవు పెండతో ఆ స్థలము నలుకవలెను. పాదప్రక్షాళనకు ఉపయోగించే ప్రదేశం దక్షిణ దిక్కుకు కొద్దిగా వంపుతో నుండాలి.

అవకాశేష చోక్తేషు నదీతీరేషు చైవ హి,
వివిక్తేషు చ తుష్యంతి దత్తేన పితరస్సదా.207

పితృతర్పణాన్ని వస్తుతః పరిశుద్ధమైన అరణ్యాలలో గాని, నదీ తీరాలలోగాని, నిర్జన ప్రదేశాలలో గాని చేస్తే పితృ దేవతలెల్లప్పుడు సంతోషము పొందుతారు. 207

ఆననమాపక్కుప్తేషు బర్హిష్మత్సు పృథక్పృథక్,
ఉపస్మష్టోదకాన్ సమ్యగ్విప్రాంస్తాసుపవేశయేత్.208

ఉపవేశ్య తు తాన్ విప్రానాననవ్యజుగుప్సితాన్,
గంధమాల్వైస్సురభిభిరర్చయేద్దేవపూర్వకమ్.209

తేషాముదకమానీయ సపవిత్రాంస్తిలాసపి,
అగ్నోకుర్యాదనుజ్ఞతో బ్రాహ్మణో బ్రాహ్మణైస్సహ.210

శ్రాద్ధంలోనిమంత్రితులైన బ్రాహ్మణులు స్నానం చేసి పరిశుద్ధులై ఉండాలి. స్నానం చేసిన ఆ బ్రాహ్మణులను దర్భలు పరచి (ఉత్తరాగ్రాలుగా) ప్రత్యేకంగా కూర్చుండబెట్టవలెను. ఆ విధంగా వారిని కూర్చుండబెట్టి విశ్వేదేవతాస్వరూపుడైన బ్రాహ్మణునితో ప్రారంభించి గంధం, మాలలు, మొదలైన వాటితో వారిని పూజింపవలెను. తరువాత వారికి అర్ఘ్యదానంతో పవిత్రమైన నువ్వులను సమర్పించి ఆ బ్రాహ్మణులయొక్క అనుజ్ఞను పొంది శ్రాద్ధకర్త అగ్ని యందు ఈ దేవతలకై హోమము చేయవలెను.

తృతీయాధ్యాయం

అగ్నేస్సోమయమాభ్యాం స కృత్యాప్యాయనమాదితః,
హవిర్దానేన విధివత్పశ్చాత్సంతర్పయేత్ప్రత్యన్.211

అగ్న్యభావే తు విప్రస్య పాణవేవోపపాదయేత్,
యో హ్యగ్నిస్స ద్విజో విప్రైర్మంత్రదర్శిభిరుచ్యతే. 212

అక్రోధనాన్ సుప్రసాదాన్ వదంత్యేతాన్ పురాతనాన్,
లోకస్యాప్యాయనే యుక్తాన్ శ్రాద్ధదేవాన్ ద్విజోత్తమాన్.213

తొలుత అగ్నికి, సోమునకు, యమునకు శాస్త్ర ప్రకారంగా హవిస్సులు సమర్పించి తరువాత పితృదేవతలకు హవిస్సులనీయవలెను. బ్రహ్మచారి, స్నాతకుడు, భార్యారహితుడు ఈ ముగ్గురికి గార్హపత్యాగ్ని యుండదు. కావున వారు బ్రాహ్మణుని కుడిచేతిలోనే పై మూడాహుతులనివ్వవలెను. బ్రాహ్మణుడు అగ్ని హోత్ర స్వరూపుడని మంత్రతత్వవేత్తలగు బ్రాహ్మణులే పేర్కొనుచున్నారు. అట్లే శ్రాద్ధంలోనియుక్తులైన బ్రాహ్మణులు పరమశాంతులు, మిక్కిలి దయకలవారు, పెద్దవారు లోకానికి మేలు చేస్తారు. కావున వారి చేతిలో హోమం చేయవచ్చునని పెద్దలు చెప్పుతారు.

అపనవ్యమగ్నౌ కృత్యా సర్వమావృత్య విక్రమమ్,
అపనవ్యేన హస్తేన నిర్యపేదుదకం భువి.214

త్రీంస్తు తస్మాద్ధవిశేషాత్పిండాన్ కృత్యా సమాహితః,
ఔదకేనైవ విధినా నిర్యపేద్ధక్షిణముఖః.215

స్యవ్య పిండాంస్తతస్తాంస్తు ప్రయతో విధిపూర్వకమ్,
తమ దర్శేమ తం హస్తం విమృజ్యాల్లేపభాగినామ్.216

అచమ్యోదకృరావృత్య త్రిరాయమ్య శనైరసూన్,
షడ్భుతాంశృ నమస్కుర్యా త్ప్రత్య నేవ చ మంత్రసత్.217

ఉదకం నినయేచ్ఛేషం శనైః పిండాంతికే పునః,
అవజ్ఞిమేచ్ఛ తాన్ పిండాన్ యథా స్యుప్తాన్ సమాహితః.218

పిండేభ్యస్త్రల్పికాం మాత్రాం సమాదాయానుపూర్వశః,
తేనైవ విప్రానాసీనాన్ విధివత్పూర్వమాశయేత్.219

అగ్నియందు చేయాల్సిన హోమానుష్ఠానక్రమమంతా దక్షిణ దిక్కులోనే చేయాలి. అట్లే కుడిచేతితో పిండప్రదాన స్థలంలో దర్భలు పరచినచోట నూపుల నీళ్ళు వదలవలెను. తర్వాత హోమం తర్వాత మిగిలిన అన్నంనుండి మూడు పిండాలు చేసి శ్రాద్ధకర్త శ్రద్ధతో దక్షిణాభిముఖుడై నూపుల నీళ్ళు వదలిన ప్రదేశంలో ఆ పిండాలను పెట్టాలి. ఈ విధంగా తమ తమ సూత్రోక్త ప్రకారాన పిండాలను పెట్టి దర్భల మొదళ్లలో తన చేతిని రాచి తన చేతి కంటుకొన్న మెతుకులను లేపభాక్కులగు పితరులకు ఒసగవలెను. తరువాత అతడు ఉత్తరాభిముఖుడై అచమనం చేసి మెల్లగా మూడు ప్రాణాయామాలను చేసి “వసంతాయనమస్తుభ్యం” మొదలైన మంత్రాలతో ఆరు ఋతువులకు నమస్కరించి

అటుపిమ్మట పితృ దేవతలకు నమస్కరించాలి. తరువాత పిండాలు పెట్టిన స్థలమందున్న నీటిలో కొంతభాగాన్ని తీసికొని మెల్లగా పిండాల దగ్గర వదలవలయును. తరువాత ఆ పిండాలను వరుసగా తీసికొని వాటిని వాసన చూచి ఆ పిండాలలోనుండి కొద్ది భాగాన్ని తీసికొని వరుసగా కూర్చున్న భోక్తలు తినునట్లు పెట్టవలెను.

ధ్రియమాజే తు పితరి పూర్వేషామేవ నిర్వపేత్,
విప్రవద్యాఽపి తం శ్రాద్ధే స్యకం పితరమాశయేత్. 220

పితా యస్య తు పుత్రస్సౌజ్ఞేవేచ్ఛాపి పితామహః,
పితృస్స నామ సంకీర్త్య కీర్త యేత్రపితామహమ్. 221

పితామహో వా తద్రాధం భుంజీతేత్యబ్రవీన్నుః,
కామం వా నమనుజ్ఞాతః స్యయమేవ సమాచరేత్. 222

తేషాం దత్త్యా తు హస్తేషు సవవిత్రం తిలోద్ధకమ్,
తత్ప్రిందాగ్రం ప్రయచ్ఛేత స్యధైషామన్వీతి బ్రువన్. 223

తండ్రిబ్రతికి యున్నప్పుడు శ్రాద్ధము పెట్టవలసి వచ్చినచో తండ్రిని వదలి తక్కినవారికి శ్రాద్ధము పెట్టవలయును. పితృస్థానమున తన తండ్రిని కూర్చుండబెట్టి భోజనము పెట్టవలెను. అప్పుడు పిండం మాత్రం పితామహప్రపితామహులకే ఉండును. లేక తండ్రి చనిపోయి పితామహుడు (తాత) బ్రతికి ఉంటే తండ్రికి, ప్రపితామహునికి మాత్రమే పిండప్రదానం చేయాలి. లేక బ్రతికి యున్న పితామహుని (తాతను) పితామహుని స్థానముననుంచి అతనికి భోజనం పెట్టాలి. ఈ విధంగా పితృ, పితామహ, ప్రపితామహులనావాహన చేసి బ్రాహ్మణుల చేతిలో తిలలు, దర్భలు కల నీటిని పోసి అంతకుముందు పిండాల నుండి తీసిన భాగములను పిత్రేస్వధాస్త్వ, పితామహాయస్వధాస్త్వ, ప్రపితామహాయ స్వధాస్త్వ అని వరుసగా వారిచేతులలో పెట్టాలి.

పాణీభ్యాం తూవసంగృహ్య స్యయమన్నస్య వర్ధితమ్,
విప్రాంతికే పితౄన్ ధ్యాయన్ శనకైరుపనిక్షిపేత్. 224

ఉభయో ర్లస్తయోర్ముక్తం యదన్న మువనీయతే,
తద్విప్రలుంపంత్యసురా స్సహసా దుష్టచేతసః. 225

గుణాంశ్చ సూపశాకాద్యాన్ పయో దధి ఘృతం మధు,
విన్యసేత్రయతః పూర్యం భూమావేవ సమాహితః. 226

భక్ష్యం భోజ్యం చ వివిధం మూలాని చ ఫలాని చ,
హృద్యాని చైవ మాంసాని పానాని సురభీణి చ. 227

అన్న పాత్రను రెండు చేతులతో పట్టుకొని పితృ దేవతలను స్మరిస్తూ మెల్లగా భోక్తల సమీపంలో పెట్టవలెను. అన్న పాత్రను రెండు చేతులతో పట్టుకొనక బ్రాహ్మణుల సమీపానికి తెస్తే ఆ అన్నాన్ని దుష్టబుద్ధిగల రాక్షసులు వెంటనే హరిస్తారు. శ్రాద్ధకర్త పప్పు, కూరగాయలు, పెరుగు, పాలు, తేనె మొదలగువానిని శ్రద్ధాభక్తులతో అన్నం కంటే ముందే

తృతీయాధ్యాయం

వడ్డింపవలెను. వడలు మొదలైన భక్ష్యాలను, పాయసం మొదలైన భోజ్యములను ఫలమూలాలను, ఇష్టమైన మాంసాలను, సువాసనాభరితమైన పానీయాలను తెచ్చి ఉంచవలెను.

ఉపనీయ తు తత్సర్వం శనక్తైస్సుసమాహితః,
పరివేషయేత ప్రయతో గుణాన్సర్వాన్ ప్రచోదయన్. 228

నానమాపాతయేజ్ఞాతు న కుప్యేన్నాన్యతం వదేత్,
న పాదేన స్పృశే దన్నం న చైతదవధానయేత్ 229

అస్రం గమయతి ప్రేతాన్ కోపోఽరీనన్యతం శునః,
పాదస్పర్శస్తు రక్షాంసి దుష్పుతీనవధాననమ్. 230

యద్యద్రోచేత విప్రేభ్యస్తత్తద్ద్యాదమత్సరః,
బ్రహ్మోద్యాశ్చ కథాః కుర్యాత్ప్రత్యణా మేతదీప్సితమ్ 231

స్యాధ్యాయం శ్రావయేత్ప్రత్యే ధర్మశాస్త్రాణి చైవ హి,
అఖ్యానానీతిహాసాంశ్చ పురాణాని ఖిలాని చ. 232

హర్షయేద్బ్రాహ్మణాం స్తుష్టో భోజయేచ్ఛ శనైశ్చనైః,
అన్నా ద్యేనానకృప్యైతాన్ గుణైశ్చ పరిచోదయేత్. 233

పై పదార్థాలనన్నిటిని శ్రద్ధతో తెచ్చి వాటి గుణాలను వర్ణిస్తూ మెల్లగా భోక్తలకు వడ్డించవలెను. అట్లు వడ్డించు సమయాన చనిపోయిన వారిని తలచుకొని దుఃఖింపరాదు. కోపమునకు రాకూడదు. అట్లే అబద్ధలాడకూడదు. ఇంకా అన్నాన్ని కాలితో తొక్కురాదు. అన్నం చెల్లాచెదరగునట్లు వడ్డింపరాదు. వడ్డిస్తున్నప్పుడు కన్నీరు విడిచినచో శ్రాద్ధాన్నాన్ని ప్రేతలు తింటాయి. కోపంతో వడ్డించినచో శ్రాద్ధాన్నం తన శత్రువులజేరును. అన్నాన్ని కాలితో తొక్కినచో శ్రాద్ధాన్నం రాక్షసుల జేరును. అన్నం చెల్లాచెదరగునట్లు వడ్డిస్తే ఆ అన్నాన్ని పాపాత్ములు తింటారు కావున శ్రద్ధతో మెల్లగా భోక్తలకు అన్నాదికమును వడ్డించాలి. భోక్తలుగా వచ్చిన బ్రాహ్మణులకు ఏది ఇష్టమో దానినే మాతృర్యమును వదలి వడ్డించాలి. అట్లే బ్రాహ్మణులు భోజనంచేసే సమయాన బ్రహ్మతత్వాన్ని ప్రతిపాదించే కథలను చెప్పవలెను. పితృదేవతలకీ కథలే చాలా ఇష్టమైనవి. అట్లే బ్రాహ్మణభోజన సమయాన వేదాలను ,ధర్మశాస్త్రాలను, ఆఖ్యానాలను, ఇతిహాసాలు పురాణాలు మొదలైనవాటిని వినిపించవలెను. శ్రాద్ధకర్తతాను సంతోషంతో ఉండి బ్రాహ్మణులను సంతోషపెట్టుచు పదార్థాలగుణాలను వర్ణిస్తూ వారికి చక్కగా భోజనం పెట్టవలెను.

వ్రతస్థమపి దౌహిత్రం శ్రాద్ధే యత్నేన భోజయేత్,
కుతపం చాననం దద్యాత్ప్రైశ్చ వికిరేన్యహీమ్. 234

త్రీణి శ్రాద్ధే పవిత్రాణి దౌహిత్రః కుతపస్త్రిలాః,
త్రీణి చాత్ర ప్రశంసంతి శైచమక్రోధమత్యరామ్. 235

మనుస్మృతి

అత్యుష్ణం సర్వమన్నం స్యా ద్దుంజీరంస్తే చ వాగ్యతాః,
న చ ద్వీజాతయో బ్రూయు ర్దాత్రా పృష్ఠా హవిర్ధణాన్.236

యావదుష్ణం భవత్యన్నం యావదశ్శంతి వాగ్యతాః,
పితరస్తావదశ్శంతి యావన్నౌక్తా హవిర్ధణాః.237

యద్యేష్టితశిరా భుక్త్యై యద్భుక్త్యై దక్షిణాముఖః,
సోపానత్యశ్చ యద్భుక్త్యై తద్వై రక్షాంసి భుంజతే.238

చాండాలశ్చ వరాహశ్చ కుక్కుటశ్చాశ్చ తద్వై చ,
రజస్వలా చ షండశ్చ నేక్షేరన్నశ్చతో ద్వీజాన్.239

హేరామే ప్రదానే భోజ్యే చ యదేభిరభివీక్యతే,
దైవే కర్మణి పిత్రే వా తద్ధవ్యత్యయథాతథమ్.240

ప్రూజేన సూకరో హన్తి పక్షవాతేన కుక్కుటః,
శ్యాతు దృష్టినిపాతేన సుర్యేనావరవర్జజః.241

ఖంజో వా యది వా కాణో దాతుః ప్రేవ్యోఽపి వా భవేత్,
హీనాతిరి క్తగాత్రో వా తమవ్యవసయేత్సునః.242

బ్రాహ్మణం భిక్షుకం వాపి భోజనార్థముపస్థితమ్,
బ్రాహ్మణైరభ్యనుజ్ఞాతః శక్తితః ప్రతిపూజయేత్.243

బ్రాహ్మచారిగా నున్నను కూతురు యొక్క కొడుకును (మనుమని) శ్రాద్ధంలో భోక్తగా నియోగించాలి. అట్లే శ్రాద్ధ బ్రాహ్మణులకు కంబళమును ఆసనంగా ఈయవలెను. శ్రాద్ధభూమియందు నువ్వులను చల్లవలెను. శ్రాద్ధమున దోహిత్రుడు, కంబళి, నువ్వులు అను మూడు ప్రధానమైనవి. అట్లే శుచిగా నుండుట, కోపము లేకుండుట, తొందరపాటు లేకుండుట అనునవి చాల శ్రేష్ఠమైనవని చెప్పుదురు. శ్రాద్ధమున భోక్తులు మౌనంగా వేడియైన అన్నాన్ని తినవలెను. శ్రాద్ధకర్తకు భోక్తలు శాకాపాకాల గుణములను అడిగినప్పటికి చెప్పకూడదు. భోక్తలు తిను వేడి వేడి అన్నమునే పితృదేవతలు భుజింతురు. అట్లే శాకాపాకాల గుణాలను భోక్తలు చెప్పనంతవరకే పితృదేవతలు భుజిస్తారు. భోక్తలు తలకుపాగా మొదలగునవి చుట్టుకొని, దక్షిణాభిముఖులై కాళ్ళకు పాదుకలు ధరించి భుజించినచో ఆ అన్నం రాక్షసుల వశమౌతుందే గాని పితృదేవతలు దానిని తినరు. అట్లే శ్రాద్ధభోక్తలైన బ్రాహ్మణులు భోజనం చేస్తున్నపుడు వారు తినే ఆహారాన్ని చండాలుడు, ఊరపంది, కుక్క, కోడి, రజస్వల, నవుంసకుడు మొదలైన వారు చూడకూడదు. హోమం చేస్తున్నపుడు, దానం చేస్తున్నపుడు, శ్రాద్ధభోక్తలు తినునపుడు దర్భ, పొర్ణమానీ మొదలైన కర్మలలో, పితృకర్మలలో భోజనాన్ని చండాలుడు మొదలగువారు చూస్తే ఆ కర్మలన్ని వ్యర్థమై పోతాయి. ఊరపంది వాసన చూచినంత మాత్రాన, కోడి యొక్కగాలి వీచినంత మాత్రాన, కుక్క చూచినంత మాత్రాన, శూద్రుడు తాకుటచే వదార్థములన్ని అవవిత్రమౌతాయి. కుంటివాడుగాని, ఒంటికంటివాడుగాని, దాతయొక్క దాసుడుగాని, హీనగాత్రుడుగాని, అతిరిక్తగాత్రుడుగాని శ్రాద్ధభోజన సమయములో పరిసరములందుండరాదు. శ్రాద్ధ

తృతీయాధ్యాయం

సమయమున వచ్చిన అతిథిని, సన్యాసిని, భోజనార్థము వచ్చిన ఇతర బ్రాహ్మణులను శ్రాద్ధభోక్తల అనుమతితో యధాశక్తి పూజింపవలెను.

సార్వవర్ణికమన్నాద్యం సన్నీయాప్లావ్య వారిణా,
సముత్సు జేద్భుక్తవతామగ్రతో వికిరన్ భువి.244
అసంస్కృతప్రమితానాం త్యాగినాం కులయోషితామ్,
ఉచ్చిష్టం భాగధేయం స్యా ద్ధర్మేషు వికిరశ్చ యః.245
ఉచ్చేషణం భూమిగతమజిహ్వాస్యాశలస్య చ,
దాసవర్గస్య తప్త్రిత్యై భాగధేయం ప్రచక్షతే.246

భోక్తలందరు భోజనంచేసిన తరువాత మిగిలిన శాకపాకాలనన్నిటినీ తీసికొని కొద్దిగా నీరుపోసి ఒక పిండాన్ని చేసి శ్రాద్ధభోక్తల యెదుట దర్బలు పరచిన ప్రదేశంలో వికిరపిండాన్ని వేయవలెను. ఈ వికిర పిండాలు అగ్ని సంస్కారమునకు అర్హతలేని బాలురకు ఇంటిని వదలిపోయిన కులస్త్రీలకు, పెద్దలను వదలివంటరిగా నుండేవారికి అహారంగా ఔతాయి.

భూమియందు పడి మిగిలిపోయిన అన్నాన్ని కవటం సోమరితనం లేని దాసదాసీవర్గానికి అహారంగా పెట్టవలెను.

అసపిండక్రియా కర్మ ద్వీజాతేస్సంస్థితస్య తు,
అదైవం భోజయేచ్ఛాద్ధం పిండమేకం తు నిర్యపేత్. 247
సహపిండక్రియాయాం తు కృతాయామస్య ధర్మతః,
అనయైవావృతా కార్యం పిండనిర్యపణం సుతైః. 248

చనిపోయిన బ్రాహ్మణునకు సపిండీకరణము జరిగే వరకు విశ్వేదేవబ్రాహ్మణుడు, మహావిష్ణు స్వరూప బ్రాహ్మణులకు వదలి ఒకే బ్రాహ్మణుని నియమించి ఒకే పిండాన్ని పెట్టవలెను. తరువాత ఏకోద్దిష్ట విధానంతో శ్రాద్ధం చేయబడి సపిండీకరణం జరిగిన తరువాత విశ్వేదేవపూర్వకంగా నిష్క్వంతముగా (దేవపూర్వం దేవాంతం) శ్రాద్ధంచేసి మూడు పిండాలు పెట్టవలెను.

శ్రాద్ధం కృత్యా య ఉచ్చిష్టం వృషలాయ ప్రయవృతి,
సమూఢో నరకం యాతి కాలసూత్రమవాక్చిరాః. 249
శ్రాద్ధభుగ్నృషలీతల్పం తదహర్మ్యోఽధిగవృతి. .
తస్యాః పురీషే తన్నానం పితరస్తస్య శేరతే.250
వృష్ట్యా స్యదితమిత్యేవం తృప్తా నాచామయేత్తతః,
అచాంతాంశ్చానుజానీయాదభిభో రమ్యతా మితి.251
స్వధాస్త్రిత్యేవ తం బ్రూయుర్బ్రాహ్మణా నైదనంతరమ్,
స్వధాకారః పరా హ్యశీః సర్వేషు పితృకర్మసు.252
తతో భుక్తవతాం తేషా మన్నశేషం నివేదయేత్,
యథా బ్రూయుస్తథా కుర్యాదనుజ్ఞాత స్తతో ద్వైజైః.253

శ్రాద్ధం చేసిన తరువాత బ్రాహ్మణులు తిని పారవేసిన ఆహారాన్ని శూద్రున పెట్టకూడదు. అట్లే భోక్త ఆనాడు స్త్రీ సాంగత్యము చేయకూడదు. భోక్తలు చక్క భోజనం చేసిన తరువాత వారిని చక్కగా భోజనం చేసితిరా అని అడిగి వారు తృప్తి చెందినట్ల సమాధానం ఇచ్చిన తరువాతనే వారు చేతులు కడుక్కినుటకు నీళ్ళు ఇవ్వవలెను. విధంగా వారు భోజనం చేసిన చేతులు కడుగుకున్న తరువాత పెద్దలారా కూర్చుండుడ వారిని సుఖప్రదేశమున కూర్చుండబెట్టవలెను. భోక్తలైన బ్రాహ్మణులు తాము చక్క భోజనం చేసి చేతులు కడుగుకొని కూర్చున్న తరువాత 'స్వధాస్తు' అని చెప్పవలెను. 'స్వధాన' అనుమాటయే శ్రాద్ధమున గొప్పవైన ఆశీర్వచనము. అటుపిమ్మట శ్రాద్ధకర్త భుక్తశేషవ నేమి చేయవలెనని భోక్తలనడిగి వారు చెప్పినట్లు చేయవలెను.

పిత్ర్యై స్వదితమిత్యేవ వాచ్యం గోష్ఠే తు సుశ్రుతమ్,
సంపన్న మిత్యభ్యుదయే దైవే రుచితమిత్యపి. 254

అపరాహ్లా స్రథా దర్శనాస్తు సంపాదనం తిలాః,
సృష్టిర్బుష్టిర్విజాత్యాగ్ర్యాః శ్రాద్ధకర్యసు సంపదః. 255

దర్భాః పవిత్రం పూర్వాహ్లా హవిష్యాణి చ సర్వశః,
పవిత్రం యచ్చ పూర్వోక్తం విజ్ఞేయా హవ్యసంపదః. 256

మున్యన్నాని పయస్సోమో మాంసం యచ్ఛానుపస్కృతమ్,
అక్షారలవణం దైవ ప్రకృత్యా హవి రుచ్యతే. 257

పిత్రాదిశ్రాద్ధంలో స్వదితమని, గోష్ఠీశ్రాద్ధంలో సుశ్రుతమని, వృద్ధిశ్రాద్ధం సంపన్నమని, దైవశ్రాద్ధంలో రుచితమని ప్రశ్న వేయవలెను. ఇందలి గోష్ఠీ శ్రాద్ధాన్ని గూడ విశ్వామిత్రుడు తెలిపెను. దైవశ్రాద్ధం భవిష్యపురాణంలో చెప్పబడింది. అపరాహ్లాకాలు, దర్బలు, శ్రాద్ధానికి తగిన ప్రదేశాన్ని ఎన్నుకొనుట, యాచనచేయకుండ సంపాదించి వస్తువులు, అన్నాదిపాకాలు, సద్రాహ్మణులు శ్రాద్ధమున ప్రధానమైన సంపదలు. దర్బలు మంత్రాలు, పూర్వాహ్లా, మునులు భుజించు వస్తువులు ఇంకా ఇంతకుముందు చెప్పబ పవిత్రమైన వస్తువులు మొదలైనవి దైవ శ్రాద్ధంలో ప్రధానమైనవి. పాలు, సోమరసం, మంచిమాంసం, ఉప్పు, కారం లేని వస్తువులు వీటిని మునుల ఆహారపదార్థాలని అంటార

విసృజ్య బ్రాహ్మణాం స్త్రాం స్తు నియతో వాగ్యతశ్చుచిః,
దక్షిణాం దిశమాంకాంక్షన్ యాచేతేమాన్ వరాన్ పితౄన్. 258

శ్రాద్ధం పూర్తియైన తరువాత నియమంతోనుండి పరిమితమైన మాటలాడుట శ్రాద్ధభోక్తలైన బ్రాహ్మణులను పంపించి దక్షిణదిక్కును జూచుచు పితృదేవతలనీ విధం ప్రార్థింపవలెను.

దాతారో నోఽభివర్గంతాం వేదా స్సంతతిరేవచ,
శ్రద్ధా చనో మావ్యగమద్భూహదేయం చ నోఽస్తితి. 259

మా కులమున దాతలగు పురుషులు అభివృద్ధి చెందుదురు గాక. వేదము నధ్యయనము చేయుట, వేదార్థములనెరుగుట, వేద ప్రాతిపదిద్యములగు యాగప

తృతీయాధ్యాయం

చేయుటవలన అభివృద్ధి చెందుగాక. నా సంతతి అభివృద్ధి చెందుగాక. మాకు వేదము యొక్క అర్థము తెలిసికొనుటలో శ్రద్ధపెరుగు గాక. ఇతరులకు దానము చేయుటకై ధనము వర్ధిల్లుగాక అని ప్రార్థించవలెను.

వివనిర్వపణం కృత్వాపిండాం స్థాన్తదనంతరమ్.

గాం విప్రమజమగ్నిం వా ప్రాశయేదపు వాక్తిపేత్. 260

పిండనిర్వపణం కేచిత్పరస్తాదేవకుర్యతే.

వయోభిః భాదయంత్యన్యే ప్రక్షిపంత్యనలే ఽపు వా. 261

పతివ్రతా ధర్మపత్నీ పితృపూజనతత్పరా.

మధ్యమం తు తతః పిండమద్యాత్సమ్యక్ సుతార్ధినీ. 262

ఆయుష్మంతం సుతం సూతే యశోమేధానమన్వితమ్,

ధనవంతం ప్రజావంతం సాత్వికం ధార్మికం తథా. 263

అన్నశేషాన్ని గురించి భోక్తలనడిగి వారి యనుజ్ఞపై పిండాన్ని గోవునకు గాని, బ్రాహ్మణునికి గాని, మేకకుగాని పెట్టవలెను. లేనిచో అగ్నిహోత్రములోగాని, నీటియందు గాని వేయవలెను. పిండ ప్రదానాన్ని కొందరు భోక్తలు భుజించిన తరువాత చేస్తారు. కొందరు ఆ పిండాలను పక్షులకు పెట్టుతారు. పతివ్రత పితృపూజా పరాయణయగు శ్రాద్ధ కర్త ధర్మపత్ని పుత్ర సంపదకొరకు మధ్యమ పిండమైన పితామహ పిండాన్ని భక్షింపవలెను. ఆ విధంగా భక్షించుట వల్ల ఆమెకు ఆయుష్మంతుడు కీర్తి, బుద్ధిసమన్వితుడు, ధనవంతుడు, సంతానవంతుడు, సాత్వికుడు, ధార్మికుడు ఐన పుత్రుడు కలుగుతాడు.

ప్రక్షాళ్య హస్తావాచమ్య జ్ఞాతిప్రాయః ప్రకల్పయేత్,

జ్ఞాతిభ్యోన్నత్సృతం దత్వా బాంధవా నపి భోజయేత్ 264

తరువాత శ్రాద్ధకర్త హస్తప్రక్షాళనం, ఆచమనం చేసి జ్ఞాతులు బంధువులందరికి భోజనం పెట్టవలెను.

తతో గృహబలిం కుర్యాదితి ధర్మోవ్యవస్థితః

ఉచ్చేషణం తుతత్తి ష్టేద్యావ ద్విప్రాచినర్జితాః 265

శ్రాద్ధభోక్తలైన బ్రాహ్మణులనందరిని పంపిన తరువాత వారి యుచ్చిష్టాన్ని తీసి ఆ స్థలాన్ని పరిశుభ్రం చేసి వైశ్వదేవం, బలిహోమం, నిత్యశ్రాద్ధం, అతిథిభోజనం జరుపవలెను.

హవిర్యచ్చిర రాత్రాయ యచ్చానంత్యాయ కల్యతే

పితృభ్యోవిధివద్దత్తం తత్ ప్రవక్ష్యామ్యశేషతః 266

పితృదేవతలకెట్టి హవిస్సులనిస్తే వారికి చాలాకాలంవరకు తృప్తి కలుగుతుందో ఆ విషయాలన్నిటినీ చెప్పెదనని భృగు మహర్షి తెలిపెను.

తిలైర్ల్యహియవైర్వాపైరభ్యర్చ్యులఫలేన వా,

దత్తేన మానం తృప్యంతి విధివత్పితరో నృణామ్. 267

నూపులు, బియ్యం, యవలు, మినుములు, ఫలమూలాలు, మాంసం మొదలైన వానిని శాస్త్రప్రకారమిస్తే వారి పితృదేవతలు సంతోషపడతారు.

ద్యౌ మాసౌ మత్యమాంసేన త్రీన్ మాసాన్ హరిజేన తు,

ఔరభ్రేణాధ చతురః శశునేనాధ పంచ వై. 268

షణ్మాసాం శ్చాగమాంసేన పార్ష తేన చ సప్త వై,

అష్టావేణస్య మాంసేన రౌర వేణ సనైవతు 269

దశమాసాంస్తు తృవ్యంతి వరాహమహిషామిషైః

శశకూర్యయోస్తు మాంసేన మాసానేకాదతైవ తు. 270

సంవత్సరం తు గవ్యేన పయసా పాయసేన చ,

వాల్మీకీనస్య మాంసేన తృప్తిర్వాదశ వార్షికీ 271

కాలశాకం మహాశల్కాః ఖడ్గలోహమిషం మధు,

ఆసంత్యామైవ కల్పంతే మున్యన్నాని చ సర్వశః 272

శ్రాద్ధంలో మత్స్యాలను వండినచో రెండు నెలలు, లేడిమాంసం వల్ల మూడు నెలలు, గొట్టే మాంసంచే నాలుగు నెలలు, పక్షి మాంసంతో ఐదు నెలలు, మేకమాంసంతో ఆరు నెలలు, చారలున్న జింకమాంసంతో ఏడు నెలలు, కృష్ణమ్మగ మాంసంచే ఎనిమిది నెలలు, దుప్పి మాంసం చే తొమ్మిది నెలలు, ముళ్లపంది, అడవిదున్న వీటి మాంసములచే పదినెలలు, కుందేలు, తాబేలు వీని మాంసంచే పదకొండునెలలు, ఆవు పాల పాయసముతో సంవత్సరము వార్షిణసమను ముసలి మేకపోతు మాంసముచే పన్నెండు సంవత్సరములు పితృదేవతలు తృప్తి పొందుతారు. కాలశాకమనే శాకం, ముండ్లు గల చేపలు, ఖడ్గమ్మగము, ఎఱ్ఱనిపొట్టేలు, నివ్వరి ధాన్యము, తేనె మొదలగు మున్యన్నములచే పితరులు అంతుచేసి కాలం తృప్తి పొందుతారు.

యత్కించిన్మధునా మిశ్రం ప్రదద్యాత్తు త్రయోదశీమ్,

తదవ్యక్షయమేవ స్యాద్యర్హాసు చ మఘాసు చ 273

అపి నస్య కులే జాయాద్యోనో దద్యాత్త్రయోదశీమ్,

పాయసం మధునర్పిర్యాం ప్రాక్పాయే కుంజరస్య చ 274

యద్యద్దదాతి విధివత్సమ్యక్ శ్రద్ధాసమన్వితః,

తత్తత్ప్రత్యాజాం భవతి పరత్రానంతమక్షయమ్ 275

కృష్ణపక్షే దశమ్యాదౌ వర్షయిత్వా చతుర్దశీమ్,

శ్రాద్ధే ప్రశస్తా స్తిథయో యథైతా న తథేతరాః 276

యుక్తు కుర్యన్ దినర్షేషు సర్వాన్ కామాన్ సమశ్చుతే,

అయుక్తు తు పితౄన్ సర్వాన్ ప్రజాం ప్రాప్నోతి పుష్కలామ్ 277

యథా చైవాపరః పక్షః పూర్వపక్షాద్విశిష్యతే,

తథా శ్రాద్ధస్య పూర్వాష్టాదపరాష్టో విశిష్యతే 278

చతుర్థాధ్యాయం

వర్ష ఋతువునందు, మఖా నక్షత్రముతో నున్న త్రయోదశినాడు తేనెతో కూడిన ఏ పదార్థమైనా శ్రాద్ధంలో ఇస్తే అది కూడా పితరులకు అక్షయతృప్తినిస్తుంది. మఖాయుక్త త్రయోదశి నాడు అపరాహ్ణకాలంలో (శ్రాద్ధదినమున) తేనె, నేయి గల పాయసం ఇచ్చేవాడు మాకులంలో పుట్టాలి అని పితృదేవతలు ఆశిస్తారు. శ్రద్ధాసక్తులతో శాస్త్ర పద్ధతిననుసరించి పితృదేవతలకు ఏ వస్తువును సమర్పించిన అది పితృదేవతలకు అనంతము, అక్షయమైన సంతోషాన్నిస్తుంది. కృష్ణ పక్షచతుర్దశి తప్ప కృష్ణ పక్షంలో దశమి నుండి అమావాస్య వరకున్న తిథులు శ్రాద్ధంలో శ్రేష్ఠమైనట్లు తక్కిన తిథులు కావు. సరిసంఖ్యగల తిథులు నక్షత్రాలలో శ్రాద్ధం చేసినవాడు సమస్తమైన కోరికలను పొందుతాడు. అట్లే బేసి సంఖ్యగల తిథులు, నక్షత్రములలో శ్రాద్ధం చేస్తే పుష్కలమైన సంతానాన్ని పొందుతాడు. శ్రాద్ధంలో శుక్లపక్షంకంటె కృష్ణపక్షం శ్రేష్ఠమైనట్లే అపరాహ్ణం పూర్వాహ్ణం కంటె శ్రేష్ఠమైనది.

ప్రాచీనావీచినా సమ్యగపసవ్యమతంద్రిణా,

పిత్ర్య మానిధనాత్కార్యం విధివద్దర్శ పాణినా 279

రాత్రౌ శ్రాద్ధం న కుర్యంతి రాక్షసీ కీర్తితాహినా

సంధ్యయోరుభయోశ్చైవ సూర్యంచైవాచిరోదితే 280

శ్రాద్ధకర్త ప్రాచీనావీచియై (జందెమును కుడిభుజముపై వేసికొని) దర్భలు చేతిలో పట్టుకొని అపసవ్యంగా పితృకార్యాన్ని మృతుడైన దినంనుండి పితృకార్యాలన్ని పూర్తియగు వరకు చేయవలెను. ఎట్టి స్థితిలోను రాత్రిపూట శ్రాద్ధం పెట్టరాదు. రాత్రిని రాక్షసి అని పిలుస్తారు. అట్లే ఉభయ సంధ్యలలోను, సూర్యోదయమైన వెంటనే శ్రాద్ధమాచరింపవద్దు.

అనేన విధినా శ్రాద్ధం త్రిరభ్యస్యేహ నిర్యపేత్,

హేమంత గ్రీష్మ వర్షాసు పాంచయజ్ఞికమన్వహమ్. 281

స పైతృయజ్ఞయో హోమా లోకికేగ్నౌ విధీయతే,

స దర్శన విని శ్రాద్ధ మాహితాగ్నేర్విజన్యనః 282

ఈ విధంగా శ్రాద్ధాన్ని సంవత్సరానికి మూడుమార్లు హేమంత, గ్రీష్మ, వర్ష ఋతువులలో చేయవలెను. అట్లే తమ తమ ఆచారాన్ననుసరించి కుంభ, వృషభ, కన్య మాసములందు (సౌరమాసముననుసరించి) చేయవలెను. పంచమహాయజ్ఞాలు నడచుటకై ఒక బ్రాహ్మణుని ప్రతిదినం నియోగించాలి. పితృయజ్ఞానికి సంబంధించిన హోమాన్ని లోకికమైన గార్హపత్యాగ్నిలో ఎప్పుడూ చేయకూడదు. అట్లే ఆహితాగ్నియైన బ్రాహ్మణుడు అమావాస్య తప్ప మిగిలిన దినాలలో శ్రాద్ధం చేయకూడదు. మృతాహశ్రాద్ధమునకు మాత్రం ఏ నియమం లేదు.

యదేవ తర్చయత్యద్విః పితౄన్ స్నాత్యా ద్విజోత్తమః,

తే నైవ కృత్స్నమాప్నోతి పితృయజ్ఞక్రియాఫలమ్. 283

బ్రాహ్మణోత్తముడు ప్రతిదినం స్నానం చేయగనే చేయు పితృతర్పణంతో పితృయజ్ఞఫలితమంతయు పొందును.

మనుస్మృతి

వసూన్ పదంతి పితౄన్ రుద్రాంతైవ పితామహన్,
ప్రపితామహం స్రథాదిత్యాన్ శ్రుతిరేషా ననాతనీ 284

శ్రాద్ధంలో పితరులు వసువులని, పితామహులు రుద్రులని, ప్రపితామహులు ఆదిత్యులని వేదములు చెప్తున్నాయి.

విఘసాశీ భవేన్నిత్యం నిత్యం వాఽమృతభోజనః
విఘసో భుక్తశేషం తు యజ్ఞశేషం తథాఽమృతమ్. 285

అతిథులు భుజించిన తరువాత మిగిలిన దానిని భుజిస్తే అతడు విఘసాన్ని తినువాడౌతాడు. అట్లే యజ్ఞశేషాన్ని భుజిస్తే అతడు అమృతాన్ని తిన్నవాడౌతాడు. ఇది శ్రాద్ధానికి సంబంధించినది కావున ఇచ్చట భుక్త శేషమనగా శ్రాద్ధంలో భోక్తల శేషమని అనుకొనవలెను.

ఏతద్వ్యోఽభిహితం సర్వం విధానం పాంచయజ్ఞికమ్,
ద్విజాతిముఖ్యవృత్తీనాం విధానం శ్రూయతామితి, 286

ఓ మునులారా! మీకింతవరకు పంచయజ్ఞాలకు సంబంధించిన విషయాలన్నింటిని తెలిపాను. ఇక బ్రాహ్మణులకు సంబంధించిన వృత్తులగురించి వివరంగా చెబుతానని భృగుమహర్షి పలికినాడు.

ఇతి మానవేధర్యశాస్త్రే భృగు ప్రోక్తాయాం సంహితాయాం ధృతీయోఽధ్యాయః
భృగుమహర్షి చెప్పిన మానవధర్మశాస్త్రమను సంహితయందు మూడవ అధ్యాయము సమాప్తము.

చతుర్థాధ్యాయం

చతుర్థమాయుషో భాగముపితాఽఽద్యం గురావిహ,
ద్వితీయమాయుషో భాగం కృతదారో గృహే వసేత్. 1

అద్రోహేజైవభూతానా మల్పద్రోహేణ వా పునః
యా వృత్తిస్తాం సమాస్థాయ విప్రో జీవేదనాపది.2

యాత్రామాత్ర ప్రసిద్ధ్యర్థం సైః కర్మభిరగర్హితైః
అక్లేశేన శరీరస్య కుర్యేత ధనసంచయమ్ 3

ఋతామృతాభ్యాం జీవేత్తు మృతేన ప్రమృతేన వా,
సత్యాన్యతాభ్యామపి వా న శ్వవృత్త్యా కదాచన. 4

ఋతముఞ్చశీలం జ్ఞేయమమృతం స్వాదయాచితమ్,
మృతం తు యాచితం భైక్షం ప్రమృతం కర్షణం స్మృతమ్.5

సత్యాన్యతం తు వాణిజ్యం తేన చైవాపి జీవ్యతే,
సేవా శ్వవృత్తిరాభ్యాతా తస్మాత్తాం పరివర్తయేత్.6

చతుర్థాధ్యాయం

కుసూలధాన్యకో వా స్యాత్కుంభీధాన్యక ఏవ వా,

త్ర్యహైహికో వాపి భవేదశ్వస్తనిక ఏవ వా.7

ద్విజాడు వయస్సులో నాల్గవ భాగం అనగా ఇరువై సంవత్సరాలు గురువు దగ్గర ఉండి తరువాత పెండ్లి చేసుకొని ఇంటి దగ్గర ఉండవలెను. ఆ సమయంలో అతడు జీవులను బాధపెట్టక లేక స్వల్పముగా బాధకలిగిస్తూ తన వృత్తిననుసరించి బ్రదుకవలెను. జీవిత యాత్ర గడుపుటకై ఇతరులు నిందింపని కర్మలనాచరిస్తూ తన శరీరాన్ని మిక్కిలి కష్టపెట్టక ధనం సంపాదించాలి. ఆపద లేనప్పుడు ఋతం, అమృతం, మృతం, ప్రమృతం అనే పద్ధతులచే జీవించాలే కాని ఎట్టి పరిస్థితులలోను శ్వవృత్తిచే (ఇతరుల సేవించి) కాలం గడుపరాదు. పై వాటిలో ఋతమనగా ఉంఛశిలావృత్తి అనగా ఎవరికీ సంబంధం లేని ప్రాంతాలలో పడ్డ గింజలను ఏరుకొని తినుట, ఇక రెండవదైన అమృతమనగా ఇతరులనెవ్వరిని యాచింపక బ్రదుకుట. మృతమనగా ఇతరులను యాచన చేసి బ్రదుకుట. ప్రమృతమనగా సేద్యం చేసి బ్రదుకుట, వర్తకాన్ని సత్యాన్వతమని అంటారు. దానితోనైన బ్రతకవచ్చును గాని శ్వవృత్తి అనబడే సేవకావృత్తిచే జీవితం గడుపుట నిందింపదగినది. శ్వవృత్తికాక ఇతర వృత్తులచే జీవించుటకు వీలులేని సమయంలో కుసూలధాన్యకుడు లేక కుంభీధాన్యకుడు లేక త్ర్యహైహికుడు కానిచో అశ్వస్తనికుడు కావలెను. కుసూల ధాన్యకుడనగా తనకు తనసేవకులకు మూడు సంవత్సరాల వరకు ఇంక ఎక్కువకాలమైనా సరిపడు ధాన్యాన్ని గాడిలలో నింపుకొనువాడు. తనకు, తన భృత్యులకు సంవత్సరం వరకు సరిపడే ధాన్యాన్ని నిలువచేసుకొను వానిని కుంభీధాన్యకుడంటారు. మూడుదినాలకు మాత్రం సరిపడే ధనధాన్యాల నిల్వచేసికొనువానిని త్ర్యహైహికుడని పిలుస్తారు. మరుసటి దినానికి మాత్రం సరిపడే ధాన్యాదికాన్ని నిలువ జేసికొనేవాడు అశ్వస్తనికుడు.

చతుర్థామపి వైతేషాం ద్విజానాం గృహమేధినామ్,

జ్యాయాన్ పరః పరో జ్ఞేయో ధర్మతో లోకజిత్రమః8

షట్కలైకో భవత్యేషాం త్రిభిరన్యః ప్రవర్తతే,

ద్యాభ్యా మేకశ్చతుర్థ స్తు బ్రహ్మనత్రేణ జీవతి.9

పైన జెప్పిన నాలుగు తెగలలో తరువాతి వారు ఆ తరువాతి వారు చాల శ్రేష్ఠులు. ఎందుకనగా వారు జీవికకై సంపాదన చేయుటకంటే పరమాత్మ చింతనకై తమ సమయాన్ని వెచ్చిస్తారు. ఈ నాలుగు తెగలలో బహు కుటుంబము కలవాడు ఋతం, అమృతం, మృతం, ప్రమృతం, సత్యాన్వతం, వృద్ధి జీవనమనే ఆరు విధానాలుగా బ్రదుకవచ్చును. పైవారికంటే తక్కువ కుటుంబం కలవాడు యాజన, అధ్యాపన, ప్రతిగ్రహములనెడు మూడు పద్ధతులచే జీవించవచ్చును. ఇంకా తక్కువ కుటుంబం కలవాడు యాజన, అధ్యాపనములచేతనే జీవింపవలెను. మిక్కిలి తక్కువ కుటుంబ భారము కలవాడు. వేదాధ్యాపనం చేతనే జీవింపవలెను.

వర్తయంశ్చ శిలోంభాభ్యామగ్ని హోత్రపరాయణః,

ఇష్టిః పార్వాయనాంతీయాః కేవలా నిర్వపేత్సదా.10

మనుస్మృతి

శిలోంభావృత్తిచే జీవించువాడు ధనమాత్ర సాధ్యాలైన యాగాలను చేయజాలడు కావున అతడు అగ్నిహోత్రాన్ని కాపాడుకొనుచు దర్భ, పూర్ణమాసాలను ఆగ్రయణము అను యాగాలను మాత్రం చేయవలెను.

న లోకవృత్తం వర్తేత వృత్తి హేతోః కథంచన,
అజిహ్యమశరాం శుద్ధాం జీవేద్బ్రాహ్మణజీవికామ్. 11
సంతోషం పరమాస్థాయ సుఖార్థీ సంయతో భవేత్,
సంతోషమూలం హి సుఖం దుఃఖమూలం విపర్యయః. 12
అతోన్యతమయా వృత్త్యా జీవంస్తు స్నాతకో ద్విజః,
స్వర్గాయుష్యయశస్యాని వ్రతానీమాని ధారయేత్. 13

బ్రాహ్మణుడు ఇతరుల వలె ఇచ్చకపు మాటలాడుట, నవ్వలాటలాడుట మొదలగు లోక ప్రవృత్తిని అనుసరింపకూడదు. అతడు చక్కని మార్గములో మోసపు ప్రవృత్తి లేక జీవింపవలెను. అతడు సుఖం కావలెనని కోరుకున్నప్పటికిని యమనియమాలతో సంతోషంతో ఉండవలెను. సంతోషం వల్ల సుఖం కలుగుతుంది. లేనిచో దుఃఖం కలుగుతుంది. అందువల్ల పైన పేర్కొన్న ఋతం మొదలగు వృత్తులలో దేనినైన స్వీకరించి స్వర్గం ఆయుస్సు, కీర్తిని కలిగించే ఈ వ్రతాలను అనుష్ఠించవలెను.

వేదోదితం స్యకం కర్మ నిత్యం కుర్యాదతంద్రితః,
తద్ధి కుర్యన్ యథాశక్తి ప్రాప్నోతి పరమాం గతిమ్. 14
నేహేతార్థాన్ ప్రసంగేన న విరుద్ధేన కర్మణా,
న విద్యమా నేవ్యర్థేషు నార్తామపి యతస్తతః. 15
ఇంద్రియార్థేషు సర్వేషు న ప్రసజ్యేత కామతః,
అతిప్రసక్తిం చైతేషాం మనసా సన్నివర్తయేత్ 16
సర్వాన్ పరిత్యజే దర్థాన్ స్వాధ్యాయస్య విరోధినః,
యథా తథాధ్యాపయంస్తు సాహ్యస్య కృతకృత్యతా 17
వయసః, కర్మణో Z ర్థస్య శ్రుతస్యాభిజనస్య చ,
వేషవాగుభిసారూప్యమాచరన్ విచరేదిహ 18
బుద్ధి వృద్ధికరాణ్యశు ధన్యాని చహితాని చ,
నిత్యం శాస్త్రాణ్యవేక్షేత నిగమాం శ్రైవ వైదికాన్ 19
యథా యథా హి పురుషః శాస్త్రం సమధిగచ్ఛతి.
తథా తథా విజానాతి విజ్ఞానం చాన్య రోచతే 20

బ్రాహ్మణుడు వేదమునందు చెప్పబడ్డ కర్మను చక్కగా అనుష్ఠిస్తే అతనికి ఉత్తమగతి లభిస్తుంది. బ్రాహ్మణులకు విరుద్ధమైన కర్మల ద్వారా ధనాన్ని మాత్రం సంపాదించ కూడదు. ధనమున్నా లేకున్నా కష్టస్థితిలో సహితం అన్యాయంగా ధనం సంపాదించకూడదు. సకలేంద్రియ విషయాలను మోహంతో కోరరాదు. ఈ ఇంద్రియ విషయాలందు ఎక్కువ

కోరికను పెట్టుకొనక మనస్సును వాటినుండి మరల్చవలెను. వేదాన్ని అధ్యయనం చేయుటకు ఆటంకంగా ఉన్న సమస్త విషయాలను వదలిపెట్టి తాను నేర్చుకొన్న వేదాలను ఇతరులకు చెప్పవలెను. దానివలననే అతడు కృతకృత్యుడౌతాడు. తన వయస్సు, యాగం మొదలైన కర్మ తాను చదివిన విద్య, తన బంధుజనం, వీనికి దగిన వేషభాషలతో చక్కగా తిరుగవలెను. తర్వగా బుద్ధిని పెంచు వ్యాకరణ మీమాంసాస్మృతిపురాణాలను, ధనాన్ని తెచ్చిపెట్టే అర్థశాస్త్రాలను, ఇహంలో జనులకు ఉపకరించే వైద్యం జ్యోతిషం మొదలైన శాస్త్రాలను వేదార్థాన్ని తెలిసే గ్రంథాలను ప్రతిదినం పఠింపవలెను. పురుషుడు శాస్త్రాలను చదివిన కొద్ది అతనికి జ్ఞానం దినదినం అభివృద్ధి చెందుతుంది.

ఋషి యజ్ఞం దేవయజ్ఞం భూత యజ్ఞం చ సర్వదా
నృయజ్ఞం పితృయజ్ఞం చ యథాశక్తి న హాపయేత్ 21

ఏతానేకే మహాయజ్ఞాన్ యజ్ఞశాస్త్రవిదో జనాః,
అనీహమానాన్పతతమింద్రి యేష్యేవ జుహ్యతి 22

వాచ్యేకే జుహ్యతి ప్రాణం ప్రాణే వాచం చ సర్వదా,
వాచి ప్రాణే చ పశ్యంతో యజ్ఞ నిర్వృత్తిమక్షయామ్ 23

జ్ఞానేనైవాపరే విప్రా యజం త్యేతైర్వృథై స్సదా,
జ్ఞానమూలం క్రియామేషాం పశ్యంతో జ్ఞాన చక్షుషా 24

అగ్ని హోత్రం చ జుహూయాదాద్యంతే ద్యునిశోస్సదా,
దర్శేన చార్థమాసాంతే పౌర్ణమాసేన చేవ హి. 25

సస్యాంతే నవసస్యేష్ట్యా తథర్హంతే ద్విజోఽధ్యరైః
పశునా త్యయనస్యాదౌ సమాంతే సామికైర్వృథైః 26

గృహస్థుడు ఋషి యజ్ఞాన్ని (తర్పణాన్ని) దేవయజ్ఞాన్ని (దేవతారాధన) భూతయజ్ఞం (వైశ్వదేవం) నృయజ్ఞం (అతిథిపూజ) పితృయజ్ఞం (శ్రాద్ధము) వీటిని యథాశక్తి ఎల్లప్పుడు చేస్తూ ఉండాలి. కొందరు పెద్దలు పై పంచయజ్ఞాలందు కోరికను వదలివేసి తమ ఐదు జ్ఞానేంద్రియములయందే హోమం చేస్తారు. మరి కొందరు పెద్దలు యజ్ఞఫలం వాక్కులో, ప్రాణంలో ఉందని భావిస్తూ ప్రాణాన్ని వాక్కులో, వాక్కును ప్రాణంలో అణచుకొని యజ్ఞఫలితాన్ని పొందుతారు. ఇంకా కొందరు బ్రహ్మజ్ఞానులు తమ జ్ఞాననేత్రంచే సకల యాగాలు జ్ఞానమూలములైనవని భావించి ఆ జ్ఞానాన్నే చక్కగా పొందుటకు ప్రయత్నిస్తారు. సాయంప్రాతఃకాలాలలో అగ్నిహోత్రాన్ని చేయవలెను. అట్లే అమావాస్య నాడు దర్శయాగాన్ని, పూర్ణిమనాడు పౌర్ణిమాసియాగాన్ని చేయవలెను. ధాన్యం అయిపోవునపుడు (కొత్త ధాన్యము వచ్చినపుడు) నవసస్యయాగాన్ని, ఋతువుల చివర చాతుర్మాసమువంటి యాగాలను, ఉత్తరదక్షిణాయనముల మొదట పశువధ రూపమైన యాగాన్ని, సంవత్సరాంతంలో సోమరసం కల అగ్నిష్టోమయాగాన్ని చేయవలెను.

సానిష్ట్యా నవసస్యేష్ట్యా పశునా చాగ్నిమాన్ ద్విజః
నవాన్న మద్యాన్యాంసం వా దీర్ఘ మాయుర్జిజీవిషుః 27

మనుస్మృతి

నవేనానర్చితా హ్యన్య పశుహవ్యేన చాగ్నయః,

ప్రాణానేవాత్మమిచ్ఛంతి నవాన్నామిషగర్ధినః 28

అహితాగ్నియైన బ్రాహ్మణుడు నవసస్యేష్టిని చేయక కొత్త బియ్యపుటన్నమును తినరాదు. అట్లే పశుయాగం చేయక మాంసం తినరాదు. అతడు నవసస్యేష్టిని పశుయాగం చేయకపోతే అగ్నులు నవాన్నం, మాంసం పైగల కోరికతో యజమాని ప్రాణాలనే హరిస్తాయి.

అసనాశనశయ్యాభిరద్భిర్యూలఫలేన వా,

నన్య కశ్చిద్యసేధేహే శక్తితోఽనర్చితోఽతిథిః 29

పాషండినో వికర్యస్థాన్ బైడాల వ్రతకాన్ శరాన్,

హైతుకాన్ బక వృత్తింశ్చ వాఙ్మాత్రేణాపి నార్చయేత్ 30

వేదవిద్యా వ్రతస్నాతాన్ శ్రోత్రియాన్ గృహమేధినః,

పూజయేద్ధవ్యకవ్యేన వివరీతాంశ్చ వర్ణయేత్. 31

శక్తితోఽపచమానేభ్యో దాతవ్యం గృహమేధినా,

సంవిభాగశ్చ భూతేభ్యః కర్తవ్యోఽనువరోధతః 32

అహితాగ్ని తన ఇంటికి వచ్చిన అతిథిని అసనం, శయ్య, మంచినీరు, ఫలమూలాలచే అర్చించకపోయినట్లైతే అతని ఇంటిలో ఏ అతిథి కూడ ఉండరాదు. అట్లే అతడు అతిథికాలంలో వచ్చినా పాషండులను, శాస్త్రవిరుద్ధమైన కర్మలు చేయువారిని, పిల్లి, కొంగలవలె ప్రవర్తించువారిని, వేదాలను నమ్మనివారిని, వేదవిరుద్ధంగా తర్కవాదాలు చేయువారిని మంచి మాటచే సహితం సత్కరింపరాదు. వేదాలను పూర్తిగా జదివి వ్రతాలను పూర్తి చేయక సమావర్తనం చేయు విద్యాస్నాతకుని, వ్రతాలను పూర్తి చేసినప్పటికీ వేదాలను పూర్తిగా జదువక ఇంటికి మరలిన వ్రతస్నాతకుని, వేదాలను పూర్తి చేసి వ్రతాలను పూర్తి చేసిన విద్యా వ్రతస్నాతకుని గృహస్థుడు హవ్యకవ్యాలతో గౌరవించాలి. మిగిలినవారిని గౌరవింపక వదలిపెట్టవచ్చును.

వంటచేయక భోజనాన్ని బిచ్చమెత్తే బ్రహ్మచారి, సన్యాసి మొదలగువారికి గృహస్థుడు శక్తికొద్ది భిక్షను ఇవ్వవలెను. వృక్షాలు జంతువులు మొదలైన వాటిని వాటి వాటికి తగినట్లు సంతృప్తి జేయవలెను.

రాజతో ధనమిన్విచ్ఛేత్సంసీదన్ స్నాతకః క్షుధా,

యాఙ్మాంతేవాసినో ర్వాపి న త్యన్యత ఇతి స్థితిః. 33

నసీదేత్స్నాతకో విప్రః క్షుధా శక్తః కథంచన,

న జీర్ణమలవద్వాసా భవేచ్ఛ విభవే సతి 34

క్లుప్త కేశనఖ శ్మశ్రు ధాంతశ్చక్లాంబరశ్చుచిః,

స్యాధ్యాయే చైవ యుక్తస్యోన్నిత్యమాత్మహితేషు చ. 35

వైణవీం ధారయేద్యష్టిం సోదకం చ కమండలుమ్,

యజ్ఞోపవీతం వేదం చ శుభే రౌక్మే చ కుండలే 36

స్నాతకవ్రతం చేసికొన్నవాడు ఆకలితో బాధపడుచున్నప్పుడు మాత్రమే క్షత్రియునినుండి, తనచే యాగం చేయించుకొన్న వానినుండి, తన శిష్యుని నుండి ధనాన్ని స్వీకరింపవచ్చు గాని ఇతరులనుండి ధనాన్ని పొందరాదు. విద్యా వ్రతస్నాతకుడైన బ్రాహ్మణుడు తనకు ధనమిచ్చే రాజువంటివారుండగా ఆకలిచే బాధపడరాదు. అదే విధంగా తనకు ధనం దొరికినప్పుడు చిరిగిపోయిన మురికి పట్టిన వస్త్రాలు ధరింపరాదు. అతడు విహితకాలంలో వెంట్రుకలను కొరిగించుకొని, గోళ్ళను కత్తిరించుకొని, తెల్లని వస్త్రాలు ధరించి పరిశుద్ధుడై, వేదాన్ని అధ్యయనం చేస్తూ తనకు హితమైన పనులు చేయవలెను. అతడు వెదురు కఱ్ఱను, నీటితో నున్న కమండలువును, జందెమును, బంగారు కుండలాలను ధరింపవలెను.

నేక్షతోద్యంతమాదిత్యం నాస్తంయంతం కదాచన,
నోపస్పృష్టం న వారిష్టం న మధ్యం నభసో గతమ్. 37

న లంఘయేద్యత్సతంత్రీం న ప్రధావేచ్చ వర్షతి,
న చోదకే నిరీక్షేత స్వం రూపమితి ధారణా 38

మృదం గాం దైవతం విప్రం ఘృతం మధు చతుష్పథమ్,
ప్రదక్షిణాని కుర్యేత ప్రజ్ఞాతాంశ్చ వనస్పతీన్. 39

అతడెప్పుడు కూడ ఉదయించుచున్న లేక అస్తమించుచున్న సూర్యుని చూడరాదు. అట్లే సూర్యుడు రాహుగ్రస్తుడై యుండగా, నీటియందు ప్రతిఫలించియుండగా, మధ్యాహ్నమున ఉన్నప్పుడు చూడరాదు. అతడు దూడకట్టుత్రాటిని దాటరాదు. వర్షం పడుతున్నప్పుడు పరుగెత్తరాదు. నీటిలో ప్రతిఫలించిన తన ప్రతిబింబాన్ని చూడరాదు. ప్రయాణం చేస్తున్నప్పుడు మట్టిదిబ్బ, అవు, దేవతాప్రతిమలు, నేతికుండ, తేనెకుండ, నాలుగు దారులు కలియుచోటు, రావి, మఱ్ఱి వంటి గొప్ప వృక్షాలు తటస్థపడితే ప్రదక్షిణం చేస్తూ పోవలెను.

నోవగ చేత్రమత్తోఽపి స్త్రియమార్తవదర్శనే,
సమానశయనే చైవ న శయిత తయా సహ. 40

రజసాభిషృతాం నారీం నరస్య హ్యుపగచ్ఛతః,
ప్రజ్ఞా తేజో బలం చక్షురాయుశ్చైవ ప్రహీయతే 41

తాం వివర్జయత స్తస్య రజసా సమభిషృతామ్,
ప్రజ్ఞా తేజో బలం చక్షురాయుశ్చైవ ప్రవర్ధతే 42

కామార్తుడైనను రజోదర్శనకాలమందు స్త్రీతో కూడరాదు. అట్లే ఒకే శయ్యపై పడుకొని యుండకూడదు. ముట్టైన స్త్రీతో సంగమించినచో అతని ప్రజ్ఞ, తేజస్సు, బలం, దృష్టి, ఆయుస్సు నశిస్తున్నాయి. లేనిచో ప్రజ్ఞాదిగుణాలు అభివృద్ధి చెందగలవు.

నాశ్చీయాద్యార్యయా సార్థం నైనామీక్షేత చాశ్చ తీమ్,
క్షువతీం జృంభమాణాం వా న చాసీనాం యథాసుఖమ్ 43

నాంజయంతీం స్యకే నేత్రే న చాభ్యక్తామనావృతామ్,
న వశ్యేత్ ప్రసవంతీం చ తేజస్కామో ద్విజోత్తమః. 44

నాన్నమద్యాదేకవాసా న నగ్నస్నానమాచరేత్
న మూత్రం పథి కుర్యేత న భస్మని న గోవ్రజే 45

న ఫాలకృష్టే న జలే న చిత్వాం న చ పర్యతే,
న జీర్ణ దేవాయతనే న వల్మికే కదాచన 46

న ససత్సేషు గర్తేషు న గచ్ఛన్నాపి చ స్థితః,
న నదీతిర మాసాద్య న చ పర్యత మస్తకే 47

వాయుగ్ని విప్రామాదిత్యమపః పశ్యం నైవైవ గాః,
న కదాచన కుర్యేత విఘ్నాత్రస్య విసర్జనమ్ 48

భార్యతో కలసి భోజనం చేయకూడదు. పైగా భార్య భోజనము చేస్తున్నప్పుడు, తుమ్ముచున్నప్పుడు, ఆవులిస్తున్నప్పుడు, కాళ్ళు చాచుకొని కూర్చున్నప్పుడు చూడకూడదు. అట్లే భార్య కండ్లకు కాటుక పెట్టుకొనుచున్నప్పుడు, అభ్యంగనం చేసికొనుచున్నప్పుడు, పైటలేక యున్నప్పుడు, ప్రసవించుచున్నప్పుడు తేజస్సును కోరు బ్రాహ్మణుడు చూడరాదు. అట్లే ఒకే వస్త్రం ధరించి, నగ్నంగాను స్నానము చేయరాదు. త్రోవలో, బూడిదయున్నచోట, ఆవులుండు కొట్టంలో మూత్రం చేయరాదు. అదే విధంగా నాగెటి చాలులో, నీటిలో, అగ్నిహోత్రానికై ఇటుకలు పరచిన ప్రదేశంలో, పర్వతంలో, పాడుబడ్డ గుడి, పుట్టలున్న చోట మలమూత్రాలు వదలకూడదు. ఇంకా వాయువు, అగ్ని, బ్రాహ్మణుడు, సూర్యుడు, నీరు, గోవు వీటిని చూస్తూ వాటికెదురుగా కూర్చుండి మలవిసర్జనం చేయరాదు.

తిరస్సత్సోచ్చ రేత్కాష్టలోష్టపత్రత్పణాదినా,
నియమ్య ప్రయతో వాచం సంవీతాంగోఽవగుంతితః. 49

మూత్రోచ్ఛారసముత్సర్గం దివా కుర్యాదుదజ్జఖః,
దక్షిణాభిముఖో రాత్రౌ సంధ్యయోశ్చ తాథా దివా 50

భాయాయామంధకారే వా రాత్రావహని వా ద్విజః,
యథా సుఖముఖః కుర్యాత్త్రాణ బాధాభయేషు చ. 51

ప్రత్యగ్నిం ప్రతిసూర్యం చ ప్రతిసోమోదకద్యజాన్,
ప్రతిగాం ప్రతివాతం చ ప్రజ్ఞా నశ్యతి మేహతః 52

నేలను కొయ్యలు, మట్టి గడ్డలు, గడ్డి, ఆకులు మొదలగువాటిచే కప్పి తలకు గుడ్డను చుట్టుకొని మౌనంతో మలమూత్ర విసర్జనం చేయవలెను. పగటిపూట ఉత్తరదిక్కునకు ముఖంపెట్టి, రాత్రిపూట దక్షిణదిశకు ముఖం పెట్టి సంధ్యాకాలములందు ఉత్తరాభిముఖుడై మలమూత్ర విసర్జనం చేయవలెను. రాత్రులందు నీడకప్పుకొన్నప్పుడు, పగటిపూట నీడ, మంచు గప్పియున్నప్పుడు, దొంగలు, పులి మొదలగువాటిచే ప్రాణభయం కలిగినప్పుడు తన ఇష్టము వచ్చిన దిక్కుకు ముఖం పెట్టి మలమూత్ర విసర్జనం చేయవచ్చును. అగ్ని

కెదురుగా, సూర్యుడు, చంద్రుడు, నీటి పట్టులు, బ్రాహ్మణులు, అవులు, గాలికి ఎదురుగా మలమూత్రములు విడుచు వానికి ప్రజ్ఞ నశిస్తుంది.

నాగ్నిం ముఖేనోపధమేన్నగ్నాం నేకేత చస్త్రియమ్,
నామేధ్యం ప్రక్షిపేదగ్నై న చ పాదౌ ప్రతాపయేత్ 53

అథస్తాన్నోపధధ్యాచ్చ నచైనమఖిలంఘయేత్,
న చైనం పాదతః కుర్యాన్న ప్రాణాబాధ మాచరేత్ 54

నాశ్చీయాత్సంధివేశాయాం న గచ్ఛేన్నాపి సంవిశేత్,
నచైవ ప్రతిభేద్భూమిం నాత్యనోపహరేత్పుజమ్ 55

నాపు మూత్రం పురీషం వా పీవనం వా సముత్సుజేత్,
అమేధ్యలిప్తమన్యధ్యా లోహితం వా విషాణి వా 56

నైకస్య పేచ్యన్య గేహే శయానం న ప్రబోధయేత్,
నోదక్యయాభిఖాషేత యజ్ఞం గచ్ఛేన్న చావృతః 57

నిప్పును నోటితో ఊదరాదు. నగ్నంగా నున్నస్త్రీలను చూడరాదు. మూత్రపురీషాద్య మేధ్య వస్తువులను అగ్నియందు వేయరాదు. అట్లే అరికాళ్ళనునిప్పులో కాచుకొనకూడదు. మంచం కింద అగ్నిని పెట్టుకొనరాదు. అట్లే అగ్నిపై నుండి దాటకూడదు. కాళ్ళవైపునిప్పును ఉంచుకొనకూడదు. ఇతరులను హింసించకూడదు. సంధ్యాకాలంలో తినరాదు. గ్రామాంతరానికి పోరాదు. నిద్రపోరాదు. అట్లే భూమిపైన కాలితో రాయకూడదు. తాను ధరించిన పుష్పమాలను తానే తీసివేయరాదు. నీటిలో మూత్రం గాని, మలంగాని ఉమ్మినిగాని, మలమంటిన వస్తువులను గాని, రక్తమును గాని, విషాన్ని గాని కలుపకూడదు. ఒంటరిగా ఇంటిలో పడుకొనకూడదు. తనకంటె పెద్దవాడు నిద్రపోతున్నప్పుడు అతనిని తట్టి లేపకూడదు. ముట్టయిన స్త్రీతో మాట్లాడకూడదు. అదే విధంగా తనను రమ్మని పిలువకపోతే ఋద్విజుడు యాగానికి పోకూడదు.

అగ్న్యగారే గవాం గోష్ఠే బ్రాహ్మణానాం చ సన్నిధౌ,
స్యాధ్యాయే భోజనే చైవ దక్షిణం పాణిముద్ధరేత్ 58

యాగశాలయందు, పసులకొట్టంలో, బ్రాహ్మణుల సమీపంలో, వేదాధ్యయన సమయంలో, భోజనసమయంలో కుడిచేతిని ఉత్తరీయానికి వెలుపలనుంచుకొనవలెను.

న వారయేద్ధాం ధయంతీం న చాచక్షీత కన్యచిత్,
న దివీంద్రాయుధం దృష్ట్వా కన్యచిద్ధర్మయేద్బుధః 59

నాధార్మికే వసేద్ద్రామే న వ్యాధిబహుళే భృశమ్,
నైకః ప్రవద్యేతాధ్యానం న చిరం పర్యతే వసేత్ 60

న శూద్రరాజ్యే నివసేన్నాధార్మికజనావృతే,
న పాషండిగణాక్రాంతే నోపస్య శ్చేదంత్యజైర్బుధిః 61

నీరు త్రాగుచున్న ఆవును, పాలుకుడుచుచున్న దూడను గాని నివారించరాదు.

ఒరుల దూడలు పాలు కుడుచుచున్నప్పుడు వారికి చెప్పరాదు. అట్లే ఇంద్రధనస్సునా కాశంలో జూచి దానినితరులకు చూపించరాదు. ధార్మికులు లేని గ్రామంలో, వ్యాధులు ప్రబలిన గ్రామంలో, చాలాకాలం పర్యతమందు నివసించ కూడదు. ఒంటరిగా ఊరికి వెళ్ళకూడదు. శూద్రుడేలు రాజ్యంలో ధార్మికజనంలేని రాజ్యంలో పాషండులు మొదలగువారున్న గ్రామంలో అంత్యజాతివారు విశేషంగా బాధపెట్టు గ్రామంలో నివసించకూడదు.

న భుంజీతోద్భుత స్నేహం నాతి సౌహిత్యమాచరేత్,

నాతిప్రగే నాతిసాయం న సాయం ప్రాత రాశితః 62

న కురీత వృధాచేష్టాం న పార్యంజలినా పిబేత్,

నోత్సంగే భక్షయేద్భక్ష్యాన్న జాతు స్యాత్కుతూహలీ 63

న నృత్యేదధవా గాయేన్న వాదిత్రాణి వాదయేత్,

నాస్తోతేన్నచ క్షేడేన్నచ రక్తో విరావయేత్ 64

న పాదా ధావయేత్కాంస్యే కదాచిదపి భాజనే,

న భిన్నభాండే భుంజీత న భావప్రతిదూషితే 65

ఉపానహౌ చ వాసశ్చ ధృతమన్యైర్న ధారయేత్,

ఉపవీతమలంకారం స్రజం కరక మేవ చ 66

నూనె పూర్తిగా పిండివేసిన తెలకపిండిని (నూనెలో వేగించిన పదార్థాలను) తినకూడదు. కడుపుపూర్తిగా నిండునట్లు భుజించరాదు. సగం కడుపును పదార్థాలతోను, పావుభాగం నీటితోను నింపి, మిగిలిన పావుభాగాన్ని వాయు సంచారానికై వదలిపెట్టవలెను. పూర్తి ఉదయాన గాని, పూర్తి సాయంకాలాన గాని భోజనం చేయరాదు. పగటిపూట పూట కడుపునిండ తిన్నవాడు రాత్రిపూట తినకూడదు. వృధాగా ఏ పనులు చేయకూడదు. నీటిని దోసిలితో త్రాగకూడదు. భక్ష్యాలను (కుడుములు, దోసెలు మొదలగువానిని) తొడపై పెట్టుకొని తినరాదు. ప్రయోజనం లేనప్పుడు కుతూహలాన్ని ప్రదర్శింపకూడదు. ఆశాస్త్రీయమైన నృత్యాన్ని గాని గానాన్ని గాని చేయకూడదు. అట్లే అశాస్త్రీయముగా వాద్యాలు వాయించవద్దు. స్నేహపూర్వకంగానైనా భుజంపై తట్టరాదు. దంతాలు కన్పించునట్లు దగ్గరాదు. కావలెనని గాడిద యరుపులు మొదలగునవి చేయరాదు. కంచుపాత్రయందు పాదములను కడుగుకొనకూడదు. పగిలిన కుండలందు, మనసునకింపుగాని పాత్రల్లో తినకూడదు. ఇతరులుపయోగించిన పాదరక్షలు, వస్త్రాలను ధరించరాదు. అట్లే ఇతరులుపయోగించిన యజ్ఞోపవీతాలు అలంకారాలు, పూలదండలు, కమండలువు మొదలగువానిని ఉపయోగించరాదు.

నావినీతైర్ద్ర్యజేద్ధుర్యైర్న చ క్షుద్వ్యాధిపీడితైః

న భిన్న శృంగాక్షిఋరైర్న వాలధివిరూపితైః 67

వినీతైస్తు ప్రజేన్నిత్యమాశుగైర్లక్షణాన్వితైః

వర్ణ రూపావనంపన్తైః ప్రతోదేనాతుదన్ భృశమ్ 68

చతుర్థాధ్యాయం

బాలాతపః ప్రేతధూమో వర్ష్యం భిన్నం తథాఽఽసనం,
 న చ్చింద్యాన్నఖలోమాని దంతైర్నోత్పాటయేన్నఖాన్ 69
 న మృల్లోష్ఠం చమృద్నీయాన్న చ్చింద్యాత్కరజై స్తృణం,
 న కర్మనిష్ఠులం కుర్యాన్నాయత్యామసుభోదయమ్ 70

తుంటరివి, మిక్కిలి యాకలి గలవి, కొమ్ములు విరిగినవి, గుడ్డివి, గిట్టలు విరిగినవి, తోకలేనివి అగు ఎడ్లు కట్టిన వాహనాలందు ప్రయాణం చేయకూడదు. బండికి కట్టిన ఎడ్లు సాధుస్వభావం కలవి, వడిగనడచునవి, మంచి లక్షణాలు కలవి, మంచి రంగు రూపం కలవి, మునిగోలతో పొడవకనే నడచునవి కావలెను. లేతఎండ, సృశానంపైనుండి వచ్చు పొగ, విరిగిపోయిన ఆసనాన్ని వదలిపెట్టవలెను. గోళ్ళను దంతాలతో గొరికి తీయరాదు. గడ్డిని తుంచరాదు. నిష్ఠులమైన పనులు చేయరాదు. కష్టము కలిగించే పని చేయరాదు.

లోష్ఠమర్థే తృణచ్ఛేదీ నఖఖాదీ చ యో నరః
 న వివాశం ప్రజత్యాశు సూచకోఽశుచి రేవ చ. 71
 న విగర్హ్య కథాం కుర్యాద్భూహిర్యాల్యం న ధారయేత్,
 గవాం చ యానం వృష్టేన సర్వధైవ విగర్హితమ్ 72
 అద్యారేణ చ నాతీయాద్రామం వా వేశ్య వావృతమ్,
 రాత్రౌ చ వృక్ష మూలాని దూరతః పరివర్జయేత్ 73
 నాకైః క్రీడేత్కదాచిత్తు స్యయం నోపానమౌ హరేత్,
 శయానస్థో న భుంజీత న పాణిన్థం న చాసనే. 74
 సర్వం చ తిలసంబద్ధం నాద్యాదస్తమితే రవౌ,
 న చ నగ్నశృయితేహ న చోచ్చిష్టః క్వచిద్రజేత్. 75
 అర్థపాదస్తు భుంజీత నార్థపాదస్తు సంవిశేత్,
 అర్థపాదస్తు భుంజానో దీర్ఘమాయురవాప్నుయాత్ 76
 అచక్రుర్విషయం దుర్గం న ప్రపద్యేత కర్హి చిత్,
 న విఙ్మూత్రముదీక్షేత న బాహుభ్యాం నదీం తరేత్ 77
 అధితిష్ఠేన్న కేశాంస్తు న భస్మాస్థికపాలికాః,
 న కార్యాసాస్థి న తుషాన్ దీర్ఘ మాయుర్జీవీమః. 78

పనిపాటలు లేక మట్టి ముద్దలను పగులగొట్టువాడు, గడ్డిని గోళ్ళచే త్రుంచువాడు, గోళ్ళను తినువాడు, కొండెములు చెప్పువాడు, పరిశుద్ధంగా ఉండనివాడు వీరందరు తొందరగా నాశనమౌతారు. అనవసరమైన మాటలు మాట్లాడకూడదు. బయటకు తెలియునట్లు పూలదండలు ధరింపరాదు. గోవుల వీపుపై కూర్చుండి ప్రయాణం చేయుట మంచిదికాదు. నాల్గువైపుల ద్వారాలున్న గ్రామాన్ని గాని, ఇంటిని గాని తలుపులు మూసియున్నప్పుడు ఇతర పద్ధతులలో లోనికి ప్రదేశించుట దగనిపని. రాత్రిపూట చెట్ల

మనుస్మృతి

కింద పడుకొనకూడదు. ఎప్పుడు కూడ జూదమాడకూడదు. తన చెప్పులను చేత బట్టుకొని పోకూడదు. శయ్యపై పడుకొని తినకూడదు. చేతిలో అన్నం ముద్ద పెట్టుకొని కొద్దికొద్దిగా తినరాదు. ఆసనంపై కూర్చొని తినకూడదు. సూర్యుడస్తమించిన తరువాత నూపులు కలిసిన వస్తువులను వేటిని తినరాదు. నగ్నంగా పడుకొనకూడదు. ఎంగిలి చేతులతో ఎక్కడికి పోరాదు. కాళ్ళు కడుగుకొనగా తడిసిన పాదాలతో తినవలెను. కాని తడికాళ్ళతో నిద్రపోరాదు. తడికాళ్ళతో భోజనము చేయువాడు దీర్ఘాయుస్సును పొందుతాడు. చెట్టు చేమలతో నిండి చీకటిగా నుండు దుగ్గమారణ్యాన్ని ప్రవేశింపకూడదు. మలమూత్రాలను విసర్జిస్తూ వాటిని చూడకూడదు. ఈత కొట్టుచు నదిని దాటకూడదు. దీర్ఘకాలం బ్రదుకగోరువాడు వెంట్రుకలు, బూడిద, ఎముకలు, చిల్లపెంకులు, దూది, పుట్టెలు, ఉముక వీటిపై నిలువకూడదు.

న సంవసేచ్ఛ పతితైర్న చాండా లైర్న పుల్క సైః

న మూర్ఛైర్నావలిపైశ్చ నాంత్యైర్నాంత్యావసాయిభిః 79

న శూద్రాయ మతిం దద్మాన్నోచ్ఛిష్టం న పావిష్టుతమ్,

న చాస్యోపదిశేద్ధర్మం న చాస్య ప్రతమాదిశేత్ 80

యో హ్యన్యధర్మ మాచష్టే యత్రైవాదిశతి ప్రతమ్,

సోఽసంవృతం నామ తమః సహ తేనైవ మజ్జతి 81

భ్రష్టులతోను, చండాలురతోను, బానిసలతోను, మూర్ఖులతోను, ధనం మొదలైన కారణాల వల్ల గర్వించినవారితోను, చాకలి మొదలగువారితోను, నీచజాతులతోను ఒకచోట కూడియుండకూడదు. శూద్రునకు జ్ఞానోపదేశం చేయకూడదు. ఉచ్చిష్టాన్ని పెట్టకూడదు. అట్లే అతనికి ధర్మ విషయాలను ఉపదేశించకూడదు. వ్రతాలను చెప్పరాదు. శూద్రునకు ధర్మాన్ని గాని వ్రతాలనుగాని చెప్పితే అతడు అసంవృతమనే నరకానికి పోతాడు.

న సంహతాభ్యాం పాణిభ్యాం కంఠాయేదాత్సనశ్శిరః,

న స్పృశేచ్ఛైతదుచ్ఛిష్టో నచ స్నాయాద్యనా తతః 82

కేశగ్రహన్ ప్రహరాంశ్చ శిరస్యేతాన్ వివర్జయేత్,

శిరస్నాతశ్చ తైలేన నాంగం కించిదసి స్పృశేత్ 83

రెండు చేతులతో తలలోకి కొనరాదు. భోజనం చేస్తూ శిరస్సును ముట్టుకొనవద్దు. అట్లే రోగపీడితుడు కాని సమయంలో శిరస్సును వదలి స్నానము చేయరాదు. అనగా ప్రతిదినము తలపైనుండి స్నానము చేయవలెను. కోపంతోనైనా జుట్టు పట్టుకొని తలపై కొట్టరాదు. శిరస్నానము చేసిన తరువాత మరల ఆ దినముననే నూనెతో శరీరమును తాకరాదు.

న రాజ్ఞః ప్రతి గృహ్ణీయా దరాజన్య ప్రసూతతః,

నూనాచక్రధ్వజవతాం వేశేనైవ చ జీవతామ్ 84

క్షత్రియవంశానికి చెందని రాజా దగ్గర ప్రతిగ్రహం తీసికొనవద్దు. జంతువులను

చంపి బ్రదుకు కసాయి వాని దగ్గర గానుగ పట్టువాని దగ్గర, మద్యం విక్రయించేవాని దగ్గర, వేశ్యల దగ్గర దానం తీసికొనకూడదు.

దశ సూనాసమం చక్రం దశ చక్రనమో ధ్యజః,
దశధ్యజనమో వేశో దశ వేశ సమో సృపః 85

దశసూనాసహస్రాణి యో వాహయతి సౌనికః

తేన తుల్యః స్మృతో రాజా ఘోరస్తస్య ప్రతిగ్రహః 86

పది వధ్యస్థానములవంటిది గానుగ నాడు ప్రదేశము. అట్లే మద్యమును విక్రయించు స్థలము పదిగానుగలనాడు ప్రదేశముల వంటిది. వేశ్య పది మద్య విక్రయస్థలముల వంటిది. రాజు పదివేశ్యలవంటి వాడు. పదివేల జంతువుల హింసించు కటికవానితో సమానుడు కావున రాజు దగ్గర దానమును స్వీకరింపరాదు.

యో రాజ్ఞః ప్రతిగృహ్లాతి లుబ్ధస్యోచ్ఛాస్త్రవర్తినః,
స ఫర్యాయేణ యాతీమాన్నరకానేక వింశతిమ్, 87

తామిస్రమంధతామిస్రం మహారౌరవరౌరవౌ,
నరకం కాలసూత్రం చ మహానరక మేవ చ 88

సంజీవనం మహావీచిం తపనం సంప్రతాపనమ్
సంహతం చ సకాకోలం కుడ్మలం పూతిమృత్తికమ్ 89

లోహశంకుమృజీషం చ పంథానం శాల్మలీం నదీమ్,
అసిపత్రవనం చైవ లోహదారక మేవ చ. 90

ఏతద్విదంతో విద్వాంసో బ్రాహ్మణా బ్రహ్మవాదినః,
న రాజ్ఞః ప్రతిగృహ్లాతి ప్రేత్య శ్రేయోభికాంక్షిణః 91

లోభి, శాస్త్ర మర్యాదను అతిక్రమించే రాజు దగ్గర దానం స్వీకరించేవాడు తామిస్రము, అంధతామిస్రము, రౌరవం, మహారౌరవం, కాలసూత్రం, మహానరకం, సంజీవనం, మహావీచి, తపనం, సంప్రతాపనం, సంఘాతం, కాకోలం, కుడ్మలం, పూతి, మృత్తికం, లోహశంకువు, ఋజీషం, పంథానం, శాల్మలీనది, అసిపత్రవనం, లోహదారకం, అను ఇరువది యొక్క నరకాలను వరుసగా పొందుతాడు. అందువలన విద్వాంసులు, బ్రాహ్మజ్ఞానమునెరిగిన బ్రాహ్మణులు తమ శ్రేయస్సును కోరుకొనుచు రాజుల దగ్గర దానాన్ని పుచ్చుకోకూడదు.

బ్రాహ్మే ముహూర్తే బుధ్యేత ధర్మార్థౌ చానుచింతయేత్
కాయక్లేశాంశ్చ తన్మూలాన్ వేదతత్త్వార్థమేవ చ 92

బ్రాహ్మణుడు ధర్మమును, అర్థమును చింతిస్తూ బ్రాహ్మముహూర్తమున నిద్రలేవవలెను. అట్లే ఆ సమయంలో ధర్మార్థచింతనవల్ల కలుగు దేహకష్టాలను, వేదతత్త్వాన్ని, వేదార్థాన్ని గురించి చింతించవలెను.

ఉత్థాయావశ్యకం కృత్వా కృతశబస్సమాహితః,
 పూర్యాం సంధ్యాం జపం స్తి ఘేత్స్యకాలే చాపరాం చిరమ్ 93
 ఋషయో దీర్ఘసంధ్యత్వాద్దీర్ఘమాయురవాప్నుయూః,
 ప్రజ్ఞా యశశ్చ కీర్తిం చ బ్రహ్మవర్చసమేవ చ 94

బ్రాహ్మీముహూర్తాన లేచి నిత్య కృత్యాలనన్నిటిని తీర్చుకొని, స్నానాదులవలన పరిశుద్ధుడై నియమంతో ప్రాతఃసంధ్యావందనాన్ని చేసి గాయత్రీ మంత్రాన్ని నిలుచుండి జపం చేయాలి. సాయంసంధ్యను సాయంకాలాన ప్రారంభించి నక్షత్రాలు ఉదయించువరకు గాయత్రీమంత్రజపాన్ని చేయుచుండవలెను. ఋషులు సంధ్యావందనాన్ని ఎక్కువ సమయము అనుష్ఠించినందువల్లనే వారు దీర్ఘాయుస్సును, ప్రజ్ఞను, యశస్సును, కీర్తిని, బ్రహ్మవర్చస్సును పొందగలిగిరి.

శ్రావణ్యాం ప్రౌష్ఠపద్్యాం వాఽ ప్యుపాకృత్య యథావిధి,
 యుక్తశృంధాన్యధీయాత మాసాన్ విప్రోర్జర్ణవంచమాన్ 95

శ్రావణపౌర్ణమినాడు లేక భాద్రపద పౌర్ణమినాడు తమ తమ గృహ్యసూత్రవిధానాన్ని అనుసరించి ఉపాకర్మను జరిపించి, నాలుగున్నరనెలలు పట్టుదలతో వేదాధ్యయనం చేయవలెను.

పుష్కే తు ఛందసాం కుర్యాద్భుహిరుత్సర్జనం ద్విజః,
 మాఘశుక్లస్య వా ప్రాప్తే పూర్యా ఘ్నే ప్రథమేఽహని 96
 యథాశాస్త్రం తు కృత్వైవముత్సర్గం ఛందసాం బహిః,
 విరమేత్సక్తిణీం రాత్రిం తదేవైకమహర్నిశమ్. 97
 అత ఊర్ధ్వం తు ఛందాంసి శుక్లేషు నియతః పఠేత్,
 వేదాంగాని చ నర్యాణి కృష్ణపక్షే సు సంపఠేత్ 98

పుష్కశుద్ధపాడ్యమినాడైనను, మాఘశుద్ధపాడ్యమి నాడైనను పూర్వాహ్ణికాలమందు ఊరి బయటకు పోయి తమతమ గృహ్యసూత్రోక్త విధానంతో ఉత్సర్జనమనే కార్యాన్ని చేయవలెను. ఈ విధంగా శాస్త్రమర్యాదననుసరించి ఊరి బయటకు వెళ్ళి వేదాలకు ఉత్సర్జన చేసిన తరువాత మూడు దినాలు గాని, దానిలో సగం తొంభైఘడియలు కాని లేకపోయినచో ఒక దినము సంపూర్ణముగాకాని వేదాధ్యయనం చేయకూడదు. ఆ తర్వాత శుక్లపక్షంలో మంత్రబ్రాహ్మణరూపమైన వేదాన్ని నియమంతో పఠించవలెను. అట్లే కృష్ణపక్షాలలో వేదాంగాలైన శిక్షా, వ్యాకరణాదులను తప్పక చదువవలెను.

నావిస్సప్తమధీయాత న శూద్రజనన్నిధౌ,
 న నిశాంతే పరిశ్రాంతో బ్రహ్మధీత్య పునః స్యపేత్ 99
 యథోదితేన విధినా నిత్యం ఛందస్సృతం పఠేత్,
 బ్రహ్మ ఛందస్సృతం చైవ ద్విజో యుక్తో హ్యనాపది 100

వేదాన్ని అస్పృష్టంగా చదువరాదు. శూద్రులముందు చదువకూడదు. బ్రాహ్మముహూర్తంలో లేచి వేదాలు చదువుతూ శ్రమ పొంది తిరిగి నిద్రపోవుటకూడ తగనిపని. యథోక్తమైన విధిననుసరించి

బ్రాహ్మణుడు ప్రతిదినం గాయత్ర్యాదిఛందస్సులతో నున్న మంత్రభాగాన్ని పఠించాలి. కర్మలు చేస్తున్నప్పుడు మాత్రం గాయత్ర్యాది ఛందోసహితమైన బ్రాహ్మణభాగాన్ని చదువవలెను.

జమాన్నిత్యమనధ్యా యానధీయాన్ వివర్తయేత్,

అధ్యాపనం చ కుర్యాణః శిష్యాణాం విధిపూర్వకమ్ 101

అనధ్యయనదినములు :- వేదములనధ్యాపనము చేయు గురువు, వేదాధ్యయనము చేయు శిష్యుడు వీరిద్దరు వేదాధ్యయన విషయమున ఈ క్రింది అనధ్యయన దినములను పాటించాలి.

కర్ణశ్రవేఽనిలే రాత్రౌ దివా పాంసుసమూహనే,

ఏతే వర్షా న్యనధ్యాయా వధ్యాయజ్ఞాః ప్రచక్షతే 102

విద్యుత్ స్తనితవర్షేషు మహాల్కానాం చ సంప్లవే,

ఆకాలిక మనధ్యాయమేతేషు మనురబ్రవీత్ 103

ఏతాం స్వభ్యుదితాన్ విద్యాద్యదా ప్రాదుష్కుతాగ్నిషు

తదా విద్యాదనధ్యాయమన్వతో చాభదధృనే 104

నిర్వాతే భూమిచలనే జ్యోతిషాం చోపసర్జనే,

ఏతానా కాలికాన్ విద్యాదనధ్యాయాన్వతావపి 105

ప్రాదుష్కుతేష్వగ్నిషు తు విద్యుత్ స్తనితనిస్యనే,

సజ్యోతిస్స్యాదనధ్యాయః శేషే రాత్రౌ యథా దివా. 106

వర్షకాలంలో రాత్రి సమయంలో హోరని గాలి వీస్తున్నప్పుడు, దుమ్ము దట్టంగా గ్రమ్ముకొను పగటిపూట అధ్యయనం చేయకూడదు. వర్షకాలంలో ఈ దినముల నధ్యయనాలు. అట్లే ఉరుములు, మెరుపులతో వాన వస్తున్నప్పుడు, అచ్చటచ్చట తోకచుక్కలు పడినప్పుడు తెల్లారి కూడ వేదాన్ని అధ్యయనం చేయకూడదని మనువు చెప్పినాడు. వర్షకాలంలో సాయంసమయంలో హోమం చేస్తున్నప్పుడు, ఉరుములు, మెరుపులు మొదలైనవి వినిపిస్తే కనిపిస్తే అనధ్యయనం కాని తక్కిన ఋతువులందు అనధ్యయనం లేదు. తక్కిన ఋతువులందు సాయంకాలం అగ్ని కార్యం ప్రారంభించినపుడు మేఘాలు కనిపించినా అనధ్యయనంగా చెప్పవచ్చును. వర్షర్తువు కాని సమయాలలో పిడుగుపడినా భూమి కంపించినా, నక్షత్రాలు రాలినా అనధ్యయన మౌతుంది. వీటిని అకాలికమైన అనధ్యయనాలని అంటారు. సాయం ప్రాతః సంధ్యలయందు హోమాగ్నిని జ్వలంపజేసిన సమయంలో ఉరుములు మెరుపులు వస్తే దానిని సజ్యోతిరనధ్యయనమని అంటారు. అనగా వెలుతురున్నంతవరకు అనధ్యయనం. అట్లుకాక రాత్రి సమయంలో కూడ పగటి కాలంలో ఉన్నట్లే ఉరుములు మెరుపులతో పాటు వర్షం వస్తే ఆ నాడంతా అధ్యయనమే ఔతుంది.

నిత్యానధ్యాయ ఏవ స్యాద్ధ్రామేషు సగరేషు చ,

ధర్మవైపుణ్యకామానాం పూతిగంధే చ సర్వదా. 107

అంతర్గతశ్చే గ్రామే వృషలస్య చ సన్నిధౌ,

అనధ్యాయో రుద్యమానే సమవాయే జనస్య చ. 108

ఉదకే మధ్య రాత్రే చ విఙ్ముత్రస్య విసర్జనే
ఉచ్చిష్టః శ్రాద్ధభుక్తైవ మనసాఽపి న చింతయేత్ 109

ప్రతిగృహ్య ద్విజో విద్వానేకోద్ధిష్టస్య కేతనమ్,
త్ర్యహం నకీర్తయేద్బ్రహ్మ రాజ్ఞో రాహోశ్చ సూతకే 110

యావదేకానుదిష్టస్య గంధో లేపశ్చ తిష్ఠతి,
విప్రస్య విదుషో దోహే తాపద్రుహ్నా న కీర్తయేత్ 111

శయానః ప్రౌఢ పాదశ్చ కృత్యా చైవావసన్తీకామ్,
నాథీయాతామిషం జగ్న్యా సూతకాన్నాద్యమేవ చ. 112

నీహరే బాణశబ్దే చ సంధ్యయోరేవ చోభయోః,
అమావాస్యోచతుర్దశ్యోః పౌర్ణమాస్యష్టకాను చ 113

అమావాస్యో గురుం హంతి శిష్యం హంతి చతుర్దశీ,
బ్రహ్మష్ట కాపౌర్ణమాస్యో తస్మాత్తాః పరివర్జయేత్. 114

నిపుణత కలిగి, మిక్కిలి ధర్మాన్ని కోరు శిష్యుని ధర్మ నైపుణ్యకాముడని అంటారు. అట్టి వానికి తానున్న గ్రామంలో గాని నగరంలోగాని దుర్వాసన వ్యాపించియుంటే ఆ దుర్వాసన తగ్గే వరకు అనధ్యయనముంటుంది. దానిని నిత్యానధ్యయనమని అంటారు. ఊరిలో శవమున్నంతవరకు, అధార్మికులు తమ సమీపంలో ఉన్నంతవరకు, గుంపుగా జనులు ఏడుస్తున్నంతవరకు శిష్యునకు అనధ్యయనం, నీటి నడుమ నున్నప్పుడు, మధ్యరాత్రి నమయంలో, మలమూత్రాలు వదలుచున్నప్పుడు, ఎంగిలితో నున్నప్పుడు, శ్రాద్ధానికై నియంత్రణ చేయబడ్డప్పుడు వేదమంత్రాలను మనస్సుతోనైనను చింతింపరాదు. ఏకోద్ధిష్టానికై నిమంత్రితుడైనప్పుడు రాజుకు సంతానం కలిగినప్పుడు, సూర్యచంద్రులకు గ్రహణమేర్పడినప్పుడు మూడు దినములవరకు వేదమునధ్యయనము చేయకూడదు. ఏకోద్ధిష్ఠంకొరకు నిమంత్రితుడై నప్పుడు అతని శరీరంలో కుంకుమాదుల గంధ లేపనం ఎంతవరకుండునో అంతవరకు మూడు దినాలు దాటిన ద్వాంసుడైన బ్రాహ్మణుడు వేదం చదువరాదు. శయ్యపై పడుకొని, ఎత్తైన పీటపై కాళ్ళుపెట్టుకొని, నడుమునకు మోకాళ్ళకు బట్టకట్టుకొని, మాంసం తిని, జాతాశౌచ, మృతాశౌచుల ఇంట అన్నం తిని వేదాన్ని అధ్యయనం చేయరాదు. మంచు గమ్మినప్పుడు, బాణాల ధ్వని వినిపించినపుడు, సాయం పాతన్నంధ్యాకాలములందు, అమావాస్యోచతుర్దశులందు, పౌర్ణమీ, అష్టమీ తిథులందు వేదాధ్యయనం చేయరాదు. అమావాస్యనాడు వేదాధ్యయనం చేస్తే గురువు చనిపోతాడు. చతుర్దశినాడు వేదాధ్యయనం చేస్తే శిష్యుడు మరణిస్తాడు. అష్టమి పౌర్ణమాసీతిథులందు అధ్యయనం చేస్తే వేదమే నశిస్తుంది. కావున పై అనధ్యయన దివసములందు వేదాధ్యయనం చేయకూడదు.

పాంసువర్షే దిశాం దాహే గోమాయువిరుతే తథా,
శ్మశ్శురోష్ఠే చ దువతి పజ్జౌ చ న పరేద్ధిజః 115

నాథీయాత శ్మశానాంతే గ్రామంతే గో ప్రజేఽపి వా,
వసిత్యా మైథునం వాసః శ్రాద్ధికం ప్రతిగృహ్య చ. 116

చతుర్థాధ్యాయం

ప్రాణీ వా యదివాః ప్రాణీ యత్కించిబ్రాహ్మిణం భవేత్,
తదాలభ్యాప్యనధ్యాయః పాణ్యాస్యో హి ద్విజః స్ఫుటః 117
చోరైరుపద్రుతే గ్రామే సంభ్రమే చాగ్నికారితే,
అకాలిక మనధ్యాయం విద్యాత్పర్వాద్భుతేషు చ. 118

దుమ్ము గురిసినపుడు, దిక్కులు మండుచున్నప్పుడు, నక్కలు కూసినప్పుడు, కుక్కలు, గాడిదలు, ఒంటెలు అల్లరి చేస్తున్నపుడు, చాలామంది యున్నప్పుడు వేదాన్ని పఠించకూడదు. శృశాన సమీపంలో, గ్రామ సమీపంలో, పసులకొట్టంలో, స్త్రీ సంపర్కం చేసిన వస్త్రాన్ని ధరించి, శ్రాద్ధానాన్ని భుజించి వేదాధ్యయనం చేయకూడదు. శ్రాద్ధంలో ప్రాణం గల గోవులు మొదలగువానిని, ప్రాణం లేని వస్త్రాలు మొదలైన వాటిని దానంగా స్వీకరించిన నాడు వేదాధ్యయనం చేయరాదు. బ్రాహ్మణునకు చేయి కూడ నోరువంటిది కావున దానం తీసికొన్న దినంలో అధ్యయనం చేయరాదు. అట్లే గ్రామంలో దొంగలు పడ్డప్పుడు, అగ్నివల్ల ఇండ్లు కాలిపోయి ఊరంతా సంభ్రమంతోనున్నప్పుడు, అనేక విధములైన వింతలు కలిగినపుడు ఆ దినము మరునాడా వేళవరకు ఆకాలికమను అనధ్యయనం చేయదగును.

ఉపాకర్మణి చోత్పర్ణే త్రిరాత్రం క్షపణం స్ఫుటమ్,
అష్టకాసు త్వహోరాత్రమృత్యంతాను చ రాత్రిమ 119
నాథీయాతాశ్వమారూఢో న వృక్షం న చ హస్తినమ్,
న నావం న ఖరం నోష్ఠం నేరిణస్థో న యానగః 120
న వివాదే న కలహే న సేనాయాం న సంగరే,
న భుక్తమాత్రే నాజీర్ణే న వమిత్యా న సూతకే. 121
అతిథిం చాననుజ్ఞాప్య మారుతే వాతి వా భృశం,
రుధిరే చ స్రుతే గాత్రాచ్చస్త్రైణ చ పరీక్షితే 122

ఉపాకర్మ జరిపించిన తరువాత, పుష్కమాఘమాసములందుత్పర్ణనవ్రతాన్ని ఆచరించాలి. తరువాత మూడు దినములనధ్యాయములగుచున్నవి. ఆశ్వయుజ పౌర్ణమి తరువాతి మూడు కృష్ణాష్టములందు ఒకదినము (అహోరాత్రము) చైత్రము, ఆషాఢము, ఆశ్వయుజము, పుష్కమాసము ఈనెలల మాస సంక్రమణములందు, రాత్రులందు అనధ్యయనం చేయవలెను. గుఱ్ఱమునెక్కి వేదాధ్యయనం చేయకూడదు. అట్లే చెట్లు, ఏనుగు, నౌక, గాడిద, ఒంటె నెక్కి వేదాధ్యయనం చేయకూడదు. చవిటినేలపై నున్నప్పుడు బండిలో ప్రయాణము చేస్తున్నప్పుడు వేదాధ్యయనం చేయకూడదు. వివాదాలు, కలహాలు జరుగుతున్నప్పుడు, యుద్ధం జరుగుతున్నప్పుడు, భోజనం చేసిన వెంటనే, అజీర్ణంగా

ఉన్నప్పుడు, వాంతి చేసి కొన్నప్పుడు, జాతాశౌచ మృతాశౌచములందు వేదాధ్యయనం చేయకూడదు. నేనధ్యయనం చేసేదనని అతిథి దగ్గర అనుజ్ఞ తీసికొనకపోయినచో, గాలి ఎక్కువగా వీస్తున్నప్పుడు, దేహంనుండి రక్తం గారుతున్నప్పుడు, కత్తితో గాయమై రక్తము కారకపోయినా నాడు అనధ్యయనమే.

సామధ్యనావ్యగ్యజూషీ నాథీయాత కదాచన,

వేదస్యాధీత్య వాప్యంత మారణ్యకమధీత్య చ. 123

ఋగ్వేదో దేవదైవతో యజుర్వేదస్తు మానుషః

సామవేదః స్పృతః పితృ ప్రస్మాత్రస్యాశుచిర్ధ్వనిః 124

ఏతద్విదంతో విద్వాంసస్త్రయీనిష్కర్షమన్యహమ్,

క్రమతః పూర్వమభ్యస్య పశ్చాద్వేదమధీయతే 125

పశుమండూకమార్హారశ్య సర్పనకులాఋభిః,

అంతరాగమనే విద్వాదనధ్యాయమహర్షిశమ్ 126

సామవేదాన్ని చదువుతున్నప్పుడు, ఋగ్వేదాన్ని యజుర్వేదాన్ని అధ్యయనం చేయకూడదు. వేదమునంతయు అధ్యయనం చేసిన తరువాత అరణ్యకాన్నంతా అధ్యయనం చేసినతరువాత మరల వేదారణ్యకముల నధ్యయనం చేయరాదు. ఋగ్వేదానికి దేవతలు, యజుర్వేదమునకు మానవులు, సామవేదమునకు పితృదేవతలు దేవతలు కావున సామవేద ధ్వనియశుచియైనది. విద్వాంసులకు ఈ విషయం తెలియును కావున బ్రహ్మయజ్ఞంలో ఋగ్యజుస్సామవేదసాముల సారభూతమైన ఓంకారము, వ్యాహృతులు, సావిత్రి అనువానిని క్రమముగా అభ్యసించి వేదాధ్యయనం చేస్తున్నారు. పశువులు, కప్పలు, పిల్లి, కుక్క, పాము, ముంగిస, ఎలుక, గురు శిష్యుల మధ్యనుండి పోయినచో ఆ దినమంతయు అనధ్యయనమే.

ద్యావేష వరయేన్నిత్యమనధ్యాయో వ్రయత్నతః,

స్వాధ్యాయభూమిం చాశుద్ధామాత్మానం చాశుచిం ద్వీజః 127

విద్యా నైపుణ్యాన్ని కోరుకొనే శిష్యుడు స్వాధ్యాయం చేయు భూమి అపవిత్రమైనప్పుడు, తాను అపవిత్రమైనప్పుడు ఈ రెండు సమయములందే అనధ్యయనాన్ని పాటించాలి.

సామాన్యవిధులు :-

అమావాస్యమష్టమీం చ పౌర్ణమాసీం చతుర్థశీమ్,

బ్రహ్మచారి భవేన్నిత్యమవ్యతౌ స్నాతకో ద్వీజః 128

మనుస్మృతి

న స్నానమాచరేద్భుక్త్యా నాతురో న మహానిశి,

న వాసోభిన్నహాజ్వలం నావిజ్ఞాతే జలాశయే 129

దేవతానాం గురో రాజ్ఞః స్నాత కాచార్యయో స్తథా,

నాక్రామేత్కామతశ్చాయాం బభ్రువో దీక్షితస్య చ 130

మధ్యందినేర్ధరాతే చ శ్రాద్ధం భుక్త్యా చ సామిషమ్,

సంధ్యయో రుభయోశ్చైవ న సేవేత చతుష్పథమ్ 131

ఉద్యర్తనమవస్నానం విఙ్మాత్రే రక్తమేవ చ,

శ్లేష్మ నిష్క్యూత వాంతాని నాధితిష్ఠేత్తు కామతః 132

వైరిణం నోపసేవేత సహాయం వైవ వైరిణః,

అధార్మికం తస్కరం చ పరస్మైవ చ యోషితమ్ 133

ప్రతస్నాతకుడైన బ్రాహ్మణుడు అమావాస్యనాడు, అష్టమినాడు, పూర్ణిమా, చతుర్దశీతిథులందును, భార్య ముట్టెయున్నప్పుడును బ్రహ్మచారియై భార్యాసంగము చేయకూడదు. తిన్న తరువాత స్నానమాచరించకూడదు. జ్వరపీడితుడైనప్పుడు స్నానం చేయరాదు. మధ్యరాత్రి వేళ స్నానం చేయకూడదు. అనేక వస్త్రములతో స్నానం చేయరాదు. అట్లే లోతు తెలియని మడుగులో సైతం స్నానం చేయరాదు. దేవతాప్రతిమల యొక్క, గురువుయొక్క, రాజుయొక్క, విద్యాప్రతస్నాతకుని యొక్క, ఆచార్యుని యొక్క, యజ్ఞదీక్ష వహించిన వారి యొక్క నీడను బుద్ధిపూర్వకంగా తొక్కరాదు. దాటరాదు. మిట్ట మధ్యాహ్నసమయాన, అర్ధరాత్రిపూట, సాయంప్రాతఃస్పంధ్యలలో, శ్రాద్ధభోజనం తిన్న తరువాత ఎక్కువకాలము, నాలుగు దారులు కలిసే కూడలియందుండరాదు. నూరిన ఇప్పపిండి మొదలగు నలుగుపిండిని, స్నానము చేసిన నీటిని, మలమూత్రాలను, రక్తాన్ని, శ్లేషాన్ని, వాంతిచేసికొన్న దానిని, ఉమ్మిచేసిన దానిని బుద్ధిపూర్వకంగా తొక్కరాదు. శత్రువును, శత్రువునకు సహాయం చేసే వానిని, ధార్మికుడు కాని వానిని, దొంగను, ఇతరుల భార్యను సేవించకూడదు.

నహీద్యశమనాయుష్యం లోకే కించన విద్యతే,

యాద్యశం పురుషస్యేహ పరదారోపసేవనమ్ 134

క్షత్రియం వైవ సర్వం చ బ్రాహ్మణం చ బ్రహ్మశ్రుతమ్,

నావమన్యేత వై భూష్టః కృశానపి కదాచన 135

ఏతత్త్రయం హిపురుషం నిర్దహేదవమానితమ్,

తస్మాదేతత్త్రయం నిత్యం నావమన్యేత బుద్ధిమాన్ 136

నాత్మానమవమన్యేత పూర్వాభి రసమృద్ధిభిః

ఆమృత్యోః శ్రీయ మన్యోచ్యేన్యైనాం మన్యేత దుర్లభామ్ 137

పురుషుని పరభార్యను సేవించుట ఎంతటి ఆయుక్తీణాన్ని చేస్తుందో ఆ విధంగా ఆయుక్తీణాన్ని కలిగించేది ఇంకొకటి లోకంలో కనిపించదు. క్షత్రియుని, సర్వాన్ని, విద్వాంసుడైన బ్రాహ్మణుని, తాను రిక్త స్థితియందున్నను ఎప్పుడు కూడ అవమానించవద్దు.

పై ముగ్గురుని అవమానించినచో అవమానించినవానిని వారు దహించి వేస్తారు కావున బుద్ధిమంతుడు వీరినెన్నడును అవమానము చేయకూడదు. తనకు జరిగిన కష్టాలను చింతిస్తూ తన్ను తాను అవమానించుకొనకూడదు. సంపద దుర్లభమైంది కాదు కావున బ్రతికి యున్నంతవరకు ధనాన్ని సంపాదించుటకు ప్రయత్నించవలెను.

సత్యం బ్రాయా త్రియం బ్రాయా న్న బ్రాయా త్సత్య మప్రియమ్,
ప్రియు చ నాన్యతం బ్రాయాదేష ధర్మస్సనాతనః 138

భద్రం భద్ర మితి బ్రాయాద్భద్రమిత్యేవ వా వదేత్,
శుష్కవైరం వివాదం చ న కుర్యాత్కేన చిత్తహ 139

నాతికల్యం నాతిసాయం నాతి మధ్యం దినే స్థితే,
నాజ్ఞాతేన సమం గచ్ఛేన్నైకో న వ్యవలై స్సహ 140

హీనాంగానతిరిక్తాంగాన్ విద్యాహీనాన్ వయోధికాన్,
రూపద్రవ్యవిహీనాంశ్చ జాతిహీనాంశ్చ నాక్షిపేత్ 141

సత్యాన్నే పలుకవలెను. ప్రియమైన మాటలు పలుకవలెను. కాని ఎవరికిని రుచించని సత్యమును మాత్రము ఎప్పుడు పలుకకూడదు. ప్రియమైన వాక్కు కూడ అబద్ధమైనది కారాదు. ఇది సనాతన ధర్మము. అమంగళకరమైన మాటలెప్పుడు పలుకకూడదు. వాటిని సహితము మంగళమనే పలుకవలెను. ఒకరితో వ్యర్థముగా తగవులాడుట, శత్రుత్వముపెట్టు కొనుట అనునది తగదు. కడు వేకువ జామునను, ప్రదోష సమయమునను, రెండుజాములప్పుడును, కులశీలము లెరుగనివారితో ఒంటరిగా ప్రయాణము చేయకూడదు. అంగహీనులను, అధికాంగులను, వయసు చెల్లినవారిని, రూపము, ధనము లేనివారిని, తక్కువ కులము వారిని అవమానపరచవద్దు.

న స్సశత్రాణీనోచ్ఛిష్టో విప్రో గోబ్రాహ్మణానలాన్,
న చాపి పశ్యేదశుచిస్సున్దో జ్యోతిర్గణాన్ దివి 142

స్సృష్టేతానశుచిర్నిత్య మద్భిః ప్రాణానువస్సృశేత్,
గాత్రాణి చైవ సర్వాణి నాభిం పాణితలేన తు 143

అనాతురః స్వాని ఖాని న స్స శేదనిమి త్తతః,
రోమాణి చ రహస్యాని సర్వాజ్యేవ వివర్ణయేత్ 144

ఎంగిలి చేతితో బ్రాహ్మణుడు ఆవును, అగ్నిని, ఇంకొక బ్రాహ్మణుని తగలకూడదు. అట్లే ఆరోగ్యముతో నుండి పవిత్రుడు కాక ఆకాశమునందున్న సూర్య చంద్రాది గ్రహములను చూడరాదు. బ్రాహ్మణుడొకవేళ అపవిత్రుడుగా నుండి గోవు మొదలగు వానిని తాకినచో ఆచమనము చేసి చేతిలో నీళ్ళు పోసికొని, చక్షురాది ఇంద్రియములను, తల, భుజములు, పాదములు మొదలగువాటిని, తన బొడ్డును ముట్టుకొనవలెను. రోగములేని సమయమున, కారణమేమి లేని సందర్భమున తన ఇంద్రియములను తాకరాదు.

మంగాళావారయుక్తస్యాత్ ప్రయతాత్మా జితేంద్రియః,
జపేచ్ఛ జాహయాచైవ నిత్యమగ్ని మతంద్రితః 145

మంగళాచారయుక్తానాం నిత్యం చ వ్రయతాత్మనామ్,
జపతాం జుహ్యతాం వైవ వినిపాతో న విద్యతే 146

బ్రాహ్మణుడు నిర్మలుడు జితేంద్రియుడై గురు సేవ మొదలగు మంచియాచారములు కలిగి అలసట లేక గాయత్రీజపము, అగ్నిహోత్రము వంటి వానిని ఎల్లప్పుడు చేయవలెను. ఎల్లప్పుడు నిర్మలుడైయుండి సదాచారములననుష్ఠింపుచు గాయత్రీ జపము చేయుచు హోమములు చేయువానికి మానవుల వలన, దైవము వలన ఎటువంటి ఉపద్రవములు కలుగనేరవు.

వేదమేవాభ్యసేన్నిత్యం యథాకాల మతంద్రితః,
తం హ్యస్యాహుః పరం ధర్మ ముపధర్మ్యేఽన్య ఉచ్యతే 147
వేదాభ్యాసేన సతతం శాచేన తపసైవ చ,
అద్రోహేణ చ భూతానాం జాతింస్మరతి పౌర్వీకీమ్ 148
పౌర్వీకీం సంస్మరన్ జాతిం బ్రహ్మైవాభ్యసతే పునః,
బ్రహ్మభ్యాసేన బాజస్ర మనంతం సుఖమశ్నుతే 149
సావిత్రాన్ శాంతిహోమాంశ్చ కుర్యాత్సర్వసు నిత్యశః,
పితౄంబ్రైవాష్టకాన్సర్వేన్నిత్యమన్యష్టకాసు చ, 150

బ్రాహ్మణుడు ప్రతి దినము అలసట పెట్టు కొనక ఓంకారము, వ్యాహృతులు, గాయత్రీ మొదగు మంత్రములున్న వేదమును చదువుచుండవలెను. వేదాధ్యయనమే బ్రాహ్మణుని ధర్మమని అందురు. వేదాధ్యయనము చేయనిచో ఆ బ్రాహ్మణుడు అధర్మమున నున్నవాడగును. బ్రాహ్మణుడు ఎల్లప్పుడు వేదమునభ్యసించుచు, శుచిగా ఉండి తపమాచరించుచున్నందు వలన తన పూర్వ జన్మను స్మరించుకొనగలుగుచున్నాడు. ఆ పూర్వజన్మ స్మరణవలన తిరిగి అతడు వేదమునే అభ్యసించును. వేదాభ్యాసము వలన అతడు నిరంతరము సుఖమును పొందజాలును. పర్వదినములందు సావిత్రీ దేవతాకములైన హోమము, అనిష్టమును తొలగించు శాంతి హోమములను తప్పక చేయవలెను. ఆశ్వయుజకృష్ణాష్టమి మొదలు మూడు కృష్ణాష్టములందు అష్టకములనే శ్రాద్ధముల చేతను, ఆ మాసములందలి కృష్ణనవములందు అన్వష్టకశ్రాద్ధములను చేయవలెను.

దూరాదావసథాన్యూత్రం దూరాత్పాదావసేవనమ్,,
ఉచ్చిష్టాన్నం నిషేకం చ దూరాదేవ సమాచరేత్ 151

ఇంటికి చాలా దూరమున పురీష మూత్రములను చేయవలెను. అట్లే కాళ్ళు కడుగుకొనవలెను. ఉచ్చిష్టము, నిషేకములను ఇంటికి దూరముననే చేయుట తగినది.

మైత్రం ప్రసాధనం స్నానం దంతధావనమంజనమ్,
పూర్వాహ్న ఏవ కురీత దేవతానాం చ పూజనమ్ 152
దైవతాన్యభిగచ్ఛేత్తు ధార్మికాంశ్చ ద్విజోత్తమాన్,
ఈశ్వరం వైవ రక్షార్థం గురూనేవ చ పర్యసు 153

చతుర్థాధ్యాయం

మల వినర్జనము, దేహాలంకారము, స్నానము, దంత ధావనము, కాటుక పెట్టుకొనుట, దేవతార్చనము అను క్రియలన్నిటిని ఉదయమునందే చేయవలెను. అమావాస్యాది పర్వదినములందు ప్రతిమా రూపముననున్న దేవతలను చూచుటకు పోవలెను. ధర్మ పరులైన బ్రాహ్మణోత్తములను తన రక్షణకై ఉన్న రాజును, తల్లిదండ్రులు మొదలగు పెద్దలను చూచుటకు పోవలెను.

అభివాదయేద్వృద్ధాంశ్చ దద్యావైవాసనం స్వకమ్,
కృతాంజలిరుపాసీత గచ్ఛతః పృష్ఠతోఽన్వయాత్ 154

శ్రుతిస్మృత్యుదితం సమ్యక్ నిబద్ధం స్వేషు కర్మసు,
ధర్మమూలం నిషేవేత సదాచారమతంద్రితః 155

అచారాలభతే హ్యయురాచారాదీప్సితాః ప్రజాః,
అచారాధనమక్షయ్యమాచారో హంత్యలక్షణం 156

పెద్దలు ఇంటికి వచ్చినప్పుడు వారికి నమస్కారము చేయవలెను అట్లే తాను కూర్చుండు ఆసనమును వారికి ఈయవలెను. వినయముతో వారిని సేవింపవలెను. పెద్దలు వెళ్ళిపోవుచున్నప్పుడు చేతులు జోడించుకొని వారిని సాగనంపవలెను. శృతులలో స్మృతులలో చెప్పబడినది, స్వకర్మలకు అంగముగా చెప్పబడినది, ధర్మమునకు కారణమైన సదాచారమును నియమ నిష్ఠలతో పాటించవలెను. ఆ సదాచారము వలన దీర్ఘాయుస్సు కలుగును. దాని వలన కోరిన సంతానము లభిస్తుంది. ఇంకను అంతు లేని ధనము లభిస్తుంది. సదాచారము అశుభాలను కలుగనీయదు.

దురాచారో హి పురుషో లోకే భవతి నిందితః,
దుఃఖభాగీ చ సతతం వ్యాధితోఽల్పాయురేవ చ. 157

సర్వలక్షణ హీనోఽపి యస్సదాచారవాన్సరః,
శ్రద్ధధానోఽనసూయశ్చ శతం వర్షాణి జీవతి 158

దురాచారం కల పురుషుని లోకము నిందింస్తుంది. అతడు వ్యాధుల వల్ల దుఃఖం పొందుతూ అల్పాయుష్కుడౌతాడు. అందువల్ల సదాచారాన్నవలంబింపవలెను. మంచి లక్షణములేమియు లేకపోయినను సదాచారముగల మానవుడు, శ్రద్ధకలిగి, అసూయ లేక నూరు సంవత్సరములు జీవిస్తాడు.

యద్యత్పరవశం కర్మ తత్తద్యత్నేన వర్జయేత్,
యద్యదాత్మవశం తు స్యాత్తత్తత్సేవేత యత్నతః 159

సర్వం పరవశం దుఃఖం సర్వమాత్మవశం సుఖమ్,
ఏత ద్విద్యాత్సమాసేన లక్షణం సుఖదుఃఖయోః 160

యత్కర్మ కుర్యతోఽన్య స్యాత్పురితోఽన్యైస్తరాత్మనః,
తత్రయత్నేన కుర్యేత విపరీతం తు వర్జయేత్ 161

చతుర్థాధ్యాయం

ఇతరులు చేయదగు కర్మను వదలి పెట్టి తాను చేయగలిగి మంచి పనులను కష్టపడి యొనను చేయవలెను. ఇతరులకు అధీనమైన కర్మయంతా దుఃఖాన్ని కలిగిస్తుంది. తనకు అధీనమైన కర్మయంతా దుఃఖాన్ని కలిగిస్తుంది. ఇదియే సుఖ దుఃఖాలకు లక్షణము. ఏ పని చేస్తున్నప్పుడు ఆత్మసంతృప్తి కలుగుతుందో దానిని తప్పక చేయవలెను. మిగిలిన దానిని వదలివేయవలెను.

అచార్యం చ ప్రవక్తారం పితరం మాతరం గురుమ్,
న హింస్యాద్రాహ్మణాన్ గాశ్చ సర్వాంశ్చైవ తపస్వినః 162

నాస్తిక్యం వేదనిందాం చ దేవతానాం చ కుత్సనమ్,
ద్వేషం దంభం చ మానం చ క్రోధం తైక్యం చ వర్జయేత్ 163

ఉపనయన పూర్వక వేదాధ్యాపనం చేసేఅచార్యుని, వేదభాష్యము మొదలగునవి వ్యాఖ్యానము చేసేవానిని, తల్లిని, తండ్రిని, కొంచెమో గొప్పయో చదువు చెప్పే గురువును, బ్రాహ్మణులను, ఆవులను, మునులను బాధ పెట్టరాదు. నాస్తిక్య బుద్ధిని, వేదములను నిందించు స్వభావాన్ని, దేవతలను ద్వేషించే బుద్ధిని, ద్వేషాన్ని, ఆడంబరాన్ని, కోపమును, కటిక స్వభావమును ఎల్లప్పుడు వదలివేయవలెను.

పరస్య దండం నోద్యచ్ఛేత్కుఢ్ధో నైనం నిపాతయేత్,
అన్యత్ర పుత్రాచ్ఛిష్యాద్యా శిష్యర్థం తాడయేత్తు తౌ 164

బ్రాహ్మణాయావగుర్వైవ ద్విజాతి ర్మథ కామ్యయా,
శతం వర్షాణి తామిస్త్రై నరకే పరివర్తతే 165

తాడయిత్వా తృణేనాపి సంరంభా న్మతిపూర్వకమ్,
ఏకవింశతిమా జాతీః పాపయోనిమ జాయతే 166

అయుధ్యమానస్యోత్పాద్య బ్రాహ్మణస్యాన్యగంగతః,
దుఃఖం చ మహదాప్నోతి ప్రేత్యాప్రాజ్ఞతయా నరః 167

శోణితం యావతః పాంసూన్ సంగృహ్ణతిమహీతలాత్,
తావతోఽబ్జా నముత్రాన్వైశోణితోత్పాదకోఽద్యతే 168

న కదాచి ద్విజే తస్మాద్విద్వానవగురేదపి,
న తాడయే తృణేనాపి న గాత్రాత్రావయేదస్యక్ 169

అధార్మికో నరో యో హి యస్య చాప్యన్యతం ధనమ్,
హింసారతశ్చ యో నిత్యం నేహసౌ సుఖమేథతే 170

బ్రాహ్మణుడు ఇతరుని కొట్టుటకై కోపంతో కఱ్ఱనెత్తరాదు. అట్లే కోపంతో ఇతరులను ఎత్తిపడవేయ గూడదు. కాని పుత్రుడు. శిష్యుడు నేరము చేస్తే వారిని దండించ వచ్చును. బ్రాహ్మణుడైనా వేరొక బ్రాహ్మణుని చంపవలెనని కఱ్ఱ మొదలగు వానిని పైకెత్తినచో నూరు సంవత్సరములవరకు తామిద్రమనే నరకంలో బాధలుపడును. కోపముతో బ్రాహ్మణుని గడ్డితోనైనను కొట్టితే అతడు ఇరువై ఒక్క జన్మలు కుక్కులు, గాడిదలు మొదలగు నీచ

మనుస్మృతి

యోనులందు పుట్టుతాడు. తనతో పోట్లాడని బ్రాహ్మణుని శరీరమునుండి రక్తము కారునట్లు. చేస్తే మిక్కిలి దుఃఖాన్ని పొందుతాడు. అట్లే ఆ బ్రాహ్మణుని రక్తము ఎన్ని రేణువులను తడుపుచున్నదో అన్ని సంవత్సరములు బ్రాహ్మణుని కొట్టినవాని రక్తాన్ని నక్కలు మొదలైనవి త్రాగుతాయి. ధార్మికబుద్ధిలేని వానికి అబద్ధములాడు వానికి, హింసించు వానికి సుఖము లభించదు.

న సీదన్నపి ధర్మేషు మనో ధర్మే నివేశయేత్,

అధర్మికాణాం పాపానా మాశు పశ్యన్ విపర్యయమ్ 171

నాధర్మశ్చరితో లోకే నద్యః ఫలతి గౌరివ,

శనైరావర్తమానస్తు కర్తుర్యాలాని కృంతతి 172

యది నాత్మని పుత్రేషు న చేత్సుత్రేషు నప్తుషు,

నత్సేవ తు కృతో ధర్మః కర్తుర్భవతి నిష్ఫలః 173

అధర్మేజైధతే తావత్తతో భద్రాణి పశ్యతి,

తతస్సపత్నాన్ జయతి సమూలస్తు వినశ్యతి 174

ధర్మకార్యాలు చేసే సమయంలో కష్టములెదురైనా అధర్మం చేయరాదు. అటువంటివారు ప్రస్తుతం సుఖమనుభవించినా చివరకు బాధలు పడుటను గుర్తించి, తన మనస్సును అధర్మ కార్యముల వైపు మరల్చరాదు. అధర్మము నాచరిస్తే అది భూమి వలె వెంటనే ఫలితము నివ్వక మెలమెల్లగా ఫలితము నిస్తూ అధర్మం చేసిన వానికి సర్వనాశనం కలుగేటట్లు చేస్తుంది. అధర్మ ఫలము అతనికి కాకపోయినచో అతని పుత్రులకు, వారికి కానిచో అతని పౌత్రులకు, మునిమనుమలకైనా లభిస్తుంది. కాని ఫలితము లేకుండా మాత్రం పోదు. అధర్మాన్నాచరించినవాడు అది పరిపక్వంకానంత వరకు సుఖం పొందితే పొంద వచ్చును. అభివృద్ధికి రావచ్చు. కాని ఆ అధర్మం పరిపక్వమైతే అతడు సమూలంగా నాశనమౌతాడు.

సత్యధర్మార్థవృత్తేషు శౌచే చైవార మేత్సదా,

శిష్యోంశ్చ శిష్యోద్ధర్మేణ వాగ్వాహదరసంయతః 175

పరిత్యజేదర్థకామౌ యో స్యాతాం ధర్మవర్జితౌ,

ధర్మం చావ్యసుఖోదర్మం లోకవిక్రష్టమేవచ 176

న పాణిపాదచపలో న నేత్ర చపలోఽన్యజాః

న స్యాద్వాక్చపలశ్చైవ న పరద్రోహకర్మధీః 177

యేనాస్య పితరో యాతా యేన యాతాః పితామహాః,

తేన యాయాత్సతాం మార్గం తేన గచ్ఛన్న రిష్యతే. 178

బ్రాహ్మణుడు తన మాటలను తన చేతులను, కడుపును కట్టి వేసికొని తాను సత్యం, ధర్మం, సదాచారం మొదలగు వాటి యందు శ్రద్ధ కలిగి యుండవలెను. అదే

చతుర్థాధ్యాయం

విధంగా తన శిష్యులు ధర్మ మార్గాన్ని అనుసరించేటట్లు చేయవలెను. ధర్మానికి విరుద్ధమైనా అర్థకామాలను వదిలి పెట్ట వలెను. ధర్మం కూడ చివరి సమయంలో దుఃఖం కలిగిస్తే వదిలి పెట్టవలెను. లోకం నిందించే ధర్మకార్యాన్ని సైతం చేయరాదు. మానవుడు అనవసరమైన వస్తువులను తెచ్చుకొనరాదు. పనికి మాలిన తిరుగుళ్ళు తిరుగకూడదు. బహుజననింద ఆత్మస్తుతి మున్నగునవి చేయగూడదు. ఇతరులకు ద్రోహం చేయరాదు. తన తలి దండ్రులు, తాతముత్తాతలు ఏ సదాచారాన్ని అనుష్ఠించినారో ఆ సదాచారాన్ని అనుష్ఠించ వలెను.

ఋత్విక్కురోహితాచార్యైర్భాతులాతిధిసంశ్రితైః

బాలవృద్ధాతురైర్వైద్యైర్భాతి సంబంధిబాంధవైః 179

మాతాపితృభ్యాం జామీభిర్భ్రాతా పుత్రేణ భార్యయా,
దుహిత్రా దాసవర్గేణ వివాదం న సమాచరేత్ 180

ఏతైర్వివాదాన్ సంత్యజ్య సర్వపాపైః ప్రముచ్యతే,
ఏభిర్నితైశ్చ జయతి సర్వాన్ లోకానిమాన్ గృహీ 181

ఆచార్యో బ్రహ్మలోకేశః ప్రాజవత్యే పితా ప్రభుః,
అతిదిన్యైంద్రలోకేశో దేవలోకస్య చర్మిజః 182

జామయోఽపృరసాంలోకే వైశ్యదేవస్య బాంధవాః,
సంబంధినో వ్యూపాం లోకే వృధివ్యాం మాతృమాతులౌ 183

ఆకాశేశాస్తు విజ్ఞేయా బాలవృద్ధకృశాతురాః
భ్రాతా జ్యేష్ఠస్సమః పిత్రా భార్యా పుత్రః స్వకా తనుః 184

భాయా స్వో దాసవర్గశ్చ దుహితా కృపణం పరమ్,
తస్మాదేతైరధిక్షిప్తః సహేతాసంజ్యరస్సదా 185

ఋత్విక్కులు, పురోహితులు, ఆచార్యులు, మేనమామ, అతిధి, భృత్యులు, బాలురు, వృద్ధులు, రోగగ్రస్తులు, వైద్యులు, జ్ఞాతులు, బావమరిది మొదలైన సంబంధులు, బంధువులు, తలి దండ్రులు, తోబుట్టువులు, కోడలు మొదలగు స్త్రీలు, అన్నదమ్ములు, కొడుకు, భార్య, కూతురు, మొదలగు వారితో గృహస్థు వివాదం పెట్టుకోవద్దు. పై వారితో వివాదం పెట్టుకొనక పోతే తేలికగా గృహస్థు సమస్త పాపాలకు దూరమౌతాడు. వీరిని మన్నిస్తే అతడు సమస్తలోకాలను జయించినవాడౌతాడు. ఆచార్యుడు బ్రహ్మలోకాధిపతి వంటివాడు. తండ్రి ప్రజాపతి లోకానికి ప్రభువు వంటివాడు. అతిధి ఇంద్రలోకానికి ప్రభువు వంటివాడు. ఋత్విక్కులు దేవలోక ప్రభువులు. తోబుట్టువులు కోడండ్రు మొదలగువారు అప్పర లోకానికి, బంధువులు విశ్వే దేవతలలోకానికి, సంబంధులు వరుణలోకానికి, తల్లి మేనమామలు భూలోకానికి ప్రభువులు. బాలురు, వృద్ధులు రోగగ్రస్తులు ఆకాశ లోకానికి ప్రభువులు. కావున వీరితో వివాదం పెట్టుకొనని గృహస్థు ఆయాలోకాలను అనాయసంతో పొందగలుగుతాడు. పెద్ద అన్న తండ్రితో సమానుడు. కావున అన్న ప్రజాపతిలోకానికి ప్రభువు.

భార్య మరి తన పుత్రుడు ఇద్దరు తన శరీరం వంటివారు. కావున వారితో వివాదమనేది సంభవించదు. తన భృత్యులు తన నీడవంటివారు. కూతురెల్లప్పుడు కనికరము జూపదగింది. కావున వీరొకప్పుడు దూషించినా ఓర్చుకొని వీరితో వివాదం పెట్టుకొనరాదు.

ప్రతి గ్రహసమర్థోఽపి ప్రనంగం తత్ర వర్తయేత్,
ప్రతిగ్రహేణ హ్యస్యాశు బ్రాహ్మం తేజః ప్రశామ్యతి 186

న ద్రవ్యాణామభిజ్ఞాయ విధిం ధర్మం ప్రతిగ్రహే,
ప్రాజ్ఞః ప్రతిగ్రహం కుర్యాదవసీదన్నపి క్షుధా. 187

హిరణ్యం భూమిమశ్వం గామన్నం వానస్తిలాన్ ఘృతమ్,
ప్రతిగృహ్లాన్నవిద్వాంస్తు భస్మీభవతి దారువత్ 188

హిరణ్యమాయురన్నం చ భూర్లోక్యాప్యోషత స్తనుమ్,
అశ్వశ్చక్షుస్త్వచం వాసో ఘృతం తేజస్తిలాః ప్రజాః 189

బ్రాహ్మణుడు దాన స్వీకారానికి యోగ్యుడైనప్పటికీ దానం స్వీకరించవద్దు. దానం స్వీకరిస్తే బ్రాహ్మణుని తేజస్సు త్వరగా నాశనమౌతుంది. ప్రాజ్ఞుడైనవాడు ధర్మశాస్త్ర విధులను తెలిసికొని దానం స్వీకరించుటకు తగిన వస్తువేదియో తెలిసికొనవలెను. తాను ఆకలితో బాధపడుతున్నా దానాన్ని మాత్రం స్వీకరింపకూడదు. బంగారం, భూమి, గుఱ్ఱం, గోవు, అన్నం, వస్త్రం నూవులు, నేయి వీనిని విద్యా విహీనుడు స్వీకరిస్తే క్షణంలో భస్మమౌతాడు. బంగారాన్ని దానంగా స్వీకరిస్తే ఆయుస్సుక్షీణిస్తుంది. అన్నం, భూమి, ఆవు, వీటిని దానంగా స్వీకరిస్తే శరీరం క్షీణిస్తుంది. అశ్వదానం దృష్టిని పోగొట్టుంది. వస్త్రదానం చర్మాన్ని, నేయి తేజస్సును, నూవులు సంతానాన్ని నశింపజేస్తాయి. కావున వీటిని దానంగా స్వీకరింప కూడదు.

అతపా స్తనధీయానః ప్రతిగ్రహరుచిర్విజః,
అంభస్యశ్వప్లవేనేవ సహ తేనైవ మజ్జతి 190
తస్మానవిద్వాన్ విభియాద్యస్మా త్తస్మాత్రప్రతి గ్రహత్:
స్యల్పకే నావ్యవిద్వాన్ హి పంకే గౌరివ సీదతి. 191

తపస్సు, వేదాధ్యయనం లేని బ్రాహ్మణునకు దానం పై ఆశ ఉన్నచో రాతి ఓడనెక్కి సముద్రాన్ని దాటువాని వలె అనర్హప్రతి గ్రహము వలన కలిగే పాపంతో తాను నరకం పొందుతాడు. అందువల్ల విద్వాంసుడు కాని బ్రాహ్మణుడు దానం స్వీకరించకూడదు. అతడు తక్కువ దానం స్వీకరించినా. బురదలో కూరుకొని పోయిన ఆవు వలె బాధపడుతాడు.

న వార్యపి ప్రయచ్ఛేత్తు బైదాల వ్రతికే ద్విజే
న బక వ్రతికే విప్రే నావేదవిధి ధర్మవత్ 192
త్రిష్యప్యేతేమ దత్తం హి విధినాః వ్యర్జితం ధనమ్
దాతుర్భవత్యనర్థాయ పరత్రాదాతు రేవ చ 193
యథా ప్లవే నౌపలేన నిమజ్జత్యుదకే తరన్,
తథా నిమజ్జతోఽ ధస్తాదజ్ఞేదాతృప్రతీచ్ఛకో 194

ధర్మ వేత్తయైన బ్రాహ్మణుడు, బిడాలవ్రతం బక వ్రతం చేసే బ్రాహ్మణులకు, వేదాధ్యయనం చేయని బ్రాహ్మణునకు నీటిని కూడ దానంగా ఇవ్వకూడదు. పైన పేర్కొన్న ముగ్గురికి దానము చేయబడ్డ ధనం న్యాయార్జితమే ఐనా దానమిచ్చిన వానికి, స్వీకరించిన వానికి ఇద్దరికిని అనర్థం కలుగుతుంది. ఇట్లు విద్వాంసుడు కానివానికి దానం చేసినవాడు, దానం స్వీకరించినవాడు ఇద్దరు కూడ నరకానికి పోతున్నారు.

ధర్మధ్వజీ నదా లుబ్ధశ్చాద్మికో లోక దంభకః,

బైడాల వ్రతికో జ్ఞేయో హింస సృర్యాభినంధకః 195

అధోద్భుష్టైర్మైత్సృతికః స్వార్థ సాధనతత్పరః.

శతో మిథ్యావినీతశ్చ బక వ్రతచరో ద్విజః 196

యే బక వ్రతినో విప్రా యే చ మార్దారలింగినః,

తే వతంత్యంధతామిన్రే తేన పాపేన కర్మణా 197

నలుగురి సమక్షంలో ధర్మ కార్యాలాచరించేవాడు. తాను చేసిన ధర్మకార్యాలను తానే ప్రశంసించుకొనుచు ఇతరులు కూడ పొగడునట్లు చేసేవాడు ధర్మధ్వజీ అని అనబడుతాడు. ఆ ధర్మధ్వజీ, పిసినారి, కపటప్రవర్తనగలవాడు, లోకాన్ని మోసం చేసేవాడు, హింసచేసే స్వభావం కలవాడు అందరిని తప్పులు పట్టే వాడు ఇతనిని బిడాలవ్రతికుడని కూడా అంటారు. ఎల్లప్పుడు క్రింది చూపులు చూచేవాడు, నిష్ఠురంగా ప్రవర్తించే వాడు, స్వార్థపరాయణుడు, ధూర్తుడు, కపటంతో వినయాన్ని ప్రదర్శించేవాడు ఐన బ్రాహ్మణుని బక వ్రతుడని అంటారు. బిడాల వ్రతాన్ని బక వ్రతాన్ని చేసే బ్రాహ్మణులు తాముచేసే పాపపు పనుల వలన అంధతామిన్రమనే నరకానికి పోతారు.

న ధర్మస్యాపదేశేన పాపం కృత్వా వ్రతం చరేత్

వ్రతేన పాపం ప్రచ్ఛాద్య కుర్యన్స్త్రీ శూద్రదంభనం 198

ప్రేత్యేహ చేద్యశా విప్రాగర్హంతే బ్రహ్మవాదిభిః,

భద్రనాచరితం యచ్చ వ్రతం రక్షాంసి గచ్ఛతి 199

అలింగీ లింగివేషేణ యో వృత్తి ముపజీవతి,

సలింగినాం హరత్యేనస్తీర్యగ్యోనో చ జాయతే 200

పరకీయనిపానేషు న స్నాయాచ్చ కదాచన,

నిపానకర్తుస్సౌత్వా తు దుష్కృతాంశేన లిప్యతే 201

యానశయ్యాననాన్యన్య కూపోద్వానగృహణి చ,

అదత్తాన్యపభుంజాన ఏనసస్యాత్తురీయభాక్ 202

సదీషు దేవభాతేషు తటాకేషు సరస్సు చ,

స్నానం సమాచరేన్నిత్యం గర్హవ్రసవణేషు చ 203

పాపకార్యాలు చేసి వాటిని పొగొట్టు కొనుటకుచే స్తున్నానని మాత్రం ధర్మకార్యం వ్రతాలను చేయవద్దు. తాను చేసిన పాపాన్ని కప్పి పుచ్చి స్త్రీలు, శూద్రులు మొదలగువారిని

మోసగించుట తగని పని. ఈ విధంగా ఇతరులను మోసగిస్తూ వ్రతాలు చేసే వారిని చూచి బ్రహ్మజ్ఞానులైనవారు నిందిస్తారు. కపట బుద్ధితో చేసిన వ్రతఫలం దేవతలకు దక్కక రాక్షసులకు దక్కుతుంది. గృహస్థుడైనవాడు సన్యాసి వేషాలతో బిచ్చమెత్తుకొని తిరిగితే బ్రహ్మచారి మొదలగు వారి పాపాలను స్వీకరించి చనిపోయిన తరువాత పశువై పుట్టుతాడు. ఇతరులు త్రవ్వించిన చెరువులో స్నానమెప్పుడును చేయరాదు. అట్లు చేసినందువల్లన తన పుణ్యాన్ని చెరువు త్రవ్వించిన వానికి సమర్పించుకొంటాడు. అందువల్ల చెరువులో స్నానం చేసేవాడు చెరువులో నుండి కనీసం ఐదు దోసిళ్ళ మట్టిని ఎత్తి బయట పోయవలెను. బలవంతంగా ఇతరుల యొక్క వాహనాన్ని ఉపయోగించుకొనే వాడు వాటి యజమాని చేసిన పాపంలో నాలుగవవంతు పాపాన్ని అనుభవిస్తాడు.

యమాన్ సేవేత సతతం న నిత్యం నియమాన్ బుధః

యమాన్యతత్సకుర్యాణో నియమాన్ కేవలాన్ భజన్ 204

విజ్ఞుడైనవాడు తొలుత యమములను సేవించి అటు పిమ్మట నియమములను అనుష్ఠించాలి. అట్లుకాక కేవలం నియమాలనే అనుష్ఠిస్తే పాపం పొందుతాడు. యమములనగా బ్రహ్మచర్యం, దయ, ఓర్పు, సత్యం, పాపాలు చేయకుండుట, అహింస, దొంగతనం చేయకపోవుట, ఇంపైన మాటలు పలుకుట, బహిరింద్రియ నిగ్రహం మొదలైనవి. నియమములనగా స్నానము, మౌనము, ఉపవాసము, యాగం, వేదాధ్యయనం, ఇంద్రియ నిగ్రహం గురుశుశ్రూష, శౌచం మొదలైనవి.

నాశ్రోత్రియతతే యజ్ఞే గ్రామయాజికృతే తథా,

ప్రియా క్షీణేన చ హతే భుంజీత బ్రాహ్మణః క్వచిత్, 205

అశ్లేక మేత త్సాధూనాం యత్ర జాప్యత్యమీ హవిః,

ప్రతీవమేతద్దేవానాం తస్మాత్తత్పరివర్జయేత్ 206

మత్తత్రుద్ధాకురాణాం చ న భుంజీరన్ కదాచన,

కేశకీటావపన్నం చ పదా స్పృష్టం చ కామతః 207

ఘ్రాణమ్నా వేక్షితం చైవ సంస్పృష్టం చాప్యృదక్యయా,

పతత్రిణావలీధం చ శునా సంస్పృష్టమేవ చ. 208

శ్రోత్రియుడుకాని వాడు చేయుచున్న యజ్ఞంలో, ఒక్కడే చాలమందితో యాగము చేయిస్తున్న సమయంలో, స్త్రీలు, నపుంసకులు చేయు యాగంలో బ్రాహ్మణుడు భోజనం చేయకూడదు. పైన చెప్పిన యాగాలు సాధు పురుషులకు కీడును కలుగ జేస్తాయి. అవి దేవతలకు సంతోషాన్ని కలిగించవు. కావున అట్టి యాగాలలో బ్రాహ్మణుడు భోజనం చేయరాదు. మదించినవారు, కోపంతో నున్నవారు, రోగులు వండిన అన్నాన్ని, వెంట్రుకలు, కీటకాలు పడ్డ అన్నాన్ని, కాలితో తన్నిన అన్నాన్ని ఎప్పుడు కూడ తినకూడదు. శిశు హత్య, గోహత్యలు చేసిన భ్రష్టులు చూచిన అన్నం, ముట్టిన స్త్రీకి పెట్టగా మిగిలిన అన్నం కాకి కుక్క మొదలైన పశు పక్షులు తినగా మిగిలిన అన్నం తినరాదు.

గవా చాన్నమువప్రసూతం ఘుష్టాన్నం చ విశేషతః,
 గణాన్నం గణికాన్నం చ విదుషాం చ జుగుప్సితమ్ 209

స్తేనగాయనయోశ్చాన్నం తక్ష్ణో వార్ధుషికస్య చ,
 దీక్షితస్య కదర్యస్య బద్ధస్య నిగడస్య చ, 210

అభిశ స్తస్య షండస్య పుంశ్చల్యా దాంభికస్య చ,
 శుక్తం పర్యుషితం చైవ శూద్రస్యోచ్చిష్ట మేవ చ. 211

చికిత్సకస్య మృగయోః క్రూరస్యోచ్చిష్టభోజినః,
 ఉగ్రాన్నం సూతికాన్నం చ పర్యాచాంతమనిర్దశమ్ 212

అనర్చితం వృధామాంసమవీరాయాశ్చ యోషితః,
 ద్విషదన్నం నగర్యన్నం పతితాన్నమవక్షుతమ్ 213

పిశునాన్పతితోశ్చాన్నం క్రతువిక్రయిణ స్తథా,
 శైలూషతున్న వాయాన్నం కృతఘ్నుస్యాన్నమేవ చ 214

కర్మారస్య నిషాదస్య రంగావతారకస్య చ,
 సువర్ణ కర్పూర్యేణస్య శస్త్రవిక్రయిణ స్తథా 215

శ్వేవతాం శౌండికానాం చ చేలనిర్దేశకస్య చ,
 రజకస్య నృశంసస్య యస్య బోపపత్తిర్ధృహే 216

అవు వాసన చూచిన వదలిపెట్టిన అన్నం, భోజన సత్రాలలో పిలిచి పెట్టు అన్నం, నలుగురు కలిసి పెట్టు అన్నం, వేశ్య వడ్డించు అన్నం, పెద్దలు నిందించు అన్నం, దొంగ, గాయకుడు, వడ్ల వాడు, (తక్కు) వడ్డివలన బ్రతుకుచున్నవాడు, యజ్ఞ దీక్షితుడు, లోభి, సంకెళ్ళుపడినవాడు వీరి అన్నము, మహాపాతకుడని నింద పడ్డవాడు, నపుంసకుడు, అంకులాడి, అడంబరములు చెప్పుకొనువాడు వీరియన్నం, పులియబెట్టినపాలు, చద్ది అన్నం, వైద్యుడు, వేటకాడు, క్రూరుడు ఎంగిలి అన్నం తినువాడు, ఉగ్రకార్యాలోనర్చువాడు, వీరియన్నం, సూతకమునకై వండిన అన్నం, ఒకపంక్తి యందు అందరు భుజించుచుండగా, మధ్యలో ఒకడు లేచిపోయినచో ఆ పంక్తియందున్న అన్నం, మర్యాదలేకుండ వడ్డింపబడిన అన్నం, దేవతలకు నైవేద్యం పెట్టని అన్నం, భర్త పుత్రులు లేని స్త్రీ వండిన అన్నం, శత్రువు ఇంటిలోని అన్నం, పతితుల అన్నం, తుమ్మిన అన్నం, చాటున ఇతరులను తిట్టువాని అన్నం, తప్పుడు సాక్ష్యములు చెప్పవాని అన్నం, యజ్ఞఫలమును ఇతరులకమ్మువాని అన్నం, నాట్యముచేయువాని అన్నం, బట్టలు కుట్టువాని అన్నం కృతఘ్నుని అన్నం, లోహపు పని చేయువాడు, బోయవాడు, రంగుల అద్దకముచేయువాడు, కంసాలి, వెదురుపని చేయువాడు, శస్త్రములమ్ముకొనువాడు, కుక్కలను పెంచువాడు, మద్యమమ్మువాడు, బట్టలుదుకువాడు, బట్టలకు రంగులద్దవాడు దయలేనివాడు, ఇంటిలోనే జారపురుషుడున్నవాడు వీరి అన్నాన్ని తినరాదు.

మృత్యంతి యే చోపవతిం ప్రీజితానాం చ సర్వశః,
అనిర్దశం చ ప్రేతాన్నమతుష్టికర మేవ చ. 217
రాజాన్నం తేజ అదత్తే శూద్రాన్నం బ్రహ్మవర్చనమ్,
ఆయుస్సువర్ణ కారాన్నం యశశ్చర్మావకర్తినః 218

తన భార్య చెప్పినట్లు వింటూ జారపురుషుని తన ఇంటిలోనే ఉంచుకొన్నవాడు, పది దినముల అశౌచము తీరనివాడు, వీరి అన్నం, తృప్తిని కలిగించని అన్నం ఎప్పుడు కూడ తినరాదు. రాజు యొక్క అన్నం తన తేజస్సును, శూద్రుని యొక్క అన్నం బ్రహ్మవర్చస్సును, కంసాలి యొక్క అన్నం ఆయుస్సును, చెప్పులు కుట్టువాని అన్నం కీర్తిని నశింపజేస్తుంది. శిల్పకారుని యొక్క అన్నం సంతతిని, చాకలి వాని యన్నం సంఘమునందు పెట్టబడిన అన్నం, వేశ్య పెట్టిన అన్నం స్వర్గభ్రష్టుని చేస్తుంది.

కారుకాన్నం ప్రజాం హంతి బలం నిర్దేజకన్యచ,
గణాన్నం గణికాన్నం చలోకేభ్యః పరికృంతతి. 219
పూయం చికిత్సకస్యాన్నం పుంశ్చల్యాన్వేన్నమింద్రియమ్,
విష్ఠా వార్ధషికస్యాన్నం శస్త్రవిక్రయణో మలమ్. 220.
యఏతేఽన్యే త్యభోజ్యాన్నాః క్రమశః పరికీర్తితాః
తేషాం త్యగస్థిరోమాణి వదంత్యన్నం మనీషిణః 221

వైద్యుని అన్నము చీముతో నమానం, అంకులాడి పెట్టిన అన్నం తింటే ఇంద్రియాన్ని భక్షించినట్లాతుంది. వడ్డీ వ్యాపారి పెట్టి అన్నం మలంతో నమానం, శస్త్రములమ్ముకొనే వాని అన్నం కూడ మలం వంటిదే. పైన పేర్కొన్నవారు కాక మిగిలిన వారి (దొంగ, గాయకుడు మొదలగువారు) అన్నాన్ని తిన్నచో వారి యొక్క చర్మము, ఎముకలు, రోమములు భక్షించినట్లే ఔతుంది. కావున వారి ఇండ్లలో కూడ అన్నాన్ని తినకూడదు.

భుక్త్వాఽతోఽన్యతమస్యాన్న మమత్యా క్షపణం త్ర్యహమ్,
మత్యా భుక్త్వా చరేత్సప్త్రం రేతో విజాత్రమేవ చ. 222
నాద్యాహ్మద్రస్య పక్వాన్నం విద్వానశ్రాద్ధిన్ ద్విజః
అదదీతామమేవాస్యాదవృత్తావేకరాత్రికమ్. 223
శ్రోత్రీయస్య కదర్యస్య వదాన్యస్య చ వార్ధృషేః
మీమాంసిత్సోభయం దేవాస్సమమన్నమకల్పయన్ 224
తాన్ ప్రజాపతి రాహౌత్య మా కృధ్యం విషమం సమమ్,
శ్రద్ధాపూతం వదాన్యస్య హతమశ్రద్ధయేతరత్. 225

కావున వీరియన్నాన్ని తెలియక తిన్నచో మూడు దినాలు ఉపవాసముండవలెను. తెలిసి తిన్నచో కృత్తు ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొనవలెను. విద్వాంసుడైన బ్రాహ్మణుడు శ్రాద్ధాది పంచమహా యజ్ఞములు చేసి శూద్రునింట తినరాదు. విధిలేనప్పుడు ఒక రాత్రికి మాత్రము

చతుర్థాధ్యాయం

సరిపడు వండని పదార్థములను (పాలు, పండ్లు, బియ్యము మొదలైనవి) తీసికొని తినవలెను, లోభియైన శ్రోత్రియుడు, దాతయైన వడ్డీవ్యాపారి ఈ ఇద్దరు సమానమైన వారేనని దేవతలు నిర్ణయించినారు. ఆ సమయంలో బ్రహ్మ దేవుడచ్చటకు వచ్చి పై వారిద్దరు సమానులు కారు. శ్రద్ధ ఉండి దాతయైన వడ్డీవ్యాపారి శ్రద్ధలేని లోభియైన శ్రోత్రియుని కంటే శ్రేష్ఠుడని నిర్ణయించెను. అందువల్ల శ్రద్ధలేని వాని అన్నం శ్రోత్రియునిదైనను పనికిరానిది.

శ్రద్ధయేష్టం చ పూర్తం చ నిత్యం కుర్యాదతంద్రితః

శ్రద్ధాకృతే హ్యక్షయే తే భవతః స్వాగతైర్ధనైః 226

దానధర్మం నిషేవేత నిత్యమైష్టికపౌర్తికమ్,

వరితుష్టేన భావేన పాత్రమాసాద్య శక్తితః 227

ఇష్టాన్ని (యజ్ఞకుండంలో చేయు హోమాదికం) పూర్తాన్ని (యజ్ఞకుండమునకు వెలుపల చేయు తోటలు వేయుట, చెరువులు తవ్వించుట మొదలైన) సోమరితనంలేక శ్రద్ధగా చేయవలెను. తాను సంపాదించిన ధనం శ్రద్ధగా చేసిన ఇష్టాపూర్తాలు అక్షయమైన ఫలితాన్నిస్తాయి. యోగ్యుడైన పురుషుని సంపాదించుకొని శ్రద్ధతో మనస్సునకు తృప్తి కలుగునట్లు దాన ధర్మాలు, ఇష్టాపూర్తాలు శక్తికొలది చేయవలెను,

యత్కించిదపి దాతవ్యం యాచితేనానసూయయా,

ఉత్పత్స్యతే హి తత్పాత్రం యత్తరయతి సర్వతః 228

వారిదస్తృప్తిమాప్నోతి సుఖమక్షయ్యమన్నదః

తిలవ్రదః వ్రజామిష్టాం దీపదశ్చక్షురుత్తమమ్. 229

భూమిదో భూమిమాప్నోతి దీర్ఘమాయుర్ధిరణ్యదః

గృహదోఽగ్రాణి వేశ్యాని రూప్యదో రూసముత్తమమ్. 230

వాసోదశ్చంద్ర సాలోక్య మశ్వేసాలోక్య మశ్వదః

అనడుద్ధః శ్రేయం పుష్టాం గోదో బ్రధన్య విష్టవమ్. 231

యానశయ్యావ్రదో భార్యామైశ్వర్యమభయవ్రదః

ధాన్యదశ్చాశ్వతం సౌఖ్యం బ్రహ్మదో బ్రహ్మసార్థితాం. 232

తనను ఎవ్వరైనా యాచిస్తే అసూయలేక తన శక్తికొలది దానం చేయవలెను. ఆవిధంగా దానం చేస్తున్నప్పుడు యోగ్యుడైనవాడతని దగ్గరకు వచ్చి దానము అడుగవచ్చును. ఆదానంవల్ల దాత పుణ్యలోకాన్ని పొందుతాడు. నీటిని దానం చేసినచో దాతకు తృప్తి కలుగుతుంది. అన్నం పెట్టినందువల్ల అంతులేని సుఖం కలుగుతుంది. ఆవుల దానమిచ్చువాడు కోరినంత సంతతిని పొందుతాడు. దీపదానం చేయువాడు మంచి దృష్టిని పొందుతాడు. భూదానం చేస్తే భూమి లభిస్తుంది బంగారాన్ని దానం చేస్తే దీర్ఘాయుస్సు

పొందుతాడు. ఇంటిని దానం చేస్తే గొప్పగొప్ప భవనాలను పొందుతాడు. వెండిని దానం చేస్తే దాత చక్కని రూపాన్ని పొందుతాడు. వస్త్రాల దానం చేసినవాడు చంద్రలోకాన్ని పొందుతాడు. గుఱ్ఱాల దానం చేసినవాడు అశ్వినీ దేవతలుండులోకాన్ని చేరుకొంటాడు. ఎద్దులను దానము చేసినవాడు గొప్ప సంపదను పొందుతాడు. ఆవులను దానం చేస్తే సూర్యలోకాన్ని పొందుతాడు, బండ్లను, శయ్యను, దానం చేస్తే చక్కని భార్యను పొందుతాడు . అభయమునిచ్చువాడు గొప్ప ఐశ్వర్యాన్ని పొందుతాడు ధాన్యం చేసినవాడు శాశ్వతసౌఖ్యాన్ని అనుభవిస్తాడు వేదం చదువు చెప్పువాడు బ్రహ్మతో సమానమైనవాడౌతాడు.

సర్వేషామేవ దానానాం బ్రహ్మదానం విశిష్టతే,

వార్యన్నగోమహీవాన స్త్రీలకాంచనసర్పిషామ్. 233

యేన యేన తు భావేన యద్యద్దానం ప్రయచ్ఛతి,

తత్తత్తేనైవ భావేన ప్రాప్నోతి ప్రతిపూజితః. 234

యోఽర్చితం ప్రతిగృహ్లాతి దదాత్యర్చితమేవ చ,

తావుభౌ గచ్ఛతస్త్వర్గం నరకం తు విపర్యయే 235

న విన్మయేత తపసా వదేదిష్ట్యా చ నాన్యతమ్,

నారోఽప్యపవ దేద్విప్రాన్న దత్వా పరికీర్తయేత్ 236

యజ్ఞోఽన్యతేన క్షరతి తపః క్షరతి విన్మయాత్,

అయుర్విప్రాపవాదేన దానం చ పరికీర్తనాత్ 237

దానమహిమ :

నీరు, అన్నం, గోవు, భూమి, వస్త్రం, నూవులు, బంగారం, నేయి మొదలగు దానాలన్నిటిలో వేదాన్ని దానం చేయుట (చదువు చెప్పుట) చాలా గొప్పనైనది. దానమిచ్చునప్పుడు దాతకు ఎట్టి కోరికయుండునో అతడు జన్మాంతరమున అట్టికోరికను సంపాదించుకొనును. దానం చేయునప్పుడు దాత ప్రతిగ్రహీతను అర్పించి దానం చేయవలెను. దానివలన దాత, దానం స్వీకరించినవాడు (ప్రతిగ్రహీత) ఇద్దరు స్వర్గానికి. లేనిచో ఇద్దరు నరకానికి చేరుతారు. తాను చేసిన తపస్సుయొక్క గొప్పతనానికి అబ్బురపడరాదు. యాగం చేసి అబద్ధములాడరాదు. తాను బాధపడినప్పటికీ బ్రాహ్మణులను నిందించరాదు అట్లేతాను చేసిన దానాన్ని గూర్చి ఇతరులకు చెప్పుకొనకూడదు. అబద్ధాలాడినందువల్ల చేసిన యజ్ఞం నశిస్తుంది. తాను చేసిన తపస్సు గొప్పదని భావించినంత మాత్రాన అదీ నశిస్తుంది. బ్రాహ్మణులను దూషించుటవల్ల ఆయుస్సు క్షీణిస్తుంది. తాను చేసిన దానాన్ని నలుగురికి చెప్పుకొన్నందువల్ల ఆదాన ఫలితం వెంటనే నశిస్తుంది.

ధర్మం శనైస్సంచినయద్యల్కేక మివ పుత్రికాః,

పరలోక సహాయార్థం సర్వభూతాన్యపీడయన్ 238

నాముత్ర హి సహాయార్థం పితా మాతా చ తిష్ఠతః,

న పుత్రదారా న జ్ఞాతిర్ధర్మస్థితి కేవలః, 239

ఏకః ప్రజాయతే జంతురేక ఏవ ప్రలీయతే,

ఏకో ను భుజో సుకృతమేక ఏవ చ దుష్కృతమ్ 240

మృతం శరీరముత్సుజ్య కాష్ఠలోష్ఠనమం క్రితే,

విముఖా బాంధవా యాంతి ధర్మస్తమనుగచ్ఛతి. 241

తస్మాద్ధర్మం సహాయార్థం నిత్యం సంఘినుయాచ్ఛనైః

ధర్మేణ హి సహాయేన తమస్తరతి దుస్తరమ్ 242

ధర్మ ప్రధానం పురుషం తపసా హతకిల్బిషమ్,

పరలోకం నయత్యాఖ భాస్యంతం ఖశరీరిణమ్ 243

చీమలు పుట్టలు పెట్టినట్లు పరలోకప్రాప్తి కొరకు ప్రాణులను వేటిని బాధింపక మెల్ల మెల్లగా ధర్మాన్ని కూడబెట్టవలెను. తల్లి, దండ్రీ, పుత్రులు, భార్య, జ్ఞాతులు ఎవ్వరు కూడ పరలోక సహాయమునకై రారు. పరలోకంలో ధర్మం మాత్రమే సహాయమౌతుంది. ప్రాణి ఒంటరిగా పుట్టుతున్నది ఒంటరిగానే మరణిస్తున్నది. ఒంటరిగానే తాను చేసిన సుకృతములను కాని దుష్కృతములను కాని అనుభవిస్తున్నది. ప్రాణి చనిపోయిన వెంటనే కట్టె, మట్టి ముద్దవంటి శరీరాన్ని వదలి బంధువులందరు వెనకకు పోతారు. కాని అతనిని అతడు చేసికొన్న ధర్మం మాత్రం ఎల్లప్పుడు వెన్నంటియే ఉంటుంది. అందువల్ల పరలోకంలో సహాయానికై ధర్మాన్నెల్లప్పుడు చేస్తూ ఉండవలెను. ధర్మము సహాయముగా వస్తే గొప్ప నరకాన్ని సైతం అవలీలగా దాటగలుగుతున్నాడు. తపస్సు చేత పాపములనున్నిటిని పోగొట్టుకొని, ధర్మమే ప్రధానంగానున్న పురుషుడు దివ్య శరీరంతో పరలోకాన్ని చేరుకొనుచున్నాడు.

ఉత్తమైరుత్తమైత్స్యం సంబంధానాచరేత్సహ,

నినీమః కులముత్కర్ష మధమానధమాన్త్యజేత్ 244

ఉత్తమానుత్తమాన్ గచ్ఛన్ హీనాన్ హీనాం శ్చ వర్జయన్,

బ్రాహ్మణః శ్రేష్ఠతామేతి ప్రత్యవాయేన శూద్రతామ్ 245

తనకు తన కులానికి గొప్ప తనం కావలెనని కోరేవాడు ఎల్లప్పటికీ ఉత్తములతో మాత్రం సాంగత్యం చేయవలెను. లేనిచో తనతోటివారితోనైనా కలిసి తిరగవలెనే కాని తన కంటే నీచులతో మాత్రం కలిసి ఎన్నడు తిరుగరాదు. మానవుడు ఉత్తమోత్తములతో స్నేహం చేస్తే తాను కూడ శ్రేష్ఠుడౌతాడు. అధములతో స్నేహం చేస్తే తాను కూడ అధముడౌతాడు.

దృఢకారీ మృదుర్ధాంతః శ్రూరాబారైరసంపనన్

అహింసో దమదానాభ్యాం జయేత్స్వర్గం తథావ్రతః 246

ఏధోదకం మూలఫల మన్నమభ్యుదితం చ యత్,
సర్వతః ప్రతి గృహ్నియాన్మధ్యభాభయదక్షిణామ్, 247

అహృతాభ్యుద్యతాం భిక్షాం పురస్తాదప్రచోదితామ్
మేనే ప్రజాపతిర్ధాహ్యమపి దుష్పుతకర్మణః 248

నాశ్నంతి పితర స్తస్య దశవర్షాణి పంచ చ.
న చ హవ్యం వహత్యగ్ని ర్యస్తామభ్యవమన్యతే 249

శయ్యాం గృహన్ కుశాన్గంధానవః పుష్పం మణీన్దధి,
ధానా మత్స్యాన్ పయో మాంసం శాకం చైవ న నిర్జడేత్ 250

తాను చేయదలచుకొన్న పనిని మధ్యలోనే వదిలి వేయక ధృఢ నిశ్చయంతో పూర్తి చేయువాడు, మృదు స్వభావం కలవాడు దమనశీలుడై చెడ్డవారితో కలిసిమెలిసి తిరుగనివాడు, హింసా స్వభావం లేనివాడు తపస్సు వ్రతమనేవి లేకుండనే ఇంద్రియనిగ్రహం, దానశీలత అనువాటిచే స్వర్గాన్ని పొందగలుగుచున్నాడు. కట్టెలు, నీరు, ఫల మూలాలు, ఆహారం మొదలైనవి అయాచితంగా వస్తే గ్రహింపవచ్చును. కులట, పాషండులనుండి వచ్చిన వాటిని మాత్రము స్వీకరింపరాదు. దానం చేసే స్థలానికి తీసికొనివచ్చి, ఎదురుగానుంచిన ధనం అయాచితంగా వస్తే ఆ ధనం చెడ్డవానిదైనా స్వీకరింపవచ్చునని ప్రజాపతియే పేర్కొన్నాడు. ఎవడట్టి దానాన్ని తిరస్కరిస్తాడో అతడొనర్చు కార్యాలను పితృదేవతలు పదునైదు సంవత్సరంల వరకు పరిగ్రహించరు. అదే విధంగా అగ్నిహోత్రుడు హోమ ద్రవ్యాలను (హవ్యమును) తీసికొని దేవతలకు ఇవ్వడు. శయ్య, గృహం, దర్బలు, సుగంధ ద్రవ్యాలు, నీరు, పుష్పాలు, మణులు, పెరుగు, బొరుగులు, పాలు మొదలగు వాటిని అయాచితంగా ఇచ్చినచో కాదనరాదు.

గురున్ భృత్యాంశ్చౌజ్జహీర్షన్నర్చిష్యన్ దేవతాతిథీన్,

సర్వతః ప్రతిగృహ్నియాన్న తు తృప్యేత్స్వయం తతః 251

తనను ఆశ్రయించుకొనియున్న గురువులను, దేవతలను, అతిథులను, తల్లిదండ్రులు మొదలగువారిని సేవకులను భార్యాపుత్రులను రక్షించుటకై పతితులు గాని తక్కిన వారందరినుండి దానాన్ని స్వీకరింపవచ్చును. కాని ఆ ధనాన్ని తన స్వార్థానికై ఉపయోగించరాదు.

గురుమ తృభ్యతీతేషు వినా వా తైర్లహే వనన్,

ఆత్మనో వృత్తిమన్విచ్ఛన్ గృహ్నియాత్పాదుతస్సదా 252

ఆర్థికః కులమిత్రం చ గోపాలో దానసాపితే,

ఏతేశూద్రేషు భోజ్యాన్నా యశ్చాత్మానం నివేదయేత్ 253

యాదృశోన్య భవేదాత్మా యాదృశం చ చికిర్షతం,

యథా చోపచరేదేనం తథాత్మానం నివేదయేత్ 254

చతుర్థాధ్యాయం

తన పెద్దలగు తల్లిదండ్రులు చనిపోయిన తరువాత కూడ తాను ఆ ఇంటిలోనే ఉన్నను లేకున్నను తనయొక్క వృత్తిని కోరుకొనుచు సాధు పురుషుల దగ్గరినుండి దానాన్ని స్వీకరింపవచ్చును. తన భూమిని దున్ని వ్యవసాయం చేయువాడు, తన ఇంటి వారికి స్నేహితుడు, గోవుల మేపువాడు, తన భృత్యుడు, తనకు క్షౌరం చేయువాడు తనకు సర్వస్వమునర్పించుకొన్న ఈ శూద్రుల అన్నాన్ని తినవచ్చును. కులశీలాదులచే పై శూద్రుని స్వభావమెట్టిది? అతడు చేయు పనులెట్టివి? అతడెట్లు తనకు సేవచేయును మొదలగు విషయాలన్నీ తెలుస్తాయి. కావున అతని మంచితనాన్ని గుర్తించి ప్రవర్తింపవలెను.

యోఽన్యథా ననంత మాత్మానమన్యథా సత్పు భాషతే,

స పాపకృత్తమో లోకే స్తేన ఆత్మావహరకః, 255

వాఙ్మార్గా నియతాస్సర్వే వాఙ్మలా వాగ్వినిస్సృతాః,

తాంస్తు యః స్తేనయోద్వాచం సనర్వస్తేయకృన్నరః 256

ఎవ్వడైనను తాను ఒక విధముననుండగా, మరొక విధముగా ఉండునన్నట్లు సజ్జనుల దగ్గర అసత్యములు మాటాడునో వాడు పాపము చేయువారిలో గొప్పవాడు, తన్నుతాను దొంగిలించు చోరుడనియు చెప్పవచ్చును. మాటలందు అన్ని ఆర్థములున్నవి. శబ్దములకన్నిటికి వాక్కులే ఆధారము. శబ్దాలు వాటినుండియే బయటకు వస్తున్నాయి. అట్టి వాక్కులను మార్పువాడు సర్వస్వాన్ని అపహరించిన దొంగ ఔతాడు.

మహర్షి పితృదేవానాం గత్వాఽన్యన్యం యథావిధి,

పుత్రే సర్వం సమానజ్య వసేన్యాధ్యవ్య మాశ్రితః 257

ఏకాకీ చింతయేన్నిత్యం వివిక్తే హితమాత్మనః,

ఏకాకీ చింతయాన్ హి వరం శ్రేయోఽధిగచ్ఛతి 258

గృహస్థు దేవర్షి పితృతర్పణముల ద్వారా దేవతలకు ఋషులకు పితృ దేవతలకు ఋణమును తీర్చుకొని పుత్రునిపై గృహభారము వేసి తాను ఏ తగవుల జోలికి పోక మధ్యస్థుడై ఉండవలెను. అతడు ఒంటరిగా తనయొక్క హితమును గూర్చి ప్రతిదినం ఆలోచించాలి. ఆ విధంగా ఆత్మహితాన్ని చింతిస్తే పర శ్రేయస్సనదగు మోక్షాన్ని పొందుచున్నాడు.

ఏషోదితా గృహస్థస్య వృత్తిర్వివ్రస్య శాశ్వతీ,

స్నాతకవ్రతకల్పశ్చ సత్త్వ వృద్ధికరఘృభః 259

అనేన విప్రో వృత్తేన వర్తయన్ వేద శాస్త్రవిత్

వ్యపేతకల్మషో నిత్యం బ్రహ్మలోకే మహీయతే 260

ఈ విధంగా బ్రాహ్మణుడైన గృహస్థుడు ఉండవలసిన విధానమునంతయు తెలిపితిని. ఆ స్నాతక వ్రతానుష్ఠాన విధి సత్యగుణమును అభివృద్ధి పరుస్తుంది. కావున గృహస్థులందరు దీనిని అనుష్ఠించాలి. వేదశాస్త్రవేత్తయైన బ్రాహ్మణుడీవిధంగా ఉంటూ పాపాలకన్నిటికి దూరుడై బ్రహ్మలోకంలో పూజ్యుడౌతున్నాడు.

మనుస్మృతి

ఇతి మానవే ధర్మశాస్త్రే భృగుప్రోక్తాయాం సంహితాయాం చతుర్థోఽధ్యాయః
భృగు మహర్షి చెప్పిన మానవ ధర్మశాస్త్రమును సంహితయందు నాలుగవ అధ్యాయము
సమాప్తము.

పంచమాధ్యాయము

శ్రుత్యైతాన్ ఋషయో ధర్మాన్ స్నాతకస్యయథోదితాన్

ఇదమూచుర్యహత్మా నమనల ప్రభవం భృగుమ్ 1

ఇంతవరకు చెప్పబడ్డ స్నాతకునియొక్క ధర్మాలనన్నిటిని విని అగ్ని పుత్రుడైన
భృగుమహర్షితో మునులీవిధముగా పలికినారు.

కథం మృత్యుః ప్రభవతి వేద శాస్త్రవిదాం ప్రభో 2

ఏవం యథోక్తం విప్రాణాం స్యధర్య మనుతిష్ఠతామ్,

ఈ విధంగా స్యధర్మాన్ని చక్కగా అనుష్ఠిస్తున్న బ్రాహ్మణులకు మృత్యువేవిధంగా
కలుగుతుందో వేదశాస్త్ర విశారదుడవైన మహర్షి మాకుతెలుపుమని కోరినారు.

న తానువాచ ధర్మాత్మా మహర్షీన్ మానవో భృగుః,

శ్రూయతాం యేన దోషేణ మృత్యుర్విప్రాన్ జిహ్వాంసతి 3

ఈ విధంగా అడిగిన మునులతో మనుపుత్రుడైన భృగుమహర్షి ఏ కారణం వలన
బ్రాహ్మణులను మృత్యువు కబళిస్తున్నదో ఆ విషయాన్ని చెప్పుతానని అన్నాడు.

అనభ్యాసేన వేదానామాచారస్య చ వర్జనాత్,

అలస్యో దన్న దోషాచ్చ మృత్యుర్విప్రాన్ జిహ్వాంసతి - 4

వేదాలనభ్యాసం చేయనందువల్ల, ఆచారం లేనందువల్ల, సోమరితనంవల్ల, అన్న దోషం
వల్ల, బ్రాహ్మణులను మృత్యువు కబళిస్తున్నదని పలికెను.

లశునం గృంజనం చైవ పలాండుం కవకాని చ,

అభక్త్యాబి ద్విజాతీ నామమేధ్య ప్రభవాణి చ 5

లోహితాన్ వృక్షనిర్యాసాన్ వృశ్చనప్రభవాంస్తథా,

శేలుం గవ్యం చ పీయూషం ప్రయత్నేన వివర్జయేత్ 6

వృథాకృసరసంయాచం పాయసాపూపమేన చ,

అనుపాకృతమాంసాని దేవాన్నాని హవీంషి చ 7

అనిర్దళాయా గోః క్షీరమాస్త్రమైకశఘం తథా,

అవికం సంధినిక్షీరం వివత్సాయాశ్చ గోః వయః 8

అరణ్యానాం చ సర్వేషాం మృగాణాం మాహిషం వినా,

స్త్రీక్షీరం చైవ వర్జ్యాని సర్వశుక్లాని చైవ హి 9

దధి భక్ష్యం చ శుక్తేషు సర్వం చ దధిసంభవమ్;

యాని వైవాభిషాయంతే పుష్పమూలఫలైశ్చభైః 10

అన్నదోషాలు:-

వెల్లుల్లి, నీరుల్లి, తెల్లపాయలు, పుంటికూర, అమేధ్య స్థలంలో పుట్టిన వస్తువులను బ్రాహ్మణులు భక్షించరాదు. చెట్టునుండి స్వభావసిద్ధంగా కారిన ఎఱ్ఱనిపాలు, కత్తివేటువల్ల కారే పాలు, మునగకాయ, ముఱ్ఱపాలు వీనిని బ్రాహ్మణుడు తప్పక వదలివేయవలెను. దేవతానైవేద్యానికి కాక తాను తినటకై సిద్ధం చేసుకొన్న నూవులపొడియన్నం, పాలు కాచి బెల్లమువేసి గోధుమపిండి చేర్చిన ఒక వంటకం, పాయసం, వడలు, మొదలగు భక్ష్యాలు, హోమం చేయకముందున్నహవిస్సులు దేవతానివేదన కానిచో వీటిని బ్రాహ్మణుడు తినకూడదు. ఈనిన తరువాత పది దినాలు గడవని ఆవు, ఒంటె, మేక, గొఱ్ఱ, ఒంటిగిట్టలు గల గుఱ్ఱము మొదలగు జంతువుల పాలు, చూలుతోనున్న ఆవు యొక్క పాలు, దూడ చనిపోయిన ఆవుపాలు వీటిని భక్షింపకూడదు. బఱ్ఱ తప్ప తక్కిన అడవి జంతువుల పాలు, చనుబాలు, పులియబెట్టిన వస్తువులన్నియు బ్రాహ్మణునకు తినదగినవి కావు. కాని పులియబెట్టిన వస్తువులలో పెరుగు, పెరుగుతో చేయబడిన మజ్జిగ వంటి పదార్థాలను, పువ్వులు, పండ్లు, దుంపలు, నీరు చేర్చి పులియబెట్టిన ఆసవాలను మాత్రం బ్రాహ్మణుడు తినవచ్చును.

శ్రవ్యదాన్ శకునాన్ సర్వాం స్తథా గ్రామనివాసినః

అనిర్దిష్టాం త్రైకశఫాంష్టిభీభం చ వివర్ణయేత్ 11

కలవింకం ప్లవం హంసం చక్రాంగం గ్రామకుక్కుటమ్,

సారసం రజ్జువాలం చ దాత్యూహం శుకశారికే 12

ప్రతుదాన్ జాలపాదాంశ్చ కోయష్టి నఖవిష్కిరాన్,

నిమజ్జతశ్చ మత్స్యాదాన్ సౌనం వల్లార మేవ చ. 13

బకం చైవ బలాకాం చ కాకోలం ఖంజరీటకమ్,

మత్స్యాదాన్ విద్యరాహంశ్చ మత్స్యానేవ చ సర్వశః 14

పచ్చి మాంసం తినే గద్దలు మొదలైన పక్షులను, గ్రామంలోనుండే పక్షులను, వేదమందు చెప్పబడని ఒంటిగిట్టలు గల గాడిదలు మొదలైన జంతువులను, టిట్టిభి పక్షులను తినరాదు. ఊరపిచ్చుకలను, నీటి కాకులను, హంసలను, చక్రవాక పక్షిని, కోడిని, సారస పక్షిని, తాటితోక పక్షిని, భరత పక్షిని, చిలుకను, గోరువంకను భక్షింపరాదు బెగ్గురు పక్షులను, వలవంటి పాదాలున్న పక్షులను, గుడ్డి కొంగలను, గోళ్ళతో చీల్చి తినే అడవి కోడి కంటె భిన్నమైన డేగలు వంటి పక్షులను, నీటిలో మునిగి చేపలు మొదలగు వాటిని తినే నీటి కాకుల వంటి పక్షులను, కటికవాని దగ్గర ఉండు మాంసాన్ని, ఎండిన మాంసాన్ని తినరాదు. కొంగ, జెముడు కాకి, కాటుక పిట్ట, చేపలనుదినే పక్షులకంటె భిన్నమైన మొసళ్ళు మొదలగువాటిని, మలమును తిను పండులను, చేపలను తినరాదు

యో యన్య మాంసమశ్నాతి న తన్మాంసాద ఉచ్యతే,

మత్స్యాదస్సర్వమాంసాద స్తస్మాన్యత్స్యాన్ వివర్ణయేత్ 15

మనుస్మృతి

మాంసాన్ని తినే ప్రాణిని మాంసాదమందురు. చేపలను తినువాడు సమస్త మాంసమును తిన్నవానితో సమానుడు కావున చేపలను తినరాదు.

పాతీనరోహితావాద్యో నియుక్తౌ హవ్యకవ్యయోః

రాజీవాన్ సింహతుండాంశ్చ సశల్కాంశ్చైవ సర్వశః 16

వేయి కోరలు గల చేపలు, ఎఱ్ఱ చేపలు, గుంపుగా తిరుగు చేపలు, సింగపు ముఖము గల చేపలు, ముండ్ల చేపలు వీటిని శ్రాద్ధమున నియుక్తులైన బ్రాహ్మణులు మాత్రం తినవచ్చును. కాని శ్రాద్ధకర్త, తక్కినవారు తినకూడదు. తదితరులందరు శ్రాద్ధం లేని సమయంలో వాటిని తినవచ్చును.

స భక్షయే దేక చరానజ్ఞాతాంశ్చ మృగద్విజాన్,

భక్ష్యేవ్యపి సముద్ధిష్ఠాన్ సర్వాన్ పంచనఖాం స్తథా 17

ఒంటరిగా తిరుగు మృగాలను, ఊరుపేరు తెలియని మృగ పక్షులను, ఐదుగోళ్ళున్న కోతులు మొదలగు మృగాలను చంపి తినరాదు.

శ్వావిధం శల్యకం గోధాం ఖడ్గకూర్మశశాంస్తథా,

భక్త్యాన్ పంచనభేష్యాహరనుష్ఠాం త్రైకతోదతః 18

ఐదుగోళ్ళున్న జంతువులలో ఏదుపంది, ముండ్లపంది, ఉడుము, ఖడ్గ మృగము, తాబేలు, కుందేలు అను జంతువులను చంపి తినవచ్చును గాని తక్కిన వాటిని తినరాదు. ఒంటె తప్ప ఒంటి పలువరుస ఉన్న జంతువులను తిన్నా తప్పలేదు. ఆపదలందు విధి లేక నిషిద్ధములైన జంతువుల మాంసాన్ని తిన్నా తప్పలేదు.

భత్రకం విద్యరాహం చ లశునం గ్రామకుక్కుటమ్,

పలాండుం గృంజనం చైవ మత్యా జగ్ధ్యా పతేద్ధీజః 19

అనుత్యైతాని షడ్జగ్ధ్యా కృచ్ఛం సాంతపనం చరేత్,

యతి బాంద్రాయణం వాపి శేషేమాపవసేదహః 20

పుంటికూర, ఊరబంది, వెల్లుల్లి, ఊరికోడి, నీరుల్లి, ఎఱ్ఱయుల్లి వీనిని కావలెనని తిన్నచో బ్రాహ్మణుడు భ్రష్టుడౌతాడు. కాని అజ్ఞానంతో వీటిని తింటే సాంతపనమనే కృత్యాన్ని గాని యతిబాంద్రాయణ వ్రతాన్ని గాని చేయవలెను. తక్కిన ఇంగువ మొదలైనవి తిన్నప్పుడు దినమంతా ఉపవాసము చేయవలెను.

సంవత్సరస్యైకమపి చరేత్కృచ్ఛం ద్విజోత్తమః,

అజ్ఞాతభు క్రశుద్ధ్యర్థం జ్ఞాతస్య తు విశేషతః 21

బ్రాహ్మణుడు నిషిద్ధ వస్తువులను తెలియక తిన్న పాపాన్ని పోగొట్టుకొనుటకు సంవత్సరానికొకసారియైనా కృచ్ఛప్రాయశ్చిత్తాన్ని చేసికొనవలెను. తెలిసి తిన్నచో విశేషప్రాయశ్చిత్తాలను చేసికొనవలెను.

యజ్ఞార్థం బ్రాహ్మణైర్వధ్యాః ప్రశస్తా మృగపక్షిణః,

భృత్యానాం చైవ వృత్త్యర్థమగస్త్యో హ్యచరత్పురా 22

బభూవుర్తి పురోడాశ భక్త్యాణాం మృగపక్షిణామ్,

పురాణేష్వపి యజ్ఞేషు బ్రహ్మక్షత్రసవేషు చ 23

యత్కించిత్సేహసంయుక్తం భోజ్యం భోజ్యమగర్భితమ్,

తత్పర్యుషితమస్యాద్యం హవిశ్శేషం చ యద్భవేత్ 24

చిరస్థితమపి త్యాద్యమస్నేహాక్తం ద్వీజాతిభిః,

యవగోధూమజం సర్వం వయనశ్చైవ విక్రియాః 25

బ్రాహ్మణులు యజ్ఞానికై, తమ సేవకుల కొరకు వేద సమ్మతములైన మృగాలను, పక్షులను చంపిరి. పూర్వం అగస్త్య మునీంద్రుడు తన తల్లిదండ్రుల పోషణకై శాస్త్ర విహితాలైన పక్షుల చంపినట్లు తెలుస్తున్నది. అట్లే పూర్వ కాలంలో ప్రాచీన మునులు చేసిన యాగాలలో, ఇతర బ్రహ్మక్షత్రియులు చేసిన యాగాలలో శాస్త్రసమ్మతంగా భక్షింపదగిన మృగపక్షులు పురోడాశంగానుండినవి. నేయి, నూనెలతో నుండి దుర్గంధాదులు లేని వస్తువులు నేయి, నూనెలు గల హవిశ్శేషము చాలా కాలమున్నా వాటిని తినవచ్చును. యవలు గోధుమలతో చేసిన పదార్థాలు నేయి, నూనెతో లేకున్నను, ఇంకను పాలనుండి ఏర్పడు పెరుగు, చల్ల, నేయి వంటి పదార్థములు చాలా కాలమున్నను బ్రాహ్మణులు భక్షింపవచ్చును.

ఏతదుక్తం ద్వీజాతీనాంభక్త్యాభక్త్య మశేషతః,

మాంసస్యాతః ప్రవక్త్యామి విధిం భక్షణవర్తనే 26

ఇంతవరకు బ్రాహ్మణులు తినదగిన వస్తువులను, తిన కూడని వస్తువులనన్నిటిని చెప్పితిని. ఇక మాంసాలలో వేటిని తినవచ్చునో వేటిని తినకూడదో కూడ మీకు చెప్పెదనని మునులతో భృగు మహర్షి పలికెను.

ప్రోక్షితం భక్షయేన్నాంసం బ్రాహ్మణానాం చ కామ్యయా,

యథావిధి నియుక్తస్తు ప్రాణానామేవ చాత్యయే 27

ప్రాణస్యాన్నమిదం సర్వం ప్రజాపతిరకల్పయత్,

స్థావరం జంగమం చైవ సర్వంప్రాణస్య భోజనమ్ 28

మంత్ర జలంతో ప్రోక్షితమైన పశుమాంస రూప హవిశ్శేషాన్ని, బ్రాహ్మణులు తనను ప్రార్థించినపుడొకసారి, శార్దూలో నియుక్తుడైనప్పుడు, ప్రాణులకు ముప్పు కలిగినపుడు మాంసాన్ని బ్రాహ్మణుడు తినవచ్చు. బ్రహ్మదేవుడు మానవులు తినుటకు స్థావరజంగమ రూపాలైన ఈ పదార్థాలను భోజ్యములుగా కల్పించెను.

చరాణామన్నమచరా దండ్రిణామవ్యదండ్రిణః,

అహస్రాశ్చ సహస్రానాం శూరాణాం చైవ భీరవః 29

నాత్తా దువ్యత్యదన్నాద్యాన్ ప్రాణినోఽహన్యహన్యపి,

ధాత్రైవ సృష్టా హ్యేద్యాశ్చ ప్రాణినోఽత్తర ఏవ చ. 30

యజ్ఞాయ జగ్గిర్మాంసస్యేత్యేష చైవో విధిః స్మృతః,

అతోఽన్యథా ప్రవృత్తిస్తు రాక్షసో విధిరుచ్యతే 31

మనుస్మృతి

క్రీత్యా స్వయం వాఽ ప్యుత్పాద్య పరోపకృత మేవ వా,
దేవాన్ పితౄంశ్చార్చయిత్వా ఖాదన్ మాంసం న దుష్యతి 32

నాద్యాదవిధినా మాంసం విధిజ్ఞోఽ నాపది ద్యుజః,
జగ్న్యో హ్యవిధినా మాంసం ప్రేత్య తైరద్యతేఽ వశః 33

న తాదృశం భవత్యేనో మృగహంతుర్గనాధినః,
యాదృశం భవతి ప్రేత్య వృధా మాంసాని ఖాదతః 34

చరాలైన ప్రాణులకు అచరాలైన ప్రాణులు, కోరలు గల ప్రాణులకు కోరలు లేని ప్రాణులు, చేతులున్న ప్రాణులకు చేతులు లేని ప్రాణులు, శూరులకు, పిరికిపందలు ఆహారముగా కల్పించబడ్డారు. ప్రతి దినం అన్నం మొదలైన వానిని, తినదగిన ప్రాణుల మాంసాన్ని తినేవాడు పాపాన్ని పొందడు. బ్రహ్మదేవుడే ఇవి భక్షింప తగినవనియు, వీటిని వీరు భక్షింపవచ్చునని ఏర్పరచెను. యజ్ఞం కొరకై పశువును హింసించి హోమము చేసి ఆ హవిశ్శేషాన్ని తినుట అనునది దైవవిధి. అట్లు కాక స్వాధ్ధానికై ప్రాణుల చంపి దాని మాంసాన్ని తిను పద్ధతి రాక్షస విధానం. కొన్నది లేక తానే స్వయంగా సమకూర్చుకొన్నది, ఇతరులు ఇచ్చింది ఐన మాంసాన్ని దేవతలకు, పితృదేవతలకు నైవేద్యము పెట్టి తిన్నచో తప్పలేదు. శాస్త్రమర్యాద తెలిసిన బ్రాహ్మణుడు ఆపదలో సహితము దేవతలకు, పితృదేవతలకు నైవేద్యము పెట్టని మాంసమును తినకూడదు. ఆ విధంగా తిన్నచో అతనిని జన్మాంతరమున ఆ జంతువులు తినును. కాని బ్రతుకుదెరువునకై ధనమునాశించి మృగాలను చంపి వాటి మాంసాన్ని అమ్ముకొను బోయవానికి లేక కటిక వానికి, రుచికై జంతువులను చంపి తినువానికి లభించే పాపము అంటదు.

నియుక్తస్తు యథాన్యాయం యో మాంసం నాత్రి మానవః,

న ప్రేత్య పశుతాం యాతి సంభవానేకవింశతిం 35

అసంస్కృతాన్ పశూన్ మంత్రై ర్నాద్యాద్విప్రః కదాచన
మంత్రైస్తు సంస్కృతానద్యాబ్ధాశ్యతం విధి మాస్థితః 36

కుర్యాద్భుతపశుం సంగే కుర్యాత్పిష్టపశుం తథా,
నత్వేవ తు వృధా హంతుం పశుమిచ్ఛేత్కదాచన 37

యావంతి పశురోమాణి తావత్కృత్యో హ మారణమ్,
వృధా పశుఘ్నుః ప్రాప్నోతి ప్రేత్య జన్మని జన్మని 38

శాస్త్ర మర్యాదననుసరించి శ్రాద్ధంలో నియుక్తుడైన బ్రాహ్మణుడు పితృదేవతలకు నివేదించిన మాంసాన్ని తిననిచో అతడు ఇరువై యొక్క జన్మలు పశువై పుడుతాడు. వేద మంత్రాలచే ప్రోక్షణ చేయక ఊరకనే చంపబడ్డ పశువులను బ్రాహ్మణుడెప్పుడు కూడ తినరాదు. మంత్రాలతో సంస్కృతమైన పశువుల మాంసాలను తినుట న్యాయమే కావున వాటిని తినవచ్చును. పశుమాంసాన్ని భక్షించాలి అనే కోరిక కలిగితే నేతితో చేసిన పశువును గాని, పిండితో చేసిన పశువును గాని తినవచ్చును. కాని యజ్ఞాదులు లేక వ్యర్థంగా

పశువునెప్పుడు కూడ చంపకూడదు. యజ్ఞాది దేవతా పితృకార్యాలు లేక వ్యర్థంగా పశువును చంపేవాడు ఆ పశువునందెన్ని వెంట్రుకలున్నవో అన్ని మార్లు పరులచే చంపబడ్డాడు.

యజ్ఞార్థం పశవస్సుష్టాః స్యయమేవ స్యయంభువా,

యజ్ఞోఽస్య భూత్యై సర్వస్య తస్మాద్వజ్ఞే వధోఽవధః 39

ఓషధ్యః పశవో వృక్షా స్తీర్యంబః పక్షిణ స్తథా,

యజ్ఞార్థం నిధనం ప్రాప్తాః ప్రాప్తువంతుత్పుతీః పునః 40

మధుపర్కే చ యజ్ఞే చ పితృదైవతకర్మణి,

అత్రైవ పశవో హింస్యా నాన్యత్రేత్యబ్రవీన్మనుః 41

ఏష్యర్థేషు పశూన్ హింసన్ వేదతత్త్వార్థవిధ్విజః,

అత్యానం చ పశూన్త్రైవ గమయత్యు త్రమాం గతిమ్ 42

బ్రహ్మ యజ్ఞాలకై పశువులను సృష్టించినాడు. యజ్ఞాలు ప్రపంచానికి మేలు చేయుటకై సృష్టించబడతాయి. కావున యజ్ఞంలో చేయు పశువధ తక్కిన జంతువధవంటిది కాదు. వడ్డు, యవలు మొదలైన ఔషధులు, పశువులు, వృక్షాలు, తాబేళ్ళు మొదలైనవి పక్షులు యజ్ఞంకొరకు నశిస్తే మళ్ళీ ఉత్తమ జన్మను పొందుతాయి. మధుపర్కం, జ్యోతిష్టోమాది యజ్ఞం, పితృ దేవతలకు సంబంధించిన శ్రాద్ధం, దేవతలకు సంబంధించిన దేవతా క్రియల యందు మాత్రమే పశువుల చంపవచ్చునని మనువు పల్కెను. వేద తత్వము, వేదార్థము చక్కగా తెలిసిన బ్రాహ్మణుడు పై సమయములందు మాత్రమే పశువులను చంపి తాను ఉత్తమ లోకాలకు చేరుతాడు.

గృహే గురవరణ్యే వా నివసన్నాత్మవాన్ ద్విజః

నా వేదవిహితాం హింసామాపద్యపి సమాచరేత్ 43

యా వేదవిహితా హింసా నియతాన్యంశ్చరాచరే,

అహింసామేవ తాం విద్యాద్వేదార్థర్యో హి నిర్భఖౌ 44

యోఽహింసకాని భూతాని హింస్త్యాత్మసుఖేచ్ఛయా,

స జీవంశ్చ మృతశ్చైవ స క్వచిత్సుఖమేధతే 45

గృహస్థాశ్రమం, బ్రహ్మ చర్యాశ్రమం, వానప్రస్థాశ్రమం వీటిలో ఉన్న బ్రాహ్మణోత్తముడు వేదవిరుద్ధమైన జంతుహింసను అపద కలిగినప్పుడు సైతము చేయరాదు. వేద సమ్మతమైన జంతుహింస అహింస వంటిదే ఔతుంది. మనకు ధర్మమంతా వేదం నుండియే తెలుస్తున్నందువల్ల వేద విహితమైన హింస అధర్మం కాజాలదు. పరులను హింస చేయని లేళ్ళు మొదలైన జంతువులను తనపొట్ట కొరకై చంపువాడు బ్రతికి యున్నా చచ్చినవానితో సమానుడౌతాడు. అతనికెప్పుడును సుఖం కలుగదు.

యో బంధనవధక్తేశాన్ ప్రాణినాం స చికిర్షతి,

స సర్వస్య హితప్రేక్షుః సుఖముత్యంతమశ్నుతే 46

యద్ధ్యాయతి యత్కురుతే ధృతిం బద్ధ్నాతి యత్ర చ,
తదవాప్నోత్యయత్నేన యో హినస్తి న కించన 47
నాకృత్యా ప్రాణీనాం హింసాం మాంసముత్పద్యతే క్వచిత్,
న ఛ ప్రాణీవధస్సర్వస్య స్తస్మా న్మాంసం వివర్ణయేత్ 48
సముత్పత్తిం చ మాంసస్య వధబంధౌ చ దేహినామ్,
ప్రసమీక్య నివర్తేత సర్వమాంసస్య భక్షణాత్ 49
న భక్షయతి యో మాంసం విధిం హిత్వా విశాచవత్,
న లోకే ప్రియతాం యాతి వ్యాదిభిశ్చ న పీడ్యతే 50
అనుమంతా విశసితా నిహంతా క్రయవిక్రయా,
సంస్కర్తా చోపహర్తా చ ఖాదకశ్చేతి ఘాతుకాః 51

జంతువులను కట్టివేయుట, చంపుట, కష్టపెట్టుట అను వాటిని చేయనొల్లని సత్పురుషుడు సమస్త జీవులకు హితమును కోరుచు మోక్షరూపమైన ఆనందాన్ని పొందుతున్నాడు. ఎట్టి ప్రాణిని సైతం బాధించని వాడు తాను ధ్యానించు ధర్మాన్ని, చేయు ధర్మకార్యాన్ని, నిష్ఠగా చింతించు పరమార్థాన్ని సులభంగా పొందగలుగుతాడు. ప్రాణులను హింసింపక మాంసం దొరకనే దొరకదు. ప్రాణీవధ చేయకపోవుట స్వర్గానికి తీసికొనిపోతుంది. అందువల్ల ప్రాణీవధ ఎప్పుడు కూడ చేయరాదు. మాంసము పుట్టు విధానాన్ని, ప్రాణీ వధ, బంధమును, గుర్తించి, వేద విహితములైన మాంసాలతో సహా అన్ని విధాల మాంసాన్ని తినకూడదు. ఒక పద్ధతి లేక దయ్యంవలె మాంసం తినుటను, మానివేసినవాడు లోకంలో అందరికి ఇష్టమైనవాడై రోగపీడితుడు కాక సుఖంగానుంటాడు. ఘాతుకులనగా జీవహింసకు సమ్మతించువాడు, ప్రాణులను చంపి వాటి అవయవములు భేదించువాడు, ప్రాణుల చంపువాడు, మాంసము కొనువాడు, దానినమ్మువాడు, వంటచేయువాడు, వడ్డన చేయువాడు, భక్షించువాడు.

స్వమాంసం పరమాంసేన యో వర్ణయితుమిచ్ఛతి,
అనభ్యర్హ్య పితౄన్ దేవాం ప్రతోఽన్యో నా స్త్యపుణ్యకృత్ 52

పితౄ దేవతలను, దేవతలను సంతోషపెట్టుటకు గాక ఆత్మతృప్తికై పరమాంసంచే తన మాంసాన్ని పెంచుకొనే వానికంటె పుణ్యహీనుడు ఉండడు.

వర్షే వర్షేఽశ్వమేధేన యో యజేత శతం సమాః,
మాంసాని చ న ఖాదేద్యస్తయోః పుణ్యఫలం సమమ్ 53
ఫలమూలాశనైర్మేధ్యైర్మున్యన్నానాం చ భోజనైః,
న తత్ఫలమవాప్నోతి యన్మాంసపరివర్ణనాత్ 54
మాంసభక్షయితా ముత్ర యన్య మాంసమిహోద్యహం,
ఏతన్మాంసస్య మాంసత్వం ప్రవదంతి మనీషిణః. 55

న మాంసభక్షణే దోషో న మద్యే న చ మైథునే,

ప్రవృత్తి రేషా భూతానాం నివృత్తిస్తు మహాఫలా 56

ప్రతి సంవత్సరం అశ్వమేధయాగం చేస్తూ నూరు అశ్వమేధయాగాలు చేస్తే ఎంత ఫలము కలుగుతుందో మాంసభక్షణం చేయనివానికి అంతే ఫలం కలుగుతుంది. ఫలమూలాలను భక్షించుటచేత, మునులు భుజించునెవ్వరి ధాన్యాన్ని భుజించుట చేత కలుగు ఫలం కంటే మాంసభక్షణం చేయనందువల్ల ఎక్కువ ఫలితం కలుగుతుంది. ఈ లోకంలో ఏ జీవి యొక్క మాంసం తింటున్నాడో పరలోకంలో ఆజీవి ఇతని మాంసాన్ని తింటుంది. మాంసం అనగా ఇదియే అర్థమని పెద్దలంటారు. మాంసాన్ని తినుటలో పెద్ద తప్పుకనిపించదు. మద్యాన్ని త్రాగుటలో కూడ దోషం కనిపించదు. జారత్వంలో సైతం దోషం కనిపించదు. కారణమేమన ప్రాణులకు ఈ మూడు సహజమైనవి. కాని అట్టివాని యందు ప్రవృత్తి లేకుండుటచాలా గొప్పదని చెబుతారు.

ప్రేతశుద్ధిం ప్రవక్ష్యామి ద్రవ్యశుద్ధిం తదైవ చ,

చతుర్థామపి వర్తానాం యథావదనుపూర్వశః 57

బ్రాహ్మణులు మొదలైన నాలుగు జాతులవారికి తమ బంధువులు మృతి యైనప్పుడు అశౌచమెన్నిదినములుండునో అది ఎప్పుడు నివృత్తియగునో ద్రవ్యములకు శుద్ధి ఎప్పుడో వాటినిన్నిటిని వరుసగా తెలుపుదును అని భృగుహర్షి మునులతో పలికెను.

దంతజాతేఽనుజాతే చ కృతచూడే చ సంస్థితే,

అశుద్ధా బాంధవాస్సర్వే సూతకే చ తథోద్యతే 58

దశాహం శావమాశాచం సపిండేషు విధీయతే,

అర్యాక్ సంవయనాదస్థ్నాం త్ర్యహమేకాహమేవ చ 59

పండ్లు మొలుచుట ప్రారంభమైనవాడు, పండ్లు చక్కగా వచ్చినవాడు, చోళము ఐనవాడు, ఉపనయనమైనవాడు మృతి చెందినపుడు వాని జ్ఞాతులకందరకు అశౌచము కలదు. అట్లే సూతకమునందును అశౌచముండును. బ్రాహ్మణులలో సపిండులకు మృతి వలన ఏర్పడు అశౌచము పది దినములుండును. వేదాధ్యయనం, శౌచం మొదలగు సుగుణాలనుసరించి కొందరకు అస్థిసంచయనం వరకు నాలుగు మూడు ఒక దినము అశౌచముండును. అనగా సాంగ వేదాధ్యయనము చేసి అగ్ని హోత్రములొనర్చుచువ్రత నిష్ఠులైనవారికి ఒకేదినము అశౌచము. కేవలం వేదాధ్యయన సంపన్నునకు మూడు దినములు కేవలాగ్నిహోత్రికి నాలుగు దినములు అశౌచముండును. ఇవి ఏవియు లేనిచో పది దినములశుచియై ఉండవలెను.

సపిండతా తు పురుషే నప్రమే వినివర్తతే,

సమానోదక భావస్తు జన్య నామ్నోరవేదనే 60

యథేదం శావమాశాచం సపిండేషు విధీయతే,

జననేఽప్యేవమేవ స్యాన్నిపుణాం శుద్ధి మిచ్ఛతామ్ 61

తనతోపాటు తనకు పూర్వమున్న ఏడు తరముల వారికి సపిండత్వము గలదు. అట్లే ఇతడు ఇతని యొక్క పుత్రుడు, ఇతని పేరిది అని పేరు, బంధుత్వము తెలిసినంత వరకు సమానోదకత్వముండును. అది తెలియనిచో సమానోదకత్వముండదు. సపిండులకు మృతి సమయమున పది దినములశౌచమెట్లుండునో అదే విధముగా జననమునందును పది దినములు అశౌచముండును.

సర్వేషాం శాసమాశౌచం మాతాపిత్రోస్తు సూతకమ్,
సూతకం మాతురేవ స్వాదుపప్పుశ్చ పితా శుచిః 62

మృతికి సంబంధించిన అశౌచము సపిండికులకందరకు సమానమే. జాతాశౌచము తల్లి దండ్రులకు మాత్రమే ఉండును అందులోను తల్లికి పది దినములవరకు జాతాశౌచముండును. తండ్రికి శిశువును తగిలి స్నానం చేయునంతవరకే జాతాశౌచముండును.

నిరస్య తు పుమాన్ శుక్రముపప్పుశ్చైవ శుద్ధ్యతి,
బైజికాదభినంబంధాదనురుంధ్యాదఘం త్ర్యహమ్ 63

భార్యా సంగమం చేసినవాడు స్నానం చేతనే పరిశుద్ధుడగును. పర భార్యాసంగమం చేసినవాడు మూడు దినాల తరువాత పరిశుద్ధుడగును.

అహ్నా చైతేన రాత్ర్యా చ త్రిరాత్రైరేవ చ త్రిభిః
శపన్ముశో విశుద్ధ్యంతి త్ర్యహదుదకదాయినః 64

శవమును ముట్టు కొన్న వారికి కూడ పది దినాల అశౌచము. తరువాత వారు పరిశుద్ధులౌతారు. సమానోదకులు మూడు దినముల తరువాత పరిశుద్ధులౌతారు.

గురోః ప్రేతస్య శిష్యస్తు పితృమేధం సమాచరన్,
ప్రేతహరైస్సమం తత్ర దశరాత్రేణ శుద్ధ్యతి 65

గురువు చనిపోయినపుడు అతనికి సంస్కారమొనర్చిన శిష్యునకు, గురువు యొక్క దాయాదులతో కలిపి పది దినముల మృతాశౌచముండును.

రాత్రిభిర్నానతుల్యాభిర్గర్భస్రావే విశుద్ధ్యతి,
రజస్యపరతే సాధ్యే స్నానేన స్త్రీ రజస్యలా 66

స్త్రీకి మూడవ నెల మొదలు ఆరు నెలల వరకు గర్భ స్రావమైనచో ఆగర్భము ఎన్ని నెలలవరకున్నదో అన్ని దినములు అశౌచముండును. ఏడవనెలలవరకున్నదో అన్నిదినములు అశౌచముండును. ఏడవనెలమొదలుకొని జాతాశౌచవద్ద తి నవలంబింపవలెను. పిత్రాదినపిండులందరికి వెంటనే శుద్ధికలుగును. స్త్రీ రజస్వలయైనచో ఆ రజస్సు ఆగిపోవునంతవరకు నాల్గవ దినమున స్నానం చేసి పరిశుద్ధురాలగుచున్నది. శ్రౌత స్మార్తకర్మలకు ఐదవ నాడు స్నానం చేసిన తరువాత పరిశుద్ధురాలౌతుంది.

నృణామకృత చూడానాం విశుద్ధిరైశికీ స్మృతా,
నిర్భృత చూడకానాం తు త్రిరాత్రా ఘృద్ధి రిష్యతే 67

చూడాకర్మ (చౌశము) కాని శిశువు చనిపోయినచో సపిండికులకు ఒక దినము మాత్రము అశౌచముండును. చూడాకర్మ జరిగిన శిశువు చనిపోయినచో మూడు దినముల తర్వాత శుద్ధి జరుగును.

ఊనద్వివార్షికం ప్రేతం నిదమ్యుర్బాంధవా బహిః,
అలంకృత్య శుచా భూమావస్థినంచయనాద్యతే 68
నాఽన్యకార్యోఽగ్ని సంస్కారో న చ కార్యోదక క్రియా,
అరణ్యే కాఘవత్త్యక్వా క్షపేయ్యుస్త్యహ మేవ చ. 69
నా త్రివర్షస్య కర్తవ్యా బాంధవైరుదక క్రియా,
జాతదంతస్య వా కుర్యుర్నామ్ని వాపి కృతే సతి 70

రెండు సంవత్సరములు దాటని శిశువు చనిపోయినచో ఆ మృత శిశువును బంధువులు అలంకరించి ఊరికి అవతల ఖననము చేయవలెను. అతనికి అగ్ని సంస్కారంగాని తిలతర్పణాది ఉదకదానం గాని చేయకూడదు. అతని శవమును, ఖననం చేసి మూడు దినములు అ శౌచాన్ని పాటించాలి. మూడు వర్షములు నిండని బాలునకు తండ్రి సపిండికులు ఉదక దానము (తర్పణము) చేయవలసిన పనిలేదు. అట్లే నామకరణమైన శిశువునకు దంతములు వచ్చిన శిశువుకు ఉదక దానము చేయవచ్చును వదిలి పెట్టవచ్చును.

సబ్రహ్మచారిణ్యేకాహమతీతే క్షవణం స్మృతం,
జన్మన్యేకోదకానాం తు త్రిరాత్రాచ్ఛుద్ధిరివ్యతే.71

సహాధ్యాయి (కలిసి వేదాధ్యయనముచేసినవాడు) మృతుడైనప్పునప్పుడు ఏకరాత్రమశౌచముండును. సోదరుడు గతించినేని అతని సోదరులకుత్రిరాత్రము అశౌచముండును.

స్త్రీజామసంస్కృతానాం తు త్ర్యహమ్నధ్యంతి బాంధవాః,
యథోక్తేనైవ కల్పేన శుద్ధ్యంతి తు సనాభయః.72
అకౌరలవజాన్నాస్య్యు ర్నిమజ్జేయ్యుశ్చతే త్ర్యహమ్,
మాంసాశనం చ నాశ్నీయుః శయీరంశ్చ పృథక్ కీతే.73

స్త్రీ, వివాహ సంస్కారము కాక వివాహనిశ్చయమై చనిపోయినచో కాబోవు భర్త, అతని జ్ఞాతులకు మూడు దినములవరకు అశౌచముండును. తండ్రి తండ్రి యొక్క దాయాదులకు పూర్వం చెప్పినట్లు మూడు దినముల తరువాత అశౌచనివృత్తి ఔతుంది. ఆ త్రిరాత్రాశౌచమందు ఉప్పులేని అన్నాన్ని తినవలెను. చల్లనినీళ్ళలో స్నానం చేయవలెను. మాంసం తినరాదు. భార్యా భర్తలు వేరు వేరుగా భూమిపై పడుకొనవలెను.

సన్నిధావేష వై కల్పశ్చావాశౌచస్య కీర్తితః,
అసన్నిధావయం జ్ఞేయో విధిస్సంబంధిబాంధవైః.74

మృతినొందినవాడు తన సమీపమున నున్నప్పుడే పై రీతిననుసరించి అశౌచమునవలంబింపవలెను. మృతుడు సమీపమున లేనప్పుడు పపిండులు ఆచరింప వలసిన అశౌచవిధి ఈ క్రింది విధముగానుండును.

విగతం తు విదేశస్థం శృణుయాద్యో హ్యనిర్దశమ్,
యచ్ఛేషం దశరాత్రస్య తావదేవాశుచిర్భవేత్,75
అతిక్రాంతే దశాహే చ త్రిరాత్రమశుచిర్భవేత్,
సంతసరే వ్యతీతే తు స్పృష్టైవాపో విశుద్ధ్యతి.76
నిర్దశం జ్ఞాతిమరణం శ్రుత్యా పుత్రస్య జన్మ చ,
సవాసా జలమాఘత్య శుద్ధో భవతి మానవః.77
బాలే దేశాంతరస్థే చ పృథక్ పిండే చ సంస్థితే,
సవాసా జలమాఘత్య నద్య ఏవ విశుద్ధ్యతి.78

దేశాంతరమందున్నవాడు చనిపోయినట్లు పది దినముల లోపల తెలిసినచో మిగిలినదినములు అశుచిపాటించి తరువాత పరిశుద్ధుడగును. దశాహము దాటిన తరువాత మరణ విషయము లేక పుట్టిన విషయము తెలిసినచో వెంటనే స్నానమాచరించి పరిశుద్ధుడగును. దేశాంతరమందున్న చోళము కాని బాలుడు మృతి నొందినట్లు తెలిసినను, త్రిరాత్రము అశౌచముండదగిన సమానోదకుడు చనిపోయినట్లు తెలిసినను, వెంటనే స్నానమాచరించి పరిశుద్ధుడు కావచ్చును.

అంతర్దశాహే స్యాతాం చేత్సునర్కరణజన్మనీ,
తావత్క్వాదశుచిర్విప్రో యావ త్రక్వాదనిర్దశం.79

పది దినములలో మరల అట్టి దశాహ జననమరణములు జరిగినచో మొదటి అశౌచకాలమెంతవరకుండునో అంతవరకే అశౌచముండును. 79

త్రిరాత్రమాహారాశౌచమాచార్యే సంస్థితే నతి,
తస్య పుత్రే చ పత్న్యాం చదివారాత్రమితి స్థితిః.80

ఆచార్యుడు చనిపోయినచో శిష్యుడు మూడురాత్రులు అశౌచముండవలెను. ఆచార్యుని పుత్రుడు, అతని భార్య చనిపోతే శిష్యుడు ఒక దినము అశౌచాన్ని పాటింపవలెనని అంటారు.

శ్రోత్రియే తూపనంపన్నే త్రిరాత్ర మశుచిర్భవేత్,
మాతులే పక్షిణీం రాత్రిం శిష్యర్హిగ్గాంధవేషు చ.81

ప్రేతే రాజని సజ్యోతిర్యస్య స్యాద్విషయే స్థితః,
అశ్రోత్రియే త్యహః కృత్సుమనూచానే తథా గురౌ.82

శ్రోత్రియుడైన బ్రాహ్మణుడు సమీపంలో చనిపోతే మూడు రాత్రులు అశౌచమౌతుంది మేనమామ, శిష్యుడు, ఋత్విక్కు, బంధువులు చనిపోతే పక్షిణీరాత్రి (రెండు

రాత్రులు, ఒక పగలు) అశుచి యగును. రాజు చనిపోయినచో పగలు చనిపోయిన సాయంకాలము వరకు, రాత్రి చనిపోయినచో నక్షత్రములకాంతియున్నంతవరకు బ్రాహ్మణాదులకు అశౌచముంటుంది. అశ్రోత్రియుడైన బ్రాహ్మణుడు తన ఇంట చనిపోయినను, సాంగవేదాధ్యయనము చేసినవాడు, గురువు చనిపోయినను ఒక పగలంతయు అశౌచముగా పరిగణింపవలెను. రాత్రి చనిపోయినచో ఆ రాత్రి మాత్రమే అశౌచముగా పరిగణింపవలెను.

శుద్ధ్యేద్యప్రో దశాహేన ద్యాదశాహేన భూమివః,

వైశ్యః పంచదశాహేన శూద్రో మాసేన శుద్ధ్యతి.83

తనసపిండుడు చనిపోయినచో బ్రాహ్మణునకు పది దినముల అశౌచముండును. క్షత్రియునకు పన్నెండు దినముల అశౌచముండును. వైశ్యునకు పది హేను దినముల అశౌచముండును. శూద్రునకు ఒక నెల కాలమశౌచముండును.

న వర్ణయేదఘాహాని వ్రత్యూ హేన్నాగ్నిషు క్రియాః,

న చ తత్యర్క కుర్యాణస్సనాభ్యోఽవ్యశుచిర్భవేత్.84

బ్రాహ్మణుడు అశౌచదినములను పెంచుకొనవద్దు. తన అగ్ని హోత్రాది క్రియలకు భంగము కలిగింప కూడదు. ఆ అశుచి సమయమున పుత్రుడు మొదలగువారు తన తండ్రికి సంబంధించిన అగ్నిహోత్రక్రియలను చేయవచ్చును. అప్పుడతనికి అశౌచము లేదు. అనగా అగ్ని హోత్రక్రియలకు భంగము కలిగించకూడదు.

దివాకీర్తిముదక్యాం చ పతితం సూతికాం తథా,

శవం తత్స్పృష్టినం చైవ స్పృష్ట్యా స్నానేన శుద్ధ్యతి.85

మంగలిని, రజస్వలను, భ్రష్టుని, సూతికాగృహంలో నున్న దానిని, శవాన్ని శవాన్ని తగిలినవానిని తాకినచో స్నానముచే పరిశుద్ధి కలుగును.

అచమ్య ప్రయతో నిత్యం జపేదశుచిదర్హనే,

సౌరాన్యంత్రాన్ యథోత్సాహం పావమానీశ్చ శక్తితః.86

అపరిశుద్ధ విషయములను చూచినప్పుడు స్నానము చేసిన తరువాత అచమనం చేసి సూర్యునికి సంబంధించిన మంత్రాలను, పావమాన సూక్తములను యథాశక్తి జపించవలెను.

నారం స్పృష్ట్యాన్తి సస్నేహం స్నాత్యా విప్రో విశుద్ధ్యతి,

అచమ్యైవ తు నిస్సేహం గామాలభ్యార్కమిక్త్య వా.87

జిడ్డు గలిగిన మనుష్యుని ఎముకను తాకిన బ్రాహ్మణుడు స్నానం చేతనే పరిశుద్ధుడౌతాడు. అదే విధంగా జిడ్డులేని ఎముకను తాకినచో అచమనం చేసి, గోవును స్పృశించిగాని సూర్యుని చూచిగాని పరిశుద్ధుడౌతాడు.

అదిష్ఠీ నోదకం కుర్యాదావ్రతస్య సమావనాత్,

సమాప్తే తూదకం కృత్యా త్రిరాత్రేజైవ శుద్ధ్యతి.88

బ్రహ్మచర్యము మొదలగు దీక్షపూనినవాడు ఆ దీక్ష పూర్తియగువరకు తల్లి దండ్రులు కాక తక్కిన జ్ఞాతులు మరణించినచో అశౌచముండి ఉదకదానము (తర్పణము) చేయనవసరములేదు. కాని బ్రహ్మచర్య దీక్షా సమాప్తి చేసికొన్న తరువాత మూడు రాత్రుల వరకు అశౌచముండి ఉదకదానము చేయవలెను. తల్లి దండ్రులు, గురువు మరణించినచో దీక్షను వదలి అశౌచముగా నుండి ఉదక దానం చేసిన తరువాత తిరిగి దీక్ష వహించవలెను.

వృధాసంకరజాతానాం ప్రవ్రజ్యాను చ తిష్ఠతామ్,

అత్యనస్యాగినాం చైవ నివర్తేతోదక క్రియా. 89

పాషండమాశ్రితానాం చ చరంతీనాం చ కామతః,

గర్భభర్తృద్రుహం చైవ సురాసీనాం చ యోషితామ్. 90

స్వధర్మాన్ని వదలిపెట్టిన వారికి సంకర జాతులకు, వేద బాహ్యమైన ఎఱ్ఱని బట్టలు కట్టుకొని తిరుగువారికి, విషం ఉరిపోసికొనుట మొదలగు వానిచే ప్రాణత్యాగం చేసిన వారికి, ఉదక దానం మొదలగునవి చేయకూడదు. పాషండ భావాన్ని ఆశ్రయించువారికి, విచ్చల విడిగా తిరుగుస్త్రీలకు, గర్భస్రావము, భర్తకు ద్రోహము మున్నగు పాపములుచేయుస్త్రీలకు, మద్యపానం చేయుస్త్రీలకు ఉత్తర క్రియలు చేయనవసరములేదు.

ఆవార్యం న్యముపాధ్యాయం పితరం మాతరం గురుమ్,

నిర్భత్య తు వ్రతీ ప్రేతాన్ న వ్రతేన నియుజ్యతే. 91

ఆచార్యునికి, తనకు కొద్దిగనో గొప్పగనో చదువు చెప్పిన ఉపాధ్యాయునికి, తల్లి దండ్రులకు, వేదవేదాంగ తత్వమును చెప్పే గురువుకు, ప్రేత సంస్కారము చేసినచో వారి వ్రతానికెట్టి లోపం జరుగదు.

దక్షిణేన మృతం శూద్రం పురద్వారేణ నిర్ధరేత్,

పశ్చిమోత్తరపూర్వైస్తు యథాయోగం ద్విజన్యః. 92

శూద్రుని శవం దక్షిణ దిశగా, పశ్చిమ దిక్కునుండి వైశ్యుని శవం, ఉత్తరదిక్కునుండి క్షత్రియుని శవం, తూర్పు దిక్కు నుండి బ్రాహ్మణుని శవం ఊరి బయటకు తీసికొని పోవలెను.

న రాజ్ఞామఘదోషోఽస్తి వ్రతినాం న చ సత్రిజాం,

ఐంద్రం స్థానముపాసీనా బ్రహ్మభూతా హి తే సదా. 93

పట్టిభిషిక్తులైన రాజులకు, బ్రహ్మచర్యం మొదలగు వ్రత దీక్ష కలవారికి, యాగము చేయుచుండు వారికి, వారి సపిండులు మొదలగు వారు మృతి చెందినప్పుడు అశౌచముండదు. ఇంద్రస్థానమును పొందిన ఆ రాజు మొదలగు వారు బ్రహ్మస్వరూపులే.

రాజ్ఞో మాహత్మ్యే స్థానే నద్యశ్శౌచం విధీయతే,

వ్రజానాం పరిరక్షార్థమాననం చాత్ర కారణమ్. 94

రాజు రాజ్యాధికారమును మహోన్నత స్థానమున ఉన్నందువలన అతనికి ఆ అశౌచమునుండి వెంటనే నివృత్తి కలుగుతుంది. పైగా ఆ మహారాజు న్యాయవిచార, క్షామాది

సమయములందు అన్నదానం. ఉపద్రవ సమయములందు శాంతి హోమాలు చేయవలసి యున్నందున అతనికి అశౌచమునుండి వెంటనే నివృత్తి కలుగుతుంది.

డింబాహవహతానాం చ విద్యుతా పార్థివేన చ,

గోబ్రాహ్మణస్య చైవార్థే యస్య చేచ్ఛతి పార్థివః.95

రాజులేని యుద్ధంలో చచ్చిన వానికి, పిడుగు పడిచచ్చిన వానికి, రాజుచే మరణ దండన శిక్ష పడ్డవానికి, సాధువులకు మేలు గోరి వధింప బడ్డ వారికి, రాజుకు ఎవరి అవసరముండునో వారి విషయాన వెంటనే అశౌచము తీరి పరిశుద్ధుడగును.

సోమాగ్న్యైర్కానిలేంద్రాణాం విత్తాపుత్యోర్యమస్య చ,

అష్టానాం లోకపాలానాం వపుర్ధారయతే నృపః.96

లోకేశాదిప్లితో రాజా నాస్యాశౌచం విధియతే,

శౌచాశౌచం హి మర్త్యానాం లోకేశ ప్రభవాప్యయమ్.97

రాజు చంద్రుడు, అగ్ని, సూర్యుడు, వాయువు, ఇంద్రుడు, కుబేరుడు వరుణుడు, యముడు, అను అష్టలోకపాలకుల అంశను ధరించుచున్నందు వలన అతనికి అశౌచము లేదు. మానవులకు శౌచాశౌచములు రాజు వలననే కలుగుచున్నవి. కావున వీటికి కారకుడగు రాజుకు అశౌచములేదు.

ఉద్యతైరాహవే శస్త్రైః క్షతధర్మహతస్య చ,

సద్యస్సంతిష్ఠతే యజ్ఞ స్తథా శౌచ మితి స్థితిః.98

రాజు ధర్మమైన యుద్ధంలో శస్త్రాలచే మరణం చెందిన వానికి, యజ్ఞఫలం లభిస్తుంది. కావున అతని మరణం వల్ల అశౌచముండదు.

విప్రశృద్ధ్యత్యవస్సృష్ట్యా క్షత్రియోవాహనాయుధమ్,

వైశ్యః ప్రతోదం రశ్మీన్ వా యష్టిం శూద్రః కృతక్రియః.99

బ్రాహ్మణుడు నీటిని స్పృశించి పరిశుద్ధుడగుచున్నాడు. రాజు వాహనములను ఆయుధాలను తాకి పునీతుడగుచున్నాడు. వైశ్యుడు మునికోలను, పగ్గాన్ని పట్టుకొన్నందు వల్ల, శూద్రుడు దండమును పట్టుకొని తనకప్పగించినపని పూర్తి చేసి పవిత్రుడగుచున్నాడు.

ఏతద్యోః భిహితం శౌచం సపిండేషు ద్విజోత్తమాః,

అసపిండేషు సర్వేషు ప్రేతశుద్ధిం నిబోధత.100

ఓ మునులారా ! మీకింతవరకు సపిండులు చనిపోయినప్పుడు కలుగు అశౌచము గురించి వివరించినాను. ఇక సపిండులుకానివారు చనిపోయినప్పుడు చేయ వలసిన ప్రేత శుద్ధిని మీకు వివరింతునని భృగు మహర్షి పలికెను.

అసపిండం ద్విజం ప్రేతం విప్రో నిర్భత్య బంధువత్,

విశుద్ధ్యతి త్రిరాత్రేణ మాతురాప్రాంశృ బాంధవాన్.101

మనుస్మృతి

యద్యన్నమత్తి తేషాం తు దశాహేనైవ శుద్ధ్యతి,

అనదన్నమహైవ న చేతస్మిన్ గృహే వసేత్.102

బ్రాహ్మణుడు అనపిండుడు కాని బ్రాహ్మణశవమును బంధుశవం వలె ప్రేత సంస్కారం చేయవలెను. తల్లికి బంధువులైన వారికి కూడ తన బంధువుల వలె ప్రేత సంస్కారాన్ని చేయవలెను. తరువాత అతడు మూడు రాత్రులు అశౌచముతో నుండి శుద్ధుడు కావలెను. శవమునెత్తికొని పోవువాడు అశౌచుల అన్నము తిన్నచో వారి దాయాదులతో పాటు ఇతడు కూడ పది దినముల అశౌచము చేయవలెను. వారి ఇంటిలో ఉండి మృతాశౌచముకలవారి అన్నం తినకపోతే ఆ శవవాహకునకు మూడు దినములు మాత్రమే అశౌచముంటుంది. మృతుని ఇంటిలోనుండక వారి తిండి తినక శవముమోసికొని పోయిన వానికి ఒక్క పగలే అశౌచముంటుంది.

అనుగమ్యేచ్ఛయా ప్రేతం జ్ఞాతిమజ్ఞాతిమేవ వా,

స్నాత్యా నచేలః స్పృష్ట్యాగ్నిం ఘృతం ప్రాశ్య విశుద్ధ్యతి.103

జ్ఞాతిని లేక జ్ఞాతికాని వాని ప్రేతాన్ని ప్రేమతో వెంబడిస్తూ పోతే వెంటనే స్నానం చేసి అగ్నిని తాకి నేయి తాగి పరిశుద్ధుడౌతాడు.

న వివ్రం స్వేషు తిష్ఠత్సు మృతం శూద్రేణ నాయయేత్,

అస్వర్గ్యా హ్యేహతిస్సా స్యాచ్ఛూద్రనంస్పర్శదూషితా.104

బ్రాహ్మణుడు చనిపోతే అతని బంధువులు, కులం వారుండగా ఆశవాన్ని శూద్రులు మోయరాదు. అందువలన అతనికి స్వర్గం కలుగదు. బంధువులు లేనిచో ఇతరులు ఆశవాన్ని మోయవచ్చునని భావము.

జ్ఞానం తపోగ్నిరాహారో మృన్మనోవార్యపాంజనమ్,

వాయుః కర్మార్కకాలౌ చ శుద్ధేః కర్తృణి దేహినామ్.105

నర్వేషామేవ శౌచానామర్థశౌచం వరం స్పృతమ్,

యోఽర్థే శుచిర్ధి న శుచిర్న మృద్వారిశుచిశుచిః.106

క్రాంత్యా శుద్ధ్యతి విద్వాంసో దానేనాకార్యకారిణః,

ప్రచ్ఛన్న పాపా జప్యేన తవసా వేదవిత్రమాః.107

మృత్యోయైశుద్ధ్యతే శోధ్యం నదీ వేగేన శుద్ధ్యతి,

రజసా స్త్రీ మనోదుష్టా నన్వ్యాసేన ద్విజోత్తమః.108

అద్భిర్గాత్రాణి శుద్ధ్యంతి మనస్సత్యేన శుద్ధ్యతి,

విద్వాత్తపోభ్యాం భూతాత్మా బుద్ధిర్జ్ఞానేన శుద్ధ్యతి.109

జ్ఞానం, తపస్సు, అగ్ని ఆచారం, మన్ను, మనస్సు, నీరు, పూత పూయుట, గాలి, సూర్యుడు, కాలం అనేవి ప్రాణులకు పరిశుద్ధిని కలిగిస్తాయి. అన్ని శౌచాలలో ద్రవ్య శౌచం చాల గొప్పదని చెప్పబడింది. పదార్థశౌచము కలవాడే పవిత్రుడనిపించుకొంటాడు. కాని మట్టి, నీటిచే శుచియైనవాడు అర్థశుచి వలె శ్రేష్ఠుడు కాదు. విద్వాంసులు ఓర్పువల్ల,

అకార్యాలు చేసేవారు దానం వల్ల, రహస్యంగా పాపాలు చేసినవారు మంత్రజపాలతో, వేదవేత్తలలో శ్రేష్ఠులు తపస్సు చేత పరిశుద్ధులౌతారు. పాత్రలు మట్టి చేత, నీటి చే పరిశుద్ధమౌతాయి. నది వేగంగా ప్రవహించుట వలన పరిశుద్ధమౌతుంది. చెడు భావన కల స్త్రీ బహిష్కరాలగుట వల్ల పరిశుద్ధురాలౌతుంది. బ్రాహ్మణుడు సన్యాసాన్ని స్వీకరించి పరిశుద్ధుడౌతాడు. చెమట మొదలగు వాటిచే అపరిశుద్ధంగా నున్న శరీరం నీటిచే పరిశుద్ధమౌతుంది. చెడు మనస్సు సత్యాన్ని పలుకుట వల్ల పవిత్రమౌతుంది. సూక్ష్మలింగ శరీరంతోనున్న జీవాత్మ బ్రహ్మవిద్య, తపస్సుల చేత పవిత్రమౌతుంది. బుద్ధి, జ్ఞానం వల్ల పరిశుద్ధినందుచున్నది.

ఏష శౌచస్య వః ప్రోక్తః శరీరస్య వినిర్ణయః,

నానావిధానాం ద్రవ్యాణాం శుద్ధేశ్వజుత నిర్ణయమ్.110

ఓ మునులారా! మీకు ఇంతవరకు శరీరానికి సంబంధించిన శౌచాన్ని వివరించినాను. ఇక అనేక విధాలైన ద్రవ్యముల యొక్క శుద్ధిని వివరిస్తానని భృగుమహర్షి పలికెను.

తైజసానాం మణీనాం చ సర్వస్యాశ్శమయస్య చ,

భస్మనాద్భిర్బుధా చైవ శుద్ధిరుక్తా మనీషిభిః.111

నిర్లేపం కాఞ్చనం భాండమద్భిరేవ విశుద్ధ్యతి,

అబ్జమశ్శమయం చైవ రాజతం చానుపస్సృతమ్.112

అపామగ్నేశ్చ సంయోగాధేమ రూప్యం చ నిర్భభౌ,

తస్మాత్తయోస్స్యయోన్యైవ నిర్లేకో గుణవ త్రరః.113

తామ్రాయఃకాంస్యరైత్యానాం త్రపుణసీనకస్య చ,

శౌచం యథార్థం కర్తవ్యం క్షారామ్లైదక వారిభిః.114

ద్రవ్యాణాం చైవ సర్వేషాం శుద్ధిరుత్తవనం స్పృతం,

ప్రోక్షణం సంహతానాం చ దారవాణాం చ తక్షణమ్.115

మార్జనం యజ్ఞపాత్రాణాం పాణీనా యజ్ఞకర్మణి,

చమసానాం గ్రహణం చ శుద్ధిః ప్రక్షాళనేన తు.116

బంగారు మొదలగు వానికి, మణులకు, రాతి రూపమున ఉన్న సమస్త వస్తువులకు, మట్టి, బూడిద, నీరు వీటిచే శుద్ధి కలుగుతుంది. జిడ్డుదగలని బంగారు వస్తువులు, నీటిలో పుట్టిన శంఖాలు ముత్యాలు మొదలైనవి, రాతితో చేయబడ్డ వస్తువులు గీతలు పడని వెండి వస్తువులు నీటితోనే పరిశుద్ధమౌతాయి. నీరు, అగ్ని ఈ రెండిటి వల్ల వెండి, బంగారములు ప్రకాశిస్తాయి. కావున వెండి బంగారములను నీరు, అగ్నిచే పరిశుద్ధం చేయుట తగింది. రాగి, ఇనుము కంచు, ఇత్తడి, తుత్తినాగం, సీసం వీనితో చేసిన పాత్రలను వాటి వాటికి దగినట్లు పులుసు, మరలగాల్చుట, బూడిద, నీరు వీటిచే పరిశుద్ధం చేయవలెను. నేయి, నూనె మొదలగు వానిని కాకి కీటకములు మొదలైనవి ముట్టినప్పుడు రెండు దర్బలు

గీచి తీసివేసినచో పరిశుద్ధియౌతుంది. మెత్త, శయ్య మొదలగువానికి ఎంగిలంటినప్పుడు నీటిచే ప్రోక్షణ చేసిన శుద్ధి ఔతుంది. కొయ్య సామానులకు మిక్కిలి మురికి పట్టినప్పుడు మెల్లగా చెక్కినచో శుద్ధి యౌతుంది. చమసములనెడి యజ్ఞ పాత్రలు గ్రహాలు తప్ప మిగిలిన యజ్ఞపాత్రలను చేతితో తుడిస్తే పరిశుద్ధియౌతుంది. చమసములనేగ్రహపాత్రలను నీటితో కడిగినందువలననే పరిశుద్ధికలుగుచున్నది.

చరూణాం స్రుక్రువాణాం చ శుద్ధిరుష్టేన వారిణా,
స్వశూర్పశకటానాం చ ముసలోలూఖలస్య చ.117

అద్విస్తు ప్రోక్షణం శౌచం బహూనాం ధాన్యవాససాం,
ప్రక్షాళనేన త్యల్పానామద్భిశ్శౌచం విధీయతే.118

చేలవచ్యురూణాం శుద్ధిర్వైదలానాం తతైవ చ,
శాకమూలఫలానాం చ ధాన్యవచ్యుద్ధిరిష్యతే.119

కోశయావికయోరూపైః కుతపానామరిష్టకైః,
శ్రీఫలైరంశుపట్టానాం క్రౌమాణాం గౌరసర్వపైః120
క్రౌమవచ్యుంఖశృంగాణామస్థిదంతచమయస్య చ,
శుద్ధిర్విజానతా కార్యా గోమూత్రేణోదకేన వా.121

ప్రోక్షణాత్ప్రణకాశం చ పలాలం చైవ శుద్ధ్యతి,
మార్దనోపాంజనై ర్దేశ్య పునః పాకేన మృణ్మయం.122

మద్వైర్ద్యూతైః పురీషైర్యా ప్టీవనైఃపూయశోణితైః,
సంస్పృశం నైవ శుద్ధ్యేత పునః పాకేన మృణ్మయమ్.123

జిడ్డు గలిగిన చరుపుస్పృక్ స్పృవములను వేడి నీటితో పరిశుద్ధిచేయవలెను. జిడ్డు లేనిచో నీటితోనే పరిశుద్ధమౌతాయి. యూపం చేట, బండి, రోలు, రోకలి వీనిని నీటితో కడిగినచో పరిశుద్ధములౌతాయి. అధిక పరిమాణములో నున్న ధాన్య వస్త్రాలు అపరిశుద్ధమైనప్పుడు నీళ్ళు చల్లితే అవి పరిశుద్ధమౌతాయి. కాని తక్కువ పరిమాణంలో ఉన్నప్పుడు ధాన్యమును కడుగవలెను. వస్త్రాలను నీటిలో పిండవలెను. కృష్ణాజినము, పులితోలు మొదలగు చర్మాలను, వెదురు తడకలను తక్కువ పరిమాణంలో ఉన్న వస్త్రములను పరిశుద్ధిచేసినట్లు నీటితో కడుగవలెను. కూరగాయలు దుంపలు పండ్లు మొదలగువానిని ధాన్యమును శుద్ధి చేసినట్లు నీటితో ప్రోక్షణ చేయవలెను. పట్టు వస్త్రాలను, ఉన్నికంబళ్ళను చౌడు మన్నుతో, నేపాల దేశపు కంబళ్ళను వేప విత్తనములతో శాలువలను మారేడు పండ్లతో, తెల్ల పట్టును తెల్ల యావాలపొడితో శుద్ధి చేయవలెను శంఖం, దంతం, జింకకొమ్ము మొదలగు వాటిని తెల్లని పట్టును శుద్ధి చేసినట్లు తెల్లయావాల పొడి గోమూత్రము లేక నీటిలో కలిపి శుద్ధి చేయవలెను. తృణము, కట్టెలు, తరకలు జల ప్రోక్షణము చేతనే పరిశుద్ధి నొందును. ఇంటిని నీటితో కడుగుట అలుకుట మొదలగువాని వలన పరిశుద్ధి చేయవచ్చును. మట్టి పాత్రలను మరల కాల్చి పరిశుద్ధము చేయవచ్చును.

పంచమాధ్యాయం

కాని మధ్యము, మూత్రము మలము, తుమ్ముట, చీము, రక్తము వీటిచేత అపరిశుద్ధమైన మట్టిపాత్ర ఘరల కాల్చినా పరిశుద్ధం కాదు. దానిని బయట పారవేయవలసిందే కాని పరిశుద్ధి చేయుటకు వీలులేదు.

సంమార్జనోపాజనేన సేకేనోల్లేఖనేన చ,

గవాం ఛ పరివాసేన భూమిశుద్ధ్యతి పంచభిః.124

పక్షిజగ్ధం గవాశూతమవధూతమవక్షుతం,

రూషితం కేశకేటైశ్చ మృత్రక్షేపేణ శుద్ధ్యతి.125

యావన్నా పైత్యమేధ్యాక్రాధంధో లేపశ్చ తత్సూతః,

తావన్నద్వారి చాదేయం పర్యాసు ద్రవ్యశుద్ధిమ.126

భూమి, ఊడ్చుట, అలుకుట, గోమూత్రము మొదలగునవి చల్లుట, పై మట్టిని తొలగించుట, ఆవులను కట్టివేయుట అను ఐదు పనుల వలన పరిశుద్ధమగుచున్నది. పక్షులు తిన్నది. ఆవులు వాసన చూచినది, తన్నినది, తుమ్మబడినది, వెంట్రుకలు పురుగులు పడినది అగు వస్తువు మట్టి చేత పరిశుద్ధమగుచున్నది. అమేధ్యము (మలము) తగిలిన చోట దాని వాసన పోవునంతవరకు మట్టి నీరుపోసిన కడిగి పరిశుద్ధముచేయవలెను.

త్రీణి దేవాః పవిత్రాణి బ్రాహ్మణానామకల్యాయన్,

అదృష్టమద్ధిర్నిర్జితం యచ్చ వాచా ప్రశస్యతే.127

అవశుద్ధా భూమిగతా వైతృష్ట్యం యాసు గోర్భవేత్,

అవ్యాప్తా శ్రేదమేధ్యేన గంధపర్జరసాన్వితాః.128

నిత్యం శుద్ధః కారుహస్తః పజ్యే యచ్చ ప్రసారితమ్,

బ్రహ్మచారిగతం భైక్షం నిత్యం మేధ్యమితి స్థితిః.129

దోషం కనిపించని పదార్థం, నీటిచే కడుగుబడిన పదార్థం, బ్రాహ్మణుడు పరిశుద్ధమైందని ప్రశంసించిన పదార్థం ఈ మూడు చాలా పవిత్రమైనవని దేవతలు చెప్పుతారు. నేలమీద పడని వర్షం, నీరు గోవుల దప్పిదీర్చేవి, అమేధ్యాది దూషితములు కానివి, సునాసన మంచి రంగు, మంచి రుచితో కూడుకున్న నీరు పవిత్రమైనది. దేవ బ్రాహ్మణులకై పూలమాలలు కట్టు మాలాకారుని హస్తం, అన్నం తప్ప అంగడిలో పరచబడియున్న వస్తువులు, బ్రహ్మచారి చేతిలోనున్న భిక్ష ఇవి ఎల్లప్పుడు పరిశుద్ధమైనవి.

నిత్యమాస్యం శుచి స్త్రీజాం శకునిః ఫలపాతనే,

ప్రసవే చ శుచిర్యత్యః శ్వా మృగగ్రహణే శుచిః.130

శ్వభిర్ధతస్య యన్మాంసం శుచి తన్మనురబ్రవీత్,

క్రవ్యాద్భిశ్చ హతస్యాన్వైశ్చందాలాద్యైశ్చ దమ్యభిః.131

స్త్రీలముఖం, పక్షి నోటినుండి జారిన పండు, పాలు పితుకు నప్పుడు దూడముఖం, వేటయందు కుక్క ముఖం పరిశుద్ధమైనవి. కావున వేటాడు కుక్కలచే చంపబడ్డ జంతు మాంసము పరిశుద్ధమైనదని మనువు తెల్పెను. పచ్చిమాంసాన్ని తినుపులి మొదలగు వాటిచే

మనుస్మృతి

చంపబడ్డ జంతు మాంసం, మృగాలను చంపి జీవించే వేట కాండ్రచే చంపబడ్డ జంతు మాంసం కూడా పరిశుద్ధమైనది.

ఉర్ధ్వం నాభేర్యాని ఖాని తాని మేధ్యాని సర్వశః,
యాన్యథస్తాన్యమేధ్యాని దేహాచైవ మలాశ్చుతాః.132

బొడ్డుకు పై నున్న ఇంద్రియములన్ని పరిశుద్ధములైనవి. కాని బొడ్డు క్రిందనున్న ఇంద్రియములు అపరిశుద్ధమైనవి. దేహమునుండి వచ్చు చెమట మొదలగు మలములన్నియు అపరిశుద్ధమైనవి. కావున వాటిని తాకినచో నీటిచే కడుగుకొనవలెను.

మక్షికా విప్రశశ్చాయా గౌరశ్య స్సూర్యరశ్యయః,
రజో భూర్యాయురగ్నిశ్చ సర్వే మేధ్యా వినిర్దిశేత్.133

ఈగలు, వేదాధ్యయనము చేయు చున్నప్పుడు బ్రాహ్మణుని నోటినుండి వెడలిన నీటి తుంపరలు, నీడ, ఆవు, గుఱ్ఱం, సూర్య కిరణాలు, దుమ్ము, భూమి, వాయువు అగ్ని, ఇవన్నియు పవిత్రములైనవి.

విఙ్మాత్రోత్పర్గశుద్ధ్యర్థం మృద్వార్యాదేయమర్గవత్,
దైహికానాం మలనాం చ శుద్ధిమ ద్యాదశస్యపి.134

వసా శుక్రమస్పృష్టజ్ఞామూత్రవిట్కర్షవిష్ణిఖాః,
శ్లేష్మైశ్చ దూషికా స్వేదో ద్యాదశైతే నృణాం మలాః.135

ఏకా లింగే గుదే త్రిసప్తతైకత్ర కరే దశ,
ఉభయోస్సప్త దాతవ్యా మృదం శుద్ధిమభీవుతా.136
ఏతచ్ఛౌచం గృహస్థానాం ద్విగుణం బ్రహ్మచారిణామ్,
త్రిగుణం స్యాద్యనస్థానాం యతీనాం తు చతుర్గుణమ్.137

కృత్వా మూత్రం పురీషం వా ఖాన్యాచాంత ఉపస్సృశేత్,
వేదమధ్యేష్యమాణశ్చ అన్నమశ్చుంశ్చనర్యదా.138

మల మూత్రవిసర్జన స్థానములను శుద్ధిపరచుటకై అచ్చట ఉన్నమలము వాసన పోవునంతవరకు మన్ను, నీటితో పరిశుద్ధము చేయవలెను. అట్లే శారీరకమలములు పన్నెండు వాసనతో సహా పోవునంతవరకు మట్టితోను, నీటితోను శుద్ధి చేయవలెను. మూత్రపురీషముల శుద్ధి చేయుటకు మట్టి, నీళ్ళతో లింగమునొకసారి, పాయుస్థానమును మూడు పర్యాయములు, ఎడమ చేతిని పది పర్యాయములు తర్వాత రెండు చేతులను ఏడు మార్లు కడుగు కొనవలెను. ఇట్టి శౌచవిధి గృహస్థులకు చెప్పబడింది. బ్రహ్మచారులు దీనికి రెట్టింపి శౌచమును చేసికొనవలెను. వానస్రస్థులు మూడు రెట్లు ఎక్కువగా, సన్యాసులు నాలుగురెట్లు ఎక్కువగా శౌచమును చేసికొనవలెను. మూత్రపురీషాలను విడిచినపుడు పై పద్ధతి ననుసరించి శుద్ధి చేసికొన వలెను. వేదాధ్యయనం చేయబోవునపుడు, అన్నం తినబోవునపుడు మూడు మార్లు ఆచమనం చేసి నీటితో ఇంద్రియాలను స్పృశింపవలెను.

త్రిరాచామేదపః పూర్వం ద్విః ప్రమృజ్యాత్రతో ముఖమ్,
శరీరం శౌచమిచ్ఛన్ హి స్త్రీ శూద్రస్తు సకృత్సకృత్.139

బ్రాహ్మణుడు శరీర శుద్ధిని కోరి మూడుమార్లు ఆచమనం చేసి తరువాత రెండు పర్యాయాలు ముఖాన్ని నీటిచే తుడుచుకొనవలెను. స్త్రీలు, శూద్రులు ఒకమారు ఆచనం చేసిన చాలును.

శూద్రాణాం మాసికం కార్యం వపనం న్యాయవర్తినామ్,
వైశ్యవచ్చౌచకల్పశ్చ ద్విజోచ్ఛిష్టం చ భోజనమ్.140

న్యాయముగానుండు శూద్రులు నెలకొకవ ర్యాయము క్షౌరము చేయించుకొనవలెను. మృతాశౌచజాతాశౌచములు వైశ్యునకున్నట్లుండును. ద్విజోచ్ఛిష్టమును భుజింపవలెను.

నోచ్ఛిష్టం కుర్యతే ముఖ్యా విప్రప్రోక్షంగే పతంతి యాః,
స శృశ్రూణి గతాన్యాన్యం న దంతాంతరధిష్ఠితమ్ 141

స్పృశంతి బిందవః పాదౌ య ఆచామయతః పరాన్,
భౌమికైస్తే సమా జ్ఞేయా న తైరప్రయతో భవేత్ 142

ఉచ్ఛిష్టేన తు సంస్పృష్టో ద్రవ్య హస్తః కథంచన,
అనిధాయైవ తద్రవ్యమాచాంతశుచితామియాత్ 143

వాంతో విరిక్తః స్నాత్యా తు ఘృతప్రాశనమాచరేత్,
ఆచామే దేవ భుక్త్యాన్నం స్నానం మైథునినః స్పృతమ్ 144

సుప్త్యా క్తుత్యా చ భుక్త్యా చ నిష్ఠివ్యోక్త్యానృతాని చ,
పీత్యాపోఽధ్యేష్యమాణశ్చ ఆచామేత్రయతోఽపి సన్ 145

వేదాధ్యయనం చేయుచున్నప్పుడు బ్రాహ్మణుని నోటిలోనుండి వచ్చి శరీరంపై బడ్డ తుంపరులకు నోటిలో చిక్కుకొన్న మీసములకు, పండ్ల సందులలో చిక్కుకొన్న మెతుకులకు ఎంగిలి లేదని పెద్దలందురు. ఆచమనం చేస్తున్నప్పుడు ఆ నీరు ఇతరుల కాళ్ళకు తగిలినప్పటికీ అవి భూమికి తగిలి వస్తున్నవి. కావున ఆ నీటిచే అతడు అపవిత్రుడు కాడు. చేతిలో ఒక వస్తువు నుంచుకొన్నప్పుడు పొరపాటున చేతికి ఎంగిలంటున్నచో ఆ వస్తువును క్రింద పెట్టక చేయికడుగుకొని ఆచమనం చేసినచో పరిశుద్ధుడగును. వాంతి విరేచనమైనప్పుడు స్నానం చేసి నేతిని ఆచమనం చేయవలెను. అన్నం తిన్న తరువాత వాంతి విరేచనములైనచో ఆచమనం మాత్రం చేయవలెను. స్త్రీ సంగమం చేసినచో స్నానం చేయవలెను. నిద్ర, తుమ్ము, భోజనం తరువాత, ఉమ్మివేసిన తర్వాత, అబద్ధములాడిన తరువాత, నీరు తాగిన తరువాత, వేదమునధ్యయనము చేయబోవుచూ పరిశుద్ధుడైనను మరల ఆచమనం చేయవలెను .

ఏష శౌచవిధిః కృత్స్నా ద్రవ్యశుద్ధిస్తథైవ చ,
ఉక్తో వస్పర్యవర్ణానాం స్త్రీణాం ధర్మాన్ని బోధత 146

మనుస్మృతి

ఈ విధంగా సకల వర్ణములవారికి సంబంధించిన శౌచవిధానాన్ని, ద్రవ్య శుద్ధిని ఇంతవరకు వివరించినాను. ఇక స్త్రీ ధర్మాల గురించి మీకు వివరిస్తానని భృగు మహర్షి పలికెను.

బాలయా వా యువత్యా వా వృద్ధయా వాఽపి యోషితా,
న స్వాతంత్ర్యేణ కర్తవ్యం కించిత్కార్యం గృహేష్వపి 147

బాల్యే పితృశ్చే తిష్ఠే త్యాజీగ్రాహస్య యౌవనే,
పుత్రాణాం భర్తరి ప్రేతే న భజేత్ స్త్రీ స్వతంత్రతామ్ 148

పిత్రా భర్తా సుతైర్వాపి నేచ్ఛే ద్యిరహమాత్మనః,
ఏషాం హి విరహేణ స్త్రీ గర్భే కుర్యాదుభే కులే 149

స్త్రీ ధర్మములు :

బాలిక యైనను, యువతి యైనను, ముదుసలియైనను స్త్రీయైనను గృహ కార్యములను స్వతంత్రించి చేయకూడదు బాల్యమున తండ్రియొక్క అధీనమున, యౌవనము భర్తయొక్క అధీనమున, భర్త చనిపోయినపుడు పుత్రులయొక్క అధీనమున స్త్రీ ఉండవలెను. స్త్రీ ఎల్లప్పుడును స్వతంత్రముగా ఉండకూడదు. అనగా ఎవరి రక్షణ లేక ఒంటరిగా ఉండకూడదు. తండ్రిగాని, భర్తగాని, కొడుకులుగాని లేకుండ స్త్రీ ఒంటరిగా ఎప్పుడు కూడ ఉండకూడదు. ఒంటరిగా నున్న స్త్రీ భర్త వంశమును తల్లి వంశమును చెడగొట్టును.

నదా ప్రహృష్టయా భావ్యం గృహకార్యేషు దక్షయా,
సుసంస్కృతోఽపస్కరయావ్యయే చాముత్రహస్తయా 150

భార్య తన ఇంటి పనులు చేయుచున్నప్పుడు నేర్పరితనంతో, ఎల్లప్పుడు నవ్వు ముఖంతో, ఇంటిని వస్తువులను చక్కగ పెట్టుకొని, అధికంగా వ్యయము చేయక ఉండవలెను.

యస్మై దద్యాత్రితా త్యేనాం భ్రాతా వాఽ నుమతే పితుః,
తం శుశ్రూషేత జీవంతం సంస్థితం చ న లంఘయేత్ 151

మంగళార్థం స్వస్త్వయనం యజ్ఞశ్చాసాం ప్రజాపతేః
ప్రయుజ్యతే వివాహేషు ప్రదానం స్వామ్యకారణమ్ 152

అన్యతావృతుకాలే చ మంత్రసంస్కారకృత్పతిః,
సుఖస్య నిత్యం దాతేహ పరలోకే చ యోషితః 153

విశీలః కామవృత్తౌ వా గుణై ర్వా పరివర్జితః,
ఉపచర్యః స్త్రియా సాధ్య్యా సతతం దేవవత్పతిః 154

నాస్తి స్త్రీణాం పృథగ్యజ్ఞో న వ్రతం నాప్యపొషితమ్,
పతిం శుశ్రూషతే యేన తేన స్వర్గే మహీయతే 155

పాణిగ్రాహస్య సాధ్యే స్త్రీ జీవతో వా మృతస్య వా,
పతిలోకమభీష్నంతీ నాచరేత్కించదప్రియమ్ 156

తండ్రి తననెవరికిచ్చి వివాహం చేయునో, తండ్రి యనుమతిపై సోదరుడైనను వివాహం చేయునో అతనిని తాను జీవించి ఉన్నంతవరకు సేవింపవలెనే కాని వ్యభిచారం సేయరాదు. వివాహ నమయాలలో మంగళమునకై చెప్పి స్వస్తి మంత్రాలు, ప్రజాపతినుద్దేశించి చేయుహోమం కంటె, వివాహం కంటె, ముందు చేయు వాగ్దానమే భర్తకు ఆమెపై అధికారమునిస్తున్నది. ఋతుకాలంలో బహిష్కాని సమయంలో భర్త ఆమెకు సుఖాన్ని కలిగిస్తున్నాడు. అట్లే పరలోకంలో అతడు ఆమెకు సుఖాన్ని కలిగిస్తున్నాడు. సదాచార శూన్యుడైనా ఇంకొక స్త్రీయందనురక్తుడైనా, సద్గుణములులేకపోయినా భర్తను భార్య దేవుని వలె పూజించాలి. స్త్రీకి భర్త శుశ్రూష తప్ప ఇంకొక యజ్ఞంలేదు. ఇంకొక వ్రతంగాని ఉపవాసంగాని లేదు. భర్తను చక్కగా సేవించు స్త్రీని స్వర్గలోకంలో అందరు గౌరవింతురు. భర్త పరాయణయైన స్త్రీ తన భర్త బ్రతికి యున్నా చనిపోయినా అతనికి ఎటువంటి అప్రియాన్ని చేయరాదు.

కామం తు క్షపయేద్దేహం పుష్పమూలఫలై శ్శుభ్రైః,
న తు నామాపి గృహ్స్థీయాత్ పత్యే ప్రేతే వరస్య తు 157

అసీతామరణాత్ కాంతా నియతా బ్రహ్మచారిణీ
యో ధర్మ ఏకపత్నీనాం కాంక్షంతీ తమసుత్రమమ్ 158

భర్త చనిపోయినచో పతివ్రతయగు భార్య కందమూల ఫలాలచేత జీవనం సాగించవలెను. పరపరుషుని ఏమాత్రం స్మరింపవద్దు. తాను చనిపోవు వరకు ఓషిక కలడై నియమం తోనుండి, బ్రహ్మచారిణియై పరపురుషుని కోరక ప్రవర్తించవలెను.

అనేకాని సహస్రాణి కుమార బ్రహ్మచారిణాం,
దివం గతాని విప్రాణామకృత్యా కులనంతతిమ్ 159

మృతే భర్తరి సాధ్యే స్త్రీ బ్రహ్మచర్యే వ్యవస్థితా,
స్వర్గం గచ్ఛత్యపుత్రాపి యథా తే బ్రహ్మచారిణః 160

అపత్యలోభాద్యాతు స్త్రీ భర్తారమతివర్తతే,
సేహ నిందామవాప్నోతి పతిలోకాపృ హీయతే 161

బాల్యంలో బ్రహ్మచారులై వివాహం చేసికొనని వాలఖిల్లులు మొదలగు అనేక బ్రాహ్మణ వంశములు సంతతి లేకుండగనే పుణ్యలోకములను పొందినందువల్ల తనకు సంతతి కలుగలేదని బాధపడకూడదు. భర్త చనిపోయినచో పతివ్రతయైన స్త్రీ బ్రహ్మ చర్య వ్రతమవలంబించి పుత్రులు లేకున్నా వాలఖిల్యాదులవలె స్వర్గలోకానికి చేరును. కాని కొడుకులపై నున్న ప్రేమతో పరపురుషునితో పోయినస్త్రీ ఇహలోకమున చెడ్డపేరును తెచ్చుకొంటుంది. పరలోకంలో పుణ్యానికి దూరమౌతుంది.

నాన్యోత్పన్నా ప్రజా స్త్రీహ న చాప్యన్యపరిగ్రహే,
న ద్వితీయశ్చ సాధ్యేనాం క్వచిద్భర్తృపదిశ్యతే 162

మనుస్మృతి

పతిం హిత్యావకృష్టం స్వముత్కుష్టం యా నిషేవతే,
నింద్యైవ సా భవేల్లోకే పరపూర్వేతి బోధ్యతే 163

వ్యభిచారాత్తు భర్తః స్త్రీ లోకే ప్రాప్నోతి నింద్యతామ్,
సృగాలయోనిం ప్రాప్నోతి పాపరోగైశ్చ పీడ్యతే 164

పతిం యా నాభివరతి మనోవాగ్దేహసంయతా,
సా భర్తృలోకమాప్నోతి సద్భిస్సాధ్యేతి బోధ్యతే 165

అనేన నారీవృత్తేన మనో వాగ్దేహసంయతా,
ఇహోగ్ర్యాం కీర్తిమాప్నోతి పతిలోకం పరత్ర చ 166

స్త్రీకి పరపురుషుని వల్ల కలగిన సంతానం శాస్త్రసమ్మతంకాదు. ఇంకొక పురుషుని వివాహమాడుటకూడ తగనిది. ఇతరుని భార్యయందు కన్న సంతానము తన సంతతికానేరదు. అట్లే ఇంకొక పురుషుని వివాహమాడుటకూడ తగనిది. తన భర్త ధనహీనుడని ధన సంపన్నుడైన ఇంకొక పురుషుని పెండ్లి చేసికొన్నచో ఆమెకు ఇంతకు పూర్వమే వివాహమైనదని లోకులందరు నిందిస్తారు. పరపురుషునితో వ్యభిచారం చేసినందువల్ల స్త్రీ ఈ లోకంలో నిందకు గురియౌతున్నది. పర జన్మలో నక్కగా పుట్టి అనేక రోగాలచే పీడింపబడుతున్నది. తన మనో వాక్యాయములచే భర్తను మాత్రము కోరుకొను స్త్రీని పతివ్రత అని అంటారు. ఆ స్త్రీ మరణానంతరం భర్తృలోకాన్ని పొందుతున్నది. స్త్రీ ధర్మాలను నడుచుకొని మనో వాక్యాయాలతో భర్తను కోరు స్త్రీ ఇహలోకంలో గొప్పకీర్తిని పరలోకంలో భర్తృలోకాన్ని పొందుతుంది.

ఏవం వృత్రాం నవర్థాం స్త్రీం ద్వీజాతిః పూర్వమారిణీమ్,
దాహేదగ్నిహోత్రేణ యజ్ఞ పాత్రైశ్చ ధర్మవిత్ 167

భార్యాయై పూర్వమారిజ్యై దత్వాగ్నినంత్యకర్మణి,
పునర్ధారక్రియాం కుర్యాత్పునరాధానమేవ చ 168

ఈ విధముగా ధర్మముగానుండు సవర్ణయైన స్త్రీ భర్తకంటె ముందుగానే చచ్చినచో ఆమెను యాజ్ఞాగ్ని హోత్రముతో, యజ్ఞ పాత్రములతో దహింపవలెను. తనకంటె ముందు చనిపోయిన భార్యకు అంత్యకర్మ చేసి శ్రౌతస్మార్తాగ్నులను ఆధీనము చేసికొనుటకు పునర్వివాహాన్ని చేసికొనవలెను.

అనేన విధినా నిత్యం పంచ యజ్ఞాన్మ హోవయేత్,

ద్వితీయమాయుషో భాగం కృతదారో గృహే వసేత్ 169

గృహస్థుడు ఈ విధంగా పంచమహాయజ్ఞాలను వదలక వివాహం చేసికొని ఆయుస్సులో రెండవ భాగాన్ని గడుపుచు (26 నుండి 50 సంవత్సరాల వరకు) ఇంటిలో ఉండవలెను.

ఇతి మానవే ధర్మ శాస్త్రే భృగువ్రోక్తాయాం సంహితాయాం పంచమోధ్యాయః.

భృగువు చెప్పిన మానవ ధర్మశాస్త్రమను సంహితయందు ఐదవ అధ్యాయము సమాప్తం.

తృతీయాధ్యాయం

ఇంటికి వచ్చిన అతిథిని శాస్త్ర పద్ధతి ననుసరించి గౌరవించి అతనికి ఆసనాన్ని, కాళ్ళు చేతులు కడుగుకొనుటకు త్రాగుటకు నీరునిచ్చి తన శక్తి ననుసరించి అన్నాన్ని పెట్టవలెను. అతిథి సత్కారాన్ని చేయనివాడు శిలోంఛా వృత్తిచే (పాలమున రాలిన గింజలనేరి వాటితో) జీవిస్తున్నా, పంచాగ్ని మధ్యలో తపస్సుచేసినా వాటి ఫలితాన్ని మాత్రం పొందజాలడు. సజ్జనుల ఇంటిలో అతిథులు పండుకొనుటకు గడ్డిపోచలు, విశ్రాంతి తీసికొనుటకు స్థలము, త్రాగుటకు మంచినీరు, ప్రియమైన మాటలు ఎల్లప్పుడు లభిస్తాయి.

ఏకరాత్రం తు నివసన్నతిథి ద్రాహ్మణః స్పృశః,

అనిత్యం హి స్థితో యస్మాత్తస్మాదతిథిరుచ్యతే 102

నైకగ్రామీణమతిథిం విప్రం సాంగతికం తథా,

ఉపస్థితం గృహే విద్యాద్భార్యా యత్రాగ్నయోఽపి వా 103

ఉపాసతే యే గృహస్థాః పరపాకమబుద్ధయః,

తేన తే ప్రేత్య పశుతాం వ్రజంత్యన్నాదిదాయినామ్ 104

అవ్రజోద్యోఽతిథిస్సాయం సూర్యోఽథో గృహమేధినా,

కాలే ప్రాప్త స్వకాలే వా నాస్యానశ్నన్ గృహేవసేత్. 105

న వై స్వయం తదశ్నీయాదతిథిం యన్న భోజయేత్,

ధన్యం యశస్యమాయుష్యం స్వర్గ్యం చాతిథిపూజనమ్, 106

ఒక దినం మాత్రమే ఉంటే, వానిని అతిథియంటారు. అతిథి అంటే నిత్యము స్థితి లేనివాడని యర్థం. ఒక ఊరులో ఎల్లప్పుడు ఉండువానిని, వింత మాటలతో కాలం పుచ్చేవాణ్ణి అతిథియని అనకూడదు. అతిథికి ఆదరసత్కారములు లభించునని ఎల్లప్పుడు తిరుగుచు ఇతరుల ఇంట భోజనం చేస్తూ కాలక్రేపం చేసే గృహస్థులు తరువాతి జన్మలో తనకు భోజనం పెట్టినవారి దగ్గర పశువులై పుట్టుతారు. సూర్యుడస్తమించిన తరువాత వచ్చిన అతిథి తిరిగి తన ఇంటికి చీకటిలో పోలేడు కావున అతనికి అతిథి సత్కారములు చేయవలెను. అట్లే భోజనసమయమునకు వచ్చినను, భోజనకాలమునతిక్రమించి వచ్చినను అతిథికి సత్కారము తప్పక చేయవలెను. అతిథికి పెట్టని పాలు, పెరుగు మొదలగు వస్తువులను గృహస్థు తినకూడదు. అతిథి పూజచేసినచో ధనము, కీర్తి, ఆయుస్సు, పరలోకమున స్వర్గ సుఖాలు లభిస్తాయి.

అసనావసథౌ శయ్యా మనువ్రజ్యా ముపాసనమ్,

ఉత్తమేమాత్రమం కుర్యాద్ధీనే హీనం సమే సమమ్ 107

వైశ్యదేవేతు నిర్భుత్రే యద్యన్యోఽతిథిరావ్రజేత్,

తస్యావ్యన్నం యథాశక్తి ప్రదద్యాన్న బలిం హరేత్. 108

న భోజనార్థం స్యే విప్రః కులగోత్రే నివేదయేత్,

భోజనార్థం హి తే శంసన్ వాంతాశీఘ్యచ్యతే బుధైః 109

ఆసనం, విశ్రమస్థానం, పాన్పు, ఫీడ్కోలు, శుశ్రూష ఇట్టి ఉపచారాలు అతిథి

యొక్క యోగ్యతననుసరించి చేయాలి. వైశ్యదేవయజ్ఞం చేసిన తరువాత ఇంకొక అతిథి ఇంటికి వచ్చినచో తన శక్తి కొద్ది అతనికి కూడ భోజనం పెట్టాలి. భోజనానికై వచ్చిన అతిథి తన కులగోత్రాలను చెప్పవలసిన పని లేదు. తన ఇంటికి వచ్చిన అతిథి యొక్క కుల గోత్రాలను అడిగితే అతనికి వాంతి చేసికొన్న అన్నమును పెట్టినవానితో సమానుడగునని పెద్దలంటారు.

న బ్రాహ్మణస్య త్యతిథిగృహే రాజన్య ఉచ్యతే,
వైశ్య శూద్రౌ సఖా వైవ జ్ఞాతయో గురు రేవ చ. 110

యది త్యతిథిధర్మేణ క్షత్రియో గృహ మావ్రజేత్,
ఘృతవత్సు చ విప్రేషు కామం తమపి భోజయేత్ 111

వైశ్యశూద్రవపి ప్రాప్తౌ కుటుంబేఽతిథిధర్మిణ్,
భోజయేత్సహ భృత్యైస్తావాన్యశంస్యం ప్రయోజయన్ 112

ఇతరానపి సఖ్యాదీన్ సంప్రీత్యా గృహ మాగతాన్,
సత్సత్వాన్నం యథాశక్తి భోజయేదవిచారయన్ 113

సువాసినీః కుమారీశ్చ రోగిణో గర్భిణీః స్త్రీయః,
అతిథిభ్యోఽగ్ర ఏవైతాన్ భోజయేదవిచారయన్ 114

బ్రాహ్మణుని ఇంటికి రాజు మొదలగువారు అతిథిగా పోరాడు. అట్లే స్నేహితుడు, బంధువులు, తనతో సమానులు కావున వారు అతిథులు కాజాలరు. అదే విధంగా గురువు తనకుంటే గొప్పవాడు, సదా గౌరవించతగినవాడు కావున అతడు కూడ అతిథి కాజాలడు. బ్రాహ్మణుని ఇంటికి క్షత్రియుడు అతిథిగా వస్తే బ్రాహ్మణ భోజనము తరువాత అతనికి భోజనము పెట్టవలెను. వైశ్యశూద్రులకు ఆ తరువాత భోజనము పెట్టవలెను. స్నేహితులు మొదలైనవారు తన ఇంటికి వచ్చినచో వారికి కూడ మర్యాదతో భోజనము పెట్టవలెను. అట్లే సువాసనులు, బాలికలు, రోగులు, గర్భిణీస్త్రీలకు అతిథుల కంటే ముందుగానే భోజనము పెట్టవలెను.

అదత్యా తు య ఏతేభ్యః పూర్యం భుక్త్యై విచక్షణః,
స భుంజానో న జానాతి శ్యగృహైర్జగ్ధి మాత్యనః 115

ఘృతవత్సృథ విప్రేషు స్వేషు భృత్యేషు చైవ హి,
భుంజీయాతాం తతః పశ్చాదవశిష్టం తు దంపతీ 116

సువాసనులు, బాలికలు, అతిథులు మొదలుకొని సేవకులవరకు భోజనము పెట్టక తాను ముందే భోజనము చేసినచో అట్టి వాడు చనిపోయిన తరువాత అతని శరీరాన్ని సుక్కలు, గడ్డలు తినును. అనగా అతనికి ప్రేతసంస్కారం చేసే వారెవ్వరు లేక అనాథశవంగా మారిపోడు. విప్రులు, అతిథులు, తన భృత్యులు మొదలగువారందరు భోజనం చేసిన తరువాత మిగిలిన శాకపాకాలను గృహయజమాని తన భార్యతో కలిసి భుజించాలి.

తృతీయాధ్యాయం

దేవాన్మపీన్మనుష్యాంశు పితౄన్ గృహ్యశు దేవతాః,
పూజయిత్వా తతః పశ్చాద్ధృహస్థ శేషభుగ్భవేత్ 117

అఘం స కేవలం భుజ్జై యః పవత్యాత్మ కారణాత్,
యజ్ఞశిష్టాశనం హేత్యత్పతామన్నం విధీయతే. 118

దేవతలను, ఋషులను, మనుష్యులను, పితృదేవతలను, గృహమునందున్న దేవతలనందరిని భోజనాదులచే పూజించిన తరువాత మిగిలిన దానిని ఇంటి యజమాని తినవలెను. తన పొట్ట నింపుకొనుటకు మాత్రమే తినువాడు పాపాన్ని సంపాదించుకొన్నవాడౌతాడు. పంచయజ్ఞాలు చేసిన తరువాత మిగిలిన అన్నాన్ని భుజించుటయే ఉత్తమమని పెద్దలంటారు.

రాజర్షిక్ష్మాతకగురూన్ ప్రీయశ్శశురమాతులాన్
అర్థ యేన్మధుపర్కేణపరిసంపత్పరాత్పునః 119

రాజా చ శ్రోత్రీయశ్చైవ యజ్ఞకర్మణ్యుపస్థితౌ,
మధుపర్కేణ సంపూజ్యౌ న త్వయజ్ఞ ఇతి స్థితిః 120

రాజు, ఋత్విక్కు, స్నాతకప్రతం చేసికొన్నవాడు, గురువు, మామగారు, మేనమామ, వీరు సంపత్సరము తరువాత తిరిగివచ్చినచో వారికి మధుపర్కము మొదలగువాటినిచ్చి నత్కరించాలి. రాజు, ఋత్విక్కు, వీరు తనుఇంటికి సంపత్సరము తరువాత యజ్ఞసమయమందు, వివాహసమయమున వచ్చినచో అప్పుడు మాత్రమే వీరిని మధుపర్కాదులచే పూజించాలి. తక్కినవారు యజ్ఞము చేయనపుడు వచ్చిననువారిని మధుపర్కాదులచే గౌరవించాలి.

సాయం త్వన్నన్య సిద్ధన్య పత్వ్యమంత్రం బలిం హరేత్,
వైశ్వదేవం హి నామైతత్సాయం వ్రాతర్విధీయతే 121

సాయంకాలమున గృహపత్ని మంత్రరహితముగా భూతబలిని చేయాలి. ఇట్లు ఉదయం ఇంటియజమాని, సాయంకాలం యజమానురాలు ఈ వైశ్వదేవహోమము చేయవలెను.

పితృయజ్ఞం తు నిర్వర్త్య విప్రశృంధ్రక్షయేఽగ్నిమాన్,
పిండాన్వాహార్యకం శ్రాద్ధం కుర్యాద్వాసానుమాసికమ్ 122

పితౄణాం మాసికం శ్రాద్ధ మన్వాహార్యం విదుర్బుధాః,
తచ్ఛామి షేణ కర్తవ్యం ప్రశస్తేన ప్రయత్నతః 123

అమావాస్యనాడు పితృయజ్ఞాన్ని (శ్రాద్ధము) చేసి తరువాత ప్రతినెల పిండాన్వాహార్యకమును శ్రాద్ధము చేయవలెను. పితృదేవతలకు ప్రతినెల పెట్టు శ్రాద్ధమును అన్వాహార్యక మంటారు. ఆ శ్రాద్ధమును ప్రశస్తమైన మాంసముతో చేయవలెను.

తత్ర యే భోజనీయాస్సుర్యే ర్యే చ వర్ష్యా ద్విజోత్తమాః
యావంతశ్చైవ యైశ్చాన్యైస్తాన్ ప్రవక్త్యామ్యశేషతః 124

ద్యౌ దైవే పితృకార్యే త్రీ నేకైక ముభయత్ర వా,
భోజయేత్సునమృద్ధౌపి న ప్రసజ్జేత విస్తరే 125
సత్త్రియాం దేశకాలౌ చ శౌచం బ్రాహ్మణ సంపదః,
పంచైతాన్విస్తరౌ హంతి తస్మాన్నే హేత విస్తరమ్. 126
ప్రథితా ప్రేతకృత్యైషా పితృం నామ విధుక్తయే,
తస్మిన్ యుక్తస్యైతి నిత్యం ప్రేతకృత్యైవ లోకికీ 127

అన్వాహార్య శ్రాద్ధంలో భోజనమునకు నిమంత్రణ చేయదగిన వ్యక్తులు, అందు పెట్టే ఆహార వస్తువులివి .

శ్రాద్ధంలో విశ్వే దేవతాస్థానంలో ఇద్దరు బ్రాహ్మణులను, పితృదేవతా స్థానమున ముగ్గురు బ్రాహ్మణులను, లేక విశ్వే దేవతాస్థానమున ఒక బ్రాహ్మణుని, పితృదేవతాస్థానమున ఒక బ్రాహ్మణుని నిమంత్రింపవలెను. ఎంత ధనవంతుడైనను పై సంఖ్యకు మించిన బ్రాహ్మణులను శ్రాద్ధానికై నిమంత్రించకూడదు. శ్రాద్ధంలో అధిక సంఖ్యలో బ్రాహ్మణులను పిలిస్తే యజమాని చేసిన బ్రాహ్మణ సత్కారము దేశకాలాలు, కర్త, భోక్త, పరిచారకులు చేయు ఆచారము గుణవంతులగు బ్రాహ్మణులను సంపాదించుట అనునైదిటిని చెడగొట్టుతుంది. కావున బ్రాహ్మణులను పై సంఖ్యకంటె ఎక్కువమందిని భోక్తలుగా పిలువకూడదు. అమావాస్యయందు చేయబడు ఈ పితృకార్యము చాలా ప్రశస్తమైంది. ప్రతినెలలో చేయు ఈ పితృకార్యము సుపుత్రులు, ధనధాన్యము, మొదలగు శుభములను కలిగిస్తుంది.

శ్రోత్రియామైవ దేయాని హవ్యకవ్యాని దాతృభిః
అర్హత్రమాయ విప్రాయ తస్మై దత్తం మహాఫలమ్. 128
ఏకైక మపి విద్యాంసం దైవే పిత్ర్యేచ భోజయేత్,
పుష్కలం ఫలమాప్నోతి నామంత్రజ్ఞాన్ బహూనపి 129
దూరాదేవ పరీక్షేత బ్రాహ్మణం వేదపారగమ్,
తీర్థం తద్ధవ్యకవ్యానాం ప్రదానే సోఽతిభిః స్పృతః 130
సహస్రం హి సహస్రాణామన్యచాం యత్ర భుంజతే,
ఏకస్తాన్ మంత్రవిత్ప్రీతః సర్వానర్హతి ధర్మతః 131
జ్ఞానోత్కృష్టాయ దేయాని కవ్యాని చ హవీంషి చ,
సహి హస్తావస్సుగ్ధిగ్ధౌ రుధిరేజైవ శుద్ధ్యతః 132
యావతో గ్రసతే గ్రాసాన్ హవ్యకవ్యేష్యమంత్రవిత్,
తావతో గ్రసతేప్రేత్య దీపశూలర్హ్య యోగుడాన్. 133

దేవతా ప్రీతికై ఇచ్చు హవ్యమును, పితృప్రీతికై ఇచ్చు కవ్యమును శ్రోత్రియుడు, మంచి యోగ్యత కలిగిన బ్రాహ్మణునకు మాత్రమియ్యవలెను. దైవ, పితృకార్యములందు

వేద వేదాంగతత్వమెరిగిన బ్రాహ్మణుని ఒక్కనినైనా పిలుచుకొని హవ్య, కవ్యముల నొసగవలెను. వేదము ఏమాత్రము చదువుకొనని బ్రాహ్మణులనెందరిని భోక్తలుగా పిలిచినను ఫలితముండదు. వేదాధ్యయనము చేసిన బ్రాహ్మణుని ముందుగనే పరీక్షించి అతనికి హవ్యకవ్యములనిచ్చుట శ్రేష్ఠమైంది. వేద వేత్తయగు ఒక బ్రాహ్మణుడు మాత్రం హవ్యకవ్యాలను పరిగ్రహిస్తే వేదహీనులగు పదిలక్షలమంది బ్రాహ్మణులకు భోజనము పెట్టినంత ఫలితాన్ని ఈయగలడు. జ్ఞానోత్కృష్టుడైన వానికే హవ్య కవ్యా లిచ్చుట శ్రేష్ఠము. నెత్తుటిచేత తడిసిన చేతులను నెత్తుటిచే కడుగు కొనలేం కదా. అట్లే శ్రాద్ధకార్యమున జ్ఞానోత్కృష్టుని ఆహ్వానించినచో తన వంశము పవిత్రమగును. వేద మంత్రములు నేర్వని భోక్త శ్రాద్ధంలో ఎన్ని ముద్దలు తినునో శ్రాద్ధకర్త దేహాంతమున నరకములో శూలర్షులను మంచుచున్న అన్ని ఇనుపగుండ్లను తినును.

జ్ఞాననిష్ఠా ద్విజాః కేచిత్తపోనిష్ఠా స్తథాఽపరే,
తపస్స్యాధ్యాయనిష్ఠాశ్చ కర్మనిష్ఠాస్తథాఽపరే 134

జ్ఞాననిష్ఠేషు కవ్యాని ప్రతిష్ఠాప్యాని యత్నతః,
హవ్యాని తు యథాన్యాయం సర్వే ష్యేవ చతుర్వపి 135

అశ్రోత్రియః పితా యన్య పుత్రః స్వాద్యేదపారగః,
అశ్రోత్రియో వాపుత్రస్యో ప్రితా స్వాద్యేదపారగః 136

జ్యాయాంసమనయోర్విద్యాద్యన్య స్వాచ్ఛ్రోత్రియః పితా,
మంత్రసంపూజనార్థం తు సత్కారమితరే Z ర్ఘ తి. 137

కొందరు బ్రాహ్మణులు ఆత్మజ్ఞానమందు నిష్ఠ కలిగి ఉంటారు. మరికొందరు తపస్సే తమ పరమావధి అని అనుకొంటారు. ఇంకను కొందరు తపస్సు, వేదాధ్యయనం రెండింటియందు నిష్ఠ కలిగియుంటారు. కొందరికి యజ్ఞయాగాది కర్మలయందు నిష్ఠ గలిగియుంటుంది. వీరిలో జ్ఞాననిష్ఠులైన బ్రాహ్మణులను శ్రాద్ధాది పితృకర్మలయందు తప్పక నియమించవలెను. దైవ కర్మలయందు యథాన్యాయంగా ఎవరినైనను నియమింపవచ్చును. కొన్ని సమయాలందు పుత్రుడు వేదవేదార్థవేత్తయై ఉండగా అతని తండ్రి వేదజ్ఞాన శూన్యుడు కావచ్చును. అట్లే తండ్రి చక్కని శ్రోత్రియుడై ప్రసిద్ధి నొందిన అతని పుత్రుడు వేదములు చదువనివాడూ కావచ్చును. వీరిలో శ్రోత్రియుడైన తండ్రి గొప్పవాడు. వేదములను గౌరవించు సందర్భమున శ్రోత్రియుడైన పుత్రుడే శ్రేష్ఠుడిగా పరిగణించబడుతున్నాడు.

స శ్రాద్ధే భోజయేన్మిత్రం ధనైః కార్యే Z న్య సంగ్రహః
నారిం స మిత్రం యం విద్యాత్తం శ్రాద్ధే భోజయేద్విజమ్ 138

యన్య మిత్రప్రధానాని శ్రాద్ధాని చ హవీంశ్చి చ,
తన్య ప్రేత్య ఫలం నాస్తి శ్రాద్ధేషు చ హవిష్షు చ. 139

యస్యంగతాని కురుతే మోహాఞ్ఞాథేన మానవః,
స స్యర్థాచ్ఛ్వవతే లోకావ్రాధమిత్రో ద్విజాధమః 140

యథేరిణో బీజముప్యా న వస్తా లభతే ఫలమ్,
తథా Z నృచే హవిర్దత్వా న దాతా లభతే ఫలమ్ 142
దాత్యాన్ ప్రతిగ్రహీత్యాంశృ కురుతే ఫల భాగినః
విదుషే దక్షిణం దత్వా విధివత్రైత్య చహ చ 143
కామం శ్రాద్ధే Z ర్భయేన్నిత్రం నాభిరూపమపి త్వరిమ్,
ద్విపతా హి హవిర్భుక్తం భవతి ప్రేత్య నిషృలమ్ 144

శ్రాద్ధంలో మిత్రుని భోక్తగా పిలువకూడదు. భోక్త శత్రువు, మిత్రుడు కాక జ్ఞానవంతుడు మాత్రం కావలెను. దేవతా కార్యాలందు, పితృకార్యములందు స్నేహితులను భోక్తలుగా పిలుచుకొంటే కర్త ఆయా కార్యములు చేసినందువలన కలుగు ఫలితాన్ని పొందజాలడు. శ్రాద్ధంలో మిత్రులను భోక్తలుగా పిలుచుకున్నవాడు తాను చేసిన శ్రాద్ధ ఫలాన్ని పొందలేక స్వర్గభ్రష్టుడగుచున్నాడు. మిత్రుని భోక్తగా పిలుచుకొని అతనికిచ్చిన దక్షిణను పైశాచదక్షిణ అని అంటారు. ఆ శ్రాద్ధం మిత్రుని సంతృప్తి పరచుటకు చేసినందువలన గుడ్డెద్దు ఆయా ప్రాంతములందె తిరుగాడుచున్నందువల్ల వ్యర్థమైనట్లు వ్యర్థమగును. చవిటి భూమిలో విత్తనం చల్లితే ఎట్లు వ్యర్థమౌతుందో అట్లే శ్రాద్ధంలో వేదాధ్యయనం చేయని వానిని భోక్తగా పెట్టుకున్నందు వలన శ్రాద్ధం వ్యర్థమౌతుంది. శ్రాద్ధంలో వేదాధ్యయనం చేసినవానికి విధి పూర్వకంగా దక్షిణ ఇచ్చినందువలన దాత, దానము, స్వీకరించిన భోక్త ఇద్దరు ఫలితాన్ని పొందుతున్నారు. గుణవంతులు ఎచ్చటను దొరకని సమయంలో మంచి మిత్రుని శ్రాద్ధమున భోక్తగా నియమింపవచ్చును. కాని ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ ఎంత సుగుణవంతుడైనను శత్రువును భోక్తగా నియమింపరాదు.

యత్నైన భోజయేత్ప్రా థై బహ్నువం వేదపారగమ్,
శాఖాంతగమథాధ్యయ్యం చంధోగం తు సమాప్తిగమ్ 145
ఏషామన్యతమో యన్య భుంజీత శ్రాద్ధమర్చితః,
పితౄణాం తన్య తృప్తిః స్యాద్భాశ్యతీ సాప్తపౌరుషీ 146

శ్రాద్ధమున ఋగ్వేదమును చక్కగా అధ్యయనము చేసిన వానిని కాని పరిపూర్ణముగా యజుర్వేదమునధ్యయమును చేసిన వానిని గాని సంపూర్ణముగా సామవేదమునధ్యయనము చేసినవానిని గాని భోక్తగా నియమించాలి. వీరిలో ఏ ఒక్కరికైనను శ్రాద్ధంలో భోజనం పెట్టితే అది శ్రాద్ధకర్తయొక్క ఏడు తరముల వారిని సంతృప్తి పరుస్తుంది.

ఏష వై ప్రథమః కల్యః ప్రదానే హవ్యకవ్యయోః
అనుకల్పస్వయం జ్ఞేయః సదా సద్భిరనుష్ఠితః. 147
మాతామహం మాతులం చ స్యస్త్రీయం శ్వశురం గురుమ్,
దౌహిత్రం విటృతిం బంధుమృత్విగ్యాజ్యౌ చ భోజయేత్ 148
న బ్రాహ్మణం పరీక్షేత దైవే కర్మణి ధర్మవిత్,
పిత్ర్యే కర్మణి తు ప్రాప్తే పరీక్షేత ప్రయత్నతః 149

తృతీయాధ్యాయం

యే సై నపతితక్షీబా యే చ నాస్తికవృత్తయః,
 జటిలం చానధీయానం దుర్బలం కీతవం తథా,
 తాన్ హవ్యకన్యయోర్విప్రాననర్తా న్మను రబ్రవీత్ 150
 జటిలం చానధీయానం దుర్బలం కీతవం తథా,
 యాజయంతి చ యే పూగాం స్త్రాంశు శ్రాద్ధే న భోజయేత్ 151
 చికిత్సకాన్ దేవలకాన్ మాంసవిక్రయిణ స్తథా,
 వివణేన చ జీవంతో వర్షాః స్మృర్థవ్యకన్యయోః 152
 ప్రేచ్ఛ్యో గ్రామస్య రాజ్ఞశ్చ కునఖీ శ్యావదంతకః,
 ప్రతిరోధా గురోశ్చైవ త్యక్తాగ్నిర్యార్థుషి స్తథా 153
 యక్షీ చ పశుపాలశ్చ పరివేత్తా నిరాకృతిః
 బ్రహ్మద్యుటో పరివిత్రశ్చ గణాభ్యంతర ఏవ చ 154
 కుశీలవోఽవకీర్తీ చ వృషలీపతి రేవ చ,
 పౌనర్భవశ్చ కాణశ్చ యస్య చోపపతిర్భుషే. 155
 భృతకాధ్యాపకో యశ్చ భృతకాధ్యాపితస్తథా,
 శూద్రశిష్యో గురుశ్చైవ వాగ్దుష్టః కుండగోళకౌ. 156
 అకారణపరిత్యక్తా మాతాపిత్రోర్ధురోస్తథా,
 బ్రాహ్మైర్యోనైశ్చ సంబంధై స్సంయోగం పతితైర్గతః. 157

దేవతలకు పితృదేవతలకు సంబంధించిన హవ్యకన్యములలో పై పద్ధతి తొలుత అనుసరింప దగినది. తరువాత చేయదగిన కార్యమిది :-

హవ్యకన్యములందు జ్ఞానవంతులు ప్రత్యేకంగా దొరకనప్పుడు తల్లియొక్క తండ్రిని, మేనమామను, మేనల్లని, పిల్లనిచ్చిన మామను, గురువును, తన కూతురు యొక్క పుత్రుని, అల్లుని, బంధువును, ఋత్విక్కును, శిష్యుని భోక్తగా పిలుచుకొనవచ్చును. ధర్మశాస్త్రాలనెరిగినవాడు దైవకార్యములందు బ్రాహ్మణుని కులగోత్రాదులను పరీక్షింపకూడదు. కాని పితృకార్యమందు మాత్రము భోక్తయగు బ్రాహ్మణుని కులగోత్రాదులను తప్పక పరీక్షించవలెను. దొంగలు, పతితులు, నపుంసకులు, నాస్తికులు, వీరందరు హవ్యకన్యములకు తగనివారని మనువు పేర్కొన్నాడు. అట్లే జడలు గలవానిని లేక బ్రహ్మచారిని వేదాధ్యయనం చేయనివానిని, దుర్బలుని, మోసగాడిని, అనేకమందిచే యాగము చేయించువానిని, హవ్య కన్యాలకు పిలువరాదు. ఇంకను వైద్యులను జీతం తీసికొని గుడిపూజ చేయువారిని, మాంసము విక్రయించే బ్రాహ్మణులను, వర్తకము చేసే బ్రాహ్మణులను, జీతం తీసికొని ఊరి వసులు, రాజుయొక్క పనిచేసేవారిని, పుచ్చుగోళ్ళుకలవానిని, నల్లని పండ్లున్న వానిని, గురువుయొక్క ఆజ్ఞకు విరుద్ధముగా నడుచుకొనే వానిని, అగ్ని హోత్రాలను వదలిపెట్టినవానిని, వడ్డి తీసికొని బ్రతుకుచున్న బ్రాహ్మణుని, క్షయరోగము కలవానిని, బ్రతుకు దెరువునకై పశువులు మేపువానిని, అన్నకంటె

ముందు వివాహము చేసుకున్నవానిని, వివాహానంతరము పంచమహాయజ్ఞాలు చేయనివానిని, బ్రాహ్మణులను ద్వేషించువాని, తమ్మునకు వివాహమైనను, వివాహము చేసికొనని వానిని, ఇతరుల ధనముచే బ్రదుకువానిని, నాట్యము చేయువానిని , బ్రహ్మచర్యము చెడగొట్టుకొన్నవానిని, శూద్రస్త్రీని వివాహము చేసుకొన్న బ్రాహ్మణుని, రెండవ వివాహం వల్ల జన్మించిన వానిని, మెల్లకన్ను కలవానిని, ఉపపత్ని తన యింటిలో ఉంచుకొన్న వానిని, జీతము తీసికొని వేదము చెప్పువానిని, జీతమునిచ్చి చదువుకున్న వానిని, శూద్రుని శిష్యుని, శూద్రుని గురువును, కఠినంగా మాట్లాడేవానిని, కుండ, గోళకులను, తల్లిని, తండ్రిని, గురువును, కారణము లేక వదలిపెట్టినవానిని పతితులతో సంబంధం పెట్టుకున్న వానిని, హవ్యకవ్యాలకు పిలువరాదు.

అగారదాహీ గరదః కుండాశీసోమవిక్రయా,

సముద్రయాయా వందీ చ తైలికః కూటకారకః.158

పిత్రా వివదమా నశ్చ కితవో మద్యపస్తథా,

పాపరోగ్యభిశ్చ స్తశ్చ దాంభికో రసవిక్రయా.159

ధనుశ్చరాణాం కర్తా చ యశ్చాగ్రేదిధిమాపతిః,

మిత్రద్రు గ్ధ్యూతవృత్తిశ్చ పుత్రాచార్యస్తభైవ చ.160

క్రూమరీ గండమాలీ చ శ్శ్వేత్ర్యథో పిశున స్తథా,

ఉన్మత్తోఽంధశ్చ వర్ష్యాః స్యుర్వేదనిందక ఏవ చ.161

అట్లే ఇల్లు తగులబెట్టినవానిని, విషము పెట్టినవానిని, కుండ, గోళకుల అన్నము తిన్నవానిని, సోమలతను అమ్మినవానిని, సముద్ర ప్రయాణం చేసినవానిని, స్తోత్రాలు చేయువానిని, నూనె తీయువానిని, కూట సాక్ష్యాలు చెప్పువానిని, తండ్రితో కొట్లాడువానిని, జూదమాడువానిని, కల్లుత్రాగువానిని, చెడు రోగాలు కలవానిని, డాబుగా నుండువానిని, రసవస్తువుల నమ్మువానిని, ధనుర్పాణములు చేయువానిని చనిపోయిన సోదరుని భార్యను కామించువానిని, (దిధిమాపతి) మిత్రద్రోహిని, జూదమే వృత్తిగా కలవానిని, కొడుకు దగ్గర వేదాధ్యయనం చేసినవానిని, అపస్మార రోగము కలవానిని, గండమాల రోగం కలవానిని, బొల్లి అను రోగమున్నవానిని, లోభం కలవానిని పిచ్చి వానిని, గుడ్డి వానిని, వేదములనిందించువానిని హవ్యకవ్యాలకై పిలువకూడదు.

హ స్రీగోశ్వేదమకో నక్షత్రైర్భిశ్చ జీవతి,

పక్షిణాం పోషకో యశ్చ యుద్ధాచార్యస్తభైవ చ.162

స్రోతసాం భేదకో యశ్చ తేషాం చావరణే రతః,

గృహసంవేశకో దూతో వృక్షారోపక ఏవ చ.163

శ్వక్రీడీ శ్వేనజీవీ చ కన్యాదూషక ఏవ చ,

హింస్రో వృషలవృత్తిశ్చ గణానాం చైవ యాజకః.164

ఆచారహీనః క్షీబశ్చ నిత్యం యాచనక స్తథా,

కృషిజీవీ శ్శీవదీ చ నద్భిర్నిందిత ఏవ చ.165

తృతీయాధ్యాయం

బెరభ్రీకో మాహిషికః పరపూర్వాపతిస్తథా,

ప్రేతనిర్యాతకత్తైవ వర్తనీయాః ప్రయత్నతః. 166

ఏతాన్యగర్తి తాచారా నపాశ్చైయాన్ ద్వీజాధమాన్,

ద్వీజాతిప్రవరో విద్యానుభయత్ర వివర్తయేత్. 167

అదే విధముగా ఏనుగు ఎద్దు గుఱ్ఱం ఒంటెలను లొంగదీసుకొను వానిని, జోతిష్వం చెప్పి బ్రతుకువానిని, పక్షులను పెంచేవానిని, ఆయుధ విద్యలనుపదేశించేవానిని, చెఱువుల యొక్క ఆనకట్టలను తెంపే వానిని, అట్లే ఆ చెఱువులొనికి వచ్చు నీటికి అడ్డుకట్ట వేయువానిని, వాస్తు విద్య వలన బ్రతుకువానిని, రాజదూతను, వేతనం తీసుకొని వృక్షముల నాటువానిని, కుక్కలను, డేగలను పెంచి ఆడుకొనువానిని, కన్యలను చెడగొట్టు దుర్మార్గుని, హింసించువానిని, శూద్ర వృత్తిచే బ్రతుకువానిని, వినాయకుడు మొదలగు గణములను పూజించి బ్రదుకువానిని, ఆచారం లేనివానిని, నపుంసకుని, ప్రతిదినము యాచనచేసి జీవించువానిని, వ్యవసాయం చేయువానిని, బోదకాలు గలవానిని, నజ్జనులు నిందించువానిని, మేకలు, గేదెలచే బ్రదుకువానిని, విధవావివాహము చేసుకున్నవానిని, శవములమోయువానిని హవ్యకవ్యములకెప్పుడును పిలువకూడదు. వీరు ఆచార హీనులు, పంక్తిభోజనమునకు కూడా అనర్హులు. బ్రాహ్మణాధములు, కావున విజ్ఞానవంతుడగు బ్రాహ్మణుడు పైవారినిప్పుడును దేవకార్యములకు, పితృకార్యములకు పిలువకూడదు.

బ్రాహ్మణస్త్యనధీయానస్త్రజాగ్నిరిన శామ్యతి,

తస్మైహవ్యం న దాతవ్యం నహి భన్తుని హూయతే. 168

వేదాధ్యయనము చేయని బ్రాహ్మణుడు మండుచున్న గడ్డిపోచలవలె వెంటనే శమించును. అతని కొనగిన హవ్యకవ్యాలు బూడిదలో పోసిన ఆహుతుల వలె నిష్ఫలమగును.

అపాజ్ఞ్యదానే యో దాతుర్భవత్యుర్ధ్వం ఫలోదయః

దైవే హవిషి పిత్ర్యే వా తత్ ప్రవక్ష్యామ్యశేషతః. 169

అప్రత్యేర్య ధ్వజైర్భుక్తం పరివేత్తాదిభిస్తథా,

అపాశ్చ్యేయైర్యదన్యైశ్చతద్వైరక్షాంసి భుజంతే. 170

పంక్తియోగ్యుడు కానివానికి హవ్యకవ్యాలనిస్తే కలిగే ఫలితమెట్లుందో వివరిస్తాను.

వేదగ్రహణమునకై చేయవలసిన బ్రహ్మచర్య వ్రతాలన్ని అనుష్ఠింపనివారు, పరివేత్తలు, పంక్తి బాహ్యులు మొదలైనవారు తిన్న హవ్యకవ్యాలు రాక్షసులకు చెందుతాయి.

దారాగ్నిహోత్రసంయోగం కురుతే యోగ్రజే స్థితే,

పరివేత్తానవిజ్ఞేయః పరివిత్తి స్తు పూర్వజః 171

పరివిత్తిః పరివేత్తా యయా చ పరివిద్యతే,

సర్వే తే నరకం యాంతి దాతృయాజకపంచమాః 172

అన్నకంటె ముందు వివాహం చేసుకున్నవానిని పరివేత్త అని అంటారు. ఆ

అన్నను పరివిత్తి అంటారు. అన్నకంటె ముందు వివాహము చేసుకున్న తమ్ముడు అతని అన్న తమ్ముని వివాహం చేసుకున్న స్త్రీ ఆ పిల్లనిచ్చినవాడు, ఆ వివాహం చేయించినవాడు వీరందరు నరకానికి పోతారు.

భ్రాతుర్భృతస్య భార్యాయాం యోఽనురజ్యేత కామతః

ధర్మేణాపి నియుక్తాయాం సజ్జేయోదిధిషూపతిః 173

సోదరుడు చనిపోయిన తరువాత అతని భార్యను కామించువానిని దిధిషూపతి అంటారు.

పరదారేషు జాయతే చ ద్యౌః సుతౌకుండగోళకౌ,

పత్యౌ జీవతి కుండః స్యాన్నృతే భర్తరి గోళకః 174

తౌ తు జాతౌ పరక్షేత్రే ప్రాణీనౌ ప్రేత్య చేహ చ,

దత్తాని హవ్యకవ్యాని నాశయేతే ప్రదాయినామ్. 175

భర్త బ్రతికియుండగా ఇతరుల వల్ల పుట్టినవాడు కుండుడు. భర్త చనిపోయిన తరువాత ఇంకొక పురుషుని వలన పుట్టినవాడు గోళకుడు. ఇట్లు పరుని వలన పుట్టిన కుండ, గోళకుల కిచ్చిన హవ్య కవ్యాలు సైతం దాతయొక్క పుణ్యాన్ని హరిస్తాయి.

అపాజ్యో యావతః పాజ్యూన్ భుంజానా ననుపశ్యతి,

తావతాం న ఫలం తత్ర దాతా ప్రాప్నోతి బాలిశః 176.

ఏక్ష్యాంధో నవతేః కాణః షష్ఠేః శ్రీత్రీ శతస్య తు,

పాపరోగీ సహస్రస్య దాతు ర్నాశయతే ఫలమ్. 177

యావతస్సంస్మృతేదంగైర్ద్రాహ్మణాన్ శూద్రయాజకః

తావతాం న భవేద్దాతుః ఫలం దానస్య పౌర్తికమ్. 178

పంక్తి బాహ్యుడు భోజనం చేస్తూ తన పంక్తిలో నున్న వారినెందరిని చూస్తాడో దాత వారికి భోజనం పెట్టిన ఫలితాన్ని కోల్పోతాడు. గుడ్డివానిని పంక్తిలో కూర్చినబెట్టి భోజనం పెట్టినందువల్ల తొంబదిమందికి భోజనం పెట్టిన ఫలాన్ని కోల్పోతాడు. ఒంటి కంటి వానికి పంక్తిలో భోజనం పెట్టిన అరవైమందికి భోజనం పెట్టిన ఫలితాన్ని, తెల్ల కుమ్మ కలవానికి పంక్తిలో భోజనం పెట్టితే నూరుగురికి భోజనం పెట్టిన ఫలితాన్ని, క్షయవ్యాధి పీడితునికి పంక్తిలో భోజనం పెట్టితే వేయిమందికి భోజనం పెట్టిన పుణ్యాన్ని పోగొట్టుకుంటాడు. కావున వీరికి ప్రత్యేకంగా భోజనం పెట్టవలెను. శూద్రులకు పురోహితుడైన వాడు తన పంక్తి యందు కూర్చున్న బ్రాహ్మణులనెందరిని తగులుతాడో కర్త అంతమంది బ్రాహ్మణులకు భోజనం పెట్టిన ఫలితాన్ని కోల్పోతాడు.

వేదవిచ్చాపి విప్రోఽన్య లోభాత్పత్యా ప్రతిగ్రహమ్.

వినాశం వ్రజతి క్షీప్రమాయపాత్రమివాంభసి. 179.

సోమవిక్రయిణో విష్ణౌ భిషజే పూయశోణితమ్,

నష్టం దేవలకే దత్తమప్రతిష్ఠం తు వార్ధుషా. 180

తృతీయాధ్యాయం

యత్తు వాణిజకే దత్తం నేహ నాముత్ర తద్భవేత్,

భస్మనీవ హుతం హవ్యం తథా పౌనర్భవే ద్విజే 181

వేదవేత్తయైన బ్రాహ్మణుడు సైతం అత్యాశవల్ల దానం స్వీకరిస్తే పచ్చికుండ నీటిలో పడి నశించినట్లు వెంటనే నశిస్తాడు. సోమలతను అమ్మినవానికి దానంచేస్తే దాత పంది ఔతాడు. వైద్యునకు దానం చేస్తే దాత చీమురక్తము తిను పురుగౌతాడు. పూజారికిచ్చిన దానం వల్ల ఫలితముండదు. అట్లే వడ్డినిచ్చువానికి దానం చేస్తే అప్రతిష్ఠ కలుగుతుంది. వర్తకం చేయువానికి రెండవమారు పెండ్లి చేసుకున్న స్త్రీ యొక్క భర్తకు శ్రాద్ధంలో పెట్టిన భోజనం వల్ల ఇహపరలోకాలలో సుఖం లభించదు. పైగా అది బూడిదలో పోసిన ఆహుతి వలె నిష్ఫలమౌతుంది.

ఇతరేషుత్యపాజ్ఞ్యేషు యధోద్ధిష్టేష్యసాధుషు,

మేదో సృజ్మాంసమజ్ఞాస్థి వదంత్యన్నం మనీషిణః 182

దుష్టులు పంక్తి బాహ్యులైన ఇతరులకు పెట్టిన యన్నం వల్ల దాతకు మేధస్సు, రక్తమాంసములు, కొవ్వు, ఎముకలు పెట్టిన ఫలితం చేకూరుతుంది.

అపాజ్ఞ్యైపహతా పజ్ఞి : పావ్యతే యైర్విజోత్రమైః

తాన్నిబోధత కార్హ్యైన ద్విజాగ్ర్యాన్ పజ్ఞిపావనాన్ 183.

పంక్తి బాహ్యులవల్ల అపరిశుద్ధమైన బ్రాహ్మణ పంక్తిని పవిత్రం చేసే పంక్తి పావనులైన బ్రాహ్మణోత్తముల గూర్చి వివరిస్తాను.

అగ్ర్యాస్సర్వేమవేదేషు సర్వప్రవచనేషు చ,

శ్రోత్రియాన్యయజాతైవ విజ్ఞేయాః పజ్ఞిపావనాః 184

సమస్త వేదాలను, వేదాంగాలను చక్కగా అధ్యయనం చేసి అధ్యాపనం చేయుశ్రోత్రియ వంశములలో పుట్టినవారు పంక్తి పావననులౌతారు.

త్రిణాచికేతః పంచాగ్ని స్త్రీసుపర్ణష్టడంగవత్,

బ్రహ్మదేయాత్యసంతానో జ్యేష్ఠసామగ ఏవచ 185

వేదార్థవిత్రవక్తా చబ్రహ్మచారీ సహస్రదః

శతాయుశ్చైవ విజ్ఞేయా బ్రాహ్మణాః పజ్ఞిపావనాః 186

అధ్వర్యు వేదభాగమైన త్రిణాచికేతవ్రతం తెలిసిన వాడు పంచమహా యజ్ఞాలనర్చువాడు, ఋగ్వేద భాగమైన త్రినుపర్ణము నెరిగినవాడు, శిక్షాది షడాంగాలనెరిగినవాడు, బ్రాహ్మ వివాహం చేసికొన్న స్త్రీ యొక్క పుత్రుడు, జ్యేష్ఠసామం గానంచేసే వాడు అనే ఆరుగురు పంక్తి పావనులు. అట్లే వేదార్థవేత్త, వేదార్థ ప్రవచనం చేసేవాడు, బ్రాహ్మచర్య వ్రతాన్ని అనుష్ఠించేవాడు, వేయి గోవులను దానం చేసినవాడు, శతాయుష్కుడైన శ్రోత్రియుడు వీరంతా పంక్తి పావనులు.

శ్రాద్ధ బ్రాహ్మణులు

పూర్వేద్య రవరేద్యుర్యా శ్రాద్ధకర్మణ్యువస్థితే,
నిమంత్రయేత త్ర్యవరాన్ సమ్యగ్నిప్రాన్ యథోదితాన్.187

శ్రాద్ధానికి ఒకటి లేక రెండు దినాలముందు ముగ్గురికి తగ్గకుండా సద్రాహ్మణులను నిమంత్రణ చేయవలెను.

నిమంత్రితో ద్విజః పిత్ర్యే నియతాత్మా భవేత్సదా,
న చ ఛందాన్యధీయాత యస్య శ్రాద్ధం చ తద్భవేత్.188

నిమంత్రితాన్ హి పితర ఉపత్తిష్ఠంతి తాన్ ద్విజాన్.
వాయువచ్చానుగచ్ఛంతి తథాసీనానుపాసతే.189

కేతితస్తు యథాన్యాయం హవ్యకవ్యే ద్విజోత్తమః,
కథంచిదవ్యతిక్రామన్ పాపస్సూకరతాం వ్రజేత్.190

ఆమంత్రితస్తుయః శ్రాద్ధే వృషల్యా సహ మోదతే,
దాతుర్యద్ధుష్కృతం కించిత్రత్సర్వం వ్రతిపద్యతే.191

అక్రోధనా శ్శౌచపరాస్సతతం బ్రహ్మచారిణః,
న్యస్తశస్త్రా మహాభాగాః పితరః పూర్వదేవతాః.192

శ్రాద్ధమందు నియుక్తులైన బ్రాహ్మణులు, శ్రాద్ధకర్త శ్రాద్ధదినమున నిత్యం చేస్తున్న గాయత్రీ మంత్రం, తప్ప ఇతర వేద మంత్రాలను చదువరాదు. శాద్ధ దినాన నిమంత్రితులైన బ్రాహ్మణులను పితృదేవతలు ఎల్లప్పుడు అంటిపెట్టుకొని యుంటారు. అందువల్ల నిమంత్రితులైనదినున పరిశుద్ధులై ఉండవలెను. శ్రాద్ధం లో భోక్తగా ఉండుటకు ఒప్పుకొని ఏదో కారణం వల్ల భోక్తగా రాకపోయినచో మహాపాపాన్ని పొందును. శ్రాద్ధమున నిమంత్రితుడైన బ్రాహ్మణుడు ఆ దినమున స్త్రీ సంగమము చేసినచో శ్రాద్ధకర్త చేసిన పాపమునంతయు పొందును. పితృదేవతలు, పరమశాంతులు, ఆచారవంతులు ఎల్లప్పుడు వేదాధ్యయనం చేసేవారు, పరమశ్రేష్ఠులు కూడ. కావున శ్రాద్ధకర్త, శ్రాద్ధభోక్తలైనదినున పరమశాంతులై సదాచారాన్ని పాటిస్తూ ఉండాలి.

యస్మా దుత్పత్తిరేతేషాం సర్వేషామవ్యశేషతః,
యే చ యైరుపచర్యాస్య్యు ర్నియమైస్తాన్ని బోధత.193

ఈ పితృ దేవతలు ఎవరి వల్ల పుట్టిరి? వారిని ఏ యే నియమాలతో సేవించాలి మొదలైన విషయములను తెలుపుమని ఋషులు భృగు మహర్షినడిగినారు.

మనోరై రణ్యగర్భస్య యే మరీచ్యాదయః సుతాః,
తేషామృషీణాం సర్వేషాం పుత్రాః పితృగణాః స్పృతాః.194

విరాటుతా స్సోమనదః సాధ్యానాం పితరః స్పృతాః,
అగ్నిష్యాత్రాశ్చ దేవానాం మారీచా లోకవిశ్రుతాః.195

తృతీయాధ్యాయం

దైత్యదానవయక్షాణాం గంధర్వేరగరక్షసామ్,

సువర్ణ కిన్నరాణాం చ స్ఫుతా బర్హిషదోఽత్రిజాః.196

సోమపా నామ విప్రాణాం క్షత్రాయాణాం హవిర్భుజః,

వైశ్యానా మాజ్యపా నామ శూద్రాణాం తు సుకాలినః.197

హిరణ్య గర్భునికి మనువు పుత్రుడు. అతని పుత్రులు మరిచి మొదలైన మహర్షులు. వారి సంతానమే పితృగణం. విరాట్పుత్రులైన సోమసదులనేవారు సాధ్యులనే వారియొక్క పితృ గణం. అదే విధంగా అగ్ని ష్వాత్తులు అనే మరిచి మహర్షియొక్క పుత్రులు దేవతలకు పితృగణంగా ప్రసిద్ధి చెందినారు. అత్రి మహర్షి పుత్రులైన బర్హిషదులనేవారు దైత్య దానవ యక్షులకు గంధర్వులకు, సర్పములకు, రాక్షసులకు గరుడ, కిన్నరులకు పితరులు. బ్రాహ్మణులకు సోమపులనేవారు క్షత్రియులకు హవిర్భుజులు, వైశ్యులకు ఆజ్యపులు, శూద్రులకు సుకాలినులనే వారు పితరులు.

సోమపాస్తు కవేః పుత్రా హవిష్మంతోఽంగిరస్సుతాః,

పుల స్త్యస్యాజ్యపాః పుత్రా వసిష్ఠస్య సుకాలినః.198

అగ్ని దగ్ధానగ్నిదగ్ధాన్ కావ్యాన్ బర్హిషదస్తథా,

అగ్నిష్యాత్రాంశ్చ సౌమ్యాంశ్చ విప్రాణా మేవ నిర్దిశేత్.199

య ఏతే తు గణా ముఖ్యాః పితృణాం పరికీర్తితాః,

తేషామపీహ విజ్ఞేయం పుత్రపౌత్ర మనంతకమ్.200

ఋషిభ్యః పితరో జాతాః పితృభ్యో దేవమానవాః,

దేవేభ్యస్తు జగత్పర్యం చరం స్థాన్యానుపూర్యశః.201

వీరిలో సోమపులనేవారు శుక్రుని యొక్క పుత్రులు. హవిష్మంతులు అంగిరస మహర్షి యొక్క పుత్రులు. ఆజ్యపులు పులస్త్య మహర్షి యొక్క పుత్రులు. సుకాలినులనే పితరులు వసిష్ఠ మహర్షి యొక్క పుత్రులు. ఇంకా అగ్ని దగ్ధులు అనగ్ని దగ్ధులు, కావ్యులు (శుక్రపుత్రులు) బర్హిషదులు, అగ్నిష్యాత్తులు సౌమ్యులు వీరందరుకూడ బ్రాహ్మణుల యొక్క పితృ దేవతల సంతానమే. ప్రస్తుతమున్న పితృగణమంతా పైపితృదేవతల యొక్క సంతానమే. ఋషులవలన పితృదేవతలు పుట్టిరి. వారికి దేవ దానవులుద్భవించిరి. వారి వలన ఈ చరాచర సృష్టియంతా ఆవిర్భవించింది.

పార్వణ శ్రాద్ధనియమము :-

రాజతై ర్భాజనై రేషా మథోవా రాజతాన్యితైః,

వార్యపి శ్రద్ధయా దత్తమక్షయాయోపకల్పతే.202

దేవకార్యాద్విజాతీనాం పితృకార్యం విశిష్యతే,

దైవం హి పితృకార్యస్య పూర్యమాప్యాయనం స్మృతమ్.203

తేషా మారక్షభూతం తు పూర్యం దైవం నియోజయేత్,

రక్షాంసి హి విలుంపంతి శ్రాద్ధమారక్షవర్జితమ్.204

దైవాద్యంతం తదీ హేత పిత్రాద్యంతం నతద్భవేత్,

పిత్రాద్యంతం త్రీహమానః క్షిప్రం నశ్యతి సాన్యయః.205

శ్రాద్ధంలో భోక్తలు భోజనం చేయుటకు వెండి పశ్చరములు లేక వెండి పూసిన పాత్రలనుపయోగించాలి లేక శ్రద్ధతో ఇవ్వబడిన నీరైనను పితృదేవతలకు అక్షయ తృప్తినిస్తుంది. బ్రాహ్మణులకు దేవకార్యం కంటే పితృకార్యం చాలా ముఖ్యమైంది దేవకార్యం పితృకార్యం కంటే ముందున్నా పితృకార్యానికి అది అంగమని పేర్కొనబడింది. పితృ దేవతలను రక్షించుటకై తొలుత విశ్వే దేవరూప బ్రాహ్మణుని నియోగింపవలెను. రక్షణ రూపమైన విశ్వే దేవత లేనిచో పితృకార్యాన్ని రాక్షసులు నాశనం చేస్తారు. శ్రాద్ధమున పితరులకు ముందు విశ్వేదేవ స్వరూపుడైన బ్రాహ్మణుని చివర శ్రీమహావిష్ణు స్వరూపుడైన బ్రాహ్మణుని ఉంచవలెనే కాని దేవతాస్వరూపుడగు బ్రాహ్మణుని మధ్యన ఉంచి ఇటునటు పితృస్వరూపులైన బ్రాహ్మణులనుంచకూడదు. ఆ విధంగా శ్రాద్ధం చేస్తే శ్రాద్ధకర్త తనకుటుంబంతో సహా నశిస్తాడు.

శుచిం దేశం వివిక్తం చ గోమయేనోపలేపయేత్,

దక్షిణావ్రవణం చైవ ప్రయత్నేనోపపాదయేత్.206

శ్రాద్ధ బ్రాహ్మణుల పాద ప్రక్షాళనకై పరిశుద్ధమైన ప్రదేశాన్ని ఎన్నుకొని ఆవు పెండతో ఆ స్థలము నలుకవలెను. పాదప్రక్షాళనకు ఉపయోగించే ప్రదేశం దక్షిణ దిక్కుకు కొద్దిగా వంపుతో నుండాలి.

అవకాశేషు చోక్తేషు నదీతీరేషు చైవ హి,

వివిక్తేషు చ తుష్యంతి దత్తేన పితరస్సదా.207

పితృతర్పణాన్ని వస్త్రతః పరిశుద్ధమైన అరణ్యాలలో గాని, నదీ తీరాలలోగాని, నిర్జన ప్రదేశాలలో గాని చేస్తే పితృ దేవతలెల్లప్పుడు సంతోషము పొందుతారు. 207

అసనేమావక్లుప్తేషు బర్హిష్మత్సు పృథక్పృథక్,

ఉపస్సుష్టోదకాన్ సమ్యగ్విప్రాంస్తానుపవేశయేత్.208

ఉపవేశ్య తు తాన్ విప్రానాసనేష్యజుగుప్సితాన్,

గంధమాల్వైస్సురభిభిరర్యయేధేవపూర్వకమ్.209

తేషాముదకమానీయ సపవిత్రాంస్తీలాసపి,

అగ్నౌకుర్యాదనుజ్ఞతో బ్రాహ్మణో బ్రాహ్మణైస్సహ.210

శ్రాద్ధంలోనిమంత్రితులైన బ్రాహ్మణులు స్నానం చేసి పరిశుద్ధులై ఉండాలి. స్నానం చేసిన ఆ బ్రాహ్మణులను దర్బలు పరచి (ఉత్తరాగ్రాలుగా) ప్రత్యేకంగా కూర్చుండబెట్టవలెను. ఆ విధంగా వారిని కూర్చుండబెట్టి విశ్వేదేవతాస్వరూపుడైన బ్రాహ్మణునితో ప్రారంభించి గంధం, మాలలు, మొదలైన వాటితో వారిని పూజింపవలెను. తరువాత వారికి అర్ఘ్యోదకంతో పవిత్రమైన నువ్వులను సమర్పించి ఆ బ్రాహ్మణులయొక్క అనుజ్ఞను పొంది శ్రాద్ధకర్త అగ్ని యందు ఈ దేవతలకై హోమము చేయవలెను.

తృతీయాధ్యాయం

అగ్నేస్సోమయమాభ్యాం స కృత్యాప్యాయనమాదితః,

హవిర్దానేన విధివత్కృత్యాత్సంతర్పయేత్రిత్యాన్.211

అగ్న్యభావే తు విప్రస్య పాణావేవోపపాదయేత్,

యో హ్యగ్నిస్స ద్విజో విప్రైర్మంత్రదర్శిభిరుచ్యతే. 212

అక్రోధనాన్ సుప్రసాదాన్ వదంత్యేతాన్ పురాతనాన్,

లోకస్యాప్యాయనే యుక్తాన్ శ్రాద్ధదేవాన్ ద్విజోత్తమాన్.213

తొలుత అగ్నికి, సోమునకు, యమునకు శాస్త్ర ప్రకారంగా హవిస్సులు సమర్పించి తరువాత పితృదేవతలకు హవిస్సులనీయవలెను. బ్రహ్మచారి, స్నాతకుడు, భార్యారహితుడు ఈ ముగ్గురికి గార్హపత్యాగ్ని యుండదు. కావున వారు బ్రాహ్మణుని కుడిచేతిలోనే పై మూడాహుతులనివ్వవలెను. బ్రాహ్మణుడు అగ్ని హోత్ర స్వరూపుడని మంత్రతత్వవేత్తలగు బ్రాహ్మణులే పేర్కొనుచున్నారు. అట్లే శ్రాద్ధంలోనియుక్తులైన బ్రాహ్మణులు పరమశాంతులు, మిక్కిలి దయకలవారు, పెద్దవారు లోకానికి మేలు చేస్తారు. కావున వారి చేతిలో హోమం చేయవచ్చునని పెద్దలు చెప్పుతారు.

అపసవ్యమగ్నౌ కృత్యా సర్వమావృత్య విక్రమమ్,

అపసవ్యేన హస్తేన నిర్వ పేదుదకం భువి.214

త్రీంస్తు తస్మాద్ధవిశేషాత్పిండాన్ కృత్యా సమాహితః,

ఔదకేనైవ విధినా నిర్వ పేద్ధక్షిణముఖః.215

న్యవ్య పిండాంస్తతస్తాంస్తు ప్రయతో విధిపూర్వకమ్,

తేమ దర్భేషు తం హస్తం విమృజ్యాలేవభాగినామ్.216

అచమ్యోదకృరావృత్య త్రిరాయమ్య శనైరసూన్,

షడ్భుతాంశృ నమస్కుర్యా త్రిత్యో నేవ చ మంత్రనత్.217

ఉదకం నినయేచ్ఛేషం శనైః పిండాంతికే పునః,

అవజిఘ్రేచ్ఛ తాన్ పిండాన్ యథా న్యుప్తాన్ సమాహితః.218

పిండేభ్యస్త్యల్పికాం మాత్రాం సమాదాయానుపూర్వశః,

తేనైవ విప్రానాసీనాన్ విధివత్పూర్వమాశయేత్.219

అగ్నియందు చేయాల్సిన హోమానుష్ఠానక్రమమంతా దక్షిణ దిక్కులోనే చేయాలి. అట్లే కుడిచేతితో పిండప్రదాన స్థలంలో దర్భలు పరచినచోట నూవుల నీళ్ళు వదలవలెను. తర్వాత హోమం తర్వాత మిగిలిన అన్నంనుండి మూడు పిండాలు చేసి శ్రాద్ధకర్త శ్రద్ధతో దక్షిణాభిముఖుడై నూవుల నీళ్ళు వదలిన ప్రదేశంలో ఆ పిండాలను పెట్టాలి. ఈ విధంగా తమ తమ సూత్రోక్త ప్రకారాన పిండాలను పెట్టి దర్భల మొదళ్లలో తన చేతిని రాచి తన చేతి కంటుకొన్న మెతుకులను లేపభాక్కులగు పితరులకు ఒసగవలెను. తరువాత అతడు ఉత్తరాభిముఖుడై ఆచమనం చేసి మెల్లగా మూడు ప్రాణాయామాలను చేసి “వసంతాయనమస్తుభ్యం” మొదలైన మంత్రాలతో ఆరు ఋతువులకు నమస్కరించి

మనుస్మృతి

అటుపిమ్మట పితృ దేవతలకు నమస్కరించాలి. తరువాత పిండాలు పెట్టిన స్థలమందున్న నీటిలో కొంతభాగాన్ని తీసికొని మెల్లగా పిండాల దగ్గర వదలవలయును. తరువాత ఆ పిండాలను వరుసగా తీసికొని వాటిని వాసన చూచి ఆ పిండాలలోనుండి కొద్ది భాగాన్ని తీసికొని వరుసగా కూర్చున్న భోక్తలు తినునట్లు పెట్టవలెను.

ధ్రియమాణే తు పితరి పూర్వేషామేవ నిర్యపేత్,
విప్రవద్యాఽపి తం శ్రాధే స్వకం పితరమాశయేత్. 220

పితా యస్య తు పుత్రస్యోజ్జీవేచ్ఛాపి పితామహః,
పితృస్య నామ సంకీర్త్య కీర్త యేత్రపితామహమ్. 221

పితామహో వా తచ్చార్థం భుంజితేత్యబ్రవీన్యనుః,
కామం వా సమనుజ్ఞాతః స్వయమేవ సమాచరేత్. 222

తేషాం దత్త్యా తు హస్తేషు సపవిత్రం తిలోద్దకమ్,
తప్రిండాగ్రం ప్రయచ్ఛేత స్వదైషామస్త్యేతి బ్రువన్. 223

తండ్రిబ్రతికి యున్నప్పుడు శ్రాద్ధము పెట్టవలసి వచ్చినచో తండ్రిని వదలి తక్కినవారికి శ్రాద్ధము పెట్టవలయును. పితృస్థానమున తన తండ్రిని కూర్చుండబెట్టి భోజనము పెట్టవలెను. అప్పుడు పిండం మాత్రం పితామహప్రపితామహులకే ఉండును. లేక తండ్రి చనిపోయి పితామహుడు (తాత) బ్రతికి ఉంటే తండ్రికి, ప్రపితామహునికి మాత్రమే పిండప్రదానం చేయాలి. లేక బ్రతికి యున్న పితామహుని (తాతను) పితామహుని స్థానముననుంచి అతనికి భోజనం పెట్టాలి. ఈ విధంగా పితృ, పితామహ, ప్రపితామహులనావాహన చేసి బ్రాహ్మణుల చేతిలో తిలలు, దర్భలు కల నీటిని పోసి అంతకుముందు పిండాల నుండి తీసిన భాగములను పిత్రేస్వధాస్తు, పితామహాయస్వధాస్తు, ప్రపితామహాయ స్వధాస్తు అని వరుసగా వారిచేతులలో పెట్టాలి.

పాణిభ్యాం తూపనంగృహ్య స్వయమన్నస్య వర్ధితమ్,
విప్రాంతికే పితౄన్ ధ్యాయన్ శసకైరుపనిక్తిపేత్. 224

ఉభయో ర్హస్తయోర్ముక్తం యదన్న ముపనీయతే,
తద్విప్రలుంపంత్యసురా స్సహసా దుష్టచేతనః. 225

గుణాంశ్చ సూపశాకాద్యాన్ పయో దధి ఘృతం మధు,
విన్యసేత్రయతః పూర్వం భూమావేవ సమాహితః. 226

భక్త్యం భోజ్యం చ వివిధం మూలాని చ ఫలాని చ,
హృద్యాని చైవ మాంసాని పానాని సురభీణి చ. 227

అన్న పాత్రను రెండు చేతులతో పట్టుకొని పితృ దేవతలను స్మరిస్తూ మెల్లగా భోక్తల సమీపంలో పెట్టవలెను. అన్న పాత్రను రెండు చేతులతో పట్టుకొనక బ్రాహ్మణుల సమీపానికి తెస్తే ఆ అన్నాన్ని దుష్టబుద్ధిగల రాక్షసులు వెంటనే హరిస్తారు. శ్రాద్ధకర్త పప్పు, కూరగాయలు, పెరుగు, పాలు, తేనె మొదలగువానిని శ్రద్ధాభక్తులతో అన్నం కంటే ముందే

సప్తమాధ్యాయం

దండో హి సుమహత్తేజో దుర్ధరశ్చాకృతాత్మభిః,
ధర్మాద్విచలితం హంతి నృపమేవ సబంధవమ్ 28

తతో దుర్గం చ రాష్ట్రం చ లోకం చ నచరాచరమ్,
అంతరిక్షగతాంత్రై మునీన్ దేవాంశ్చ పీడయేత్ 29

సోఽసహాయేన మూఢేన లుభేనాకృతబుద్ధినా,
న శక్యో న్యాయతో నేతుం సత్తేన విషయేషు చ 30

శుచినా సత్యసంధేన యథా శాస్త్రానుసారిణా,
ప్రజేతుం శక్యతే దండస్సుసహాయేన ధీమతా 31

ధర్మమనేది గొప్ప కాంతి వంటిది. దాన్ని సామాన్యులు మోయలేరు. అందువల్ల ధర్మంతప్పిన రాజును ఆ దండం బంధు మిత్రాదులతో సమూలంగా నాశనం చేస్తుంది. రాజును నాశనం చేసిన తర్వాత దుర్గాన్ని రాజ్యాన్ని, సమస్త ప్రాణులను, ఆకాశంలో తిరుగుతున్న దేవతలను, మునులనందర్నీ నాశనం చేస్తుంది. అందువల్ల రాజు, మంత్రులు మొదలైన వారి సహాయం తీసికొనక లోభి, మూఢుడు, విషయానురాగం కలవాడైతే ఆ దండాన్ని న్యాయంగా ఉపయోగించలేడు. కాని విజ్ఞానియైన రాజు లంచం మొదలైనవి తీసికొనకుండా పవిత్రుడై సత్య సంధుడై, శాస్త్రమర్యాదననుసరించి ప్రవర్తిస్తూ మంత్రులు మొదలైన వారి సహాయంతో ఈ దండాన్ని చక్కగా ప్రయోగిస్తాడు.

స్వరాష్ట్రే న్యాయవృత్తస్యో ధృతదండశ్చ శత్రుషు,
సుహృత్స్వజిహ్వాః స్నిగ్ధేషు బ్రాహ్మణేషు క్షమాన్వితః 32

రాజు తన దేశ ప్రజలను న్యాయంగా చూచుకోవాలి. శత్రువుల వద్ద కఠినంగా వ్యవహరించాలి. స్నేహితుల దగ్గర కొటిల్యం లేకుండా ఉండాలి. బ్రాహ్మణులు చేసిన దోషాలందు ఓర్పు కలిగి ఉండాలి.

ఏవంవృతస్య నృపతేశ్చిలోంఛేనాపి జీవతః
విస్తీర్యతే యశో లోకే కైలచిందురివాంభసి 33

అతస్తు విపరీతస్య నృపతేరజితాత్మనః,
సంక్షీప్యతే యశో లోకే ఘృత బిందురివాంభసి 34

రాజు ఈ విధంగా ఉంటే అతని దగ్గర సంపద లేకపోయినా, నీటిపై నూనెవలె అతనికీర్తి అంతటా వ్యాపిస్తుంది.

దీనికి విరుద్ధంగా ప్రవర్తిస్తే జితేంద్రియుడు కాని రాజు యొక్క కీర్తి నీటిలో పడ్డ నేతిబొట్టువలె అడుగంటుతుంది.

స్యే స్యే ధర్మే నివిష్టానాం సర్వేషామనుపూర్యశః,
సర్థానామాశ్రమాణాం చ రాజా సృష్టోఽభిరక్షితా 35

తమ తమ ధర్మాలను అనుష్ఠించాలనే పట్టుదల ఉన్న బ్రాహ్మణాది చాతుర్యర్థ్యాన్ని, బ్రహ్మ చర్యాది నాలుగు ఆశ్రమాల్ని చక్కగా రక్షించుటకై బ్రహ్మదేవుడు రాజును సృష్టించినాడు.

తన యద్యత్సభృత్యేన కర్తవ్యం రక్షతా ప్రజాః,

తత్తద్యోఽహం ప్రవక్ష్యామి యథావదనుపూర్ణః, 36

తన ప్రజలను చక్కగారక్షించే రాజు తన భృత్యపరివార సమేతంగా చేయాల్సిన విధులనన్నింటినీ మీకు వివరించి చెప్తానని భృగు మహర్షి మునులతో పలికెను.

బ్రాహ్మణాన్ పర్యుపాసిత ప్రాతరుత్థాయ పార్థివః,

త్రైవిద్యవృద్ధాన్ విదుషస్తే ఘేత్రేషాం చ శాసనే 37

వృద్ధాంశ్చ నిత్యం సేవేత ఏప్రాన్ వేదవిదశ్శుచీన్,

వృద్ధసేవీ హి సతతం రక్షోభిరపి పూజ్యతే 38

తేభ్యోఽ ధిగచ్ఛేద్యనయం వినీతాత్మాపి నిత్యశః,

వినీతాత్మా హి నృపతిర్న వినశ్యతి కర్ణిచిత్ 39

బహవోఽ వినయాన్మస్తా రాజానన్మపరిచ్ఛదాః,

వనస్థా అపి రాజ్యాని వినయాత్మ్రుతిపేదిరే 40

వేనో వినష్టోఽ వినయాన్మహషత్తైవ పార్థివః,

సుదాసో యావనశ్చైవ సుముఖో నిమిరేవ చ, 41

వృధస్త్వ వినయాద్రాజ్యం ప్రాప్తవాన్ మనురేవ చ,

కుబేరశ్చ ధనైశ్చర్యం బ్రాహ్మణ్యం చైవ గాధిజః 42

రాజు ఉదయాన్నే లేచి బుగ్గజుసామాలనే మూడు వేదాలను సాంగంగా అర్ధతత్వసహితంగా చదువుకొన్న బ్రాహ్మణులను సేవిస్తూ వారి ఆజ్ఞలను పరిపాలించాలి. అట్లే వయస్సులోను తపస్సులోను తనకంటే పెద్దలైన వృద్ధులనెల్లప్పుడు సేవించాలి. వేదాలన్ని తెలిసిన పవిత్రులైన బ్రాహ్మణులను సేవించాలి. వృద్ధులను ఎల్లప్పుడు సేవించేరాజును రాక్షసులు సైతం గౌరవిస్తారు. తాను అర్థ శాస్త్రం మొదలగు వానిని నేర్చుకొన్నా, ఇతర విషయజ్ఞానమెంత ఉన్నా వినయవిధేయతలున్న మహారాజు వృద్ధుల దగ్గర నీతిని తెలిసికోవాలి. అట్టి రాజెప్పటికి నశింపడు. చాలామంది రాజులు వినయం లేక తమ పరివార సహితంగా నాశనమై పోయినారు. వినయ సంపద ఉన్న మహారాజులు అడవిలో ఉన్నప్పటికి తమ రాజ్యాన్ని తిరిగి పొందగలిగినారు. వేనుడు, నహుమడు, యవనపుత్రుడైన సుదాసుడు, సుముఖుడు, నిమి, వీరందరు వినయ విధేయతలు లేక పేరు ప్రతిష్ఠలు గోల్పోయి నశించినారు. అట్లే వినయ విధేయతలున్న వృధు చక్రవర్తి, మనువు, పెద్దలయొక్క అనుగ్రహం వల్ల రాజ్యాన్ని పొందినారు. కుబేరుడు ధనాధిపతి ఐనాడు. గాధిపుత్రుడైన విశ్వామిత్రుడు బ్రహ్మర్షియైనాడు.

త్రైవిద్యేభ్యస్త్రయ్యాం విద్యాం దండనీతిం చ శాశ్వతీమ్,

అన్యీక్తికీం చాత్యవిద్యాం వార్తారంభాంశ్చ లోకతః 43

వేదాలను చక్కగా అభ్యాసించేసి వారివద్ద మూడు వేదాలను, నిత్యమైన అర్థశాస్త్రాన్ని, తర్కువిద్యను, అధ్యాత్మ విద్యను, లోకికులగు పెద్దల దగ్గర కృషి వర్తకం మొదలైన వాటినన్నిటినీ నేర్చుకోవాలి.

సప్తమాధ్యాయం

ఇంద్రియాణాం జయే యోగం సమాతిష్ఠే ధివానిశమ్,
జితేంద్రియో హి శక్నోతి వశే స్థాపయితుం ప్రజాః 44

దశ కామసముత్థాని తథాష్టై క్రోధజాని చ,
వ్యసనాని దురంతాని ప్రయత్నేన వినర్తయేత్ 45

కామజేషు ప్రసక్తో హి వ్యసనేషు మహీపతిః,
వియుజ్యతేఽర్థధర్మభ్యాం క్రోధజేష్వేతత్సనైవ తు 46

ఇంద్రియాల్ని జయించుటకు రాత్రింబగళ్లు కృషి చేయాలి. జితేంద్రియుడైన రాజే ప్రజలను తన అధీనంలో ఉంచుకోగలుగుతాడు. కామం వల్ల పుట్టే పది వ్యసనాలను, కోపం వలన పుట్టే ఎనిమిది వ్యసనాలను రాజు ప్రయత్న పూర్వకంగా వదలివేయాలి. కామం వలన పుట్టే వ్యసనాల వల్ల రాజు అర్థానికి, ధర్మానికి దూరమౌతాడు. కోపం వల్ల పుట్టే వ్యసనాల వల్ల తానే నాశన మౌతాడు.

మృగయాక్తా దివాన్యప్నః పరివాదః స్త్రియో మదః,
తౌర్యత్రికం వృధాట్యా చ కామజో దశకో గణః 47

పైశున్యం సాహసం ద్రోహ ఈర్ష్యాఽనూయార్థదూషణమ్,
వాగ్దండజం చ పారుష్యం క్రోధజోఽపి గణోఽష్టకః 48

ద్యయోరప్యేతయోర్మూలం యం సర్వే కవయో విదుః,
తం యత్నేన జయేల్లోభం తజ్జావేతాపుభౌ గణౌ 49

వేట, పాచికలాట, పగటి నిద్ర, పరనింద స్త్రీ సంభోగం, మద్యం, నృత్య గీతావాద్యాలు, వ్యర్థ సంచారాలనే పది కామం వల్ల పుట్టిన వ్యసనాలు. కొండెములు చెప్పట, ఇతరుల యొక్క మంచిగుణాలను సహింపక పోవుట, డబ్బు దొంగలించుట, ఇవ్వ దగిన వానిని ఇవ్వకపోవుట, పరుషంగా మాట్లాడుట పరుషమైన దండం ఇవన్నీ కోపం వలన గలిగే దుర్వ్యసనాలు. ఈ కామ క్రోధాలకు కారణమైన లోభగుణాన్ని, దానివల్లపుట్టిన రెండు రకాలైన వ్యసనాలను కష్టపడి యైనా వదలి పెట్టాలి.

పానమక్తాః స్త్రియ శ్చైవ మృగయా చ యథాక్రమమ్,
ఏతత్కష్టతమం విద్యాచృతుష్కం కామజే గణే 50

దండస్య పాతనం చైవ వాక్పారుష్యార్థదూషణే,
క్రోధజేఽపి గణే విద్యాత్కష్టమేతత్రికం సదా 51

సప్తకస్యాస్య వర్గస్య సర్వత్రైవానుషంగిణః,
పూర్వం పూర్వం గురుతరం విద్యాద్యసనమాత్మవాన్ 52

వ్యసనస్య చ మృత్యోశ్చ వ్యసనం కష్టముచ్యతే,
వ్యసన్యథోఽథ ప్రజతి స్వర్కాత్వవ్యసనీ మృతః 53

మధ్యపానము, పాచికలాట, స్త్రీ సంభోగం, వేట ఈనాలుగు వ్యసనాలు కామంవల్ల పుట్టే వ్యసనాల్లో చాలా కష్టాన్ని కలిగించేవి. కొట్టుట, తిట్టుట, ధనాన్ని అవహరించుట, అనే

మనుస్మృతి

మూడు వ్యసనాలు కోపం వల్ల పుట్టే వ్యసనాల్లో చాలా కష్టాన్ని కలిగించేవి. కామం వల్ల కోపం వల్ల పుట్టిన సప్త వ్యసనాల్లో మొదటివి ఆ తర్వాతి వాటికంటే చెడ్డవి. మొదటి దాని కంటే రెండోది, రెండో దానికంటే మూడోది దానికంటే నాల్గోది ఈ విధంగా ఆరోదానికంటే ఏడోది కొంతవరకు మంచివి. వ్యసనం మరణం ఈ రెండింటిలో వ్యసనమే చాలా చెడ్డది. వ్యసనం కలవాడు నానాటికీ క్షీణిస్తుంటాడు. వ్యసనం లేనివాడు చనిపోయినా ఊర్లు దిశకు పోతాడు. అనగా కీర్తి కలిగి ఉంటాడు.

మౌలాన్ శాస్త్ర విదశ్శూరాన్ లభలక్షాన్ కులోద్భవాన్,

సచివాన్ నప్త చాష్టే వా ప్రకుర్వీత పరీక్షితాన్ 54

అపి యత్సుకరం కర్మ తదప్యేతేన దుష్కరమ్,

విశేషతోఽసహయేన కింతు రాజ్యం మహాదయమ్ 55

వంశపారంపర్యంగా వచ్చినవారు, చక్కని శాస్త్రజ్ఞానం కలవారు, శూరులు, ఆయుధవిద్య చక్కగా నేర్చినవారు, అరు ఏడు లేక ఎనమండుగురు మంత్రులను రాజు పరీక్షించి పెట్టుకొనవలెను. ఎంత తేలిక పనియైనా ఒక్కడే చేయుట చాలా కష్టమైంది. అందువల్ల అనేక పనులుండే రాజ్యాన్ని ఒక్కడే ఏలుట చాలా కష్టమైంది.

తైస్సార్థం చింతయేన్నిత్యం సామాన్యం సంధివిగ్రహమ్

స్థానం సముదయం గుప్తిం లభ ప్రశమనాని చ 56

తేషాం స్వం స్వమభిప్రాయముపలభ్య పృథక్ పృథక్,

సమస్తానాం చ కార్యేషు విదధ్యాద్ధితమాత్మనః 57

సర్వేషాం తు విశిష్టేన బ్రాహ్మణేన విపశ్చితా,

మంత్రయేత్పరమం మంత్రం రాజా షాఢ్మణ్య సంయుతమ్ 58

నిత్యం తస్మిన్ సమాశ్మస్తః సర్వకార్యాణి విక్షిపేత్,

తేన సార్థం వినిశ్చిత్య తతః కర్మ సమారభేత్ 59

కావున రాజు మంత్రులతో సాధారణ విషయాలను, సంధి విగ్రహాలను, దండం, కోశం, పురం, రాష్ట్రం అనే నాల్గింటిని గూర్చిన వ్యవహారాన్ని, ధాన్యాదుల పుట్టుకను, వాటి సంరక్షణను, దొరికిన ధనం మొదలైన వాటిని సక్రమంగా వినియోగించడం మొదలైన వానిని గూర్చి ఆలోచించాలి. ఆ మంత్రులలో ఒక్కొక్కరి అభిప్రాయాన్ని వేరు వేరుగా తీసుకొని, మరల సమిష్టి అభిప్రాయాన్ని కూడ తెలిసికొని వాటిలో తనకు మేలు చేసే వాటిని చేయాలి. మంత్రులందరి లోను పండితుడు ధార్మికత్వం మొదలైన మంచి గుణాల్లో గొప్పవాడైన బ్రాహ్మణునితో యుద్ధం, సంధి మొదలైన ప్రధాన విషయాల గురించి ఆలోచించాలి. రాజు ఆ మంత్రుని నమ్మి అన్ని కార్యాలు చేయాలి. అతనితో మంతనాలు చేసి ఆ తర్వాత పనులు చేయాలి.

అన్యానపి ప్రకుర్వీత శుచీన్ ప్రాజ్ఞానసస్థితాన్,

సమ్యగర్థసమాహర్తృనామాత్మాన్ సుపరీక్షితాన్ 60

నిర్యతేతాన్య యానద్భి రితికర్తవ్యతా నృభిః

తావతోఽతంధితాన్ దక్షాన్ ప్రకుర్వీత విచక్షణాన్ 61

డబ్బు విషయంలో పరిశుద్ధులు, మంచి తెలివికలవారు ధనాన్ని బాగా సంపాదించే వారు, ఐన వారిని పరీక్షించి ఇతర మంత్రులుగా చేసికొనవలెను. వారు ఉత్సహం కలిగి, సమర్థులై, అలోచనా పరులై ఉండవలెను. రాజు తన అవసరాలకు తగ్గట్లు వారి సంఖ్యను పెంచుకొన వచ్చును. (బహుశ : వీరు ఉపమంత్రులై ఉంటారు).

తేషామర్థే నియుంజీత శూరాన్ దక్షాన్ కులోద్ధతాన్,

శుచీనాకరకర్మాంతే భీరునంతర్నువేశనే 62

శూరులు, సమర్థులు, కులక్రమంగా వచ్చినవారు వీరిని అర్థ విషయంలో మంత్రులుగా ఉంచుకోవాలి. డబ్బును ఆశింపక శుచిగా ఉండేవారిని, బంగారు మొదలైనవి ఉత్పత్తియగు చోట, ధాన్యాదులను సమకూర్చేచోట, డబ్బుకు లొంగని వారిని భయపడే స్వభావమున్న వారిని అంతఃపురంలో నియమించాలి.

దూతం వైవ ప్రకుర్వీత సర్వశాస్త్ర విశారదమ్,

జంగితాకార చేష్టజ్ఞం శుచిం దక్షం కులోద్ధతమ్ 63

అనుర క్తశ్చుచిర్దక్షః స్మృతిమాన్ దేశకాలవిత్,

వపుష్మాన్ వీత భీర్యాగ్నీ దూతో రాజ్ఞః ప్రశస్యతే 64

సమస్త శాస్త్రాలు తెలిసినవాడు, మాటలు చేష్టలు ఆకారములను ఇతరుల మనస్సు గుర్తించువాడు పరిశుద్ధుడు, సమర్థుడు ఇంకా కులక్రమంగా వచ్చిన వానిని దూతగా చేయాలి. జనులందనురాగమున్నవాడు, స్త్రీ ధనాదివిషయాలలో పరిశుద్ధుడు, సమర్థుడు, చక్కని జ్ఞాపక శక్తి కలవాడు, దేశకాలాలు తెలిసినవాడు, మంచి రూపం కలవాడు, భయంలేనివాడు, మాటల్లో నేర్పరియైనవానిని రాజదూతగా చేయాలి.

అమాత్యే దండ ఆయత్తే దండే వైసయికి క్రియా,

న్యవతో కోశరాష్ట్రే చ దూతే సంధివివర్యయా 65

దూత ఏవ హి సంధతే భినత్త్యేవ చ సంహతాన్,

దూత స్తత్కురుతే కర్మ భిద్యంతే యేన వా న వా 66

స విద్యాదన్యకృత్యేషు నిగూఢేంగిత చేష్టితైః,

ఆకారమింగితం చేష్టాం భృత్యేషు చ చికిర్షితమ్ 67

అమాత్యునికి దండం అధీనమై యుంటుంది. దండానికి వినయం అధీనమై ఉంటుంది. రాజుకు ధనాగారం, రాజ్యం, దూతకు సంధియుద్ధాలు అధీనమై యుంటాయి. దూత రాజులిద్దరిని దగ్గరకు చేరుస్తాడు. విడదీస్తాడు. అందువల్ల సంధి విగ్రహాలను దూతనే చేస్తాడు. దూత ఇంకొక రాజు దగ్గరకు మారు వేషంతో పోయి శత్రువుల మనస్సును, ఆకారాన్ని, అతని భృత్యుల మనోగతాన్ని, చేష్టలను గుర్తింపగలుగుతాడు.

బుద్ధ్యా చ సర్వం తత్త్వేన పరరాజచికిర్షితమ్,

తథా ప్రయత్నమాతిష్ఠేద్యధాత్మానం న పీడయేత్ 68

ఈ విధంగా రాజు దూత ద్వారా శత్రు రాజుల చర్యలనన్నిటిని తెలిసికొని తనకు అపాయం కలుగని పద్ధతిలో నడచుకోవాలి. 68

జాంగలం సన్యసంపన్నమార్యప్రాయమనావిలమ్,

రమ్యమానతసామంతం స్యాజీవ్యం దేశమావసేత్ 69

రాజు తానుండే ప్రదేశం జలమయం తృణసమృద్ధంగా చూచుకోవాలి. అది బహుధాన్య సమృద్ధి కలిగి యుండాలి. ధార్మికులతో ఉండి రోగాది ఉపద్రవాలు లేకుండా ఉండాలి. వండ్ల చెట్లు, తీగలు, పుష్పాలున్న చెట్లతో అందంగా ఉండాలి. సామంతరాజులందరు వినయ విధేయతలతో నుండి తన రాజ్యన్నాక్రమించుటకు వీలు కాకుండా దురంగా ఉండాలి. అట్లే జనులందరు సులభంగా జీవించేటట్లు ఉండాలి.

రాజధాని :-

ధన్య దుర్గం మహీదుర్గ మఙ్గుర్గం వార్క్షమేవ వా,

నృదుర్గం గిరిదుర్గం వా సమాశ్రిత్య వసేత్పురమ్ 70

సర్వేణ తు ప్రయత్నేన గిరిదుర్గం సమాశ్రయేత్,

ఏషాం హి బాహగుణ్యేన గిరిదుర్గం విశిష్యతే 71

త్రిణ్యాద్యాన్యాశ్రితా స్త్రేషాం మృగగర్భాశ్రయాఽన్పరాః,

త్రిణ్యుత్తరాణి క్రమశః ప్లవంగమనరామరాః 72

యథా దుర్గాశ్రితానేతాన్నేవహింసంతి శత్రవః,

తథారయో న హింసంతి నృపం దుర్గం సమాశ్రితమ్ 73

ఏకశృతం యోధయతి ప్రాకారస్థో ధనుర్ధరః,

శతం దశసహస్రాణి తస్మాద్దుర్గం విధీయతే 74

తత్ స్యాదాయుధసంపన్నం ధనధాన్యేన వాహనైః,

బ్రాహ్మణై శ్శిల్పిభిర్యంత్రై ర్యవనేనోదకేన చ 75

రాజు నివసించు రాజధాని ఐదు యోజనాల వరకు నీరు లేని మరుదుర్గం కాని, చాలా విశాలమైన కోటగోడ ఉన్న మహీ దుర్గం కాని, కోడగోడచుట్టులోతైన నీరున్న జలదుర్గంకాని, రాజ ధానికి చుట్టు అడవులున్న వనదుర్గంకాని చతురంగబలాలతో రక్షింపబడే మానవ దుర్గంకాని కోట గోడచుట్టు నాలుగు వైపుల కొండలున్న గిరి దుర్గంకాని కావాలి. వీటిలో గిరి దుర్గం చాలా శ్రేష్ఠమైంది. ఈ దుర్గాలలో మరుదుర్గాన్ని మృగాలు, మహీ దుర్గాన్ని ఎలుకలు మొదలైనవి, జలదుర్గాన్ని కోతులు మొదలైనవి, మానవ దుర్గాన్ని మానవులు, గిరి దుర్గాన్ని దేవతలాశ్రయిస్తారు. ఈ మరు దుర్గాది దుర్గాల్లో ఉన్న మృగాలు మొదలైనవాటిని శత్రువులెట్లు హింసింపజాలరో అట్లే ఆ దుర్గాన్ని ఆశ్రయించుకొని ఉన్న రాజును కూడ శత్రువులు హింసింపజాలరు. దుర్గం యొక్క ప్రాకారం పైనున్న ధనుర్ధరుడొక్కడు వందమంది

శత్రువులతో తలపడుతాడు. అట్లే నూరుగురు ధనుర్ధరులు పదివేలమంది శత్రువులతో యుద్ధం చేయగలుగుతారు. కావున రాజుకు దుర్గం చాలా అవసరమైంది. అట్టి దుర్గంలో ఎల్లప్పుడు ఆయుధాలు ధనధాన్యాలు వాహనాలు ఆలోచన చేప్పు బ్రాహ్మణులు, శిల్పులు, యంత్రాలు, గడ్డి, నీరు వీటిలో సమృద్ధంగా ఉండాలి.

రాజగృహం :-

తస్య మధ్యే సువర్యాప్తం కారయేద్గృహ మాత్మనః,
గుప్తం సర్వర్తుకం శుభ్రం జలవృక్ష సమన్వితమ్ 76

తదద్యాస్యోద్వహేద్భార్యాం సవర్ణం లక్షణాన్వితమ్,
కులే మహతి సంభూతాం హృద్యాం రూపగుణాన్వితామ్ 77

ఆ దుర్గం మధ్య భాగంలో సర్వసమృద్ధమైన రాజ గృహముండాలి. ఆ రాజ గృహం కూడ చుట్టు అగడ్త, కోటగోడలతో రక్షింపబడుతూ ఉండాలి. అట్లే ఆ రాజగృహం అన్ని ఋతువులలో పండు పండ్లు పుష్పాలు నడబావుల నీటి వసతికలదై శుభ్రంగా ఉండాలి. మహారాజు అటువంటి రాజగృహంలో ఉండి తనకులానికి చెందింది, చక్కని లక్షణాలు కలది, గొప్పకులంలో పుట్టింది, మంచి రూపం, గుణాలు కల కన్యను వివాహమాడాలి.

పురోహితం చ కుర్యేత వృణుయాదేవ చర్విజః,
తేఽస్య గృహ్యాణి కర్మాణి కుర్యుర్యైతానికాని చ 78

యజేత రాజా శ్రతుభిర్వివిధైరాస్తదక్షిణైః
ధర్మార్థం వైవ విప్రేభ్యో దద్యాద్భగన్ ధనాని చ 79

చక్కని పురోహితుణ్ణి నియమించుకొని ఋత్విక్కులను కూడ స్వీకరిస్తే వారంతా మహారాజుకు సంబంధించిన గృహ్య కర్మలను, యజ్ఞాలను నిర్వహిస్తూ ఉంటారు. రాజు యధేష్ఠ దక్షిణలిస్తూ అనేక యజ్ఞ యాగాలు నిర్వహిస్తూ ఉండాలి. ధర్మసిద్ధికై ఆ బ్రాహ్మణులకు విరివిగా ధనాన్ని, గృహాలు, భూమి ఆభరణాలు మొదలైన వాటిని దానం చేయాలి.

సాంవత్సరికమాపైశ్చ రాష్ట్రా దాహార యేద్గులిమ్,
స్యాద్వాహ్నాయావరో లోకే వరైత పితృవన్ముషు, 80

తనకు అత్యంతాప్తులైన మంత్రులు మొదలైన వారి ద్వారా ప్రతి సంవత్సరము తనకు రావలసిన పన్నును రాబట్టవలెను. రాజు తన ప్రజలనుండి పన్నులు తీసికొనుటలో శాస్త్రజ్ఞుడై, శాస్త్రమర్యాదననుసరించి పన్నులు తీసికొనుచు తన ప్రజలపై తండ్రివలె వాత్సల్యం కలిగి ఉండాలి.

అధ్యక్షాన్ వివిధాన్ కుర్యాత్తత్ర తత్ర వివశ్చితః
తేఽస్య సర్వాణ్యవేక్షేరన్ముజాం కార్యాణి కుర్యతామ్ 81

ఏనుగులు, గుఱ్ఱాలు, రథాలు, కాల్యాల మొదలగు వాటిపై ఆయా విషయాలు చక్కగా తెలిసిన అధికారులను నియమించాలి. వారు ఆయాస్థలాల్లో పని చేస్తున్న జనుల కార్యకలాపాలను పర్యవేక్షిస్తూ ఉంటారు.

అవృతానాం గురుకులాద్విప్రాణాం పూజకో భవేత్,

నృపాణామక్షయో హ్యేష నిధిర్నాహ్యో శ్చిధీయతే 82

గురుకులంలో చక్కగా విద్యాభ్యాసంచేసి తిరిగి వచ్చిన బ్రాహ్మణుని మహారాజు ఇంటపూజ చేయుటకై నియోగించాలి. ఈ పూజకుడు (పూజారి) రాజుకు తరగని నిధి అని అంటారు.

న తం స్తేనా న బామిత్రా హరంతి న చ నశ్యతి,

తస్మాద్రాజ్ఞా నిధాతవ్యో బ్రాహ్మణేష్వక్షయో నిధిః 83

సత్యసంధులు ధర్మ భీతికల బ్రాహ్మణుల దగ్గర రాజు తన ధన ధాన్య రూపమైననిధిని దాచిపెట్టాలి. బ్రాహ్మణుల దగ్గరనున్న నిధిని దొంగలెత్తుకొని పోరు. శత్రువులు అపహరింపరు. ఆ నిధి ఎప్పటికీ తరగదు.

న నృందతే న వ్యధతే న వినశ్యతి కర్తృచిత్,

వరిష్ఠమగ్నిహోత్రేభ్యో బ్రాహ్మణస్య ముఖే హతమ్ 84

సమమబ్రాహ్మణే దానం ద్విగుణం బ్రాహ్మణ బ్రువే,

ప్రాధీతే శతసాహస్రమనంతం వేదపారగే. 85

ప్రాతస్య హి విశేషేణ శ్రద్ధధానతయైవ చ,

అల్పం వా బహు వా ప్రేత్య దానస్యోవావ్యతే ఫలమ్ 86

సమోత్రమాధమై రాజా త్యాహూతః పాలయన్ ప్రజాః,

న నివర్తేత సంగ్రామాత్ క్షాతధర్మమనుస్మరన్ 87

సంగ్రామేష్వనివర్తిత్యం ప్రజానాం వైవ పాలనమ్,

శుశ్రూషా బ్రాహ్మణానాం చ రాజ్ఞాం శ్రేయస్కరం వరమ్ 88

అగ్నియందు వేల్చేహవిన్ను ఒకప్పుడు అగ్నియందు పడడు. జారిపోతుంది. నశించిపోతుంది కాని బ్రాహ్మణుని ముఖంలో వేల్చిన హవిన్ను (అతనికివ్వబడిన దానం) ఎన్నటికీ చెడిపోదు. బ్రాహ్మణేతరునికియబడ్డదానం సమానమైన ఫలితాన్నిస్తే అచార శూన్యుడైన బ్రాహ్మణునికిచ్చినదానం రెండు రెట్లు ఎక్కువ ఫలితాన్నిస్తుంది. అదే దానాన్ని వేదాధ్యయన సంపన్నునికీస్తే లక్షరెట్లు ఎక్కువ ఫలితాన్నిస్తుంది. వేదతత్వార్థ పరాయణునకిచ్చిన దానం అనంతమైన ఫలితాన్నిస్తుంది. దానం తీసికొనే బ్రాహ్మణుని యోగ్యత, దాతకు గల శ్రద్ధననుసరించి దానం యొక్క ఫలితం కలుతుంది. ప్రజాపాలకుడైన రాజు తనకంటే ఉత్తముడు, అధముడు, తనతో సమానుడైన రాజు యుద్ధానికి రమ్మని పిలిస్తే క్షత్రియ ధర్మాన్ననుసరించి యుద్ధరంగానికి వెళ్ళి వెనకకు తగ్గక యుద్ధాన్ని చేయాలి. వెనుదిరుగక యుద్ధం చేయడం, ప్రజా పరిపాలన, బ్రాహ్మణుల సేవించుట, అనేవి రాజుకు శ్రేయస్సును కలిగిస్తాయి.

అహవేమ మిథోఽన్యోన్యం జిహ్వానంతో మహీక్షితః,

యుద్ధ్యమానాః పరం శక్త్యా స్వర్గం యాంత్యవరాజ్ఞుభాః 89

సప్తమాధ్యాయం

న కూటైరాయుధైర్దన్యాద్యుధ్యమాన్ రణే రిపూన్,

న కర్ణిఖ ర్నాపి దిగ్ధై ర్నాగ్నిజ్వలిత తేజసైః 90

న ప హన్యాత్ స్థలారూఢాన్ న క్షీబం న కృతాంజలిమ్,

నాముక్తకేశం నాసీనం న తవాస్మీతి వాదినమ్ 91

న నుప్తం న వినన్నాహం న నగ్నం న నిరాయుధమ్,

నాయుధ్యమానం పశ్యంతం నపరేణ సమాగతమ్ 92

నాయుధవ్యసనప్రాప్తం నార్తం నాతిపరిక్షితమ్,

న భీతం న పరావృత్తం సతాం ధర్మమనుస్మరన్ 93

యస్తు భీతః పరావృత్తః సంగ్రామే హన్యతే పరైః

భర్తృర్యద్భుష్పృతం కించిత్తత్సర్యం ప్రతిపద్యతే 94

యచ్చాన్య సుకృతం కించిదముత్సార్థముపార్జితమ్

భర్తా తత్సర్యమాదత్తే పరావృత్తహతస్య తు 95

యుద్ధం చేస్తూ రణరంగంలో ఒకరినొకరు చంప జూచే రాజులు వెనుతిరుగక యుద్ధం చేస్తూ చనిపోతే స్వర్గాన్ని పొందుతారు. మోసపూరితంగా పైకి ఒక విధంగా లోపల ఒక విధంగా ఉండే ఆయుధాలతో, కర్ణమున్న ఆయుధాలతో, ఏపం పూసిన బాణాలతో, నిప్పుతో గాచిన బాణాలతో యుద్ధం చేస్తూ శత్రువులను చంపకూడదు. తాను రథం పై ఉన్నప్పుడు భూమి పై నున్న శత్రువును చంపవద్దు. నవుంసకుని చంపవద్దు. భయంతో శరణుజొచ్చిన వానినిచంపకూడదు. తలవిరియబోసికొన్నవానిని, కూర్చున్న వానిని, శరణు వానిని చంపకూడదు. అట్లే నిద్రిస్తున్న వానిని, యుద్ధప్రయత్నాలేవి చేయకుండా ఉన్నవానిని, నగ్నంగా ఉన్నవానిని, ఆయుధాలు లేని వానిని, యుద్ధం చేయనివానిని, యుద్ధం చూస్తున్నవానిని, ఇంకను ఇంకొకనితో యుద్ధం చేస్తున్న వానిని చంపకూడదు. ఆయుధాలు విరిగిపోయిన వానిని, ఆర్తి చెందిన వానిని మిక్కిలి దెబ్బలు తిన్నవానిని, భయపడ్డవానిని, భయంతో వెనకకు తిరిగిన వానిని సత్ క్షత్రియుల ధర్మాన్ని స్మరిస్తూ చంపకూడదు. యుద్ధంలో శత్రువులకు భయపడి పరుగెత్తు వానిని చంపిన వాడు తానుచేసిన పుణ్యాన్నంతా పోగొట్టుకొంటాడు.

రథాశ్వం హస్తినం ఛత్రం ధనం ధాన్యం పశూన్ ద్రియః

సర్యద్రవ్యాణి కువ్యం చ యో యజ్ఞయతి తస్య తత్ 96

రాజశ్చ దద్యురుద్ధారమిత్యేషా వైదికీ శ్రుతిః,

రాజా చ సర్యయోధేభ్యో దాతవ్యమప్యధర్మితమ్ 97

రణ రంగంలో జయించినవాడు ఓడిపోయినవాని రథాలను, గుఱ్ఱాలను, ఏనుగులను ఛత్రాలను (అధికారాన్ని సూచించేవి) ధన ధాన్యాలను, పశువులను పరిచారికాస్త్రీలను ఇంకా ఇతర ద్రవ్యాలనన్నిటినీ పొందుతాడు. రాజు తన శత్రురాజులను జయించి సంపాదించిన దనధాన్యదులనుండి ఉద్ధారాన్ని (విశిష్ట వస్తువులను) స్వీకరిస్తాడు.

రాజుకూడతాను జయించిన వస్తువులనుండి యుద్ధ వీరుల బల శక్తులకు తగ్గట్లు బహుమతులను పంచి పెట్టవలెను.

ఏషోఽనువస్మృతః ప్రోక్షో యోధధర్మస్సనాతనః,

అస్మాద్ధర్మాన్న చ్యవేత క్షత్రియో ఘ్నున్ రణే రిపూన్ 98

అలభం బైవ లిప్సేత లభం రక్షేత్ ప్రయత్నతః,

రక్షితం వర్థయేచైవ వృద్ధం పాత్రేషు నిక్షిపేత్ 99

ఏత చృతుర్విధం విద్యాత్పురుషార్థ ప్రయోజనం,

అన్య నిత్యమనుష్ఠానం సమ్యక్కుర్యాదతంద్రితః 100

సనాతనమైన ఈ ధర్మం యుద్ధ వీరులకు సంబంధించింది. క్షత్రియుడు రణ రంగంలో శత్రువులను చంపుతున్నా యుద్ధ ధర్మాన్ని మాత్రం వదలకూడదు. రాజు తన దగ్గర లేని దానిని ఇతరుల దగ్గరినుండి కష్టపడి సంపాదించుకోవాలి. ఆ విధంగా సంపాదించుకొన్న ధనాన్ని కష్టపడి రక్షించుకోవాలి. కష్టపడి రక్షించుకొన్న ధనాన్ని అభివృద్ధి చేసికోవాలి. అభివృద్ధి యైన ధనాన్ని యోగ్యులైన వారి దగ్గర దాచిపెట్టిలి. ఈ నాలుగు విధాలు పురుషార్థానికి ప్రయోజనమని గుర్తించి దీని జాగ్రత్తగా ప్రతి దినం చేయాలి.

అలభమిచ్ఛేద్దండేన లభం రక్షేదవేక్షయా,

రక్షితం వర్థయే ద్భృద్ధ్యా వృద్ధం దానేన నిక్షిపేత్ 101

తనకు లభించని దాన్ని యుద్ధం చేసియైనా సంపాదించుకోవాలి ఆ విధంగా సంపాదించుకొన్న దాన్ని జాగ్రత్తగా కాపాడుకోవాలి. జాగ్రత్తగా కాపాడిన ధనాన్ని వ్యాపారాదులచే పెంపొందింపజేయాలి. అభివృద్ధి చెందిన ధనాన్ని యోగ్యులకు దానం చేయాలి.

నిత్యముద్యతదండః స్యాన్నిత్యం వివృతపౌరుషః,

నిత్యం సంవృతసంవార్యో నిత్యం ఛిద్రానుసార్యరేః 102

నిత్యముద్యతదండస్య కృత్స్నముద్యజతే జగత్,

తస్మాత్సర్వాణి భూతాని దండేనైవ ప్రసాధయేత్ 103

రాజు ఎల్లప్పుడు దండధారియై తనసైన్యాలను అప్రమత్తంగా ఉంచి తన పరాక్రమం శత్రువులకు తెలియజేయాలి. తనలో ఉండు లోపాలనన్నిటిని కప్పిపుచ్చుకొని శత్రువుల యొక్క తప్పులనన్నిటిని తెలిసికోవాలి. ఎల్లప్పుడు జాగరూకుడై దండ ధారియై ఉన్నవానికి లోకమంతా భయపడుతుంది. కావున సమస్త భూతాలను దండం చేతనే లొంగ దీసికోవాలి.

అమాయయైవ వరైత న కథంచన మాయాయా,

బుద్ధ్యేతారిప్రయుక్తాం చ మాయాం నిత్యం స్యసంవృతః 104

నాన్య ఛిద్రం పరో విద్యాద్విద్యాచ్చిద్రం పరన్య తు,

గూహేత్కూర్య ఇవాంగాని రక్షేద్వివరమాత్మనః, 105

సప్తమాధ్యాయం

బకవచ్చింతయే దర్గాన్ సింహవచ్చ పరాక్రమేత్,

వృకవ చ్చావలుంపేత శశవచ్చ వినిష్ఠతేత్ 106

ఇతరులనెవ్వరిని మోసగించక ఋజుస్వభావంతో ఉండి తన లోపాలను కప్పి పుచ్చుకొని శత్రువులు తన లోపాలనన్నిటిని తెలుసుకోకుండా ప్రవర్తించాలి. అట్లే శత్రు రాజుల లోపాలను తెలిసికోవాలి. తాబేలు తన అవయవాలను దాచుకొన్నట్లు రాజుకూడ తన రాజ్య రహస్యాలను గోప్యంగా ఉంచుకొని ఇతరులకు తెలుపకుండా ప్రవర్తించాలి. కొంగ ఏవిధంగా చేపలను పట్టు కుంటుందో అట్లే శత్రు రాజుల ధన సంపదను వశం చేసుకోవాలి. యుద్ధంలో సింహంవలె పరాక్రమం చూపాలి. పశువుల కాపరి జాగ్రత్తగా పశువుల కాస్తున్నప్పటికీ తోడేలు ఆ పశువుల కాపరి ఏమరుపాటున ఉన్నప్పుడు ఎట్లు పశువును ఎత్తుకొని పోతుందో అట్లే శత్రువులు ఏమరుపాటున ఉన్నప్పుడు వారి దుర్గాలను స్వాధీనం చేసుకోవాలి. ఇంకా కుందేలును బలవంతులైన బోయలు పట్టుకొన్నా ఉపాయంతో ఎట్లు తప్పించుకుంటుందో అదేవిధంగా శత్రువులు తనను అపహరిస్తే తప్పకొని పారిపోవాలి.

ఏవం విజయమానస్య యేఽన్యః స్యుః పరిపంథినః,

తానానయేద్వశం సర్వాన్సామాదిభిరువక్రమైః 107

యది తే తు న తిష్ఠేయురుపాయైః ప్రథమైస్త్రీభిః

దండేనైవ ప్రస హ్యైతాన్ శనకైర్వశమానయేత్ 108

సామాదీనాముపాయానాం చతుర్థామపి పండితాః,

సామదండే ప్రశంసంతి నిత్యం రాష్ట్రాభివృద్ధయే 109

ఈ విధంగా ప్రవర్తించే రాజు తన శత్రు రాజులను కూడ సామ దానాది చతుర్విధోపాయాలతో తనకు స్వాధీనం చేసికోవాలి. తన శత్రురాజులు సామ దాన, భేదాలనే మూడు పాయాలతో స్వాధీనం కాకపోతే దండోపాయాన్ని ప్రయోగించి బలాత్కారంగా వారిని తన వశం చేసి కోవాలి. సామ, దాన, భేద, దండోపాయాలనే నాలుగు ఉపాయాలలో రాజ్యాన్ని అభివృద్ధి చేయుటకు సామోపాయం, దండోపాయం ఎక్కువగా ఉపయోగిస్తాయని విద్వాంసులంటారు.

యథోద్ధరతి నిర్దాతా కక్షం ధాన్యం చ రక్షతి,

తథా రక్షేన్నృపో రాష్ట్రం హన్యాచ్చ పరిపంథినః, 110

మోహద్రాజా న్యరాష్ట్రం యః కర్మయత్యన వేక్షయా,

సోఽచిరాధ్రుశ్యతే రాజ్యాజ్ఞీవితాచ్చ నబాంధవః 111

శరీరకర్మనాత్ ప్రాణాః క్షీయంతే ప్రాణినాం యథా,

తథా రాజ్ఞామపి ప్రాణాః క్షీయంతే రాష్ట్రకర్మనాత్ 112

రైతు తన పొలంలో మొలచిన కలుపును పీకి వేసి ధాన్యాన్ని కాపాడుకున్నట్లు రాజు శత్రువులను చంపి తన రాజ్యాన్ని కాపాడు కోవాలి. అజ్ఞానంచే దుష్టులెవ్వరో శిష్టులెవ్వరో తెలియక తన రాజ్యంలో ఉన్నవారినందరిని బాధపెట్టితే ఆ రాజు త్వరలోనే తన బంధువులతో

సహ రాజ్య భ్రష్టుడై చనిపోతాడు. ప్రాణులు అహారం తీసికొక పోయినందువల్ల కృశించిపోయినట్లే తన రాజ్యంలో ఉన్నవారిని బాధపెట్టి నందువల్ల వారి కోపతాపాదులచే రాజు ప్రాణాలు కూడ పోతాయి. కావున రాజు ప్రజలను బాధపెట్టకూడదు.

రాష్ట్రస్య సంగ్రహే నిత్యం విధానమిద మాచరేత్,

సుసంగృహీతరాష్ట్రో హి పార్థివస్సుఖమేధతే, 113

రాజు రాజ్యాన్ని సంరక్షించుటకు ఈ క్రింది పద్ధతులనాచరించాలి. ఈ విధంగా రాజ్యాన్ని రక్షిస్తే రాజుసుఖంగా ఉంటాడు.

ద్యయోస్త్రయాణాం వంచానాం మధ్యే గుల్మమధిష్ఠితమ్

తథా గ్రామశతానాం చ కుర్యాద్రాష్ట్రస్య సంగ్రహమ్ 114

గ్రామస్యాధిపతిం కుర్యాద్దశ గ్రామపతిం తథా,

వింశతీశం శతేశం చ సహస్ర పతి మేవ చ 115

రెండు, మూడు లేక ఐదువేల మధ్య కావలివారి గుంపు నేర్పరచాలి. అట్లే ప్రతి గ్రామమునకు గ్రామపతిని పదిగ్రామాలకు దశగ్రామ పతిని ఇరువై గ్రామాలకు వింశతీశుని నూరు గ్రామాలకు ఒక పర్యవేక్షణాధికారి చొప్పున ఏర్పరచి రాజ్యాన్ని వృద్ధి చేయాలి.

గ్రామే దోషాన్ సముత్పన్నాన్ గ్రామికశృణ్వైః స్వయమ్,

శంసేద్రామదశేశాయ దశేశో వింశతీశినే 116

వింశతీశస్సు తత్పర్యం శతేశాయ నివేదయేత్,

శంసేద్రామశతేశస్సు సహస్రపతయే స్వయమ్ 117

తాను తీర్చలేని గ్రామంలోని వివాదాలను గ్రామికుడు దశగ్రామేశునకు నివేదించాలి. దశగ్రామాధికారి తీర్చలేని గ్రామా వివాదాలను పింశతిగ్రామాధికారికి నివేదించాలి. వింశతిగ్రామాధికారి పరిష్కరించలేని వివాదాలను శత గ్రామేశునకు నివేదించాలి. శతగ్రామ పతి సహస్ర గ్రామపతికి తానే నివేదించాలి.

యాని రాజప్రదేయాని ప్రత్యహం గ్రామవాసిభిః,

అన్న పానేంధనాదీని గ్రామిక ప్రాన్యవాప్నుయాత్ 118

దశీ కులం తు భంజిత వింశీ వంఘ కులాని చ,

గ్రామం గ్రామశతాధ్యక్షః సాహస్రాధిపతిః పురమ్ 119

గ్రామాధికారి గ్రామంలో ప్రతి దినం రాజుకివ్వలసిన అన్నం, నీరు, వంట చెరకు మొదలైన వాటిని తన జీవికకై తానుంచుకోవచ్చు. దశగ్రామధిపతి కులాన్ని, (పన్నెండు నాగళ్ళు ఒక దినంతో దున్నే భూమి) వింశ గ్రామాధిపతి ఐదుకులాలను, శత గ్రామాధిపతి ఒక గ్రామాన్ని, సహస్రగ్రామాధిపతి ఒకపట్టణాన్ని తన జీవికకై స్వీకరింపవచ్చును.

తేషాం గ్రామ్యాణి కార్యాణి పృథక్కార్యాణి చైవ హి,

రాజ్ఞోఽన్యస్సచివ స్నిగ్ధస్తాని వశ్యే దతంద్రితః 120

సప్తమాధ్యాయం

గ్రామాధిపతి చేసిన తీర్పులు తక్కిన తీర్పులు రాజుకు నివేదించనపుడు వాటిని రాజు నియోగించిన మంత్రి జాగ్రత్తగా ఆ వ్యవహారాలను, తక్కిన వ్యవహారాలను విచారించాలి.

నగరే నగరే చైకం కుర్యాత్సర్వార్థచింతకమ్,

ఉచ్చైఃస్థానం ఘోరరూపం నక్షత్రాణామివ గ్రహమ్ 121

ప్రతి నగరంలో ప్రజల యొక్క సమస్త కార్యాలను విచారించే నగరాధిపతిని నియమించాలి. ఆ నగరాధిపతి నక్షత్రాలనడుమ శుక్రగ్రహం వలె అన్నింటిలో శ్రేష్ఠుడు కావలెను.

స తాననుపరిక్రామేత్సర్వానేవ సదా స్వయమ్,

తేషాం వృత్తం పరిణయేత్సమ్యగ్రాప్తేషు తప్పరైః 122

ఆ నగరాధిపతి తనకు లోబడియున్న గ్రామాలకు స్వయంగా వెళ్ళి ఆ యాగ్రామాధిపతులు చేస్తున్న పనులేవో చారుల ద్వారా తెలిసికోవాలి.

రాజ్ఞో హి రక్షాధికృతాః పరస్యాదాయినభృతాః

భృత్యా భవంతి ప్రాయేణ తేభ్యో రక్షేదీమాః ప్రజాః 123

యే కార్యకేభ్యోఽర్థమేవ గృహ్ణీయుః పాపచేతనః,

తేషాం సర్వస్యమాదాయ రాజా కుర్యాత్ప్రవాసనమ్ 124

రాజు నియమించిన రక్షక భటులు సాధారణంగా పరుల ధనాన్ని కొల్లగొడతారు. దుర్మార్గులు కూడ. అటువంటి వారి బారినండి నగరాధిపతి ప్రజలను రక్షించాలి. తన దగ్గరకు పని పెట్టుకొని వచ్చిన వారి దగ్గరినుండి పాపబుద్ధిగల వారు లంచాలు కూడ తీసుకొంటారుకావున రాజు వారిని కనిపెట్టి వారి సర్వస్వాన్ని తీసికొని వారిని రాజ్య భ్రష్టులను చేయాలి.

రాజా కర్మసు యుక్తానాం స్త్రీణాం ప్రేమ్యజనన్యః చ,

ప్రత్యహం కల్పయేద్వృత్తిం స్థానకర్మానురూపతః 125

పతో దేయోఽవకృష్టన్యః షడుత్కృష్టన్యః వేతనమ్,

షాబ్దానిక ప్రధాచ్చాదో ధాన్యద్రోణస్తు మాసికః 126

రాజుకు సంబంధించిన పనులు చేసే స్త్రీలు, భృత్యులు మొదలగు వారికి వారి వారి పనికి తగ్గట్టుగా దినసరి వేతనమివ్వాలి. చాలా తక్కువ పనులు చేసే ఉద్యోగికి దినానికొక పణమివ్వాలి. అంతకంటే పెద్ద ఉద్యోగికి ప్రతి దినం ఆరుపణాలివ్వాలి అట్లే తక్కువ పనులు చేసే ఉద్యోగికి ఆరునెలల కొకసారి బట్టలు పెట్టాలి. నెలకు ఉండే ఉద్యోగికి ఆరునెలలకొకసారి బట్టలు పెట్టాలి. నెలకు కుండెడు ధాన్యమివ్వాలి. అదే విధంగా పై తరగతి ఉద్యోగికి ఆరు నెలలకారు జతల బట్టలు, ఆరుకుండల ధాన్యమివ్వాలి.

క్రయవిక్రయమధ్యానం భక్తం చ సపరివ్యయమ్,

యోగ క్షేమం చ సంప్రేక్ష్య పణిజో దాపయేత్కరాన్ 127

యథా ఫలేన యుజ్యేత రాజా కర్తా చ కర్మణామ్,
తథావేక్ష్య నృపో రాష్ట్రే కల్పయేత్పుతతం కరాన్. 128

యథాల్పాల్పమదంత్యాదం వార్యోక్యో వత్సషట్పుదాః,
తథాల్పాల్పో గృహీతవ్యో రాష్ట్రాద్రాజ్యభిక్షః కరః. 129

పన్నువును వర్తకుడు కొన్నవెల, అమ్మువెల అతడు దానినే ప్రాంతంలో కొన్నాడు, అతనికి ఆహార వ్యయమెంతైనది, ఇతరవ్యయాలేమున్నాయి అతని కనీసావసారాలు మొదలగునవన్నీ దృష్టిలో ఉంచుకొని రాజు వర్తకులపై పన్ను వేయాలి. ప్రజలు తాను చేసిన క్రయవిక్రయాదులపై పొందు లాభాన్ని, తన రాజ్యావసరాల్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని రాజు పన్ను విధించాలి. జలగలు, దూడలు, తేనెటీగలు ఏవిధంగా కొద్ది కొద్దిగా తీసికొంటాయో రాజు కూడ ప్రజలను ఇక్కట్ల పాలుచేయక కొద్దికొద్దిగ పన్ను తీసికోవాలి.

పంచాశద్భాగ అదేయో రాజ్ఞా పశుహిరణ్యయోః,
ధాన్యానామష్టమో భాగః షష్ఠో ద్వ్యదశ ఏవ వా 130
ఆదదీతాథ షడ్భాగం ద్రుమాంసమధుసర్విషామ్,
గంధోషధిరసానాం చపుష్పమూలఫలస్య చ 131
వత్రశాకత్పణానాం చ చర్యణాం వైదళస్య చ,
మృణ్మయానాం చ భాండానాం సర్వస్యాశ్వమయస్య చ 132

పశువులు, బంగారం వంటి క్రయవిక్రయాల్లోని లాభాల్లో రాజు నూటికి యాభై వంతు పన్నుగా తీసికోవచ్చు. ధాన్యాల క్రయవిక్రయాల్లోని లాభాల్లో ఆరవ భాగం, ఎనమిదో భాగం, పన్నెండో భాగం పన్ను తీసికోవాలి. చెట్లు, మాంసం, తేనె, నేయి, గంధం, ఓషధులు, రసం, పువ్వులు గడ్డలు, పండ్లు, ఆకులు, కూరగాయలు, చర్మపు వస్తువులు, వెదురు మట్టి కుండలు రాతి వస్తువులు వీటి లాభంలో రాజు ఆరవ వంతుపన్ను తీసికోవాలి.

మ్రుయమాణోఽప్యాదదీత న రాజా శ్రోత్రియాత్కరం,
న చ క్షుధాస్య సంసీదేచ్ఛోత్రియో విషయే వనన్ 133

ఎట్టి పరిస్థితిలోను శ్రోత్రియుని దగ్గర పన్ను తీసికోరాదు. ఆశ్రోత్రియుడు ఆకలితో నకనకలాడకుండునట్లు రాజు చూచుకోవాలి.

యస్య రాజ్ఞస్త్తు విషయే శ్రోత్రియస్సీదతి క్షుధా,
తస్యాపి తత్క్షుధా రాష్ట్రమచిరేణైవ సీదతి. 134
శ్రుతవృత్తే విదిత్యాస్య వృత్తిం ధర్వాం ప్రకల్పయేత్,
సంరక్షేత్సర్వతత్సేనం పితా పుత్ర మివౌరసమ్ 135
సంరక్ష్యమాణో రాజ్ఞాయం కురుతే ధర్మ మన్యహమ్,
తేనాయుర్యర్థతే రాజ్ఞో ద్రవిణం రాష్ట్రమేవ చ 136

ఏ రాజ్యంలో శ్రోత్రియుడు ఆకలికి మాడి చస్తాడో ఆ రాజ్యంలోని ప్రజలు కూడా ఆకలితో బాధపడి మరణిస్తారు. అందువల్ల రాజు శ్రోత్రియునివేద పరిజ్ఞానాన్ని, అతని

సప్తమాధ్యాయం

నడవడిని, తెలిసికొని దాని కనుగుణంగా అతనికి న్యాయమైన వృత్తిని కల్పించాలి. రాజైనవాడు శ్రోత్రియుని తండ్రి కుమారుని రక్షించినట్లు రక్షించాలి. ఈ విధంగా రాజు కాపాడగా శ్రోత్రియుడు తన ధర్మాన్ని నిర్వహించుకొంటాడు. దాని వల్ల రాజుకు ఆయుస్సు, ధనం చివరకు రాజ్యం కూడ అభివృద్ధి చెందుతుంది.

యత్కించదపి వర్తన్య దాపయేత్కరసంజ్ఞితమ్,
వ్యవహారేణ జీవంతం రాజా రాష్ట్రే పృథగ్జనమ్ 137

కారుకాన్ శిల్పినశ్చైవ శూద్రాంశ్చాత్మేనజీవినః,
ఏకైకం కారయేత్కర్మ మాసిమాసి మహీపతిః 138

నోచ్ఛింద్యాదాత్మనో మూలం పరేషాం చాతితత్పన్థయా,
ఉచ్ఛిందన్ హ్యేత్మనో మూలమాత్మానం తాంశ్చ పీడయేత్ 139

తన రాజ్యమందే కూరగాయలు మొదలైన చిన్న చిన్న వస్తువులమ్మి బ్రతికేవారి దగ్గర రాజు సంవత్సరానికొకసారి తక్కువ పన్నును తీసికొనవలెను. శిల్పకారులకంటే కొంత ఉన్నతులైన వంటలు చేయువారు, లోహకారులు మొదలగు శిల్పులు దేహపరిశ్రమచే జీవించువారి దగ్గర నెలనెలకొక దినం పని చేయించుకోవలెను. ప్రజలపై గల అత్యనురాగం చే పన్నులు వేయక తనమూలాన్ని చెడగొట్టుకోవద్దు. అట్లే అత్యాశకుపోయి వర్తకులు మొదలగువారి మూలాన్ని చెడగొట్టవద్దు. ఈ విధంగా పన్ను తీసికొననిచో ధనాగారంలో ధనం లేక తాను బాధకు గురియౌతాడు.

తీక్షణైవ మృదుశ్చ స్యాత్కార్యం వీక్య మహీపతిః,
తీక్షణైవ మృదుశ్చైవ రాజా భవతి సమృతః 140

అవసరాన్ననుసరించి రాజు కఠినుడు కావలెను మెత్తని వాడూ కావలెను. అట్లున్నచో అతడు సర్వ జన సమ్మతుడౌతాడు.

అమాత్యముఖ్యం ధర్మజ్ఞం ప్రాజ్ఞం దాంతం కులోద్ధతమ్

స్థాపయేదాననే తస్మిన్ భిన్నః కార్యేక్షణేన్ద్రజాం 141

ఏవం సర్వం విధాయేదమితిక ర్తవ్యమాత్మనః,

యుక్తశ్చైవాప్రమత్తశ్చ పరిరక్షేదిమాః ప్రజాః 142

విక్రోశంత్యో యస్య రాష్ట్రాధ్యయంతే దన్యుభిః ప్రజాః,

సంపశ్యత స్సభృత్యస్య మృతస్స న తు జీవతి 143

తాను స్వయంగా ప్రజాకార్యం చూడలేని సమయంలో ధర్మ మర్మాలు తెలిసినవాడు, జితేంద్రియుడు, ఉత్తమకులంలో పుట్టిన వాడు, అగు వానిని ముఖ్యమంత్రి పదవియందు నియమించి ప్రజా పరిపాలన చేయాలి. ఇట్లు రాజు చేయాల్సిన పనులనన్ని నిశ్చయించుకొని, పట్టుదల గలిగి ఏమరుపాటు లేక తన ప్రజలనందరిని రక్షించాలి. రాజు అతని భృత్యులు చూస్తుండగానే దుర్మార్గులు ప్రజలను బాధలుపెట్టినచో ఆ రోజు, అతని భృత్యులు చచ్చినవారితోనే సమానులు.

క్షత్రియస్య పరో ధర్మః ప్రజానామేవ పాలనమ్,

నిర్దిష్టఫలభోక్తా హి రాజా ధర్మేణ యుజ్యతే 144

ప్రజాపరిపాలనమే రాజు యొక్క ధర్మం. ధర్మ శాస్త్రాలలో చెప్పబడిన కార్య ఫలాలననుభవిస్తూ అతడు ధర్మవంతుడే ఔతాడు.

ఉత్థాయ వశ్చిమే యామే కృతశోచస్సమాహితః,

హతాగ్నిర్నాహ్మణాంశ్చార్హ ప్రవిశేత్స శుభాం సభామ్ 145

తత్ర స్థితః ప్రజా స్సర్వాః ప్రతినంద్య విసర్జయేత్,

విస్సృజ్య చ ప్రజాస్సర్వా మంత్రయేత్సహ మంత్రిభిః 146

గిరిపుష్పం సమారుహ్య ప్రాసాదం వా రహో గతః,

అరణ్యే నిశ్చలాకే వా మంత్రయేదవిభావితః 147

యస్య మంత్రం న జానంతి సమాగమ్య పృథగ్దనాః,

స కృత్వాం పృథివీం భుక్ష్యే కోహీనోఽపి పార్థివః, 148

జడమూకాంధబధిరాం తెర్యగ్యోనాన్ వయోధికాన్,

స్త్రీష్టేభ్యవ్యాధితవ్యంగాన్మంత్రకారేఽవసారయేత్ 149

భిందంత్యవమతా మంత్రం తెర్యగ్యోనా స్తథైవ చ,

స్త్రీయ శ్రైవ విశేషేణ తస్మాత్తత్రాదృతో భవేత్ 150

రాజు ఉదయాననే లేచి స్నానాదికాలు పూర్తి చేసికొని శుచియై, జాగరూకతతో నిత్యహోమాలు పూర్తిచేసి బ్రాహ్మణులను గౌరవించి సభకు వెళ్ళవలెను. ఆ సభకు తన దర్శనార్థం వచ్చిన ప్రజలందరిని సత్కరించి వారిని పంపి తన మంత్రులతో చేయదగిన కార్యాలగురించి చింతించవలెను సర్వత శిఖరాల్పైక్కి కాని, మేడ పైనుండి కాని, రహస్య స్థలంలోనే ఉండికాని, అరణ్యమున ఉండికాని, రహస్య భేదనంచేసే వారి కంట బడక పనులు చేయు ఉపాయం, ద్రవ్య సంపాదన, దేశకాలములననుసరించి చేయాల్సిన పనులు, తన కష్టాలను తొలగించుకొనే పద్ధతి కార్యనుకూలత అను వాటిని గూర్చి మంత్రులతో ఆలోచన చేయాలి. ఏ రాజు చేయు మంతనాలను ఇతరులెవ్వరెరుగరో ఆరాజు దగ్గర ధన సంపదలేకున్నా భూమండలమునంతా అతడు ఏలుతాడు. జడులు, మూగవారు, గుడ్డివారు, చెవిటివారు, పశుపక్ష్యాది జంతువులు, వయస్సులో మరీ పెద్దవారు, స్త్రీలు, మేల్లచ్చులు, రోగులు, అంగహీనులు వీరెవ్వరు లేని సమయంలో మంత్రాలోచన చేయాలి. చిలుకలు మొదలగు పక్షులు, అవమానింపబడ్డ స్త్రీలు ప్రధానంగా రహస్యాన్ని బయట పెడ్తారు కాబట్టి వీరి దగ్గర చాలా జాగ్రత్తగా ఉండాలి.

మధ్యందినేఽర్ధరాత్రే వా విశ్రాంతో విగతక్షమః,

చింతయేద్ధర్మకామార్థాన్ సార్థం తైరేక ఏవ వా 151

పరస్పర విరుద్ధానాం తేషాం చ సముపార్జనమ్,

కన్యానాం సంప్రదానం చ కుమారాణాం చ రక్షణమ్ 152

దూతసంప్రేషణం చైవ కార్య శేషం తదైవ చ,
అంతఃపుర ప్రచారం చ ప్రజీధీనాం చ చేష్టితమ్ 153

కృత్స్నం చాష్టవిధం కర్మ పంచవర్గం చ తత్సతః,
అనురాగావరాగౌ చ ప్రచారం మండలస్య చ 154

మధ్యమస్య ప్రచారం చ విజగీషోశ్చ చేష్టితమ్,
ఉదాసీన ప్రచారం చ శత్రోశ్చైవ ప్రయత్నతః 155

మధ్యాహ్నంలో లేక మధ్య రాత్రిపూట విశ్రాంతి తీసికొని అలసట తీర్చుకొని మంత్రులతో కలిసి, లేక ఒంటరిగా ధర్మార్థకామాల గురించి రాజు ఆలోచించుకోవాలి. పరస్పర విరుద్ధమైన దర్మార్థకామాలను సంపాదించుకొను పద్ధతి, స్వకార్యసిద్ధికై తనకుమార్తెల నితరుల కిచ్చుట, రాజకుమారులకు విద్యలు నేర్పి రక్షించుట, దూతనుపంపించుట, సగం చేసిన పనిని పూర్తి చేయుట, అంతః పురస్త్రీల చేష్టలను గుర్తించుట, తన రాజ్యంలో శత్రు గూఢాచారులున్న సంగతి, శత్రు రాజ్యంలో తన గూఢాచారులు చేయు పని, కప్పములు తీసికొనుట, భృత్యులకు జీతాలిచ్చుట, మంత్రులు మొదలగు వారికి ఉత్తరువులిచ్చుట, జనుల ఋణాదులకు సంబంధించిన దండుగ తీసికొనుట, వివాదాల విచారించుట, ఓడినవారి దగ్గరినుండి అవరాధం తీసికొనుట, పాపపు పనుల ప్రాయశ్చిత్తమనే అష్టవిధకర్మలను, ఆచరించాలి. అట్లే మారు వేషంలో తిరిగే వాండ్లు, ఉదాసీనులు, గృహపతులు, వైదికులు, తాపసులు వీరి వీషాలతో తిరుగు ఐదు విధములుగా నున్న గూఢాచారులను విచారించాలి. తనవారు మంత్రులయనురాగాన్ని, విరక్తిని గుర్తించి మీద చెప్పబోవు రాజమండల ప్రచారాన్ని విచారించాలి. తన పక్షంలో శత్రుపక్షంలో చేరక మధ్యనున్న వారి చర్యను, జయశీలియగువాని చర్య, ఉదాసీనుని ప్రవర్తన, శత్రువుయొక్క ప్రయాతనాలు జాగ్రత్తగా గమనించాలి.

ఏతాః ప్రకృతయో మూలం మండలస్య నమానతః,
అష్టే చాన్యాఃసమాఖ్యాతా ద్వాదశైవ తు తాః స్ఫుతాః 156

అమాత్యరాష్ట్ర దుర్గార్థదండాఖ్యాః పంచ చావరాః,
ప్రత్యేకం కథితా హ్యేతాస్సంక్షేపేణ ద్విసప్తతిః 157

అనంతరమరిం విద్యాదరిసేవినమేవ చ,
అరేరనంతరం మిత్రముదాసీనం తయోః పరమ్ 158

మధ్యమ, విజగీషు, ఉదాసీన, శత్రువులనే నలుగురు ప్రకృతులు, రాజ్యానికి కారణభూతులు ఇంకా మిత్రుడు, అరిమిత్రుడు, మిత్ర మిత్రుడు, అరిమిత్రమిత్రుడు అనే నలుగురు ప్రకృతులు పార్శ్విగ్రాహీుడు, ఆక్రందుడు పార్శ్విగ్రహసారుడు, ఆక్రందాసారుడు అను నలుగురు కలిస్తే మొత్తం పన్నెండుగురు ప్రకృతులు అమాత్య, రాష్ట్ర, దుర్గ అర్థ, దండానీ ప్రకృతులు . పై పన్నెండు ప్రకృతుల కున్నందువలన మొత్తం అరువై ప్రకృతులు వీరితో మూల ప్రకృతులు పన్నెండుగురిని కలిపితే మొత్తం డెబ్బై రెండు ప్రకృతులు. అటు పిమ్మట అరిని, అరిసేవిని, అరిమిత్రుని, ఉదాసీనుని గుర్తించవలెను.

తాన్ సర్వానభినందన్యా త్సామాదిభి రుపక్రమైః

వ్యసైతైవ సమ సైశ్చ పౌరుషేణ నయేన చ 159

సంధిం చ విగ్రహం చైవ యానమాసనమేవ చ,

ద్వైధీభావం సంశ్రయం చ షడ్భాంశ్చింతయేత్సదా 160

ఆసనం చైవ యానం చ సంధిం విగ్రహమేవ చ,

కార్యం వీక్య ప్రయుంజీత ద్వైధం సంశ్రయమేవ చ, 161

ఆ రాజుల నందరిని సామాదానాద్యుపాయములచే వేరు వేరుగా కాని కలిసికట్టుగా కాని వశపరచుకొనవలెను. లేనిచో ఉభయుల ప్రయోజనాలు ఆలోచించి రాజులతో సంధిని, యుద్ధము, యుద్ధయాత్ర, ముట్టడి, శత్రువులను వేరు పరచుట, శత్రు బాధకోర్వలేక ఆ రాజునాశ్రయించుట అను ఆరు ఉత్తమగుణాలగూర్చి ఆలోచించాలి. అట్లే తన అభివృద్ధిని, శత్రువుల క్షీణదశలనాలోచించి రాజులను ముట్టడిని యుద్ధ యాత్ర సంధిని, యుద్ధాన్ని ద్వైధం, సంశ్రయం కార్యం అనే వాటిని ఏ వేళకు ఏది తగిందో దానినే ప్రయోగించాలి.

సంధిం తు ద్వివిధం విద్యాద్రాజా విగ్రహమేవ చ,

ఉభే యానాననే చైవ ద్వివిధస్సంశ్రయః స్ఫుతః 162

సంధి, విగ్రహం, యానం ఆసనం ద్వైధీ భావం, సంశ్రయం అనే ఆరిటిలో ప్రతి ఒక్కటి రెండు విధాలుగా ఉన్నది.

సమానయానకర్మా చ విపరీత స్తథైవ చ,

తదా త్ప్రాయతినంయుక్తః సందిర్భేయో ద్విలక్షణః 163

స్వయం కృతశ్చ కార్యార్థమకాలే కాల ఏవ వా,

మిత్రస్య చైవాపకృతే ద్వివిధో విగ్రహః స్ఫుతః 164

ఏకాకినశ్చాత్యయికే కార్యే ప్రాప్తే యదృచ్ఛయా,

సంహతస్యచ మిత్రేణ ద్వివిధం యానముచ్యతే 165

క్షీణస్య చైవ క్రమశో దైవాత్కార్యకృతేన వా,

మిత్రస్య చానురోధేన ద్వివిధం స్ఫుతమాసనమ్ 166

సంధి సమాన యానకర్మ అని అసమానయానకర్మ అని రెండు విధాలుగా ఉన్నది. కాలమునగాని అకాలమున గాని తన కార్యానికై చేయునది, మిత్రుని సహాయానికై చేయునది అని యుద్ధం కూడ రెండు రకాలు. శత్రువుకు అనుకొనక కష్టం కలిగినప్పుడు తానొక్కడుగాని, తన స్నేహితుని సహాయం తీసికొనిగాని దండెత్తుట రెండు విధాలు. దురదృష్టం వల్లనో పూర్వ జన్మ పాపం వల్లనో తన సైన్యం క్షీణిస్తే దానిని పెంచుకొనుటకు తాను గాని, తన స్నేహితుని సహాయాన్నిగాని తీసికొని చేయుముట్టడి (ఆసనము) రెండు విధాలు.

బలస్య స్యామినశ్చైవ స్థితిః కార్యార్థసిద్ధయే,

ద్వివిధం కీర్త్యతే ద్వైధం షాడ్భాంశ్యగుణ వేదిభిః, 167

సప్తమాధ్యాయం

అర్ధసంపాదనార్థం చ పీడ్యమానస్య శత్రుభిః.

సాధుషు వ్యపదేశార్థం ద్వివిధః సంశ్రయః స్మృతః 168

తన సైన్యాన్ని సేనాధిపతి యొక్క ఆధిపత్యంలో శత్రువు పైకి పంపుట, లేక ఆ సైన్యాన్ని తన దుర్గ రక్షణకై నియోగించుట అని ద్వైధీభావం రెండు విధాలు. శత్రువు తనను బాధిస్తున్నందువల్ల ప్రస్తుతం శత్రుబాధ తొలుగుటకై లేక రాబోవు శత్రు బాధ తొలుగుటకై బలవంతుని ఆశ్రయించుట అని సంశ్రయం రెండువిధాలు.

యదావగచ్ఛేదాయత్యా మాధిక్యం ద్రువ మాత్మనః,

తదాత్యే చాల్పికాం పీడాం తదా సంధిం సమాశ్రయేత్ 169

యదా ప్రహృష్టా మన్యేత సర్వాస్తు ప్రకృతీర్భుశమ్,

అత్యుబ్బితం తథాత్మానం తదా కురీత విగ్రహమ్ 170

యదా మన్యేత భావేన హృష్టం పుష్టం బలం సృకమ్,

వరస్య వివరీతం చ తదా యాయాద్రిపుం వ్రతి 171

యదా తు స్యాత్పరిక్షీణో వాహనేన బలేన చ,

తదాసీతావ్రయత్నేన శనకైస్సాంత్యయన్నరీన్ 172

మన్యేతారిం యదా రాజా సర్వథా బలవత్తరమ్,

తదా ద్విధా బలం కృత్యా సాధయేత్కార్యమాత్మనః 173

యదా వరబలానాం తు గమనీయతమో భవేత్

తదా తు సంశ్రయేత్క్షీప్రం ధార్మికం బలినం నృపమ్ 174

రాజు తనకు తరువాతి కాలంలో లాభం జరుగుతుందని నిశ్చయించినపుడు తనకు స్వల్ప నష్టం కలిగినా శత్రురాజుతో సంధి చేసికొనవలెను. తాను తన సైన్యం మంచి బలంతో నున్నట్లు తాను అర్థికంగా పుష్టిచెందినట్లు తలిస్తే అప్పుడు శత్రువులపైకి యుద్ధానికి పోవచ్చును. అట్లే తన బలం సంతోషంగా సమృద్ధంగా ఉన్నట్లు శత్రుసేన బాధలతో దుఃఖిస్తున్న విషయాన్ని స్పష్టంగా తెలిసికొన్న రాజు శత్రువుపై యుద్ధానికి పోవాలి. తన సైన్యం కష్టాల పాలై తక్కువ సంఖ్యలో ఉన్నప్పుడు బలవంతుడైన శత్రువును మంచి మాటలతో, లొంగదీసికొని అతనితో స్నేహం చేయాలి. తన శత్రువు తనకంటే బలవంతుడన్న విషయం తెలిసి అతడు సామదానాదులకు లొంగడనే విషయం తెలిస్తే తన సైన్యాన్ని రెండుగా విభజించి ఒక భాగము దుర్గరక్షణ చేయవలెనని, రెండో భాగం తాను, లేక సేనాధిపతి అధ్యక్షతన యుద్ధం చేయునట్లు చేసి తన పనిని సాధించుకోవలెను. రాజు తాను, తన మంత్రులు మొదలైన వారు చేసిన తప్పుల వల్ల శత్రువులకు బందీకావలసిన పరిస్థితి ఏర్పడితే అప్పుడు ధార్మికుడు విజ్ఞుడు ఐన ఆరాజు బలవంతుడైన శత్రురాజుతో సంధిచేసి కోవాలి.

నిగ్రహం ప్రకృతీనాం చ కుర్యాద్యోఽ రి బలస్య చ,

ఉపసేవేత తం నిత్యం సర్వయత్నైర్ధురుం యథా 175

యది తత్రాపి సంపశ్యేద్దోషం సంశ్రయకారితమ్,
సుయుద్ధమేవ తత్రాపి నిర్విశంకస్సమాచరేత్ 176
సర్వోపాయైస్తథా కుర్యాన్నీతిజ్ఞః పృథివీపతిః,
యథా స్వాభ్యుధికా న స్యుర్మిత్రోదాసీనశత్రవః 177

తన పరివారజనాన్ని, శత్రు సైన్యాన్ని అరికట్టగలిగిన వాడు బలవంతుడు. అట్టి రాజును గురువును సేవించినట్లు సేవించవలెనేకాని విరోధం పెట్టుకొనరాదు. కాని ఆ రాజును ఆశ్రయించి నందువల్ల ఫలితం లేకపోతే అప్పుడు తెగించి అతనితో యుద్ధాన్నే చేయాలి. రాజనీతి తెలిసిన రాజు తన మిత్రులు, శత్రువులు, మధ్యస్థులు తనకంటే మించి పోకుండ సమస్తోపాయాలతో ప్రయత్నించవలెను.

అయతిం సర్వకార్యాణాం తదాత్మం చ విచారయేత్,
అతీతానాం చ సర్వేషాం గుణదోషౌ చ తత్త్వతః 178
అయత్యాం గుణదోషజ్ఞ స్తదాత్మ్యే క్షిప్రనిశ్చయః,
అతీతే కార్యే శేషజ్ఞశత్రుభిర్నాభిభూయతే 179

ఎంతటి చిన్న కార్యమైనను చేయుటవల్ల కలుగు లాభనష్టములను రాజు చక్కగా విచారించవలెను. అట్లే పూర్వం చేసిన పనుల వల్ల కలిగిన లాభ నష్టాలను కూడ చక్కగా విచారించవలెను. చేయబోవు పనుల యొక్క లాభనష్టాలు తెలిసినవాడు, అప్పుడు చేయు పనులందు గట్టి పట్టుదలకలవాడు, పూర్వం చేసిన పనుల నుంచి చెడులు గుర్తించిన రాజు శత్రువులకెన్నడును లొంగడు.

యతైనం నాభినందధ్యుర్మిత్రోదాసీనశత్రవః,
తథా సర్వం సంవిదధ్యా దేష సామాసికో నయః 180

మిత్రుడు, మధ్యస్థుడు, శత్రువు వీరెవ్వరు తనను భాధించనట్లు చూచుకొనుట రాజుయొక్క సాధరణ ధర్మం .

యదా తు యానమాతిష్ఠే దరిరాష్ట్రం ప్రతి ప్రభుః,
తదాఽ నేన విధానేన యాయాదరిపురం శనైః 181

రాజు శత్రురాజ్యముల మీద దండెత్తు నప్పుడు ఈక్రింది పద్ధతుల ద్వారా శత్రు పట్టణం పైకి పోవలెను.

మార్గశీర్షే శుభే మాసి యాయాద్యాత్రాం మహీపతిః,
ఫాల్గుణం వాఽథ చైత్రం వా మాసౌ ప్రతి యథాబలమ్ 182
అన్యేష్యపి తు కాలేషు యదా పశ్యేద్ధృవం జయమ్,
తదా యాయాద్యగృహ్యైవ వ్యసనే చోత్థితే రిపోః 183

చతురంగ బలసమేతుడైన రాజు తనబలాన్ని శత్రువులబలాలను అంచనా వేసికొని శుభమైన మాసమందు గాని, మార్గశీర్షమాసము ఫాల్గుణ మాసము లేక చైత్ర మాసము

వీటియందు ఏ మాసంలో నైన యుద్ధానికి బయలు దేరవచ్చును పైన చెప్పబడిన నెలలు కాక తనకు తప్పక జయం కలుగుతుందని నమ్మకమున్నప్పుడు శత్రువు కష్టాల పాలైనపుడు తప్పక యుద్ధానికి పోవచ్చును.

కృత్యా విధానం మూలే తు యాత్రికం చ యథావిధి,
ఉపగృహ్యస్పదం చైవ చారాన్ సమ్యగ్విధాయ చ 184
సంశోధ్య త్రివిధం మార్గం షడ్విధం చ బలం స్యకమ్,
సాంపరాయికకల్పేన యాయాదరిపురం శనైః 185

తనకు మూల బలాన్ని ఏర్పరచుకొని దానిని ముఖ్యులైన సేనా పతులకింద దుర్గ సంరక్షణకై ఉంచి దండయాత్రకు కావలసిన ఆయుధాలు మొదలగు వాటిని శాస్త్రపద్ధతిన చేర్చుకొని, తాను శత్రురాజ్యమున ఉండవలసిన స్థలమును, శత్రువుల యొక్క బలమును గూఢచారుల వల్ల తెలిసికొని, శత్రువు పైకి దండయాత్రకు బయలు దేరవలయును. అప్పుడు పొదలతో నిండినవి, అడవులతో నిండినవి, నీటితోనున్నవి అనే మూడు మార్గాలను చక్కగా జేసికొని, హస్తీ, అశ్వ, రథ పదాతి, సేనా, పరివారాలనే ఆరుబలాలను పెంచుకొని యుద్ధానికి తగిన పద్ధతిలో శత్రువుయొక్క పట్టణం పై దండెత్తవలెను.

శత్రుసేవిని మిత్రే చ గూఢే యుక్తతరో భవేత్,
గతప్రత్యాగతే చైవ స హి కష్టతరో రిపుః 186
దండవ్యూహేన తన్మార్గం యాయాత్తు శకతేన వా,
వరాహమకరాభ్యాం వా సూచ్యా వా గరుడేన వా 187
యతశ్చ భయమాశంకే త్రతో విస్తారయేద్బలమ్,
వద్వేన చైవ వ్యూహేన నివిశేత సదా స్యయమ్ 188
సేనాపతిబలాధ్యక్షౌ సర్వదిక్షు నివేశయేత్,
యతశ్చ భయమాశంకేత్ ప్రాచీం తాం కల్పయేద్దిశం 189

శత్రువును సేవస్తున్న మిత్రునియందును, తన దగ్గర పని చేసే శత్రువు దగ్గర కొంతకాలమునుండి మరల తన దగ్గరకు వచ్చినవానియందును, జాగ్రత్తగా ఉండాలి. వారిద్దరు గొప్ప శత్రువులే ఔతారు.

శత్రువుల పట్టణాన్ని దండవ్యూహం, శకట వ్యూహం వరాహవ్యూహం, మకర వ్యూహం సూచీవ్యూహం గరుడవ్యూహం వంటి వ్యూహాల్ని పన్ని ముట్టడించాలి.

దండవ్యూహమనగా మొదట బలాధ్యక్షుడు, మధ్యలో రాజు వెనక సేనాధిపతి రెండు వైపుల ఏనుగలు, గుఱ్ఱాలు, పదాతి దళముంటుంది. ఇది దండమువలె పొడవుగా ఉంటుంది.

శకటవ్యూహంలో ముందు సూదివలెనుండి వెనుక వెడల్పుగా సేన ఉంటుంది. రాజుకు వెనక నుండి భయముంటుందనుకున్నప్పుడే ఈ వ్యూహం మంచిది.

వరాహ వ్యూహంలో ముందు వెనుక సన్నగా నుండి మధ్యలో ప్రధానమైన బలగమంతా ఉంటుంది.

గరుడవ్యూహం కూడ ఇంచుమించుగా ఇట్లే ఉంటుంది.

మకరవ్యూహం ముందు వెనుక వెడల్పుగానుండి మధ్య భాగం సన్నగా ఉంటుంది.

సూచీ వ్యూహం చీమలబారులవలె సన్నగా ఉండి అవసరమైనచోట మాత్రం ఎక్కువ మంది శూరులనుంచుతారు.

చుట్టు పద్మాకారంలో సైన్యముండి దాని కర్ణిక ఉండుచోట (మధ్య భాగంలో) రాజు ఉండేది పద్మవ్యూహం, రాజుకు భయం ఏ ప్రక్కనుండి ఉంటుందని భావిస్తాడో ఆ వైపు సైన్యాన్ని పంపాలి. సేనాపతి బలాధ్యక్షులను అన్ని వైపుల ఉంచాలి. ఏదిక్కున భయమెక్కువ ఉంటుందని భావిస్తారో దానినే ప్రధానమైన దిశగా భావించాలి.

గుల్మాంశ్చ స్థాపయే దాప్రాన్ కృతనంజ్ఞాన్ సమంతతః,

స్థానే యుద్ధే చ కుశలానభీరూనవికారిణః 190

సంహతాన్ యోధయేదల్గాన్ కామం విస్తారయేద్భూహాన్,

సూచ్యా వజ్రేణ వైవైతాన్ ప్యూహేన ప్యూహ్య యోధయేత్ 191

మంచికీర్తి ప్రతిష్ఠలు కలవాడు, మిక్కిలి ఆపులు, సమర్థులు, భయంలేనివారు, అందమైన వారైన యోధులను శ్రమ సైన్యంనుండి వేరు చేసి శత్రు పక్షాన్ని ఆటంక పరచుటకు శత్రు సైన్యం యొక్క చేష్టలు తెలిసికొనుటకు నియమించాలి. యుద్ధ వైపుణ్యమంతగా లేని అల్పులను ఒక దగ్గరగా చేర్చేయుద్ధం చేయాలి. వీరిలో చాలా మందిని చేర్చి బాగా విస్తరింప జేయాలి. రాజు తాను పైన చెప్పిన సూచీ వ్యూహం వజ్రవ్యూహాలను పన్ని యుద్ధం చేయాలి.

న్యందనా శ్వేన్నమే యుద్ధ్యేదనూపే నౌద్విపై నృథా,

వృక్ష గుల్మవృతే చాపైరసివర్మాయుధైః స్థలే 192

కురుక్షేత్రాంశ్చ మత్స్యాంశ్చ పంచాలాన్ శూరసేనజాన్,

దీర్ఘాన్ లఘూంశ్చైవ నరానగ్రానీకేమ యోధయేత్ 193

ప్రహర్షయేద్భులం ప్యూహ్య తాంశ్చ సమ్యక్పరీక్షయేత్,

చేష్టాశ్చైవ విజానీయదరీన్ యోధయతామపి 194

బయలు నందు (సమ ప్రదేశంలో, రథాశ్వాలతో యుద్ధంచేయాలి. చెట్లు పాదలు నిండిన ప్రదేశంలో ధనుర్ధారులు ఖడ్గాలు, కత్తులు మొదలైన ఆయుధాలు ధరించిన వారితో యుద్ధం చేయించాలి. కురుక్షేత్రం, మత్స్య దేశం, పాంచాల దేశం, శూరసేన దేశంలో పుట్టి గొప్ప శరీరం బలంకలవారిని సైన్యానికి ముందు భాగంలో నిలపాలి. వ్యూహాన్ని పన్ని నప్పటికీ తన సైన్యానికి ఉత్సాహం కలిగిస్తున్నా శత్రు సైనికుల చేష్టలను జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ ఉండాలి.

ఉపరుద్యారి మాసీత రాష్ట్రం చాస్యోపవీడయేత్,

దూషయేచ్ఛాన్య సతతం యవసాన్వేదకేంధనమ్ 195

సప్తమాధ్యాయం

భింధ్యావైవ తటాకాని ప్రాకారపరిభా నృథా,
సమవస్యందయేవైనం రాత్రౌవిత్రాసయేత్తథా 196

ఉపజప్యానుపజపేద్దుధ్యేతైవ చ తత్సృతమ్,
యుక్తే చ దైవే యుద్ధ్యేత జయప్రేవురపేతభీః 197

సామ్నా దానేన భేదేన సమసైరథవా పృథక్,
విజేతుం ప్రయతేతారీన్న యుద్ధేన కదాచన 198

అనిత్యో విజయో యస్మాద్భుశ్యతే యుద్ధ్యమానయోః,
పరాజయశ్చ సంగ్రామే తస్మాద్భుద్ధం వివర్జయేత్ 199

త్రయాణామప్యపాయానాం పూర్వోక్తానామనంభవే,
తథా యుద్ధ్యేత సంపన్నో విజయేత రిపూన్ యథా 200

శత్రు రాజు దుర్గంలో ఉన్నా లేకున్నా అతని పట్టణాన్ని ముట్టడించాలి సాధారణంగా మొదలు దుర్గం పట్టణాన్ని ముట్టడించాలి సాధారణంగా దుర్గంలో బయటినుండి ఆహార వస్తువులు రాకుండా చేసి దుర్గంలో ఉన్న ఆహార వస్తువులను నాశనం చేయాలి. శత్రు రాజుకు సంబంధించిన చెరువులను తెంపెయ్యాలి. కోటగోడలను కూల్చి వేయాలి. కందకాలను పూడ్చివేయాలి. ఈ విధంగా శత్రువును శక్తి హీనుణ్ణి చేయాలి. రాత్రిపూట భేరి మొదలైన వాద్యాలతో పట్టణ ప్రజలను భయపెట్టాలి. రాజ్యమిస్తానని ఆశ చూపి నీచబుద్ధి గలవారిని లోబరుచుకోవాలి. అట్లే వారి చేష్టలను గమనించాలి. జయాన్ని కోరే రాజు భయాన్ని వదిలి పెట్టి సమయం చూచుకొని యుద్ధం చేయాలి వీలైనంతవరకు సామోపాయంతోనో, దానోపాయంతోనో భేదోపాయంతోనో ప్రయత్నం చేయాలి లేక అన్నీ కలిపి ప్రయత్నం చేయాలి యుద్ధాన్ని వీలైనంత తక్కువగా ప్రయోగించాలి. లేక ఎప్పుడు ప్రయోగింపవద్దు. యుద్ధం చేస్తే విజయం ఎవరికి లభిస్తుందో చెప్పలేము. అట్లే అపజయం కూడ ఎవరికి లభిస్తుందో కూడ చెప్పలేము కావున శత్రువుతో యుద్ధం చేయరాదు సామం మొదలైన మూడు ఉపాయాలతో శత్రువు లొంగిరానప్పుడు బలవంతుడైన రాజు తన శత్రువులతో తలపడి విజయం లభించునంతవరకు యుద్ధం చేయాలి.

జిత్వా సంపూజయేద్దేవాన్ బ్రాహ్మణాం తైవ ధార్మికాన్,
ప్రదద్యాత్పరిహారాంశ్చ ఖ్యాపయేదభయాని చ. 201

సర్వేషాం తు విదితైషాం సమాసేన చికిర్షితం,
స్థాపయేత్తత్ర తద్యంశ్యం కుర్వాప్య నమయక్రియామ్ 202

ప్రమాణాని చ కుర్యేత తేషాం ధర్మాన్ యథోదితాన్,
రత్నైశ్చ పూజయేదేనం ప్రధానపురుషైస్సహ 203

అట్లు శత్రువులను జయించిన తరువాత దేవతలను, బ్రాహ్మణులను, ధార్మికులను, పూజించి ఆ దేశవాసులకు పరిహారాలను అభయమును ఇవ్వవలెను. ఆ శత్రువు యొక్క మంత్రులు మొదలైన వారి అభిప్రాయాలను తీసికొని తన శత్రు రాజు

సింహాసనంపై ఆ వంశానికే చెందిన వానిని కూర్చుండబెట్టి హితోపదేశం చేయాలి. శాస్త్రంలోచెప్పబడ్డ ఆ దేశపుటాచారాలను తాను కూడ ప్రమాణంగా తీసుకోవాలి. తరువాత నూతనంగా సింహాసనమెక్కిన రాజును మంత్రులు మొదలగు వారితో కలిసి రత్నాలం కారాలతో గౌరవించాలి.

ఆదానమప్రియకరం దానం చ ప్రీయకారకమ్,

అభీప్సితానామర్థానాం కాలే యుక్తం ప్రశస్యతే 204

సర్వం కర్మేదమాయత్తం విధానే దైవమానుషే,

తయోర్దైవమచింత్యం తు మానుషే విద్యతే క్రియా 205

ఇతరులకిష్టమైన వాటిని స్వీకరించుట ప్రీయాన్ని కలిగించదు. అట్లే తనకిష్టమైన వాటిని ఇతరులిస్తే సంతోషం కలుగుతుంది. అందువల్ల సమయానుకూలంగా ప్రవర్తించుట మంచిది. మానవుడు చేసే ప్రతి పని దైవానికి మనుష్యునకు అధీనమైంది. ఈ దైవమానుషాల్లో దైవమెట్లుండో తెలియదు. కాబట్టి దాన్ని గురించి ఆలోచించలేము. మానుషమైన క్రియమాత్రం తప్పక చేయతగింది.

సహ వావి ప్రజేద్యుక్త స్సంధిం కృత్యా ప్రయత్నతః,

మిత్రం హిరణ్యం భూమి వా సంవశ్యం స్రీవిధం ఫలమ్. 206

ఆ శత్రు రాజు సంధికి ఇష్టపడితే సంధి చేసికొని రావలెను ఆ సంధివలన క్రొత్త స్నేహితులను సంపాదించుకోవచ్చును. ఇంకా ధనం, భూమి అనే వాటిని కూడ సంపాదించుకొనవచ్చును.

పార్శ్వగ్రాహం చ సంప్రేక్షతథా క్రందం చ మండలే,

మిత్రాదధావ్యమిత్రాద్యా యాత్రాఫలమవాప్నూయాత్ 207

హిరణ్య భూమిసంప్రాప్త్యా పార్శివో న తదైధతే,

యథా మిత్రం ధ్రువం లభ్యా కృశమప్యాయతిక్షయమ్ 208

ధర్మజ్ఞం చ కృతజ్ఞం చ తుష్టప్రకృతిమేవ చ,

అనురక్తం స్థిరారంభం లఘుమిత్రం ప్రశస్యతే 209

ప్రాజ్ఞం కులీనం శూరం చ దక్షం దాతార మేవ చ,

కృతజ్ఞం ధృతిమంతం చ కష్టమాహరరిం బుధాః 210

ఆర్యతా పురుషజ్ఞానం శౌర్యం కరుణ వేదితా,

స్థౌలలక్ష్మ్యం చ సతతముదాసీనగుణోదయః 211

యుద్ధానికి పోవు రాజు వెనుక, ప్రక్కలనున్న రాజు దేశములనాక్రమిస్తాడు. అతనిని పార్శ్వగ్రాహి అంటారు. వాని వెంటనున్న రాజు ఆక్రందుడు. రాజుకు వీరు స్నేహితులైనా కాకపోయినా వారి సహాయాన్ని తీసికొని యే యుద్ధానికి పోవలెను. వారిచ్చు యుద్ధయాత్రా ఫలాన్ని తీసికొనవలెను. లేనిచో వారు చేయు కుట్ర కితడు లోబడును. కావున వారితో తప్పక స్నేహం చేయవలెను. రాజు బలహీనుడైనా అభివృద్ధికై వచ్చే స్నేహితుడు దొరకితే

సప్తమాధ్యాయం

అంతులేని ధనాన్ని భూమిని సంపాదించిన దానికంటె ఎక్కువ ఫలితాన్ని పొందుతాడు. ధర్మా ధర్మములు తెలిసినవాడు, కృతజ్ఞుడు, సంతోషం పొందువాడు, ప్రేమకల వాడు, నిలకడగా పని చేయు మిత్రుడు అల్పుడైనా చాలా గొప్పవాడు. అట్టి మిత్రుని కష్టపడి సంపాదించుకోవాలి. అట్లే గొప్ప విద్వాంసుడు మంచి కులంలో పుట్టిన వాడు, సమర్థుడు, దానము చేసే స్వభావం కలవాడు, కృతజ్ఞుడు, కష్టసుఖాలలో ఒకే విధంగా ఉండే శత్రువును జయించుట కష్టమంటారు. కావున అట్టి శత్రువుతో సంధి చేసి కొనుట తగినది. మంచి తనం, మనుష్య స్వభావాన్ని తెలిసికొనే శక్తి, శౌర్యం, దయకలిగి ఉండుట, అధికంగా దానము చేసే స్వభావం ఇవన్నీ మధ్యవర్తి యగు వానికుండాల్సిన లక్షణాలు. ఇటువంటి మధ్యవర్తియైన రాజు లభిస్తే అతని సహాయంతో శత్రువుతో యుద్ధం చేయవచ్చును.

క్షేమ్యం సన్యవ్రదాం నిత్యం పశువృద్ధికరీమపి,
పరిత్యజేన్నృపో భూమి మాత్కార్థమవిచారయన్: 212

అపదర్థం ధనం రక్షే ద్ధారాన్ రక్షేద్ధనైరపి,
ఆత్మానం సతతం రక్షేద్ధారై రపి ధనైరపి, 213

క్షేమం వంటి మంచి గుణాలనిచ్చేది సస్యాలనిచ్చేది, పశువృద్ధిని కలిగించేది ఐన రాజ్యాన్నైనా తనప్రాణాలను రక్షించుటకొరకు వదలి పెట్ట వలెను. అపదలను పోగొట్టుకొనుటకు ధనాన్ని కాపాడుకోవాలి. భార్యను ధనం కంటె మిన్నగా కాపాడుకోవాలి. తనను, భార్యకంటె ధనం కంటె మిన్నగా రక్షించుకోవాలి.

సహ సర్వాస్సముత్సన్నాః ప్రసమీక్త్యాపదో భృశమ్,
సంయుక్తాంశ్చ వియుక్తాంశ్చ సర్వోపాయన్ నృజేద్యుధః 214

ఉపేతారముపేయం చ సర్వోపాయాంశ్చ కృత్సుశః,
ఏతత్రయం సమాశ్రిత్య ప్రయతేతార్థ సిద్ధయే 215

రాజు తనకు అపదలన్ని ఒకేసారి సంభవించినా చింతించక వాటినిన్నటిని తొలగించుకొనుటకు లేక వేరు వేరుగా తొలగించుకొనుటకు ఉపాయాలను పన్నాలి. కష్ట సుఖాలను పొందువాడు (తాను) పొంద తగిన కష్టసుఖాలు, ఉపాయాలు అను మూడింటిని ఆశ్రయించి శక్తి కొలది కార్య సిద్ధికై ప్రయత్నంచేయాలి.

ఏవం సర్వమిదం రాజా సహ సమ్మంత్ర్య మంత్రిభిః,
వ్యాయమ్యాపుత్య మధ్యాహ్నే భోక్తుంమంతఃపురం విశేత్ 216

తత్రాత్మభూతైః కాలజ్ఞైరహర్తైః పరిచారకైః,
సుపరీక్షితమాన్నాద్య మద్యాన్యంత్రైర్విషాపహైః 217

విషఘ్నైరగ దైశ్చాన్య సర్వద్రవ్యాణి యోజయేత్,
విషఘ్నాని చ రత్నాని నియతో ధారయేత్సదా 218

పరీక్షితాః స్రీయ శ్రైనం వ్యజనోదక ధూపనైః,
వేషాభరణ సంశుద్ధాః స్పృశేయుస్సుసమాహితాః 219

మనుస్మృతి

ఏవం ప్రయత్నం కుర్యేత యానశయ్యాననాశనే,

స్నానే ప్రసాధనే చైవ సర్వాలంకారకేషు చ 220

ఈ విధంగా రాజు మంత్రులతో అన్ని విషయాల గూర్చి విచారించి తరువాత కొంత వ్యాయామం కూడ చేసి మధ్యాహ్న సమయంలో భోజనం చేయుటకై అంతఃపురంలో తనతో సమానులు, భోజన కాలం తెలిసిన వారు, ఇతరుల మాటలు వినని వంటవాండ్లు వండిన వంటను చక్కగా పరీక్షించి విషాన్ని పోగొట్టు మంత్రాలచే మంత్రించిన తరువాత తినలెను. రాజు తన భోజనంలో విషాన్ని పోగొట్టే ఔషధాలను చేర్చవలెను. అట్లే ఎల్లప్పుడు తన శరీరంపై విషాన్ని విరిచే గుణం కల రత్నాలను ధరించాలి. రాజుకు గాలి వీచు స్త్రీలు, మంచినీరు ఇచ్చుస్త్రీలు, ధూపం చేయు స్త్రీలను గూఢచారులు పరీక్షించిన తరువాతనేకాని వారు రాజును అలంకరింపవలెను. ఇదేవిధంగా రాజు యొక్క వాహనాలు, పాన్పులు, ఆసనం, భోజనం మొదలైన సకల వస్తువులను పరీక్షించిన తర్వాతనే రాజునకియ్యవలెను.

భుక్తవాన్ విహరేచైవ స్త్రీభి రంతఃపురే సహ,

విహృత్య తు యథాకాలం పునః కార్యణి చింతయేత్ 221

అలంకృతశ్చ సంవశ్యేదాయుధీయం పునర్దనమ్,

వాహనాని చ సర్వాణి శస్త్రాణ్యభరణాని చ 222

సంధ్యాం చోపాస్య శృణుయాదంతర్వేశ్వని శస్త్రభృత్,

రహస్యాభ్యాసినాం చైవ ప్రణిధీనాం చ చేష్టితమ్ 223

గత్యా కక్షాంతరం త్యన్యత్సమనుజ్ఞాప్య తం జనమ్,

ప్రవిశేద్భజనార్థం చ స్త్రీవృతోఽంతఃపురం పునః 224

తత్ర భుక్త్వా పునః కించిత్కార్యమోపైః ప్రహర్షితః

సంవిశేత్తు యథాకాలముత్రిష్ఠేచ్ఛ గతక్లమః 225

రాజు మధ్యాహ్నమున భోజనము చేసిన తరువాత అంతః పురంలో కొంతసేపు అంతఃపుర స్త్రీలతో కలిసి విహరించి తరువాత మరల రాజు కార్యములగురించి ఆలోచింపవలెను. రాజు తన్ను అలంకరించుకొన్న తరువాత యోధులను, సకల వాహనములను శస్త్రా భరణములను పరీక్షించవలెను. సాయంకాలమున సంధ్యా వందనము చేసి శస్త్రముల ధరించి అంతః పురంలో చారులు చెప్పే రహస్య విషయాలను వినవలెను. తనతో మాటాడు గూఢచారులను బయటకు పంపి, ఇంకొక వైపునకు పోయిస్త్రీలతో కలిసి రాత్రి భోజనానికై మరల అంతఃపురానికి పోవలెను. అచ్చట భోజనం చేసి, గీత వాద్యాలచే కొంత కాలం గడిపి నిద్రాకాలానికి నిద్రపోవలెను. ఈ విధంగా శ్రమ దీర్చుకొని వేకువ జాముననే నిద్ర లేవవలెను.

ఏతద్విధానమాతిష్ఠేదరోగః పృథివీవతిః,

అస్యస్థస్సర్వ మేతత్తు భృత్యేషు వినియోజయేత్ 226

అష్టమాధ్యాయం

ఆరోగ్య వంతుడైన రాజు ఈ విధానాన్నంతా ఆచరింపవలెను. తాను అస్వస్థుడైనప్పుడు ఈ విధంగా రాజకార్యాలు చూచుకొనుటకు తన ప్రధాన భృత్యులగు మంత్రులనియోగింపవలెను.

ఇతి మానవే ధర్మశాస్త్రే భృగుప్రోక్తాయాం సంహితాయాం రాజధర్మో నామ

సప్త మోఽధ్యాయః

భృగు మహర్షి చెప్పిన మానవ ధర్మశాస్త్రమనుసంహిత యందు రాజ ధర్మమను ఏడవ అధ్యాయము సమాప్తము.

అష్టమాధ్యాయం :

వ్యవహారాన్ దిదృక్షున్తు బ్రాహ్మణైస్సహ పార్థివః,

మంత్రజ్ఞైర్మంత్రభిక్షైవ వినీతః ప్రవిశేత్సభామ్, 1

రాజవ్యవహారాలను చూచుటకు రాజు ఆలోచనా పరులైన మంత్రులతో, బ్రాహ్మణులతో కలిసి వినయంతో రాజ సభను ప్రవేశించాలి.

తత్రాసీనః స్థితో వాఽపి పాణిముద్యమ్య దక్షిణమ్,

వినీత వేషాభరణః పశ్యేత్కార్యాణి కార్మికామ్ 2

ప్రత్యహం దేశదృష్టైశ్చ శాస్త్రదృష్టైశ్చ హేతుభిః,

అష్టాదశసు మార్గేషు నిబద్ధాని పృథక్పృథక్ 3

ఆ రాజ సభలో వినయాన్ని సూచించే వేషాన్ని ఆభరణాలను ధరించి కుడిచేతి నెత్తి రాజకార్యాలనన్నిటిని నిర్వహించవలెను. లోకికాలైన విషయాలను ప్రతి దినం విచారించాలి.

తేషామాద్యమృణాదానం నిక్షేపో స్వామివిక్రయః

సంభూయ చ నముత్థానం దత్తస్యానపకర్య చ 4

వేతనస్యైవ చాదానం సంవిదశ్చ వ్యతిక్రమః,

క్రయవిక్రయానుశయో వివాదః స్వామిపాలయోః 5

సీమావివాదధర్మశ్చ పారుష్యే దండవాచికే

స్తేయం చ సాహసం చైవ ద్రీనంగ్రహణమేవ చ 6

ద్రీపుంధర్మో విభాగశ్చ ద్యూతమాహ్వయ ఏవ చ,

పదాన్యష్టాదశైతాని వ్యవహరస్థితానిహ 7

ఏమ స్థానేషు భూయిష్ఠం వివాదం పరతాం నృణామ్,

ధర్మం శాశ్వతమాశ్రిత్య కుర్యాత్కార్యవినిర్ణయమ్ 8

అప్పుతీసుకొనుట, ధనం దాచుట ఇతరుల వస్తువులనమ్ముట ఉమ్మడిగ వ్యాపారం చేయుట, ఇచ్చిన దాన్ని తిరిగి తీసికొనుట (వేతనం ఇవ్వకుండుట) ఒడంబడిక నతిక్రమించుట, క్రయవిక్రయాల్లో వివాదం, స్వామి, సేవకుల మధ్య వివాదం, భూమి

ఎల్లలు, ఊరి యెల్లలు మొదలగు వాటిగురించిన వివాదం, తిట్టుట, కొట్టుట, ధనమపహరించుట, దోపిడి చేయుట, వ్యభిచారం, స్త్రీ పురుషుల వివాదం, ఆస్తి పంపకం, జూదం, పందెం అను పద్ధెనిమిది విషయాలలో ప్రజలు తగవులు పెట్టుకొనుచున్నారు. వాటినన్నిటిని న్యాయ శాస్త్రాన్ననుసరించి తీర్పు చెప్పాలి.

యదా న్యాయం న కుర్యాత్తు న్యవతిః కార్యదర్శనమ్,
తదా నియుంజ్యాద్యద్వాంసం బ్రాహ్మణం కార్యదర్శనే 9
సోఽన్య కార్యణి సంవశ్యేత్సభ్యైరేవ త్రిభిర్వృతః
సభామేవ ప్రవిశ్యాగ్ర్యామాసీనః స్థిత ఏవ వా 10

ఎప్పుడైన ప్రజల వివాదాలను తాను న్యాయంగా తీర్చలేకపోతే ఆ వివాద పరిష్కారానికి చక్కగా చదువుకొన్న బ్రాహ్మణుని రాజు తాను చేయవలసిన పనికి నియోగింపవలెను. ఆ బ్రాహ్మణుడు తనకు తోడుగా ముగ్గురు లేక ఎక్కువ సభ్యులను తీసికొని సభాభవనంలో కూర్చొని, లేక నిలబడియైన ప్రజల వివాదాలకు పరిష్కారం చెప్పాలి.

యస్మిన్ దేశే నిషీదంతి విప్రా వేదవిదస్త్రయః,
రాజ్ఞా బాధిక్యతో విద్వాన్ బ్రహ్మణస్తాం సభాం విదుః 11
ధర్మే విధ్ధ స్వధర్మేణ సభాం యత్రోపతిష్ఠతే,
శల్యం చాన్య న కృంతంతి విధ్ధా స్తత్ర సభాసదః 12

వేదం వేదతత్వం తెలిసిన ముగ్గురు బ్రాహ్మణులతో పాటు రాజు నియమించిన విద్వాంసుడైన బ్రాహ్మణుడున్న స్థలమును రాజసభ అని అంటారు. ధర్మం అధర్మం చే కొట్టు వడి తీర్మానానికై సభకు వస్తే అచ్చటి సభ్యులు అధర్మ పీడితులైతే వారు ఆ అధర్మాన్ని తీర్చలేరు.

సభాం వా న ప్రవేష్టవ్యం వక్తవ్యం వా సమంజసమ్,
అబ్రువన్ విబ్రువన్ వాపి నరో భవతి కిల్బిషీ 13
యత్ర ధర్మే హ్యధర్మేణ సత్యం యత్రాన్యతేన చ,
హన్యతే ప్రేక్షమాణానాం హతాస్తత్ర సభాసదః 14
ధర్మ ఏవ హతో హంతి ధర్మే రక్షతి రక్షితః,
తస్మాద్ధర్మే న హంతన్యో మా నో ధర్మే హతోఽ వధీత్ 15

సలు విషయాలలో వివాదాలు వస్తే వీలైనంత వరకు రాజ సభకు రాకుండ తమలో తామే పరిష్కరించుకోవాలి. రాజ సభకు వచ్చినపుడు అచ్చటి సదస్యులడిగిన ప్రశ్నలకు సరియైన సమాధానాలు చెప్పాలి. కాని రాజసభలో నున్న సభ్యులడిగిన ప్రశ్నలకు అసలే సమాధానములీయకున్నా, తప్పుడు సమాధానమిచ్చినా అతడు పాపియౌతాడు. ధర్మం అధర్మం చేత, సత్యం అబద్ధం చేత కప్పబడినచో ఆ రాజ సభలోనున్న సదస్యులు మోసగించబడుతారు. ధర్మాన్ని చెడగొట్టినచో అది మనలను నాశనం చేస్తుంది. అట్లే ధర్మాన్ని రక్షిస్తే అది మనలను రక్షిస్తుంది అందువలన ధర్మాన్ని ఎప్పుడు చెడగొట్టవద్దు. ధర్మాన్ని చెడగొట్టి మనలను చెడగొట్టుకొనకూడదు.

అష్టమాధ్యాయం

వృషో హి భగవాన్ ధర్మ స్రస్య యః కురుతే హ్యలమ్,
వృషలం తం విదుర్ధేవాస్తస్మాద్ధర్మం న లోపయేత్ 16

ఏక ఏవ సుహృద్ధర్మో నిధనే Z వ్యనుయాతి యః,
శరీరేణ సమం నాశం సర్వమన్యధి గచ్ఛతి 17

పాదో ధర్మస్య కర్తారం పాదస్సాక్షిణమృచ్ఛతి,
పాద స్సభాసద స్సర్వాన్ పాదో రాజాన మృచ్ఛతి, 18

రాజా భవత్యనేనాస్తు ముచ్యంతే చ సభాసదః,
ఏనో గచ్ఛతి కర్తారం నిందార్థో యత్ర నింద్యతే 19

జాతిమాత్రోపజీవీ వా కామం స్వాద్రాహ్మణబ్రువః,
ధర్మ ప్రవక్తా నృపతే ర్నతు శూద్రః కథంచన. 20

యస్య శూద్రస్తు కురుతే రాజ్ఞో ధర్మవివేచనమ్,
తస్య సేదతి తద్రాష్ట్రం పంకే గౌరివ పశ్యతః 21

యద్రాష్ట్రం శూద్రభూయిష్ఠం నా స్తికాకాంతమద్విజమ్,
వినశ్యత్యాశు తత్సత్త్నం దుర్భిక్షవ్యాధిపీడితమ్ 22

పూజ్యమైన ధర్మం కోర్కెలను వర్షిస్తుంది. అటువంటి ధర్మాన్ని నిషేధించువాడే వృషలుడు కావున ఎప్పుడు కూడ ధర్మలోపాన్ని కలుగనీయవద్దు.. ధర్మం మాత్రమే స్నేహితునివలె తాను చనిపోయినప్పటికీ వెంట వస్తుంది. తక్కినవన్నీ మన శరీరంతోపాటు నశిస్తున్నవి. అధర్మం చేసినచో దానిలో నాలుగవ భాగం పాపం అధర్మాన్ని చేసిన వ్యక్తిని చేరుతుంది మరొక నాలుగోభాగం పాపం తప్పుడు సాక్ష్యం చెప్పిన వానిని చేరుతుంది. ఇంకొక నాలుగోభాగం పాపం ఆ సభలోనున్న సదస్యులను చేరుతుంది. మిగిలిన నాలుగో భాగం పాపం రాజుకు చెందుతుంది కాబట్టి అధర్మ కార్యాలు చేసేవాడే కాదు తక్కినవారు కూడ అధర్మ విషయం జాగ్రత్తగా ఉండాలి ఏ సభలో అధర్మం చేసిన వాణ్ణి గుర్తించి అతడికి శిక్ష విధిస్తారో ఆ సభలో ఆ ధర్మంవల్ల కలిగే పాపం రాజుకు కాని అచ్చట ఉండే సభ్యులకు కాని చెందక కేవలం అధర్మాన్నిచేసిన వ్యక్తికి మాత్రమే చెందుతుంది. రాజు యొక్క సభలో రాజుకు ధర్మ విషయంలో సలహా లిచ్చుటకు బ్రాహ్మణుడు ధర్మశాస్త్రాలన్నీ తెలియకున్నా ఉండాలి. ఒకవేళ మంచి బ్రాహ్మణుడు దొరకని చో తప్పుడు మార్గంలో పోతూ తన జాతి ధర్మాన్ని వదిలి పెట్టిన బ్రాహ్మణుడైనా నియోగించాలి కాని శూద్రుని ఆ పదవిలో ఎప్పుడు ఉంచరాదు. శూద్రుడు రాజసభలో ఉండి ధర్మాధర్మ నిర్ణయం చేస్తుంటే ఆ రాజ్యం బురదలో కూరుకొని పోయిన ఆవు వలె నశిస్తుంది. బ్రాహ్మణులు లేకుండా అధిక శూద్రులు, అధిక నాస్తికులు కల రాజ్యం దుర్భిక్షాలు, రోగాలు మొదలై న వాటి వల్ల త్వరగా నశించిపోతుంది.

ధర్మాసనమధిష్ఠాయ సంవీతాంగ సృమాహితః,

ప్రణమ్య లోకపాలేభ్యః కార్యదర్శనమారభేత్. 23

అర్ధానర్థాపుభౌ బుద్ధ్యా ధర్మాధర్మౌ ప కేవలౌ,
వర్ణక్రమేణ సర్వాణి పశ్యేత్కార్యాణి కార్యజామ్ 24

బాహ్యైర్విభావయేల్లింగైర్భావమంతర్గతం నృజామ్,
స్వరవర్ణేంగితాకారైశ్చక్షుషా చేష్టితేన చ 25

ఆకారై రింగితైర్గత్యా చేష్టయా భాషితేన చ,
నేత్రవక్త్రవికారైశ్చ గృహ్యతేఽంతర్గతం మనః 26

రాజు రాజసభలో ధర్మాధర్మ వినిర్ణయం చేసేటప్పుడు తనవంటినంతా బట్టలతో కప్పుకొని, ధర్మాసనంపై కూర్చొని, లోకపాలకులకందరికి నమస్కరించి ధర్మ నిర్ణయం చేయాలి. ఆ సమయంలో ప్రజారక్షణం ప్రజానాశనం వంటి ఐహిక ప్రయోజనాన్ని, ధర్మా ధర్మాలను గుర్తించి బ్రాహ్మ, క్షత్రియ, వైశ్య శూద్రుల వివాదాలను వర్ణక్రమాన్ని అనుసరించి పరిష్కరించాలి. వివాద పరిష్కారార్థం వచ్చిన వారి యొక్క గొంతు చప్పుడు, అతని ముఖ వర్ణం, అభిప్రాయం ఆకారం చూపులు, నడకలు మొదలైన బాహ్య చిహ్నాల వల్ల అతని అంతరంగాన్ని గుర్తించాలి. ఆకారం, మనోభిప్రాయం, నడకలో తొట్టుపాటు, మొదలైన చేష్టలు, మాటలు, చూపు, ముఖవికారం వీటిచే తప్పు చేసిన వాని మనోభావాన్ని గుర్తింపవచ్చు కావున వీటిని తొలుత గమనించాలి.

బాలదాయాదికం రిక్తం తావద్రాజానుపాలయేత్,
యావత్స స్యాత్సమాప్యత్త్రో యావచ్ఛాతీత శైశవః 27

దిక్కులేని పిల్లవాని సొత్తును అతని దాయాదులు అపహరింపజూస్తే రాజు అతని సొత్తును రక్షించి అతడు చదువునంతా పూర్తి చేసి కొన్న తర్వాత లేనిచో అతడు యౌవనవంతుడైన తరువాత అతని సొత్తును తిరిగి అతనికిచ్చివేయాలి.

వశాపుత్రాసు బైవం స్యాద్రక్షణం నిష్కలాసు చ,
పతివ్రతాసు చస్త్రీమ విధవా స్యాతురాసు చ 28

జీవంతీనాం తు తాసాం యే తద్ధరేయుః స్వభాంధవాః,
తాశ్చిప్యాచ్ఛౌరదండేన ధార్మికః వృధీవతిః, 29

జీవన భృతి తీసికొన్న స్త్రీలు, సంతానము లేని స్త్రీలు, పతివ్రతలు, విధవలు, రోగిష్టులు, వీరి సొత్తును, వారి బంధువులు అపహరించుటకు వీలుంది. కావున ఆపని చేసినవారిని ధార్మికుడైన రాజు దొంగకు విధించే శిక్షను విధించి ఆ స్త్రీలసొత్తును అనాధ బాలుర సొత్తును వలె కాపాడవలెను.

వ్రణష్టస్యామికం రిక్తం రాజా త్ర్యంబం నిధాపయేత్;
అర్వాక్ త్ర్యంబధరేత్స్వామీ పరేణ నృపతిర్ధరేత్ 30
మమేదమితి యో బ్రూయాత్సోఽనుయోజ్యో యథావిధి,
సంవాద్య రూపసంఖ్యాదీన్ స్వామీ తద్రవ్యమర్హతి 31

అష్టమాధ్యాయం

అవేదయానో నష్టస్య దేశం కాలం చ తత్త్వతః,

వర్ణం రూపం ప్రమాణం చ తత్సమం దండ మర్హతి 32

ఆదదీతా థ షడ్భాగం ప్రణష్టాధిగతాన్ముపః,

దశమం ద్వాదశం వాపి సతాం ధర్మ మనుస్మరన్ 33

ప్రణష్టాధిగతం ద్రవ్యం తిష్ఠేద్యుక్తైరధిష్ఠితమ్,

యాంస్తత్ర చోరాన్ గృహ్ణీయా త్తాన్ రాజేభేన ఘాతయేత్ 34

దిక్కులేని సొత్తు గురించి, ఆసొత్తు ఎవ్వరిదో తెలుపుమని ప్రకటించి మూడు సంవత్సరాల వరకా సొత్తు తనది అని తెలుపుకొనువాడు లేనిచో దానిని తాను గైకొన వలెను. ఈ మూడు సంవత్సరాలలో ఎవరైనా వచ్చి ఈ సొత్తు నాదని చెప్పినచో ఆ సొమ్ము యొక్క రూపము. సంఖ్యమొదలైనవాటిని అడిగి సరియైన సమాధానాలిస్తే అతనికాసొమ్మును ఇచ్చి వేయవలెను. కాని సరియైన సమాధానాలు చెప్పలేనివానికి తాను అడిగిన సొత్తుతో సమానమైన సొమ్మును దండుగగా తీసికొనవలెను. ఆ విధంగా పోయిన ద్రవ్యం తిరిగి దొరికినపుడు ఇన్ని సంవత్సరాలు కాపాడినందులకై రాజు ఆ సొత్తులో ఆరవ అంశాన్ని లేక పదవ భాగాన్ని లేక పన్నెండవ భాగావైనా తీసికొనవచ్చును. దొంగ లెత్తుకొనిపోయిన ద్రవ్యం రాజపురుషులకు దొరికితే రాజు ఆ సొత్తును జాగ్రత్తగా రక్షించాలి. పైగా దొంగలను తన ఏనుగుచే త్రొక్కించి కఠినంగా దండిచాలి.

మమాయ మితి యో బ్రూయాన్నిధిం సత్యేన మానవః

తస్యాదదీత షడ్భాగం రాజా ద్వాదశ మేవ వా. 35

అన్యతం తు వదన్ దండ్యస్య విత్రస్యాంశమష్టమమ్

తస్యైవ వా నిధానస్య సంఖ్యాయాల్పీయసీం కళామ్ 36

దొంగతనం చేసిన వస్తువు నాదేయని సత్యం చెప్తే రాజు దానిలో ఆరవ భాగాన్ని లేక పన్నెండవ భాగాన్ని తీసికొని మిగిలిన నిధిని స్వంత దారునకిచ్చివేయాలి. అబద్ధమాడితే తాను అబద్ధమాడిన ధనంలో ఎనిమిదవ భాగాన్ని లేక దానిలో కొంత భాగాన్ని దండుగ తీసికొనవలెను.

విద్యాంస్తు బ్రాహ్మణో దృష్ట్యా పూర్వోపనిహితం నిధిమ్,

అశేషతోఽ ప్యాదదీత సర్వస్యాధిపతిర్హి సః 37

బ్రాహ్మణుడు సొత్తు పొగొట్టుకొని రాజు ద్వారా తిరిగి పొందితే తాను పొగొట్టుకొన్న సొత్తులో ఏ భాగాన్ని రాజుకీయక మొత్తం ధనం పొందుటకతడర్హుడు.

యం తు పశ్యేన్నిధిం రాజా పురాణం నిహితం క్షితే,

తస్మాద్ధిజేభ్యోదత్సార్థమర్థం కోశే ప్రవేశేత్ 38

నిధీనాం తు పురాణానాం ధాతూనా మేవ చ క్షితే,

అర్థభాగ్రక్షణాద్రాజా భూమేరధిపతిర్హి సః, 39

దాతవ్యం సర్వపక్షేభ్యో రాజ్ఞా చోరైర్భుతం ధనమ్,

రాజా తదువయుంజానశ్శౌరస్యాహ్నితి కిల్బిషమ్.40

సాంతగాడు లేనినిధి రాజుకు దొరికితే దానిలో సగభాగాన్ని బ్రాహ్మణులకు పంచిపెట్టి మిగిలిన సగాన్ని తానే తీసికొనవచ్చును. రాజు భూమికంత ప్రభువుకావున రాజుకు దొరికిన నిధికి స్వంతదారుడెవరు లేనిచో, భూమిలో దొరుకు బంగారం మొదలగు లోహాలకన్నిటియొక్క అర్థ భాగమును అతడు పొందుతాడు. దొంగలెత్తుకొని పోయిన సాత్తును రాజు యజమానికి కప్పగించవలెను. ఆ విధంగా వారి వారి కప్పగించక తానే తీసికొంటే రాజుకూడ దొంగతనం చేసినట్లాతాడు.

జాతిజానపదాన్ ధర్మాన్ శ్రేణీధర్మాంశ్చ ధర్మవిత్,
సమిక్ష్య కులధర్మాంశ్చ స్వధర్మం ప్రతిపాదయేత్.41
స్యాని కర్మాణి కుర్వాణా దూరే సంతోఽపి మానవాః,
ప్రియా భవంతి లోకస్య స్తే స్తే కర్మణ్యవస్థితాః.42

ధర్మాలన్ని తెలిసిన రాజు బ్రాహ్మణాది జాతులు, వైశ్యులు, జానపదులు, ఆయాకులాలకు సంబంధించిన ధర్మాలనన్నిటిని తెలిసికొని వివాదపరిష్కారం చేయవలెను. సజ్జనులు దూరంలో నున్నప్పటికీ తమ తమ కుల ధర్మాలను చక్కగా నిర్వర్తిస్తూ ఉంటే అందరికీ ప్రియులై ఉంటారు.

నేత్వాదయేత్స్వయం కార్యం రాజా వాప్యన్యపూరుషః,
స చ ప్రాపితమన్యేన గ్రసేదర్థం కథంచన.43
యథా నయత్యసృక్పాతైర్మృగస్య మృగయుః పదమ్,
నయేత్తథానుమానేన ధర్మస్య స్వపతిః పదమ్.44
సత్యమర్థం చ సంపశ్యేదాత్మానమథ సాక్షిణః,
దేశం యాపం చ కాలం చ వ్యవహరవిధౌ స్థితః.45

రాజు కాని రాజసేవకుడు కాని తమంతట తాము వివాదాలను సృష్టింపరాదు. అట్లే ధనాది లోభం వల్ల ఇతరులు చెప్పిన వాటిని పెడచెవిని పెట్టకూడదు. వేటకాడు శాను వేటాడిన మృగాన్ని దానిరక్తపు మరకలచే గుర్తించినట్లు రాజు అనుమానప్రమాణం చేత ధర్మతత్వాన్ని తెలిసికొనవలెను. వ్యవహారాన్ని పరిష్కరించే రాజు సరియైన సాక్షులెవరో, దేశకాలాలెట్టివో తెలిసికొనుచు సత్యమైన విషయాన్ని కనిపెట్టవలెను.

సద్ధిరాచరితం యత్స్వాధ్ధార్మికైశ్చ ద్విజాతిభిః,
తద్దేశకులజాతీనా మవిరుద్ధం ప్రకల్పయేత్.46

ధర్మశాస్త్రజ్ఞులగు బ్రాహ్మణులు, సజ్జనులు వివాదాలనెట్లు పరిష్కరించినారో ఆ తీరున దేశం, కాలం జాతి, వీనికి విరుద్ధము కాకుండా రాజు వివాదాలను పరిష్కరింపవలెను.

అథమర్హాధనిధ్యర్థముత్తమర్జేన బోధితః,
దాపయేద్ధనిక స్వార్థమథమర్హాద్విభావితమ్.47
యైర్యైరుపాయైరర్థం న్యం ప్రాప్నుయాదుత్తమర్థికః,
తైస్తైరుపాయై స్సంగృహ్య దాపయే దధమర్థికమ్.48

అష్టమాధ్యాయం

తనదగ్గర తీసికొన్న అప్పుగురించి రాజు దగ్గర ఫిర్యాదుచేసినచో అప్పుతీసికొన్నప్పుడు రాసిన పత్రం మొదలైన వాటిని పరీక్షించి ఈ విధంగా ఆ ధనాన్ని రాబట్టి అప్పిచ్చిన వానికి ఇప్పించవలెను. ఈ చెప్పబోవు పద్ధతులతో అప్పును రాబట్టి అప్పిచ్చిన వానికా ధనాన్ని రాజు ఇప్పించవలెను.

ధర్మేణ వ్యవహరేణ భలేనాచరితేన చ,

ప్రయుక్తం సాధయేదర్థం పంచమేన బలేన చ.49

యః స్వయం సాధయేదర్థముత్తమర్థేఽ ధమర్థికాత్,

న న రాజ్ఞాఽ భియోక్తవ్యః స్వకం సంసాధయన్ ధనమ్.50

అర్థేఽ వన్యయమానం తు కరణేన విభావితమ్,

దాపయేద్ధనికస్యార్థం దండలేశం చ శక్తితః.51

అపహ్నవేఽ ధమర్థస్య దేహీత్యుక్తస్య సంసది,

అభియోక్తా దిశేద్దేశ్యం కరణం వాఽన్యదుద్దిశేత్.52

అదేశ్యం యశ్చ దిశతి నిర్దిశ్యాపహ్నతే చ యః,

యశ్చాధరోత్తరానర్థాన్ విగీతాన్నావబుధ్యతే53

అపదిశ్యాపదేశ్యం చ పునర్యస్తవధావతి,

సన్యక్ ప్రణిహితం చార్థం వృష్టస్సన్నాభిసందతి.54

అసంభావ్యే సాక్షిభిశ్చ దేశే సంభాషతే మిథః,

నిరుచ్యమానం ప్రశ్నం చ నేచ్ఛేద్యశ్చాపి నిష్పతేత్.55

బ్రూహీత్యుక్తశ్చ న బ్రూయాదుక్తం చ న విభావయేత్,

న చ పూ ర్యావరం విద్యాతస్మాదర్థాత్సహీయతే,56

సాక్షిణస్సంతి మేత్యుక్త్యా దిశేత్యుక్తో దిశేన్న యః,

ధర్మస్థః కారణై రేతై ర్ధీనం తమపి నిర్దిశేత్57

ధర్మం చేత మంచి మాటలు చెప్పించి వ్యవహారంచేత, మోసం చేతగాని, పశువులు మొదలగువానిని తీసికొని అప్పు తీర్చిన తరువాతనే ఇత్తుమని గాని, బలాత్కారంగా గాని తీసికొన్న అప్పును తిరిగి ఇప్పించవలెను. తనంతతానుగా ఏదేని పద్ధతిలో అప్పువసూలు చేసి కొన గలిగినప్పుడు విషయాన్ని రాజు వరకు తీసికొని వెళ్ళరాదు. అప్పుతీసికొని ఎగగొట్టువాని విషయమై పత్రము మొదలగు వాటి ద్వారా అప్పును నిర్ధారించుకొని రాజు ఆ ధనాన్ని అప్పిచ్చిన వానికి ఇప్పించవలెను. పై గా రాజ సమయమును వ్యర్థం చేసినందు వల్ల అప్పుతీసికొన్నవానికి దండుగ సహితము వేయవలెను. అప్పు ఇచ్చి తనకా ధనాన్ని తిరిగి ఇవ్వలేదని రాజసభలో చెప్పు అభియోక్త, అభియోగము వేసిన వాడు తాను ఆ అప్పును ఎచ్చట ఇచ్చెనో, సాక్షి, పత్రం మొదలైనవాటిని సభకు తెలుపాలి. అప్పు ఇవ్వక ఇచ్చినట్లు చెప్పవాడు, ఒక సారి అప్పు ఇచ్చి నట్లు చెప్పినదానిని కప్పి పుచ్చువాడు, ముందొక్క మాట తరువాత ఇంకొక మాట చెప్పి అభియోగాన్ని తారుమారుచేయువాడు ఒక విధముగా

తొలుత చెప్పి తరువాత ఇంకొక విధంగా చెప్పవారు, తొలుత చెప్పిన దానిపై సభాసదులు అడిగినప్పుడు మౌనముగా ఉండువాడు సాక్షులతో రహస్యంగా ఇట్లు మాట్లాడాలి అని చెప్పిన వాడు (తప్పుడు సాక్ష్యమిప్పించువాడు) తీర్పు చెప్పవారు అడిగిన ప్రశ్నకు బదులుచెప్పనివాడు, తాను చెప్పిన దానిని నిరూపించలేనివాడు, సాక్షులను సభలో ప్రవేశపెట్టలేని వాడు, వీరినందరిని తీర్పు చెప్పవారు శిక్షార్థులుగా భావింపవలెను.

అభియోక్తా న చేద్భూయాద్భుధ్యో దండ్యశ్చ ధర్మతః,

నచేత్రిపక్షాత్ ప్రబ్రూయాద్ధర్మం ప్రతి పరాజితః.58

అభియోగం చేసిన వాడు సభలో తనవాదాన్ని నిరూపించుకొనలేకపోతే అతనిని రాజు దండిచాలి. అట్లే అభియోగం చేసినవాడు రాజు, ప్రతిపక్షం, తాను అను త్రిపక్షాల మధ్య తాను వేసిన అభియోగాన్ని నిరూపించుకొనలేకపోతే ఆ అభియోగం ఓడినట్లాతుంది.

యో యావన్నిహ్నావీతార్థం మిథ్యా యావతి వా నదేత్,

తౌ నృపేణ హ్యధర్మజ్ఞౌ దాప్యో తద్విగుణం దమమ్59

అప్పిచ్చినవాడు రాజ సన్నిధిలో తానెక్కువ అప్పిచ్చినట్లు అబద్ధమాడినా, అప్పు తీసికొన్న వాడు అసత్యమాడినా వీరిద్దరకు అప్పు ఇచ్చిన ధనానికి రెండింతలు ధనాన్ని దండుగగా రాజు విధించాలి.

పృష్టోఽపవ్యయమానస్తు కృతావస్థో ధనైశ్చిణః,

త్యవరైస్సాక్షీభి ర్భావ్యో నృపబ్రాహ్మణసన్నిధౌ.60

ధనాన్నాశించితాను అప్పిచ్చినట్లు చెప్పినప్పుడు అతడు రాజ భటులచే పిలవబడి అడిగి సభలో రాజు బ్రాహ్మణులముందు ముగ్గురికి తక్కువకానిసాక్షులను చూపించాలి.

యాదృశా ధనిభిః కార్యా వ్యవహారేషు సాక్షిణః,

తాదృశాన్ సంప్రవక్ష్యామి యథా వాచ్యమృతం చ తైః.61

అప్పిచ్చినవారు అప్పిచ్చువ్యవహారంలో ఎటువంటి సాక్షులను పెట్టుకొనవలెనో వారిని గురించి వివరింతునని భృగుమహర్షి పలికెను.

గృహణః పుత్రిణో మౌలాః క్షత్రవిట్పూద్రయోనయః,

అధ్యక్షా స్సాక్ష్యమర్హంతి న యే కంచి దనాపది.62

ఆప్రాప్త్యర్థేషు వర్తేషు కార్యాః కార్యేషు సాక్షిణః,

నర్యధర్మవిదో లుభా విపరేతాంస్తు వర్తయేత్.63

ఆలు బిడ్డలు కలవారు, స్వదేశానికి చెందిన క్షత్రియులు మొదలగు ఉత్తములు సాధారణంగా అప్పుల విషయంలో సాక్షులుగా ఉండవచ్చును. అన్ని కులాల విషయంలోను ఆవులు, సమస్త ధర్మములు తెలిసినవారు, లుబ్ధత్వం లేనివారు, ఐన సాక్షులను పెట్టుకొనవలెను. తక్కినవారు సాక్షులుగా పనికిరారు.

నార్థసంబంధినో నాప్రా న సహాయా న వైరిణః,

న దృష్టదోషాః కర్తవ్యా న వ్యాధ్యారా న దూషితాః.64

అష్టమాధ్యాయం

న సాక్షీ నృపతిః కార్యో న కారుకకుశీలవా,
 న శ్రోత్రియో న లింగభో న సంగేభ్యో వినిగ్గతః.65
 నాధ్యధీనో న వక్త్ర్యో న దన్యుర్న వికర్మకృత్,
 న వృద్ధో న శిశురైకో నాంత్యో న వికలేంద్రియః.66
 నారో న మత్తే నోన్మత్తే న క్షుత్తుష్ణోపవీడితః,
 న శ్రమారో న కామారో న క్రుద్ధో నాపి తన్మరః.67

తనతో అర్థసంబంధంలేనివారు, అష్టులుకాని వారు, సహాయులు, విరోధులు తప్పుచేసినవారు, రోగార్తులు, మహాపాపములు చేసినవారు సాక్షులుగా నుండతగరు. రాజును సాక్షిగా తీసికొనకూడరు. వంటవాండ్లు, సంగీతం పాడువారు, శ్రోత్రియుడు, బ్రహ్మచారి, సన్యాసి వీరిని సాక్షులుగా పెట్టుకొనకూడదు. అట్లే వేదాధ్యయనం చేయువానిని, వృద్ధుని, శిశువును, ఒంటరిగానుండు వానిని, చాండాలుని, మనశ్శాంచల్యం కలవానిని సాక్షిగా పెట్టుకొనకూడదు. ఇంకను తన బంధువుల మరణాదులవల్ల బాధలలో నున్న వానిని, మద్యపానం చేసిన వానిని, పిచ్చివానిని, ఆకలి దప్పికలతోనున్న వానిని, శ్రమార్తుని, కామార్తుని, కోపంతోనున్న వానిని, దొంగను సాక్షులుగా నుంచుకోకూడదు.

స్త్రీణాం సాక్ష్యం స్త్రీయః కుర్మ్యర్హిజానాం నదృశా ద్వీజాః,
 శుద్రాశ్చ సంత శుద్రాణా మంత్యానా మంత్యయోనయః.68
 అనుభావీతు యః కశ్చిత్కుర్యాత్సాక్ష్యం వివాదినామ్,
 అంతర్యేశ్యన్యరణ్యే వా శరీరస్యాపి చాత్యయే.69.
 స్త్రీయాఽవ్యసంభవే కార్యం బాలేన స్థవిరేణ వా,
 శిష్యేణ బంధునా వాఽపిదాసేన భృతకేన వా.70
 బాలవృద్ధాతురాణాం చ సాక్ష్యేషు వదతాం మృషా,
 జానీయాదస్థిరాం వాచముత్సిక్రమనసాం తథా.71

స్త్రీల వ్యవహారాల్లో స్త్రీలే సాక్షులుగా ఉండవలెను. బ్రాహ్మణుల వ్యవహారంలో తోటి బ్రాహ్మణులనే సాక్షులుగానుంచుకొనవలెను. అట్లే ఏ కులాల వారు ఆకులాల వారినే సాక్షులుగా పెట్టుకొనుట మంచిది. ఇంటిలోపల, అరణ్యంలో, మరణసమయంలో వాదప్రతివాదాల సమయంలో కన్నులారచూచినవాడు సాక్షికావచ్చును. ఆయా కులాలవారే అప్పుడు సాక్షికావలెనను నియమములేదు. ఇంటిలోపల జరుగు వాదప్రతివాదాలకు స్త్రీలు కూడ సాక్షులుకావచ్చును. వారు లేనప్పుడు, కూలివాడు ఎవరైనను కన్నులార జూచినవారు సాక్షులు కావచ్చును. బాలురు వృద్ధులు, రోగంతో ఉన్నవారు, అబద్ధం చెప్పువారు తత్తర పడుమనస్సు కలవారు సాక్ష్యమిచ్చునప్పుడు వారి సాక్ష్యంలోని నిజాన్ని వారి ప్రవర్తన, ముఖకవళికలు మొదలైన వాటి ద్వారా గుర్తించవలెను.

సాహసేషు చ నర్యేషు స్త్రేయసంగ్రహణేషు చ,
 వ్యాధండయోశ్చ పారుష్యే న పరీక్షేత సాక్షిణః.72

మనుస్మృతి

ఇల్లు తగలబెట్టుట, దారిదోపిడి చేయుటవంటి సాహసకార్యాలందు. దొంగ తనం, పర స్త్రీలనుంచుకొనుట, తిట్టుట, కొట్టుట వీనియందు సాక్షులను విచారింపవలసిన పనిలేదు.

బహుత్యం పరిగృహ్ణీయా శ్నాక్షిద్యైథే నరాధిపః,
 నమేమ తు గుణోత్కృష్టాన్ గుణిద్యైథే ద్యోజోతమాన్.73
 నమక్షదర్శనాత్సాక్ష్యం శ్రవణామైవ సిద్ధ్యతి,
 తత్ర సత్యం బ్రువన్ సాక్షీ ధర్మార్థాభ్యాం న హీయతే.74
 సాక్షీ దృష్టశ్రుతాదన్యద్యైబ్రువన్నార్యసంసది,
 అవాబ్జరకమభ్యేతి ప్రేత్య స్వర్గాచ్చ హీయతే.75
 యత్రానిబద్ధోఽపీక్షత శృణుయాద్వాపి కించన,
 పృష్టస్తత్రాపి తద్రూపా ద్యథాదృష్టం యథాశ్రుతమ్.76
 ఏకో లుబ్ధస్తు సాక్షీ స్యాదృహ్యభువ్యోఽపి న స్త్రియః,
 స్త్రీబుద్ధేరస్థిరత్యాత్మ దోషైశ్చన్యేఽపి యే వృతాః.77

సాక్షులు వేరు వేరుగా చెప్పినప్పుడు ఎక్కువ మంది చెప్పిన దానిని గ్రహించాలి. సాక్షులందరు ఒకే విధమైన సాక్ష్యాన్నిచ్చినప్పుడు గుణవంతుడు చెప్పిన సాక్ష్యాన్ని గ్రహించాలి. అందరుగుణవంతులైతేద్విజోత్తముని సాక్ష్యాన్ని వాటిలోమిన్నగా తీసికోవాలి. సాక్షి తన కంటితో చూచిన దానిని, చెవులతో విన్న దానిని సాక్ష్యంగా చెప్పవచ్చును. సాక్షి అబద్ధం చెప్పకపోతే ధర్మార్థాలకు దూరం కాదు. సాక్షి సజ్జనులున్న సభయందు అబద్ధాలు చెప్పితే చనిపోయిన తరువాత స్వర్గదూరుడై తలక్రిందులుగా నరకానికి పోతాడు. తన్ను సాక్షిగా పిలువక పోయినా తాను ఆ దుష్కార్యాన్ని కన్నులారా చూచినచో లేక తాను ఆ వృత్తాంతాన్ని స్వయంగా విన్నచో తాను చూచిన దానిని తాను విన్న దానిని పూర్తిగా సభలో నివేదించవలెను. సాక్షులలో స్త్రీకంటె పురుషుడు గొప్పవాడు. లోభంలేని పురుషుడొక్కడైనా పవిత్రులైన అనేక స్త్రీలకంటె గొప్పవాడు. కారణమేమనగా స్త్రీ బుద్ధి స్థిరమైంది కాదు అట్లే వారు అనేక దోషములున్న వారు కాబట్టి పురుషుని సాక్ష్యము చాలా గొప్పది.

స్వభావేనైవ యద్రూయుస్తద్ధాహ్యం వ్యావహారికమ్,
 అతో యదన్యద్యైబ్రూయుర్ధర్మార్థం తదపార్థకమ్.78

సాక్షులు స్వభావసిద్ధంగా భయం మొగమాటం లేక చెప్పిన సాక్ష్యాన్ని మాత్రమే గ్రహించాలి. దానికి విరుద్ధంగా చెప్పిన దాన్ని గ్రహించవద్దు.

సఖాంతస్సాక్షిణః ప్రాప్తావర్తిప్రత్యధినన్నిధౌ,
 ప్రాడ్వివాకోఽనుయుంజీత విధినా తేన సాంత్యయన్.79

ధర్మజ్ఞుడైన ప్రాడ్వివాకుడు (న్యాయ నిర్ణేత) సభలోకి వచ్చి అర్థి ప్రత్యర్థుల దగ్గర సాక్షులతో మంచి మాటలు పలుకుచు ఇట్లు పలుకవలెను.

అష్టమాధ్యాయం

యద్వయోరనయోర్వేత్త కార్యే ఽస్మిన్ చేష్టితం మిథః,
తద్రూత సర్వం సత్యేన యుష్మాకం హ్యత్ర సాక్షితా.80

సత్యం సాక్ష్యే బ్రువన్ సాక్షీ లోకానాన్నితి పుష్కలాన్,
జహవానుత్రమాం కీర్తిం వాగేషా బ్రహ్మపూజితా.81

సాక్ష్యే ఽన్యతం వదన్ పాశైర్భుధ్యతే వారుణైర్భుశమ్,
వివశభతమాజాతీ స్తస్మాత్సాక్ష్యం వదేద్భుతమ్.82

సత్యేన పూయతే సాక్షీ ధర్మస్సత్యేన వర్ధతే,
తస్మాత్సత్యం హి వక్తవ్యం సర్వవర్జేషు సాక్షిభిః.83

అత్యైవ హ్యేత్యనస్సాక్షీ గతిరాత్మా తథాఽఽత్యనః,
మఽవమంస్థాః స్వమాత్మానం నృణాం సాక్షిణముత్తమమ్.84

మన్యంతే వై పాపకృతో న కళిత్సత్యతీతి నః,
తాంస్తు దేవాః ప్రవశ్యంతి స్వస్యైవాంతరపూరుషః.85

ద్యౌర్భూమిరాపో హృదయం చంద్రార్కాగ్నియమానిలాః,
రాత్రిస్సంధ్యే చ ధర్మశ్చ వృత్రజ్ఞాస్సర్వదేహినామ్.86

ఈ కార్యంలో వాదిప్రతివాదులు చేసిన కార్యం మీకు తెలిసిన దానిని తెలిసినట్లు మీరు చెప్పండి. మిమ్ములను వాదిప్రతివాదులిద్దరు సాక్షులుగా కోరినారు. కావున నిజమైన సాక్ష్యం చెప్పవలెను. సాక్షి సత్యమైన విషయాన్ని చెప్తే ఆత్మస్థమైన లోకాలకు పోతాడు. ఈ లోకంలో కూడ గొప్పనైన కీర్తి పొందుతాడు. సత్యమైన మాటను బ్రహ్మదేవుడు కూడ గౌరవిస్తాడు. కావున సత్యాన్ని పలుకుమని చెప్పవలెను. అట్లే అబద్ధపు సాక్ష్యం చెప్తే పరుణపాశాలచే కట్టబడి జలోదర రోగ పీడితుడై నూరు జన్మలు బాధలు పొందుతాడు. కావున సత్యాన్నే పలుకవలెను. సత్యమైన సాక్ష్యం చెప్పినందువల్ల అతడు పవిత్రుడౌతాడు. సత్యవచనం వలన ధర్మం అభివృద్ధి చెందుతుంది. అందువల్ల అన్ని కులాల వారు సాక్ష్యం పలుకునపుడు సత్యాన్నే పలుకవలెను. తాను చేసిన పుణ్య పాపాలకు ఆత్మయే సాక్షి. దీనికి ఆత్మయే దిక్కు. తాము చేసిన కార్యాలకు సాక్షియైన అంతరాత్మను ఎప్పుడు కూడ అవమానించవద్దు. పాప కార్యాలు చేసేవారు తాము చేయు పాప కార్యాలను ఎవ్వరు చూస్తూ లేరని అనుకొంటారు కాని ఆ పాప కార్యాలను దేవతలు, అంతరాత్మ గమనిస్తూనే ఉంటాయి. మనం చేసే పుణ్యాఽపుణ్య కర్మలను భూమ్యాకాశాలు, నీరు, హృదయం, చంద్రుడు, సూర్యుడు, అగ్ని, యముడు, వాయువు, రాత్రి, ఉభయసంధ్యలు, ధర్మ దేవత వీరందరు చూస్తూనే ఉన్నారు.

దేవబ్రాహ్మణసాన్నిధ్యే సాక్ష్యం పృచ్ఛేద్భుతం ద్విజాన్,

ఉదజ్ఞాభాన్ ప్రాజ్ఞాభాన్వ్యా పూర్వాః స్థే వై శుచిశుచిన్ 87

శుచియైన ధర్మ పరీక్షకుడు దేవబ్రాహ్మణుల సమీపంలో శుచియైన సాక్షులను తూర్పు లేక ఉత్తర దిక్కునకు ముఖం పెట్టించి ప్రార్థింపి పూటనే విచారింపవలెను.

బ్రూహీతి బ్రాహ్మణం పృచ్ఛేత్సత్యం బ్రూహీతి పార్థివమ్,
గోబీజకాంచనైర్వైశ్యం శూద్రం సర్వైస్తు పాతకైః 88

బ్రహ్మఘ్నో యే స్మృతా లోకా యే చ స్త్రీబాలహతినః,
మిత్రద్రుహాః కృతఘ్నున్య తే తే న్యుర్భువతో మృషా 89

జన్మప్రభృతి యత్కించిత్పుణ్యం భద్ర త్యయా కృతమ్,
తత్రై సర్వం శునో గవ్యేద్యది బ్రూయా న్నమన్యథా 90

ఏకోఽహమస్మీత్యాత్మానం యత్త్వం కల్యాణ మన్యసే,
నిత్యం స్థిత స్తే హృద్యేష పుణ్యపాపేక్షితా మునిః 91

యమో వైవన్యతో దేవోయన్తవైష హృది స్థితః,
తేన చేదవివాదస్తే మా గంగాం మా కురూన్ గమః 92

సగ్నో ముండః కపాలేన భిక్షార్థే క్షుత్ప్రిపాసితః,
అంధశ్శత్రుకులం గచ్ఛేద్యస్సాక్ష్య మన్యతం వదేత్ 93

అవాక్పిరాస్తమన్యంధే కిల్బిషీ నరకం వ్రజేత్,
యః వ్రత్నం వితథం బ్రూయాత్పుష్టస్సన్ ధర్మ నిశ్చయమ్ 94

అంధో మత్స్యానివాత్నాతి స నరః కంటకైస్సహ,
యో భాషతేఽర్థ వైకల్య మప్రత్యక్షం సఖాం గతః 95

సాక్షులు సాక్ష్యం చెప్పనప్పుడు సాక్షి బ్రాహ్మణుడైనచో అతనిని ధర్మపరీక్షకుడు క్షమము చెప్పమని మాత్రమడుగవలెను. క్షత్రియుని సత్యము చెప్పమని అడుగవలెను. వ్యని నీవబద్ధమాడితే ఆవులు మొదలగువాటిని అవహరించిన పాపము లభిస్తుందని వలెను. ఇక సాక్షి శూద్రుడైనచో నీకు సమస్త పాపాలు సంభవిస్తాయి. కావున సత్యం బకుమని అనవలెను. బ్రహ్మహత్య చేసినవాడు, స్త్రీ బాల హత్యలు చేసినవాడు, మిత్ర హి, కృతఘ్నుడు పొందు లోకాలు నీకు అబద్ధం చెప్పటవల్ల కలుగుతాయి. అట్లే నీవు బద్ధపు సాక్ష్యం చెప్పే పుట్టినప్పటినుండి నీవు చేసిన పుణ్యాలన్నీ నీవు పెంచిన కుక్కకు క్రమిస్తాయని చెప్పవలెను. ఓ పుణ్యాత్ముడా నేనొక్కణ్ణే ఉన్నానని అనుకుంటున్నావు) నీ శరీరంలో నీ పుణ్య పాపాలను గమనిస్తున్న పరమాత్మ కూడ ఉన్నాడన్న విషయాన్ని సువ వద్దని చెప్పవలెను. నీ హృదయంలో ఎల్లప్పుడు యమ ధర్మరాజుండి నీవుచేయు ాలన్నీ గమనిస్తున్నాడుకావున అతనితోధర్మాచరణ విషయంలో నీకు వివాదం లేనిచో గానదిలోమునుగవలసిన అవసరంలేదు కురుక్షేత్రానికి పోవవసరం లేదు. అందువలన ్యనే పల్కుము. అబద్ధమైన సాక్ష్యం చెప్పవాడు దిగంబరుడు, ముండుడై, గ్రుడ్డివాడై, లంలో భిక్షకై శత్రువుల ఇండ్లకు పోవును. అతడు మరణానంతరం తలక్రిందులుగా కానికి పోవును. ఇంకా అతడు గుడ్డివానివలె ముండ్లతోనున్న చేసలు తినును.

యన్య విద్యాన్ హి వదతః క్షత్రజ్ఞో నాభిశంకతే,

తస్యాన్న దేవాః శ్రయాంసం లోకేఽన్యం పురుషం విదుః 96

అష్టమాధ్యాయం

యావత్ బాంధవాన్ యస్మిన్ హంతి సాక్ష్యేఽ నృతం వదన్,

తావత్సంఖ్యయా తస్మిన్ శృణు సౌమ్యనుపూర్వశః 97

సభలో సాక్ష్యం పలుకుతున్నప్పుడు అంతరాత్మ అబద్ధమాడుచున్నట్లు శంకించని వాడు చాలా గొప్పవాడని దేవతలు పలుకుతారు. తాను అబద్ధపు సాక్ష్యం పలికేవాడు ఎందరిని చంపుచున్నాడను విషయాన్ని మీకు వివరిస్తానని భృగు మహర్షి పలికెను.

వంశ వశ్యనృతే హంతి దశ హంతి గవానృతే,

శతమశ్యానృతే హంతి సహస్రం పురుషానృతే, 98

హంతి జాతా నజాతాంశ్చ హిరణ్యార్థే నృతం వదన్,

సర్వం భూమ్యనృతే హంతి మాస్య భూమ్యనృతం వదీః.99

అప్పు భూమివదిత్యాహుః స్త్రీణాం భోగే చ మైథునే,

అభైమ చైవ రత్నైమ సర్వేష్యశృమయేమ చ.100

పశువులకు సంబంధించిన వివాదంలో అబద్ధమాడితే ఐదుగురిని చంపిన పాపాన్ననుభవిస్తాడు, ఆవుకు సంబంధించిన వివాదంలో అబద్ధపు సాక్ష్యంచేస్తే పది మందిని చంపిన పాపాన్ని అనుభవిస్తాడు. గుఱ్ఱం గురించి అబద్ధమాడితే నూరుగురిని చంపిన పాపాన్ని పురుషునికి సంబంధించి అబద్ధపు సాక్ష్యం చెప్తే వేయిమందిని చంపిన పాపానికి గురియౌతాడు. బంగారము గురించి అబద్ధపు సాక్ష్యం చెప్తే పుట్టినవారిని పుట్టబోవు వారిని చంపిన పాపానికి గురియౌతాడు. భూమి విషయమై అబద్ధమాడితే సర్వ ప్రాణి హింసా ఫలితం లభిస్తుంది. కావున భూమి విషయమై అబద్ధమాడరాదు. గంటలు, బావులు మొదలగు నీటి విషయంలో స్త్రీ సంభోగంలో శంఖాలు, ముత్యాలు, వజ్ర వైడూర్యాది సకల రత్న విషయంలోను అబద్ధపు సాక్ష్యం చెప్తే భూమి విషయంలో అబద్ధం చెప్పినట్లు సర్వప్రాణి హింస చేసిన ఫలితం లభిస్తుంది.

ఏతాన్ దోషా నవేక్ష్య త్వం సర్వాననృతభావణే,

యథాశ్రుతం యథాదృష్టం సర్వమేవాంజనా వద.101

అబద్ధం చెప్పడంలో ఇన్ని దోషాలున్నాయి కాబట్టి నీవు చూచిన దానిని నీవు విన్నా దానిని వెంటనే చెప్పుమని న్యాయం నిర్ణయించే ప్రాధ్వివాకుడు పలుకవలెను.

గోరక్షకాన్యాజిజికాం వృథా కారుకుశీలవాన్,

ప్రేష్యాన్ వాఙ్మపికాంశ్చైవ విప్రాన్ శూద్రవదాచరేత్.102

ఆవులమేపుకొనుచు, వర్తకం చేస్తూ, వంట చేస్తూ, శిల్పులుగా, సేవకులుగా ఉంటూ వడ్డీ తీసికొంటూ బ్రతికే బ్రాహ్మణులను శూద్రులను అడిగినట్లే ధర్మాధికారి ప్రశ్న వేయాలి.

తద్యదన్ ధర్మతోఽర్థేమ జానన్నవ్యన్యథా నరః,

న న్యర్థాచ్చృవతే లోకాదైవీం వాచం వదంతి తామ్.103

ఈ క్రింది సమయాల్లో సాక్షి సభలో అబద్ధమాడినప్పటికీ స్వర్గం నుండి భ్రంశం చెందదు. పైగా అతని మాట దేవతలమాటగా గౌరవాన్ని పొందుతుంది.

శుద్రవిప్ క్షత్ర విప్రాణాం యత్రోక్తై భవేద్వధః,

తత్ర వక్తవ్యమన్యతం తద్ధి సత్యాద్విశిష్యతే.104

వాగైవత్యైశ్చ చదుభీర్యజేరంస్తే సరస్వతీమ్,

అన్యత స్త్యైనసస్తస్య కుర్యాణా నిష్పుత్రం పరామ్.105

కూశ్మాండైర్వాపి జాహయాద్భుతమగ్నై యథావిధి,

ఉచిత్ర్యువా వా వారుణ్యా త్ప్రచేనాభేవతేన వా.106

తాను సత్యం పలికితే మరణదండన పడుతుందని నిర్ణయించుకున్న సందర్భంలో సత్యమాడరాదు. అప్పుడు వల్కిన అసత్యం నిజం కంటే చాలా గొప్పది. అట్లు అబద్ధమాడినవారు అసత్య దోష పరిహారార్థం సరస్వతీ దేవతాకమైన మంత్రాలతో సరస్వతీ దేవి గురించి హోమం చేయాలి. యజుర్వేదానికి సంబంధించిన కూష్మాండ మంత్రాలచేత, ఉదుత్తమమను వరుణదేవతాకమైన ఋక్కుతోనూ, జల దేవతాకమైన అపోహిష్ఠామయోభువః అనే మంత్రంతో అగ్నియందాజ్యముతో హోమం చేయాలి.

త్రివక్షాదబ్రువన్ సాక్ష్యమృణాదిమ సరోఽ గదః,

తదృణం ప్రాప్నుయాత్సర్వం దశ ఖంధం చ సర్వతః.107

యస్య దృశ్యేత సప్రాహదుక్తవాక్యస్య సాక్షిణః,

రోగోఽగ్నిర్జ్ఞా తిమరణమృణం దాప్యో దమం చ సః.108

అసాక్షికేమ త్వర్థేమ మిథో వివదమానయోః,

అవిందంతృర్యతస్సత్యం శవధేనాపి లంభయేత్.109

మహర్షిభిశ్చ దేవైశ్చ కార్యార్థం శవథాః కృతాః,

వసిష్ఠశ్చాపి శవధం శేపే సైజవనే నృపే.110

న వృథాశవధం కుర్యాత్సర్వేవ్యర్థే సరో బుధః,

వృథా హి శవధం కుర్యన్ ప్రేత్య చేహ చ నశ్యతి.111

కామినీమ వివాహేమ గవాం భక్ష్యేతథేంద్రనే,

బ్రాహ్మణాభ్యుపవతై చ శవధే నాస్తి పాతకమ్.112

రోగం లేని తన సాక్షిని మూడు వారాలలో సదస్సులో ప్రవేశ పెట్టలేనిచో అప్పటినికొన్న వాడా అప్పునంతయు తిరిగి ఇవ్వాలి. ఇంకా రాజుకు తాను తీసికొన్న అప్పులో పదవ వంతును దండుగగా చెల్లించాలి. అప్పు తీసికొన్నవివాదంలో సాక్ష్యం చెప్పిన ఏడు దినాల్లో సాక్షియొక్క ఇల్లు తగలబడిపోవుట, అతనికి జ్వరం వచ్చుట, అతని జ్ఞాతుల మరణం వంటివి సంభవిస్తే ఆ సాక్షి తప్పుడు సాక్ష్యమిచ్చినందు వలననే ఇటువంటివి సంభవించినవని భావించి అప్పటినికొన్నవానిచే అప్పనిప్పించాలి. రాజుకూడ కొంత భాగాన్ని దండుగగా తీసికొనవచ్చు. సాక్షి లేని సందర్భంలో వాది ప్రతివాదులిద్దరు వాద ప్రతి వాదాలకు

దిగినప్పుడు వారి వారి మాటల వల్ల సత్యమేదో తెలియని సమయంలో ప్రమాణం చేయించి వారి ధనాన్ని వారికిప్పించవలెను. పూర్వం మహర్షులు, దేవతలు సత్యాన్ని నిరూపించటానికి శపథం చేసినారు. వసిష్ఠుడు తన నూరుగురు పుత్రులను చంపినాడని విశ్వమిత్రుడారోపించగా తన పరిశుద్ధిని తెలుపుటకై పిజవనుని కొడుకైన సుదామనుడనే రాజు దగ్గర వసిష్ఠుడు పూర్వం శపథం చేసినాడు. చిన్న చిన్న విషయాలపై అనవసరంగా శపథం చేయకూడదు. వ్యర్థంగా శపథం చేయువాడు ఇహలోకంలో పరలోకంలో కూడ నశిస్తాడు. స్త్రీల విషయంలో, వివాహ విషయంలో, ఆవులకు కావలసిన గడ్డి మొదలగు వాటికై, అగ్ని హోత్రానికి కావలసిన ఇంధనాలకై, బ్రాహ్మణుని రక్షించుటకై అబద్ధపు ప్రమాణం చేసినా దోషమంటడు.

సత్యేన శాపయేద్విప్రం క్షత్రియం వాహనాయుధైః,

గోభిజకాంచనైర్వైశ్యం శూద్రం సర్వైస్తపాతకైః. 113

అగ్నింవాహ రయేదేనమపు బైనం నిమజ్జయేత్,

పుత్రదారస్య వాప్యేనం శిరాని నృర్యయేత్పుథక్. 114

యమిద్ధో న దహత్యగ్ని రాపో నోన్మజ్జయంతి చ,

న చార్తిమృచ్ఛతి క్షిప్రం స జ్ఞేయశ్చపథే శుచిః. 115

వత్సస్య హ్యభిశ తస్య పురా బ్రాత్రా యవీయసా,

నాగ్నిర్దహ హ రోమాపి సత్యేన జగతః సృశః. 116

ప్రమాణం చేయవలసిన సమయంలో బాహ్యుని “ సత్యంగా పలుకుమని”, క్షత్రియునితో “నేనబద్ధమాడితే నా వాహనాయుధాలన్నీ నశిస్తాయని, వైశ్యునితో” “నా గో, ధన ధాన్యాలు నశిస్తాయని”, శూద్రునితో “నాకు సమస్త పాత కాలంటుకుంటాయని” శపథం చేయించాలి. బాగుగా కాలిన ఇనుప గుండును ఏడు రాగి ఆకులపై నుంచి ప్రమాణం చేయించాలి. లేకపోయినచో నీటిలో ముంచి ప్రమాణం చేయించాలి. అదీకానిచో భార్యాపుత్రుల తలలపై విడివిడిగా చేతులు పెట్టించి ప్రమాణం చేయించాలి. ఆ సమయంలో అగ్ని దహింపకపోతే, నీటిలో ముంచినా ఎక్కువ బాధ కలుగకపోతే, తనవారికి రోగాదులు రాకపోతే, ఆ శపథం సరియైందని తెలిసికోవచ్చును. పూర్వం వత్సుడనే మహర్షిని అతని సవతి తమ్ముడు “నీవు బ్రాహ్మణుడవు కావని” నిందింపగా వత్సు మహర్షి అగ్ని ప్రవేశం చేసినాడు. ఐనా అతనినా అగ్ని దహింప లేక పోయింది. ఇట్లు ప్రమాణాలతో మానవుల మాటలలో ఉన్న సత్యాసత్యాలను తెలిసికొనవచ్చును.

యస్మిన్ యస్మిన్ వివాదే తే కౌటసాక్ష్యం కృతం భవేత్,

తత్తత్కార్యం నివర్తత కృతం చావ్యకృతం భవేత్. 117

లోభాన్యోహద్భయౌ నైత్రా త్కామాత్కోదా తత్రైవ చ,

అజ్ఞానాద్బాలభావాప్య సాక్ష్యం వితథమువ్యతే. 118

ఏషామన్యతమే స్థానే యస్సాక్ష్య మన్యతం నదేత్.

తస్య దండవిశేషాం స్తు ప్రవక్ష్యామ్యనుపూర్యశః. 119

వివాదములందు కూట సాక్ష్యం చెప్పితే ఆ విచారం పూర్తి కానిచో చెప్పిన సాక్ష్యాన్ని వదలి వేసి మళ్ళీ ఆ వివాదాన్ని విచారించాలి. లోభంవల్ల, అజ్ఞానం వల్ల, బాలభావంవల్ల జనులు తప్పుడు సాక్ష్యాన్ని పలుకవచ్చును. పై వాటిలో ఒక్కొక్క దానికి వేయాల్సిన శిక్షలను మీకు వివరిస్తానని మహర్షులతో భృగుమహర్షి పలికినాడు.

లోభాత్సహస్రం దండ్యస్తు మోహాత్పూర్వంతు సాహసమ్,
భయాద్వై మధ్యమా దండౌ మైత్రా త్పూర్వం చతుర్థణమ్. 120

కామా ద్దశగుణం పూర్వం క్రోధాత్తు త్రిగుణం పరం ।
అజ్ఞానాత్ ద్వై శతే పూర్ణే బాలిశ్యాచృతమేవతు ॥121

లోభంవల్ల తప్పుడు సాక్ష్యం చెప్పిన వానికి వేయి రెట్లు దండన విధించాలి. మోహం వల్ల చెప్పిన అబద్ధపు సాక్ష్యాన్ని ప్రథమ సాహసం, భయంవల్ల చేసిన దానికి మధ్యమసాహసం, మైత్రీ వల్లచెప్పిన అబద్ధపు సాక్ష్యానికి ప్రథమ సాహసానికి నాలుగురెట్లు దండన విధించాలి. అట్లే కామం వల్ల చేస్తే పది రెట్లు ప్రథమ సాహసాన్ని, క్రోధంవల్ల మూడింతలు ప్రథమ సాహసాన్ని మూర్ఖతవల్ల చేస్తే నూరురెట్లెక్కువ ప్రథమసాహసాన్ని దండనగా విధించాలి.

ఏతనాహః కౌటసాక్ష్యే ప్రోక్తాన్ దండాన్ మనీషిభః,
ధర్మస్యావ్యభిచారార్థ మధర్మ నియమాయ చ 122

ధర్మం లోపించక, అధర్మం నడవకుండా ఉండుటకై అబద్ధపు సాక్ష్యాములు చెప్పిన వారికి పై దండనలను పెద్దలు విధించినారు.

కౌటసాక్ష్యం తు కుర్యాణాంస్త్రీన్యర్థాన్ ధార్మికో నృపః,
ప్రవాసయేద్దండయిత్యా బ్రాహ్మణం తు వివాసయేత్ 123

దశ స్థానాని దండన్య మనుస్వాయంభువోఽబ్రవీత్,
త్రిషు వర్జేషు యాని స్యురక్షతో బ్రాహ్మణో ప్రజేత్ 124

ఉపస్థ ముదరం జివ్యా హస్తే పాదే చ పంచమమ్,
చక్షుర్నాసా చ కర్ణౌ చ ధనం దేహ స్తథైవ చ. 125

ధార్మికుడైన రాజా కూటసాక్ష్యం చెప్పే స్త్రీలకు దండుగ వేసి దేశబహిష్కార శిక్షను విధించాలి. అట్లే కూటసాక్ష్యం చెప్పే బ్రాహ్మణులకు దేశబహిష్కార శిక్షను మాత్రం వేయాలి. క్షత్రియాదులకు శరీర శిక్ష విధించేటప్పుడు పదిస్థానాలందు మాత్రమే కొట్టవలెనని మనువు చెప్పినాడు. బ్రాహ్మణునికి మాత్రం దేశబహిష్కారమే శిక్షగాని శరీరశిక్ష మాత్రం విధించకూడదు. ఉపస్థ, కడుపు, నాలుక, చేతులు, కాళ్ళు, కన్ను, ముక్కు, చెవి, ధనము, దేహము లనునవి పదిస్థానములు.

అనుబంధం పరిజ్ఞాయ దేశకాలౌ చ తత్త్వతః,
సారాపరాధౌ చాలోక్య దండం దండ్యేషు పాతయేత్ 126

అధర్మదండనం లోకే యశోఘ్నం కీర్తినాశనమ్,
అన్యధ్యం చ పరత్రాపి తస్మాత్తత్పరివర్జయేత్ 127

అష్టమాధ్యాయం

అదండ్యాన్ దండయన్రాజా దండ్యాం శ్రై వాప్యదండయన్,

అయశో మహదాప్నోతి నరకం చైవ గచ్ఛతి 128

వాగ్దండం ప్రథమం కుర్యాద్ధిగ్దండం తదనంతరమ్,

తృతీయం ధనదండం తు వధదండమతః పరమ్ 129

వధేనాపి యదా త్యేతాన్ని గ్రహీతుం న శక్నుయాత్

తదైషు నర్యమప్యేతత్ ప్రయుంజీత చతుష్టయమ్ 130

మాటిమాటికి బుద్ధిపూర్వంగాను అపరాధము చేయుట, దేశకాలాలు, అపరాధం చేసిన వాని బలం, ఆతడు చేసిన అపరాధతీవ్రతను, గుర్తించి తప్పులు చేసినవారిని దండించవలెను. అన్యాయంగా దండిస్తే ఇహ, పర లోకములందుకీర్తినశిస్తుంది. వారికి స్వర్గ సుఖం సైతం నశిస్తుంది. కావున తప్పు చేసినట్లు భావించి అన్యాయంగా దండించకూడదు. దండింప తగని వారిని దండిస్తూ దండనకు యోగ్యులైన వారిని దండింపక వదలిపెట్టు రాజు ఇహమున చెడ్డ పేరును పొందుచు పరమున నరకానికి పోవును. సాధారణంగా తప్పు చేసిన వానికి నీవు చేసిన పని మంచిదికాదు, దీనిని మళ్ళీ చేయవద్దని బెదిరిస్తూ వాగ్దండము చేయవలెను. అటు పిమ్మట ధిగ్దండము (చీకొట్టుట) చేయవలెను. అప్పటికి తప్పు చేస్తే కొరడాతో కొట్టుట, అంగముఛేదించుట వంటి శరీర దండమును విధించవలెను. శారీరక దండము చేసినను మాటిమాటికి తప్పులు చేసినచో వాగ్దండాది దండములనన్నిటవిని కలిపి విధించవచ్చును.

లోక సంవ్యవహారార్థం యాన్సంజ్ఞాః ప్రథితా భువి

తామ్రరూప్య సువర్ణానాం తాః ప్రవక్ష్యామ్యశేషతః 131

నాణెములు: రాగి, వెండి, బంగారు నాణెములకు ఏయే పేర్లు లోకమున ప్రసిద్ధి చెందినవో వాటినిన్నిటినీ మీకు తెల్పెదను.

జాలాంతరగతే భానో యత్సూక్ష్మం దృశ్యతే రజః,

ప్రథమం తత్ ప్రమాణానాం త్రనరేణుం ప్రచక్షతే 132

త్రనరేణవోఽష్టావిజ్ఞేయా లిక్షైకా పరిమాణతః,

తా రాజసర్వప స్రీస్ర స్రే త్రయో గౌరసర్వపః 133

సర్వపాష్యద్యనో మధ్యస్త్రియవం త్యేకకృష్ణలమ్,

పంచకృష్ణలకో మాషస్తే సువర్ణస్తు షోడశ 134

వలం సువర్ణాశ్చత్వారః వలని ధరణం దశ,

ద్యే కృష్ణలే నమధృతే విజ్ఞేయో రౌప్య మాషకః 135

తే షోడశ స్వాధరణం పురాణ త్రైవ రాజతః,

కార్పాసణస్తు విజ్ఞేయస్రామికః కర్షకః పణః 136

ధరణాని దశ జ్ఞేయః శతమానస్తు రాజతః,

వతుస్సౌవర్ణికో నిష్కౌ విజ్ఞేయస్తు ప్రమాణతః 137

పజానాం ద్వే శతే సార్థే ప్రథమసాహసః స్మృతః.

మధ్యమ వంచ విజ్ఞేయః సహస్రం త్వేవ బోత్తమః 138

ఇంటిలోనికి సూర్యకిరణాలు ప్రసరిస్తున్నప్పుడు దానిలో కనిపించు సూక్ష్మమైన దుమ్మును త్రసరేణుఅని అంటారు. అది పరిమాణాల్లోకెల్లా మొదట ఎన్నతగింది. ఎనిమిది త్రసరేణువులు కలిసినచో దానిని లిక్త అనిఅంటారు. లిక్తలు మూడు కలిసినచో ఒక రాజ సర్వపము (పెద్ద ఆవగింజ). రాజసర్వపములు మూడు కలిస్తే ఒక గౌరసర్వపము. ఆరు గౌరసర్వపములు కలిస్తే సామాన్యమైన ఒక యవము. మూడు యవములు ఒకగురిగింజ. పది గురిగింజలు ఒక మాసము, పదునారు మాసాలు ఒక సువర్ణం. నాలుగు సువర్ణములు ఒక పలము. నాలుగు పలములు ఒక ధరణం. ఇక రెండు గురిగింజలు వెండి మాసము. పదహారు వెండిమాసములు ఒక ధరణము, దీనికే పురాణమని పేరు. ఇది వెండితో చేయబడింది. రాగితో చేయబడిన కర్ణక పజాన్నే కార్హపణమని కూడ అంటారు. కార్హికం రెండుపలాలుంటాయి. పది రాజత ధరణాలు రాజతశతమాసమనబడును. నాలుగు సువర్ణాలు నిష్కమౌతుంది. రెండువందల యాభై పణాలు ప్రథమసాహసమని, ఐదువందల పణాలు మధ్యమసాహసమని, వేయి పణాలు ఉత్తమ సాహసమని పిలుస్తారు. పణం అనగా రూక .

ఋణే దేయే ప్రతిజ్ఞాతే వంచకం శతమర్హతి,

అపహ్ననే తద్విగుణం తన్మనోరనుశాసనమ్ 139

తానుఅప్పివ్వవలసిన విషయాన్ని అప్పు తీసికున్నవాడు ఒప్పుకున్న సందర్భంలో నూటికైదు పణములు దండుగ చెల్లింపవలెను. లేక తానప్పుతీసికున్నప్పటికి తీసికొనలేదని అబద్ధమాడినచో నూటికి పదిపణముల దండుగ విధించవలెను.

వసిష్ఠవిహితాం వృద్ధిం సృజేద్వి త్రవివర్ధినిమ్

అశీతిభాగం గృహ్ణాయా న్నాసాద్యాధ్యక్షఃశతే 140

ద్వికం శతం వా గృహ్ణాయా తృతాం ధర్మమనుస్మరన్,

ద్వికం శతం వా గృహ్ణానో న భవత్యర్హకల్పిషీ, 141

ద్వికం త్రికం చతుష్కం చ వంచకం చ శతం సమమ్,

మాసస్య వృద్ధిం గృహ్ణాయాద్యర్థానామనుపూర్వశః 142

వడ్డీ :

వడ్డీ వ్యాపారము చేయువాడు వసిష్ఠమహర్షి ఏర్పరచినపద్ధతిలో వడ్డీని తీసికొని తన ధనాన్ని పెంపొందించుకొనవలెను. సాధారణంగా వడ్డీ నెలకొకమారు తీసికొనవలెను. అది నూటికి పణము మొదలగు వాటిలో ఎనభైవంతు అనగా నెలకు ఒకటింబావు వడ్డీ తీసికొనవలెను. ఒక్కొక్కప్పుడు నూటికి రెండు చొప్పున వడ్డీ కూడ తీసికొన వచ్చును. నూటికి రెండు చొప్పున వడ్డీ తీసికొనువాడు అధిక వడ్డీ తీసికొన్నప్పటికి పాపికానేరడు. ఒక్కొక్కప్పుడు బ్రాహ్మణ క్షత్రియ, వైశ్య, శూద్రులనుండి వరుసగా నూటికి రెండు, మూడు, నాలుగు, ఐదు కూడ తీసికొనవచ్చును.

అష్టమాధ్యాయం

న త్యేవాధౌ సోపకారే కౌసీదీం వృద్ధిమాప్పుయాత్,

న చాధేః కాలసంరోధాన్నిసర్గోస్తే న విక్రయః 143

న భోక్తవ్యో బలాదాధిర్భుంజానో వృద్ధిముత్సుజేత్,

మూల్యేన తోషయేద్యైనమాధిస్తేనోఽన్యథా భవేత్. 144

అధిశ్చోపనిధిశ్చభౌ న కాలాత్యయమర్హతః,

అవహర్యో భవేతాం తౌ దీర్ఘ కాలమవస్థితౌ 145

సంప్రీత్యా భుజ్యమానాని న నశ్యంతి కదాచన,

ధేనుదుష్టో వహన్నశ్యో యశ్చ దమ్యః ప్రయుజ్యతే 146

యత్కించిద్దశవర్షాదీ సన్నిధౌ ప్రేక్షతే ధనీ

భుజ్యమానం పరైస్తూర్ణ్ణిం న న తల్లబ్ధుమర్హతి 147

అజడశ్చేదపోగంధో విషయే చాన్య భుజ్యతే,

భగ్నం తద్యవహరేణ భోక్తా తద్రవ్యమర్హతి 148

అధిస్సీమా బాలధనం నిక్షేపోపనిధిః స్త్రీయః,

రాజన్యం శ్రోత్రియన్యం చ న భోగేన ప్రణశ్యతి 149

యస్మామినాననుజ్ఞాతమాధిం భుజ్యే వివక్షణః,

తేనార్థవృద్ధిర్లోక్తవ్యా తన్య భోగన్య నిష్ఫులిః 150

భూమి, గోవులు మొదలగు వాటిని తాకట్టు పెట్టుకొని ధనాన్ని ఆపపు ఇచ్చినచో ఆ ధనంపై వడ్డీ తీసికొనరాదు. ఆ వస్తువులను చాలా కాలముంచినా వాటిని ఇంకొకరికిచ్చుటగాని అమ్ముటగాని చేయకూడదు. తన దగ్గర కుదువపెట్టబడ్డ సొమ్ములను బలవంతంగా అనుభవించరాదు. అట్లనుభవిస్తున్నప్పుడు వడ్డీ తీసికొనరాదు. కుదువబెట్టిన సొమ్మును తాను అనుభవిస్తున్నప్పుడు చెడిపోయినచో ఆ వస్తువుయొక్క విలువను స్వంతదారునకివ్వవలెను. లేనిచో ఆతడు దొంగ అనబడుతాడు. సాధారణంగా కుదువబెట్టిన వస్తువులను కొంతకాలమే ఉంచుకొనవలెను. అవి చాలా కాలమున్నా తిరిగి యజమానికి వాటిని ఇచ్చి వేయవలసిందే. అనుభవనిమిత్తమివ్వబడిన ఆవు, గుఱ్ఱం, ఆబొతు మొదలగునవెన్నడూ అనుభవించేవానికి స్వంతం కాజాలవు. తాకట్టు పెట్టిన వస్తువును యజమాని, దగ్గరలో ఉండికూడ పది సంవత్సరాల వరకు విడిపించుకొనలేకపోతే యజమాని తన వస్తువుపై అధికారాన్ని కోల్పోతున్నాడు ఆ యజమాని వెఱ్ఱివాడు, పదునారేండ్ల వయస్సుకు తక్కువ ఉన్నవాడు కాకపోతే, తన సొమ్మును తాకట్టు పెట్టుకున్న వాడు అనుభవిస్తున్నా విడిపించుకొనక పోయినచో అది తాకట్టు పెట్టుకొన్నవాని స్వంతమౌతుంది. కాని కుదువ బెట్టిన సొత్తు, బాలుర సొత్తు, లెక్కపెట్టి ఇచ్చిన సొత్తు, లెక్క పెట్టక ఇచ్చిన సొత్తు, సేవికలు, రాజధనం, శ్రోత్రియుని ధనం, ఇతరులకు తాకట్టు పెట్టి ఎన్ని సంవత్సరాలైనను మరల అడిగినప్పుడు ఇచ్చివేయవలెను. యజమాని యొక్క అనుజ్ఞ లేక తన దగ్గర తాకట్టు పెట్టబడ్డ వస్తువులననుభవించేవాడు ప్రాయశ్చిత్తంగా సగము వడ్డీని

వదులుకొ వలెను. యజమాని అనుజ్ఞలేక తానే స్వయంగా వాటిని అనుభవిస్తే తా చేసిన పాపకర్మకు ప్రాయశ్చిత్తంగా వడ్డీనేమాత్రం తీసికోరాదు.

కుసీదవృద్ధి ద్వైగుణ్యం నాత్యేతి సకృదాహృతా, ^
ధాన్యే సదే లవే వాహ్యే నాతిక్రమతి పంచతామ్ 151

కృతానుసారాదధికా వ్యతిరిక్తా న సిద్ధ్యతి,
కుసీదపథమాహుస్తం పంచకం శతమర్దతి. 152
నాతిసాంవత్సరీం వృద్ధిం న బాదృష్టాం పునర్దరేత్,
చక్రవృద్ధిః కాలవృద్ధిః కారితా కాయీకా చ యా 153

ధనాన్ని వడ్డీకి తీసికొంటే దాని పై వడ్డీ రెండింతల కంటే మించగూడదు. ధాన్యము: పండ్లు కాయలు ఎడ్లు మొదలైనవి ఐదురెట్లు కంటే మించరాదు. నెలకింతయని నిర్ణయించు: వడ్డీ ఐదురెట్లుకంటే మించ కూడదు. నెలకో, రెండు నెలలకో, మూడునెలలకో, సంవత్సరానికో వడ్డీని లెక్కకట్టి తీసికొనవలెను. సంత్సరం దాటి లెక్కకట్టి వడ్డీని తీసికొనరాదు. శాస్త్రంల చెప్పిన దానికంటే ఎక్కువ వడ్డీని తీసికొనరాదు. వడ్డీ చక్రవృద్ధి కాల వృద్ధి, కారిత, కాయీ! అని నాలుగు విధాలుగా ఉంటుంది. చక్రవృద్ధియనగా వడ్డీ పై వడ్డీ కట్టుట. నెలకింఁ దినమున కింతయని నూటికి రెండింటికంటేక్కువగా వడ్డీకట్టుట కాలవృద్ధి అప్పుతీసికొన్నవాడు అప్పు ఇచ్చినవాని బాధసహింపక వడ్డీ రేటును పెంచుట కారిత వృద్ధి వడ్డీకి బదులుగా దేహశ్రమచేయునట్లు ఒప్పందం చేసికొనుట కాయవృద్ధి.

ఋణం దాతు మశక్తో యః కర్తుమిచ్ఛేత్సునః క్రియామ్,
స దత్యా నిర్జితాం వృద్ధిం కరణం పరివర్తయేత్ 154
అదర్భయిత్వా తత్రైవ హిరణ్యం పరివర్తయేత్,
యావతీ సంభవేద్బ్రుద్ధిస్తాపతీం దాతుమర్దతి 155

అప్పును తీసికొన్నవాడు తీసుకొన్న అప్పును తగు సమయంలో తీర్చలేని పక్షంలో అప్పునిచ్చినవాడు తనకు రావలసిన వడ్డీని తీసికొని, అప్పు వత్రాన్ని తిరిగి వ్రాయించుకొనవలెను. అప్పు తీసికొన్నవాడా సమయంలో వడ్డీని కూడ కట్టలేకపోతే ఋణ దాత తనకు రావలసిన వడ్డీని కలిపి మళ్ళీ పత్రం వ్రాయించుకొవాలి.

చక్రవృద్ధిం సమారూఢో దేశ కాలవ్యవస్థితః,
అతిక్రామన్ దేశకాలౌ న శతృలమవాప్నుయాత్ 156

ఈ వస్తువును ఇంత దూరము తీసికొని (మోసికొని) పోయినచో ఇంత ధనమునియ్యవలెనను దేశ వ్యవస్థను, ఇంతకాలము పని చేస్తే ఇంతధనమివ్వ వలెనని ఒప్పందం చేసికొని ఆ ఒప్పందాన్ని తప్పితే ఒప్పందానికి తగినంత ధనమివ్వవలసిన అవసరం లేదు.

సముద్రయానకుశలా దేశకాలార్థదర్శినః,
స్థావయంతి తు యాం వృద్ధిం సా తత్రాధిగమం వ్రతి 157

అష్టమాధ్యాయం

ఎల్లప్పుడు సముద్రమార్గంలో బోవువారు, ఎల్లప్పుడు భూమార్గంలో బోవువారు, ఇంత బరువును, ఇంతకాలం ఇంత దూరం వరకు తీసికొని పోతే ఇంతకూలి తీసికొనదగునని తెలిసిన వర్తకులే కూలిని నిర్ణయింపగలరు. ఆ విషయంలో వారే ప్రమాణం.

యో యస్య ప్రతిభూప్తి శ్చేద్యరూపాయేహ మానవః,

అదర్శయన్ న తం తస్య ప్రయచ్ఛేత్స్య ధనాదృణమ్ 158

ప్రాతిభావ్యం వృధాదానమాంక్షికం సౌరికం చ యత్,

దండుశుల్కావశేషం చ న పుత్రో దాతుమర్హతి. 159

దర్శనప్రాతిభావ్యే తు విధిస్స్యాత్సూర్యబోధితః,

దానప్రతిభువి ప్రేతే దాయాదానపి దాపయేత్ 160

అప్పిచ్చు సమయంలో ఎవడైతే మధ్యవర్తిగా ఉంటాడో అప్పుతీసికొన్నవారు అప్పును సకాలంలో చెల్లించక కనిపించకపోయినా ఆ మధ్యవర్తి అప్పు ధనాన్ని ఇచ్చుకో వలెను. మధ్యవర్తిగా ఉండి ఒప్పుకొన్న ధనానికి, పందెం మొదలైన వాటిలో ఇత్తునని ఒప్పుకున్న ధనానికి, జూదం మద్యానికై ఇవ్వవలసిన ధనానికి, సుంకం ఓలి నిమిత్తం ఇవ్వవలసిన ధనానికి, పుత్రుడు బాధ్యుడు కాడు. మధ్యం విషయంలో తండ్రి మధ్య వర్తియైతే దానికి పుత్రుడు బాధ్యుడు కాడు. కాని తండ్రి చనిపోయినప్పుడు పుత్రుడు బాధ్యతవహింపవలసియుంటుంది.

అదాతరి పునర్దాతా విజ్ఞాత ప్రకృతావృణమ్,

పశ్చాత్ప్రతిభువి ప్రేతే పరీస్సేత్కేనహేతునా. 161

నిరాదిష్టధనశ్చేత్తు ప్రతిభూః స్వాదలంధనః,

స్వధనాదేవ తద్ధద్యాన్నిరాదిష్ట ఇతి స్థితిః 162

అప్పుపడినవాడు లేక మధ్యస్థుడు అప్పు చెల్లించకపోతే ఈ లోగా మధ్యస్థుడుకూడ చనిపోతే అతని పుత్రుడా ధనాన్ని చెల్లించాలి.

మత్తేన్మత్తారాద్యధీనైర్పాలేన స్థవిరేణ వా,

అనంబంధకృతశ్చైవ వ్యవహారో న సిద్ధ్యతి 163

నత్యా న భాషా భవతి యద్యపి స్వాత్ ప్రతిస్థితా,

బహిశ్చేద్భావ్యతే ధర్మాన్నియతాద్వావహరికాత్ 164

మత్తుడు, ఉన్మత్తుడు, రోగి, బాలుడు, వృద్ధుడు వీరితోను, సంబంధం లేనివారితోను చేయబడిన వ్యవహారం చెల్లదు. నియతమైన వాడుకకంటే, వ్యవహార సంబంధమైన ధర్మంకంటే భిన్నంగా పత్రం వ్రాసి కొంటే అది చెల్లనేరదు. మోసంతో చేయు విక్రయం, దానం, ప్రతి గ్రహాదుల్లో ఎచ్చటైనైన మోసం కనబడితే ఆ వ్యవహారం చెల్లబోదు.

యోగాధమనవిక్రీతం యోగదాన స్రతి గ్రహమ్,

యత్ర వాప్యవధిం పశ్యే తత్సర్వం వినివర్తయేత్ 165

మనుస్మృతి

గ్రహీతా యది నష్టః స్వాత్మకుంబార్థే కృతో వ్యయః,
దాతవ్యం బాంధవై స్తత్స్వాత్ ప్రవిభక్తైరపి స్యతః, 166
కుటుంబార్థేఽ ధ్యధీనోఽ పి వ్యవహారం యమాచరేత్,
స్వదేశే వా విదేశే వా తం జ్ఞాయాన్న విచాలయేత్ 167
బలాద్ధత్తం బలాద్భుక్తం బలద్యచ్ఛాపిలేభితమ్,
సర్వానేతాన్ బలకృతానకృతాన్యనురబ్రవీత్ 168

అప్పు తీసి కొన్నవాడు ఆ ధనాన్ని తనకుటుంబ సభ్యులకై వ్యయం చేస్తే అప్పు తీసికొన్నవాడు చనిపోయిన సమయంలో ఆ కుటుంబ సభ్యులు విడిపోయినా, కలసి ఉన్నా అందరు ఆ అప్పును చెల్లించాలి. యజమాని స్వదేశంలోనే ఇంకొక చోట ఉన్నప్పుడు లేదా విదేశంలో ఉన్నప్పుడు ఆ యజమాని కుటుంబానికై సేవకుడు అప్పుచేస్తే అప్పును యజమానే తీర్చాలి. బలవంతంగా దానం చేయబడింది. బలవంతంగా అనుభవించబడింది. బలవంతంగా వ్రాయించుకొన్నది మొదలైనవన్ని కూడ చెల్లబోవు.

త్రయః పరార్థే క్షీణ్యంతి సాక్షిణః ప్రతిభూః కులమ్,
చత్వారస్తావచీయంతే విప్ర ఆధ్యో వణిక్ సృపః 169

సాక్షులు, జామీనిచ్చినవాడు, ధర్మార్థవ్యవహారాలు చూచు అధికారి ఈ ముగ్గురు ఇతరుల గురించి కష్టపడుతారు. అట్లే బ్రాహ్మణుడు, (ధనఫలమునిచ్చిన) ఋణ ద్రవ్యమిచ్చే ధనికుడు, విక్రయించు వైశ్యుడు, వ్యవహారాన్ని పరిష్కరించు రాజు ఈ నలుగురు ధనాన్ని సంపాదించుకుంటారు.

అనాదేయం నాదదీత పరిక్షీణేఽపి పార్శవః,
న బాదేయం నమృద్ధేఽపి సూక్ష్మమవ్యర్థముత్పృజేత్ 170
అనాదేయస్య బాదానాదాదేయస్య చ వర్తనాత్,
దౌర్బల్యం ఖ్యావ్యతే రాజ్ఞః స ప్రేత్యేహ చ నశ్యతి 171

రాజు దగ్గర ధనం లేకున్నా తాను తీసికో కూడని ధనాన్ని ఎప్పుడు తీసికొన వద్దు. అట్లే తాను ధనవంతుడైనా తాను తీసికొనవలసిన ధనాన్ని ఎప్పుడు వదులుకోరాదు. రాజు తాను తీసికొనకూడని ధనాన్ని తీసికొని, తీసికొన వలసిన ధనాన్ని వదులుకుంటే అది అతని దౌర్బల్యాన్ని చూపిస్తుంది. అట్టిరాజు ఇహలోకంలో కీర్తిని కొల్పోతాడు. పై లోకంలో సుఖాన్ని పొందలేడు.

స్వాదానాద్యర్థ సంసర్గాద్దుర్బలానాం చ రక్షణాత్,
బలం సంజాయతే రాజ్ఞః స ప్రేత్యేహ చ వర్తతే 172
తస్మాద్యమ ఇవ స్వామీ న్యయం హిత్వా ప్రియాప్రియే,
వర్తేత యామ్యయా వృత్త్యా జితక్రోధో జితేంద్రియః 173
యస్త్యధర్మేణ కార్యాణి మోహాత్కుర్యాన్నరాధిపః
అచిరాత్తం దురాత్మానం పశే కురూంతి శతవః 174

అష్టమాధ్యాయం

కామక్రోధౌ తు సంయమ్య యోఽర్థాన్ ధర్మేణ పశ్యతి,
ప్రజా నైమనువర్తంతే సముద్రమివ సింధవః, 175

తన ధనాన్ని తనకు తిరిగి ఇప్పించుటవల్ల, వర్ణసంకరం కానీయనందువల్ల, దుర్బలులను రక్షించుటవల్ల, రాజు సమర్థుడని పేరుపొందుతున్నాడు. ఆ విధంగా చేసిన రాజుకు ఇహపరసౌఖ్యాలు కలుగుతాయి. అందువల్ల రాజైనవాడు యమధర్మరాజువలె తన ఇష్టానిష్టాలను తానే త్యజించి తనకోపాన్నణచుకొని, జితేంద్రియుడై సమబుద్ధికలిగియుండాల్సి. లోభాదులవల్ల అధర్మకార్యాలు చేసే రాజును, శత్రువులు వశపరచుకొంటారు. కామక్రోధములను నియమించుకొని ధర్మంగా రాజకార్యాలను నిర్వహించు రాజును సముద్రాన్ని నదులు ఆశ్రయించి నట్లు ప్రజలెల్లప్పుడు ఆశ్రయించుకొనియుంటారు.

యస్మాథయంతం ఛందేన వేదయేథనికం నృపే,
స రాజ్ఞా తచ్చతుర్భాగం దాప్యస్తస్య ష తద్ధనమ్ 176
కర్మణాపి సమం కుర్యా ధనికాయాథమర్థికః
సమోఽపకృష్టజాతిస్తు దద్యాచ్ఛ్రేయాంస్తు తచ్చనైః 177

అప్పు తీసికొని వడ్డీని వసూలు చేస్తున్నా రాజు దగ్గర ఫిర్యాదు చేస్తే అప్పు తీసుకున్నవాని దగ్గరినుండి ఆధనాన్నంతా ఇప్పించి ఇంకొక నాలుగవ వంతు ధనాన్ని రాజు దండుగగా స్వీకరించాలి. అప్పు తీసుకున్నవాడు తాను తీసుకొన్న అప్పును తిరిగి చెల్లించలేనిచో అప్పిచ్చిన వాని ఇంటిలో సేవకుడుగా పనిచేసియైన అప్పును తీర్చుకొనవలెను. సేవకావృత్తి చేయలేని వాడు మెల్ల మెల్లగా ఆ అప్పును తీర్చుకోవలెను.

అనేన విధినా రాజా మిథో వివదతాం నృజామ్,
సాక్షి ప్రత్యయసిద్ధాని కార్యాణి సమతాం నయేత్. 178

అప్పు విషయమై ఒకరితో నొకరు వివాదం పెట్టుకుంటున్నప్పుడు రాజు ఈ విధంగా సాక్షులు మొదలగువారిని విచారించి వారి వివాదాలను తొలగిస్తూ కార్యాలను చక్కబెట్టాలి

కులజే వృత్తసంపన్నే ధర్మజ్ఞే సత్యవాదిని,
మహాపక్షే ధనిన్యర్యే విక్షేపం నిక్షిపేద్దుధః 179
యో యథా నిక్షిపేద్ధస్తే యమర్థం యస్య మానవః,
స తథైవ గ్రహీతవ్యో యథా దాయస్తథా గ్రహః 180
యో నిక్షేపం యాచ్యమానో నిక్షేపుర్న ప్రయచ్ఛతి,
సయాచ్యః ప్రాడ్యివాకేన తన్నిక్షేపురసన్నిధౌ. 181

సత్కులంలో పుట్టిన వాడు, సదాచార సంపన్నుడు, ధర్మమెరిగినవాడు, సత్యాన్ని పలికేవాడు, గొప్పకుటుంబం కలిగి, కపటం లేని ధనవంతుని ఇంట ధనాన్ని గాని వస్తువులను గాని దాచిపెట్టవలెను. తన దగ్గర దాచి పెట్టిన దాన్ని అతడు యజమానికి యథాతథంగా అప్పగించాలి. తాను దాచిన దానిని ఎన్నిమార్లడిగానా దాచిపెట్టుకున్నవాడు ఇవ్వనిరాకరిస్తే

న్యాయాధికారి ధనం మొదలైన వాటిని దాచినవాడు లేనప్పుడు దాచిపెట్టుకున్నవాణ్ణి ఇట్ల ప్రశ్నవేయాలి.

సాక్ష్యాభావే ప్రణీధిభిర్వయోరూప సమన్వితైః,
అపదేశైశ్చ నన్యుస్య హిరణ్యం తస్య తత్త్వతః 182

న యది ప్రతిపద్యేత యథాన్యస్తం యథాకృతమ్,
న తత్ర విద్యతే కించిద్యత్పరైరభియుజ్యతే 183

తేషాం న దద్యాద్యది తు తద్ధిరణ్యం యథావిధి,
ఉభౌ నిగృహ్య దాప్య స్వాదితి ధర్మస్య ధారణా 184

నిక్షేపాపనిధీ నిత్యం న దేయౌ ప్రత్యనంతరే,
నశ్యతో వినిపాతే తాపనిపాతే త్వనాశినౌ 185

స్వయమేవ తు యో దద్యాన్పుతస్య ప్రత్యనంతరే,
న స రాజ్ఞా నియోక్తవ్యో న నిక్షేప్తశ్చ బంధుభిః 186

అచృలేనైన చాన్యిచ్ఛేతమర్థం ప్రీతి పూర్యకమ్,
విచార్య తస్య వా వృత్తం సామైవ పరిశోధయేత్ 187

నిక్షేపేష్యేషు సర్వేషు విధిస్యాత్పరిసాధనే,
సముద్రే నాప్పుయాత్కించిద్యది తస్మాన్న సంహరేత్ 188

ధనం మొదలైనవాటిని దాచినట్లు సాక్షులు లేకపోతే తన సేవకులతో కొంతధనం అతని వద్ద దాచిపెట్టి తిరిగి ఇమ్మని అడిగించినప్పుడు ఆధనాన్ని ఇస్తే ఫిర్యాదు చేసినవానిదే తప్పని నిర్ణయించాలి. లేక తన సేవకులకా ధనాన్ని ఇవ్వకపోతే తన సేవకులు దాచిపెట్టిన ధనాన్ని, ఇంతకుముందు దాచి పెట్టినధనాన్ని రెంటిని తీసికొని మొదటి వాని ధనాన్ని అతనికిచ్చి ధనం దాచిపెట్టుకొన్నవానిని శిక్షించాలి. తన దగ్గర దాచిపెట్టిన సొత్తును దాచి పెట్టిన వానికి మాత్రమే ఇవ్వాలి. అతని బంధువులకు గాని పుత్రులకు గాని ఇవ్వకూడదు. ఆ విధంగా బంధుపుత్రులకిస్తే ఆ సొత్తు నశించి పోవచ్చు. కావున వాటిని ఇతరులకివ్వరాదు. ధనం మొదలైనవి దాచినవాడుచనిపోతే వాటిని చనిపోయినవాని కొడుకులు మొదలైనవారికి తాను స్వయంగా అందచేయాలి. ఆ సమయంలో ధనం దాచుకొన్న వానిపై అతని పుత్రులు గాని, బంధువులు గాని రాజు దగ్గర అభియోగం చేయకూడదు. ఒకవేళ బంధువులతనిపై తమకు తక్కువ ధనం ఇచ్చినాడని అభియోగం చేస్తే అతణ్ణి మంచి మాటలతో గాని అతని నడకవల్లగాని ఆ విషయాన్ని తెలిసికొని మంచిమాటలతో దగ్గర దాచిపెట్ట బడ్డ వస్తువునంతా అప్పగించేటట్లు చేయాలి. నిక్షేపాల విషయంలో ఈ విధంగా వాటిని సాధించాలి. అట్లే ముద్రలు చెడిపోయిన ధనమంతా యజమానికి అప్పగిస్తే ధనం దాచిపెట్టుకొన్న వానిపై ఎట్టి అభియోగం పెట్టవద్దు.

చారైర్భృతం జలేనోధమగ్నినా దగ్ధ మేవ వా,
న దద్యాద్యది తస్మాత్స న సంహరతి కింపన 189

అష్టమాధ్యాయం

నిక్షేపాన్ని దొంగలెత్తుకొని పోయినా నీటిలో కొట్టుకొని పోయినా, అగ్ని దగ్ధమై నిక్షేపందాచుకొన్నవాడు దానిలోనుండి ఏ మాత్రం ధనం దొంగతనం చేయకపోదాచినవానికేమి చెల్లింపనక్కరలేదు.

నిక్షేపస్యాపహరారమనిక్షేపారమేవ చ,
సర్వైరుపాయైరన్యిచ్చేభృపథైశ్చైవ వైదికైః 190
యో నిక్షేపం నార్చయతి యశ్చానిక్షిప్య యావతే,
తావథ్ చారవచ్ఛాస్యా దాప్యో వా తత్సమం దమమ్ 191
నిక్షేపస్యాపహరారం తత్సమం దాపయేద్దమమ్,
తథోపనిధిహరారమవిశేషేణ పార్థివః, 192

తన దగ్గర దాచిన ధనాన్నపహరించిన వానిని దాచకుండగనే దాచినట్లు అబద్ధ చెప్పి వానిని రాజు ప్రమాణం మొదలైన అనేక విధాలైన ఉపాయాలతో తెలిసికొనవలెనవారి తప్పును పూర్తిగా గ్రహించిన తరువాత వారిని దొంగను శిక్షించినట్లు శిక్షించాలి పై వారు చెప్పిన నిక్షేప ధనానికి సమానంగా దండుగ విధించాలి. మొదటిసారి మాత్రమే నిక్షేపాహరిస్తే, దండుగ మాత్రం విధించాలి.

ఉపధాభిశ్చ యః కశ్చిత్పరద్రవ్యం హరేన్నరః,
ససహాయస్య హంతవ్యః ప్రకాశం వివిధైర్వృద్ధైః 193

ఏదోపేరు చెప్పి లంచం తీసికొనువానిని అతని పరివారాన్ని కఠినంగా బహిరంగంగా శిక్షించాలి

నిక్షేపో యః కృతో యేన యావాంశ్చ కులసన్నిధౌ
తావానేవస విజ్ఞేయో విబ్రువన్ దండమర్హతి 194
మిథో దాయః కృతో యేన గృహీతో మిథ ఏవ వా,
మిథ ఏవ ప్రదాతవ్యో యథా దాయ స్తథా గ్రహః 195

ఎంతటి పరిమాణమున్న నిక్షేపాన్ని సాక్షుల ముందు ఇస్తే నిక్షేపాన్నుంచుకొన్నవాడ సైతం ఆ సాక్షుల ముందరనే అదే పరిమాణమున్న నిక్షేపాన్ని తిరిగి అప్పగించాలి. రహస్యంగా నిక్షేపాన్ని దాచిపెట్టినచో నిక్షేపాన్ని తన దగ్గర నుంచుకొన్న వాడా నిక్షేపాన్ని రహస్యంగానే తిరిగి ఇచ్చివేయాలి.

నిక్షిప్తస్య ధనస్యైవం ప్రీత్యేవనిహితస్యచ,
రాజా వినిర్ణయం కుర్యాదక్షిణ్య స్త్వాసధారిణమ్, 196

ఈ విధంగా ముద్రవేసికాని, వేయకకాని దాచిపెట్టిన నిక్షేపం గురించి వివాదమేర్పడితే రాజు నిక్షేపాన్ని తన దగ్గర ఉంచుకొన్నవానిని నొప్పింపక యజమానికి దానినిఇప్పించాలి.

విక్రీణీతే పరస్య స్యం యో స్వామీ స్వామ్యనమ్మతః,
న తం నయేత సాక్ష్యం తుస్తేనమస్తేనమానినమ్ 197

మనుస్మృతి

అవహార్యో భవేన్నైవ సాన్యయః షట్ శతం దమమ్
నిరన్యయోఽ నపనరః ప్రాప్తస్యా చ్చౌరకిల్బిషమ్ 198
అస్యామినా కృతో యస్తు దాయో విక్రయ ఏవ వా,
అకృతస్య తు విజ్ఞేయో వ్యవహారే యథాస్థితిః 199
సంభోగో దృశ్యతే యత్ర న దృశ్యేతాగమః క్వచిత్,
అగమః కారణం తత్ర న సంభోగ ఇతి స్థితిః. 200

తనదే ఆ వస్తువని నమ్మబలికి ఇతరుల వస్తువుల నమ్మువాడు తనను దొంగగా భావించడు. అట్టి దొంగను సాక్ష్యం లేకుండ శిక్షింపవచ్చును ఇట్లు ఇతరుల వస్తువులనమ్ముకొనేవానికి సంసారమున్న పక్షంలో మొదటి పర్యాయం దయతలచి ఆరువందల రూకలను దండుగగా విధించాలి. అమ్మిన వానికి సంసారలంపటము లేనిచో దొంగకు విధించే శిక్షను విధించాలి. అట్లే యజమానిగాని వాడు ఇతరుల వస్తువులనమ్మినచో ఆ వ్యవహారం జరుగనట్లే భావించవలెను. క్రయవిక్రయపత్రాలేవి లేకుండ అనుభవిస్తూ ఉంటే ఆనాటి క్రయవిక్రయములు జరుగనట్లే భావింపవలెను.

విక్రయాద్యో ధనం కేచిద్భుష్టీయాత్కులనన్నిధౌ,
క్రయేణ న విశుద్ధం హి న్యాయతో లభతే ధనమ్ 201

కమీషన్:-

ఇతరుల వస్తువులను అమ్మి, అమ్మిన దానిలో కొంత భాగమును ఇతర వర్తకుల సమీపంలోనే ఉంచి, తరువాత అమ్మిన వెలను యజమానికిచ్చినచో అతడు పరిశుద్ధుడగును. తనకు న్యాయముగా రావలసిన ధనాన్ని మాత్రం తీసికోవచ్చును.

అథ మూలమనాహర్య ప్రకాశక్రయశోధితః,
అధండ్యో మువ్యతే రాజ్ఞా నాస్థికో లభతే ధనమ్.202

ఒక వస్తువును బహిరంగప్రదేశములందమ్మి వాడు విదేశాలకు పోయినా చనిపోయినా యజమాని కొన్న వానిపై రాజు దగ్గరకు వివాదానికి వెళ్ళ వీలులేదు. కానిచో మూల్యమిచ్చి తన వస్తువును తాను తీసికొనవచ్చును.

నాన్యదన్యేన సంస్పృష్టరూపం విక్రయమర్హతి,
న చాసారం న చ న్యూనం న దూరేణ తిరోహతమ్.203

కల్తీచేయుట:-

ఒక వస్తువును మరియొక వస్తువుతో కలిపి అమ్ముటకు వీలులేదు. అట్లే పనికి రాని వస్తువును, తూనికలో తక్కువచేసి దూరంలో ఉన్న వస్తువును రంగు మార్చి అమ్మురాదు. ఈ విధంగా అమ్మితే ఇతరుల వస్తువులను అమ్మితే విధించుదండననే విధింపవలెను.

అన్యం చేద్ధర్మయిత్యాఽన్యా వోఘః కన్యా ప్రదీయతే,
ఉభే త ఏక శుల్కేన వహేదిత్యబ్రవిన్యనుః.204

అష్టమాధ్యాయం

కన్యాశుల్కమును తీసికొని కన్యనిచ్చువాడు ఒక కన్యను చూపి ఇంకొక కన్యనిచ్చి వివాహంచేస్తే, మొదటి కన్యకూడ అతనికే చెందుతుందని మనువు పల్కెను.

నోస్యత్రాయా న కుష్ఠిన్యా న చ యా స్పృష్టమేధునా,
పూర్యం దోషానభిఖ్యవ్య ప్రదాతా దండమర్హతి.205

తన కూతురు ఉన్నాదనియైనచో, కుష్ఠురోగము కలదైతే, పరపురుషునితో పోతే, ఆ విషయాలను చెప్పక దొంగ పెండ్లి చేయువాడు దండనయొగ్గుడు.

ఋత్విగ్యది వృతో యజ్ఞే స్యకర్మ పరిహవయేత్,
తస్య కర్మానురూపేణ దేయోఽంశ స్సహ కర్తృభిః.206

దక్షిణాను చదత్రాను స్యకర్మ పరిహవయన్,
కృత్స్నమేవ లభేతాంశ మన్యేనేవ చ కారయేత్.207

యస్మిన్ కర్మణి యాస్తుస్యరుక్తాః ప్రత్యంగదక్షిణాః,
స ఏవ తా ఆదదీత భజేరన్ నర్వ ఏవవా.208

రథం హరేత వాధ్యర్యుర్వహ్మధానే చ వాజినమ్,
హోతా వాఽపి హరేదశ్య ముద్ధాతా చాప్యనః క్రయే.209

సర్వేషామర్థినో ముఖ్యాస్తదర్థే నార్థినోఽపరే,
తృతీయిన స్తృతీయాంశా శ్చతుర్థాంశాశ్చ పాదినః.210

సంభూయ స్వాని కర్మాణి కుర్యద్ధిరిహ మానవైః,
అనేన విధియోగేన కర్తవ్యాంశప్రకల్పనా.211

యజ్ఞమునందొక ఋత్విక్కును వరించిన తరువాత ఆరోగ్యాదికారణముల వల్ల అతడు యజ్ఞమధ్యంలోనే యాగం పూర్తి చేయక వదిలిపెడతే అతడు చేసిన పనికి తగ్గట్టు తక్కిన ఋత్విక్కులతో కలిసి సంభావన నీయవలెను. దక్షిణనిచ్చిన తరువాత ఆరోగ్యదికారణాలవల్ల తాను చేయవలసిన కర్మను వదిలిపెడతే అతని దక్షిణను అతనికే వదలి మిగిలిన కర్మను ఇతరునిచే చేయించుకోవలెను. అధానాది కర్మలలో ప్రతి అంగానికి దక్షిణ ఇవ్వవలసినచోట ఆ దక్షిణ ఆ అంగ కార్యాన్ని నిర్వహించు వానికా లేక సమస్త కార్యాలను నిర్వహించువానికా అన్న సందేహం కలిగితే అధానమందు అధ్యర్యువునకు రథమును, బ్రహ్మకు మంచి ఆశ్వాన్ని, హోతకు సాధారణాశ్వాన్ని, ఉద్గాతకు సోమక్రయాన్ని మోయు బండిని ఇవ్వవలెనని చెప్పబడినందువల్ల ఆయా వ్యక్తులు ఆయా దక్షిణలు తీసికొనవలెను. కొన్ని యాగాల్లో ప్రధానులైన హోత, అధ్యర్యువు, బ్రహ్మ, ఉద్గాతలకు సగభాగం, మైత్రావరుణ, ప్రతిప్రస్థాత్మ, బ్రహ్మణాచ్చాంసి ప్రస్తోతలకు పై భాగం లో సగభాగం, అచ్చావాకుడు, నేష్ఠ, అగ్నిధ్రుడు, ప్రతిహర్త అనువారికి మొదటివారి భాగంలో మూడవ వంతు గ్రామస్తుత్తు, ఉన్నెత, పోత, సుబ్రహ్మణ్యులకు మొదటి వారి భాగంలో నాలుగవ భాగాన్ని ఇవ్వాలి. ఇట్లు ఎవ్వరి భాగం వారికివ్వాలి. అట్లే చాలామంది కలిసి చేసే పనులలో కూడ యజ్ఞ దక్షిణను ఋత్విక్కులు పంచుకొన్నట్లే పంచుకోవలెను.

మనుస్మృతి

ధర్మార్థం యేన దత్తం స్యాత్కస్యైవిద్యాచతే ధనమ్,
వశ్నాచ్చ న తథా తథ్యాన్న దేయం తస్య తద్భవేత్.212

యది సంసాధయేత్తత్తు దర్పాల్లోభేన వా పునః,
రాజ్ఞా దాప్యస్సువర్ణం స్యాత్తస్య స్తేయస్య నిష్పృతిః.213

ధర్మకార్యాలలో ఒకరు యాచించినప్పుడు ఇత్తునని నలుగురి ముందు సమ్మతించినప్పటికీ, దానాన్ని స్వీకరించేవాడు దుర్మార్గుడైనచో ఒప్పుకొన్న దానాన్ని ఈయనవసరంలేదు. లేక దానాన్ని బలాత్కారంగా స్వీకరించినవాడు లోభంతోగాని, దర్పంతోగాని ప్రవర్తిస్తే వాడు దొంగవలె బలాత్కారంగా ధనం తీసికొన్నందువల్ల రాజతన్ని దొంగను శిక్షించినట్లు శిక్షించాలి. ఒక సువర్ణము దండుగను విధించాలి.

దత్తస్యైషోదితా ధర్మ్యా యథావ దనపక్రియా,
అత ఉర్ధ్వం ప్రవక్ష్యామి వేతనస్యానపక్రియామ్.214

ఇంతవరకు ధనం ఇచ్చునట్లు ఒప్పుకొని ఇవ్వని సమయములగురించి చెప్పబడింది. ఇక వేతనము మొదలగువానిని ఇవ్వని సందర్భాలను వివరింతునని భృగు మహర్షి పలికెను.

భృతో నార్తో న కుర్యాద్యో దర్పాత్కర్మ యథోదితమ్,
న దండ్యః కృష్టలాన్యష్టా న దేయం చాన్య వేతనమ్.215

ఆర్తస్తు కుర్యాత్స్యస్థస్సన్ యథాభాషితమాదితః,
న దీర్ఘస్యాపి కాలన్య తల్లభేత్తైవ వేతనమ్.216

యథోక్తమార్తస్సుస్థో వా యస్తత్కర్మ న కారయేత్,
న తస్య వేతనం దేయ మల్పీనస్యాపి కర్మణః.217

సేవకుడొక పని నొప్పుకొని అహంకారం చేత చెప్పిన పని చేయనిచో రాజు వానికి ఎనిమిది సువర్ణకృష్ణలములు అపరాధంవేయవచ్చును. యజమాని సేవకునకు ఒప్పుకొన్న కూలి ఇవ్వనవసరములేదు. ఒకవేళ ఆ సేవకుడు రోగ బాధితుడై చేయలేక పోతే రోగము తగ్గినతరువాత ఆ పని పూర్తి చేసి కూలి మొత్తం తీసికొనవచ్చును. కాని రోగం తగ్గినా ఒప్పుకొన్న పని పూర్తి చేయకపోతే పని కొద్దిగనే మిగిలి ఉన్నా అతనికి కూలి ఇయ్యనక్కరలేదు..

ఏష ధర్మోఽభిలేనోక్త వేతనాదానకర్మణః,
అత ఉర్ధ్వం ప్రవక్ష్యామి ధర్మం సమయ భేదినామ్.218

కూలినాలి చేయువారి విషయంలో అనుసరించాల్సిన న్యాయమిది. ఇక పని ఒప్పుకొని చేయని వారి విషయంలో అనుష్ఠించాల్సిన పద్ధతులను మీకు తెలుపుతున్నానని భృగువు పలికెను.

యో గ్రామదేశసంఘానాం కృత్యా నత్యేన సంవిదమ్,
వినంవదేన్నరో లోభాత్తం రాష్ట్రాద్విప్రవాసయేత్.219

అష్టమాధ్యాయం

నిగృహ్య దాపయేచైనం సమయక్యభివారిణమ్,
చతుస్సువర్తన్ షణ్ణిష్కాన్ శతమానం చ రాజతమ్.220

గ్రామవాసులు, దేశవాసులు ఒక సంఘంలో ఉన్నవారు ఒక ఒప్పందం చేసికొన్న తర్వాత వారిలో ఒకడు లోభాది కారణాల వల్ల చేయలేకపోతే అతనిని దేశభ్రష్టుని చేయాలి. ఈ విధంగా మాట దప్పినవానిని పట్టుకొని నాలుగు సువర్ణాలు గాని ఆరునిష్కాలు గాని వంద రాజతములు గాని అపరాధాన్ని విధించాలి.

ఏతద్దండవిధిం కుర్యాద్ధార్మికః పృథివీపతిః,
గ్రామజాతినమూహేషు సమయవ్యభివారిణమ్.221

ధార్మికుడైన రాజు గ్రామం, జాతి సంఘాలు మొదలగుచోట్ల చేసికొన్న ఒప్పందాన్ని తప్పినచో పై దండన విధించాలి.

క్రీత్యా విక్రీయ వా కించి ద్యస్యేహనుశయో భవేత్,
సోఽంతర్దశాహత్రద్ధవ్యం దద్యాచైవాదదీత వా.222
పరేణ తు దశాహస్య న దద్యాన్నాపి దాపయేత్,
ఆదదానో దదచైవ రాజ్ఞా దండ్యశ్శతాని షట్.223

అమ్మినవాడు, కొన్న వాడు ఆ వస్తువును పది దినాలలో వెనుకకు తీసికోవచ్చును ఇవ్వవచ్చును. తరువాత మాత్రం కుదరదు. పది రోజుల తరువాత నిర్బంధం చేసి వెనుకకిచ్చినవానిని, పదినాళ్ళ తరువాత నిర్బంధపెట్టి వెనుకకు తీసికొన్న వానిని రాజు ఆరు వందల రూకలవరకు దండింపవచ్చును.

యస్తు దోషనతీం కన్యా మనాభ్యాయ ప్రయవృత్తి,
తస్య కుర్యాన్నుపో దండం స్యయం షణ్ణవతిం పణాన్.224
అకన్యేతి తు యః కన్యాం బ్రూయాద్ద్యేషేణ మానవః,
స శతం ప్రాప్నుయాద్దండం తస్య దోష మదర్శయన్.225
పాణిగ్రహణికా మంత్రాః కన్యాస్యేవ ప్రతిష్ఠితాః,
నాకన్యాసు క్వచిన్నుణాం లుప్తధర్మక్రియా హి తాః.226
పాణిగ్రహణికా మంత్రా నియతం దారలక్షణమ్,
తేషాం నిష్ఠా తు విజ్ఞేయా విద్యద్భిన్నప్రమే వదే.227

ఉన్మాదం, కుష్టురోగం మొదలైన దోషాలు ఉన్న స్త్రీని కన్యాశుల్కం తీసికొని ఇచ్చిన వానిని రాజు తొంభై ఆరు రూకలవరకు దండింపవచ్చును. పెండ్లి కావలసిన స్త్రీ పైన, ఆమె బంధువులపైన ఉన్నకోపంతో ఆస్త్రీ పరపురుషునితో పోయిందని అబద్ధములు చెప్పవానిని రాజు నూరు రూకలవరకు దండము చేయవచ్చును.

పాణిగ్రహణం చేసే మంత్రాలన్నీ కన్యలకు మాత్రం సంబంధించినవి. కన్యలు కాని స్త్రీలు ధర్మక్రియాహీనలు కావున వారికి పాణిగ్రహణమంత్రాలు వర్తించవు. పాణిగ్రహణ

మంత్రాలవల్ల స్త్రీ భార్యగా మారుతున్నది. ఆ మంత్రాలలో కూడ సప్తపదికి సంబంధించిన మంత్రాలు చాలా ప్రధానమైనవి అందువల్ల సప్త పది మంత్రాల వల్ల స్త్రీ భార్య యౌతున్నది.

యస్మిన్ యస్మిన్ కృతే కార్యేయస్యేహనుశయో భవేత్,

తమనేన విధానేన ధర్వే పథి నివేశయేత్.228

కేవలం క్రయ విక్రయములే కాక ఇతర కార్యాలందు సైతము క్రయ విక్రయాల్లో వలె పది దినాలలో తిరిగి ఇవ్వవచ్చును. తిరిగి వెనుకకు తీసికొనవచ్చును. ఈ ధర్మ మార్గాన తన ప్రజలుండునట్లు రాజు శాసింపవలెను.

పశుమ స్వామినాం చైవ సాలానాం చ వ్యతిక్రమే,

వివాదం సంప్రవక్త్యామి యథానద్ధర్యతత్త్వతః.229

పశువును పాలించు వారికి, వాటి యొక్క యజమానులకు మధ్య వివాదాలు చెలరేగినచో వాటిని పరిష్కరించు పద్ధతి ఇది.

దివా వక్రవ్యతా పాలే రాత్రౌ స్వామిని తద్భువే,

యోగక్షేమేఽన్యథా చేత్తు పాలే వక్రవ్యతామియాత్.230

గోవః క్షీరభృతో యస్తు స దుహ్యద్దశతో సరామ్,

గోస్వామ్యనుమతే భృత్యః సా స్వాత్మాలేఽభృతే భృతిః.231

సప్తం వినప్తం కృమిభిః శ్వహతం విషమే మృతమ్,

హీనం పురుషకారేణ ప్రదద్యాత్కాల ఏవ తు.232

విఘ్నస్య తు హృతం చోరైర్న పాలే దాతు మర్హతి,

యది దేశే చ కాలే చ స్వామినః స్వస్య శసంతి.233

కర్ణైః పర్య చ వాలాంశ్చ సస్తి స్నాయుం చ రోచనామ్,

పశుమ స్వామినాం దద్యాన్భుతేష్వంగాని దధయేత్.234

అజావికే తు సంరుద్ధే వృక్షైః పాలే త్యనాయతి,

యాం ప్రసవ్యా వృకో హన్యాత్కాలే తత్కిల్బిషం భవేత్.235

తాసాం చేదవరుద్ధానాం పరంతీనాం మిథో వనే,

యాముత్పత్య వృకో హన్యాన్న పాల స్రత్ర కిల్బిషీ.236

పశువు యోగక్షేమాలు విచారించుట పగటిపూట పశుపాలకులపైన, రాత్రిపూట పశువులయజమానిపై ఆధారపడియున్నది. ఆ విధంగా కాకుండా రాత్రిపూటకూడ పశువుల కాపరి అధీనంలో పశువులుంటే వాటి భాధ్యతను చూడవలసిన వాడు పశువుల కాపరియే. గోపాలుడగు భృత్యునికి జీతమీయకపోతే పశువుల యజమాని పది ఆవుల పాలను తీసికొని ఒక మంచి యావు పాలను అతనికి కూలిగా ఈయవలెను. పశువులు కంటికి కనపడక పోయినా, పురుగులు, కుక్కలు కరిచినా, మిట్ట పల్లాలో పడి చనిపోయినా, ఆపశువులకు గోపాలకుడే బాధ్యత వహించి తెచ్చి ఇవ్వవలెను. పశువుల పాలకుడు పశువులను కాయుచున్న సమయంలో దొంగలు దొమ్మిచేసి పశువులనపహరిస్తే వెంటనే దగ్గరలోనున్న

యజమానికి చెప్పవలెను. అట్లు చేసినచో గోపాలునిపై బాధ్యత ఉండక అతడు దొంగలెత్తుకొని పోయిన పశువుల నివ్వవలసిన పనిలేదు. పశువు తానే చనిపోతే దాని చెవులను, చర్మాన్ని, తోకను, గోరోచనమును యజమానికి చూపి వాటినతనికి ఇచ్చివేయవలెను. మేకలు గొఱ్ఱలు మొదలైన వాటిని తోడేల్చు చుట్టు ముట్టినప్పుడు గొల్లవాడు వాటిని రక్షించకపోతే వాటి బాధ్యత గొల్లవాడే వహించాలి. మేకలు, గొఱ్ఱలు, మేస్తున్నప్పుడు వాటిలో తప్పిపోయిన దాన్ని తోడేలు చంపితే దాని పరిహారాన్ని గొల్లవాడు ఇవ్వవలసిన పనిలేదు.

ధనుశ్శతం వరీహారో గ్రామస్య స్వాత్సమంతతః,
శమ్యాపాతాస్త్రయో వాఽపి త్రిగుణో నగరస్య తు.237
తత్రాపరివృతం ధాన్యం విహింస్యః పశవో యది,
న తత్ర ప్రణయేద్ధండం సృపతిః పశురక్షిణమ్.238
వృతిం తత్ర ప్రకుర్యేత యాముష్టో న విలోకయేత్,
ఛిద్రం చ వారయేత్సర్వం శ్వసూకరముఖానుగమ్.239
పథి క్షేత్రే పరివృతే గ్రామాంతీయేఽథవా పునః,
న పాలశ్శతదండార్థో విపాలా న్యారయేత్పశున్.240
క్షేత్రేవ్యన్యేషు తు పశుస్సపాదం పణమర్హతి,
సర్వత్ర తు నదో దేయః క్షేత్రికస్యేతి ధారణా.241

గ్రామం చుట్టు నూరు ధనువులంత భూమినిగాని, (ధనువనగా నాలుగుమూరలు) ఒక కఱ్ఱను మూడు మార్లు విసిరితే ఎంత దూరముపోతుందో అంత భూమిని గాని పశువులమేతకు బీడుగా వదలవలెను. పట్టణంలో ఐతే గ్రామానికి మూడు రెట్లెక్కువ బీడు భూమిని వదలిపెట్టాలి. ఆ బీడు భూమిలో పడ్డ ధాన్యాన్ని పశువులు తింటే రాజు దాన్ని తప్పగా పరిగణించి శిక్షింపగూడదు. ఆ బీడు భూమిలో ధాన్యం వేస్తే దాని చుట్టు ఒంటె తలయెత్తి చూచినా కనిపించనంతా ఎత్తు కంచె వేయవలెను. అట్లే దానిలో కుక్కలు, పందులు లోనికి దూరకుండ సందులనన్నిటిని మూయవలెను. తోవలోను, గ్రామసమీపంలోనున్న కంచెవేసిన చేనిలో పశువులుపడితే పశువుల కాపరికి నూరు రూకల వరకు దండన విధింపవచ్చును. పశువుల కాపరి దగ్గర లేకపోతే గోవులను పాలం యజమాని బయటకు పంపించి వేయాలి ఊరికిగాని, త్రోవకుగాని దూరంగా ఉన్న చేలలో పశువులు పడితే పశువుల కాపరికి ఒకటింపావు రూకను దండన విధించాలి. అచ్చట పసులు తిన్న పంటను పాలం యజమానికి పశువుల కాపరిగాని పశువుల యజమాని గాని ఇచ్చుకోవలెను.

అనిర్దశాహం గాంసూతో వృషాన్ దేవవహుంస్తథా,
నపాలాన్యో విపాలా న్యో న దండ్యాన్యనురబ్రవీత్.242
క్షేత్రీయప్యాత్యయే దండో భాగాద్ధశగుణో భవేత్,
తతోఽర్థదండో భృత్యానామజ్ఞానాత్ క్షేత్రికస్య తు.243

మనుస్మృతి

ఈని పది దినములు కూడ దాటని ఆవులను, ఆబోతులను, దేవుని పేరుమీద వదిలి పెట్టిన పశువులను, పశువుల కాపరియున్నా లేకున్నా తన చేనిలో పడినందుకు వాటిని దండింపగూడదు. పాలము దున్నిన వాని స్వంత పశువులే చేనిలోపడ్డప్పుడు, సమయం దప్పి విత్తనాలు చల్లినప్పుడు, రాజుకు రావలసిన దానికంటె పది రెట్లెక్కువ దండన విధించవలెను. రైతునకు గాని అతని భృత్యులకు గాని తెలియక ఈ అపరాధం జరిగితే పైదానిలో సగము అనగా ఐదురెట్లెక్కువ దండన విధించాలి.

ఏతద్విధానమాతిష్ఠేద్ధార్మికః పృథివీపతిః,

స్వామినాం చ పశూనాం చ పాలానాం చ వ్యతిక్రమే.244

ధార్మికుడైన రాజు పశుపాలకులు, పశువుల యజమానులు చేసిన తప్పునకు ఈ పద్ధతి ననుసరించాలి.

సీమాం ప్రతి సముత్పన్నే వివాదే గ్రామయో ర్షయోః,

జ్యేష్ఠే మాసి నయేత్సీమాం సుప్రకాశేషు సేతుషు.245

ఎల్లలు:-

రెండు గ్రామాల మధ్య ఎల్లల గూర్చి వివాదం చెలరేగితే జ్యేష్ఠ మాసంలో గడ్డి అంతా ఎండిపోతుంది కావున ఎల్లల గురుతులు కనిపిస్తాయి కాబట్టి అప్పుడు ఎల్లల నిర్ధారణ చేయడం తగింది.

సీమావృక్షాంశ్చ కుర్యేత న్యగ్రోధాశ్యత్థకింశకాన్,

శాల్యలీన్ సాలతాలాంశ్చ క్షీరిణ త్రైవ పాదపాన్.246

గుల్మాన్ వేణూంశ్చ వివిధాఞ్చమివల్లీస్థలాని చ,

శరాన్ కుబ్జకగుల్మాంశ్చ తథా సీమా న నశ్యతి.247

తటాకాన్యదపానాని వాప్యః ప్రస్రవణాని చ,

సీమానంధిమ కార్యాణి దేవతాయతనాని చ.248

ఉపచ్ఛన్నాని చాన్యాని సీమాలింగాని కారయేత్,

సీమాజ్ఞానే నృణాం వీక్ష్య నిత్యం లోకే విపర్యయమ్.249

గ్రామాల మధ్య ఎల్లలు తేలికగా తెలియుటకై మట్టి, రావి, మోదుగ, బూరుగు, మద్ది, తాటి చెట్లను పాలుగారు అత్తిమొదలగు చెట్లను నాటాలి. ఇంకా పొదలు, వెదుళ్ళు, జమ్మి, తీగలు, ఊటి చెట్లు మొదలైన ముండ్ల పొదలను ఎల్లలలో నాటితే అవి ఎన్నడు నశించిపోవు. అట్లే గ్రామాలమధ్య చెరువులు, బావులు, దిగుడు బావులు, నీరుపోవు దారులు, దేవాలయాలు నిర్మించుటవల్ల అనేకులు ఆ ప్రాంతాలందు తిరుగుతారు. అందువల్ల ఎల్లలను తేలికగా గుర్తు పట్టవచ్చును. ఎల్లలు గుర్తించుటలో మానవులకు భ్రమ ఏర్పడవచ్చు కావున పైన చెప్పిన గుర్తులు కాక గోప్యములైన ఈ క్రింది గురుతులను కూడ పెట్టవలెను.

అశ్వనో Zస్థీని గోవాలాంస్తుషాన్ భస్మ Zకపాలికాః,

కరీషమిష్టకాంగారాంశ్చర్కరా వాలుకాస్తథా.250

యాని చైవం ప్రకారాణి కాలాద్భూమిర్న భక్షయేత్,
తాని సంధిమ సీమాయా మప్రకాశాని కారయేత్.251

రాళ్ళు, ఎముకలు, అవులతోకలు, పొట్టు, బూడిద, కపాలాలు, పిడకలు, కాల్చిన ఇటుకలు, బొగ్గులు, గులక రాళ్ళు, ఇసుక మొదలైన వాటిని కుండలలో పోసి పాతి పెట్టితే అవి ఎన్నడూ నశించిపోవు. కాబట్టి గ్రామసీమలను తేలికగా గుర్తింపవచ్చు.

ఏతైర్లింగైర్నయేత్సీమాం రాజా వివదమానయోః,
పూర్వభుక్త్యా చ సతతముదకస్యాగమేన చ.252
యది సంశయ ఏవ స్యాల్లింగానా మపి దర్శనే,
సాక్షీప్రత్యయ ఏవ స్యాత్సీమావాదవినిర్ణయః.253

రెండు గ్రామాల మధ్య ఎల్లలకై వివాదమగుచున్నప్పుడు పైన చెప్పిన గురుతులననుసరించి రాజు సరిహద్దులను గుర్తించాలి. ఐనా సరిహద్దు వివాదం చెలరేగితే పూర్వానుభవాన్ని, రెండు గ్రామలమధ్య ఉన్న కాలువలు మొదలైన వాటి ద్వారా గ్రామ సరిహద్దులను నిర్ణయించాలి. కనిపించకుండా ఉన్న బొగ్గుల కుండ మొదలైనవి, స్పష్టంగా కనిపించే చెట్లనుకూడ సమ్మతింపక వివాదం పెట్టుకుంటే రాజు సాక్షుల మాటను ప్రమాణంగా తీసికొని సరిహద్దుల మధ్య వివాదాన్ని పరిష్కరించాలి.

గ్రామీయకకులానాం చ సమక్షం సీమ్ని సాక్షిణః,
ప్రప్తవ్యాసీమలింగాని తయోశ్చైవ వివాదిన్.254
తే పృష్టాస్తు యథా బ్రూయుస్సమస్తాసీమ్ని నిశ్చయమ్,
నిబధ్నీయాత్తథా సీమాం సర్వాంస్తాంశ్చైవ నామతః.255
శిరోభిస్తే గృహీత్యోర్ధ్వం స్రగ్విణ్ రక్తవాససః,
సుకృతైశ్చాపితాః స్రైస్సైర్నయేయుస్తే సమంజసమ్.256
యథోక్తేన నయంతస్తే పూయంతే సత్యసాక్షిణః,
వివరీతం నయంతస్తు దాప్యాః స్యుర్నిశతం దమమ్.257

గ్రామంలోని జనులు గ్రామద్వయంలోని వాది ప్రతివాదులు వీరి సమక్షంలో సరిహద్దు గుర్తులనుగురించి సాక్షులనడుగాలి. అప్పుడు సాక్షులందరు ఏకాభిప్రాయంతో తెల్పసరిహద్దుల్ని సరిహద్దు పత్రంపై సాక్షులుగా వచ్చిన వారి సంతకాలు తీసికొని నిర్ణయించాలి. ఆ సాక్షులంతా ఎఱ్ఱబట్టలు ధరించి పూలమాలలు మెడలో వేసికొని నెత్తిమీద మన్ను పట్టుకొని, మేమబద్ధమాడితే మా పుణ్యం నశించాలి. అంటూ ప్రమాణం చేసి సరిహద్దులను నిర్ణయించాలి. సత్యమైన సాక్ష్యం చెప్పిన వారు పుణ్యవంతులౌతారు. లేక తప్పుడు సాక్ష్యం చెప్పే వారికి రాజు ఒక్కొక్కరికిరెండు వందల రూకలు దండన విధించవలెను.

సాక్ష్యాభావే తు చత్వారస్సామంతగ్రామవాసినః,
సీమావినిర్ణయం కుర్యః ప్రయతా రాజసన్నిధౌ.258

రెండు గ్రామలమధ్య సరిహద్దులను నిర్ణయించే సాక్షులు లేనప్పుడు ఆ గ్రామాల చుట్ట ముట్టు గ్రామాలకు చెందిన నలుగురిని రాజు తన నమక్షానికి పిలిచి వారి సాక్ష్యాలనుసరించి సరిహద్దునిర్ణయాన్ని చేయాలి.

సామంతానామభావే తు మాలానాం సీమ్ని సాక్షిణామ్,

ఇమానవ్యనుయుంజీత పురుషాన్యనగోచరాన్.259

వ్యాధాఞ్చాకునికాన్ గోపాన్ కైవరైన్మూలభానకాన్,

వ్యాలగ్రాహ్ నుంభవృత్తినన్యాంశ్చ వనచారిణః.260

సరిహద్దుకై వివాదపడుచున్న గ్రామాల చుట్టు ముట్టు గ్రామాలకు చెందిన పెద్ద మనుష్యులు లేనప్పుడు గ్రామనిర్మాణకాలానికి చెందిన మూలపురుషులను, వారు దొరకనప్పుడు, వనచరులను సాక్ష్యమడుగవలెను. వేటకాండ్రు, పక్షులను పట్టి బ్రతికేవారు, గొల్లలు, బెస్తలు, గడ్డలు తప్పి బ్రతికే వారు, పాముల వాండ్లు, బిచ్చగాండ్రు, ఇంకా మిగిలిన అడవి మనుష్యులను సాక్షులుగా పిలిపించాలి .

తే పృష్టాస్తు యథా బ్రూయు స్సీమాసంధిమ లక్షణమ్,

తత్రథా స్థాపయేద్రాజా ధర్మేణ గ్రామయోర్ధ్వయోః.261

క్షేత్రకూపతటాకానామారామన్య గృహన్య చ,

సామంతప్రత్యయో జ్ఞేయస్సీమాసేతువినిర్ణయః.262

సామంతాశ్చేన్నృషా బ్రూయాస్సేతో వివదతాం నృణాం,

సర్వే పృథక్పృథగ్దండ్యా రాజ్ఞా మధ్యమసాహసమ్.263

ఆ బోయలు మొదలైన వారు కపటం లేని వారు కావున వారు చెప్పినట్లు రెండుగ్రామాల మధ్య ఎల్లలను నిర్ణయించాలి ఒక గ్రామంలో చేలు, బావులు, సరస్సులు, ఇండ్లు, వీటి ఎల్లల గురించి వివాదం సంభవిస్తే చుట్టు పట్టు గ్రామాలలో ఉన్నపెద్దలు చెప్పినట్లు నడుచుకోవాలి. ఐతే చుట్టు పట్టు గ్రామాల్లో ఉన్నపెద్దలు కూడ అబద్ధమాడుతున్నట్లు తేలితే వారికి ఒక్కొక్కరికి మధ్యమసాహసాన్ని (ఐదువందల రూకలు దండంగా విధించాలి.

గృహం తటాకమారామం క్షేత్రం వా భీషయా హరన్,

శతాని పంచ దండ్యస్వోదజ్ఞానాద్వీశతో దమః.264

సీమాయా మవిషహ్యాయాం న్యయం రాజైవ ధర్మవిత్,

ప్రదిశేద్భూమి మేతేషా ముపకారాదితి స్థితిః.265

ఇండ్లు, చెరువు, కుంటలు తోటలు, పొలము వీటిని బెదిరించి తీసికొన్న వానికి ఐదువందల రూకలను దండనగా విధించాలి. ఒక వేళ తెలియక తీసికొన్నవానికి రెండువందల రూకలను దండంగా విధించాలి. గ్రామముల మధ్య ఎల్లలను నిర్ణయించుటకు తగిన సాక్ష్యం గాని సాక్షులు గాని ఎవ్వరు లేనప్పుడు ధర్మజ్ఞుడైన రాజు ఆయాగ్రామాలకు మేలు జరుగునట్లు తానే ఎల్లలను విధించాలి.

అష్టమాధ్యాయం

ఏషోఽఖితేనాఖిహితో ధర్మస్సీమావినిర్ణయే,

అత ఊర్హం ప్రవక్త్యామి వాక్యారుష్యవినిర్ణయమ్, 266

ఇంతవరకు గ్రామముల మధ్య ఎల్లలను నిర్ణయించుటలో అనుసరించవలసిన పద్ధతిని వివరించినాము. ఇక పరుషంగా మాట్లాడితే (తిడ్డే) అనుసరించవలసిన పద్ధతులను మిక్కిలి వివరిస్తానని భృగు మహర్షి మునులతో పిలికినాడు.

శతం బ్రాహ్మణమాక్రూశ్య క్షత్రియోదండమర్హతి,

వైశ్యేఽవ్యర్థశతం ద్యే వా శూద్రస్తు వధమర్హతి, 267

పంచాశద్బ్రాహ్మణో దండ్యః క్షత్రియస్యాభిశంసనే

వైశ్యే స్యాదర్థపంచాశచ్చుద్రే ద్యాదశకో దమః 268

సమవర్గే ద్విజాతీనాం ద్యాదశైవ వ్యతిక్రమే,

వాదేశ్వవచనీయేషు తదేవ ద్విగుణం భవేత్. 269

ఏకజాతిర్ద్విజాతీంస్తు వాచా దారుణయా క్షిపన్,

జిహ్వయా ప్రాప్నుయాచ్ఛేదం జఘన్యప్రభవో హి సః 270

నామజాతి గ్రహం త్యేషామభిద్రోహేణ కుర్యతః

నిక్షేప్యోఽయోమయశృంకుర్వలన్నాస్యే దశాంగుళః 271

ధర్మోపదేశం దర్శేణ విప్రాజామన్య కుర్యతః

తప్తమాసేచయేతైలం వక్త్రే శ్రోత్రే చ పార్శ్వః 272

శ్రుతం దేశంచ జాతిం చ కర్మ శారీరమేవ చ,

వితథేన బ్రువన్ గర్వాద్ధాప్యః స్యాద్ద్విశతం దమమ్. 273

కాణం వా ఽవ్యధవా ఖంజమన్యం వాఽపి తథావిధమ్,

తథ్యేనాపి బ్రువన్ దాప్యో దండం కార్వాపణావరమ్ 274

మాతరం పితరం జాయాం భ్రాతరం తనయం గురుమ్

అక్తారయంచృతం దాప్యః పంథానం చాదదద్గురోః 275

బ్రాహ్మణక్షత్రియాఘ్నాం తు దండః కార్యో విజానతా,

బ్రాహ్మణే సాహసః పూర్వః క్షత్రియే త్యేవ మధ్యమః 276

ఏటో ఘాద్రయోరేవమేవ న్యజాతిం ప్రతి తత్త్వతః

భేదవర్ణం ప్రణయనం దండస్యేతి వినిశ్చయః 277

బ్రాహ్మణుని క్షత్రియుడు తిడ్డే వందరూకల దండాని కర్చుడతాడు. వైశ్యునికి యాభై రూకల దండమువిధింపవచ్చు శూద్రునికి పన్నెండు రూకల వరకు దండన వేయవచ్చు. బ్రాహ్మణులు మొదలైన వారు తమలో తాము తిట్టుకుంటే పన్నెండు రూకల దండన విధించాలి. ఇతే చెప్పలేని మాటల్లో ఆయా జాతివారుగాని ఒక జాతిని ఇంకొకజాతిగాని తిట్టే పైన చెప్పిన దండనకంటె రెండు రెట్లెక్కువ దండన విధించాలి. పైగా శూద్రుడు బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్యులను అనరాని మాటలతో దూషిస్తే అతని నాలుక కోయవలెను.

ఊరు కులము చెప్పు తిట్టితే ఆ విధంగా తిట్టిన వాని నాలుకను మండుచున్న పది అంగుళాల కఱ్ఱతో కాల్చవలెను. ఇంకా గర్వంతో ఉన్నత జాతికి ధర్మాన్ని ఉపదేశిస్తుంటే రాజువాడినోట్లో చెవిలో మండుచున్న నూనెను పోయించాలి. అనవసరముగా దేశ, జాతి కర్మాదులనుపల్కుచు తిట్టు ద్విజులకు (బ్రాహ్మణులకు) రెండువందల రూకలను దండనగా విధింపవలెను. ఒంటికంటి వాడు కుంటివాడు, గ్రుడ్డివాడు మొదలగువారిని గర్వముచే వారి శరీర లోపాన్ని ఎత్తి చూపుచూ తిట్టు వానికి ఒక కార్వాపణమునకు (రెండు పలములకు) తగ్గకుండా దండన విధించాలి. తల్లిని, తండ్రిని, భార్యను, సోదరుని, గురువును తిట్టేవానికి గురువుకు త్రోవ ఇవ్వక అడ్డంగానిలుచున్న శిష్యునకు నూరు రూకలవరకు దండన వేయవచ్చును. బ్రాహ్మణ క్షత్రియులు ఒకరినొకరునీచంగా తిట్టుకుంటే క్షత్రియుని తిట్టిన బ్రాహ్మణునికి ప్రథమ సాహసం (రెండు వందల యాభై రూకలు) బ్రాహ్మణుని తిట్టిన క్షత్రియునికి మధ్యమసాహసము (ఐదువందల రూకలు) దండన విధించాలి. వైశ్య శూద్రులిట్లే ఒకరి నొకరు నీచంగా తిట్టుకుంటే వైశ్యునికి ప్రథమ సాహసం, శూద్రునికి మధ్య మసాహసం దండనగా రాజు విధించాలి. నాలుక కోయుట తప్పించి ఈ విధంగా బ్రాహ్మణులను రాజు శిక్షించాలి.

ఏష దండవిధిః ప్రోక్తో వాక్యారుష్యస్య తత్వతః

అత ఊర్ధ్వం ప్రవక్ష్యామి దండపారుష్యనిర్ణయమ్. 278

ఇంతవరకు ఒకరి నొకరు తిట్టుకొంటే విధించవలసిన శిక్ష గురించి చెప్పడం జరిగింది. ఇక పరుషంగా ఒకరి నొకరు కొట్టుకుంటే విధింపవలసిన దండన గురించి వివరిస్తానని భృగుమహర్షి పలికెను.

యేన కేన చిదంగేన హింస్యాచ్చేచ్ఛేష్ఠమంత్యజః

భేత్తవ్యం తత్తదేవాన్య తన్మనోరనుశాసనమ్ 279

పాణిముద్యమ్య దండం వా పాణిచ్ఛేదనమర్హతి,

పాదేన ప్రహరన్ కోపాత్పాదచ్ఛేదనమర్హతి, 280

శూద్రుడు తనకంటే పెద్దవారైన బ్రాహ్మణులను ఏ అంగముతో హింసించునో (అనగా కాలితో తన్నుట, చేతితో కొట్టుట) అప్పుడతని ఆ యంగమును కాలులేక చేతిని ఛేదింపవలెనని మనువు తెల్పెను.

సహసనమఖిప్రేచ్ఛురుత్కృష్టస్యావకృష్టజః

కట్యం కృతాంకో నిర్వాన్యః సింహం వాఽస్యావకర్తయేత్. 281

అవనిష్ఠీవతో దర్పాద్ధ్యావోష్ఠా ఛేదయేన్నృపః

అవమూత్రయతో మేఢ్ర మవశర్మయతో గుదమ్, 282

కేశేషు గృహ్లాతో హస్తాః ఛేదయేదవిచారయన్.

పాదయోర్ధాఢికాయాం చ గ్రీవాయాం వృషజేషు చ. 283

త్యగ్భేదకశతం దండ్యో లోహితస్య చ దర్శకః

మాంసభేత్తా తు షణ్ణిష్కాన్ ప్రవాన్యస్తస్థిభేదకః 284

ఉన్నత వంశంవానితో సమానంగా అధమ వంశం వాడు కూర్చుంటే అతని నడుముపై వాత బెట్టి అతనినక్కడనుండి తరుమవలెను. లేక అతని పిరుదునైనా కోయవలెను. గర్వంతో బ్రాహ్మణుని తిట్టి అతని ముఖంపై ఉమ్మి వేయు వాని రెండు పెదవులనురాజుకోయించవలెను. బ్రాహ్మణునిపై మూత్రవిసర్జన చేసి అవమానపరచువాని మేధ్రమును కత్తిరించునట్లు ఆజ్ఞనీయవలెను. అట్లే గర్వంతో బ్రాహ్మణునిపై అపాన వాయువునొసగు వానిని శిక్షింపవలెను. బ్రాహ్మణుని వెంట్రుకలు పట్టుకొని లాగిన శూద్రుని చేతులను ఆ శూద్రుని వల్ల బ్రాహ్మణునికి నొప్పి కలిగిందా లేదా అని విచారించక నరికి వేయవలెను. అట్లే బ్రాహ్మణుని పాదాలు, గడ్డం, మెడ, వృషణాలు పట్టుకొని లాగిన వాని చేతులను నరికి వేయవలెను. బ్రాహ్మణుని తోలునకు బాధకలిగించు స్వజాతి వానికి నూరు రూకలు దండన విధింపవలెను. రక్తముగార్చిన వానికి కూడ అట్లే దండన విధింపవలెను. మాంసాన్నిచీల్చిన వానికి ఆరు నిష్కాలు దండన విధించాలి. ఎముకలు విరిచిన వానిని దేశంనుండి వెళ్ళగొట్టవలెను.

వనస్పతీనాం సర్వేషాముపభోగో యథా యథా,

తథా తథా దమః కార్యే హింసాయామితి ధారణా. 285

పుష్పఫలాదులను ఇచ్చు చెట్లను కొట్టి వేస్తే ఆ చెట్ల వల్ల ప్రయోజనమే విధంగా ఉంటుందో అదే విధంగా తర తమ భేదంతో శిక్ష విధించాలి. అనగా ఫల వృక్షములనునరికితే ఎక్కువ దండన, తీగలు పాదలు మొదలైన పూలచెట్లు కొయువానికి కొద్దిగా తక్కువ దండన, గడ్డి మొదలైనవి కోసిన వానికి ఇంకా తక్కువ దండన విధించాలి.

మనుష్యాణాం పశునాం చ దుఃఖాయ ప్రహృతే సతి,

యథా యథా మహద్దుఃఖం దండం కుర్యాత్తథా తథా. 286

అంగావపీడనాయాం చ ప్రణశోజితయోస్తథా,

సముత్థానవ్యయం దాప్యః సర్వదండమథాపి వా. 287

మనుష్యులకు, పశువులకు బాధ కలిగేటట్లు కొట్టితే, కొట్టిన వానికి కూడ అంతకంటే ఎక్కువ దుఃఖము కలిగేటట్లు దండన విధింపవలెను. పశువులను మనుష్యులను కొట్టి బాధించినప్పుడు, గాయాలు పడి రక్తం కారేటట్లు కొట్టినప్పుడు వైద్యానికగు ఖర్చునంతయు కొట్టిన వాడే భరించవలెను. లేనిచో రాజు ఆ ధనాన్నంతయు దండనగా విధించి బాధితునకివ్వవలెను.

ద్రవ్యాణి హింస్యాద్యో యస్య జ్ఞానతోఽజ్ఞానతోఽపి వా,

స తస్యోత్పాదయేత్తుష్టిం రాజ్ఞో దద్యాచ్చ తత్సమం. 288

చర్మచార్మిక భండేషు కాష్ఠలోష్ఠమయేషు చ,

మూల్యాత్సంపగుణో దండః పుష్పమూలఫలేషు చ 289

తెలిసి తెలియక బంగారు సొమ్ములు, రాగి పాత్రలు మొదలగు వానిని పోగొట్టి బాధ కలిగిస్తే క్రొత్త వాటిని చేయించి యజమానికిచ్చి అతనికి సంతోషంకలిగించాలి. అట్లే ఆ వస్తువు వెలకు సమానమైన దండనకూడ రాజుకు చెల్లించాలి. ఇతరులకు సంబంధించిన

చర్మాలు, చర్మ పాత్రలు, కఱ్ఱ, మన్ను వీటితో చేయబడిన పాత్రలను పోగొట్టినచో పోగొట్టినవాడు యజమానికి ఆవస్తువు యొక్క వెల కంటే ఐదు రెట్లుక్కువ ధనమిస్తూ పుష్పమూల ఫలాదులచే సంతోషపెట్టవలెను.

యానన్యః వైవ యాతుశ్చ యానస్యామిన ఏవ చ,
దశాతివర్తనాన్యహ శ్చేషే దండో విధీయతే 290

చిన్న నాన్యే భగ్నయుగే తిర్యక్ ప్రతిముఖాగతే,
అక్షభంగే చ యానన్యః పక్షభంగే తథైవ చ 291

భేదనే వైవ యంత్రాణాం యోక్తరశ్శ్చైవ సైవ చ,
ఆక్రంధే చాన్యః సైహీతి న దండం మనురబ్రవీత్ 292

యత్రాపవర్తతే యుగ్మం చైగుణ్యాత్రాజకన్య తు,
తత్ర స్యామీ భవేద్దండోః హింసాయాం ద్విశతం దమమ్ 293

ప్రాజకశ్చేద్భవేదాస్త్రః ప్రాజకో దండమర్తతి,
యుగ్యస్థాః ప్రాజకేనాస్తే సర్వే దండ్యా శ్చతం శతమ్ 294

ప చేత్తు పథి సంరుద్ధః పశుభిర్వా రథేన వా,
ప్రమాపయేత్ ప్రాజభృత స్తత్ర దండోఽవిచారితః 295

మనుష్య మారణే క్షిప్రం చౌరవత్కల్పిషం భవేత్,
ప్రాజభృత్సు మహత్స్వర్గం గోగజోష్ఠహయాదిమ 296

రథం మొదలైన వాటికి, వాటిని తోలు సారథికి ఆ రథాదుల యజమానికి ఈ క్రింది పది సందర్భములలో దండన లేదు కాని తక్కిన సందర్భాల్లో దండన విధింపవలెను. అవి ముకుత్రాడు తెగిపోవుట, కాడివిరుగుట, చక్రము విరిగినపుడు, ఎడ్ల మెడతాడు తెగినప్పుడు, సెలకోలమునికోల మొదలగునవి విరిగినప్పుడు, తప్పుకొమ్మని సారథి అరచుచున్నప్పుడు రథాదుల వలన ప్రాణ నష్టంగాని, ద్రవ్య నష్టంగాని జరిగితే ఇందు రథసారథి తప్పలేదు. కావున రథ సారథికిగాని, రథయజమానికిగాని దండము విధించకూడదు. సారథియొక్క అజాగ్రత్తవల్ల ఇరుసు అడ్డంగా దిరిగి విరిగి పోతే సరియైన శిక్షణ లేని సారథిని పెట్టుకొన్నందువలన రథయజమానికి రెండువందల రూకలవరకు దండనవిధింపవచ్చును. సారథి సమర్థుడైనచో ఆ దండనను యజమానికాక సారథియే భరించవలెను. సారథి సమర్థుడుకాకపోతే అట్టి రథము నెక్కినవారు ఒక్కొక్కరు నూరేసి రూకలు దండన కట్టాలి. తన రథానికి పశువులుగాని ఇంకొక రథంగాని అడ్డం వచ్చినప్పుడు తన రథాన్ని ఆపుకోలేక ఎదుట నున్న ప్రాణులకు హింస కలిగిస్తే ఆ సారథిని విచారించక దండన విధించాలి. ఆ సారథివల్ల మనుష్యులకు హింస జరిగితే దొంగకు శిక్ష విధించినట్లు వేయిరూకలు దండన విధించాలి. ఆవులు, ఏనుగులు, ఒంటెలు, గుఱ్ఱాలు మొదలైన వాటికి ఆపద కలిగితే చోరదండంలో సగం అనగా ఐదువందల రూకలు దండన విధించాలి.

. క్షుద్రకాణాం పశూనాం తు హింసాయాం ద్విశతో దమః,
పంచాశత్తు భవేద్దండః శుభేషు మృగపక్షిషు 297

అష్టమాధ్యాయం

గర్భభాజావికానాం తు దండస్యాత్పంచమాషికః,
మాషకస్తు భవేద్దండః శ్వసూకరనిపాతనే. 298

సాధారణ పశువులకు అపద కలిగితే రెండువందల రూకలవరకు, జింకలు, హంసలు, మొదలైన సాధు పశు పక్షులకు హింస జరిగితే యాభై రూకలు దండన విధించాలి. గాడిద, మేక, గొట్టె వీటికి అపద జరిగితే ఐదు వెండి మాడలు, కుక్క, పంది, చనిపోతే ఒక వెండి మాడను దండుగగా విధించాలి.

భార్య పుత్రశ్చ దానశ్చ శిష్యో బ్రాతా చ సోదరః,
ప్రాప్తావరాధాస్తాద్యాః స్యూ రజ్జ్వ వేణుదళేన వా 299

పుష్పతస్తు శరీరస్య నోత్రమాంగే కథంచన,
అతోఽన్యథా తు ప్రహరన్ ప్రాప్తః స్యాచ్ఛరకిల్బిషమ్ 300

భార్య, పుత్రుడు సేవకుడు, శిష్యుడు, సోదరుడు వీరిలో ఎవ్వరైనా నేరం చేస్తే వీరిని తాడుతోనైనా, బెత్తంతో నైనా కొట్టాలి అప్పుడు శరీరం యొక్క వెనుకవైపు కొట్టాలి గాని ఎట్టి పరిస్థితిలోను శిరస్సుపై కొట్టరాదు. ఆ విధంగా ఎక్కడ బడితే అక్కడ కొట్టితే కొట్టిన వానికి రాజు చోర దండన (వేయిరూకల దండన) విధించాలి.

ఏషోఽభిలేనాభిహితో దండపారుష్య నిర్ణయః,
స్తేనస్యాతః ప్రవక్ష్యామి విధిం దండవినిర్ణయే 301

ఓ మునులారా మీకింతవరకు కొట్టినవానికి విధించవలసిన దండమును వివరించినాను. ఇక దొంగను శిక్షించవలసిన విధానాన్ని మీకు వివరిస్తానని భృగు మహర్షి చెప్పెను.

వరమం యత్నమాతెఘేత్ స్తేనానాం నిగ్రహే నృపః,
స్తేనానాం నిగ్రహదస్య యశో రాష్ట్రం చ వర్ధతే 302
అభయస్య హి యో దాతా న పూజ్యస్సృతతం నృపః,
సత్రం హి వర్ధతే తస్య సదైవాభయదక్షిణం 303

రాజు దొంగలను పట్టుటలో చాలా మెలకువతో ఉండాలి. దొంగలను అరికట్టి నప్పుడే రాజుకు కీర్తి, రాజ్యమూ అభివృద్ధి చెందుతాయి. ప్రజలకు దొంగలనుండి రక్షణ కల్పించి అభయమిచ్చు రాజు ఎల్లప్పుడు పూజలనందుకొంటాడు. రాజు చేయు రాజ్య రూపమైన యాగంలో ప్రజలకభయమిచ్చుట అనేది బ్రాహ్మణులకు ఇచ్చు దక్షిణవలె చాలా ప్రధానమైంది.

సర్యతో ధర్యషడ్భాగో రాజ్ఞో భవతిరక్షతః,
అధర్మాదపి షడ్భాగో భవత్యస్య హ్యరక్షతః 304
యదధీతే యద్యజతే యద్దదాతి యదర్పతి,
తస్య షడ్భాగభాగ్రాజా నమ్యగ్భవతి రక్షణాత్ 305

ప్రజలను రక్షించే రాజుకు తన ప్రజలు చేయు పుణ్య కార్యాల్లో ఆరవ భాగం

ఫలితం లభిస్తుంది. అట్లే తన ప్రజలను సక్రమంగా రక్షణ చేయని ప్రభువుకు ప్రజలు చేపాపాల్లో ఆరవ భాగం పాపం లభిస్తుంది. ప్రజలను దొంగలు మొదలైన దుష్టులనుండి కాపాడగలిగిన ప్రభువుకు ప్రజలు చేయు వేదాధ్యయనంలో, ప్రజలు చేయు యాగాల్లో, వారే చేసే దానాల్లో, వారు చేసే దేవతార్చనాదులలో ఆరవ భాగం ఫలితం లభిస్తుంది.

రక్షన్ ధర్మేణ భూతాని రాజా వధ్యాంశ్చ ఘాతయన్,

యజతే హరహర్యజ్ఞైస్సహస్ర శతదక్షిణైః 306

యో రక్షన్ బలిమాద తే కరం శుల్కం చ పార్థివః,

ప్రతిభాగం చ దండం చ స నద్యో నరకం వ్రజేత్ 307

అరక్షితారం రాజానం బలిషడ్భాగహరిణమ్,

తమాహుః సర్వలోకస్య సమగ్రమలహరకమ్, 308

అనసేక్షితమర్యాదం నాస్తికం విప్రలుంపకమ్,

అరక్షితారమత్తారం నృపం విద్యాదధోగతిమ్ 309

రాజు తన జలను ధర్మంగా పరిపాలిస్తూ దుష్టులను సంహరిస్తూ ఉంటే ప్రజలదినం యజ్ఞయాగాదులు చేస్తూ వాటిలో అనేక లక్షల దక్షిణలిస్తున్న ఫలితాన్ని పొందుతాడు. అదే విధంగా ప్రజలు న్యాయంగా పరిపాలన సేయక వారి దగ్గరినుండి కప్పము, సుంకము మొదలైన వాటిని తీసికొంటే అతడు వెంటనే నరకాన్ని పొందుతాడు. ప్రజలను చక్కగా కాపాడక తనకు రావలసిన ఆరవ భాగమైన సుంకాన్ని తీసికొను రాజు తన ప్రజలందరూ చేసిన పాపాలన్ని పొందునని పెద్దలంటారు, నీతి శాస్త్రమర్యాదనతిక్రమించినవాడు నాస్తికుడు, బ్రాహ్మణులను బాధపెట్టేవాడు, ప్రజలను రక్షించినవాడు పైగా ప్రజలను బాధపెట్టు రాజు అధోగతికి తప్పక పోవును.

అధార్మికం త్రిభిర్వ్యాయైర్నిగృహ్ణీయాత్ప్రయత్నతః

నిరోధనేన బంధేన వివిధేన వధేన చ, 310

నిగ్రహేణ హి పాపానాం సాధూనాం సంగ్రహేణ చ,

ద్విజాతయ ఇవేజ్యాభిః పూయంతే నతతం నృపాః 311

క్షంతవ్యం ప్రభుణా నిత్యం క్షిపతాం కారిణాం నృణామ్,

బాలవృద్ధాతురాణాం చ కుర్వతా హితమాత్మనః 312

యః క్షిప్తో మర్షయత్యైరైస్తేన స్వగ్ధే మహీయతే,

యస్త్యైశ్చర్యాన్న క్షమతే నరకం తేన గచ్ఛతి 313

అధార్మికులైన దొంగలు మొదలైన వారిని దండంకంటే భిన్నమైన చెరలో ఉంచుట, సంకెళ్ళు వేయుట, కాళ్ళు చేతులు నరకుట అనే మూడు ఉపాయాలతో ప్రయత్నపూర్వకంగా అరికట్టాలి. పాపులైన దొంగలు మొదలైన వారిని అరికట్టి సాధుపురుషులను రక్షించినందువల్ల, యజ్ఞయాగాదులు చేసిన బ్రాహ్మణులు గౌరవం పొందినట్లు రాజులు గౌరవాన్ని పొందుతున్నారు. తన మేలు కోరే రాజు తన దగ్గరికి వివాద పరిష్కారార్థం వచ్చి బాధపడ్డవారు,

అష్టమాధ్యాయం

బాలురు, వృద్ధులు, రోగులు తన నాకేపించి తిట్టినట్లైతే ఓపికతో వారిని క్షమింపవలెను. తన తీర్పువలన బాధపడ్డ వారొక వేళ తనను తిట్టినా, వారి తిట్లను ఓర్పుతో సహించుకొనే రాజు మంచానంతరము స్వర్గమునకు పోవును. ఆ విధంగా ఓర్పుకోలేని రాజు మరణానంతరం నరకానికి పోవును.

**రాజా సేనేన గంతవ్యో ముక్త కేశేన ధావతా,
అచక్షాణేన తత్ సేయమేవంకర్యాన్ని శాధి మామ్ 314**

**స్కంధేనాదాయ మునలం లగుడం వాపి భాదిరమ్,
శక్తిం చోభయత స్తీక్లామాయనం దండమేవ వా 315**

**శాసనాద్యా విమోక్షాద్యా సేనః సేయాద్విముచ్యతే,
అశాసిత్యా తు తం రాజా సేనస్యాప్నోతి కిల్బిషమ్ 316**

దొంగతనం చేసినవాడు తల విరియబోసికొని పరుగెత్తుతూ, తాను చేసిన దొంగతనాన్ని గాని, ఇనుపకణ్ణునగాని భుజం పై పెట్టుకొని రాజు దగ్గరికి పోయి తన దొంగతనాన్ని వివరించి నన్ను శిక్షింపుమని విన్నవించినప్పుడారాజు ఆ దొంగను అతడు భుజముపై మోసికొని తెచ్చిన ఆయుధంతో కొట్టి నా ప్రాణాలు తీయకపోయినా ఆ దొంగచేసిన పాపం నశిస్తుంది. లేక రాజాచోరుని శిక్షింపక వదిలి పెడతే ఆ దొంగ చేసిన పాపం రాజుకు చెందుతుంది.

**అన్నాదే భూణహ మార్హి వత్యే భార్యావవారిణీ,
గురౌ శిష్యశ్చ యాజ్యశ్చ సేనో రాజని కిల్బిషమ్ 317**

**రాజనిర్భూత దండాస్తు కృత్వా పాపాని మానవాః,
నిర్మలాః స్వర్గమాయాంతి సంతస్సుకృతినో యథా 318**

శిక్షింపవలసిన దొంగను వదిలి పెట్టితే బ్రహ్మ హత్య, భూణహత్యలు చేసిన వానింట అన్నము తిన్న పాపాన్ని, భార్య వ్యభిచారము చేస్తున్నా ఊరక చూస్తూ ఉండే భర్త పొందే పాపాన్ని, శిష్యుడు తాను చేసిన అపచారాలవల్ల గురువుకు ఇచ్చు పాపాన్ని, శాస్త్రవిధిని మీరి యాగము చేసినందువల్లకలుగే పాపాన్ని రాజు పొందుతాడు. ఆ రాజు దొంగతనం వంటి తప్పులు చేసిన వారిని శిక్షించి, వారి పాపాలనన్నిటిని పోగొట్టి వారిని పుణ్యాత్ములను చేసి స్వర్గానికి పంపుతున్నాడు.

**యస్తు రజ్జాం ఘటం కూపాద్ధరేద్భింద్యాచ్చ యః ప్రపామ్,
న దండం ప్రాప్నుయాన్మాషం తచ్చ తన్మిన్ సమాహరేత్ 319**

**ధాన్యం దశభ్యః కుంభే భ్యో హరతోవ్యధికం వధః,
శేషేఽప్యేకాదశ గుణం దాప్యస్తస్య చ తద్ధనమ్ 320**

బాటసారులు తమ దప్పి తీర్చుకొనుటకై అమర్చిన తాడును బొక్కెనను హరించువానికి, చలివేంద్రమును కూలగొట్టినవానికి రాజు బంగారు మాడను దండముగా విధింపవలెను. మరియు వారిచేతనే చేద్రాడు, బొక్కెనలను తెప్పించవలెను లేక చలి

వేంద్రమును తిరిగి నిర్మించునట్లు చేయించవలెను. పదికుండలకంటె (రెండు వందలపలములు ఒక ద్రోణము, ఇరువై ద్రోణములు ఒకకుండ) ఎక్కువ ధాన్యాన్ని అపహరించిన వానికి, మరణమే దండన అంతకంటె తక్కువ ధాన్యాన్ని దొంగిలిస్తే వారి వారి దొంగతనాన్ననుసరించి పదకొండు రెట్లెక్కువ ధాన్యాన్ని దండుగగా విధించాలి. ఇంకను అపహరించిన ధాన్యాన్ని యజమానికి అప్పగించునట్లు చేయాలి.

తథా ధరిమమేయానాం శతాదభ్యధికే వధః,

సువర్గరజతాదీనాముత్తమానాం చ వాససామ్ 321

పంచాశతస్త్యభ్యధికే హస్తచేదనమిష్యతే,

శేషేత్యేకాదశగుణం మూల్యాద్ధండం ప్రకల్పయేత్ 322

పురుషాణాం కులీనానాం నారీణాం చ విశేషతః

ముఖ్యానాం చైవ రత్నానాం హరణే వధమర్హతి 323

అట్లే తూచదగిన బంగారు, వెండి, పట్టు మొదలైన వాటిని వందఫలాల కంటె ఎక్కువ దొంగతనం చేస్తే దేశ కాలాదులు, యజమాని, దొంగ పరిస్థితి మొదలగు వాతిననుసరించి కొట్టుట, అంగచ్చేదం, మరణం వంటి శిక్షలు విధించాలి. ఐదువందల పలములకంటె ఎక్కువ వెండి బంగారు పట్టు వస్త్రాలు మొదలగువాటిని దొంగిలిస్తే ఆ దొంగ చేతులు కొట్టివేయాలి. అంతకంటె తక్కువ దొంగతనం చేస్తే దొంగిలించిన వస్తువు మూలానికి పదకొండు రెట్లు ఎక్కువ దండన విధించాలి. అట్లే ఉన్నత వంశంలో పుట్టిన వారిని, స్త్రీలను, వజ్రవైడూర్యాది రత్నాలను అపహరిస్తే అతనికి మరణదండన విధించాలి.

మహాపశూనాం హరణే శస్త్రాణామౌషధస్య చ,

కాలమాసాద్యః కార్యం చ దండం రాజా ప్రకల్పయేత్ 324

గోమ బ్రాహ్మణ సంస్థాసు చురికాయాశ్చ భేదనే,

పశూనాం హరణే చైవ సద్యః కార్యేఽర్హపాదికః 325

ఏనుగులు, ఒంటెలు అవులు గేదెలు వంటి పెద్దపశువులను, శస్త్రములను, ఔషధములను దొంగిలిస్తే కాలము ప్రయోజనం వంటివానిని గమనించి రాజు, శిక్షించాలి, బ్రాహ్మణులను, అవులను, బరువులమోయుటకై ముకుతాడు వేసిన పశువులను, యజ్ఞయాగాదులకు నిర్దేశింపబడ్డ పశువులను అపహరిస్తే వెంటనే అతని సగం కాలు తీసివేయాలి.

సూత్ర కార్పన కిన్యానాం గోమయస్య గుడస్య చ,

దధ్నుః క్షీరస్య తక్రస్య పానీయస్య తృణస్య చ 326

వేణు వైదలఖండానాం లవణానాం తథైవ చ,

మృణ్మయానాం చ హరణే మృదో భస్మన ఏవ చ. 327

మత్స్యానాం పక్షిణాం చైవ తైలస్య చ ఘృతస్య చ,

మాంసస్య మధునచైవ యచ్ఛాన్యత్పశుసంభవమ్ 328

అన్యేషాం చైవమాదీనాం మద్యానామోదనస్య చ,

పక్వాన్నానాం చ సర్వేషాం తన్ముల్యాద్విగుణో దమః 329.

కంబళి దారాలు మొదలైనవి, దూది, గంజాయి, గోమయములైన పాలు పెరుగునేయివంటివి మంచినీరు, గడ్డి వెదురు పేముతో అల్లిన బుట్టలు, ఉప్పు, మట్టి పాత్రలు, మట్టి, బూడిద చేపలు, పక్షులు, నూనె, నేయి, మాంసం, తేనె పశువులకు సంబంధించిన కొమ్ములు, గిట్టలు వంటివి, మద్యం, పక్వాన్నం, పిండివంటలు మొదలైన వాటిని దొంగిలిస్తే వాటి మూల్యానికి రెండింతలు దండన విధించాలి.

పుష్పేషు హరితే ధాన్యే గుల్మవల్లీనగేషు చ,

అన్యేష్యపరిపూతేషు దండస్యాత్సంవకృష్టలాః 330

పరిపూతేషు ధాన్యేషు శాక మూలఫలేషు చ,

నిరన్యయే శతం దండస్యాన్యయేఽర్థశతం దమః 331

పువ్వులు, చేనులోనున్న ఆకు పచ్చ ధాన్యము, పొదలు, తీగలు, చెట్లు మొదలైనవి, పరిపక్వమునకు రాని తక్కిన ధాన్యాలను దొంగతనం చేస్తే అతనికి ఐదు బంగారు కృష్ణలములు లేక వెండి రూకను దండుగగా విధించాలి. తూర్పారబట్టిన ధాన్యాలు, కూరగాయలు, దుంపలు, పండ్లు, మొదలైనవానిని దొంగిలించినవాడు కుటుంబంలేక ఒంటరివాడైతే అతనికి వంద రూకలు, కుటుంబమున్నవాడైతే అతనికి యాభైరూకలు దండమును విధించాలి.

స్యాత్సాహసం త్వన్యయవత్ ప్రసభం కర్మ యత్కుతమ్,

నిరన్యయం భవేత్ స్తేయం హృత్వాఽవన్యయతే చ యత్ 332

యస్తేతాన్యవక్షుప్తాని ద్రవ్యాణి స్తేనయేన్నరః,

తమాద్యం దండయేద్రాజా యశ్చాగ్నిం చోరయేద్ధహత్. 333

యేన యేన యథాంగేన స్తేనో నృషు విచేష్టతే,

తత్తదేవ హరేత్తస్య ప్రత్యాదేశాయ పార్థివః, 334

యజమాని ఎదుటనే బెదిరించి బలవంతంగా చేయు దోపిడిని సాహసమని అంటారు. యజమానికి తెలియకుండా ఎత్తుకొనిపోయి ఇష్టమొచ్చినట్లు ఖర్చుపెట్టే దానిని దొంగతనమని అంటారు. పైన పేర్కొన్న వస్తువులను, వైదికమైన త్రేతాగ్నిని, గార్హపత్యాగ్నిని దొంగతనం చేస్తే అతనికి ప్రథమ సాహసదండాన్ని విధించాలి. ప్రథమ సాహసమంటే రెండువందల యాభైరూకలు. దొంగ తనయొక్క ఏయే అవయవములను (చేతులు కాళ్ళు) ఉపయోగించి దొంగతనం చేస్తున్నాడో తిరిగి ఆయా అవయవాలతో దొంగతనం చేయకుండా రాజు ఆయా అవయవాలను ఛేదించాలి.

పితాచార్య స్సుహృన్యాతా భార్యా పుత్రః పురోహితః,

నాదండ్యో నామ రాజ్ఞోఽస్తి యస్స్యధర్మే న తిష్ఠతి 335

కార్తవీర్యం భవేద్ధంధ్యో యత్రాన్యః ప్రాకృతో జనః,

తత్రరాజా భవేద్ధంధ్యస్సహస్రమితి ధారణా 336

అష్టాపాద్యం తు శూద్రస్య స్తేయే భవతి కిల్బిషం

షోడశైవ తు వైశ్యస్య ద్యాత్రింశత్ క్షత్రియస్య చ 337

బ్రాహ్మణస్య చతుష్షష్టిః పూర్ణం వాపి శతం భవేత్,

ద్విగుణా వా చతుష్షష్టి స్తద్దోషగుణవిధి సః 338

తమ తమ ధర్మములనుష్ఠింపని తండ్రి, ఆచార్యుడు, స్నేహితుడు, తల్లి, భార్య, పుత్రుడు, పురోహితులను సైతము రాజు దండింపవచ్చును. సాధారణ జనానికి ఒక కార్తవీర్యం శిక్షవిధించతగిన తప్పునే రాజు చేస్తే అతడు తనకు వేయిపణముల దండనను విధించుకోవాలి. (తనకుతానే శిక్ష విధించుకొనుట) ఏ దొంగతనం చేస్తే సాధారణమైన మానవునికి ఎంత శిక్ష సాధారణంగా విధించబడుతుందో తాను చేసిన దొంగతనాన్ని తానే చెప్పుకొన్న శూద్రునికి ఆ శిక్ష ఎనిమిదిరెట్లు ఉంటుంది. అదే వైశ్యుడైతే పదహారు రెట్లెక్కువ శిక్ష ఉంటుంది. క్షత్రియునికి ముప్పై రెండు రెట్లు బ్రాహ్మణునికైతే అరువైనాల్గు లేక నూరు రెట్లు ఎక్కువ శిక్ష ఉంటుంది. అంటే పశ్చాత్తాపంలో శిక్ష ఎక్కువ రెట్లు ఉంటుంది. అట్లే సాధారణ పౌరునికంటే తిలిసిన వానికి, విజ్ఞాన వంతునికి ఎక్కువ శిక్ష ఉంటుంది.

వానస్పత్యం మూలఫలం దార్యగ్న్యర్థం తభైవ చ,

తృణం చ గోభ్యో గ్రాసార్థమస్తేయం మనుర బ్రవీత్ 339

యాగానికై ఉపయోగ పడే ఫలాలను, కంద మూలాలను సమిధలను దొంగిలించరాదు. అట్లే ఆవులు తినే గడ్డిని కూడ దొంగిలించకూడదని మనువు పలికినాడు.

యో దత్తదాయినో హస్తాల్లిప్సేత బ్రాహ్మణో ధనమ్,

యజానాధ్యాపనేనాపి యథా స్తేనస్తథైవ సః 340

ద్విజోఽధ్యగః క్షీణపుత్రిర్ధ్యావిక్షూ ద్యే చ మూలకే,

ఆదదానః పరక్షేత్రాన్న దండం దాతుమర్హతి 341

పరధనాన్ని అపహరించే వాని దగ్గర యజ్ఞయాగాదులు చేయించి, వేదాన్ని చెప్పి ధనాన్ని తీసికుంటే అదీ దొంగతనమే ఔతుంది. అందువల్ల ఆ ధనాన్ని తీసికొన్న బ్రాహ్మణుని దొంగను దండించినట్లే దండించాలి. బాటసారి యైన బ్రాహ్మణుడు ఆహారములేక పక్కనున్న పొలంలో నుండి రెండు చెరుకుగడలను గాని, రెండు చిఱుగడ దుంపలను కాని తీసికొంటే అతడు తన ప్రాణాలను నిలుపుకొనుటకు ఇతరుల పొలంనుండి దొంగతనం చేసినందువల్ల అతనిని శిక్షింపకూడదు.

అసందితానాం సందాతా సందితానాం చ మోక్షకః,

దాసాశ్వరథహర్తా చ ప్రాప్త స్స్వోచ్ఛౌరకీల్బిషమ్ 342

స్వేచ్ఛగా తిరుగుతున్న ఇతరుల పశువులను తనంతట తాను కట్టి వేస్తే కొట్టంలో కట్టి వేయబడి ఉన్న పశువులను వదలి పెట్టే, సేవకులను, గుఱ్ఱాలను రథాలను, అపహరిస్తే, వారిని దొంగను శిక్షించినట్లు శిక్షించాలి.

అష్టమాధ్యాయం

అనేన విధినా రాజా కుర్యాణః స్తేననిగ్రహమ్,

యశోఽస్మిన్ ప్రాప్నుయాల్లోకే ప్రేత్య బానుత్రమం సుఖమ్ 343

ఈ విధంగా రాజు దొంగలను అరికట్టినందువల్ల లోకంలో కీర్తిని పైలోకంలో సుఖాన్ని పొందుతాడు.

ఐంద్రం స్థానమభిప్రేపుర్యశ్శౌక్యమవ్యయమ్,

నోపేక్షేత క్షణమపి రాజా సాహసికం నరమ్ 344

దారి దోపిడివంటి సాహస కార్యాలు చేసేవాణ్ణి పట్టుకొని వెంటనే శిక్షిస్తే ఆ రాజు ఈ లోకంలో అంతులేని కీర్తిని మరణించిన తరువాత స్వర్గలోకాన్ని పొందుతాడు.

వాగ్మష్టాతస్కరాభ్రైవ దండేనైవ చ హింసతః,

సాహసన్య నరః కర్తా విశ్లేయః పాపకృత్రమః 345

సాహసే వర్తమానం తు యో మర్దయతి పార్థివః,

స వినాశం ప్రజత్యాశ విద్యేషం చాధిగచ్ఛతి 346

సమిత్రకారణాద్రాజా విపులాద్యా ధనాగమాత్,

సముత్పన్నజ్ఞేత్సాహసికాన్ సర్వభూతభయావహాన్ 347

తిట్టుట, సొమ్ము దొంగిలించుట, కొట్టుట అను నేరాలు చేసిన వానికంటే దారి దోపిడి, ఇల్లు తగుల బెట్టుట వంటి సాహస కార్యాలు చేయువాడు మిక్కిలి పాపాత్ముడు. పై సాహస కృత్యములుచేయువానిని క్షమించే రాజును ప్రజలందరు ద్వేషింతురు. పైగా అతడు త్వరగా నాశనం పొందును. తన స్నేహితుల మాటననుసరించియో, చాలా డబ్బు వస్తుందన్న ఆశతోనో, అందరికి భయం కలిగించే సాహసికులను ఎప్పుడూ వదలరాదు.

శస్త్రం ద్వీజాతిభిర్గ్రాహ్యం ధర్మే యత్రోపరుద్ధ్యతే

ద్వీజాతీనాం చ వర్తానాం విప్లవే కాలకారితే 348

అత్యనశ్చ పరిత్రాజే దక్షిణానాం చ సంగరే,

స్త్రీవిప్రాభ్యుపపత్తై చ ఘ్నన్ ధర్మేణ న దుష్కృతి. 349

గురుం వా బాలవృద్ధౌ వా బ్రాహ్మణం వా బహుశ్రుతమ్,

అతతాయినమాయాంతంహన్యాదేవావిచారయన్ 350

నాతతాయినపథే దోషో హంతుర్భవతి కశ్చన,

ప్రకాశం వాఽప్రకాశం వామన్యుస్తం మన్యుమృచ్ఛతి 351

సాహసికులు మొదలగు దుర్మార్గులవలన ధర్మకార్యాలు చేయుటకు వీలుకాని సమయంలో, రాజ్యం అరాజకమై ఉన్నప్పుడు, తనకు ప్రాణహాని జరుగుతుందని భయపడినప్పుడు దక్షిణ, ధనం, అవులు మొదలైనవాటిని అపహరించుటకై శత్రురాజులు దండెత్తి వచ్చినప్పుడు, స్త్రీలకు, బ్రాహ్మణులకు అపద కలిగినప్పుడు ద్వీజాతులు శస్త్రాన్ని ధరించి పాపులను చంపితే వారికి పాపం కలుగదు. గురువు, బాలుడు, వృద్ధుడు, బాగుగా చదువుకొన్న బ్రాహ్మణుడు వీరిని చంపుటకై వచ్చు శ్రూరున్ని విచారించక చంపవలెను.

ఇతరులను చంపుటకై వచ్చే క్రూరుని రహస్యంగా కాని అందరిముందుకాని చంపినచో ఆ చంపినవానికి పాపమంటదు.

పరదారాభిమర్శేషు ప్రవృత్తాన్మృత్యుహీనతః,

హిద్యేజనకరైర్దండైశ్చిహ్నయిత్యా ప్రవాసయేత్ 352

తత్సముత్థో హి లోకస్య జాయతే వర్ణ సంకరః,

యేన మూలహరో ధర్మః సర్వనాశాయ కల్పతే 353

పరస్య వత్స్యా పురుషః సంభాషాం యోజయన్రహః,

పూర్వమాశ్చారితో దోషైః ప్రాప్నుయాత్పూర్వసాహసమ్ 354

ఇతరుల భార్యలను ఎత్తుకొని పోవు దుష్టుని, రాజు చెవులు, ముక్కు, కోయుట వంటి దండనలతో గుర్తు పెట్టి తన రాజ్యం నుండి వెళ్ళగొట్టాలి. లేనిచో వర్ణ సంకరమేర్పడుతుంది. దాని వల్ల ధర్మమంతా నశించి లోకమంతా చెడుతుంది. అట్లే ఇంతకు ముందే పరస్త్రీలతో చెడు సాహసముచేయువాడనే దోషమున్న పురుషుడు రహస్యంగా పరస్త్రీతో మాట్లాడుతూ ఉంటే అతనికి ప్రథమ సాహసదండాన్ని (రెండువందల యాభైరూకలు) రాజు విధించాలి.

యస్య నాశ్చారితః పూర్వమభిభాషేత కారణాత్,

న దోషం ప్రాప్నుయాత్క్రిందించిన్న హి తస్య వ్యతిక్రమః 355

పరస్త్రీయం యోజనదేత్తీర్థేరజ్యే వనేఽపి వా,

నదీనాం వాపి సంభేదే సంగ్రహణమాప్నుయాత్ 356

తనపై ఎటువంటి అపవాదం లేని పురుషుడు ఏదో ఒక కారణం వల్ల ఇతర స్త్రీతో నలుగురిలో మాట్లాడితే అతనికి ఎటువంటి దోషమంటదు. పుణ్య తీర్థములందో, అరణ్యములందో, తోటలలోనో, నదీ సంగమప్రాంతమందు గాని పరస్త్రీతో కారణముండి మాట్లాడినప్పటికీ అతనికి పర స్త్రీ గమనాభిలాష కలదని నిశ్చయించి సంగ్రహణమను దండాన్ని (వేయి రూకలు) వేయవలెను.

ఉపచార క్రియా కేళిః స్మర్యే భూషణవాససామ్,

సహ ఖట్యననం చైవ సర్వం సంగ్రహణం స్మృతమ్ 357

స్త్రీయం స్మృతేదదేకే యః స్మృష్టో వా మర్షయేత్తయా,

పరస్పరస్యానుమతే సర్వం సంగ్రహణం స్మృతమ్ 358

పూల దండలు, గంధం మొదలైన వాటిని పంపుట మొదలైన ఉపచారాలు చేయుట, వేళాకోళం చేయుట, కౌగిలించుకొనుట మొదలైనవి. సొమ్ములు, బట్టలు తాకుట, ఒకే మంచమీద కూర్చుండుట మొదలగునవి సంగ్రహణమునకు (పరస్త్రీని కొరుటకు) గుర్తులని అంటారు. స్త్రీని తాకరాని ప్రాంతములలో ముట్టుకొన్నా అప్పుడా స్త్రీ కూడా ఏమి యనక ఊరకున్నా ఆ స్త్రీ పురుషులిద్దరి మధ్య సంగమాభిలాష ఉన్న దని గుర్తించవలెను. అప్పుడు వారిద్దరు దోషులే.

అష్టమాధ్యాయం

అబ్రాహ్మణస్సంగ్రహణే ప్రాణాంతం దండమర్హతి,
చతుర్థాపమి వర్ణానాం దారా రక్షతమాస్సదా 359

బ్రాహ్మణేతరుడు పర స్త్రీని కామిస్తే అతనికి మరణాన్ని శిక్షగా విధించాలి. అందువల్ల సమస్త కులాలవారు తమతమ భార్యలను జాగ్రత్తగా రక్షించుకోవలెను.

భిక్షుకా పందినత్తైవ దీక్షితాః కారవస్తథా,
సంభాషణం సహ స్త్రీభిః కుర్యురప్రతివారితాః 360

బిచ్చగాండ్రు, స్తుతిపాఠకులు, యజ్ఞదీక్షవహించినవారు, వంటలు మొదలగు పనులు చేయువారు పరస్త్రీలతో మాట్లాడినచో అనుమానపడకూడదు.

న సంభాషాం పరస్త్రీభిః ప్రతిషిద్ధస్సమాచరేత్,
నిషిద్ధో భాషమాణస్త సువర్ణం దండమర్హతి, 361

నైష చారణదారేషు విధిర్నాత్మేవజీవిషు,
సజ్జయంతి హి తే నారీర్నిగూఢాశ్చారయంతి చ 362

కించిదేవ తు దాప్యస్యాత్సంభాషాం తాభిరాచరన్,
ప్రైష్యాను చైకభక్తాను రహః ప్రవ్రజితాను చ 363

యజమానిని వారించినా వినక భృత్యుడు పరస్త్రీలోలతో ముచ్చట పెట్టకూడదు. అట్లు చేస్తే అతనికి ఒక బంగారు నాణెమును దండముగా విధింపవచ్చును. కాని నటులు, గాయకులు, తమ భార్యల వలననే బ్రదుకువారు ఐన వారియొక్క భార్యలతో మాట్లాడినచో తప్పులేదు. కాని ఆ స్త్రీలతో సైతం రహస్యంగా మాట్లాడితే తప్పుబెటుంది. కావున వారికి కొద్దిగా దండన విధింప వచ్చును. అట్లే బానిస స్త్రీలతోను, నియమంలేని బౌద్ధ సన్యాసినులతోను, బ్రహ్మచారిణులతోను, రహస్యంగా మాట్లాడితే వారికి తక్కువ దండన విధించాలి.

యో కామాం దూషయేత్కన్యాం న సద్యో వధమర్హతి,
సకామాం దూషయంస్తుల్యో న వధం ప్రాప్నుయాన్నరః 364

కన్యాం భజంతీముత్కుష్టం న కించిదపి దావయేత్,
జఘన్యం సేవమానాం తు సంయతాం వాసయేత్ గృహే 365

ఉత్తమాం సేవమానస్త జఘన్యో వధమర్హతి,
శుల్కం దద్యాత్సేవమానః సమామిచ్చేత్ప్రితా యది 366

అభిషహ్య తు యః కన్యాం కుర్యాద్ధర్మేణ మానవః,
తస్యాశు కర్త్యే అంగుళ్యా దండం చార్హతి షట్ శతమ్ 367

సకామాం దూషయంస్తుల్యో నాంగుళిచ్చేదమప్పుయాత్,
ద్విశతం తు దమం దాప్యః ప్రసంగవినివృత్తయే 368

కన్యైవ కన్యాం యా కుర్యా తస్యాస్యా ద్విశతో దమః,
శుల్కం చ ద్విగుణం దద్యాచ్ఛిషాత్సేవాప్పుయాద్దశ. 369

యీ తు కన్యాం ప్రకుర్యాత్ స్త్రీ సా సద్యో మాండ్యమర్హతి,
అంగుళ్యో రేవ వా చేదం ఖరేబోద్యహనం తథా 370

కోరికలేని కన్యను బలవంతంగా చెరిచిన వానికి మరణ దండన విధించాలి కాని కన్య తాను కూడ ఇష్టపడితే అచ్చట తప్ప ఇద్దరిది కావున పురుషుడికి శిక్షవేయనక్కరలేదు. తన కంటే ఉత్తమ జాతికి చెందిన పురుషుని వలచి పోయిన కన్యను శిక్షించకూడదు. కాని తన కంటే తక్కువ జాతి పురుషుని వలచిపోయిన కన్యను కామమంత పోవునట్లు ఇంటిలోనే నిర్బంధించాలి. ఉత్తమజాతికి చెందిన స్త్రీని వలచిపోయిన వానికి శిక్షించాలి. లేక తనజాతికి చెందిన కన్యను వలచి పోయినచో ఆ కన్య యొక్క తండ్రి సమ్మతిని తీసికొని వివాహం చేసికొన వచ్చును. అందు వలన అతడు దండనయోగ్యుడు కాజాలడు. కన్య యోనిలోకి బలాత్కారంగా వేళ్లను జొప్పించి ఆ కన్యకు బాధ కలిగించే పురుషుడు సమాన జాతివాడైనా దండన యోగ్యుడగుచున్నాడు. కాని తనను ప్రేమించు కన్య యోనిలో వేళ్ళు పెట్టి ఆ స్త్రీని బాధ పెట్టిన పురుషునికి పై పురుషుని వలెగాక తక్కువ దండన విధించాలి. కన్య వేరొక కన్య యోనిలో వేళ్ళు పెట్టి చెరుపు చేస్తే ఆ కన్యకు రెండువందల రూకల దండనతో పాటు మఱ్ఱి ఊడతో పది దెబ్బలు కొట్టవలెను. కన్యక మర్మాంగంలో వేళ్ళు పెట్టి బాధ కలిగించిన స్త్రీ యొక్క తలను కొరిగించి, ఆమె రెండు వేళ్ళను ఖండిచి గాడిదపై నెక్కించి ఊరేగించాలి.

భర్తారం లంఘయేద్యా తు స్త్రీ జాతిగుణదర్శితా,
తాం శృభిః ఖాదయే ద్రాజా సంస్థానే బహుసంస్థితే 371

పుమానం దాహయేత్సావం శయనే తప్త ఆయసే,
అభ్యాదధ్యుశ్చ కాష్ఠాని తత్ర దహ్యేత పాపకృత్ 372

సంవత్సరాభిశ న్తస్య దుష్టస్య ద్విగుణో దమః,
వ్రాత్యయా సహ సంవాసే బాండాల్యా తావదేవ తు 373

తన తండ్రి యొక్క ఐశ్వర్యం, కులం మొదలైన వానిని చూచుకొని గర్వపడుతూ భర్తను లెక్కసేయక పర పురుష గమనం చేసే స్త్రీని రాజు తన సభలో అందరు చూస్తుండగానే కుక్కలచే కరిపింపవలెను. ఆపాప కార్యాన్ని చేసిన పురుషుని భగ భగ మండుచున్న ఇనప శయ్యపై పరుండబెట్టి అతడు తగలబడిపోవునంతవరకు రాజు చూడవలెను. పర స్త్రీని పొంది దానిచే భ్రష్టుడై ఒక సంవత్సరం వరకు దండన పొందని పురుషునకు ఇంతకుముందు చెప్పిన దండన కంటే రెట్టింపు దండన విధించవలెను. కర్మ భ్రష్టుడైన వ్రాత్యునితో సంగమనం చేస్తే చండాల స్త్రీని పొందినట్లు దండించాలి.

శూద్రో గుప్తమగుప్తం వా ద్వైజాతం వర్ణమావసన్,
అగుప్తమంగసర్య సైర్లుప్తం సర్వేణ హీయతే 374

వైశ్యస్సర్వస్యదండస్యాత్సంవత్సర నిరోధతః,
సహస్రం క్షత్రియో దండ్యో మాండ్యం మూత్రేణ చార్హతి 375

బ్రాహ్మణీం యద్యగుప్తాం తు గచ్ఛేతాం వైశ్య పార్థివ,
వైశ్యం పంచ శతం కుర్యాత్క్షత్రియం తు సహస్రిణమ్ 376

ఉభావపి తు తావేవ బ్రాహ్మణ్యా గుప్తయా సహ,
విభుతౌ శూద్ర వద్ధంధ్యోదగ్ధవ్యౌ వా కటాగ్నినా 377

శూద్రుడు పెండ్లికాని ఉన్నత జాతి స్త్రీతో సంగమిస్తే లింగచ్ఛేదము చేయవలెను. పెండ్లియైన ఉన్నత వర్ణమునకు చెందిన స్త్రీతో రమించినచో అతని అంగాన్ని నరికి వేసి అతని ధనాస్తంతా రాజు తీసికొనవలెను. వైశ్యుడు పెండ్లియైన ఉన్నత జాతిస్త్రీతో రమిస్తే అతని సంపదనంతా రాజు తీసికొనవలెను. అట్లే క్షత్రియుడు చేసినచో వేయి రూకలదండాన్ని, విధించి తలగొరిగించవలెను. పెండ్లిగాని బ్రాహ్మణస్త్రీతో వైశ్యుడు కాని క్షత్రియుడు కాని పోయినచో వైశ్యునికి ఐదు వందల రూకల దండనను, క్షత్రియునకు వేయి రూకల దండనను విధించవలెను. ఈ వైశ్య క్షత్రియులు వివాహితయైన బ్రాహ్మణ స్త్రీతో పోయినచో శూద్రుని దండించినట్లు మండుచున్న ఇనుపశయ్య పై పండబెట్టి తగుల బెట్టవలెను.

సహస్రం బ్రాహ్మణో దంధ్యో గుప్తాం విప్రాం బలాద్ర్యజన్,
శతాని పంచ దంధ్యస్స్వాదిచ్ఛంత్యా సహ సంగతః 378

మాంధ్యం ప్రాణాంతికో దంధో బ్రాహ్మణస్య విధీయతే,
ఇతరేషాం తు వర్ణానాం దంధః ప్రాణాంతికో భవేత్ 379
న జాతు బ్రాహ్మణం హన్యాత్పుర్యపాపేష్యపి స్థితమ్,
రాష్ట్రాదేనం బహిః కుర్యాత్సమగ్రధనమక్షతమ్. 380

వివాహితయైన స్త్రీతో బలవంతంగా రమించిన బ్రాహ్మణునకు వేయిరూకల దండన విధించవలెను. ఆ స్త్రీ తాను ఇష్టపడి ఇంకొక బ్రాహ్మణునితో పోతే అతనికి ఐదువందల రూకల దండన విధించాలి. అట్లే బ్రాహ్మణునకు ప్రాణాంతిక దండం (మండుచున్న ఇనుప శయ్యపై పండ బెట్టి ప్రాణములు తీయుట) శిరోముండనమే. ఇతర జాతుల వారికి ప్రాణాంతిక దండము విధింపవచ్చును. బ్రాహ్మణుడెన్ని పాపాలు చేసినా ప్రాణ దండమును మాత్రము విధించకూడదు. అవసరమైనచో అతనిని పుత్ర ధనములతో సహా రాజ్యమునుండి వెళ్ళ గొట్టవలెను.

న బ్రాహ్మణ వధాద్భూయానధర్మో విద్యతే భువి,
తస్మాదన్య వధం రాజా మనసాపి న చింతయేత్ 381

బ్రాహ్మణుని చంపుటకంటే అధర్మమెచ్చుటకనిపించదు. అందువల్ల రాజు బ్రాహ్మణ వధాన్ని మనసులో సైతము ఆలోచించకూడదు.

వైశ్యశ్రేత్క్షత్రియాం గుప్తాం వైశ్యాం వా క్షత్రియోవ్రజేత్,
యో బ్రాహ్మణ్యామగుప్తాయాం తావుభౌ దండమర్హతః 382

వివాహిత యైన క్షత్రియ స్త్రీని వైశ్యుడు గాని వివాహితయైన వైశ్యస్త్రీని క్షత్రియుడుగాని పొందినచో వివాహితగాని బ్రాహ్మణ స్త్రీని పొందిన వైశ్య క్షత్రియులకు

దండం విధించినట్లు వైశ్యునకు ఐదువందల రూకలు, క్షత్రియునకు వేయి రూకలు దండన విధించవలెను.

సహస్రం బ్రాహ్మణో దండం దాహ్యో గుప్తే తు తే వజ్రన్,

శూద్రాయాం క్షత్రియవిశేః సాహస్రం వై భవేద్దమః 383

క్షత్రియాయామగుప్తాయాం వైశ్యే పంచశతం దమః,

మూత్రేణ మాంధ్యమిచ్ఛేత్తు క్షత్రియో దండ మేవ వా, 384

అగుప్తే క్షత్రియా వైశ్యే శూద్రాం వా బ్రాహ్మణో వ్రజన్,

శతాని పంచ దంధ్యస్సౌత్సహస్రంత్యంత్యజస్త్రియం 385

వివాహితలైన క్షత్రియ స్త్రీలను పొందినచో బ్రాహ్మణునకు వేయిరూకలు, వివాహితయైన శూద్ర స్త్రీని పొందిన వైశ్య క్షత్రియులకు వేయి రూకలు దండన విధించవలెను. అవివాహిత యైన క్షత్రియ స్త్రీతో వైశ్యుడు పోతే అతనికి ఐదు వందల రూకలు దండన విధించవలెను. అట్లే అవివాహితయైన వైశ్య స్త్రీని పొందిన క్షత్రియునకు ఐదు వందల రూకల దండంతో పాటు శిరోముండనం చేయించాలి. అవివాహితలైన క్షత్రియ వైశ్య శూద్ర స్త్రీలలో ఏ స్త్రీతో నైనా బ్రాహ్మణుడు కలిసినచో ఆ బ్రాహ్మణునికి ఐదువందల రూకల దండమువిధించాలి. చండాల కాంతతో వ్యభిచారం చేస్తే అతనికి వేయి రూకల దండం విధించాలి.

యస్య స్తేనః పురే నాస్తి నాన్యస్త్రిగో న దుష్టవాక్,

న సాహనిక దండఘ్నా న రాజా శత్రలోకభాక్ 386

ఏతేషాం నిగ్రహో రాజ్ఞః పంచానాం విషయే న్యకే,

సామ్రాజ్యకృత్సజాత్యేషు లోకే వైవ యశస్కరః 387

ఏ రాజ్యంలో దొంగ కాని, అన్య కాంతా గమనం చేసే వాడు గాని, పరుషంగా మాట్లాడేవాడు కాని, సాహసికుడు, దండ పారుష్యం చేయువాడు కాని లేకపోతే ఆ రాజు స్వర్గాన్ని పొందుతాడు. ఈ ఐదుగురు తన రాజ్యంలో లేకుండా చేసిన రాజు తోటి రాజులలో చక్రవర్తియై కీర్తిమంతుడౌతున్నాడు.

ఋత్విజం యస్త్యజేద్యాజ్యే యాజ్యం చర్విక్ త్యజేద్యది,

శక్తం కర్మణ్యదుష్టం చ తయోర్దండ శ్శతం శతమ్ 388

న మాతా న పితా న స్త్రీ న పుత్రస్త్యాగమర్హతి,

త్యజన్న పతితా నేతా వ్రాజ్ఞా దంధ్యశ్శతాని షట్ 389

యాజ్ఞుడు మహాపాతకాదిసాపాలు లేని ఋత్విక్కును వదలినా, ఋత్విక్కు ఏదోషంలేని యాజ్ఞుని వదలినా వారిద్దరకు నూరేసి రూకలు దండము విధించాలి. ఏ దోషంలేని తల్లిని, తండ్రిని, భార్యను పుత్రుని వదలితే ఆరువందల రూకలు దండం విధించాలి.

అష్టమాధ్యాయం

ఆశ్రమేషు ద్విజాతీనాం కార్యే వివదతాం మిథః,
 న విబ్రూయాన్ముపో ధర్మం చికిర్షన్ హితమాత్మనః 390
 యథార్థమేతానభ్యర్చ్య బ్రాహ్మజైస్సహ పార్షవః,
 సాంత్యేన ప్రశమయ్యాదౌ న్యధర్మం ప్రతిపాదయేత్ 391

బ్రాహ్మణులు తమ ఆశ్రమాచార ధర్మాలగురించి వివాదం పెట్టుకొనుచున్నప్పుడు రాజు వారి మధ్యకు పోయి ఇది సరియైనది. ఇది సరికాదని తీర్మానముచేయరాదు. అప్పుడు ఆ బ్రాహ్మణులను ఇతర బ్రాహ్మణులతో కలిపి గౌరవించి వారిని మంచి మాటలతో శాంతపరచి తరువాత వారి ధర్మమును వారికి బోధింపవలెను.

ప్రాతి వేశ్యానువేశ్యే చ కల్యాణే వింశతిర్ద్విజే,
 అర్థా వభోజయన్ విప్రో దండమర్హతి మాషకమ్ 392
 శ్రోత్రియః శ్రోత్రియం సాధుం భూతికృత్యేష్వభోజయన్,
 తదన్నం ద్విగుణం దాప్యో హిరణ్యం చైవ మాషకమ్ 393

పెండ్లి మొదలగు కల్యాణ సమయములందు ఇరువై మందిని భోజనానికి పిలిచినా తన పక్కింటివారిని, వారియొక్క పక్కింటి వారిని భోజనానికి పిలువవలెను. లేనిచో ఆ బ్రాహ్మణునకు ఒక వెండి రూక అపరాధం విధించాలి. శ్రోత్రియుడైన బ్రాహ్మణుడు తన ఇంట జరుగు శుభకార్యములందు శ్రోత్రియుడు సాధువురుషుడగు తన పక్కింటివానిని అతని పక్కింటి వానిని భోజనానికి పిలువక పోతే వారికి పెట్టు భోజనమునకు రెండు రెట్లెక్కువ అన్నము పెట్టాలి. అట్లే రాజు ఇంటి యజమానికి ఒక బంగారు మాడను అపరాధంగా విధించవలెను.

అంధో జడః పీఠసర్వీ సప్రత్యా స్థవిరళు యః,
 శ్రోత్రియేషాపకుర్యంశ్చ న దాప్యాః కేనచిత్కరమ్ 394
 శ్రోత్రియం వ్యాధితాలై చ బాలవృద్ధావకించనమ్,
 మహాకులీన మార్యం చ రాజా సంపూజయే తృదా 395

గుడ్డివాడు, జడుడు, కుంటివాడు, డెబ్బై యేండ్లు నిండినవాడు, శ్రోత్రియులకు ధన ధాన్యాదికములనిచ్చి ఉపకారము చేయువాడి వీరి దగ్గరి నుండి రాజు పన్నును తీసికొనరాదు. శ్రోత్రియుని, రోగిని, బాధపడుతున్నవానిని, బాలుని, వృద్ధుని, దరిద్రుని, గొప్పకులములో పుట్టిన వానిని, పూజ్యుడగువానిని రాజు ఎల్లప్పుడు గౌరవింపవలెను.

శాల్య లీఫలకే శ్లెష్ఠే నేనిజ్యాన్వేజకశ్శనైః
 న చ వాసాంసి వాసోభిర్ని ర్భరేన్న చ వాసయేత్ 396
 తంతువాయో దశపలం దద్యాదేకపలాధికమ్,
 అతోఽన్యథా వర్తమానో దాప్యో ద్యాదశకం ధమమ్ 397

చాకలివాడు మిట్ట పల్లములు లేని బూరుగు పలక మొదలగు వానిపై మెల్లగా బట్టలుతుకవలెను. ఒకరి బట్టలతో వేరొకరి బట్టలు తీసికొని పోరాదు. అట్లే అట్లే ఒకరి

మనుస్మృతి

బట్టలు మరొకరికి కట్టుకొనుటకివ్వరాదు. లేనిచో అతడు దండనమునకర్హుడు. సాలెవాడు పదిపలములనూలు తీసికొని పదకొండు ఫలముల బట్టనీయవలెను. లేనిచో వానికి పన్నెండు రూకలు దండన విధించాలి.

శుల్కస్థానేషు కుశలాస్పర్యవణ్య విచక్షణాః,

కుర్మరర్థం యథాపణ్యం తతో వింశం నృపో హరేత్ 398

రాజుః ప్రఖ్యాతభాండాని ప్రతిషిద్ధాని యాని చ

తాని నిర్లరతో లోభాత్సర్వహారం హరేన్నృపః, 399

సమస్త వర్తకములందు నేర్పరులైన వర్తక శ్రేష్ఠులు సుంకము నిర్ణయిస్తారు. ఆ వస్తువుల నా వెలకమ్మగా వచ్చిన లాభం పై రాజునకు సంబంధించి విక్రయింపదగిన ఏనుగులు, గుఱ్ఱాలు మొదలగునవి ఇతర దేశాలకు తీసికొని పోకుండ నిషిద్ధమైన వస్తువులను ఆశవల్ల ఇతర దేశములకు తీసికొని పోవు వర్తకుల సర్వస్వాన్ని రాజు హరింపవలెను.

శుల్కస్థానం పరిహరన్నకాలే క్రయవిక్రయా,

మిథ్యావాదీ చ సంఖ్యానే దాప్యోఽష్టగుణ మత్యయమ్ 400

సుంకము వేయు స్థలమునుండి సరుకులను తప్పించి అకాలమున క్రయవిక్రయములు చేయుచు సుంకము తక్కువగా పడవలెనని అబద్ధములాడు వర్తకుని వస్తువులపై రాజు ఎనిమిది రెట్లు దండన విధించాలి.

అగమం నిర్గమం స్థానం తథా వృద్ధిక్షయాపుభౌ,

విచార్య సర్వవణ్యానాం కారయేత్ క్రయవిక్రయౌ 401

పంచరాత్రే పంచరాత్రే పక్షే పక్షేఽథవా గతే

కురీత చైషాం ప్రత్యక్షమర్థ సంస్థాపనం నృపః 402

తులామానం ప్రతీమానం సర్వం చ స్యాత్పురక్షితమ్

షడ్ము షడ్ము చ మానేషు పునరేవ పరీక్షయేత్ 403

వస్తువు లెక్కడినుండి వచ్చుచున్నవో, ఎంత దూరము పోవుచున్నవో, దానివలన దారి బత్తెము మొదలగు వాటి కెంత ఖర్చగుచున్నది. ఎంతలాభము రావచ్చును అనుసమస్త విషయములను విచారించి వస్తువులను కొనువారికి వర్తకులకు నష్టము కలుగకుండునట్లు క్రయ విక్రయములు జరుగునట్లు రాజు చూడవలెను. ఐదు దినములకొకసారి లేక పక్షం రోజులకైనా వస్తువుల యొక్క విలువలు చక్కగా దెలిసిన వర్తకుల సమక్షంలో రాజు మూల్య నిర్ణయం చేయాలి. తూనిక రాళ్ళు, కొలతకు ఉపయోగించు వస్తువులు చక్కగా ఉన్నవో లేదో అన్న విషయాన్ని రాజు ఆరు నెలలకొక సారి పరీక్షించాలి.

పణం యానం తరే దాప్యం పౌరుషోఽర్థపణం తరే,

పాదం పశుశ్చ యోషిభ్య పాదార్థం రిక్తకః పుమాన్ 404

భాండపూర్ణాని యానాని తార్యం దాప్యాని సారతః,

రికభాండాని యతి రినిశునాంసనానశునాం 405

అష్టమాధ్యాయం

దీర్ఘాద్యని యథాదేశం యథాకాలం తరో భవేత్,

నదీతీరేషు తద్విద్యాత్సముద్రే నాస్తి లక్షణమ్ 406

బరువులేని బండ్లను ఓడపై ఈ ఓడ్డునుండి ఆ ఒడ్డునకు చేర్చితే ఓడ యాజమానికి ఒక పణమివ్వాలి. అదే బరువుతో నున్న మనిషిని దాటిస్తే అర్థపణమివ్వాలి. పశువులను, స్త్రీలను నది దాటిస్తే పావురూక ఇవ్వాలి. అదే ఏ వస్తువులు లేని మనిషిని దాటిస్తే పావురూకలో సగభాగమివ్వాలి. సరుకులతో నున్న బండ్లు మొదలైన వాటిని దాటిస్తే వాటి వాటి బరువులకు తగ్గట్లు ఇవ్వాలి. లోపల ఏ వస్తువులు లేని భండములు మొదలైన వాటిని, దరిద్రులను నది దాటిస్తే ఎంతో కొంత ఇవ్వాలి. పడవలో చాలా దూరంపోతే వారి ప్రయాణానికి తగ్గట్లు, కాలాన్ని కూడ (ఆటుపోట్లు వచ్చు సమయాన్ని) దృష్టిలో ఉంచుకొని ఓడల్లో ప్రయాణం చేయువాడు ఇవ్వలసిన ధనాన్ని నిర్ణయించాలి. సముద్ర ప్రయాణమందరికీ సంబంధించింది కాదు కాబట్టి సముద్ర ప్రయాణం చేయాల్సినవారు చెల్లించాల్సిన ధనం నిర్ణయించబడలేదు.

గర్భిణీ తు ద్విమాసాది స్తథా ప్రవ్రజితో మునిః,

బ్రాహ్మణా లింగినశ్చైవ న దాప్యాస్థారికం తరే.407

యన్నావికించిద్దాశానాం విశేర్యేతాపరాధతః,

తద్ధైరేవ దాతవ్యం సమాగమ్య స్యతోఽంశతః.408

ఏష నౌయాయినాముక్తో వ్యవహరస్య నిర్ణయః,

దాశాపరాధతస్తోయే దైవికే నా స్తి నిగ్రహః.409

రెండు నెలలు నిండిన గర్భిణీస్త్రీ, సన్యాసి, వానప్రస్థుడు బ్రాహ్మణులు, బ్రహ్మచారులు వీరిని ఉచితంగా నదిని దాటించాలి. నావికుల అజాగ్రత్త వల్ల నౌకా ప్రయాణీకులకు నష్టం కలిగితే ఆ నష్టాన్ని నావికులే భరించాలి. కాని దైవం వల్ల సంభవించిన తుఫాను మొదలగు కారణాలవల్ల ప్రయాణీకులకు నష్టం వాటిల్లితే దాన్ని మాత్రం నావికులు భరించుకోనవసరంలేదు.

వాణిజ్యం కారయేద్వైశ్యం కుసీదం కృషిమేవ చ,

పశూనాం రక్షణం చైవ దాన్యం శూద్రం ద్విజస్యనామ్.410

క్షత్రియం చైవ వైశ్యం చ బ్రాహ్మణో వృత్తికర్హితే,

విభృయాదాన్యశంస్యేన స్యాని కర్మాణి కారయన్.411

దాన్యం తు కారయన్ లోభాద్బ్రాహ్మణస్సంస్కృతాన్ ద్విజాన్,

అనిచ్ఛతః ప్రాభవత్యాద్రాజ్ఞా దండ్య శ్శతాని షట్.412

శూద్రం తు కారయేద్దాన్యం క్షీతమక్షీత మేవ వా,

దాస్యాయైవ హి సృష్టోఽసౌ బ్రాహ్మణస్య స్వయంభువా.413

న స్యామినా నిన్యష్టోఽపి శూద్రో దాస్యాద్విముచ్యతే,

నిసర్గజం హి తత్తస్య క స్తస్మాత్తదబోహతి.414

వైశ్యుడు వర్తకం, వడ్డీ జీవనం, సేద్యం, పశురక్షణ, చేయవచ్చు. శూద్రుడు

ద్విజశుశ్రూష మాత్రం చేయాలి. క్షత్రియ వైశ్యులొక వేళ తమ వృత్తిని చేయలేక బ్రాహ్మణుని దగ్గరకు వస్తే బ్రాహ్మణుడు వారికి ఆశ్రయమిచ్చి, వారితో వారి కులవృత్తియైన రక్షణ వర్తకాదులనుచేయిస్తూ తాత్కాలికంగా వారి భారాన్ని వహించాలి. బ్రాహ్మణుడు తనకున్న రాజకీయ ప్రాబల్యంవల్ల ఉపనయనాది సంస్కారాలను పొందిన ద్విజులచే బలవంతంగా దాస్యం చేయిస్తూ ఉంటే రాజు ఆ బ్రాహ్మణునికి ఆరువందల రూకల దండమును విధించాలి. శూద్రుని వృత్తి దాస్యం చేయుటయే కాబట్టి శూద్రునితో ఎట్టైనను బ్రాహ్మణుడు దాస్యం చేయించుకోవచ్చు. అతని యజమాని దాస్యం చేయవద్దని పంపినా శూద్రుడు దాస్యం చేయక తప్పదు.

భృజాహృతో భక్తదాసో గృహజః శ్రీతదమ్రమా,

పైత్రికో దండదానశ్చ సపైతే దానయోనయః.415

యుద్ధంలో జయింపబడ్డవాడు, బలైంపై ఆశతో దాస్యం చేసేవాడు, దాసీపుత్రుడు, ధనమిచ్చికొనబడ్డవాడు, అట్లే ఇతరులచే ఇవ్వబడిన వాడు, వంశ పరంపరగా వచ్చినవాడు, దండం చెల్లించలేక దాసుడైనాడు. ఈ ఏడుగురు దాసులు .

భార్యాపుత్రశ్చ దానశ్చ త్రయ ఏవాధనాః స్మృతాః,

యతై సమధిగచ్ఛంతి యన్య తే తన్య తద్దనమ్.416

విస్రంభం బ్రాహ్మణశ్చుద్రాద్ధవ్యోపాదానమాచరేత్,

న హి తస్యాస్తి కించిత్స్యం భర్తృహర్యధనో హి సః.417

వైశ్యశూద్రౌ ప్రయత్నైన స్యాని కర్మాణి కారయేత్,

తౌ హి చ్యుతౌ న్యకర్యభ్యః క్షోభయేతా మిదం జగత్.418

తన భార్య, పుత్రుడు, దాసుడు ఈ ముగ్గురు ధనహీనులని అంటారు. వారు ముగ్గురు సంపాదించినదంతా యజమానికే చెందుతుంది. ఎట్టి సందేహం పెట్టుకోక బ్రాహ్మణుడు తన దగ్గర పనిచేయు సేవకుని ధనాన్ని అంతా వాడుకోవచ్చు. ఆ సేవకునికి స్వతంత్రంగా ధనమేది ఉండదు. అతడు సంపాదించినదంతా యజమానికే దక్కుతుంది కావున యజమాని ఆ ధనాన్ని తీసికొనవచ్చు. వైశ్యుడు శూద్రుడు తమ తమ వృత్తులను వదలుకొంటే ప్రపంచమే కష్టంలో పడుతుంది. అందువల్లవారు తమ వృత్తులను తప్పక నిర్వహించాలి.

అహన్యహన్యవేక్షేత కర్మాంతాన్ వాహనాని చ,

అయన్యయౌ చ నియతా వాకరాన్ కోశమేవ చ.419

రాజు ప్రతిదినం ఆయా అధికారులకు అప్పగించిన వనులను ఎన్ని వాహనాలున్నవి? ఎన్ని నష్టమైనవను విషయాన్ని ఆదాయ వ్యయాలను, రత్నాదులు పుట్టిన స్థలాలను, భండాగారాన్ని స్వయంగా పరీక్షించాలి. వీటిపై అధికారులన్నారని ఏ మరుపాటున ఉండకూడదు.

నవమాధ్యాయం

ఏవం సర్వా నిమానాజా వ్యవహారాన్ సమాపయన్,
వ్యవోహ్య కిల్బిషం సర్వం ప్రాప్నోతి పరమాం గతిమ్. 420

రాజు ఈ విధంగా సమస్త వ్యవహారాలను చక్కగా నిర్ణయిస్తూ ఉంటే అతనికి ఎటువంటి పాపమంటడు. పైగా ఉత్తమలోకాలను పొందుతాడు.

ఇతి మానవే ధర్మశాస్త్రే భృగు ప్రోక్తాయాం సంహితాయాం అష్టమోఽధ్యాయః

భృగు మహర్షి చెప్పిన మానవ ధర్మ శాస్త్రమనే సంహితలో ఎనిమిదవ అధ్యాయం సమాప్తం.

నవమాధ్యాయం

పురుషస్య స్త్రీయాశ్చైవ ధర్మే వర్తనీ తిష్ఠతో,
సంయోగే విప్రయోగే చ ధర్మాన్ వక్ష్యామి శాశ్వతాన్ 1

ధర్మమార్గంలో నున్న స్త్రీలు పురుషులు వియోగంలో ఉన్నప్పుడు కలిసియున్నప్పుడు ఆచరించాల్సిన ధర్మాలను ఇక మీకు వివరిస్తున్నానని భృగుమహర్షి పలికెను.

అస్వతంత్రాః స్త్రీయః కార్యాః పురుషై స్సైర్విధివానిశం,

విషయేషు చ సజ్జంత్యస్సంస్థాప్యా ఆత్మనో వశే 2

పితా రక్షతి కౌమారే భర్తా రక్షతి యౌవనే,

రక్షంతి స్థావిరే పుత్రా న స్త్రీ స్వాతంత్ర్యమర్హతి 3

కాలే ౭ దాతా పితా వాచ్యో వాచ్యశ్చానువయన్ వతిః,

మృతే భర్తరి పుత్రస్తు వాచ్యో మాతురరక్షితా 4

సూక్ష్మేభ్యోఽపి ప్రసంగేభ్యః స్త్రీయో రక్ష్యా విశేషతః,

ద్యయోర్ధి కులయో శ్శృకమావహేయురరక్షితాః 5

ఇమం హి సర్వవర్ణానాం పశ్యంతో ధర్మముత్రమమ్,

యతంతే రక్షితుం భార్యాం భర్తారో దుర్బలా అపి 6

పురుషులు తమ స్త్రీలనెల్లప్పుడు తమ అధీనంలోనే ఉంచుకోవలెను. ఆ స్త్రీలు అనేక విషయములపై ఆసక్తిచూపుతు స్వతంత్రంగా ప్రవర్తిస్తుంటే ఊరుకోక పురుషులు తమ వశంలో ఉంచుకోవాలి. స్త్రీని బాల్యంలో తండ్రి రక్షిస్తాడు. యౌవనంలో భర్త రక్షిస్తాడు. ముసలి తనంలో కొడుకు రక్షిస్తాడు. ఈ విధంగా స్త్రీలు ఎప్పుడు ఒకరి దగ్గర ఉండడమే మంచిది కాని ఒంటరిగా ఎప్పుడు ఉండకూడదు. యుక్తవయస్సులో తన కూతురుకు పెండ్లి చేయకపోతే తండ్రిని నిందిస్తారు. భార్యతో కలిసిమెలిసి ఉండకపోతే భర్తను తిడ్డారు. తండ్రి చనిపోయిన తరువాత తల్లిని చక్కగా చూచుకొనకపోతే లోకులు కొడుకును తిడ్డారు. అతి సూక్ష్మమే ఐనా దుష్టులస్నేహం నుండి స్త్రీని జాగ్రత్తగా చూచుకోవాలి. దుష్టులనుండి

తమ స్త్రీలను రక్షించుకొనకపోతే అటు తమ కులం, ఇటు మామగారి కులం రెండిటికి అపకీర్తి కలుగుతుంది. ఇది సమస్తకులములవారు అనుష్ఠించాల్సిన ఉత్తమ ధర్మం. కాబట్టి దుర్బలులైనా తమ స్త్రీలను జాగ్రత్తగా రక్షించుకోవాలి.

స్యాం ప్రసూతిం చరిత్రం చ కులమాత్మాన మేవ చ,
స్యం చ ధర్మం ప్రయత్నేన జాయాం రక్షన్ హి రక్షతి 7

పతిర్భార్యాం సంప్రవిశ్య గర్భో భూత్వేహ జాయతే
జాయాయా స్తద్ధి జాయాత్వం యదస్యాం జాయతే పునః 8

యాదృశం భజతే హి స్త్రీ సుతం సూతే తథావిధమ్,
తస్మాత్ ప్రజా విశుద్ధ్యర్థం స్త్రీయం రక్షేత్ ప్రయత్నతః 9

న కశ్చిద్యోషితశ్చక్రః ప్రసవ్యా పరిరక్షితుమ్,
ఏ తైరుపాయయోగైస్తు శక్యాస్తాః పరిరక్షితుమ్ 10

భార్యను వ్యభిచారం చేయకుండా కాపాడుకున్నందువల్ల తన సంతతిని, తమ శిష్టాచారాన్ని తన పెద్దలవంశాన్ని తనను, తన ధర్మాన్ని కాపాడుకొనగలుగుతాడు. భర్తయే భార్యగర్భంలో ప్రవేశించి తిరిగి జన్మనెత్తుచున్నాడు. భర్త తన భార్యయందు జన్మిస్తునందువల్ల ఆమెను 'జాయ' అని పిలుస్తున్నారు. స్త్రీ ఎటువంటి పురుషునితో పోవునో అట్టి సంతానమునే పొందుతున్నది. అందువల్ల తన సంతానమును పరిశుద్ధంగా ఉంచుకొనుటకు భార్యను జాగ్రత్తగా రక్షించుకోవలెను. స్త్రీలను బలవంతంగా ఎవ్వరు కాపాడలేరు, కాని ఈ ఉపాయాలవల్ల వారిని రక్షించుటకు వీలౌతుంది.

అర్థస్య సంగ్రహే చైనాం వ్యయే చైవ నియోజయేత్
శోచే ధర్మేఽన్నపక్వాం చ పారిణాహ్యస్య చేక్షణే 11

తాను సంపాదించిన ధనాన్ని కాపాడుట, ఖర్చు చేయుట, ఇంటిలోని వస్తువుల కాపాడుట వంటి కార్యములందు స్త్రీని నియోగించాలి.

అరక్షితా గృహే రుద్ధాః పురుషైరౌప్తకారిభిః,
అత్యానమాత్మనా యాస్తు రక్షేయుస్తాస్సురక్షితాః 12

పానం దుర్జనసంసర్గః పత్యా చ విరహోఽటనమ్,
స్యహ్నిఽస్య గేహవాసశ్చ నారీసంధూషణాని షట్ 13

నైతా రూపం పరీక్షంతే నాసాం వయసి సంస్థితిః,
సురూపం వా విరూపం వా పుమానిత్యేవ ఘంజతే 14

పౌంశ్చల్యచ్చలచిత్రాచ్చ నైస్సేహ్యచ్చ స్వభావతః,
రక్షితా యత్నతోఽపీహ భర్తృప్యేతా వికుర్యతే 15

ఏవం స్వభావం జ్ఞాత్వాఽసాం ప్రజాపతినిసర్గజమ్,
పరమం యత్నమాతిషేత్ పురుషో రక్షణం ప్రతి 16

సవమాధ్యాయం

స్త్రీలను కావలిపెట్టి ఎప్పుడు వారిని కాపాడలేము. తమను తాము కాపాడుకొనే స్త్రీలే సురక్షితంగా ఉంటారు. మద్యపానం దుర్మార్గులతో కలిసి ఉండుట, భర్తకు దూరంగా ఉండుట అనేవి స్త్రీలను చెడగొడ్తాయి. చెడుబుద్ధికలిగిన స్త్రీలు వయస్సు మంచి రూపం కలిగిన పురుషుడు కావలెనని భావించక అతడెట్లున్నా పురుషుడైతే చాలునన్న భావనతో దుష్టసాంగత్యం చేస్తారు. చెడుబుద్ధి కలిగిన స్త్రీలకు చంచలమైన మనస్తత్వమున్నందువల్ల భర్తపై సద్భావన లేనందువల్ల, భర్త ఎంత జాగ్రత్త గా చూచుకొన్నా వారు అతని పై చెడు భావనతో చెడిపోవుచున్నారు. ఈ విధంగా స్వభావసిద్ధమైన స్త్రీలయొక్క స్వభావాన్ని గుర్తించి పురుషుడు వారిని రక్షించుటకై చాలా కష్టపడవలెను.

శయ్యాసనమలంకారం కామం క్రోధమన్ద్రావమ్,

ద్రోహభావం కుచర్యాం చ స్త్రీభ్యో మనురకల్పయత్ 17

శయ్య, ఆసనము, అలంకారాలు కోరుకొనుట కామ క్రోధాలు, కపట స్వభావం, ద్రోహం చేయవలెనను భావన, చెడు నడవడి అనేవి వారికి చాలా సహజమైనవి.

నాస్తి స్త్రీజాం క్రియా మంత్రైరితి ధర్మో వ్యవస్థితః,

నిరింద్రియా హ్యమంత్రాశ్చ స్త్రీయోఽ నృతమితి స్థితిః 18

తథా చశ్రుతయో బహ్వో నిగీతా నిగమేష్వపి,

స్యాలక్షణ్యపరీక్షార్థం తాసాం శృణుత నిష్కృతీః 19

స్త్రీలకు జాతకర్మనామకర్మాది క్రియలు మంత్రరహితంగా చేయబడుతాయి. మంత్ర సంస్కారం లేనందువల్ల వారు పాప స్వభావంతో అబద్ధంవలె అశుభరూపంతో ఉంటారని అందురు. వేదములు కూడ అదేవిధంగా చెప్తున్నాయి కావున వారి విషయాన్ని పరిష్కరించుటకు ఈ ప్రాయశ్చిత్తాలు చేయవలెను.

యన్యే మాతా ప్రలులుభే విచరంత్యపతివ్రతా,

తన్యే రేతః పితా వృంక్తా మిత్యస్త్యేతన్నిదర్శనం 20

ఒక మంత్రంలో ఒక స్త్రీ చేయు మానసిక వ్యభిచారం తెలిసిన ఆమె పుత్రుడిట్లనుచున్నాడు. మాతల్లి వ్యభిచారిణియై పరపురుషుల కోరింది. ఆ విధంగా పరపురుషుని సదా మనస్సులో కోరుటచే దుష్టమైన ఆమె రజస్సును మా తండ్రి శోధించుగాక అని ఉంది.

ధ్యాయత్యనిష్ఠం యత్కించిత్తాజీగ్రహస్య చేతసా,

తస్యైష వ్యభిచారస్య నిహ్నవన్నమ్యగుచ్యతే 21

యాద్యగ్గుణేన భర్తా స్త్రీ సంయుజ్యేత యథావిధి,

తాద్యగ్గుణా సా భవతి సముద్రేణేవ నిమ్నగా 22

అక్షమాలా వసిష్ఠేన సంయుక్తాఽ ధమయోనిజా,

సారంగీ మందసాలేన జగామాభ్యర్థణీయతామ్ 23

ఏతాశ్చన్యాశ్చ లోకే Z స్మిన్నపకృష్ట ప్రసూతయః,

ఉత్పన్నం యోషితః ప్రాప్తాః స్వై స్వైర్భర్తృ గుణైశ్చభైః 24

స్త్రీ తన మనస్సులో భర్తకు ఏమైన చెరుపుచేయదలిస్తే అటువంటి వ్యభిచార దోషానికి ఈ మంత్రం ప్రాయశ్చిత్తమని మన్వాదులన్నారు. కాని ఈ మంత్రంలో మాతా అనుట వలన ఇది పుత్రునికి సంబంధించిందే కాని తల్లికి సంబంధించినది కాదు. అన్న విషయం గుర్తుంచుకోవాలి. స్త్రీ తన భర్త గుణాన్ని అనుసరించి నది సముద్రంతో నున్నట్లు అతనితో కలిసి ఉంటుంది. పూర్వకాలం చండాల స్త్రీ యైన అక్షమాల (అరుంధతి) వసిష్ఠుని పెండ్లాడి భర్తవలె సద్గుణసంపన్నయైనది. అట్లే సారంగి యనే స్త్రీ మందుపాలుడనే మహర్షిని ప్రేమించి జనులందరిలో కీర్తిపొందింది. వీరే కాక ఇంకా తక్కువకులంలో పుట్టిన స్త్రీలు కూడ తమ తమ భర్తలగుణాల ననుసరించి కీర్తిపొందినారు.

ఏషోదితా లోకయాత్రా నిత్యం స్త్రీపుంసయోశ్చభా,

ప్రేత్యేహ చ సుఖోదర్శాన్ ప్రజాధర్మాన్నిబోధత 25

ఇంతవరకు స్త్రీ పురుషులకు సంబంధించిన లోక మర్యాద చెప్పబడింది. ఇక ఇహపరలోకాలలో శుభాన్ని కలిగించే సంతతి ధర్మాలు చెప్పబడుతాయి.

ప్రజనార్థం మహాభాగాః పూజార్తా గృహదీప్తయః,

స్త్రీయః శ్రీయశ్చ గేహేషు న విశేషో Z స్త్రీ కశ్చన 26

ఉత్పాదనమపత్యన్య జాతన్య పరిపాలనం,

ప్రత్యహం లోక యాత్రాయాః ప్రత్యక్షం స్త్రీ నిబంధనం 27

అపత్యం ధర్మకార్యాణి శుశ్రూషా రతిరుత్తమా,

దారాధీనస్తథా స్వర్గః పితృజామాత్యనశ్చ హ 28

సంతతిపొందుటకు కారణమైన స్త్రీలు మిక్కిలి గౌరవించతగినవారు. వారు ఇంటికి కాంతులవంటివారు. ఇంటిలో స్త్రీలేకపోయినా సంపదలు లేకపోయినా ఆ ఇంటికి శోభ ఉండదు. కావున స్త్రీని గౌరవించాలి. సంతతినికనుట, పుట్టిన పిల్లలనుపెంచుట భర్త కీర్తిప్రతిష్ఠలు వీటన్నిటికి భార్యయే ప్రత్యక్ష కారణమౌతుంది. సంతతి ధర్మకర్మానుష్ఠానము, పతి శుశ్రూష, పతిపై మిక్కిలి అనురాగం, తనకు పితృదేవతలకు స్వర్గం కలుగుట ఇవన్నియు భార్యాధీనమైనవి.

పతిం యా నాభిచరతి మనో వాగ్దేహసంయతా,

సా భర్తృలోకానాప్నోతి సద్భిః సాధ్యేతి చోచ్యతే 29

వ్యభిచారాత్తు భర్త్యః స్త్రీ లోకే ప్రాప్నోతి నింద్యతామ్,

సృగాలయోనిం చాప్నోతి పాపరోగైశ్చ పీడ్యతే 30

మనోవాగ్దేహములతో భర్తను ఎల్లప్పుడు సేవించు స్త్రీ భర్తృలోకములను పొందుతుంది. ఆమెను సాధ్యి అని కూడ పిలుస్తారు. పరపురుషునితో సంగమించినందు

వలన స్త్రీకి చెడుకీర్తి లభిస్తుంది. కుష్టు మొదలగు చెడువ్యాధులతో పీడింపబడుతూ చనిపోయిన తర్వాత నక్కగా పుడుతుంది.

పుత్రం ప్రత్యుదితం సద్భిః పూర్వజైశ్చ మహర్షిభిః
విశ్వజన్యమిమం పుణ్యముపన్యాసం నిబోధత 31
భర్తుః పుత్రం విజానంతి శ్రుతి ద్వైధం తు భర్తరి,
అహరుత్పాదకం కేచిదపరే క్షేత్రిణం విదుః 32

సజ్జనులైన ప్రాచీనమహర్షులు పుత్రుని గురించి సర్వజనహితమైన అభిప్రాయమునిట్లు వెల్లడించిరి. భర్తకు పుత్రుడు కలుగునని చెప్పుతారు. కాని భర్త పుత్రుని పుట్టించువాడని కొందరనగా పుత్రునివల్లనే తండ్రి పుత్రవంతుడగుచున్నాడని కొందరంటున్నారు. ఇట్లే వేదం కూడ రెండు విధాలుగా చెప్పున్నది.

క్షేత్రభూతా స్పృతా నారీ బీజభూతః స్పృతః పుమాన్,
క్షేత్ర బీజసమామోగాత్సంభవస్సర్వదేహినాం 33
విశిష్టం కుత్రచిద్బీజం స్త్రీయోని స్తేవ కుత్రచిత్,
ఉభయం తు సమం యత్ర సా ప్రసూతిః ప్రశస్యతే 34
బీజస్య చైవ యోన్యాశ్చ బీజముత్పృష్టముచ్యతే,
సర్వభూత ప్రసూతిర్థి బీజలక్షణలక్షితా 35
యాదృశం తూప్యతే బీజం క్షేత్రే కాలోపపాదితే,
తాదృగ్రోహతి తత్తస్మిన్ బీజం సైర్య్వంజితం గుణైః 36
ఇయం భూమిర్థి భూతానాం శాశ్వతీ యోని రుచ్యతే,
న చ యోనిగుణాన్ కాంశ్చిద్బీజం పుష్కతి పుష్టిమ 37
భూమావప్యేక కేదారే కాలోప్తాని కృషీవలైః,
నానారూపాణి జాయంతే బీజానిహ స్వభావతః 38
ప్రీహయశ్శాలయో ముద్గాస్తిలా మాషా స్తథా యవాః,
యథా బీజం ప్రరోహంతి లఘునానీక్రవ స్తథా 39
అన్యదుప్తం జాతమన్యదిత్యేతన్నోపపద్యతే,
ఉచ్యతే యద్ధి యద్బీజం తత్తదేవ ప్రరోహతి 40

స్త్రీని క్షేత్రమని అంటారు. పురుషుడు బీజమువంటివాడు. క్షేత్రము బీజము రెండు కలిస్తేనే సమస్త ప్రాణులు పుట్టునని చెప్పబడింది. కొన్ని చోట్ల బీజమే ప్రధానమౌతున్నది. ఉదాహరణకు వ్యాసుడు, బుధుడు, ఋష్యశృంగుడు మొదలైన వారు వారి తల్లులవలెకాక తండ్రులవలె ప్రసిద్ధులైరి. మరి కొన్ని చోట్ల క్షేత్రమే ప్రధానమగుచున్నది. పాండురాజు ధృత రాష్ట్రాదులు వ్యాసాదులవలననే పుట్టినా అక్కడ బీజానికి గల ప్రాధాన్యం కంటే క్షేత్రానికే ప్రాధాన్యముంది. బీజమునకు క్షేత్రమునకు సమానమైన ప్రాధాన్యంగల

మనుస్మృతి

సంతతి చాలా శ్రేష్ఠమైనదని అంటారు. బీజము, యోని ఈ రెంటిలో సమస్త జీవరాసి సృష్టికి కారణమైన బీజమే శ్రేష్ఠమైనదని అంటారు. ఆయాకాలాన్ని అనుసరించిక్షేత్రములో (పొలము) ఎట్టి బీజాన్ని (విత్తనాన్ని) వేస్తే ఆయా బీజలక్షణాలున్న సస్యం అభివృద్ధి చెందుతుంది. ఈ భూమి ఒక్కటే అన్నిప్రాణులకు (సస్యాలకు) కారణమైన క్షేత్రంగా చెప్పబడుతూ ఉంది. అచ్చట బీజమే ప్రధానంగా ఉంటుంది. క్షేత్రగుణం వాటిలో ఉండదు. పరి, పెసలు, మొదలైనవి ఒకే చేనిలో వేస్తే అన్ని విధములైన మొక్కలు మొలుచుచున్నవే కాని భూమి గుణములు కనిపించవు. విత్తకటివేసిన చెట్టకటి మొలచుట అనునది ఎన్నడును సంభవించదు. చేనులో ఎట్టి బీజాన్ని వేస్తే అట్టిబీజమే మొలుస్తున్నది.

తత్ ప్రాజ్ఞేన వినీతేన జ్ఞానవిజ్ఞానవేదినా,

ఆయుష్కామేన వస్తవ్యం న జాతు పరయోషితి 41

అత్ర గాథా వాయుగీతాః కీర్తయంతి పురావదః,

యథాబీజం న వస్తవ్యం పుంసా పరపరిగ్రహే 42

నశ్యతీమర్యథా విధః ఖే విధమనువిధ్యతః,

తథా నశ్యతి వై క్షీప్రం బీజం పరపరిగ్రహే 43

పుథోరపీమాం పృథివీం భార్యాం పూర్యవిదో విదుః,

స్థాణుచ్ఛేదస్య కేదారమాహుశ్చాల్యవతో మృగమ్ 44

ఏతావానేవ పురుషో యజ్ఞాయాఽఽత్మా ప్రజేతి హ,

విప్రాః ప్రాహు స్తథా వైతద్యో భర్త సా స్మృతాంగనా 45

అందువల్ల శిష్టాచారసంపన్నుడు వేదవేదాంగజ్ఞానంకలవాడు, ఆయుష్కాముడైన వాడు పరస్త్రియందుతన బీజమునుంచవద్దు. ఈవిషయంలో వాయువు గానంచేసిన గాధలను పెద్దలు పాడుతారు. ఒకడు బాణం వేసినచోట మరియొకడు వేస్తే ఏవిధంగా నిష్ఫలమౌతుందో అట్లే పరక్షేత్రమున వేయబడిన బీజము కూడ వ్యర్థమగుచున్నది. పూర్వీకులు ఈ భూమి పృథుచక్రవర్తియొక్క భార్యయని అంటారు. చెట్లు చేమలు తీసి తొలుత పంటను పండించిన వానిదే భూమి అని అంటారు. మొదట బాణం వేసినచంపినవానిదే మృగమని అన్నట్లే మొదట పెండ్లిచేసికొన్నవాడే భర్తయైతాడు. తరువాత చేరిన వారు భర్తృపదవాచ్యులుగారు. తానొక్కడే పురుషుడుకాడు తాను, తన భార్య, తన పుత్రుడు ముగ్గురు కలిసిననే పురుషుడగునని, అందువలన తానే భర్త తానే భార్య యగునని వేదవేత్తలందురు. కావున అట్టి భార్యయందు ఇతరునిచేత పుట్టింపబడినా ఆతని పుత్రుడే అగుచున్నాడు.

స నిష్క్రియవినర్థాభ్యాం భర్తుర్భార్యా విముచ్యతే,

ఏవం ధర్మం విజానీమః ప్రాక్ ప్రజాపతినిర్మితమ్ 46

సకృదంశో నిపతతి సకృత్కన్యా ప్రదీయతే,

సకృదాహ దదానీతి త్రివ్యోతాని సతాం సకృత్ 47

నవమాధ్యాయం

యథా గో Z శ్లోష్టదాసీషు మహిష్యజావికాసు చ,

1 నోత్పాదకః ప్రజాభాగీ తథైవాన్యాంగనాన్యపి 48

యే క్షేత్రిణో బీజవంతః పరక్షేత్రప్రవాపినః,

తే వై సన్యన్య జాతన్య న లభంతే ఫలం క్యచిత్ 49

యదన్యగోమ వృషభో వత్సానాం జనయేచ్ఛతం,

గోమినా మేవ తే పత్సా మోఘం న్కందిత మార్దభం 50

భార్యసమ్ముక్తానా, దానం చేసినా భార్యభర్తలు విడిపోరు. తండ్రి తన కుమారుల కొకేమారు తన ధనాదులను పంచిపెట్టాడు. అట్లే కన్యాదానాన్ని ఒకే సారి చేస్తాడు. ధనం వంటి వాటి దానాన్ని కూడ ఒకే సారి చేయాలి కాని ఒకే వస్తువును మాటిమాటికి దానం చేయకూడదు. దానమిస్తానని ఒకే సారి అంటారు. ఈ మూడిటిని సజ్జనులోకేసారి చేయుదురు. ఆవులు, ఒంటెలు, బట్టెలు, మేకలు, గొట్టెలు, దాసీస్త్రీలువీరియందు కలుగుసంతానం యజమానికి చెందినట్లే పరస్త్రీలయందుకన్నసంతానం కూడా భర్తకే దక్కుతుందికాని తక్కినవారికి చెందదు. తనకు పొలంలేక తమ దగ్గరున్న విత్తనాన్ని ఇతరుల పొలంలో చల్లితే ఆ పొలంలో మొలచిన సస్యాన్ని అతడు పొందలేడుకదా. అబోతు ఇతరుల ఆవులందు ఎంత సంతానాన్ని కన్నా, ఆపశువులన్నీ ఆవులున్నవాడికే చెందుతాయి కాని ఆ సంతతికి అబోతుకు సంబంధం ఉండదు కదా. దానికి తన వీర్యం తగ్గించుకొనుటే ఫలితంగా కనిపిస్తుంది.

తథైవాక్షేత్రిణో బీజం పరక్షేత్ర ప్రవాపినః

కుర్యంతి క్షేత్రిణామర్థం నబీజీ లభతే ఫలం || 51

ఫలం త్వనభినంధాయ క్షేత్రిణాం బీజినాం తథా,

ప్రత్యక్షం క్షేత్రిణామర్థో బీజాద్యోనిర్గరీయసీ 52

అదే విధంగా తనకు స్వంతంగా పొలంలేక ఇతరులు పొలంలో బీజాన్ని వెదజల్లితే పొలం యజమానే ఫలితం పొంది బీజాన్ని చల్లిన వానికి ఫలితం దక్కనట్లే ఇతరుల భార్యలందు తన బీజాన్ని ఉంచి సంతానాన్ని కన్నా అది ఆ స్త్రీ భర్తకే చెందుతుంది కాని బీజముంచినవానిది కాదు. క్షేత్రస్వాములు, బీజం కలవారు ఒక ఒప్పందం చేసికొనకపోయినా సంతతి మాత్రం క్షేత్రస్వామిదేకైతుంది తప్ప బీజస్వామిది కాదు ఎందుకంటే బీజం కంటే యోనియే ప్రధానమైంది కదా.

క్రియాఽఘ్యుపగమాత్మేతద్బీజార్థం యత్రదీయతే,

తస్మైహ భాగినౌ దృష్టౌ బీజీ క్షేత్రిక ఏవ చ 53

ఓఘవాతాహృతం బీజం యన్య క్షేత్రే ప్రరోహతి,

క్షేత్రికస్యైవ తద్బీజం న వప్తా లభతే ఫలం 54

ఈమెకు సంతానం కలిగితే అది మనకిద్దరికి సంబంధించిందొతుందని నియమం చేసికొని విత్తనం వేస్తే, అప్పుడా సంతానమునకు బీజవంతుడు, క్షేత్రస్వామి ఇద్దరు

యజమానులగుచున్నారు. గాలికి, ప్రవహానికి కొట్టుకొచ్చిన బీజం ఏ క్షేత్రంలో మొలుస్తుందో ఆ పంట భూస్వామిదే ఐనట్లు తెలియక పరభార్యయందు కన్న సంతానం ఆమె భర్తకే చెందుతుంది కాని బీజస్వామికి చెందదు.

ఏష ధర్మో గవాశ్యస్య దాన్యః శ్చై జావికస్య చ,

ఏహంగమహిషీణాం చ విజ్ఞేయః ప్రసవం ప్రతి 55

ఈ ధర్మం ఆవులు, గుఱ్ఱాలు, ఒంటెలు, మేకలు, గొట్టెలు, దాసీజనం వీరికి కలిగిన సంతానానికి సంబంధించింది.

ఏతద్యస్సారఫల్గుత్వం బీజయోన్యోః ప్రకీర్తితం,

అతః పరం ప్రవక్త్యామి యోషితాం ధర్మమాపది 56

ఇంతవరకు బీజము, యోని ఈ రెండిటిలో ప్రధానమైన దాని వివరణ చేయబడింది. ఇక స్త్రీలకు సంతానం కలుగునప్పుడు అవలంబింపవలసిన ధర్మాలు వివరించబడుతాయి.

భ్రాతుర్జ్యేష్ఠస్య భార్యా యా గురువత్స్యనుజస్య సా,

యవీయసస్తు యా భార్యా స్నుషా జ్యేష్ఠస్య సాస్నుతా 57

జ్యేష్ఠో యవీయసో భార్యాం యవీయాన్యాగ్రజస్త్రియం,

పతితౌ భవతౌ గత్వా నియుక్తావప్యనాపది 58

అన్నభార్య తమ్మునికి గురుపత్నితో సమానము. అట్లే తమ్ముని భార్య అన్నకు కోడలువంటిది. అన్న తమ్ముని భార్యను, తమ్ముడు అన్న భార్యను సంతానంలేని సమయంలో తప్ప అనుజ్ఞపొందివెళ్ళినప్పటికీ పాపాన్ని పొందుతున్నాడు.

దేవరాద్యా సపిండాద్యా స్త్రియా సమ్యజ్నియుక్తయా,

ప్రజేస్సితాధిగంతవ్యా సంతానస్య పరిక్షయే 59

విధవాయాం నియుక్తస్తు ఘృతాక్తో వాగ్యతో నిశి,

ఏకముత్పాదయేత్పుత్రం న ద్వితీయం కథంపన 60

ద్వితీయ మేకే ప్రజనం మన్యంతే స్త్రీషు తద్విదః,

అనిర్వృతం నియోగార్థం పశ్యంతో ధర్మత స్తయోః 61

విధవాయాం నియోగార్థే నిర్వృతే తు యథావిధి,

గురువపు స్నుషావపు వరేయాతాం పరస్పరమ్ 62

స్త్రీ తనకు సంతానము లేనప్పుడు తనవంశంనిలుచుటకై పెద్దలచే అనుజ్ఞను పొంది మరది లేక సపిండికులైనబంధువుల ద్వారా సంతానాన్ని పొందవచ్చును. తనకు సంతానము లేనప్పుడు పెద్దల అనుమతిని పొంది మరది మొదలగు వారిచే ఒకే పుత్రుని కనవలెను. మళ్ళీ పుత్రుని మాత్రం కనరాదు. ఆ సమయంలో మరదిలేక ఆమె బంధువు తన శరీరమునందంతట నేతిని పుసి కొని, మౌనముతో అన్నభార్య లేక బంధుస్త్రీతో

కలియవలెను, కాని కొందరు పెద్దలుఒంటి పుత్రుడు పుత్రుడు కాడని భావించి రెండవపుత్రుని కూడ పొందవలెనని అంటారు తరువాత ఆ స్త్రీ బావను తండ్రి వలె ఆ పురుషుడు మరదలిని కోడలివలె చూచుకొనవలెను.

నియుక్తౌ యో విధిం హిత్యా వర్తేయాతాం తు కామతః,

తాపుభౌ పతితౌ స్యాతాం స్నుషాగ గురుతల్పగౌ, 63

మరదలు లేక వదినయందు నియుక్తలైన (సంతానార్థం అనుమతి పొందిన) బావ లేక మరది శరీరమునందంతట నేయి పూసికొనుట, మౌనముతోసంగమించుట మొదలైన విధులు వదిలిపెట్టినచో ఆ పురుషులిద్దరు, కోడలిని గురువత్నిని చెరచిన పాపముపొందెదరు.

నాన్యస్మిన్ విధవా నారీ నియోక్తవ్యా ద్విజాతిభిః,

అన్యస్మిన్హి నియుంజానా ధర్మం హన్యుస్సనాతనం 64

నోద్వాహికేషు మంత్రేషు నియోగః కీర్త్యతే క్వచిత్,

న వివాహ విధాపుక్తం విధవా వేదనం పునః 65

అయం ద్విజైర్తి విద్యద్భిః పశుధర్మో విగర్థితః,

మనుష్యాణా మపి ప్రోక్తో వేనే రాజ్యం ప్రశాసతి 66

న మహీమఖిలాం భుంజన్రాజ్ని ప్రవరః పురా,

వర్జానాం సంకరం చక్రే కామోపహత చేతనః 67

తతః ప్రభృతి యో మోహాత్ ప్రమీతపతికాం స్త్రీయం,

నియోజయత్యవత్యార్థం తం విగర్థంతి సాధవః, 68

సంతానము లేని విధవ దగ్గరకు బావ లేక మరది, వారి సపిండికులు తప్ప సంతానము కలిగించుటకై ఇతరులనెవ్వరిని అనుమతించకూడదు. అట్లు చేస్తే సనాతన ధర్మాన్ని చెడగొట్టినట్లవుతుంది. వివాహమంత్రములందెచ్చట కూడ సంతానం లేని స్త్రీ పెద్దల అనుమతిచే సంతానం పొందవచ్చునని చెప్పబడలేదు. అట్లే విధవ పునర్వివాహము చేసి కొనవచ్చునని కూడ ఎచ్చట కనిపించదు. వేనుడనురాజు ప్రవేశపెట్టిన ఈ పునర్వివాహమును పశుధర్మాన్ని విద్వాంసులైన బ్రాహ్మణులందరు నిందించిరి. కనుమతించినాడు.

ఆ వేనుడు కామముచే బుద్ధిచెడిపోయి తన రాజ్యమున వర్ణసంకరాని అప్పటినుండి భర్తచనిపోయిన స్త్రీ పుత్ర సంతానానికై నియోగధర్మాన్ని అనుష్ఠిస్తే పెద్దలు నిందింపమొదలు పెట్టిరి. (ఈ నియోగం కలియుగంలో నిషిద్ధమని భావం)

యస్యా మ్రియేత కన్యా యా వాచా నత్యే కృతే పతిః,

తామనేన విధానేన నిజో విందేత దేవరః 69

యథావిధ్యధిగమ్యేనాం శుక్లవస్త్రాం శుచివ్రతాం,

మిథో భజేతాప్రసవాత్సకృతృకృదృతావృతౌ 70

మనుస్మృతి

ఒక కన్యకు పెండ్లివిషయంలో మాట ఒప్పుందం జరిగిన తర్వాత ఆవరుడు చనిపోతే ఆమెను ఈ క్రింది పద్ధతి ప్రకారం ఆమె మరది వివాహం చేసుకోవచ్చు. ఆ స్త్రీకి వివాహమైనా తెల్లని వస్త్రాలు ధరించి, శుచియై ప్రతి ఋతువున ఒక్కసారి చొప్పున పుత్ర సంతానము కలుగువరకు అతనితో పోవలెను, (ఈ విధంగా నియమం విధింపబడినందువల్ల ఆ బిడ్డ చనిపోయినవాని పుత్రుడేటాడు)

స దత్యా కన్యచిత్కన్యాం పునర్దద్యాద్వివక్షణః,

దత్యా పునః ప్రయచ్ఛన్ హి ప్రాప్నోతి పురుషాన్యతం 71

ఒకసారి తనకూతురిని ఒకరికిత్తునని మాటఇచ్చి తరువాత ఇంకొకరికాకన్య నివ్వరాదు. ఆ విధముగా చేసినచో ఆ కన్య యొక్క తండ్రి పురుషాన్యతమనే దోషాన్ని పొందును.

విధివత్రుతిగృహ్యపి త్యజేత్కన్యాం విగర్హితాం,

వ్యాధితాం విప్రదుష్టాం వా ఛద్యనా చోపపాదితాం 72

యస్తు దోషవతీం కన్యా మనాభ్యాయోపపాదయేత్,

తస్య తథ్వితథం కుర్యాత్కన్యాదాతుర్దరాత్మనః 73

వైధవ్యలక్షణాలు కలది, రోగిష్టి, దుర్లక్షణాలు కలది, మోసముతో పెండ్లిచేయ బడింది, ఐన కన్యను శాస్త్రపద్ధతిలో వివాహం చేసికొన్నా వదిలిపెట్టాలి. తన కూతురుకు ఉన్న రోగాలు మొదలైన దోషాలను చెప్పకుండావివాహం చేస్తే ఆ స్త్రీని కన్యాదాతకు తిరిగి ఇచ్చివేయవచ్చును.

విధాయ వృత్తిం భార్యాయాః ప్రవసేత్కార్యవాన్నరః,

అవృత్తికర్హితా హి స్త్రీ ప్రదుష్కేత్ స్థితిమత్యపి 74

విధాయ ప్రోషితే వృత్తిం జీవేన్నియమమాస్థితా,

ప్రోషితే త్యవిధాయైవ జీవేచ్చిల్నిరగర్హితైః 75

తనకు ఇతర ప్రదేశములందు పనులేవైనా ఉంటే తన భార్యకు కూడు గుడ్డవంటి వసతులేర్పరచిపోవలెను. లేనిచో ఆ స్త్రీ చెడి పోవచ్చును. తన భర్త తనకు కూడు గుడ్డ వంటి వసతులేర్పరచి దేశాంతరమునకు పోయినప్పుడుడాస్త్రీ నియమనిష్ఠలతో జీవించవలెను. భర్త తనకెట్టి వసతి కల్పింపక దేశాంతరానికిపోతే, వంటచేయుట నూలువడకుట వంటి మంచి వృత్తులతో కాలక్షేపం చేయాలి.

ప్రోషితో ధర్మకార్యార్థం ప్రతిక్ష్యేఽ ష్టా నరస్సమాః

విద్యార్థం షడ్యశోర్థం వా కామార్థం త్రింస్తు వత్సరాన్ 76

సంవత్సరం ప్రతిక్షేత ద్విషంతీం యోషితం పతిః,

ఊర్ధ్వం సంవత్సరాత్త్రేనాం దాయం హృత్యా న సంవసేత్ 77

అతిక్రామేత్ప్రమత్తం యా మత్తం రాగా ర్రమేవ వా,

సా త్రీన్ మాసాన్ పరిత్యాజ్యా విభూషణ పరిచ్ఛదా 78

గురువు ఆజ్ఞ నెరవేర్చుట వంటి ధర్మకార్యనిర్వహణకై తన భర్త దేశాంతరం పోతే తన భర్త రాక గురించి ఎనిమిది సంవత్సరాలవరకు ఎదురు చూడాలి. విద్యకై లేక క్షీర సంపాదనకై పోతే ఆరు సంవత్సరాలు, కామంతో పోతే అతనికై మూడు సంవత్సరాల వరకు ఎదురు చూడాలి. భర్తను ద్వేషించే భార్యను భర్త ఒక సంవత్సరం వరకు ఎదురు చూడాలి. సంవత్సరం తరువాత కూడ భర్తను ద్వేషిస్తూ ఉంటే తాను వివాహ సమయంలో ఇచ్చిన వస్త్రాభరణాలను తీసికొని వంపించివేయాలి. తన భర్తకు జూదం మొదలైన దుర్వ్యసనాలు, మద్యపానంవంటి అలవాట్లు, రోగం ఉన్నవని అతనిని అవమాన పరుస్తూ ఉంటే ఆభరణాలు, వస్త్రాలు మొదలైనవి తీసికొని మూడు నెలల వరకు వదిలి వేయాలి.

ఉన్నత్రం పతితం క్లీబమబీజం పాపరోగిణం,

న త్యాగోఽస్తి ద్విషంత్యాశ్చ న చ దాయాపవర్తనం 79

కాని భర్త పిచ్చివాడైతే, పతితుడు, వపుంసకుడు, ఇంద్రియ రహితుడు, కుష్టు మొదలైన రోగాలున్నవాడైతే ఆ భర్తను భార్య ద్వేషిస్తున్నా భర్త ఆమెను వదలరాదు. అట్లే ఆమె వస్త్రాభరణాలు తీసికొనరాదు.

మద్యపా సాధువృత్తా చ ప్రతికూలా చ యా భవేత్,

వ్యాధితా వాఽధివేత్తవ్యా హింస్రార్థఘ్నీ చ సర్వదా 80

వంధ్యాష్టమేఽధివేద్యాభై దశమే తు మృతప్రజా,

ఏకాదశే న్నీజనని సద్యః స్త్రీప్రియవాదినీ 81

యా రోగితే స్యాత్తు హితా సంపన్నా చైవ శీలతః,

సానుజ్ఞాప్యాధివేత్తవ్యా నావమాన్యా చకర్తి చిత్ 82

అధివిన్నా తు యా నారీ నిర్లభ్యేద్రోహితా గృహతే,

సా సద్యస్సన్నిరోధవ్యా త్యాజ్యా వా కులసన్నిధౌ 83

మద్యపానం చేసేది, దుష్ట స్వభావం కలది, భర్తకు ప్రతికూలంగా నడుచుకునేది, రోగిష్టి, సేవకులను బాధించేది, విపరీతంగా ఖర్చు చేసేది అగు భార్యను వదిలి ఇంకొక స్త్రీని వివాహం చేసికోవచ్చును. సంతానం కలుగకపోతే ఎనిమిది సంవత్సరాలు పుట్టిన బిడ్డలు చస్తూ ఉంటే పది సంవత్సరాలు, ఆడ పిల్లలే కంటూ ఉంటే పదకొండు సంవత్సరాలు చూచి పునర్వివాహం చేసికోవాలి. ఎప్పుడు నిష్కరాలాడే స్త్రీని వెంటనే వదలి ఇంకొక స్త్రీని వివాహం చేసికోవాలి. తన భార్య రోగిష్టియైనా అనుకూలవతి, పతివ్రత ఐతే భర్త ఆమె అనుమతి తీసికొని పునర్వివాహం చేసికోవాలి. ఆమెను ఎప్పుడూ అవమాన పరచకూడదు. భర్త ఇంకొక వివాహం చేసికొన్నాడని కోపంతో ఇల్లు వదిలిపోయే భార్యను వెంటనే ఆమెకోపం తగ్గేంత వరకు నిర్బంధించాలి. లేకపోతే ఆమెను తల్లిదండ్రుల దగ్గర వదలిపెట్టాలి.

ప్రతిషిద్ధాపిచేద్యా తు మద్యమఘ్న్యుదయేష్యపి,

ప్రేక్షాసమాజం గచ్ఛేద్యా సా దంధ్యా కృష్టలాని షట్ 84

వివాహాది శుభకార్యాలందు క్షత్రియస్త్రీ మొదలగు స్త్రీలను ఎంత నివారించినా,

మద్యపానం చేయు స్త్రీకి, నాట్యశాల మొదలగు స్థలములకు పోవు స్త్రీకి ఆరు బంగార కృష్ణలను నాణెములను దండనగా విధించాలి.

యది స్యాశ్చపరాశ్రైవ విందేరన్ యోషితో ద్విజాః,

తాపాం వర్ణక్రమేణ స్యాజ్జ్యేష్ఠ్యం పూజా చ వేశ్య చ 85

ద్విజులు తమజాతిస్త్రీలను, అసవర్ణస్త్రీలను కూడ వివాహం చేసికొంటే ఆ స్త్రీలక పెత్తనం, గౌరవం, గృహం మొదలైనవి వర్ణక్రమాన్ని అనుసరించి వస్తాయి.

భర్తృభరీర శుశ్రూషాం ధర్మ కార్యం చ నైత్యకం,

స్యా చైవ కుర్యాత్పర్యేషాం నాన్యజాతిః కథంచన 86

యస్తుత త్కారయేన్యోహత్పూజాత్యా ఫీతయాఽ న్యయా,

యథా బ్రాహ్మణవాండాః పూర్యదృష్టస్తదైవ సః 87

అన్ని జాతులవారికి తన జాతికి చెందిన స్త్రీయే భర్తృశుశ్రుష, ధర్మకార్యాలు నిత్యకర్మచేయుటకు అర్హురాలు, ఇతరజాతి స్త్రీకి ఆ అధికారం లేదు. సజాతీయయైన స్త్రీ తనకుండగా వర్ణాంతరానికి చెందిన స్త్రీతో భర్తృశుశ్రుష వంటి కార్యములు చేయించుకొనువాడు బ్రాహ్మణ చండాలుడి తో (బ్రాహ్మణ స్త్రీకి శూద్రునికి పుట్టినవాడు) సమానుడని అంటారు.

ఉత్పృష్టాయాభిరూపాయ వరాయ సదృశాయ చ,

అప్రాప్తామపి తాం తస్మై కన్యాం దద్యాద్యథావిధి 88

కామమామరణాత్రిష్టేద్భువో కన్యర్తు మత్యపి

స చైవైనాం ప్రయచ్ఛేత్తు గుణహీనాయ కర్తి చిత్ 89

ఉన్నత కులంలో పుట్టినవాడు, మంచి రూపంకలవాడు, తనకులానికి చెందిన వరుడు లభిస్తే వివాహవయసులేకపోయినా తన కూతురునిచ్చి శాస్త్రపద్ధతిలో వివాహం చేయాలి. తన కుమార్తెను గుణహీనుడైన వరునికిచ్చుటకంటే చనిపోవువరకు తన ఇంటిలోనే ఉంచుకొనుటమేలు. (అంటే తన కుమార్తెను మంచి వరుని చూచి వివాహం చేయాలి కాని ఎవరికి పడితే వారికి ఇవ్వకూడదు).

త్రీణి వర్ణాణ్యుదీక్షత కుమార్తృతుమతీ సతీ,

ఉర్ధ్వం తు కాలాదేతస్యాద్విందేత సదృశం పతిమ్ 90

అదీయమానా భర్తారమధిగచ్ఛేద్యది స్వయమ్,

నైనః కించిదవాప్నోతి స చ యం సాధిగచ్ఛతి 91

అలంకారం నాదదీత పిత్ర్యం కన్యా స్వయంవరా,

మాతృకం భ్రాతృదత్తం వా సైనా స్యాద్యది తం హరేత్ 92

ఋతుమతియైన స్త్రీకి మూడు సంవత్సరాలలో చక్కని వరుని వెదికి పెండ్లిచేయాలి. మూడు సంవత్సరాలు దాటితే సాధారణగుణములుకల వరునికిచ్చి పెండ్లిచేయాలి. తన

తండ్రి తనకువివాహం చేయకపోతే తనంతట తాను తనకు యోగ్యుడైనవానిని వివాహం చేసికొంటే పెద్దవారిని ధిక్కరించినారను పాపము స్త్రీకి గాని పురుషునికి కాని కలుగదు. ఆవిధంగా తాను స్వయంగా వివాహం చేసికొనే స్త్రీ తన తండ్రి, తల్లి, సోదరులకు చెందిన ఆభరణాలదులు పొందుటకర్హురాలు కాదు.

ఏత్రే న దద్యాచ్చుల్కం తు కన్యామృతుమతీం హరన్,
స హి స్వామ్యాదతిక్రామే దృతూనాం ప్రతిరోధనాత్ 93

ఋతుమతియైన కన్యను వివాహం చేసికొనువాడు ఆ కన్యతండ్రికి కన్యాశుల్కమీయవలసిన అవసరంలేదు ఋతుమతి యగువరకు తన కుమార్తెకు వివాహం చేయకుండా ఉంచినందువల్ల ఆ తండ్రి, తండ్రి యొక్క అధికారాలనన్నిటిని కోల్పోవుచున్నాడు.

త్రింశద్వర్షో వహేత్కన్యాం పృథ్వాం ద్యాదశ వార్షికిమ్,
త్ర్యష్ట వర్షోఽష్ట వర్షాం వా ధర్మే సీదతి సత్యరః 94
దేవదత్తాం పతిర్భార్యాం విందతే నేచ్ఛయాత్మనః,
తాం సాధ్యేం బిభృయాన్నిత్యం దేవానాం ప్రియమాచరన్ 95

ముప్పై సంవత్సరాల వరుడు పన్నెండేళ్ళ కన్యను వివాహం చేసికొనవచ్చు అట్లే ఇరువైనాలుగేళ్ళ వాడు ఎనిమిదేళ్ళ కన్యను వివాహంచేసికోవచ్చును. దేవతలిచ్చిన స్త్రీని తనకిష్టం లేకపోయినా వివాహం చేసికొని దేవతలకు సంతోషం కలిగించుటకు ఆమెను ఎల్లప్పుడు పోషింపవలెను.

ప్రజనార్థం స్త్రీయః సృష్టాస్సంతానార్థం చ మానవాః,
తస్మాత్పాథారణో ధర్మః శ్రుతౌ పత్న్యౌ సహోదితః 96

స్త్రీ పురుషుల ప్రధాన ధర్మం సంతానాన్ని కనుట, తక్కిన ధర్మాల్ని దీని తరువాతివే.
కన్యాయాం దత్తశుల్కాయాం మ్రియేత యది శుల్కదః,
దేవరాయ ప్రదాతవ్యా యది కన్యానుమన్యతే 97

కన్యానిశ్చయం జరిగి, కన్యాశుల్కం కూడ తీసికొన్నతరువాత ఆ వరుడు వివాహం కంటేముందే చనిపోతే ఆ కన్యను అవరుని తమ్మునికిచ్చి వివాహం చేయాలి.

అదదీత న శూద్రోఽపి శుల్కం దుహీతరం దదన్,
శుల్కం హి గృహ్లాన్ కురుతే ఛన్నం దుహితృవక్రయమ్ 98

శూద్రుడైనా తన కుమార్తెకు వివాహం చేసేటప్పుడు కన్యాశుల్కం తీసుకోకూడదు. ఆ విధంగా కన్యాశుల్కం తీసుకొనేవాడు తన కన్యను అమ్ముకొన్నవానితో సమానుడు.

ఏతత్తు న పరే చక్రుర్నాపరే జాతు సాధవః,
యదన్యన్య ప్రతిజ్ఞాయ పునరన్యన్య దీయతే 99

మనుస్మృతి

నానుశుశ్రుమ జాత్యేతత్వార్థ్యేష్యపి హి జన్యను,

శుల్క సంజ్ఞేన మూల్యేన ధన్వం దుహితృ విక్రయమ్ 100

కన్యానిశ్చయం జరిగిన తరువాత ఆ కన్యను ఇతరులకిచ్చినట్లు ఇంతవరకు వినలేదు. కావున కన్యానిశ్చయం జరిగిన కన్యను ఆ వరునికే ఇచ్చి పెండ్లి చేయాలి అట్లే కన్యాశుల్కము తీసి కొని పెద్దలెవరు వివాహం చేసినట్లు ఇంతవరకు వినలేదు.

అన్యోన్యస్యావ్యభీచారో భవేదామరణాంతికః,

ఏష ధర్యస్సమాసేన జ్ఞేయః స్త్రీ పుంసయోః పరః 101

తథా నిత్యం యతేయాతాం స్త్రీ పుంసౌ తు కృతక్రీయా,

యథా నాభిచరేతాం తౌ వియుక్తావితరేతరమ్ 102

స్త్రీ పురుషులిద్దరు జీవితమున్నంతవరకు అన్యోన్యంగా కలిసి మెలసి ఉండాలి. స్త్రీ పురుషులు పెండ్లిచేసికొని ఒకరినొకరు ఎడబాయకుండకలసి మెలసి ఉండాలి.

ఏష స్త్రీపుంసయోరుక్తో ధర్యో వో రతినంహితం,

ఆపద్యపత్యప్రాప్తిశ్చ దాయభాగం నిబోధత 103

ఇంతవరకు స్త్రీ పురుషులధర్మాలు చెప్పబడ్డాయి. ఇక సంతానం లేనప్పుడు అనుసరించాల్సిన పద్ధతి దాయ భాగాన్ని గురించి వివరించబడుతుంది. 103

ఊర్ధ్వం పితుశ్చ మాతుశ్చ సమేత్య భ్రాతరస్సమమ్,

భజేరన్ పైతృకం రిక్ల మనీశా స్తే హి జీభతేః 104

తల్లిదండ్రులు బ్రతికి ఉన్నంతవరకు అన్నదమ్ములు వారి ధనాన్ని అనుభవించాల్సిందే తప్ప పంచుకోకూడదు.

జ్యేష్ఠ ఏవ తు గృహ్ణీయా త్రిత్యం ధన మశేషతః,

శేషాస్త ముపజీవేయుర్యజ్ఞైవ పితరం తథా 105

జ్యేష్ఠేన జాతమాత్రేణ పుత్రీ భవతి మానవః,

పితౄణామనృణశ్చైవ స తస్మాత్సర్వమర్హతి 106

యస్మిన్నృణం సన్నయతి యేన చానంత్యమశ్నుతే,

స ఏవ ధర్యజః పుత్రః కామజానితరాన్విదుః 107

పితేవ పాలయేత్పుత్రాన్ జ్యేష్ఠో భ్రాతృన్ యవీయసః,

పుత్రవచ్చాసి వరేరన్ జ్యేష్ఠే భ్రాతరి ధర్యతః 108

జ్యేష్ఠః కులం వర్ధయతి విनाశయతి వా పునః,

జ్యేష్ఠః పూజ్యతమా లోకే జ్యేష్ఠః సద్భిరగర్హితః 109

యో జ్యేష్ఠో జ్యేష్ఠవృత్తి స్స్యాత్ మాతేవ స పితేవ సః,

అజ్యేష్ఠవృత్తిర్యస్తు స్యాత్స సంపూజ్యస్తు బంధువత్ 110

నవమాధ్యాయం

సాధారణంగా తండ్రి నంపాదించిన దానికి పెద్దకొడుకే అధికారి. అతడుతమ్ములనందరిని తండ్రి రక్షించినట్లు రక్షించాలి. జ్యేష్ఠుడు పుట్టగానే అతడు (పుట్టబోవుతమ్ములవల్ల) పుత్రవంతుడు అగును. పితృబుణమును కూడవెంటనే తీర్చుకొనును కావున ఆ జ్యేష్ఠుడే తండ్రి అస్తికంతా అధికారి అగును. జ్యేష్ఠపుత్రుడొక్కడే ధర్మపుత్రుడు. తక్కిన పుత్రులందరు కామంవల్ల పుట్టినవారే. జ్యేష్ఠుడు తనతమ్ములందరిని తన తండ్రిచూచినట్లు చూచుకొవాలి. అదేవిధంగా తమ్ములు తమ అన్నను తమ తండ్రిని చూచినట్లే చూచుకొవాలి, జ్యేష్ఠుడు ధర్మిష్ఠుడైతే, అతని వంశం అభివృద్ధి చెందుతుంది. లేకపోతే అదినాశనమౌతుంది. అందువల్ల జ్యేష్ఠుడు సర్వదా గౌరవించతగినవాడు. జ్యేష్ఠుడు పెద్దమనసుతో ఉంటే అతడు తల్లివలె తండ్రి వలె గౌరవానికి పాత్రుడౌతాడు. అట్లే పెద్ద మనసుతో తన సోదరులను చూచుకోకపోతే అతడు బంధువులవలె గౌరవాన్ని పొందుతాడు.

ఏవం సహ వసేయ్యర్యా పృథగ్ ధర్మ కామ్యయా,

పృథగ్వివర్తతే ధర్మస్తస్మాధర్మ్యా పృథక్ క్రియా 111

ఈ విధంగా సోదరులందరు కలసి ఉండవచ్చు లేక వేరు వేరుగా ఉండవచ్చును. వారు వేరువేరుగా పంచమహాయజ్ఞముల వంటి గార్హస్థ్యధర్మాలను విడివిడిగానే చేయాలి.

ధాయభాగం :-

జ్యేష్ఠస్య వింశ ఉద్ధారః సర్వద్రవ్యాప్య యద్యరమ్,

తతోఽర్థం మధ్యమస్య స్వాత్తురీయం తు యవీయనః 112

జ్యేష్ఠైవ కనిష్ఠశ్చ సంహరేతాం యథోదితమ్

యేఽన్యే జ్యేష్ఠ కనిష్ఠాభ్యాం తేషాం స్వాఽన్యధ్యమం ధనమ్ 113

సర్వేషాం ధనజాతానామదదీతాగ్ర్యమగ్రజః,

యప్య సాతిశయం కించి ద్దశతశ్చాప్త్యయాద్యరమ్ 114

తల్లి దండ్రులకు సంబంధించిన సమస్తద్రవ్యాలలో మంచి దాన్ని ఇరువైపాళ్ళు పెద్దకొడుకుకు ఇవ్వాలి. రెండవవాడికి పెద్దవాడి భాగంలో సగం ఇవ్వాలి. మూడవవాడికి అందులోను సగం (నాల్గవ వంతు) ఇవ్వాలి. తండ్రికి ముగ్గురు కంటే ఎక్కువ మంది పుత్రులుంటే పెద్దవానికి, చిన్నవానికి ఇంతకుముందు పేర్కొన్నట్లు 20వ వంతు 80 వ వంతు పాలునిచ్చి తక్కినవారికి మిగిలిన ధనమునీయవలెను.

ఉద్ధారో న దశస్యస్తి సంపన్నానాం స్వకర్మసు,

యత్కించిదేవ దేయం తు జ్యాయసే మానవర్ధనం 115

ఉద్ధారము నిచ్చు ఆచారం (అనగా జ్యేష్ఠునికిచ్చు పదవభాగము) తమ తమ కర్మలయందు సుసంపన్నులైన వారిమధ్యలేదు. కాని వారుకూడ పెద్దవానిపైగల గౌరవభావంతో ఇంటిలోనున్న ఒక ప్రధాన వస్తువునుమాత్రమివ్వాలి.

ఏవం సముద్భుతోఽద్ధారే సమానంశాన్ ప్రకల్పయేత్,

ఉద్ధారేఽనుద్భుతే త్యేషామియం స్వాదంశకల్పనా 116

మనుస్మృతి

ఏకాధికం హరేజ్యేష్ఠః పుత్రోఽధ్యర్థం తతోఽనుజః,
అంశమంశం యవీయాంస ఇతి ధర్మో వ్యవస్థితః 117

స్వేభ్యోంశేభ్యస్తు కన్యాభ్యః ప్రదద్యుర్భాతరః పృథక్,
స్యాత్స్యాదంశాచ్చతుర్భాగం పతితాః స్యురదితృవః 118

జ్యేష్ఠునికి ఉద్ధారాన్నిస్తే మిగిలిన తండ్రి ఆస్తిని అన్నదమ్ములు సమానంగా పంచుకోవాలి. లేకపోతే ఈ పద్ధతిలో తండ్రి ఆస్తిని అన్నదమ్ములు పంచుకోవాలి. జ్యేష్ఠపుత్రుడు రెండు భాగాలు, రెండవవాడు ఒకటిన్నర పాళ్ళు, తక్కినవారంతా ఒక్కొక్క పాలు తీసుకోవాలి. ఈ విధంగా తండ్రి ఆస్తిని పంచుకొన్న అన్నదమ్ములు తమతమ పాళ్ళనుండి పెండ్లికాని ఆడ పిల్లలకు వేరువేరుగా నాల్గవపాలు ఇవ్వాలి. లేనిచో వారు పతితులౌతారు.

అజావికం సైకశఫం న జాతు విషమం భజేత్,
అజావికం తు విషమం జ్యేష్ఠ స్వైవ విధీయతే 119

మేకలు గొట్టెలవంటి ఒంటి గిట్టల మృగాలు బేసిగా ఉండి పంపకంలో మిగిలిపోతే దాన్ని జ్యేష్ఠపుత్రునికే వదలిపెట్టాలి.

యవీయాన్ జ్యేష్ఠ భార్యాయాం పుత్రముత్పాదయేద్యది,
సమస్తత్ర విభాగస్యాదితి ధర్మో వ్యవస్థితః 120

ఉపనద్దనం ప్రధానస్య ధర్మతో నోపపద్యతే,
ఏతా ప్రధానం ప్రజనే తస్మాద్ధర్మేణ తం భజేత్ 121

చిన్నవాడు బంధువుల సమ్మతితో అన్నభార్యయందు పుత్రుని కంటే ఆ పిల్లవానికి అతని పినతండ్రులతో సమానంగా భాగం వస్తుంది. అటువంటి పుత్రునికి తనతండ్రికి ధర్మతః వచ్చు ఉద్ధారము లభించదు. క్షేత్రియైన తండ్రి ప్రధానుడు కావున ఈ క్షేత్రజునికి ఇంతకుముందు చెప్పినట్లు సమానమైన భాగం లభిస్తుంది.

పుత్రః కనిష్ఠో జ్యేష్ఠాయాం కనిష్ఠాయాం చ పూర్వజః,
కథం తత్ర విభాగస్యాదితి చేత్సంశయో భవేత్ 122

ఏకం వృషభముద్ధారం సంహరేత స పూర్వజః,
తతోఽపరే జ్యేష్ఠవృషాస్తదూనానాం స్యమాత్మతః 123

ఒకనికి ఇద్దరు సజాతీయులైన భార్యలున్నప్పుడు చిన్నదాని కొడుకు జ్యేష్ఠుడుగాపుట్టి పెద్ద భార్యకొడుకు కనిష్ఠుడైతే తండ్రి ఆస్తిని ఈ పద్ధతిలో పంచాలి. మొదటి భార్యకొడుకు ఒక వృషభమును ఉద్ధారముగా తీసికొనవలెను. తక్కిన భార్యల పుత్రులు తమతమ తల్లుల ననుసరించి చిన్నవాడు ఒకటి అంత కంటే పెద్ద భార్యపుత్రుడు రెండు అంతకంటే పెద్దభార్యపుత్రుడు మూడు వృషభములు ఈ విధంగా పశువులను పంచుకోవాలి.

జ్యేష్ఠస్తు జాతో జ్యేష్ఠాయాం హరేద్వృషభవోడశాః,
తతః స్యమాత్మత శ్చేషా భజేరన్నితి ధారణా 124

నవమాధ్యాయం

మొదటి భార్యకుపుట్టిన జ్యేష్ఠ (తక్కిన భార్యల పుత్రులకంటె) పుత్రునికి పదహారు ఎద్దుల నివ్వవలెను. మిగిలిన వాటిని తక్కిన వారు పంచుకొనవలెను.

సదృశ స్త్రీమ జాతానాం పుత్రాణామవిశేషతః,

సమాత్మతో జ్యేష్ఠమస్తీ జన్మతో జ్యేష్ఠముచ్ఛ్యతే 125

జన్మజ్యేష్ఠేన చాహ్యనం సౌభ్రహ్మణ్యాన్యపి స్మృతమ్,

యమయోశ్చైవ గర్భేషు జన్మతో జ్యేష్ఠతా స్మృతా 126

ఒకే జాతికి చెందిన భార్యలు ఇద్దరు లేక ముగ్గురుంటే వారి పుత్రులలో తల్లులను అనుసరించి జ్యేష్ఠత్వం రాదు వయస్సునే ప్రధానంగా తీసికోవాలి. సుబ్రహ్మణ్యమనే మంత్రం జ్యోతిష్టామయాగం లో ఇంద్రుణ్ణి పిలుస్తున్నది. అందు తండ్రిని ప్రథమంగా పుట్టిన పుత్రుడే ఆహ్వానిస్తాడు. కవలపిల్లలో సైతం ముందు జన్మించినవాడే జ్యేష్ఠుడని నిర్ణయింపబడింది. ఈ విధంగా వయస్సును బట్టియే జ్యేష్ఠుడని నిర్ణయించాలి గాని అతని తల్లిపెద్దతనాన్ని అనుసరించి మాత్రం నిర్ణయింపకూడదు.

అపుత్రోఽనేన విధినా సుతాం కుర్యేత పుత్రికామ్,

యదవత్యం భవేదస్యాం తన్యమ స్వాత్స్యధాకరమ్ 127

అనేన తు విధానేన పురా చక్రేఽథ పుత్రికాః,

వివృద్ధ్యర్థం న్యవంశన్య న్యయం దక్షః ప్రజాపతిః 128

దదౌ న దశ ధర్మాయ కశ్యపాయ త్రయోదశ,

సోమాయరాజ్ఞే సత్సృత్య స్త్రీతాత్మా సప్తవింశతిమ్ 129

యథైవాత్మా తథా పుత్రః పుత్రేణ దుహితా సమా,

తస్యామాత్మని తిష్ఠంత్యాం కథమన్యో ధనం హరేత్ 130

మాతుస్తు యౌతకం యత్స్వాత్మమారీభాగ ఏవ సః,

దౌహిత్ర ఏవ చ హరేదపుత్రస్యాఖిలం ధనమ్ 131

దౌహిత్రో హ్యఖిలం రిక్త మపుత్రస్య పితుర్థ రేత్,

స ఏవ దద్యాద్వై పిండౌ పిత్రే మాతామహాయ చ 132

పౌత్రదౌహిత్రయోర్లోకే న విశేషోఽస్తి ధర్మతః,

తయోర్ధి మాతాపితరౌ సంభూతౌ తస్య దేహతః 133

పుత్రులులేనివాడు తన పుత్రిక కు వివాహముచేయునప్పుడు ఈమెకు పుట్టుబాటుడు (మనుమడు) మాకు పితౄకార్యములు చేయునని ఒడంబడికను చేసికొనవలెను. పూర్వం దక్షప్రజాపతి తనవంశాభివృద్ధికై ఇదేవిధంగా ఒప్పందం చేసికొన్నాడు. ఆ ఒప్పందముతోనే అతడు తన పదిమంది పుత్రికలను ధర్మునికి, పదముగ్గురిని కశ్యపప్రజాపతికి, ఇరువైదిమగురిని చంద్రునకు భార్యలుగా ఇచ్చినాడు. అందువల్ల పుత్రులులేనివాడు దౌహిత్రుని తమ పితౄకార్యదులకై నియోగించాలి. తాను తన పుత్రుడు ఇద్దరు సమానమైనట్లే పుత్రుడు పుత్రిక ఇద్దరు కూడ సమానులే. కనుక తాను పుత్రికా

రూపమున ఉండగా పుత్రులు లేని తన ఆస్తికి పుత్రికయే వారసురాలగుచున్నది. తల్లిచనిపాతే ఆమెయొక్క మాతృధనమంతా పెండ్లికాని ఆమె పుత్రికలకే చెందుతుంది. అట్లే తనకుపుత్రులు లేకపోతే తన ఆస్తికి దౌహిత్రుడేవారసుడౌతాడు. ఆ దౌహిత్రుడు పుత్రులులేని మాతామహుని (తాతగారి) ఆస్తికి, తండ్రి ఆస్తికి కూడ వారసుడగుచున్నాడు. అతడే తండ్రికి మాతామహునికి కూడ పిండప్రదానము చేయును. పౌత్రుడు (కొడుకుకొడుకు) దౌహిత్రుడు, కూతురు కొడుకు ఈ ఇద్దరి తల్లి, తండ్రులు ఒక్కరి వల్లనేపుట్టినందువల్ల వీరిద్దరికి న్యాయంగా తేడాలేదు.

పుత్రికాయాం కృతాయాం తు యది పుత్రోఽనుజాయతే,

సమస్తత్ర విభాగస్యాజ్ఞేష్ఠతా నాస్తి హి స్త్రీయాః 134

అపుత్రాయాం మృతాయాం తు పుత్రికాయాః కథంచన,

ధనం తత్పుత్రికాభర్తా హరేతైవావిచారయన్ 135

అకృతా వా కృతా వాపి యం విందేత్సదృశాత్పుతమ్,

పౌత్రీ మాతామహస్తేన దద్యాత్పిండం హరేద్ధనమ్ 136

పుత్రులు లేనందువల్ల తన పుత్రికు పుట్టువాడు తనశ్రాద్ధ కార్యాలు చేస్తాడని ఒప్పందం చేసికొన్న తర్వాత అతనికి పుత్రుడు కలిగితే ఆ ఇద్దరు సమానంగా ఆస్తిని పంచుకుంటారు. ఆ పుత్రునికి తన జ్యేష్ఠ భాగంగా ఉద్ధారం మాత్రంరాదు. పుత్రులు లేని వాడు తన దౌహిత్రునిగా చేసికొందునని ఒప్పందముచేసికొన్న తర్వాత కొంత కాలమునకతని కూతురు మరణిస్తే అల్లుడే అతని ఆస్తికి వారసుడౌతాడు. మాతామహుడు (తాత) తన తండ్రితో పెండ్లిలో తన తండ్రికి పుట్టబోవు వాడే తనకు శ్రాద్ధకర్తకాగలడని ఒప్పందం చేసికొన్నా, చేసికోక పోయినా ఈ దౌహిత్రుడే మాతామహునికి పిండంపెట్టి అతని ఆస్తి తీసికొంటాడు.

పుత్రేణ లోకాన్ జయతి పౌత్రేణానంత్యమశ్నుతే,

అథ పుత్రస్య పౌత్రేణ బ్రహ్మస్యాప్నోతి విష్ణవమ్, 137

పున్నామ్నో నరకాద్యస్యాత్రాయతే పితరం సుతః,

తస్మాత్పుత్ర ఇతి ప్రోక్తః స్యయమేవ స్యయంభువా 138

పౌత్రదౌహిత్రయోర్లోకే విశేషో నోపపద్యతే,

దౌహిత్రోఽపి హ్యముత్రైవం సంతారయతి పౌత్రవత్ 139

మాతుః ప్రథమతః పిండం నిర్యపేత్పుత్రికాసుతః,

ద్వితీయం తు పితృస్తస్యా స్తృతీయం తత్పితృః పితుః 140

లోకంలో మానవుడు తనకు పుత్రులున్నందువల్ల స్వర్గాన్ని పొందినట్లు భావిస్తాడు. అతనికి మనుమలు కలిగితే ఆ స్వర్గంలో అతడు చాలా కాలముంటాడు. ముని మనుమలు కలిగితే, సూర్య లోకాన్ని చేరుతాడు. తండ్రిని పుత్రులు అనే నరకం నుండి రక్షిస్తాడు. కావున పుత్రుడని అతన్ని పిలిచినారు. పౌత్రునికి, దౌహిత్రునికి మధ్య భేదమేమిలేదు. దౌహిత్రుడు కూడ పౌత్రుని వలె పుత్రులు అనే నరకం నుండి రక్షిస్తాడు. దౌహిత్రుడు తొలిపిండాన్ని తల్లికి

పెట్టాలి. రెండవ పిండాన్ని తల్లి తండ్రికి పెట్టాలి. మూడవ పిండాన్ని తల్లితాతకు (తండ్రి తండ్రి) పెట్టాలి.

ఉపవన్నో గుణైస్సర్వైః పుత్రో యస్య తు దత్రిమః,

స హరేతైవ తద్రికం సంప్రాప్తోఽప్యన్యగోత్రతః 141

గోత్రరికే జనయితుర్న హరేద్దత్రిమః క్వచిత్,

గోత్రరిక్థానుగః పిండో వ్యపైతి దదతః స్యధా 142

ఒక సందర్భంలో తనకు పుత్రసంతానం కాని పుత్రికా సంతానం కాని, కాకపోతే ఇంకొక గోత్రం నుండి దత్తతకు తెచ్చుకున్న పుత్రుడు సద్గుణ సంపన్నుడైతే అతనికి తన ఆస్తి అంతా వస్తుంది. ఆ విధంగా దత్తతకు పోయినచో అతనికి పెంచుకున్న తండ్రి ఆస్తి కాని తన స్వంత తండ్రి ఆస్తి లభించదు. అట్లే తన స్వంత తండ్రికి శ్రాద్ధాదికములను సైతము అతడు చేయకూడదు.

అనియుక్తాసుతశైవ పుత్రిన్యాపశ్చ దేవరాత్,

ఉభౌ తే నార్హతే భాగం జారజాతక కామజౌ 143

నియుక్తాయామపి పుమా న్నార్యాం జాతోఽవిధానతః,

నైవార్హః పైతృకం రికం పతితోత్పాదితో హి సః 144

హరేత్తత్ర నియుక్తాయాం జాతః పుత్రో యథౌరసః,

క్షేత్రికస్య తు తద్భీజం ధర్మతః వ్రసవశ్చ సః, 145

భర్త చనిపోయినందువల్ల పెద్దల అనుమతి లేక మరది వలన పుట్టిన వాడు, పెద్దల అనుమతి ఉన్నా మరదివల్ల పుట్టిన రెండో పుత్రుడు ఈ ఇద్దరు వారితండ్రి అస్తికి అర్హులు కారు. వారిని జారజాతుడు, కామ జాతుడు, అని అందురు. పెద్దల అనుమతి ఉన్నా ఆస్తి యొక్క మరది శాస్త్రవిధానమున నేతిని తన శరీరమున పూసికొనక మౌనంగా లేక సంగమిస్తే పుట్టినవాడు పతితుని వలన పుట్టిన వాడు కావున అతనికి కూడ పైతృకమైన ధనం లభించదు. కాని అట్లు పెద్దల అనుమతి పొందిన స్త్రీకి ధర్మ మార్గమున జన్మించినకాడు మాత్రం జౌరసపుత్రునివలె తండ్రి అస్తిని పొందుతాడు.

ధనం యో విభృయా ద్రాతుర్భుతస్య స్త్రియమేవ చ,

సౌఽ పత్యం భ్రాతురుత్పాద్య దద్యాతస్యైవ తద్ధనమ్ 146

యా నియుక్తాన్యతః పుత్రం దేవరాద్యాః వ్యవాప్నుయాత్,

తం కామజమరిక్ష్ణీయం వృధోత్పన్నం వ్రచక్షతే 147

సంతానం లేక భర్త చనిపోతే మరది తన వదినను, ఆమె ఆస్తిని దన దగ్గరే ఉంచుకొని, ఆమెకునియోగధర్మంతో కొడుకును కని, అన్న ఆస్తిని తిరిగి వదినకివ్వవలెను. నియోగ ధర్మంతో వదినకు దేవర న్యాయంతో పుత్రుడు పుట్టినా ఆ మరది శాస్త్రమర్యాదనను సరించకపోతే ఆ పుత్రుని కామజుడని అంటారు. అతనికి తన తండ్రి ఆస్తి మాత్రం లభించదు.

ఏతద్విధానం విజ్ఞేయం విభాగస్యైకయోనిమ,

ఐహీమ చైకజాతానాం నానా స్త్రీమ విభేదత 148

ఇంతవరకు చెప్పిన ఆస్తిపంపకము సవర్ణలైన భార్యలందు పుట్టిన పుత్రులకు సంబంధించింది. ఇక అనేక జాతుల స్త్రీలకు పుట్టిన సంతానమునకు ఆస్తిపంపకము ఈ విధంగా చేయాలి.

బ్రాహ్మణస్యానుపూర్వ్యేణ చతస్రస్తు యది స్త్రీయః,

తాసాం పుత్రేషు జాతేషు విభాగోఽ యం విధిః స్మృతః 149

కీనాశో గోవుషో యానమలంకారశ్చ వేశ్య చ,

విప్రస్యాద్ధారికం దేయమేకాంశశ్చ ప్రధానతః 150

త్ర్యంశం దాయాద్ధరేద్విప్రో ద్యావంశో క్షత్రియాశుతః,

వైశ్యాజస్సార్థమేవాంశమంశం శూద్రాసుతో హరేత్ 151

బ్రాహ్మణుడు వరుసగా బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్య శూద్ర స్త్రీలను వివాహం చేసికొంటే, వారికి కలిగిన సంతానానికి ఈ విధంగా ఆస్తిని పంచాలి. సేద్యగాడు అబోతు, గుఱ్ఱము, సొమ్ములు, ఇండ్లు, మొదలగు వాటిలో ప్రధానమైన ఒక భాగాన్ని బ్రాహ్మణ స్త్రీకి పుట్టిన పుత్రునికివ్వాలి. మిగిలిన దానిలో మూడు పాళ్ళు బ్రాహ్మణి పుత్రునికి, రెండు పాళ్ళు క్షత్రియ స్త్రీకి పుట్టిన కుమారునికి, ఒకటిన్నర పాళ్ళు వైశ్యా స్త్రీ పుత్రునికి, ఒక పాలు శూద్ర స్త్రీకి కలిగిన పుత్రునికి చెందుతుంది.

సర్యం వా రిక్తజాతం తద్దశధా పరికల్ప్య చ,

ధర్యం విభాగం కుర్యేత విధినాఽ నేన ధర్యవత్ 152

లేకపోయినచో ఆ అస్తిసంతా పదిపాళ్ళు చేసి ఈ విధంగా పంచుకోవాలి.

చతుర్థేఽంశాన్ హరేద్విప్రస్త్రీనంశాన్ క్షత్రియాశుతః,

వైశ్యాపుత్రో హరేద్ధ్వంశ మంశం శూద్రాసుతో హరేత్ 153

యద్యపి స్యాత్తు సత్పుత్రో వ్యసత్పుత్రో పి వా భవేత్,

నాధికం దశమాదద్యామృద్రాపుత్రాయ ధర్యతః 154

బ్రాహ్మణక్షత్రియవిశాం శూద్రాపుత్రో న రిక్తభాక్,

యదేవాన్య పితౌ దద్యా తదేవాన్య ధనం భవేత్ 155

బ్రాహ్మణి పుత్రుడు నాలుగు భాగాలను, క్షత్రియా సుతుడు మూడు పాళ్ళను, వైశ్యాపుత్రుడు రెండు పాళ్ళను, శూద్రాపుత్రుడు ఒకపాలును పంచుకోవాలి. శూద్ర స్త్రీకి పుట్టినవాడు మంచివాడైనా చెడ్డవాడైనా అతనికి పదవ పాలుకంటే ఎక్కువ ఈయరాదు. బ్రాహ్మణ స్త్రీకి సంతానం లేకపోతే ఆ భాగాన్ని క్షత్రియుడు వైశ్యుడు కలసి పంచుకుంటాడు. అట్లే క్షత్రియుడు, వైశ్యుడు లేకపోతే ఆ ధనాన్ని బ్రాహ్మణ స్త్రీకి కలిగిన పుత్రుడు మాత్రమే తీసికోవాలి. శూద్ర స్త్రీ పుత్రునికి తండ్రి ఇచ్చిందే భాగమౌతుంది కాని అంతకుమించి ఆస్తిరాదు.

సమవర్థాసు యే జాతాః సర్వే పుత్రా ద్విజస్సన్మామ్,
ఉద్ధారం జ్యాయ సే దత్వా భజేరన్నితరే సమమ్. 156

శూద్రస్య తు సవర్తైవ నాన్య్యా భార్యా విధీయతే,
తస్యాం జాతాః సమాంశస్సుర్యది పుత్రశతం భవేత్ 157

పుత్రాన్ ద్వాదశ యా నాహ నృణాం స్వాయంభువో మనుః,
తేషాం షడ్భంధుదాయాదాష్టదాయాద బాంధవాః 158

ఔరసః క్షేత్రజలైవ దత్తః కృత్రిమ ఏవ చ,
గూఢోత్పన్నౌపవిధృశ్చ దాయాదా బాంధవాశ్చ షట్ 159

కానీనశ్చ సహోధశ్చ క్షీతః పౌనర్భవ స్తథా,
స్వయందత్తశ్చ శౌద్రశ్చ షడదాయాద బాంధవాః 160

ఒకే కులానికి చెందిన స్త్రీలకు పుట్టిన పుత్రులలో పెద్దవానికి ఉద్ధారాన్ని ఇచ్చి మిగిలినదాన్ని తక్కిన పుత్రులు సమానంగా పంచుకోవాలి. శూద్రుడు అతని కులానికి చెందిన స్త్రీనే వివాహం చేసికోవాలి. ఆ స్త్రీకి వందమంది పుత్రులు కలిగినా వారికందరికి సమానంగా ఆస్తి పంచి ఇవ్వాలి. స్వాయంభువమనువు పేర్కొన్న ద్వాదశ పుత్రులలో ఆరుగురు ఆస్తికి అర్హులు. తక్కిన ఆరుగురు ఆస్తికి అర్హులు కారు. వారిలో ఔరసుడు, క్షేత్రజుడు, దత్తుడు, కృత్రిముడు, గూఢోత్పన్నుడు, అపవిద్ధుడను ఆరుగురు తండ్రి ఆస్తికి అర్హులు. కానీనుడు, సహోధుడు, క్షీతుడు, పౌనర్భవుడు, స్వయందత్తుడు, శూద్రాసుతుడు తండ్రి ఆస్తికి అర్హత లేనివారు. వీరు కేవలం బంధువులు మాత్రమే.

యాదృశం ఫలమాప్నోతి కుష్టవైస్సంతరన్ జలమ్,
తాదృశం ఫలమాప్నోతి కుష్టవైస్సంతరం స్తవః 161

యద్యేకరిక్థీనా స్యాతా మారసక్షేత్రజౌ సుతౌ,
యస్య యత్రైతృకం రిక్థం స తద్భస్మాత నేతరః 162

చెడ్డిపోయిన పడవనెక్కి నదిని దాటదలచుకొన్నచో ఎట్టి ఫలితము లభించునో కుష్టపుత్రుని వలనను అట్టి ఫలితమే లభించును. పార లౌకిక దుఃఖమును దాటలేదు. ఒకనికి నియోగము వలన కొడుకు పుట్టిన తరువాత అనగా క్షేత్రజ పుత్రుని తరువాత ఔరసపుత్రుడు కలిగితే వారిద్దరు తమ తమ తండ్రులకు సంబంధించిన ఆస్తినే అనుభవించవలెను. క్షేత్రజసుతుడు క్షేత్ర సంబంధియైన తండ్రి ఆస్తికి అర్హుడుకాదు.

ఏక ఏవౌరసః పుత్రః పితృస్య వసునః ప్రభుః,
శేషాణామాన్యశంస్యార్థం ప్రదద్యాత్తు ప్రజీవనమ్ 163

షష్ఠం తు క్షేత్రజస్యాంశం ప్రదద్యాత్తైతృకార్థనాత్,
ఔరసో విభజన్ దాయం పిత్ర్యం పంచమమేవ వా 164

ఔరసక్షేత్రజౌ పుత్రౌ పితృరిక్థస్య భాగినా,
దశావరే తు క్రమశో గోత్రరిక్థాంశభాగినః 165

ఔరసపుత్రుడు మాత్రమే తండ్రియొక్క ఆస్తిని అనుభవించును. తక్కిన పుత్రులు బ్రతుకుటకై వారికి కొంత ధనమును మాత్రమివ్వవలెను. ఔరసపుత్రుడు గుణవంతుడైనచో క్షేత్రజ పుత్రునికి తన భాగమునుండి ఆరవ అంశమునివ్వవలెను లేనిచో ఐదవ భాగమైనను ఇవ్వవచ్చును. ఈ విధముగా ఔరస క్షేత్రజ పుత్రులు తండ్రియొక్క ఆస్తిని పంచుకొందురు. తక్కిన పదిమంది వరుసగా గోత్ర ధనమును పంచుకొందురు.

ద్యౌదశపుత్రులు :-

స్యే క్షేత్రే సంస్కృతాయాం తు స్యయముత్పాదయేద్ధి యమ్,

తమారసం విజానీయాత్పుత్రం ప్రథమకల్పితమ్ 166

యస్తల్పజః ప్రమీతస్య క్షీబస్య వ్యాధితస్య వా,

స్యధర్మణ నియుక్తాయాం స సుతః క్షేత్రజః స్పృతః 167

మాతా పితా వా దద్యాతాం యమద్భిః పుత్రమాపది,

సదృశం ప్రీతినంయుక్తం స జ్ఞేయో దత్రిమస్సుతః 168

సదృశం తు ప్రకుర్యాద్యం గుణదోషవిచక్షణమ్;

పుత్రం పుత్రగుణైర్మృతం స విజ్ఞేయశ్చ కృత్రిమః 169

తన భార్యయందు తనకు పుట్టిన వానిని ఔరసపుత్రుడని అంటారు. మృతుడు, నపుంసకుడు, ధీర్ఘవ్యాధిగ్రస్తుడగు వానికి సంతానం లేనందువల్ల వంశం నాశనం కాకూడదని పెద్దలు నిర్ణయించి మరదిని నేయి పూసికొనుటవంటి నియమంతో వదిన దగ్గరకు పంపినందువలన కలిగినవాడు క్షేత్రజ పుత్రుడు. తల్లిగాని తండ్రిగాని లేక ఇద్దరుగాని, సంతానం లేనివానికి తమ పుత్రుని ఉదక ధారా పూర్వకముగా దానం చేస్తే ఆ పుత్రుడు దత్తుడనబడును. పుత్రుని యొక్క గుణాలున్నవాడు చక్కగా చదువుకున్నవాడు సజాతీయుడైనవానిని తనకు పుత్రులు లేనందువలన దత్తత (పుత్రుడుగా) చేసికొన్నందు వలన అతడు కృత్రిమ పుత్రుడౌతాడు.

ఉత్పద్యతే గృహే యస్య స చ జ్ఞాయేత కస్య సః,

స గృహే గూఢ ఉత్పన్న స్తస్య స్యాద్యస్య తల్పజః 170

మాతాపితృభ్యాముత్పృష్టం తయోరస్యతరేణ వా,

యం పుత్రం పరిగృహ్ణీయాదపవిధస్య ఉచ్యతే 171

ఇంట్లో భార్య ఉన్నా సజాతీయుడైనా ఎవరికి పుట్టిన పుత్రుడన్న విషయము తెలియక గూఢముగా పుట్టిన వానిని గూఢోత్పన్నుడని అంటారు. తల్లిదండ్రులిద్దరుగాని వారిద్దరిలో ఒక్కరుగాని ఏదో కారణము వల్ల విడిచిపెట్టే దొరికిన పుత్రుని అపవిద్ధుడని అంటారు.

పితృవేశ్యని కన్యా తు యం పుత్రం జనయేద్రహః,

తం కానీనం వదేన్నామ్నా వోధుః కన్యాసముదృవమ్ 172

యా గర్భిణీ సంస్క్రియతే జ్ఞాతాః జ్ఞాతాపి వా సతీ,

వోధుస్సగర్భో భవతి సహోఢ ఇతి చోచ్యతే 173

క్రీణీయాద్యస్త్య పత్యార్థం మాతాపిత్రోర్యమంతికాత్,
సత్రతకస్సుత స్తస్య సద్యశోఽ సద్యశోఽ పివా 174
యా పత్యా వా పరిత్యక్తా విధవా వా స్వయేచ్ఛయా,
ఉత్పాదయేత్సునర్భుత్యా స పౌనర్భవ ఉచ్యతే 175

తండ్రి ఇంటిలో తాను కన్యగా ఉన్నప్పుడే రహస్యంగా కన్నపిల్లవానిని కానీసుడని అంటారు. గర్భవతియైన స్త్రీని గర్భవతియని తెలియక వివాహము చేసికొన్న తర్వాత పుట్టిన పుత్రుడు సహృదజుడు. తమకు పుత్రులు లేనందువలన వేరొక తల్లిదండ్రులకు ధనమునిచ్చి పుత్రునిగా కొనుక్కొన్నవాడు క్రీతుడు. భర్త తనను విడిచిన తరువాతగాని, భర్త చనిపోయిన తరువాతగాని ఇంకొకరిని వివాహము చేసికొన్న తరువాత రెండవ భర్తకు పుట్టినవాడు పౌనర్భవుడు.

సా చేదక్షత యోనిస్స్యాధత ప్రత్యాగతాపి వా,
పౌనర్భవేన భర్తా సా పునస్సంస్కారమర్హ తి. 176

మొదటి వివాహము తరువాత భర్త సుఖమును పొందక లేక చిన్నతనముననే వివాహమైనందువలన అతనిని వదలి రెండవ వాడికి భార్యగా పోయి, రోగాదులవల్ల భర్త సుఖమును పొందక మరల మొదటి భర్త దగ్గరకే వచ్చినప్పుడు అతడు మంత్రములతో ఆమెను సంస్కరింపవలెను.

మాతాపితృవిహీనో యస్త్యక్తో వా స్యాదకారణాత్,
ఆత్మానం సృర్యయేద్యస్తై స్వయందత్తస్తు స స్పృతః 177
యం బ్రాహ్మణస్తు శూద్రాయాం కామాదుత్పదయేత్పుతమ్,
స పారయన్నేవ శవస్తస్మాత్పారశవః స్పృతః 178

ఎటువంటి కారణాలు లేక తల్లిదండ్రులు వదిలిపెట్టగా ఎక్కడనో పెరిగి తనకు జ్ఞానము వచ్చిన తరువాత ఒకరింటిజేరి వారిని తల్లిదండ్రులుగా భావించినచో అతడు స్వయందత్తుడు. బ్రాహ్మణుడు మోహంవల్ల శూద్ర స్త్రీని చేరి అనుభవించి పుత్రుని కంటే ఆ శిశువును అందరు అసహ్యిస్తారు. కావున అతడు బ్రతికి యున్నా శవము వంటివాడు. కావున ఆ పుత్రుని పారశవుడని అందురు.

దాస్యాం వా దాసదాస్యాం వా యశ్చాద్రస్య సుతో భవేత్,
సోఽ నుజ్ఞాతో హరేదంశమితి ధర్మో వ్యవస్థితః 179

దాసియందు కాని దాసునియొక్క దాసికి గాని శూద్రుని వల్ల పుట్టిన పుత్రుడు, అతడు వివాహము చేసికొన్న స్త్రీ కన్న పుత్రులతో సమానముగా ఆస్తిని పంచుకొనును. కావున అతనిని సమాన భాగి అని అందురు.

క్షేత్రజాదీన్ సుతానేతానేకాదశ యథోదితాన్,
పుత్రప్రతినిధీనాహః క్రియాలోపాన్యనీషిణః. 180
య ఏతేఽ భిహితాః పుత్రాః ప్రసంగాదన్యబీజజాః,
యస్య తే బీజతో జాతాస్తస్య తే నేతరస్య తు 181
భ్రాతృజా మేకజాతానా మేకశ్చే త్పుత్రవాన్భవేత్,
సర్యాంస్తాం ప్రేన పుత్రేణ పుత్రిణో మను రబ్రవీత్ 182

మనుస్మృతి

సర్వాసా మేకపత్నీ నామేకా చేతుత్రిణీ భవేత్

సర్వాస్తా స్తేన పుత్రేణ ప్రాహ పుత్రవతీర్మను: 183

క్షేత్రజులు మొదలైన పదుకొండు మంది పుత్రులు ఇంచుమించుగ ఔరసపుత్రునకు ప్రతినిధులని అంటారు. క్షేత్రజుడు మొదలగు పుత్రులు ఎవరి బీజము వలన పుట్టినారో వారికే పుత్రులగుదురు కావున ఔరసపుత్రుడు, ఔరస పుత్రిక యుండగా క్షేత్రజుడు మొదలైన పుత్రులయొక్క అవసరం లేదు. అన్నదమ్ములలో ఒకరికి మాత్రమే పుత్రసంతానమున్నచో ఆ పుత్రుడు తన పిన తండ్రులు పెద తండ్రులందరికి శ్రాద్ధ కర్మ చేయు అర్హత కలవాడు. వారి ఆస్తికంతయు ఇతడే అధికారి కాగలడు. అట్లే ఒకనికి ఇద్దరు ముగ్గురు భార్యలున్నను వారికెవ్వరికిని పుత్ర సంతానము లేక ఒక స్త్రీకి మాత్రం స్త్రీ సంతానమున్నచో ఆ కుమార్తె వల్ల వీరందరు సంతానవతులగుచున్నారు. ఆమెకు పుట్టు మగ సంతానం వీరందరికి శ్రాద్ధాది కర్మలు చేయుటకు అర్హమైనది.

శ్రేయసశ్చేయసోఽలాభే పాపీయాని క్షమర్హతి,

బహవశ్చేత్తు సదృశాః సర్వే రిక్తస్య భాగినః 184

న భ్రాతరో న పితరః పుత్రా రిక్తహరాఃపితుః,

పితా హరేదపుత్రస్య రిక్తం భ్రాతర ఏవ చ 185

పన్నెండుగురు పుత్రులలో వెనకటివాని కంటే అతనికి ముందువాడు, అతనికి ముందువాడు అను పద్ధతిలో అందరికంటే ముందువాడైన ఔరసుడు శ్రేష్ఠుడు. ఇట్లు శ్రేష్ఠపుత్రులు లభింపకపోతే తరువాతి పుత్రుడు తండ్రి ఆస్తికి వారసుడగుచున్నాడు. ముందటివారున్నచో ఆస్తిలో భాగము వారిదే. అతడు తక్కినవారిని పోషించాలి. పౌనర్భవుడు మొదలైన పుత్రులందరు సమానంగా ఉంటే వారంతా తండ్రి ఆస్తిని పంచుకోవలెను. తన సోదరులుగాని తన తండ్రి సోదరులుగాని తన ఆస్తికర్తులు కారు. కాని ఔరసపుత్రుడు గాని, భార్యగాని, పుత్రిక గాని లేని వాని ఆస్తిని అతని తండ్రి గాని, సోదరులు గాని పంచుకొనవచ్చును.

త్రయాణా ముదకం కార్యం త్రిమ పిండః ప్రవర్తతే

చతుర్థస్సప్రదాతైషాం పంచమో నోవద్యతే 186

అనంతరస్సపిందాద్యస్తస్య తస్య ధనం భవేత్,

అత ఊర్ధ్వం సకుల్యస్యాదావార్యశిష్య ఏవ వా 187

సర్వేషా మవ్యభావే తు బ్రాహ్మణా రిక్తభాగినః,

త్రైవిద్యాశ్చపయో దాంతా నైథా ధర్మే న హీయతే 188

తర్పణము తండ్రి, తాత, ముత్తాత అనువారికి చేయాలి. అట్లే పిండప్రధానం కూడ వారికే చేయాలి. నాలుగవ వాడు ఈ పిండములు, తర్పణములు పెట్టువాడు. ఐదవ వానికి విషయమున సంబంధము లేదు. నపిండులలో ఎవనికి దగ్గరి సంబంధముందో వాడే ఆ నపిండుని ఆస్తికి వారసుడు. ఔరసులు లేనప్పుడు కూతురు. ఆమె కొడుకు, అధికారులు. పుత్రులు లేనప్పుడు భార్య ఆ తరువాత కూతురు, తండ్రి, తల్లి, వారు లేనప్పుడు తోడబుట్టినవాడు, వాడు లేకపోతే వాని కుమారుడు, అతనికి సన్నిహిత

దాయాదులు ఆస్తికర్షులు. వారెవ్వరు కూడ లేకపోతే సమానోదకుడు ఆచార్యుడు, శిష్యుడు క్రమముగ అర్హులు. వారు కూడ ఎవ్వరు లేకపోతే ఆ ఆస్తియంతా మూడు వేదాలనధ్యయనం చేసినవారు, శుచిగా ఉండువారు, నియమనిష్ఠ కల బ్రాహ్మణులకు చెందుతుంది.

అహార్యం బ్రాహ్మణద్రవ్యం రాజ్ఞా నిత్యమితి స్థితిః,

ఇతరేషాం తు వర్ణానాం సర్వాభావే హరేన్నృపః 189

బ్రాహ్మణుల యొక్క ధనాన్ని రాజెప్పుడు తీసికోకూడదు. తక్కిన వర్ణములకు చెందివారి ధనమును అనుభవింపవలసిన వారెవ్వరూ లేకపోతే రాజే గ్రహింపవలెను.

సంస్థితస్యానవత్యస్య సగోత్రాత్పుత్రమాహరేత్,

తత్ర యద్రిక్తజాతం స్యాత్తత్తస్మిన్ ప్రతిపాదయేత్ 190

సంతానం లేక చనిపోయిన వాని భార్య సగోత్రుడైన వానినుండి పెద్దల అనుమతితో వారి పుత్రుని దత్తత తీసికొని తన ఆస్తిసంతా అతనికిచ్చివేయవలెను.

ద్యౌ తు యో వివదేయాతాం ద్వాభ్యాం జాతౌ స్త్రీయా ధనే,

తయోర్యద్యస్య పిత్ర్యం స్యాత్తత్స గృహ్లేత నేతరః 191

ఒక స్త్రీ వివాహము చేసికొని సంతానాన్ని కన్న తరువాత ఆమె భర్త గతించినందువల్ల ఆ భర్తయొక్క సంపదను తీసికొని మరియొకనిని వివాహమాడింది. అతనివల్ల పుత్రుడు పుట్టిన తరువాత ఆ భర్త కూడ చనిపోతే అతని ఆస్తిని కూడ తీసికొన్నది. ఆ తర్వాత ఆస్తికొరకు ఆ ఇద్దరు పుత్రులు వివాదపడుతుంటే వారు వారి వారి తండ్రుల ఆస్తికే తప్ప ఇతరుల ఆస్తికి వారసులు కాజాలరు.

జనన్యాం సంస్థితాయాం తు సమం సర్వే సహోదరాః

భజేరన్యాత్మకం రిక్తం భగిన్యశ్చ సనాభయః 192

తల్లి చనిపోతే తల్లి ఆస్తికి ఆమె పుత్రులు, పెండ్లికాని పుత్రికలు, పెండ్లియైన కూతురు యొక్క కుమారులు, తండ్రి ఆస్తికి వలె అర్హులు. ఆమె కూతుళ్ళకు కూడ అమ్మమ్మ గారి ఆస్తినుండి మర్యాదకు దగినట్లు కొంత ధనాన్ని ఇవ్వాలి.

యస్తాసాం స్యుర్భహితరస్తాసామపి యథార్థ తః,

మాతామహ్యో ధనాత్కించిత్రదేయం ప్రీతి పూర్వకమ్ 193

అధ్యగ్న్యధ్యావాహనికం దత్తం చ ప్రీతికర్యణి,

బ్రాతృమాతృపితృప్రాప్తం పద్విధం స్త్రీధనం స్మృతమ్ 194

అన్యాధేయం చ యద్దత్తం పత్యా ప్రీతేన చైవ యత్,

పత్యో జీవతి వృత్రాయాః ప్రజాయా స్తద్ధనం భవేత్ 195

బ్రాహ్మచైవార్షగాంధర్య ప్రాజాపత్యేషు యద్యను,

అప్రజాయామతీతాయం భర్తరేవ తదిష్వతే 196

స్త్రీ ధనమూరు విధములుగా ఉంటుంది. అధ్యగ్ని, ఆవాహనికం, భర్తృదత్తం,

తలి, సోదరులు, తండ్రి ఇచ్చింది, అని ఆరు విధాలు. వివాహానంతరం భర్త సంతోషంతో ఇచ్చిన ధనం భర్త బ్రతికి ఉన్నప్పుడే భార్య మరణిస్తే ఆ ధనమంతా స్త్రీ ధనమౌతుంది. బ్రాహ్మ, దేవ, ఆర్ష, గాంధర్వ, ప్రాజాపత్య వివాహాలైదింటిలోపల స్త్రీకి ఇంతకు ముందు చెప్పినట్లు అధ్యగ్ని మొదలగు ధనం లభిస్తే, ఆమె సంతతి లేక చనిపోయినప్పుడు ఆ స్త్రీ ధనమంతా భర్తకే చేరుతుంది.

యత్తస్యాస్యాధనం దత్తం వివాహేష్యసురాదిషు,
అప్రజాయామతీతాయం మాతాపిత్రోస్తదివ్యతే 197

స్త్రీయాం తు యదృ వేద్యిత్రం పిత్రా దత్తం కథంచన,
బ్రాహ్మణీ తద్ధరేత్కన్యా తదపత్యస్య వా భవేత్ 198

అసురాది వివాహాల్లో స్త్రీకి పైన చెప్పినట్లు అధ్యగ్ని మొదలగు ఆరు పద్ధతులలో లభించిన ధనం ఆమె సంతానం లేకుండా చనిపోతే ఆమె తల్లిదండ్రులకు మాత్రమే చెందుతుంది. బ్రాహ్మణుని యొక్క ఇతర జాతి స్త్రీలు సంతానం లేక చనిపోతే ఆ స్త్రీ ధనం బ్రాహ్మణ జాతి స్త్రీకి గాని ఆమె కుమారునికి గాని చెందుతుంది.

న నిర్ధారం స్త్రీయః కుర్యః కుటుంబాదృహమధ్యగాత్,
స్వకాదపి చ విత్తాద్ధి స్యస్య భర్తరనాజ్ఞయా 199
పత్యే జీవతి యః స్త్రీభరలంకారో ధృతో భవేత్,
న తం భజేరన్ దాయాదా భజమానాః పతంతి తే 200

పెద్ద కుటుంబంలో ఉన్న స్త్రీలు ఆ కుటుంబానికి చెందిన సాధారణ ధనం నుండిగాని, తన భర్త యొక్క ఆజ్ఞలేనిదే తన ధనం నుండి గాని సొమ్ములు మొదలగువానికై ప్రత్యేకంగా ధనం తీసిపెట్టుకోవద్దు. భర్త బ్రతికి యుండగా ధరించిన సొమ్ములను భర్త చనిపోయిన తరువాత దాయాదులు పంచుకోకూడదు.

అనంశౌ క్లీబపతితౌ జాత్యంధబధిరౌ తథా,
ఉన్మత్తజడమూకాశ్చ యే చ కేచిన్నిరింద్రియాః : 201
సర్వేషామపితు న్యాయం దాతుం శక్త్యా మనీషిణా
గ్రాసాచ్ఛాదనమత్యంతం పతితో హ్యేదదధృవేత్ 202

నపుంసకుడు, పతితుడు, పుట్టు గుడ్డి, చెవిటి, పిచ్చివాడు, జడుడు, మూగవాడు వీరందరు తండ్రి అస్త్రీకి అర్హులు కారు. పైన చెప్పివారందరికి ఆ ధనమును గైకొన్నవాడు వారు బ్రదికి యున్నంతకాలం తన శక్తికొలది తిండి వస్త్రములు మొదలైనవి ఇచ్చి పోషించాలి. లేనిచో వాడు పాపియగును.

యద్యర్థితా తు దారై స్స్యాత్క్లిబాధీనాం కథంచన,
తేషా ముత్సన్న తంతూనా మపత్యం దాయమర్హతి 203
యత్కించిత్ప్రతరి ప్రేతే ధనం జ్యేష్ఠాధిగచ్ఛతి
భాగో యవీయసాం తత్ర యది విద్యానుపాలితః 204

నవమాధ్యాయం

అవిద్యానాం తు సర్వేషామీహ త శ్చేదనం భవేత్,

సమస్తత్ర విభాగస్యాదపిత్ర్య ఇతి ధారణా 205

నపుంసకుడు మొదలైనవారు పెండ్లి చేసుకొంటే నపుంసకుని క్షేత్రజుడైన పుత్రునికి తక్కినవారి ఔరసపుత్రులకు పితృ ధనమున భాగముంటుంది. తండ్రి చనిపోయినప్పుడు తండ్రి ఆస్తిని పెద్దవాడు పొందితే విద్యాది సుగుణములున్న తమ్ములకా ఆస్తిని పంచి ఇవ్వాలి. విద్యా శూన్యులగు తమ్ములందరికి తన ఇష్టము వచ్చినట్లు పెద్దవాడు తండ్రి ఆస్తిని ఇవ్వాలి. అన్నదమ్ములందరు ఏదో ఒక వృత్తినివలంబించి ధనం సంపాదిస్తే దాన్ని ఆందరు సమానంగా పంచుకోవాలి.

విద్యాధనం తు యద్యస్య తత్ర స్యైవ ధనం భవేత్,

మైత్రమాద్యాహికం చైవ మాధుపర్మిక మేవ చ 206

భ్రాతృజ్ఞాం యస్తు నేహేత ధనం శక్తః స్వకర్మజా,

స నిర్భాజ్యః స్వకాదంతాత్మించిద్ధతోవజీవనమ్. 207

ఎవరు సంపాదించిన విద్యా ధనము వారి దగ్గరనే ఉంటుంది. మరియు స్నేహం, వివాహం, మధుపర్మపూజ వీటిచే లభించిన ధనాన్ని మాత్రం సోదరులు పంచుకోకూడదు. అన్నదమ్ములలో ఒకడు తనశక్తిపై ధనము సంపాదించగల్గినను పంపకము చేసుకొనుటకు ఇష్టపడకపోతే వానికి కొంత ధనాన్ని జీవికకై ఇచ్చి వేరుగా ఉంచవలెను. దానివల్ల వాని పుత్రులు తరువాత వివాదానికి రారు.

అనువఘ్నన్ పితృద్రవ్యం శ్రమేణ యదుపార్జితమ్

స్వయమీహిత లబ్ధం తన్నాకామో దాతు మర్హ తి 208

పైతృకం తు పితా ద్రవ్యమనవాస్తం యదాప్పుయాత్,

న తత్పుత్రైర్భజేత్సార్థమకామః స్వయమార్జితమ్ 209

విభక్తాస్సహ జీవంతో విభజేరన్ పునర్యది,

సమస్తత్ర విభాగ స్యాజ్జ్యేష్ఠ్యం తత్ర న విద్యతే 210

తండ్రి సంపాదించిన ద్రవ్యాన్ని చెడగొట్టక స్వశక్తిచే దాన్ని పెంచితే ఆ పెంచిన ధనాన్ని సోదరులకిచ్చుటకు అతడు ఇష్టపడకపోతే వారతనిని అడుగుటకు వీలులేదు. తమ పితృ ధనాన్ని తమ తండ్రి అసమర్థతతో పెంపు చేయక వదలి పెట్టే అతని పుత్రుడు దాన్ని సాధింపవచ్చు. ఇంకా తండ్రి తాను సంపాదించిన ద్రవ్యాన్ని తనకిష్టం వచ్చివారికిచ్చుకోవచ్చు. కొడుకులకు దాన్ని పంచి ఇవ్వనక్కర లేదు. కాని తన పిత్రార్జితాన్ని మాత్రం తనపుత్రులకివ్వాలి. అన్నదమ్ములు తమ తండ్రి ఆస్తిని పంచుకొన్న తరువాత కొంత కాలం కలిసి ఉండి మళ్ళీ ఆస్తి పంచుకోవాలని అనుకున్నప్పుడు ఆ ఆస్తిని వారు సమానంగా పంచుకోవాలి. కాని దానిలో నుండి పెద్దవాడికి ఉద్ధారమీయవలసిన అవసరం లేదు.

ఏషాం జ్యేష్ఠః కనిష్ఠో వా హీయేతాంశప్రదానతః,

మియేతాన్యతరో వాపి తన్య భాగో న లుప్యతే 211

మనుస్మృతి

సోదర్యా విభజేరంస్తం సమేత్య సహితాస్సమమ్,

భ్రాతరో యే చ సంసృష్ట్యా భగిన్యశ్చ సనాభయః 212

న్నదమ్ములలో ఎవడైనా ఆస్తి పంపకము చేసుకొంటున్నప్పుడు ఒకడు సన్యాసం రణాలతో పక్కా చేసుకొనినా, చనిపోయినా అతని భాగం మాత్రం లోపించదు. అన్ని అన్నదమ్ములు, అక్క చెల్లెండ్లు అందరూ సమానంగా పంచుకోవాలి.

యో జ్యేష్ఠో వినికుర్యేత లోభాద్భాతృనాం యవీయసః,

సోఽ జ్యేష్ఠ స్స్యాదభాగశ్చ నియంతవ్యశ్చ రాజభిః 213

సర్య ఏవ వికర్యస్థా నార్హంతి భ్రాతరో ధనమ్,

న చాదత్యా కనిష్ఠేభ్యో జ్యేష్ఠః కుర్యేత యాతకమ్ 214

స్వప్నుడు ఆస్తి పంపకంలో ఆశవల్ల తనకంటే చిన్నవారికి అన్యాయం చేస్తే అతనికి ఇది లభించదు. పైగా రాజదండనకు అర్హుడౌతాడు. అట్లే భ్రష్టులు కాకున్నా సాదం, వేశ్యాసంగమం మొదలైన దుర్వ్యసనాలతో ధనాన్ని పాడు చేస్తూ ఉంటే ఆస్తిలో భాగమివ్వాలని అవసరం లేదు.

భ్రాతృజామవిభక్తానాం యద్యుత్థానం భవేత్సహ,

న పుత్రభాగం విషమం పితా దద్యాత్కథంచన 215

ఊర్ధ్వం విభాగాజ్ఞాతస్తు పిత్ర్య మేవ హరేద్ధనమ్,

సంసృష్టా స్తేన వా యే స్యుర్విభజేత న కైస్సహ 216

దరులంతా తండ్రితో కలిసి ఉన్నప్పుడు సంపాదించిన ధనాన్ని తండ్రి సమానంగా పంచిఇవ్వాలే తప్ప అధికంగా సంపాదించిన పుత్రునికి ఎక్కువ, పొందినవానికి తక్కువ ఇవ్వకూడదు. తండ్రి బ్రతికి ఉండగానే పుత్రులు పొందే తరువాత పుట్టిన పుత్రునికి వదలిన భాగం మాత్రమే వస్తుంది. లేక తండ్రి ఉండగానే ఆస్తిని పంచుకొని, ఆ తర్వాత కొందరు పుత్రులు పుడతే తండ్రితో వారందరూ సమానంగా పంచుకోవాలి.

అనవత్యస్య పుత్రస్య మాతా దాయమవాప్నుయాత్,

మాతర్యపి చ వృత్తాయాం పితుర్మాతా హరేద్ధనమ్ 217

ంతటి లేక పుత్రుడు మరణించినపుడు అతనికి చెందవలసిన తండ్రిఆస్తి తల్లికి ది. ఆ తల్లి కూడా చనిపోతే ఆ ఆస్తి ఆ తండ్రి తల్లికి చెందుతుంది.

ఋణే ధనే చ సర్యస్మిన్ ప్రవిభక్తే యథావిధి

పశ్చాద్ధృశ్యేత యత్కించి త్రత్యర్హం సమశాం నయేత్ 218

న్నదమ్ములు తండ్రి ఆస్తిని పంచుకుంటున్నప్పుడు తొలుత అప్పులన్ని దీర్చిమిగిలిన సమానంగా పంచుకోవాలి. దానిలో జ్యేష్ఠునికి ఉద్ధారమివ్వవలసిన పనిలేదు.

వస్త్రం పత్ర మలంకారం కృతాన్నముదకం స్త్రియః,

యోగక్షేమం ప్రచారం చ నవిభాజ్యం ప్రచక్షతే 219

వస్త్రములు, వాహనములు, సొమ్ములు, వండిన అన్నం, నీరు, స్త్రీలు, మంత్రి పురోహితులు మొదలగువారు, పశువులుపోవుదారి వీటినన్నిటిని పంచుకొనక ఎవరికి అనుభవంలో ఉంటే వారికే వదిలివేయాలి.

అయముక్తో విభాగో వః పుత్రాణాం చ క్రియావిధిః,

క్రమశః క్షేత్రజాదీనాం ద్యూతధర్మం నిబోధత 220

ఇంతవరకు ఔరసపుత్రుడు క్షేత్రజుడు మొదలగు పుత్రులు తండ్రి ఆస్తిని పంచుకొనువిధానమునంతయు తెలిపితిని. ఇక ద్యూత ధర్మాన్ని వివరిస్తాననిభృగుమహర్షి పలికెను.

ద్యూతం సమాహ్వయం చైవ రాజా రాష్ట్రాన్నివారయేత్

రాజాంతః కరణావేతే ద్యౌ దోషా పృథివీక్షితామ్ 221

ప్రకాశమేతత్తాస్కర్యం యద్దేవనసమాహ్వయో,

తయోర్నిత్యం ప్రతీహతే నృపతిర్యత్నవాన్ భవేత్ 222

అప్రాణిభిర్యత్క్రియతే తల్లోకేద్యూతముచ్యతే,

ప్రాణిభిః క్రియతే యస్తు స విజ్ఞేయస్సమాహ్వయః 223

ద్యూతం, సమాహ్వయం అనే రెండు దోషాలు రాజులకు రాజ్యనాశాన్ని కలిగిస్తాయి. కావున రాజు ఈ రెండు దోషాలు తనరాజ్యంలో లేకుండా చేయాలి. ద్యూత, సమాహ్వయం ఈ రెండు ప్రత్యక్షంగా చేసే దొంగతనం వంటివి. అందువల్ల రాజు వాటిని కష్టపడియైనా నివారించాలి. ప్రాణంలేని పాచికలు మొదలైన వాటితో ఆడేదాన్ని జూదమంటే ప్రాణమున్న కోళ్ళు, మేకలు మొదలైన వాటితో ఆడేదాన్ని సమాహ్వయమని అంటారు.

ద్యూతం సమాహ్వయం చైవ యః కుర్యాత్కారయేత వా,

తాన్ సర్యాన్ ఘాతయేద్రాజా శూద్రాంశ్చ ద్విజలింగినః 224

కితవాన్ కుశీలవాన్ శ్రూరాన్యాషండస్థాంశ్చ మానవాన్,

వికర్యస్థాండికాంశ్చ క్షీప్రం నిర్యాసయేత్పురాత్ 225

రాజు జూదం, సమాహ్వనం వీటిని ఆడేవారిని ఆడించేవారిని కఠినంగా శిక్షించాలి. అట్లే బ్రాహ్మణాదివేషాల్లో ఉండే శూద్రులను సైతం శిక్షించాలి. జూదం మొదలైన వాటిని చూచేవారిని, నర్తకగాయకులను, దుష్టులైన వేదవిరోధులను శ్రుతిస్మృతులకు చెందిన బాహ్యవ్రతం ఆచరించేవారిని, అపదలేకపోయినా ఇతరవర్ణధర్మాలచే బ్రతికే వారిని వెంటనే తన దేశం నుండి పంపించి వేయాలి.

ఏతే రాష్ట్రే నర్రమానా రాజ్ఞః ప్రచృన్నతస్కరాః,

వికర్యక్రియయా నిత్యం బాధంతే భద్రికాః ప్రజాః 226

వీరంతా రాజ్యంలో మారువేషంలో ఉంటున్న దొంగలే. వీరు మోసాలతో ప్రతి దినం మంచి వారిని బాధపెడుతూ ఉంటారు.

మనుస్మృతి

ద్యూతమేతత్పురాకల్పే దృష్టం వైర కరం మహత్,
 తస్మాద్యూతం న సేవేత హస్త్యార్థమపి బుద్ధిమాన్ 227
 ప్రచృన్నం వా ప్రకాశం వా తన్ని షేవేత యో నరః,
 తస్య దండవికల్పస్యాద్యధేష్టం నృపతే స్తథా 228
 క్షత్రవిట్ పూద్రయోనిస్తు దండం దాతుమశక్నువన్,
 అన్యన్యం కర్మణా గచ్ఛేద్విప్రో దద్యాచ్ఛనైశ్శనైః 229
 స్త్రీ బాలోన్మత్తవృద్ధానాం దరిద్రాణాం చ రోగిణామ్,
 శిశావిదలరజ్జ్వద్యైర్విదధ్యా స్మృపతి ధ్రుమ్ 230

పూర్వకాలంలో జూదం వైరాలను కల్పించినట్లు చెప్తారు. అందువల్ల జూదాన్ని నవ్వులాటకైన సేవించరాదు. దీన్ని రహస్యంగా గాని ప్రత్యక్షంగాగాని సేవిస్తూ ఉన్నవానిని రాజు తన ఇష్టం వచ్చినట్లు దండించాలి. క్షత్రియాదులు జూదమాడి దండన ఇవ్వకపోతే వారు పనిచేసియైనా దండుగకట్టాలి. బ్రాహ్మణుడి పని చేస్తే దండుగనుమెల్లగా నైనా కట్టాలి స్త్రీలు, బాలురు, ఉన్మత్తులు, వృద్ధులు, దరిద్రులు, రోగులు ఈ జూదమాడుతూ ఉంటే రాజుమఱ్ఱి ఊడలు, వెదురుబెత్తం, తాడు మొదలైనవాటితో దండించాలి.

యే నియుక్తాస్తు కార్యేషు హన్యుః కార్యాణి కార్యిణామ్,
 ధనోష్ణణా పచ్యమానాంస్తాన్నిస్యాన్ కారయేన్నృపః. 231
 కూటాసనక ర్తూంశ్చ ప్రకృతీనాం చ దూషకాన్,
 స్త్రీ బాలబ్రాహ్మణఘ్నూంశ్చ హన్యాద్విట్ సేవినస్తథా 232
 తీరితం చానుశిష్టం చ యత్ర క్వచన యద్భవేత్,
 కృతం తథర్కతో విద్యాన్న తద్భూయో నివర్తయేత్ 233
 అమాత్యాః ప్రాడ్వివాకో వా యత్కర్మ్యః కార్యమన్యథా,
 తత్స్వయం నృపతిః కుర్యాత్తాన్సహస్రం చ దండయేత్ 234

ఈ వ్యవహారాలను చూడమని రాజు నియోగించిన వారు ఆ వివాదాలను చక్కబెట్టక చెడిపోతే రాజు వారి సర్వస్వాన్నంతా హరించివేయాలి. తప్పు ఉత్తర్వులిచ్చువానిని, మంత్రిలను అవమానపరుచు వానిని స్త్రీలను బాలురను, బ్రాహ్మణులను చంపేవారిని, శత్రువుల దగ్గర ఉండేవారిని రాజు చంపివేయాలి. ఒక కార్యం విచారించి రాజుతీర్పుఇస్తే దాన్ని ధర్మంగా ఇచ్చినట్లు భావించాలే తప్ప దాన్ని విమర్శించకూడదు. రాజు నియమించిన మంత్రిలుగాని న్యాయాధికారులుగాని తగవులను చక్కగా పరిష్కరింపకపోతే ఆ తగవును రాజే స్వయంగా విచారించాలి. తప్పుగా పరిష్కరించిన ఉద్యోగులకు వేయి రూకలు దండము విధించాలి.

బ్రహ్మహా చ సురాపశ్చ స్త్రేయీ చ గురుతల్పగః,
 ఏతే సర్వే వృథగ్ జ్ఞేయా మహాపాతకీన్ నరాః 235

నవమాధ్యాయం

చతుర్థామపి చైతేషాం ప్రాయశ్చిత్తమకుర్యతామ్,
శరీరం ధనసంయుక్తం దండం ధర్మ్యం ప్రకల్పయేత్ 236

గురుతల్పే భగః కార్యః సురాపానే సురాధ్వజః,
స్తేయే చ శ్వపదం కార్యం బ్రహ్మహన్యశిరాః పుమాన్ 237

అసంభోజ్యా హ్యసంయాజ్యా అసంపాత్యా వివాహినః,
చరేయుః పృథివీం దీనాః సర్వధర్మ బహిష్కృతాః 238

జ్ఞాతి సంబంధిభిస్త్యేతే త్యక్తవ్యాః కృతలక్షణాః,
నిర్దయా నిర్మమస్కారాస్తస్యనో రనుశాసనమ్ 239

బ్రహ్మహత్య చేసినవాడు, కల్లుత్రాగువాడు, దొంగతనం చేసేవాడు, గురుభార్యతో సంబంధము పెట్టుకొనువాడు ఈ నలుగురిని ఒక్కొక్కరిని ప్రత్యేకంగా మహాపాతకులని అంటారు. ఈ నలుగురు మహాపాతకులు ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొననప్పుడు రాజుధన దండమును ఈ శరీరదండాన్ని కూడ విధించాలి. గురుభార్య సంగమం చేసిన వాని ముఖంపై యోని ముద్రను, సురాపానం చేసేవాని ముఖంపై సురాధ్వజాన్ని, దొంగయొక్క ముఖంపై కుక్కపాదాన్ని, బ్రహ్మహత్య చేసినవాడి ముఖంపై తలలేని పురుషుని మొండొన్ని వాతవేయాలి. వీరికి భోజనం పెట్టకూడదు. వీరిచే యాగంచేయించవద్దు. వీరు ధనం లేక బిచ్చమెత్తుకుంటూ దీనంగా తమ ధర్మములనన్నిటిని వదిలిపెట్టి తిరుగుతూ ఉండాలి. వీరిని జ్ఞాతులు, మేనమామ మొదలైన చుట్టూలందరూ వదిలిపెట్టాలి. వీరిపైన ఎవ్వరూ దయచూపవద్దు. వీరికి నమస్కారం. కూడ చేయవద్దని మనువు శాసించెను.

ప్రాయశ్చిత్తం తు కుర్యాణ స్సర్వవర్ణా యథోదితమ్
నాంక్యా రాజ్ఞా లలాటే స్యుర్ధాప్యస్తూత్రమసాహసమ్ 240

అగస్సు బ్రాహ్మణస్యైవ కార్యే మధ్యమసాహసః,
వివాస్యో వా భవేద్రాష్ట్రాత్ప్రద్రవ్య స్సపరిచ్ఛదః 241

ఇతరే కృతవంతస్తు పాన్యేతాన్య కామతః,
సర్వస్యహర మర్హంతి కామతస్తు ప్రవాసనమ్ 242

మహాపాతకాలు చేసిన ఈ చాతుర్వర్ణాల వారు ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొంటే మహారాజు వీరిముఖాలపై గుర్తులు పెట్టక ఉత్తమసాహసం (వేయిరూకలు) దండం విధించాలి. కాని పైన చెప్పిన మహాపాతకం చేసిన సద్గుణుడైన బ్రాహ్మణునికి మధ్యమ సాహసం (ఐదు వందల రూకలు) దండనంగా విధించాలి. దుర్గుణాలున్న బ్రాహ్మణునికి వేయిరూకలు దండుగ విధించాలి. అట్లే ఆ బ్రాహ్మణుని అతని ధనధాన్యాలతో రాష్ట్రంనుండి వెళ్ళగొట్టాలి. ఇతరకులాలవారు ఈ పాపాలలో ఒక్కదాన్నైనా బుద్ధిపూర్వకంగా కాక చేస్తే రాజు వారిసర్వస్వాన్ని తీసికోవాలి. లేక వారాపాపాన్ని బుద్ధిపూర్వకంగాచేస్తే రాజువారి సర్వస్వాన్ని లాగుకొని దేశబహిష్కృతులను చేయాలి.

నాదదీత సృపస్సాదుర్యహపాతకినో ధనమ్,
అదదానస్తు తల్లోభాత్తన దోషేణ లిప్యతే 243

అప్పు ప్రవేశ్య తం దండం వరుణాయోపపాదయేత్,
 శ్రుతవృత్తేపవన్నే వా బ్రాహ్మణే ప్రతిపాదయేత్ 244
 ఈశో దండస్య వరుణో రాజ్ఞాం దండధరో హి సః,
 ఈశస్సర్వస్య జగతో బ్రాహ్మణో వేదపారగః 245

ధర్మాత్ముడైన రాజు మహాపాపములు చేసినవారి అపరాధధనాన్ని స్వార్థానికై తీసికోకూడదు. ఆశతో వారి అపరాధ ధనాన్ని తనకై తీసికొంటే తానే మహాపాతకి ఔతాడు. మహాపాతకులకు దండంగా విధించబడినధనాన్ని రాజు తీసికొని నీటిలో వరుణదేవునికి సమర్పించాలి. లేకపోతే చక్కగా వేదశాస్త్రాలను అధ్యయనం చేసిన బ్రాహ్మణునికైనా ఆ ధనాన్ని సమర్పించాలి. మహాపాతకము చేసిన వారి దండధనానికి వరుణుడే అధికారి. ఆ వరుణుడు రాజులకు కూడ ప్రభువే. అట్లే సమస్తవేద శాస్త్రాధ్యయనం చేసిన బ్రాహ్మణుడు సమస్తజనులకు ప్రభువు.

యత్ర వర్ణయతే రాజా పాపకృద్భ్యో ధనాగమమ్,
 తత్ర కాలేన జాయంతే మానవా దీర్ఘజీవిनః 246
 నిష్పద్యంతే చ సస్యాని యథోప్తాని విశాం పృథక్,
 బాలాశ్చ న ప్రమీయంతే వికృతం న చ జాయతే 247

రాజు మహాపాతకులను శిక్షించి తీసికొన్న దండధనాన్ని వరుణునికి గాని, బ్రాహ్మణునికిగాని వదిలిపెట్టే ఆ రాజ్యంలో జనులు సకాలంలో పుట్టి దీర్ఘాయుష్మంతులై బ్రతుకుతారు. అట్లే వేసిన పంటలు చక్కగా పండుతాయి. బాల్యమరణాలుండవు ఇంకా వికృతమైన కార్యాలేవి జరుగవు.

బ్రాహ్మణాన్ బాదమానం తు కామాదవరవర్ణజమ్,
 హన్యాచ్ఛిత్రై ర్యథోపాయై రుద్యేజనకరై ర్భవః 248
 యావానవధ్యస్య వధే తావాన్యధ్యస్య మోక్షజే,
 అథర్వో నృవతే ర్భృష్టో ధర్మస్తు వినియచ్ఛతః 249

బుద్ధి పూర్వకంగా బ్రాహ్మణులను బాధపెట్టేవానిని రాజు భయంకరమైన వధోపాయాలచే కఠినంగా దండించాలి. వధించతగిన వానిని వధిస్తే ఎంతపాపమో, వధించుటకు తగిన వాణ్ణి చంపకపోతే అంతేపాపము. కావున రాజు ధర్మాన్ని తప్పక అనుష్ఠించాలి.

ఉదితోఽయం విస్తరశో మిథో వివదమానయోః,
 అష్టాదశసు మార్గేషు వ్యవహరస్య నిర్ణయః. 250
 ఏవం ధర్మాణి కార్యాణి సమ్యక్కుర్యన్యహివతిః,
 దేశానలభాన్ లిప్సేత లభాంశ్చ పరిపాలయేత్ 251

అప్పుతీసికొనుటమొదలైనకార్యాల్లో తగవులాడేవారిగురించి తగవును రాజు ఎట్లు పరిష్కరించాలో వివరంగా చెప్పబడింది. ఈ విధంగా రాజు న్యాయందప్పక తగవులను

పరిష్కరిస్తూ ప్రజల మన్ననలపొంది, క్రొత్త క్రొత్త రాజ్యాలు జయిస్తూ, జయించిన రాజ్యాన్ని చక్కగా పరిపాలించాలి.

సమ్యజ్జీవిష్టదేశస్సు కృతదుర్గళ శాస్త్రతః,
కంటకోద్ధరణే నిత్యమాతిష్ఠేద్యత్ముత్తమమ్ 252
రక్షణాదార్యవృత్తానాం కంటకానాం చ శోధనాత్,
నరేంద్రా వ్రీదివం యాంతి ప్రజాపాలనతత్పరాః 253
అశాసంస్తస్కరాన్ యస్సు బలిం గృహ్లాతి పార్థివః,
తస్య ప్రక్షుభ్యతే రాష్ట్రం స్వర్గావృ పరిహీయతే 254
నిర్భయంతు భవేద్యస్య రాష్ట్రం బాహుబలాశ్రితమ్,
తస్య తద్యర్థతే నిత్యం నీచ్యమాన ఇవ ద్రుమః 255

రాజు దుర్గాన్నేర్పరచుకొని చక్కగా వట్టణంలో ఉంటూ దొంగలు, దోపిడికాండ్రువంటి కంటకములనేరి వేయుటకు ప్రతిదినము ప్రయత్నం చేస్తూ ఉండాలి సజ్జనులను రక్షిస్తూ దుష్టులను శిక్షిస్తూ ఉన్నందువలన రాజులు కీర్తిప్రతిష్ఠలు పొందుతున్నారు. దొంగలను అణచక ప్రజలదగ్గర నుండి పన్ను తీసుకొంటే అతని రాజ్యం నాశనమౌతుంది. చెడ్డ పేరు వస్తుంది. రాజు దుష్టులనుండి అభయాన్ని కల్పిస్తే అతని రాజ్యం ప్రతిదినం నీళ్ళుపోస్తూ ఉంటే ఎదుగుచెట్టువలె దినదినాభివృద్ధి చెందుతూ ఉంటుంది.

ద్వివిధాంస్తస్కరాన్ విద్యాత్పర ద్రవ్యావహరకాన్,
ప్రకాశాంశ్చ ప్రకాశాంశ్చ చార వక్షుర్యహీనతః 256
ప్రకాశవంచకాస్తేషాం నానాపట్నోపజీవినః,
ప్రభున్నవంచకాస్త్యేతే యే స్తేనాటవికాదయః 257

సాధారణంగా ఇతరుల ద్రవ్యాన్ని అపహరించే దొంగలు రెండు రకాలుగా కనిపిస్తారు. ఒకరు దాక్కిని రాత్రిపూట దొంగతనాలు చేస్తే మరికొందరు పట్టపగలే బాహుటంగా నలుగురి ముందు దొంగతనం చేస్తూ ఉంటారు. రాజు ఈ రెండు తెగల దొంగల్ని గూఢచారుల ద్వారా ఎప్పటికప్పుడు గమనిస్తూ ఉండాలి. వీరిలో తప్పుడు తూనికలు మొదలైనవాటిచే బ్రతికేవారు. ప్రకాశ వంచకులు లేక పగటి దొంగలు, దొంగలు, అటవికులు మొదలైనవారు రహస్యంగా ఉండి దొంగతనం చేస్తారు కావున ప్రభున్న వంచకులులేక రాత్రి దొంగలు.

ఉత్కేచకాశ్చేవధికా వంచకాః కితవా స్తథా,
మంగళాదేశవృత్తాశ్చ భద్రాశ్చేక్షణీకైస్సహ 258
అసమ్యక్కారిణ్యైవ మహామాత్రాశ్చీతత్వకాః
శీల్వోపచారయుక్తాశ్చ నిపుణాః పణ్యయోషితః 259
ఏవమాదీన్ విజానీయాత్ ప్రకాశాన్ లోకకంటకాన్,
నిగూఢచారిణ్యైస్సానార్యానార్యలింగినః 260

తాన్విదిత్యా సుచరితైర్హృదైస్తత్కర్మకారిభిః,

చారైశ్చానేకసంస్థైః ప్రోత్సాద్య వశమానయేత్ 261

లంచగొండులు, భయపెట్టి ఇతరుల సొమ్ము దోచుకొనే వారు, బంగారునగలు తీసికొని గిల్లినగలతో మోసంచేసేవారు, మంచి వేషంతో మోసగించువారు, హస్తరేఖలు చూచిబ్రతికేవారు, తప్పుడు పనులు చేయువారు, చక్కగా నేర్వని గజశాస్త్రం అశ్వశాస్త్రం మొదలైనవాటిచే బ్రతుకువారు, వైద్యులు మొదలైనవారు ప్రజలకు దుఃఖాన్ని కలిగిస్తారుకావున వీరినందరిని యోగ్యులైన గూఢచారుల ద్వారా గుర్తించి రాజు వారిని శిక్షించవలెను.

తేషాం దోషా నభిఖ్యాప్య స్యే స్యే కర్మణి తత్త్వతః,

కుర్యేత శాసనం రాజా సమ్యక్ సారావరాధతః 262

న హి దండాదృతే శక్యః కర్తుం పాపవినిగ్రహః,

స్తేనానాం పాపాబుద్ధీనాం నిభృతం చరతాం క్షితౌ 263

అయా దొంగలు చేసిన దొంగతనాల్ని రాజు ప్రజలకందరికి తెలియబరచి, వారు చేసిన దొంగతనాలకు తగ్గట్లుగా వారిని శిక్షింపవలెను. పాపబుద్ధితో భూమిపై తిరుగుచున్న అ దొంగలను శిక్షింపక వారు చేయు చెడు పనులను అరికట్టలేము. కావున వీరిని తప్పక శిక్షింపవలెను.

సభాప్రపాపూపకాలా వేశమద్యాన్న విక్రయాః,

చతుష్పథాత్ప్రైత్యవృక్షా స్సమాజాః ప్రేక్షణాని చ 264

జీర్ణోద్యానాన్యరణ్యాని కారుకావేశనాని చ,

ఘాన్యాని చాప్యగారాణి వనాన్యవవనాని చ 265

ఏవం విధాన్పురో దేశాన్ గుల్తైః స్థావరజంగమైః

తస్మైర ప్రతిషేధార్థం చారైశ్చాప్యనుచారయేత్ 266

జనులందరు సాధారణంగా చేరు రచ్చబండలు, చలిపందిళ్ళు, మిఠాయి అంగళ్ళు, భోగంవారి ఇండ్లు మద్యమును అన్నమును అమ్ము స్థలములు నాలుగు తోవలు కలియు చోట్లు, మంచినీడనిచ్చుచెట్లు, జనులు గుమిగూడు చోట్లు, పాడుపడ్డ తోటలు, అడవులు, శిల్పకారులు పని చేసే ఇండ్లు, పాడుపడ్డ ఇండ్లు, ఉద్యానవనాలు, మొదలగుచోట స్థిరంగాను, ఆ స్థలములపై దృష్టివేసి గూఢచారులనుంచి దొంగలనరికట్టుటకై రాజు ప్రయత్నించవలెను.

తత్సహాయై రనుగతైర్నానాకర్మ ప్రవేదిభిః,

విద్యాదుత్పాదయేవైవ నిపుణైః పూర్యతస్కరైః 267

భక్త్యభోజ్యేవదేశైశ్చ బ్రాహ్మణానాం చ దర్శనైః,

శౌర్యకర్మాపదేశైశ్చ కుర్యుస్తేషాం సమాగమమ్ 268

యే తత్ర నోపనర్తేయుర్ముల ప్రణిహితాశ్చయే,

తాన్ ప్రసవ్యః స్పృహ హన్యాత్ప్రమిత్రజ్ఞాతి బాంధవాన్ 269

పాత దొంగలు వారి తోడ్పాటుతో దొంగతనంలోని అనేక మెళుకువలు తెలుసుకొని ప్రవర్తించువారినందరిని చారులచే కనిపెట్టి దండింపవలెను. ఆ దొంగలను భక్త్య భోజ్యములనిప్పించుమను వ్యాజమున, బ్రాహ్మణులను చూడవచ్చునని, సాహసపు పనులు చేయవచ్చునని చెప్పి చారుల ద్వారా పట్టుకోవలెను. ఈ విధంగా నేర్పుతో పిలిచినా వారు కూడ గూఢచారులను అనుమానించి చెప్పినచోటికి రాకపోతే అట్టి దొంగలుండు స్థావరాలను గుర్తించి వారిని వారి మిత్రులు, జ్ఞాతులు, బాంధవులందరితో కలిపి పట్టుకొని చంపివేయవలెను.

న హోధేన వినా చారం ఘాతయేద్ధార్మికో నృపః,
సహోధం సోపకరణం ఘాతయేదవిచారయన్ 270.

గ్రామేశ్వరి చ యే కేచిచ్ఛారణాం భక్త దాయకాః,
ఖండావకాశదాత్రైవ సర్వాం స్తానపి ఘాతయేత్ 271

ధార్మికుడైన రాజు పట్టుబడ్డ దొంగ దగ్గర 'దొంగిలించిన వస్తువులేమి లేకపోతే శిక్షింపరాదు. ఆ దొంగ దగ్గర దొంగిలించిన వస్తువులు, దానికి సంబంధించిన ఉపకరణాలు దొరికితే అతనిని విచారించకుండా శిక్షించాలి. గ్రామాలలో ఈ దొంగలకు అన్నంపెట్టే వారిని, పనిముట్లు, ఆశ్రయమిచ్చేవారినందరిని దొంగతనానికి సహాయం చేస్తున్నందువలన తప్పక సంహరింపవలెను.

రాష్ట్రేషు రక్షాధికుతాన్ సామంతాం త్రైవ చోదితాన్,
అభ్యాఘాతేషు మధ్యస్థాభి స్వాచ్ఛారానివ ద్రుతమ్ 272

యశ్చాపి ధర్మసమయాత్ ప్రమ్యుతో ధర్మజీవనః,
దండేనైవ తమప్యోపేత్స్యకాధర్మార్థి విమ్యుతమ్ 273

గ్రామఘాతే హితాభంగే పథి మోషాభదరృనే,
శక్తితో నాభిధావంతో నిర్యాస్యాః సవరిషృదాః 274

రాజ్యంలో రక్షించుటకై ఏర్పరచిన అధికారులు రాజ్యంయొక్క సరిహద్దుల్లో ఉండునట్లు నియమింపబడ్డవారు దుష్ట స్వభావంతో దొంగలకు సహాయం చేస్తూ మధ్యస్థులై ఉంటే, వారిని కూడ దొంగలను శిక్షించినట్లే శిక్షించాలి. ధర్మజీవనం గడప వలసినవాడు ధర్మాన్ని తప్పి ప్రవర్తిస్తూ ఉంటే రాజు దండించాలి. దొంగలు మొదలైన వారు ఊరుకొల్లగొడుతుండగా, చెరువు కట్టలు తెగగొడుతున్నప్పుడు, తనతో దొంగలు కనిపించగా వారినరికట్టుటకు తమ శక్తిమేర ప్రయత్నించని వారిని కూడ వారి పరివారసమేతంగా దేశంనుండి వెళ్ళగొట్టాలి.

రాజుః కోశావహర్త్రాంశు ప్రతికూలేషు చ స్థితాన్,
ఘాతయేద్వివిధైర్ధంజైరరీణాం చోపజావకాన్ 275

సంధిం చిత్వా తు యే చార్యం రాత్రౌ కుర్యంతి తస్మరాః,
తేషాం చిత్వా నృపో హస్తా తిక్తేభులే నివేశయేత్ 276

అంగుళీ గ్రంథిభేదస్య భేదయేత్రథమే గ్రహే,
ద్వితీయే హస్తచరణౌ తృతీయే వధమర్థ తి 277

రాజుయొక్క కోశాగారం నుండి ధనం దొంగిలించినవారిని, రాజుయొక్క అజ్ఞ తప్పువానిని, శత్రు రాజునకు రాజునకు మధ్య భేదము పుట్టించువారిని నేరానికి తగ్గట్లు చేతులు కాళ్ళు నరకుట, నాలుక తెగగోయుట అనే రెండు విధాలైన దండములచే దండింపవలెను. కన్నం వేసి దొంగతనాలు చేయువారిని, ఒకరి సొత్తునపహరించువారిని రాజు రెండు చేతులు నరికి, వాడియైన శూలముపై కూర్చుండబెట్టే మరణ దండనను విధించాలి. మొదటిసారి చిల్లర దొంగతనం చేసేవానికి వేళ్ళు నరకవలెను. రెండవసారికూడ చిల్లర దొంగతనానికి పాల్పడితే కాళ్ళు చేతులు నరకాలి. అయినా మూడవసారి కూడ చిల్లర దొంగతనానికి పాల్పడితే మరణదండన విధించాలి.

అగ్నిదాన్ భక్తదాంత్రైవ తథా శస్త్రావకాశదాన్,
సన్నిధాత్మాంశ్చ మోషస్య హన్యాచ్ఛరమివేశ్వరః 278

దొంగతనం చేసేవారని తెలిసి, వారికి అగ్నిని , అన్నాన్ని, ఆయుధాలను, వసతి ఇచ్చేవారిని, దొంగసొమ్ము దాచిపెట్టేవారిని, రాజు దొంగలను దండించినట్లు దండించాలి.

తటాక భేదకం హన్యాదప్సు శుద్ధవధేన వా,
తద్వాపి ప్రతినంస్కర్యాద్ధాప్యస్తూత్రమసాహసమ్ 279
కోశాగారాయుధార దేవతాగార భేదకాన్,
హస్త్యశ్వరథహర్తృంశ్చ హన్యాదేవావిచారయన్ 280

చెరువులు గట్లు తెంపేవాణ్ణినీళ్ళలో వేసిగాని మామూలుగా, కాని విధించాలి. అతడొకవేళ కట్ట కట్టి ఇస్తే అతనికి ఉత్తమ సాహసాన్ని (వేయిరూకలను) దండనగా విధించాలి. కోశాగారాన్ని, ఆయుధాగారాన్ని, దేవాలయాన్ని పడగొట్టువానికి, ఏనుగు, గుఱ్ఱం, రథం వీటిని దొంగతనం చేసేవానికి వెంటనే మరణదండన విధించాలి.

యస్తు పూర్యనివిష్టస్య తటాకస్యోదకం హరేత్,
ఆగమం వాప్యపాం భింద్యాత్ దాప్యః పూర్యసాహసమ్ 281
సముత్ప్రుజేద్రాజమార్గే యస్త్రమేధ్యమనాపది,
స ద్యౌ కార్తావణౌ దద్యాదమేధ్యం చాశు శోధయేత్ 282
అపథతోఽథవా వృద్ధో గర్భిణీ బాల ఏవ వా,
పరిభాషణమర్థంతి తప్త శోధ్యమితి స్థితిః 283

ఇతరులు తవ్వించిన చెరువులోని నీటిని తన స్వార్థానికై వాడుకొనేవానికి, బావులు, దిగుడు బావుల నుండి వచ్చే నీటికి అడ్డకట్టవేసి తనవైపు మరల్చుకొను వానికి ప్రథమ సాహసాన్ని (రెండువందల యాభై రూకలు) దండన విధించాలి. రోగి కానివాడు రాజమార్గంలో మల విసర్జన చేస్తే వానిచే ఆ మలాన్ని ఎత్తించి, రెండు కార్తావణములు దండుగ విధించాలి. రోగి, వృద్ధుడు, గర్భిణీ స్త్రీ, బాలుడు, ఇట్టిపనిని చేస్తే వారిని మందలించి ఆ మలమును వారిచే ఎత్తించి శుభ్రంచేయించాలి.

నవమాధ్యాయం

చికిత్సాకానాం సర్వేషాం మిథ్యా ప్రవరతాం దమః.

అమానుషేషు ప్రథమో మానుషేషు తుమధ్యమః 284

సంక్రమధ్యజయష్ఠీనాం ప్రతిమానాం చ భేదకః,

ప్రతికుర్యాచ్చ తత్సర్వం పంచ దద్యాచ్చతాని చ 285

వైద్యులు సరియైన మందివ్వక పశువులకు హాని కలిగిస్తే ప్రథమ సాహసం (రెండువందల యాభై రూకలు) మానవులకు హాని కలిగిస్తే మధ్యమ సాహసం (ఐదువందల రూకలు) దండుగగా విధించాలి. జనులు చిన్న చిన్న కాలువలు దాటుటకై ఉపయోగించు సంక్రమమనే కొయ్య పలుకను, రాజద్వారాదులందున్న ధ్వజస్తంభాన్ని, దేవతా ప్రతిమను నాశనం చేస్తే, వారికి ఐదువందల రూకలను దండుగ వేసి మరల కొత్త వాటిని చేసి ఇచ్చునట్లు శాసనం చేయవలెను.

అదూషితానాం ద్రవ్యాణాం దూషణే భేదనే తథా,

మణీనామవవేధే చ దంధః ప్రథమసాహసః 286

సమైర్థి విషమం యస్తు చరేద్యై మూల్యతోఽపి వా,

స ప్రాప్ను యాథమం పూర్వం నరో మధ్యమమేవ వా 287

మంచి వస్తువులను పాడు చేసినప్పుడు, వజ్రము మొదలైన వాటిని పగుల గొట్టినప్పుడు, మణులు మొదలైన వాటిని తప్పగా తొలిచి పాడు చేసినా, ఆ నేరస్థునికి రెండువందల యాభై రూకలు దండము విధించి యజమానికి కొత్త వస్తువునిప్పించవలెను. అట్లే ఒకే ధర ఇచ్చిన వారిలో ఒకరికి మంచి వస్తువును, ఇంకొకరికి చెడు వస్తువునిచ్చినా, ఒకే విధమైన వస్తువుకు ఒకరి దగ్గర ఒక వెల, ఇంకొకరి దగ్గర ఇంకొక వెల తీసికొన్నా వారికి ఆయా సందర్భముననుసరించి ప్రథమ సాహసము, మధ్యమ సాహసము దండము విధించవలెను.

బంధనాని చ సర్వాణి రాజా మార్గే నివేశయేత్;

దుఃఖితా యత్ర దృశ్యేరన్యకృతాః పాపకారిణః 288

చెరసాలలను త్రోవలోనే నిర్మించి ఉంచినందువలన తప్పు చేసిన పాపాత్ములు ఆ చెరసాలలో పడి దారిన పోవుచున్నవారు తమను చూచుచున్నారే యని అవమానంతో బాధపడి తిరిగి పాప కార్యం చేయరు.

ప్రాకారస్య చ భేత్తారం పరిఘాణం చ పూరకమ్,

ద్వారాణాం చైవ భక్తారం క్షిప్రమేవ ప్రవాసయేత్ 289

అభిచారేషు సర్వేషు కర్తవ్యో ద్విశతో దమః,

మూలకర్యణి చానాఙ్గైః కృత్యాను వివిధాసు చ 290

రాజ ప్రాకారాన్ని గాని, దుర్గ ప్రాకారాన్ని గాని పడగొట్టు వానిని, అగడ్తలను పూడ్చివేయు వానిని, ఆ ప్రాకారముల ద్వారములు విరుగగొట్టు వానిని వేగమే దేశము నుండి వెళ్ళగొట్టవలెను. అభిచార హేతుములు చేసినప్పుడు, మూలనిఖన, పద

పాంసుగ్రహణమను వివిధములైన కృత్య కర్మములందు మనిషి చనిపోయినప్పుడు వీటిని చేసిన వానికి రెండువందల రూకలు దండుగ విధింపవలెను. ఒకవేళ ఈ అభిచారాదులవల్ల మనిషి చనిపోతే మరణమే దండనము.

అబీజవిక్రయా చైవ బీజోత్పన్నం తథైవ చ,
మర్యాదాభేదకన్యైవ వికృతం ప్రాప్నుయాద్యధమ్ 291
సర్వకంటక పాపిష్ఠం హేమకారం తు పార్థివః,
ప్రవర్తమానమన్యాయేచ్ఛేదయేల్లవశః క్షురైః 292

మొలకలెత్తని విత్తనములనమ్మువానికి మంచి చెడు విత్తనములు రెండు కలిపి అమ్మువానికి, రెండు గ్రామాల మధ్య ఉన్న ఎల్లలను చెడగొట్టు వానికి మరణమే దండనము. తన్నడు తూనికతో తూచుట ఒఱుపు రాతిపై గీచి తక్కువవన్నె వస్తువని చెప్పట, బంగారు దొంగిలించుట వంటి పాపపు పనులు చేయు కమసాలి వానిని నేరమునకు దగినట్లు శరీరాన్ని ముక్కలు ముక్కలు చేయాలి.

సీతాద్రవ్యావహరణే వస్త్రాణామావధన్య చ,
కాలమాసాద్య కార్యం చ రాజా దండం ప్రకల్పయేత్ 293

భూమిని దున్నుటకు కావలసిన పనిముట్లను, వస్త్రములను, మందులను దొంగిలించినప్పుడు, వాటి వాటి ఉపయోగాన్ననుసరించి రాజు ఆ దొంగను దండించవలెను.

స్వామ్యమాత్యో పురం రాష్ట్రం కోశదండో సుహృత్తథా,
సప్త ప్రకృతయో హ్యేతాః సప్తాంగం రాజ్యముచ్యతే 294
సప్తానాం ప్రకృతీనాం తు రాజ్యస్యాసాం యథా క్రమమ్,
పూర్వం పూర్వం గురుతరం జానీయద్వ్యసనం మహాత్ 295
సప్తాంగా న్యేహ రాజ్యస్య విష్టభిన్య త్రిదండవత్,
అన్యేన్య గుణవైశిష్ట్యాన్న కించదతిరిచ్యతే 296
తేమ తేమ తు కృత్యేమ తత్తదంగం విశిష్యతే,
యేన యత్పాద్యతే కార్యం తత్తస్మిన్ శ్రేష్ఠముచ్యతే 297

రాజు, మంత్రి, పురము, రాజ్యము, కోశం, చతురంగ బలం స్నేహితుడు అనే ఈ ఏడు ప్రకృతులను సప్తాంగమని అందురు. ఈ సప్తాంగములలో చివరి వాటికంటె ముందు ముందున్నవి చాలా బాధ్యత కలవి. వాటికి కష్టము కలిగినచో తరువాతి వాటికి కూడ ముప్పు వాటిల్లినట్లే. స్నేహితునికంటె సైన్యం ముఖ్యం. సైన్యం కంటె కోశాగారం ప్రధానమైంది. దానికంటె రాజ్యం ప్రధానమైంది. ఈ విధంగా రాజు అన్నిటికంటె ప్రధానమైనవాడు. రాజుకు ఆపద సంభవిస్తే తక్కిన అంగాలకు కూడ ఆపద సంభవించినట్లే. ఐనప్పటికీ రాజ్య ప్రక్రియయందు ఈ సప్తాంగములన్నీ సన్యాసికి త్రిదండములవలె ముఖ్యమైనవే. ఒకదానికొకటి కలిసి ఉండవలసినవే. ఆయా కార్యములందు ఆయా అంగము ప్రధానమై ఉండును. ఒక అంగము నిర్వర్తించు కార్యాన్ని మరియొక అంగము చేయలేదు. కావున అంగాలన్నీ ప్రధానములే అని భావించాలి.

సవమాధ్యాయం

వారేజ్త్వాహయోగేన శ్రీయయైన చ కర్మణామ్,
 స్వశక్తిం పరశక్తిం చ నిత్యం విద్యాన్యహీపతిః 298

పీడనాని చ సర్వాణి వ్యసనాని తథైవ చ,
 అరభేత తతః కార్యం సంచిత్య గురులాఘవమ్ 299

అరభేతైవ కర్మాణి శ్రాంతః శ్రాంతః పునః పునః,
 కర్మాణ్యరభమాణం హి పురుషం శ్రీర్నిషేవతే 300

రాజు గూఢచారుల చేతను, సైన్యమునకుత్సాహము కలిగించుటవల్ల జనులకుపయోగించుకార్యములు చేయుటవల్ల ఏర్పడ్డ తనశక్తిని, శత్రువుల శక్తిని ఎల్లప్పుడు తెలిసికోవలెను. కామక్రోధాదులవల్ల కలుగు మారణాద్యుపద్రవాల్ని, తనరాజ్యంలో శత్రు రాజ్యాలలో కలుగు కష్టాల్ని, వాటిలోనున్న గురు లాఘవాల్ని తెలిసికొని శత్రువుతో యుద్ధానికి గాని సంధికి గాని సమాయత్తం కావాలి. రాజు తనయొక్క రాజ్యాభివృద్ధికి, శత్రు రాజ్యాల నాశనానికి కారణమైన కార్యాలు ప్రారంభించి ఆ కార్యాలవల్ల తనకు కష్టాలు కలిగినా వినుగువడక మరల మరల ఆరంభించుచుండువానిని రాజ్యలక్ష్మి ఎల్లప్పుడు సేవించుచుండును.

కృతం త్రేతాయుగం చైవ ద్వాపరం కలిరేవ చ,
 రాజ్ఞే పృత్రాని సర్వాణి రాజా హి యుగముచ్యతే 301

కలిః ప్రసుప్తో భవతి సజాగ్రద్ధ్వాపరం యుగమ్,
 కర్యన్యఘ్యద్యత స్త్రేతా వివరంస్తు కృతం యుగమ్. 302

రాజుయొక్క చర్యలే కృత శ్రేత, ద్వాపర, కలియుగాలు కావున రాజే యుగమనబడును. రాజు నిద్ర పోతున్నప్పుడు కలియుగమౌతుంది. అతడు వేచియున్నప్పుడు ద్వాపర యుగమౌతుంది. ఆ రాజు రాజకార్యాలలో నిమగ్నుడై ఉన్న సమయమే త్రేతాయుగం. అతడు శాస్త్ర ప్రకారంగా రాజ కార్యాలు నిర్వర్తిస్తున్న సమయమే కృతయుగము కావున రాజు యుగ స్వరూపుడు.

ఇంద్రస్యార్కస్య వాయోశ్చ యమస్య వరుణస్య చ,
 చంద్రస్యగ్నేః పృథివ్యాశ్చ తేజో వృత్రం నృవశ్చరేత్. 303

వార్షికాంశుతురో మాసాన్ యథేంద్రభివ్రవర్షతి,
 తథాభివర్షేత్స్వం రాష్ట్రం కామైరింద్రవ్రతం చరన్ 304

రాజు ఇంద్ర, సూర్య, వాయు, యమ, వరుణ, చంద్ర, అగ్ని, భూ దేవతల తేజస్సునకు తగిన నడవడి కలిగి ఉంటాడు. కావున శత్రువులను తన తేజస్సుతో జయించాలి. మిత్రులను ప్రేమతో లాలించాలి. ఇంద్రుడు నాలుగు నెలల వరకు వర్షించినట్లు రాజు కూడ తన దేశ ప్రజలను వారి కోరికలు తీర్చి సంతోష పెట్టాలి. ఇది ఇంద్రవ్రతము.

అష్టా మాసాన్ యథాదిత్యస్తాయం హరతి రశ్మిభిః,
 తథా హరేత్కరం రాష్ట్రాన్నిత్యమర్క వ్రతం హి తత్ 305

సూర్యుడు తన కిరణాలతో ఎనిమిది నెలల వరకు నీటిని పీల్చుచున్నట్లు సూర్యవ్రతం చేసే రాజు తన ప్రజలనుండి ఎల్లప్పుడు పన్ను తీసుకొంటూ ఉంటాడు.

ప్రవిశ్య సర్వభూతాని యథా వరతి మారుతః,

తథా చారైః ప్రవేష్టవ్యం వ్రతమేతద్ధి మారుతమ్ 306

వాయువు సమస్త జీవులందు ప్రవేశించి ఏ విధంగా ఉంటాడో వాయువ్రతాన్ని అనుష్ఠించు రాజు చారుల ద్వారా పరుల యొక్క, తన యొక్క రాజ్య వృత్తాంతం తెలిసికొనుటకు లోన ప్రవేశింపవలెను.

యథా యమః ప్రియద్యేష్టి ప్రాప్తే కాలే నియచ్ఛతి,

తథా రాజ్ఞా నియంతవ్యాః ప్రజాస్తద్ధి యమవ్రతమ్ 307

యముడు కాలం సమీపించినపుడు ప్రేమద్యేషములను సమంగా ఎట్లు నియమిస్తాడో అట్లే యమవ్రతాన్ని అనుష్ఠించే రాజు ప్రజలను సమానంగా శిక్షించాలి. 307

వరుణేన యథా పాశైర్బద్ధ ఏవాభిద్యశ్యతే,

తథా పాపాన్నిగృహ్ణీయాద్ర్యతమేతద్ధి వారుణమ్ 308

వరుణుడు పాపాలను చేసే వారిని ఎట్లు వరుణ పాశాలతో కట్టివేసి శిక్షిస్తాడో అట్లే వరుణవ్రతం చేసే రాజుకూడ పాపం చేసే ప్రజలను శిక్షిస్తాడు.

వరిపూర్ణం యథా చంద్రం దృష్ట్వా హృష్యంతి మానవాః,

తథా ప్రకృతయో యస్మిన్ న చాంద్రవ్రతికో నృపః 309

సంపూర్ణ చంద్రుని చూచి ప్రజలు సంతోషపడుతున్నట్లు చంద్రవ్రతం చేసే రాజును చూచి మంత్రులు ప్రజలు మొదలైనవారు సంతోషపడుతూ ఉంటారు.

ప్రతాపయుక్తస్తేజస్వీ నిత్యం స్యాత్పావకర్మను,

దుష్టసామంతహింసశ్చ తదాగ్నేయవ్రతం స్ఫుటమ్ 310

రాజు అగ్నేయ వ్రతాన్ని ఆచరిస్తూ పాపకారులను శిక్షించుటలో మిక్కిలి కఠినుడై చురుకు గలిగి ప్రతికూలురైన మంత్రులను హింసించేవాడై ఉండాలి. 310

యథా సర్వాణి భూతాని ధరా ధారయతే సమమ్,

తథా సర్వాణి భూతాని బిభ్రతః పార్థివం వ్రతమ్ 311

భూమి సమస్త జీవులను భరించుచున్నట్లే ధరావ్రతాన్ని నిర్వహించే రాజు కూడ సమస్తజీవులను సమానంగా భరించాలి.

ఏతైరుపాధ్యైరత్యైశ్చ యుక్తో నిత్యమతంద్రితః,

స్త్రేనానాజా నిగృహ్ణీయాత్స్యరాష్ట్రే పర ఏవచ 312

ఈ ఉపాయాలు, ఇంకా తక్కిన ఉపాయాలతో రాజు ప్రతి దినం జాగరూకుడై తన రాష్ట్రంలోను, పర రాష్ట్రంలోను ఉన్న దొంగలను అరికట్టాలి. 312

పరామప్యాపదం ప్రాప్తో బ్రాహ్మణా న్న ప్రకోపయేత్,

తే హ్యేనం కుపితా హన్యన్సద్యస్సబలవాహనమ్ 313

నవమాధ్యాయం

యైః కృత స్మర్యభక్తోఽగ్ని రపేయశ్చ మహోదధిః,

క్షయీ వాప్యాయితస్సోమః కో న నశ్యేత్రకోవ్య తాన్ 314

లోకానన్యాన్ముజేయుర్యే లోకపాలంశ్చ కోపితాః

దేవాన్ కుర్యురదేవాంశ్చ కః క్షీణ్యంస్తాంత్రమృధ్నుయాత్ 315

రాజుకు ఎంత కష్టం వచ్చినా బ్రాహ్మణులపై మాత్రం కోపపడవద్దు. బ్రాహ్మణులే కోపిస్తే సైన్యం, వాహనాలతో ఉన్న రాజును శపించి రూపుమాపగలరు. బ్రాహ్మణులు కోపంతో అగ్నిని సర్వభక్షునిగా శపించిరి. సముద్రంలోని నీరు త్రాగుటకు వీలు లేకుండ చేసిరి. చంద్రుని క్షయ రోగిగా చేసి తిరిగి అతనిని బాగు చేసినారు. అట్టి బ్రాహ్మణులకు కోపము కలిగించి సుఖంగా ఎవరుంటారు. ఇంకా వారికి కోపం వస్తే స్వర్గాది లోకాల్ని, ఇంద్రాది దిక్పాలకులను సైతం సృష్టించగలుగుతారు. అట్లే దేవతలను శపించి మానవులుగా చేయగలుగుతారు. అట్టి బ్రాహ్మణులకు కోపం తెప్పించి ఎవ్వరు మనగలుగుతారు.

యాసుపాశ్రిత్య తిష్ఠంతి లోకా దేవాశ్చ సర్వదా,

బ్రహ్మచైవధనం యేషాం కో హింస్యాత్తాన్ జిజీవిషుః 316

అవిద్యాంలైవ విద్యాంశ్చ బ్రాహ్మణో దైవతం మహత్,

ప్రణీతశ్చాప్రణీతశ్చ యథాగ్నిరైవతం మహత్ 317

శ్మశానేవ్యపి తేజస్వీపావకో నైవ దుష్కతి,

మూయమానశ్చ యజ్ఞేషు భూయ ఏవాభివర్ధతే 318

ఏవం యద్యవ్యనిష్ఠేషు వర్తంతే సర్వకర్మవ్యసు,

సర్వదా బ్రహ్మణాః పూజ్యాః పరమం దైవతం హి తత్ 319

భూమ్యాదిలోకాలు, దేవతలు యజ్ఞయాగాదులు చేయు బ్రాహ్మణులనాశ్రయించి యున్నారు. వేదమే ధనంగా కల బ్రాహ్మణులను ఎవడు హింసిస్తాడు? సంస్కరింపబడ్డా, సంస్కరింపబడకపోయినా అగ్ని ఏ విధంగా గొప్ప దైవంగా ఆరాధింపబడుతున్నదో అట్లే విద్యాంసుడైనా విద్యాంసుడు కాకపోయినా బ్రాహ్మణుడు ఆరాధింపబడుతూ ఉంటాడు. శ్మశానంలోని శవాన్ని తగలపెట్టే అగ్ని అపరిశుద్ధం కాక యజ్ఞయాగాదు లండుపయోపడు తున్నట్లే బ్రాహ్మణుడు నీచకార్యాల్లో పాల్గొన్నా అతడు పవిత్రుడే అగుచున్నాడు.

క్షత్రస్యాతి ప్రవృత్తస్య బ్రాహ్మణాన్ ప్రతి సర్వశః,

బ్రహ్మైవ సన్నియంత్య స్యాత్పత్రం హి బ్రహ్మసంభవమ్ 320

బ్రాహ్మణులగురించి విపరీతంగా ప్రవర్తించిన క్షత్రియుని కూడ బ్రాహ్మణుడే శాపాదులద్వారా నియంత్రించు చున్నాడు. క్షత్రియుడు కూడ బ్రహ్మదేవుని బాహువు నుండి పుట్టినందువల్ల బ్రాహ్మణుని గౌరవించవలెను.

అద్యోగ్నిర్బ్రహ్మతః క్షత్రమశ్వినో లోహముఞ్జితమ్,

తేషాం సర్వత్రగం తేజః స్యాను యోనిషు శామ్యతి 321

మనుస్మృతి

నా బ్రహ్మ క్షత్రమృద్నోతి నాక్షత్రం బ్రహ్మ వర్ధతే,
బ్రహ్మ క్షత్రం చ సంవృక్షమిహ చాముత్ర వర్ధతే 322

నీటినుండి అగ్ని, బ్రాహ్మణునినుండి క్షత్రియుడు, రాతినుండి సమస్త లోహములు పుట్టినవి. అగ్ని మొదలైన వాటి తేజస్సు వాటియొక్క ఉత్పత్తి కారణమగు నీరు మొదలగు వాటి యందు శమించుచున్నది. అందువల్ల క్షత్రియ తేజస్సు సైతం క్షత్రియోత్పత్తికి కారణమైన బ్రాహ్మణునియందు శమించుచున్నది. శాంతిక పౌష్టికాది వ్యవహారాలను పరీక్షించే బ్రాహ్మణుడు లేనిచో రాజు అభివృద్ధిలోనికి రానేరడు. బ్రాహ్మణుడు, క్షత్రియుడు ఇద్దరు కలిసి ఉంటే ఇహపరములందు ఇద్దరూ అభివృద్ధి చెందుతారు.

దత్త్యా ధనం తు విప్రేభ్యస్సర్వం దండసముత్థితమ్
పుత్ర రాజ్యం సమానృజ్య కుర్యేత ప్రాయణం రజే 323
ఏవం చరన్ సదా యుక్తో రాజధర్మేషు పార్థివః,
హితేషు చైవ లోకస్య సర్వాన్ భుక్త్యాన్నియోజయేత్ 324

రాజు ముసలివాడైనప్పుడు, రాజ్యాన్ని నిర్వహింపలేనప్పుడు పాపి ద్రవ్యము కాని ద్రవ్యాన్ని బ్రాహ్మణులకు దానం చేసి రాజ్యాన్ని తన పుత్రునకప్పగించి యుద్ధమున చనిపోయినచో అతడు స్వర్గమునకు పోవును కావున యుద్ధమునకై పోవలెను. యుద్ధము లేనిచో ప్రాయోపవేశమునైన చేయవలెను. ఈ విధంగా రాజ ధర్మాలనున్నిటినీ అనుష్ఠించు రాజు ప్రజలకు మేలు జరుగుటకై ఆయా కార్యములందు సేవకులను నియోగింపవలెను.

విషోఽఖిలః కర్మ విధయక్తో రాజ్ఞస్సనాతనః,
ఇమం కర్మవిధం విద్యాత్ క్రమశో చైశ్యశూద్రయోః 325

ఇంతవరకు రాజు అనుష్ఠించవలసిన ధర్మమంతా వివరించబడింది. ఇక వైశ్యశూద్రులు ఆచరించవలసిన ధర్మమేవిధంగా వివరింపబడుతుంది.

వైశ్య ధర్మాలు :-

వైశ్యస్సు కృతసంస్కారః కృత్వా దారపరిగ్రహమ్,
వారాయాం నిత్యయుక్తస్సౌత్సూచానాం చైవ రక్షణే 326
ప్రజాపతిర్హి వైశ్యాయ సృష్ట్యా పరిదదే పశూన్,
బ్రాహ్మణాయ చ రాజ్ఞే చ సర్వాః పరిదదే ప్రజాః 327
స చ వైశ్యస్య కామస్సౌన్న రక్షేయం పశూనితి,
వైశ్యే చేచ్ఛతి నాన్యేన రక్షితవ్యాః కథంచన 328
మణిముక్తా ప్రవాళానాం లోహానాం తాంతవస్యచ,
గంధానాం చ రసానాం చ విద్యా దర్భబలాబలమ్ 329
బీజానాముప్తివిచృ స్యాత్ క్షేత్రదోషగుణస్య చ,
మానయోగం చ జానీయాత్ప్రలామోగాంశ్చ సర్వశః, 330

వైశ్యుడు ఉపనయన సంస్కారం చేసికొని, వివాహం కూడ చేసికొని సేద్యం మొదలైన పనులలో పశు సంరక్షణలో నిమగ్నుడై ఉండాలి. బ్రాహ్మదేవుడు ఆవులను నృష్టించి వైశ్యునికి అప్పగించాడు. అట్లే ప్రజలను నృష్టించి బ్రాహ్మణునికి, క్షత్రియునికిచ్చినాడు. వైశ్యుడు పశువులను రక్షించనని ఎప్పుడు కూడ పలుకకూడదు. అందువల్ల వైశ్యుడు పశు రక్షణ చేస్తుండగా ఇంకెవ్వరు పశువులను రక్షించుటకు పూనుకొనకూడదు. ఇంకను వైశ్యుడు మణులు, ముత్యాలు, పగడాలు, వెండి, బంగారు వంటి లోహాలు, బట్టలు, సుగంధ ద్రవ్యాలు, లవణాది రసాలు వీటియొక్క విలువల హెచ్చుతగ్గులను సమయానుకూలంగా గుర్తించాలి. విత్తనాలు నాటు పద్ధతిని, పొలముల యొక్క మంచి చెడులను, వస్తువులను కొలిచే కొల మానాన్ని, తూనికలకు సంబంధించిన తులామానాన్ని గుర్తించగలిగియుండాలి.

సారాసారం చ భాండానాం దేశానాం చ గుణగుణాన్,
లాభాలాభం చ వజ్యానాం పశూనాం పరివర్ధనమ్ 331

భృత్యానాం చ భృతిం విద్యాద్భాషాశ్చ వివిధా నృణామ్,
ద్రవ్యాణాం స్థానయోగాంశ్చ క్రయవిక్రయమేవ చ 332

ధర్మేణ చ ద్రవ్యవృద్ధివాతిష్ఠే ద్యత్నముత్తమమ్,
దద్యాచ్చ సర్వభూతానామన్నమేవ ప్రయత్నతః 333

ఇంకా వస్తువుల మంచి చెడ్డల్ని, ఏ దేశంలో ఏ వస్తువు అమ్మితే లాభం ఎక్కువ వస్తుంది. ఏ దేశంలో అమ్మితే నష్టం వస్తుంది మొదలైన వాటిని గోపోషణ పద్ధతిని అతడు తెలిసియుండాలి. భృత్యులకెవ్వరికెంత జీతమివ్వాలి అనేదాన్ని, అనేక విధమైన భాషలను, వస్తువులను నిలుచేయు పద్ధతిని, వస్తువుల క్రయ విక్రయాదులను అతడు బాగా తెలిసి ఉండాలి. ఇంకా ధర్మ మార్గంలో ద్రవ్యాన్ని అభివృద్ధి పరిచే మార్గం బాగా తెలిసినవాడై ఉండాలి. సమస్త జీవులకు ఆహారాన్ని కూడ తానే సమకూర్చగల్గినవాడై ఉండాలి.

విప్రాణాం వేదవిదుషాం గృహస్థానాం యశస్యేనామ్,
శుశ్రూషైవ తు శూద్రస్య ధర్మే నై శ్రేయసః పరః 334

శుచిరుత్కృష్టశుశ్రూమర్ మృదువాగసహంకృతిః
బ్రాహ్మణాద్యాశ్రయో నిత్యముత్కృష్టాం జాతి మశ్చుతే 335

శూద్రుడు వేదవేత్తలు, గృహస్థులు, స్వకర్మానుష్ఠానం ద్వారా కీర్తి పొందిన బ్రాహ్మణులకు సేవ చేయవలెను. ఆ పనియే అతనికి స్వర్గమోక్షములను రెండింటిని కలిగించుచున్నది. ఉత్కృష్టులైన బ్రాహ్మణు శుశ్రూష చేసే శూద్రుడు బయట వెలుపల పరిశుద్ధుడై, పరుషంగా మాట్లాడక, అహంకారం లేకుండా ఉంటే మరణానంతరం తనకంటే ఉత్కృష్టమైన జాతిలో పుడుతాడు.

విహీనాపది వర్ణానాముక్తః కర్మ విధిశ్చభః
అపద్యసి హి యస్తేషాం క్రమశస్తన్నిబోధత 336

మనుస్మృతి

ఇంతవరకు సాధారణంగా బ్రాహ్మణాది నాలుగు కులాలవారు చేయాల్సిన ధర్మ విధానం గురించి చెప్పబడింది. అపదలప్పుడు వారు అనుష్ఠించాల్సిన ధర్మవిధానమును ఇక మీకు తెలుపుతానని భృగుమహర్షి పలికెను.

ఇతి మానవే ధర్మ శాస్త్రే భృగుప్రోక్తాయాం సంహితాయాం నవమోఽధ్యాయః

భృగుమహర్షి చెప్పిన మానవధర్మశాస్త్రమనే సంహితలో తొమ్మిదవ అధ్యాయం సమాప్తం.

దశమాధ్యాయం

అథీయరం స్త్రయో వర్ణాః స్వకర్యస్థా ద్విజాతయః,

ప్రబ్రూయాద్బ్రాహ్మణ స్త్రేషాం నేతరావీతి నిశ్చయః 1

సర్వేషాం బ్రాహ్మణో విద్యాద్భుక్తుపాయాన్ యథావిధి,

ప్రబ్రూయాదితరేభ్యశ్చ స్వయం చైవ తథా భవేత్ 2

బ్రాహ్మణుడు మొదలైన ద్విజాతులందరు స్వకర్యను అనుష్ఠిస్తూనే వేదాధ్యయనాన్ని చేయాలి. కాని వీరికి బ్రాహ్మణుడే వేదాన్ని చెప్పాలి కాని తక్కిన క్షత్రియ వైశ్యులు వేదాధ్యాపనాన్ని చేయకూడదు. బ్రాహ్మణుడు అన్ని జాతుల జీవనోపాయాన్ని తెలిసికొని తానందరికి స్వయంగా ఆచరిస్తూ ఉపదేశం చేయాలి.

వైశ్యోత్త్రకృతిశ్చైవ్యో నియమస్య చ ధారణాత్,

సంస్కారస్య విశేషాప్య వర్ణానాం బ్రాహ్మణః ప్రభుః 3

బ్రాహ్మణః క్షత్రియో వైశ్యస్త్రయో వర్ణా ద్విజాతయః,

చతుర్థ ఏక జాతిస్తు శూద్రో నాస్తి తు పంచమః 4

జాతి విశేషంవల్ల, బ్రహ్మదేవుని ఉత్తమాంగానుండి వుట్టినందువల్ల, నియమములనన్నిటినీ అనుష్ఠించుట వల్ల తక్కిన కులాల వారికందరికి బ్రాహ్మణుడు ప్రభువగుచున్నాడు. బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్యులను మూడు కులాలవారు ద్విజాతికి చెందినవారు. శూద్రుడు చతుర్థజాతివాడు. ఈ నాలుగు జాతులు తప్ప ఐదవ జాతి అనేది లేదు.

సర్వవర్ణేషు తుల్యేషు పత్నీష్వక్షతయోనిసు,

అనులోమ్యేన సంభూతా జాత్యా శ్చేయా స్త ఏవ తే 5

స్త్రీష్వసంతరజాతాసు ద్విజైరుత్పాదితాన్ సుతాన్,

సదృశానేవ తానాహుర్మాతృదోషవిగర్భితాన్ 6

అనంతరాసు జాతానాం విధిరేష స్సనాతనః,

ద్వ్యేకాంతరాసు జాతానాం ధర్మం విద్యాదిమం విధిం 7

బ్రాహ్మణుడు మొదలైన నాలుగు కులాలవారు వ్యభిచార దోషం లేని అదే కులానికి చెందిన కన్యను శాస్త్ర విధి చొప్పున వివాహం చేసికొని ఆ స్త్రీల యందు కన్య

సంతానం తల్లిదండ్రుల జాతిగలిగి సజాతీయులగుచున్నారు. ద్విజులు తమజాతికంటే తక్కువ స్త్రీని పెండ్లి చేసికొని ఆమెయందు కన్న సంతానాన్ని మాతృ దోషంఉన్నా సజాతీయులతో సమానంగానే పరిగణింతురు. ఇది తమ జాతికి తరువాతి జాతి స్త్రీలకు పుట్టిన సంతానానికి సంబంధించింది. అంటే బ్రాహ్మణునకు క్షత్రియ స్త్రీ వల్ల, క్షత్రియునికి వైశ్య స్త్రీ వల్ల, వైశ్యునికి శూద్ర స్త్రీ వల్ల పుట్టిన సంతానానికి సంబంధించినది. ఇక తమ జాతికి రెండవ జాతిదైన స్త్రీకి పుట్టిన వారికి సంబంధించిన విధి చెప్పబడుతున్నది.

బ్రాహ్మణా వైశ్యకన్యాయా మంబష్టో నామ జాయతే,

నిషాదః శూద్రకన్యాయాం యః పారశవ ఉచ్యతే 8

క్షత్రియా చూద్రకన్యాయాం శ్రూరావారవిహరవాన్,

క్షత్రశూద్రవపు ర్జతు రుగ్రో నామ ప్రజాయతే 9

బ్రాహ్మణునికి వైశ్యకన్యాయందు పుట్టినవాడు అంబష్టుడు. అదే బ్రాహ్మణునికి శూద్ర కన్యాయందు పుట్టినవాడు పారశపుడు లేక నిషాదుడు. క్షత్రియునికి శూద్ర స్త్రీ యందు పుట్టినవాడు ఉగ్రుడనబడును. అతడు శ్రూరకర్మలు, శ్రూరచేష్టలు కలిగి క్షత్రియ శూద్ర స్వభావము కలిగియుండును.

విప్రస్య త్రిమ వర్ణేషు నృపతే ర్యర్థయోర్ధ్వయోః,

వైశ్యస్య వర్ణే వైకస్మిన్ షడేతేఽవశదాఃస్మృతాః, 10

క్షత్రియాద్విప్రకన్యాయాం సూతో భవతి జాతితః,

వైశ్యాన్యగధవైదేహౌ రాజవిప్రాంగనాసుతౌ 11

శూద్రాదాయోగవః క్షత్రా చండాలశ్చాధమౌ నృజామ్,

వైశ్యరాజస్య విప్రాసు జాయంతే వర్ణనంకరాః 12

విప్రునికి తక్కిన మూడు వర్ణములకు చెందిన స్త్రీలకు, క్షత్రియునికి తక్కిన రెండు వర్ణముల స్త్రీలకు, వైశ్యునికి శూద్ర స్త్రీ యందు పుట్టిన కుమారులు సవర్ణజాతి పుత్రులకంటే తక్కువవారు. క్షత్రియునికి బ్రాహ్మణ స్త్రీ యందు పుట్టినవాడు సూతుడు, వైశ్యునకు క్షత్రియ బ్రాహ్మణ స్త్రీల యందు పుట్టిన వారు మాగధ వైదేహులు. శూద్రునివల్ల వైశ్యక్షత్రియ, బ్రాహ్మణ స్త్రీల యందు పుట్టినవారు ఆయోగపుడు, క్షత్ర, చండాలుడు అనువారు.

ఏకాంతరే త్యానులోమ్యాదంబష్టోగ్రో యథా స్మృతౌ,

క్షత్రవైదేహకౌ తద్ద్యౌః ప్రాతిలోమ్యేఽపి జన్యని 13

పుత్రౌ యేఽనంతరస్త్రీజాః క్రమేణోక్తా ద్విజన్యనామ్,

తాననంతరనామ్నస్తు మాతృదోషాత్ప్రచక్షతే 14

ఒకటివిడిచి ఒక అంతరం కల స్త్రీలకు అనులోమమున పుట్టిన (బ్రాహ్మణునికి వైశ్య స్త్రీయందు, క్షత్రియునికి శూద్ర స్త్రీ యందు) అంబష్టు ఉగ్రులు ఏ విధంగా స్పర్శార్హులో అట్లే ప్రతిలోమంలో పుట్టిన (శూద్రునికి క్షత్రియ స్త్రీయందు, వైశ్యునికి బ్రాహ్మణ స్త్రీయందు జన్మించిన) క్షత్రుడు, వైదేహుడు కూడ స్పర్శార్హులే. ద్విజులకు తమ తరువాతి జాతులలో

మనుస్మృతి

అనులోమ ప్రకారముగా పుట్టిన సంతానాన్ని వారి తల్లిజాతిని బట్టి హీనజాతులుగా ఎంచుదురు.

సంకీర్ణ జాతులు :

బ్రాహ్మణాదుగ్రకన్యాయామావృతో నామ జాయతే,
అభీరోఽంబష్టకన్యాయామాఽయోగవ్యాం తు ధిగ్వణః 15

బ్రాహ్మణునికి ఉగ్ర కన్యయందు పుట్టినవాడు ఆవృతుడు. అట్లే బ్రాహ్మణునికి అంబష్టకన్యయందు పుట్టిన వానిని అభీరుడని అందురు.

అయోగవశ్య క్షత్తా చ చండాలశ్చాధమో నృజామ్,
ప్రాతిలోమ్యేన జాయంతే శూద్రాదపనదాస్త్రయః 16

వైశ్యాన్యాగధవైదేహౌ క్షత్రియాత్పూత ఏవ తు,
ప్రతీప మేతే జాయంతే పరే వ్యవనదాస్త్రయః 17

ప్రాతిలోమ్యమున శూద్రునికి పుట్టిన అయోగవుడు, క్షత్త, చండాలుడు ఈ ముగ్గురు శూద్రుని కంటె తక్కువవారు. వైశ్యునికి ప్రతిలోమమున పుట్టిన మాగధవైదేహులు, క్షత్రియునికి ప్రతిలోమంగా పుట్టిన సూతుడు వీరు ముగ్గురు కూడ శూద్రుని కంటె తక్కువవారే.

జాతో నిషాదామ్నాద్రాయాం జాత్యా భవతి పుల్లనః,
శూద్రాజ్ఞాతో నిషాద్యాం తు సవై కుక్కుటకః స్పృతః 18

క్షత్తుర్ధాత స్తథోగ్రాయాం శ్వపాక ఇతి కీర్త్యతే,
వైదేహ కేన త్యంబష్ట్యా ముత్సన్నో వేణ ఉచ్యతే 19

నిషాద జాతి పురుషునికి శూద్ర స్త్రీయందు పుట్టిన వానిని పుల్లసుడంటారు. అట్లే శూద్రునికి విషాద స్త్రీయందు పుట్టిన వానిని కుక్కుటకుడంటారు. క్షత్తకు ఉగ్ర స్త్రీయందు పుట్టిన వానిని శ్వపాకుడంటారు. వైదేహకుని వలన అంబష్టుని యందు పుట్టి వానిని వేణుడని పిలుస్తారు.

ద్విజాతయస్సవర్ణాసు జనయంత్యవ్రతాంస్తు యాన్
తాన్ సావిత్రి పరిభ్రష్టాన్ వ్రాత్యానితి వినిర్దిశేత్ 20

వ్రాత్యాత్తు జాయతే విప్రాత్పాపాత్కా భూర్జకంబకః,
అవంత్యవాటధానౌ చ పుష్పభక్షైః ఏవ చ 21

ఝట్లో మల్లశ్చ రాజన్యాద్ర్యాత్యాన్నిచ్చి రేవ చ,
నటశ్చ కరణశ్చైవ ఖసో ద్రవిడ ఏవ చ 22

వైశ్యాత్తు జాయతే వ్రాత్యాత్పుధన్యాచార్య ఏవ చ,
కారూశ్చ విజన్యా చ మైత్రస్సాత్యత ఏవ చ 23

బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్యులకు సవర్ణ స్త్రీల యందు జన్మించినా ఉపనయన సంస్కారం లేక గాయత్రీ మంత్రహీనులైన వారిని వ్రాతులని అంటారు. ఆ వ్రాత్య

పురుషునికి సవర్ణ స్త్రీలయందు పుట్టిన వానిని భూర్జకంటకుడంటారు. వానిని ఆయా దేశాలను బట్టి ఆవంతుడు, వాటధానుడు, పుష్పధుడు, శైఖుడని పిలుస్తారు. వ్రాత్యుడైన క్షత్రియునికి సవర్ణ స్త్రీయందు పుట్టిన వారిని ఝల్ల, మల్ల, నిచ్చివి, నట, కరణ, ఖన, ద్రవిడులని ఆయా దేశాలననుసరించి పిలుస్తారు. వ్రాత్యుడైన వైశ్యునికి తనజాతి స్త్రీయందు పుట్టిన వారిని ఆయా దేశాలననుసరించి సుధన్వాచార్యుడు, కారూశుడు, విజన్ముడు, మైత్రుడు, సాత్వతుడు అని పిలుస్తారు.

వ్యభిచారేణ వర్ణానామవేద్యా వేదనేన చ,
స్యకర్మణాం చ త్యాగేన జాయంతే వర్ణ సంకరాః 24
సంకీర్ణయోనయో యే తు ప్రతిలోమానులోమజాః,
అన్యోన్య వ్యతిషిక్తాశ్చ తాన్ ప్రవక్ష్యామ్య శేషతః 25

బ్రాహ్మణులు మొదలైనవారు తెలిసి, తెలియక చేసిన వ్యభిచారం వలన పుట్టి స్వజాతి కర్మలను వదిలిపెట్టినందువలన వర్ణసంకరులేర్పడుచున్నారు. ప్రతిలోమానులోమాల వల్ల పుట్టిన సంకరజాతులనిప్పుడు విస్తారంగా తెలుపుతాను.

సూతో వైదేహకైవ చండాలశ్చ నరాధమః,
మాగధః క్షత్రుజాతిశ్చ తథా యోగవ ఏవ చ 26
ఏతే షట్ సదృశాన్యర్థాన్ జనయంతి స్యయోనిమ,
మాతృజాత్యాం ప్రసూయంతే ప్రపరాసు చ యోనిమ 27

సూతుడు, వైదేహకుడు, చండాలుడు, మాగధుడు, క్షత్త, ఆయోగవుడను ఆరుగురు తమ స్వజాతి స్త్రీలయందు స్వజాతి సంతానాన్ని పొందుచున్నారు.

యథా త్రయాణాం వర్ణానాం ద్వయోరాత్మాన్య జాయతే,
అనంతర్యాత్మ్యయోన్యాం తు తథా బాహ్యేష్వపి క్రమాత్ 28
తే చాపి బాహ్యన్ సుబహుంస్తతో వ్యధికదూషితాన్
పరస్పరస్య దారేషు జనయంతి విగర్భితాన్ 29
యభైవ శూద్రో బ్రాహ్మణ్యాం బాహ్యం జంతుం ప్రసూయతే,
తథా బాహ్యతరం బాహ్యశ్చాతుర్వర్ణ్యే ప్రసూయతే 30
ప్రతికూలం వర్తమానా బాహ్య బాహ్యతరాన్ పునః,
హీనా హీనాన్ ప్రసూయంతే వర్ణాన్ పంచదశైవ తు 31

బ్రాహ్మణునకు తన స్వజాతి స్త్రీ యందు, క్షత్రియ వైశ్య స్త్రీలలో పుట్టిన పురుషులు ద్విజాతులగుచున్నట్లే, ప్రతిలోమము వల్ల పుట్టినవారు సైతం ద్విజాతులగుచున్నారు. ఈ విధంగా అనులోమ ప్రతిలోమాల పుట్టిన వారు తమకు సజాతీయులైన స్త్రీలయందు కడుహీనులను పుట్టించుచున్నారు. ఎట్లనగా శూద్రుడు బ్రాహ్మణ స్త్రీయందు తనకంటె హీనుడు కర్మబాహ్యుడైన చండాలుని ఎట్లు పుట్టిస్తున్నాడో, అట్లే కర్మ బాహ్యుడైన చండాలుడు చాతుర్వర్ణులకు చెందిన స్త్రీలయందు తనకంటె బాహ్యులైన వారిని పుట్టించుచున్నాడు.

బ్రాహ్మణాది నాలుగు వర్ణములలో బాహ్యులైన ఆయోగవ, క్షత్తు, చాండాలురు ముగ్గురు తమజాతి స్త్రీ యందు చాతుర్వర్ణాలకు చెందిన స్త్రీలందు తమకంటె హీనులైన పదునైదుగురిని పుట్టిస్తున్నారు. అట్లే అనులోమజులకంటె హీనులైన మాగధ వైదేహ సూతులు కూడ తమ జాతి స్త్రీలు, ఇతర చతుర్వర్ణాలకు చెందిన స్త్రీలయందు హీనులైన పదిహేను మందిని పుట్టిస్తున్నారు.

ప్రసాధనోపచారజ్ఞ మదానం దానజీవనమ్,
సైరింధ్రం వాగురావృత్తిం సూతే దస్యరయోగవే 32
మైత్రేయకం తు వైదేహో మాధూకం సంప్రసూయతే,
న్యూన్ ప్రశంసత్యజస్రం యో ఘంటాతాడోఽరుణోదయే 33
నిషాదో మార్గవం సూతే దానం నౌకర్యజీవనమ్,
కైవర్తమితి యం ప్రాచురార్యావర్తనివాసినః 34
మృతవస్త్రభృత్యునార్యాసు గర్భితాన్నాశనాసు చ,
భవంత్యాయోగవీష్యేతే జాతి హీనాః పృథక్ త్రయః 35

దస్యనకు ఆయోగవి స్త్రీయందు పుట్టినవానిని సైరింధ్రుడని అంటారు. అతడు తల దువ్వుట, కాళ్ళు పిసుకుట, వలలు మొదలగు వాటిచే జీవిస్తాడు. వైదేహునకు ఆ యోగవ స్త్రీయందు పుట్టినవాడు మైత్రేయకుడు. అతడు తియ్యగా మాట్లాడుచూ, ప్రతి ఉదయం రాజుయొక్క అంతఃపురం ముందు గంటనువాయిస్తూ అందరిని పొగుడుతూ బ్రతుకుతూ ఉంటాడు. నిషాదకన్యకు ఆయోగవి యందు పుట్టినవాడు దాసుడనుపేరు గల మార్గవుడు. అతడు నౌకలను నడిపిబ్రదుకుతున్నందువలన ఆర్యావర్తంలో ఉన్నవారతనిని కైవర్తుడనిపిలుస్తారు. సైరింధ్ర మైత్రేయ, మార్గవులనే ఈ ముగ్గురు హీనుగులమీది బట్టలుకట్టు కొని, ఎంగిలి అన్నం తింటూ ఆయోగవులకంటె భిన్నంగా జాతిహీనులై బ్రతుకుతున్నారు.

కారావరో నిషాదాత్తు చర్యకారః ప్రసూయతే,
వైదేహ సైరింధ్రభేదో బహిర్లామప్రతిశ్రయో 36
చండాలాత్పాండుసోపాక స్త్యక్నారవ్యసహారవాన్,
అహిండికో నిషాదేన వైదేహ్యమేవ జాయతే 37
చండాలేన తు సోపాకో మూలవ్యసనవృత్తిమాన్,
పుల్కస్యాం జాయతే పాపస్సదా నజ్జనగర్భితః 38
నిషాదస్త్రీ తు చండాలాత్పుత్రమంత్యావసాయినం,
శ్వశానగోచరం సూతే బాహ్యనామపి గర్భితం 39

నిషాదునివల్ల వైదేహస్త్రీయందు పుట్టినవాడు కారావరుడులేక చర్యకారుడు. వైదేహసైరింధ్రులను వారిని గ్రామానికి వెలుపల ఉంచాలి. చండాలునికి వైదేహస్త్రీయందు పుట్టిన పాండుసోనాకుడనువాడు (మేదరివాడు) వెదుళ్ళతో పని చేసిజీవిస్తాడు. నిషాదునివల్ల

దశమాధ్యాయం

వైదేహస్త్రీయందు పుట్టిన వాడు అహిండుకుడు ఇతడు చెరసాలయొక్క బయటనుండి కావలిగాయుచుండును. చండాలునికి పుల్కసయందు పుట్టినవాడు సోపాకుడు. (తలవరి) ఇతడెల్లప్పుడు రాజుయొక్క ఆజ్ఞననుసరించి శిరచ్ఛేదములు చేయుటయే ప్రధాన వృత్తిగా పెట్టుకొన్నవాడు. ఇతడు చాలా పాపాత్ముడు కావున సజ్జనులు ఎప్పుడూ ఇతనిని నిందిస్తూ ఉంటారు. చండాలునకు నిషాదస్త్రీకి పుట్టినవాడు అంత్యావసాయి. ఇతడు సృశానంలో ఉంటూ శవాలకు కావలికాస్తాడు. ఇతడు బాహ్యులందరికంటే తక్కువవాడు.

సంకరే జాతయ స్త్రేతాః పితృమాతృ ప్రదర్శితాః,

ప్రచ్ఛన్నా వా ప్రకాశా వా వేదితవ్యాః స్వకర్మభిః 40

ఇంతవరకు చెప్పబడిన జాతులన్నీ తల్లిదండ్రుల వ్యభిచార దోషంవల్ల పుట్టిన సంకరజాతులే వీరిని వారివారి కర్మలవల్లనే గుర్తింపవలసియుంటుంది.

సజాతిజానంతరజాషట్ సుతా ద్విజధర్మిణః,

శూద్రాణాం తు సధర్మాణస్సర్వేఽవధ్యంసజాః స్పృతాః 41

తపోబీజప్రభావైస్సు తే గచ్ఛంతి యుగే యుగే,

ఉత్కర్షం చాపకర్షం చ మనుష్యేష్యహ జన్మతః 42

బ్రాహ్మణక్షత్రియవైశ్యులకు సమానజాతి స్త్రీలయందు (శూద్రస్త్రీ తప్ప) తరువాతి జాతి స్త్రీలయందు అనులోమంవల్ల పుట్టిన వారు ఆరుగురు బ్రాహ్మణధర్మమైన ఉపనయనం మొదలైన కర్మలకు అర్హులై ఉంటారు. కాని బ్రాహ్మణాదులవల్లనే జన్మించినా ప్రతిలోమంవల్ల పుట్టినవారు మాత్రం శూద్రతుల్యులు. వారికి ఉపనయన సంస్కారార్హతలేదు. బ్రాహ్మణాది సజాతి వ్యక్తులు, అనులోమంవల్ల పుట్టిన అనంతరజాతివారు తపః ప్రభావంచే క్షేత్ర ప్రభావంచే విశ్వామిత్రాదులవలె బీజప్రభావంచే వ్యాసాదులవలె గొప్పదనాన్ని తక్కువ దనాన్ని సైతం పొందుతారు.

శనకైస్సు క్రియాలోపాదిమా క్షత్రియజాతయః,

వృషలత్యం గతా లోకే బ్రాహ్మణాదర్శనేన చ 43

సౌండ్రకాశ్చేద్రద్రవిడాః కాంభోజా యవనాశ్చకాః,

పారదాః పహ్లావాశ్చీనాః కిరాతా దరదాః ఖశాః 44

ముఖ బాహురుపజ్ఞానాం యా లోకే జాతయో బహిః,

ష్లేచ్ఛవాచశ్చార్యవాచస్సర్వే తే దన్యవః స్పృతాః 45

ఈ క్షత్రియ జీతులన్నీ ఉపనయనాదులకు దూరమైనందువల్ల , యజన అధ్యయనాదిక్రియలను బ్రాహ్మణులనుండి తెలిసికొనక క్రమంగా శూద్రులైరి. పౌండ్రుకులు, ఓద్రులు, ద్రవిడులు, కాంభోజులు, యవనులు, శకులు, పారదులు, పహ్లావులు, చీనులు, కిరాతులు, దరదులు, ఖశులు అవిధముగా క్రమంగా శూద్రులైనారు. బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ, వైశ్యులలో ఉపనయనాది సంస్కారములేక విజాతులు వెలివేయబడ్డాయో అజాతులవారు మ్లేచ్ఛ భాష మాట్లాడినా, ఆర్యభాష మాట్లాడినా వారందరిని దస్యులని పిలిచేవారు.

మనుస్మృతి

యే ద్విజానామపశదా యే చాపధ్యంసజాః స్మృతాః,
తే నిందితైర్వర్తయేయుర్ ద్విజానామేవ కర్మభిః 46

ద్విజాతులలో అపశదులు, అపధ్యంసజులైన వారందరు ద్విజాతులకుపయోగించ
ఈ ఈ కర్మలు చేయుచు బ్రతికేవారు.

సూతానా మశ్వ సారథ్యమంబష్టానాం చికిత్సనమ్,
వైదేహకానాం స్త్రీకార్యం మాగధానాం పణీక్ పథః 47
మత్స్యఘాతో నిషాదానాం త్వ ప్తిస్త్రాఽయోగవస్య చ,
మేదాంధ్రచుంచుమద్గానా మారణ్య పశుహింసనమ్ 48
క్షత్రుగ్రపుల్కసానాం తు బిలౌకో పథబంధనమ్,
ధిగ్వజానాం చర్యకార్యం వేజానాం భాండవాదనమ్ 49
వైత్య ద్రుమశ్శశానేషు శైలేశువననేషు చ,
వసేయురేతే విజ్ఞానా వర్తయంతః స్యకర్మభిః 50

సూతులు గుఱ్ఱములను కట్టి సారథులుగా ఉండుట, అంబష్టులు వైద్య
చేయుట, వైదేహులు అంతఃపురంలో ఉండుట, మాగధులు తిరుగుతూ వర్తకం చేయుట
నిషాదులు చేపలు పట్టుట, ఆయోగవులు వడ్రంగి పని చేయుట, మేదులు, ఆంధ్రుల
చుంచులు, మద్గులు వీరు అడవిమృగములను హింసించి బ్రతుకుట, క్షత్తలు, ఉగ్రుల
పుక్కనులు వీరు కలుగులలో నుండు ఉడుములు మొదలగువానిని వెలికి తీసి చంపుట
పట్టుట, ధిగ్వజులు తోళ్ళపని, వేజులు మద్దెల తప్పెటలు మ్రోగించుట మొదలైన వృత్తుల
ఊళ్ళ సమీపంలో ఉండే చెట్ల కింద, శ్మశానాల్లో, పర్వతాలు, అడవులు, వీటి దగ్గర జీవిన
ఉంటారు.

అపపాత్రాశ్చ కర్తవ్యా ధనమేషాం శ్వగర్హభమ్ 51
వాసాంసీ మృతచేలాని భిన్నభాండేషు భోజనమ్,
కార్థ్వానసమలంకారః పరివ్రజ్యా చ నిత్యశః 52
న తై స్సమయమన్యిచ్చేత్పురుషో ధర్మమాచరన్,
వ్యవహారో మిథస్తేషాం వివాహస్సద్వైతస్సహ 53
అన్నమేషాం పరాధీనం దేయం స్యాద్భిన్నభాజనే,
రాత్రౌ న విచరేయుస్తే గ్రామేషు నగరేషు చ 54
దివా చరేయుః కార్యార్థం చిహ్నీతా రాజశాసనైః,
అబాంధవం శవం చైవ నిర్హరేయరితి స్థితిః 55
వధ్యాంశ్చ హన్యుస్సతతం యథా శాస్త్రం నృపాజ్ఞయా,
వధ్యవాసాంసి గృహ్ణీయుశ్చయ్యాశ్చాభరణాని చ 56
వర్ణా పేతమవిజ్ఞాతం నరం కలుషయోనిజమ్,
ఆర్యరూపమివానార్యం కర్మభిః సైర్విభావయేత్ 57

దశమాధ్యాయం

చండాలురు, శ్వపచులు వీరు ఊరివెలుపల నివసించాలి. వీరికి తినుటకు కాని, వండుకోవటానికి గాని పాత్రలు లేవు. కుక్కలు గాడిదలే వీరి ధనము, శవాలపై నున్న వస్త్రాలు వీరి బట్టలు, పగిలిపోయిన కుండల్లో వీరు తింటారు. ఇనుముతో చేసిన అలంకారాలే వీరికి అలంకారాలు. వీరెల్లప్పుడు దేశద్రిమ్మరులై ఉంటారు. ధర్మము నాచరించు సమయాన వారితో కలిసి వ్యవహారం చేయరాదు. వీరు ఇచ్చిపుచ్చుకోవడం, పెండ్లిండ్లు తమలోతామే చేసికోవాలి. వీరికి అన్నాన్ని స్వయంగా పెట్టవద్దు. వీరు రాత్రులలో గ్రామాల్లో పట్టణాల్లో తిరుగకూడదు. రాజశాసనాన్ని తీసికొని వీరు పగటిపూట మాత్రమే గ్రామాల్లో గాని పట్టణాల్లోగాని తిరుగాలి. వీరి శవాలను గతిలేని శవాలవలె ఊరిబయట పారవేయాలి. దొంగతనం వంటి తప్పుడు పనులు చేసి మరణ దండనకు అర్హమైన వీరిని రాజు యొక్క ఆజ్ఞననుసరించి న్యాయమైన రీతిలోనే చంపాలి. ఇంకా వారి బట్టలు, ఆభరణాలు, పడుకొనేశయ్యలు మొదలైన వాటిని అధికారులు తీసికోవాలి.

అనార్యతా నిష్ఠురతా క్రూరతా నిష్ఠ్ఠియాత్మతా,

పురుషం వ్యంజయంతీహ లోకే కలుషయోనిజమ్ 58

సంకరజాతి యందు జన్మించి అతని వర్ణమేదో తెలియకుండ ఆర్య రూపంలో తిరుగుతున్న అనార్యుడగు వానిని వాని యొక్క ఈ ప్రవర్తనలనుసరించి గుర్తించాలి.

పితృం వా భజతే శీలం మాతుర్యోభయమేవ వా,

న కథంచన దుర్యోనిః ప్రకృతిం స్వాం నియచ్ఛతి 59

కులే ముఖ్యేపి జాతస్య యస్య స్వాద్యోనిసంకరః,

సంశ్రయత్యేవ తచ్చీలం సరోఽల్పమపి వా బహు 60

యత్ర త్యేతే పరిధ్యంసాజ్ఞాయంతే వర్ణదూషకాః,

రాష్ట్రకైస్సహ తద్రాష్ట్రం క్షీప్రమేవ వినశ్యతి 61

బ్రాహ్మణార్థే గవార్థే వా దేహత్యాగోఽనుపస్పృతః,

స్త్రీబాలాభ్యుపపత్తే చ బాహ్యనాం సిద్ధికారణమ్ 62

ఈ సంకరజాతివాడు తండ్రి వలెనో, తల్లివలెనో, లేక ఇద్దరివలెనో సంచరించుచు తన పుట్టుకను ఏదోవిధంగా కప్పిపుచ్చుకోవటానికి ప్రయత్నించినా కప్పి పుచ్చుకోజాలడు. గొప్ప కులంలో పుట్టిినా వర్ణసంకరంజరిగితే ఆ మానవుడు కొద్దో గొప్పో తండ్రి గుణాన్ని తప్పక పొందుతాడు. ఎచ్చట వ్యభిచారం దోషంవల్ల ఈ వర్ణసంకరులు పుట్టుతారో, వారివల్ల రాజ్యమంతా వెంటనే నశిస్తుంది. అందువల్ల ఆరాజ్యంలోని బ్రాహ్మణులు, గోవులు, బాలురు, స్త్రీలను కాపాడుటకై ఇతరమైన కోరికలేవి లేక తమ దేహత్యాగాన్ని చేసేవారు. స్వర్గాది పుణ్యలోకములను తప్పక పొందుతారు.

అహింసా సత్యమస్తేయం శౌచమింద్రియనిగ్రహః,

ఏతం సామానికం ధర్మం చాతుర్వర్ణ్యైః బ్రవీన్యనుః 63

అహింసనాచరించుట, సత్యంపలుకుట, దొంగతనం చేయకుండుట, శుచిగా ఉండుట, ఇంద్రియాలను నిగ్రహించుకొనుట అనే అన్నికులాలవారికి ఉండవలసిన ధర్మాలు.

శూద్రాయాం బ్రాహ్మణాజ్ఞాతః శ్రేయసా చేత్రజాయతే,
అశ్రేయాన్ శ్రేయసీం జాతి గచ్ఛత్యాసప్తమాద్యుగాత్ 64
శూద్రో బ్రాహ్మణతామేతి బ్రాహ్మణశ్చైతి శూద్రతామ్,
క్షత్రియాజ్ఞాతమేవం తు విద్యా ద్వైత్యాత్రభైవ చ, 65

బ్రాహ్మణునికి శూద్ర స్త్రీ యందుపుట్టిన సంతతి స్త్రీయైతే ఆ స్త్రీని బ్రాహ్మణుడే వివాహం చేసికొని స్త్రీనేకంటే, ఈ విధంగా ఏడవ జన్మలో పారశపుడు బ్రాహ్మణత్వాన్ని పొందుతాడు. ఈవిధంగా శూద్రుడు (పారవశుడు) బ్రాహ్మణుడు కావచ్చును. లేక బ్రాహ్మణుడు శూద్రస్త్రీని పెండ్లిచేసికొని తరువాత ఆ సంతతిని శూద్రసంతతినే చేయవచ్చు. ఇట్లే క్షత్రియుని నుండి వైశ్య ఇతర వర్గాల స్త్రీలయందు పుట్టినవారు క్షత్రియులు వైశ్యులు కావచ్చును. కాలేకపోవచ్చును.

అనార్యాయాం సముత్పన్నో బ్రాహ్మణాత్పు యద్భవచ్చయా,
బ్రాహ్మణ్యామవ్యనార్యాత్పు శ్రేయస్త్వం క్వేతి చేద్భవేత్ 66
జాతో నార్యామనార్యామామార్యాదార్యో భవేద్భుజైః
జాతో వ్యనార్యాదార్యామామనార్య ఇతి నిశ్చయః 67
తావుభావవ్యసంస్కార్యా వితి ధర్మో వ్యవస్థితః,
వైగుణ్యాజ్ఞాన్యనః పూర్వ ఉత్తరః ప్రతిలోమతః 68
సుబీజం చైవ సుక్షేత్రే జాతం సంపద్యతే యథా
తథార్యాజ్ఞాత ఆర్యాయాం సర్వం సంస్కార మర్హతి 69

బ్రాహ్మణునివలన శూద్రస్త్రీయందు పుట్టినవాడు, బ్రాహ్మణస్త్రీయందు శూద్రునివలన జన్మించినవాడు ఇద్దరిలో ఎవరు శ్రేష్ఠుడన్నదో ఆర్యునివలన అనార్యస్త్రీయందు పుట్టినవాడు అనార్యుడౌతాడు. అట్లే అనార్యపురుషునివలన ఆర్యస్త్రీయందు పుట్టినవాడు అనార్యుడౌతాడు. ఈ ఇద్దరు కూడ ఉపనయనాది సంస్కారములకర్హులుకారు. మొదటివాడు శూద్రురాలికి పుట్టినందువల్ల, రెండవవాడు ప్రతిలోమమునపుట్టినందువల్ల ఉపనయనసంస్కారానర్హులు. మంచిపాఠంలో వేసిన మంచివిత్తనమేవిధంగా చక్కగా మొలుస్తున్నదో అట్లే ఆర్యునకు ఆర్యస్త్రీయందు పుట్టినవానికి సమస్తసంస్కారములు లభిస్తాయి.

బీజమేకే ప్రశంసంతి క్షేత్ర మన్యే మనీషిణః,
బీజక్షేత్రే తదైవాన్యే తత్రేయం తు వ్యవస్థితిః 70
అక్షేత్రే బీజముత్పన్నమంతరైవ వినశ్యతి,
అభీజకమపి క్షేత్రం కేవలం స్థండిలం భవేత్ 71

కొందరు బీజమే ప్రధానమైందని దాన్ని పొగుడుతారు. మరికొందరు క్షేత్రమే ప్రధానమంటారు. ఇంకా కొందరు బీజక్షేత్రాలు రెండు కలిసి ప్రధానమైనవని చెప్తారు. చౌడుభూములో వేసినవిత్తనం మధ్యలోనే నశిస్తున్నది కనుక క్షేత్రం బీజం రెండు ప్రధానమైనవే.

యస్మాద్బీజప్రభావేణ తిర్యగ్జ్ఞా ఋషయోఽ భవన్,
పూజితాశ్చ ప్రశస్తాశ్చ తస్మాస్మాద్బీజం ప్రశస్యతే 72
అనార్యమార్యకర్మాణ మార్యం చానార్యకర్మణమ్,
సంప్రధార్యోఽబ్రవీద్ధాతా న సమా నానమావితి 73

మృగమందు పుట్టినా బీజప్రభావం వల్ల కొందరు ఋషులై పూజాదికమును పొందినవారు కావున బీజమే ప్రధానమంటారు. కొందరు ద్విజధర్మముననుష్ఠించుశూద్రుని, శూద్రధర్మముననుష్ఠించుద్విజుని చూచి వీరు బ్రాహ్మణసములుకారు. శూద్రసములు కాకపోరు అని బ్రహ్మదేవుడు తెలిపెను.

బ్రాహ్మణా బ్రహ్మయోనిస్థా యే స్యకర్మణ్యవస్థితాః,
తే నమ్యగుపజీవేయుః షట్కర్మాణి యథాక్రమమ్ 74
అధ్యాపనం చాధ్యయనం యజనం యాజనం తథా,
దానం ప్రతిగ్రహమైవ షట్కర్మాణ్యగ్రజన్యసః 75
షణ్ణాం తు కర్మణామన్య త్రిణి కర్మాణి జీవికాః,
యాజనాధ్యాపనే వైవ విశుద్ధాచ్చ ప్రతిగ్రహః 76
త్రయో ధర్మా నివర్తంతే బ్రాహ్మణాత్ క్షత్రియం ప్రతి,
అధ్యాపనం యాజనం చ తృతీయశ్చ ప్రతిగ్రహః 77
వైశ్యం ప్రతి తథైవైతే నివర్తేరన్నితి స్థితిః,
న తౌ ప్రతిహితాన్ ధర్మాన్ మనురాహ ప్రజాపతిః 78

బ్రాహ్మణులు తమ తమ కర్మానుష్ఠానమున శ్రద్ధవహించి అధ్యయన, అధ్యాపన, యజన, యాజన, దాన, ప్రతిగ్రహములనే షట్కర్మనిరతులైఉండాలి. ఈ షట్కర్మలలో అధ్యాపనం యాజనము, ప్రతిగ్రహమనే మూడు అతనికి జీవికలై ఉపయోగపడుతున్నాయి, బ్రాహ్మణునికి వైశ్య క్షత్రియులకు భేదమిచ్చటనే ఉన్నది. క్షత్రియవైశ్యులకు పై మూడు ధర్మాలు లేక అధ్యయన, యజన, దానములనే మూడు ధర్మాలు మాత్రమున్నాయి.

శస్త్రాస్త్రభృత్త్వం క్షత్రస్య వణీకృశుకృషిర్విశః,
అజీవనార్థం ధర్మస్తు దానమధ్యయనం యజః 79

క్షత్రియుడు శస్త్రాస్త్రములు ధరించి, వైశ్యుడు కృషివాణిజ్యములతో బ్రతుకుచున్నాడు. ఆధ్యయన, యజన, దానాలు వీరి ఆత్మకు ఉపవయోగించేవి.

వేదాభ్యాసో బ్రాహ్మణస్య క్షత్రియస్య చ రక్షణమ్,
వార్తా కర్తైవ వైశ్యస్య విశిష్టాని స్యకర్మసు 80

బ్రాహ్మణుడు వేదాభ్యాసాన్ని, క్షత్రియుడు ప్రజారక్షణాన్ని వైశ్యుడు వర్తకమును చేయాలి. ఇదివీరికి ప్రధానధర్మాలు.

అపధర్మాలు :-

అజీవంస్తు యథోక్తేన బ్రాహ్మణః స్వేన కర్మణా,
జీవేత్ క్షత్రియధర్మేణ స వ్యస్య ప్రత్యనంతరః 81
ఉభాభ్యామవ్యజీవం స్తు కథం స్యాదితి చేద్భవేత్
కృషిగోరక్షమాస్థాయ జీవేద్వైశ్యస్య జీవికామ్ 82

బ్రాహ్మణుడు తనకై నిర్దేశించిన కర్మలననుష్ఠిస్తూ వాటివల్ల తన జీవయాత్రసాగకపోతే క్షత్రియధర్మాలైన నగరగ్రామరక్షణ వంటి వానిని చేయవచ్చును, అతడు బ్రాహ్మణక్షత్రియవృత్తుల వల్ల కూడ బ్రతుకలేకపోతే వైశ్యుని వృత్తియైన కృషి, గోరక్షణమొదలైన ధర్మాలనవలంబిస్తూ బ్రతకవచ్చు.

వైశ్యవృత్త్యాపి జీవంస్తు బ్రాహ్మణః క్షత్రియోఽపివా,
హింసాప్రాయాం పరాధీనాం కృషీం యత్నైన వర్జయేత్ 83
కృషీం సాధ్యతి మన్యంతే సా వృత్తిస్సద్విగర్హితా,
భూమిం భూమి శయాంచైవ హంతి కాష్ఠమయోముఖమ్ 84

బ్రాహ్మణుడు లేక క్షత్రియుడు వైశ్యవృత్తితో బ్రతుకుతూ హింసకు కారణమైన ఎడ్లు మొదలగు వానిపై ఆధారపడియుండు వ్యవసాయమును మాత్రం చేయవద్దు. కొందరు వ్యవసాయం చాలా గొప్పదని అంటారు. కాని నజ్జనులు మాత్రం దానిని అనవ్యాయోగ్యం అంటున్నారు. ఈ వ్యవసాయం వల్లభూమిని దున్నేందుకు ఉపయోగించేసాధనాలు భూమిని భూమిలో ఉండే అనేక ప్రాణులను చంపుతున్నాయి.

ఇదం తు వృత్తివైకల్యాత్మ్యజతో ధర్మనైపుణమ్,
వట్సుఖ్యముద్భుతోద్ధారం విక్రేయం విత్తవర్ధనమ్ 85
సర్వాన్ రసానపోహేత కృతాన్నం చ తిలైస్సహ,
అశ్వనో లవణం వైవ పశవో యే చ మానుషాః 86
సర్వం చ తాంతవం రక్తం శాణక్షౌమావికాని చ,
అపిచేత్క్యూరరక్తాని ఫలమూలే తథౌషధీః 87
ఆపశుస్త్రం విషం మాంసం సోమం గంధాంశ్చ సర్వశః,
క్షీరం క్షౌద్రం దధి ఘృతం తైలం మధు గుడం కుశాన్ 88
ఆరణ్యాంశ్చ పశున్ సర్వాన్ దండ్రిణశ్చ వయాంసి చ,
మద్యం నీలం చ లాక్షాం చ సర్వాంచైకశఘాంతథా 89

బ్రాహ్మణక్షత్రియులు తమకు సరియైన వృత్తి దొరకనప్పుడు ధర్మమొకరిగి ధనమునభివృద్ధి చేసే పస్తువులనమ్మాలి. కాని తెల్లవాలు, నూవులు, నూవుల పొడి కలిపిన అన్నం, పాషాణములు, ఉప్పు, జంతువులు, రంగువేసిన బట్టలు, గోగునార, అగినినారతో తయారు చేయబడ్డబట్టలు, కంబళ్ళు, పండ్లు, దుంపలు, ఔషధులు, నీరు, శస్త్రములు, విషం, మాంసం, సోమలత, సుగంధద్రవ్యాలు పాలు, తేనె, పెరుగు, నెయ్యి, నూనె, బెల్లం.

దర్భలు, అడవుల్లోతిరిగే పశువులు, మద్యం, నీలి, లక్క, ఒంటిగిట్టగల గుఱ్ఱంవంటి జంతువులను మాత్రం అమ్మకూడదు.

కామముత్సాద్య కృష్యాం తు న్యయమేవ కృషీవలః,
విక్రీణీత తిలాన్ శూద్రాన్ ధర్మార్థ మచిరస్థితాన్ 90
భోజనాభ్యంజనాద్ధానాద్యదన్యత్కూరుతే తిలైః,
కృమిభూతః శ్వవిష్ణాయాం పితృభిస్సహ మజ్జతి 91

రైతుతానే ఇంకొకవంటతో కలిపి నూవులను పండించి లాభానికై వాటిని దాచిపెట్టకఅమ్మాలి. భోజనం, తలంటు, (అభ్యంజనం) దానం వీనికంటెఇతర కార్యక్రమాలకు నువ్వులనుపయోగించువాడు కుక్క అమేధ్యంలో పురుగై పుట్టి తన పితృదేవతలతో కలిసిఉంటాడు.

సద్యః పతతి మాంసేన లాక్షయా లవణేన చ,
త్ర్యహేణ శూద్రోభవతి బ్రాహ్మణః క్షీరవిక్రయాత్ 92

మాంసము, లక్క, ఉప్పు, వీటినమ్మినవాడు వెంటనే భ్రష్టుడుగును. పాలనమ్మితే మూడుదినాల్లో శూద్రుడగును.

ఇతరేశాం తు పజ్యానాం విక్రయాదిహ కామతః,
బ్రాహ్మణస్సప్తరాత్రేణ వైశ్యభావం నియచ్ఛతి, 93

బ్రాహ్మణుడు ఇప్పుడుచెప్పిననాటికి తక్కిన వస్తువులను బుద్ధిపూర్వకంగా అమ్మితే ఏడురాత్రులలోవైశ్యుడగుచున్నాడు.

రసా రసైర్నిమాతవ్యా న త్యేవ లవణం రసైః;
కృతాన్నం చాకృతాన్నేన తిలా ధాన్యేన తత్సమాః 94

బెల్లం మొదలగు రసద్రవ్యాల్ని నెయ్యి మొదలగు రసద్రవ్యాలతో మార్చవచ్చుగాని ఉప్పును మాత్రం దేనితోను మార్చితీసికోరాదు. పండిన అన్నాన్ని బియ్యంతో మార్చితీసికోచ్చు. నువ్వులను వాటితో సమానమైన ధాన్యాలతో మార్చితీసికోవచ్చు.

జీవేదేతేన రాజన్యస్సర్వేజాప్యనయం గతః,
నత్యేవ జ్యాయసీం వృత్తిమభిమన్యేత కర్తి చిత్ 95
యో లోభాదధమో జాత్యా జీవేదుత్సృష్టకర్మభిః,
తం రాజా నిర్ధనం కృత్యా క్షీద్రమేవ ప్రవాసయేత్ 96

వరం న్యధర్మో విగుణో న పారాక్యః న్యనుష్ఠితః,
పరధర్మేణ జీవన్ హి సద్యః పతతి జాతితః 97

రాజు అపత్కాలంతో బ్రాహ్మణునివిషయంలో నిషిద్ధమైన వస్తువులనమ్మియైనా బ్రతుకవచ్చుగాని బ్రాహ్మణవృత్తితో మాత్రమేపుడు జీవించరాదు. క్షత్రియ, వైశ్య, శూద్రులు, ఆశతో పై జాతివారి కర్మలననుష్ఠిస్తూ బ్రతుకుతుంటే రాజువారిని కనిపెట్టి వారి ధనమంతా లాగుకొని రాజ్యమునుండి వెళ్ళగొట్టాలి. తన ధర్మం మంచిదికాకపోయినా తప్పులేదుకాని

ఇతరుల ధర్మాన్ని మాత్రం ఎప్పుడు అనుష్ఠింపకూడదు. పరధర్మాన్ని అనుష్ఠిస్తే వెంటనే అతడు భ్రష్టుడౌతాడు.

వైశ్యో జీవన్మధర్యేణ శూద్రవృత్త్యాపి వర్తయేత్,
అనాచరన్నకార్యాణి నివర్తేత చ శక్తిమాన్, 98

వైశ్యుడు స్వధర్మతో జీవించలేకపోతే అకార్యాలు చేయకుండా శూద్రధర్మంతో బ్రతికి, తిరిగి తాను కొంత శక్తివంతుడైన తరువాత ఆధర్మాన్ని వదిలి పెట్టవలెను.

అశక్నువంస్తు శుశ్రూషాం శూద్రః కర్తుం ద్విజన్మనామ్,
పుత్రదారాత్యయం ప్రాప్తో జీవేత్కారుక కర్మభిః 99
యైః కర్మభిః ప్రచరితైశ్చశ్రావ్యంతే ద్విజాతయః,
తాని కారుక కర్మాణి శిల్పాని వివిధాని చ 100

ద్విజులకు శూశ్రూషాదులను చేయలేని శూద్రుడు అతని భార్యపుత్రులు ఆకలితో బాధపడుతున్నప్పుడు వైశ్య ధర్మమైన భక్ష్యాదులను చేసి అమ్మి జీవించవచ్చును. లేక ద్విజశుశ్రూషకు ఉపయోగించే వడ్రంగం మొదలైన శిల్పములతో జీవనం సాగింపవచ్చును.

వైశ్యవృత్తి మనాతిష్ఠన్ బ్రాహ్మణః స్వే పథి స్థితః,
అవృత్తికర్షితస్సీదన్నిమం ధర్మం సమాచరేత్ 101

బ్రాహ్మణుడు ఆపత్కాలంలో స్వధర్మంతో పాటు క్షత్రియవైశ్యధర్మాలననుష్ఠిస్తూ జీవించవచ్చు. అవిధంగా బ్రతుకలేకపోతే ఈ ధర్మములనతడనుష్ఠింపవచ్చును.

సర్వతః ప్రతిగృహ్ణీయాద్బ్రాహ్మణ స్తనయం గతః,
పవిత్రం దుష్కృతీత్యేతద్ధర్మతో నేపపద్యతే 102

నాధ్యాపనాధ్యాజనాధ్యా గర్భి తాధ్యా ప్రతిగ్రహాత్,
దోషో భవతి విప్రాణాం జ్వలనాంబుసమా హి తే 103

జీవితాత్యయమాపన్నో యోఽన్నమత్తి యతస్తతః
ఆకాశమివ పంకేన స స పాపేన లిప్యతే 104

అజీగర్తస్సుతం హంతుముపాసర్పద్భుభుక్షితః,
స చాలిప్యత పాపేన క్షుత్రప్రతీకారమాచరన్ 105

శ్యమాంసమిచ్చన్నాల్లోఽత్తుం ధర్మాధర్మ విచక్షణః,
ప్రాణానాం పరిరక్షార్థం వామదేవో న లిప్తవాన్ 106

భరద్యాజః క్షుధార్తస్సు సపుత్రో విజనే వనే,
బహ్వీర్థాః ప్రతిజగ్రాహ వృధో స్తక్తో మహాతపాః 107

క్షుధార్తశ్చాత్తుమభ్యాగాద్విశ్యామిత్రః శ్యజాఘనీమ్,
చండాలహస్తాదాదాయ ధర్మాధర్మ విచక్షణః 108

ప్రతిగ్రహాధ్యాజనాధ్యా తథైవాధ్యాపనాదపి,
ప్రతిగ్రహః ప్రత్యవరః ప్రేత్య విప్రస్య గర్భి తః 109

దశమాధ్యాయం

యాజనాధ్యాపనే నిత్యం క్రియేతే సంస్కృతాత్మనాం

ప్రతిగ్రహస్తు క్రియతే శూద్రాదవ్యంత్యజన్యనః 110

బ్రాహ్మణుడాపదలో నున్నప్పుడునిందిత మైనకర్మ చేస్తున్నవారి దగ్గరకూడ దానం స్వీకరించవచ్చు. పవిత్రమైన గంగాజలం ఎక్కడకూడ అపవిత్రం కాదుకదా. పాపాత్ములకు వేదాధ్యాపనం చేసినా, వారిచే యాగం చేయించినా, వారి దగ్గర దానం తీసికున్నా బ్రాహ్మణులకు దోషమంటదు. బ్రాహ్మణుడు ఆకలితోఅలమటించిపోతున్నప్పుడు శూద్రునికంటె తక్కువ జాతివాని ఇంటపైతము భోజనం చేయవచ్చును, ఆకాశనికి బురద అంటనట్లు అతనికి పాపమంటదు. పూర్వకాలంలో అజీగర్తుడనే ముని ఆకలితో తనకుమారుడైన శునశ్శేపుని యజ్ఞపశువుగా తానే అమ్మి యజ్ఞమున నూరు గోవులు దోరుకుతాయన్న ఆశతో తనే అతనిని చంపుటకు పూనుకొనెను. ఆకలి వల్ల అతడాపాపాన్ని చేసినందువల్ల అతనికాపాప మంటలేదు. అట్లే వామదేవ మహర్షి ఆకలితో బాధపడుచు ధర్మాధర్మములు చూడక ప్రాణముల రక్షించుకొనుటకు కుక్కమాంసమును సహితము తినగోరినా అతనికి పాపం అంటలేదు. అదే విధంగా భారద్వాజ మహర్షి ఆకలివల్ల బాధపడుచు పృథువనే వడంగి దగ్గర అనేకమైన ఆవులను దానంగా తీసికొన్నాడు. ఇంకా విశ్వామిత్ర మహర్షి ఆకలితో బాధపడుచు ధర్మా ధర్మ విచక్షణ లేక చండాలుని చేతిలో నున్న కుక్క యొక్క పొత్తి కడుపు మాంసాన్ని తీసికొని తినబోయెను. దానం తీసికొనుట, యాగం చేయించుట, వేదాధ్యాపనము చేయించుట అనే మూడు వృత్తులలో చెడ్డవారి దగ్గరి నుండి దానం స్వీకరించడం ఏమాత్రం తగనిది. యాగం చేయించటమైనా, వేదమును చెప్పటమైనా సంస్కార వంతులనుండి చేయవచ్చు అంతకంటె తక్కువవాని నుండి కూడచేయవచ్చు. అందువల్ల దానం స్వీకరించడం పై రెండిటి కంటె తక్కువైంది.

జపహోమైరపైత్యేనో యాజనాధ్యాపనైః కృతమ్,

ప్రతిగ్రహనిమిత్తం తు త్యాగేన తపసైవ చ 111

యాజనం అధ్యాపనాల వల్ల కలిగిన పాపాన్ని జపహోమాలతో తగ్గించవచ్చు. కాని ప్రతి గ్రహం వల్ల కలిగిన పాపం ఆధనాన్నంతా దానం చేసి ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొంటేనే నశిస్తుంది.

శిలోఽఘప్యదదీత విప్రో జీవన్ యత స్రతః,

ప్రతిగ్రహచ్చులః శ్రేయాం స్రతో వ్యుంఘః ప్రశస్యతే 112

సీదద్భిః కువ్యమిచ్చద్భి ర్ధనే వా పృథివీవతిః,

వాచ్యస్యో త్స్నాతకై ర్యప్రై రదిత్యం స్వాగమర్క తి 113

అకృతం చకృతాత్ కేత్రా ధౌరజావిక మేవ చ,

హిరణ్యం ధాన్య మన్నం చ పూర్యం పూర్యమదోషవత్ 114

బ్రాహ్మణుడు శిలోఽఘ వృత్తిచే జీవించవలెను. అవి దొరకితే అసత్రుత్రిగ్రహం చేయరాదు. అసత్రుత్రిగ్రహంకంటె శిలావృత్తి దానికంటె ఉంఘవృత్తి ఒకదాని కంటె ఒకటి శ్రేష్ఠమైనవి. బాధపడుచు యాగాదులకులయోగించే ధన ధాన్యాలను ఇమ్మని

మనుస్మృతి

రాజునడుగవచ్చును. రాజు శ్రోత్రియుడు, యోగ్యుడైన ఆ బ్రాహ్మణునికి దానం చేయకపోతే అతనిని లబ్ధుడని నిర్ణయించివదిలిపెట్టాలి. దున్ని పండియున్న పాలం కంటే దున్నక ఉన్న పాలం దానం తీసికొనుటకు తగినది. అక్కడ కొంతైనా స్వకష్టార్జితముంటుంది. ఆ పాలం కంటే ఆవులు, మేకలు, గొట్టెలు, బంగారం, ధాన్యం, అన్నం మంచివి. వీటిలో తరువాతి వస్తువుల కంటే ముందు ముందు చెప్పబడ్డవస్తువులు శ్రేష్ఠమైనవి.

సప్త విత్తాగమా ధర్మ్యా దాయో లాభః క్రయో జయః

ప్రయోగః కర్మ యోగశ్చ సత్రుతిగ్రహ ఏవ చ 115

విద్యా శిల్పం భృతిస్సేవా గౌరక్షం విపణిః కృషిః,

ధృతి రైక్యం కుసీదం చ దశ జీవనహేతవః 116

ధర్మము తప్పకుండా వంశపారంపర్యంగా లభించింది, ధర్మంగా అమ్ము కున్నవాటిలో దొరికిన లాభం, కొన్నవస్తువు, జయించిన ధనం, వడ్డీకిచ్చుట, వర్తకము, కృషి మొదలగునవి. సత్రుతిగ్రహము అను ఏడు ధర్మప్రకారముగా ధనం సంపాదించవలసిన రీతులు. ఇంకను అందరు బ్రతుకుటకు వేదేతర విద్య, శిల్పం, జీతం తీసికొనుట, ఇతరులసేవ, గోవులను రక్షించుట, అను పదిరీతులు అనువైనవి.

బ్రాహ్మణః క్షత్రియో వాఽపి వృద్ధిం నైవ ప్రయోజయేత్,

కామం తు ఖలు ధర్మార్థం దద్యాత్పాపీయసేఽల్పికామ్ 117

బ్రాహ్మణుడు కాని, క్షత్రియుడు కాని వడ్డీ పైన బ్రతుకరాదు. ఆ ధనం ధర్మకార్యాలకు ఉపయోగిస్తే తక్కువ వడ్డీని మాత్రం తీసికోవాలి.

చతుర్థమాదదానోఽపి క్షత్రియో భాగమాపది,

ప్రజా రక్షన్ పరం శక్త్యా కిల్లిపాత్ ప్రతిమువ్యతే 118

స్వధర్మో విజయస్తస్య నాహవే స్యాత్పరాజ్ఞుః,

శస్త్రేణ వైశ్యాన్ రక్షిత్వా ధర్మమాహర యేద్ధులిమ్ 119

ధాన్యేఽష్టమం విశాం శుల్కం వింశం కార్తావణావరమ్,

కర్మోపకరణా శ్చుద్రాః కారవః శిల్పిన స్తథా 120

క్షత్రియుడాపద యందు ప్రజలనుండి నాలుగవపాలు పన్ను తీసికొన్నా ప్రజలను శ్రద్ధతో కాపాడితే అతనికాపావమంటదు. ఆ రాజునకు యుద్ధమే స్వధర్మము. అతడాయుద్ధంలో పరాజ్ఞుఖుడుకారాదు. వైశ్యులను తన బలంవల్ల దొంగలనుంచి రక్షించి వారి దగ్గరినుండి పన్నును తీసికోవాలి, ధాన్యమున ఎనిమిదవపాలును పన్నుగా తీసికొనవలెను. అట్లే వారు పొందే ధన లాభంలో ఇరవైయవభాగాన్ని పన్నుగా తీసికోవాలి. శూద్రులు, శిల్పులుమొదలగువారి దగ్గర పని మాత్రమే చేయించుకోవాలి. పన్ను తీసికోరాదు.

శూద్రస్తు వృత్తి మాకాంక్షన్ క్షత్రమారాధయేద్వది,

ధనినం వాప్యపారాధ్య వైశ్యం శూద్రో జిజీవిషేత్ 121

స్వర్గార్థ ముఖ్యార్థం వావిప్రా నారాధయేత్తు సః,

జాతబ్రాహ్మణశబ్దస్య సాహ్యస్య కృతకృత్యతా 122

విప్రసేనైవ శూద్రస్య విశిష్టం కర్మ కీర్త్యతే

యదతోఽన్యథి కురుతే తద్భవత్యన్య నిష్ఫలమ్ 123

ప్రకల్ప్యా తస్య తైర్బ్రుథిః స్వకుటుంబాద్యధార్తతః,

శక్తిం చావేక్ష్య దాక్యం చ భుక్త్యానాం చ పరిగ్రహమ్ 124

ఉచ్చిష్ట మన్నం దాతవ్యం జీర్ణాని వసనాని చ,

పులాకాశైవ ధాన్యానాం జీర్ణాశైవ పరిపుదాః 125

శూద్రుడు బ్రతుకు దెరువుకై క్షత్రియునైనా ధనవంతుడైన వైశ్యునైనా సేవించిబ్రతుకవచ్చును. అతడు స్వర్గాన్ని కోరినా, ఐహికనుఖాలు కోరినా, బ్రాహ్మణసేవచేయాలి. బ్రాహ్మణుని సేవించుటయే శూద్రుని ధర్మము. అందువల్ల శూద్రునికి అన్యవృత్తులకంటె బ్రాహ్మణ సేవయే ముఖ్యమైంది. బ్రాహ్మణసేవ కంటె ఇతరమైన పనులు వేస్తే అవన్నీ వ్యర్థమౌతాయి. ఆ బ్రాహ్మణుడు కూడ సేవకుడు చేస్తున్నవనిని అతని సామర్థ్యాన్ని, అతని కుటుంబాన్ని గమనించి తన ఇంటి నుండి వానికి అవసరమైన జీవికను ఏర్పాటుచేయాలి. ఆ శూద్రునికి తమ ఇంట మిగిలిపోయిన అన్నాన్ని పెట్టాలి. తమ బట్టలు ఇవ్వాలి. ధాన్యం ఇవ్వాలి.

స శూద్రే పాతకం కించి న్న చ సంస్కారమర్హతి,

నాస్యాధికారో ధర్మే ఽస్తి స ధర్మాత్ ప్రతిషేధనమ్ 126

ధర్మేపువస్తు ధర్మజ్ఞా స్మతాం వృత్తమనుష్ఠితాః,

మంత్రవర్ణ్యం న దుష్కృంతి ప్రశంసాం ప్రాప్నువంతి చ, 127

యథా యథా హి సద్బ్రుత మాతిష్ఠత్యసనూయకః,

తథా తథేమం చాముం చ లోకం ప్రాప్నోత్యనిందితః 128

శక్తేనాపి హి శూద్రేణ స కార్యే ధనసంపదయః

శూద్రో హి ధనమాసాద్య బ్రాహ్మణానేవ బాధతే 129

శూద్రుడు నిషిద్ధములైన వెల్లుల్లి మొదలైన వస్తువులు తిన్నా అతనికి పాపం వెందదు. అందువల్ల అతడు ప్రాయశ్చిత్తం చేసికోవలసిన అవసరంలేదు. అతనికి అగ్ని హోత్రాది ధర్మానుష్ఠానంలో అధికారమూ లేదు. అతడు ఫలానా ధర్మం ఆచరించకూడదనే నిషేధమూలేదు. ధర్మానుష్ఠానాన్ని కోరే స్వధర్మాన్ని తెలిసిన శూద్రులు, పెద్దలు చేసినట్టు సుంతములు లేక అతిథి సత్కారాది విధులననుష్ఠింపుచు దోషవంతులు కాక కీర్తి సొందుచున్నారు. ఇతరులను దూషించక స్వధర్మాన్ని అనుష్ఠించే శూద్రుని జనులందరు సాగుడుట వల్ల ఇహ పరలోకాల్లో కీర్తి పొందుచున్నాడు. శక్తి ఉన్నా శూద్రుడు ధనము వాచిపెట్టపెట్టవద్దు. అట్లు అధిక ధనాన్ని సంపాదించి బ్రాహ్మణులనతడు బాధపెట్టున్నాడు.

మనుస్మృతి

ఏతే చతుర్థాం వర్ణానామాపధర్మాః ప్రకీర్తితాః,

యాన్ సమ్యగనుతిష్ఠంతో వ్రజంతి పరమాం గతిమ్ 130

ఇంతవరకు బ్రాహ్మణాది నాలుగు వర్ణాల వారనుష్ఠించాల్సిన ఆపధర్మాలు కూడచెప్పబడ్డాయి. వీటినాచరించి వారందరు ఉత్తమ స్థితి పొందుచున్నారు.

ఏష ధర్మవిధిః కృత్స్న శ్చాతుర్వర్ణస్య కీర్తితః,

అతః పరం ప్రవక్త్యామి ప్రాయశ్చిత్తవిధిం శుభమ్ 131

ఇంతవరకు బ్రాహ్మణాది నాలుగు వర్ణాలవారనుష్ఠించాల్సిన ధర్మాల గురించి చెప్పడం జరిగింది. ఇక ప్రాయశ్చిత్త విధి వివరింపబడుతుంది.

ఇతి మానవే ధర్మశాస్త్రే భృగుప్రోక్తాయాం సంహితాయాం దశమోఽధ్యాయః
భృగు మహర్షి చెప్పిన మానవ ధర్మశాస్త్రమనే సంహితలో పదవ అధ్యాయం సమాప్తం.

ఏకాదశాధ్యాయం

సాంతానికం యక్యమాణమధ్యగం సర్వవేదసం|

గుర్యర్థం పితృమాత్రర్థం స్యాధ్యాయార్ఘ్యపతాపినః 1

సవైతాన్ స్నాతకాన్ విద్యాద్రాహ్మణాన్ ధర్మభిక్షుకాన్,

నిస్సేభ్యో దేయ మేతేభ్యో దానం విద్యావిశేషతః 2

ఇతేభ్యో హి ద్విజాగ్ర్యేభ్యో దేయమన్నం సదక్షిణం,

ఇతరేభ్యో బహిర్యేది కృతాన్నం దేయముచ్యతే 3

వివాహం చెసికొనవలెననుకొనువాడు, యాగాలు చేయగోరువాడు, బాటసారి, సర్వస్వమంతా విశ్వజిడ్యాగలో దానం చేసినవాడు, గురువుగురించి, తల్లి దండ్రులగురించి ధనం కోరేవాడు, వేదాధ్యయనకాలంలో తనకు కావలసినవస్తువులు కోరువాడు, రోగి, ఈవిద్యావంతులకు తప్పక దానం చేయాలి. ఈ బ్రాహ్మణులకు యజ్ఞవేదిలోపల దక్షిణతో అన్నము పెట్టవలెను. తక్కినవారికి యజ్ఞవేది వెలుపల అన్నం పెట్టాలి. ధనము నెచ్చుటనైనా దానం చేయవచ్చు.

సర్వరత్నాని రాజా తు యథార్థం ప్రతిపాదయేత్,

బ్రాహ్మణాన్ వేదవిదుషో యజ్ఞార్థం వైవ దక్షిణమ్ 4

రాజు వేదవేత్తలైన బ్రాహ్మణులకు యాగదక్షిణలను, వారివారి అర్హతననుసరించి సమస్త రత్నాలను దానం చేయాలి.

కృతదారోఽపరాన్ దారాన్ భిక్షిత్యా యోఽధిగచ్ఛతి,

రతిమాత్రఫలం తస్య ద్రవ్యదాతు స్తు సంతతిః 5

ధనాని తు యథాశక్తి విప్రేషు ప్రతిపాదయేత్,

వేదవిత్సు వివిక్రేషు ప్రేత్య స్యర్థం సమశ్నుతే 6

ఏకాదశాధ్యాయం

పెండ్లి చేసికొన్న బ్రాహ్మణుడు ఇతరుల భార్యల యాచనచేస్తే అతనికి రతి సుఖం మాత్రం కలుగుతుంది కావున అతనికి దానం చేయరాదు. వేదవేదాంగసంపన్నులై బ్రాహ్మణోత్తములకు యథా శక్తి దానం చేసినవాడు చనిపోయిన తరువాత స్వర్గాన్ని పొందుతాడు.

యస్య త్రైవారికం భక్తం పర్యాప్తం భుక్త్య వృత్తయే,
అధికం వాపి విద్యేత స సోమం పాతు మర్హతి 7

అతః స్యల్లీయసి ద్రవ్యే యస్సోమం పిబతి ద్విజః,
స పీతసోమపూర్వోఽపి న తస్యాప్నోతి తత్ఫలమ్ 8

శక్తః పరజనే దాతా స్యజనే దుఃఖజీవిని,
మధ్యాపాతో విషాస్యాదః స ధర్మః ప్రతిరూపకః 9

భుక్త్యానాముపరోధేన యత్కరోత్యేర్థ్య దైహికమ్,
తద్భవత్యసుఖోదర్శం జీవతశ్చ మృతస్య చ 10

(వృద్ధౌ చ మాతాపితరౌ సాధ్యే భార్యా శిశుః సుతః,
అప్యకార్యశతం కృత్యా భర్తవ్యా మను రబ్రవీత్.)

తనకు, తనసేవకవర్గానికి మూడు సంవత్సరాలకు సరిపడినంత లేక అంతకు మిక్కిలి భోజన పదార్థమున్న చో ఆ ద్విజుడు సోమయాగం చేయవలెను. అంతకంటె తక్కువ ధనముండి సోమయాగం చేసిన బ్రాహ్మణుడు మాత్రం సోమయాగఫలాన్ని పొందలేడు. తన తల్లిదండ్రులు మొదలైన పరివారం బాధలు పడుతున్నా పట్టించుకోక ఇతరులకు దానం చేసేవాడు చేసేది ధర్మకార్యం కాదు అది తొలుత తేనెవలెనుండిచివరకు విషమునాస్వాదించినట్లు తొలుత కీర్తిని కలిగించినా చివరికది పాపాన్ని కలిగిస్తుంది. అట్లే ఆలు బిడ్డలు మొదలగువారిని పోషించక వారిని దుఃఖ పెట్టుతూ పరలోకలో పుణ్యం కలుగుతుందా? చేసే దానాలన్ని దాత బ్రతికియున్నా చనిపోయినా అతనికి కష్టాలనే కలిగిస్తాయి. వృద్ధులైన తల్లిదండ్రులు పతివ్రతయైన భార్య, శిశువుగా ఉన్న సుతుడు వీరినందరిని చేయ కూడని పనులెన్నైనా చేసి పోషించాలి.

యజ్ఞశ్రేణీ ప్రతిరుద్ధస్యై దేకేనాంగేన యజ్ఞసః,
బ్రాహ్మణస్య విశేషేణ ధార్మికే సతి రాజని 11

యో వైశ్యః స్యాద్భూహపశు ర్హీనక్రతురసోమపః,
కుటుంబాత్తస్య తద్రవ్య మాహరే ద్యజ్ఞసిద్ధయే 12

అహరేత్రీణి వా ద్యే వా కామం శూద్రస్య వేశ్యసః,
స హి శూద్రస్య యజ్ఞేషు కశ్చిదస్తి పరిగ్రహః 13

యోఽనాహితాగ్ని శ్చతగు రయజ్ఞా చ సహస్రగుః,
తయోఽపి కుటుంబాభ్యా మాహరేదవిచారయన్ 14

మనుస్మృతి

ఆదాననిత్యాచ్యుదాతు రాహరేదప్రయచ్చతః,

తథా యశోఽస్య ప్రథతే ధర్మశ్చైవ ప్రవర్తతే 15

ధార్మికుడైన రాజు పరిపాలన చేస్తుంటే ఒక బ్రాహ్మణుడు చేస్తున్న యజ్ఞంలో ఒక అంగం అసంపూర్ణమై యజ్ఞానికి అంతరాయం కలిగినపుడు అనేక పశువులు ఉన్నా క్రతువులు సోమయాగము చేయక ఉన్న వైశ్వని నుండి యజ్ఞ పరిపూర్తి కొరకు ధనాన్ని తెచ్చుకొనవలెను. అట్లే యజ్ఞానికి కావలసిన రెండు లేక మూడు అంగాలు లోపిస్తే శూద్రుని ఇంటి నుండిన ధనాన్ని ద్రవ్యాన్ని తెచ్చి దాన్ని పూర్తి చేయవచ్చు కాని శూద్రుని దగ్గరదానం మాత్రం తీసికొరాదు. అదేవిధంగా నూరు ఆవులుండి అహతాగ్ని కానివాడు వేయి ఆవులుండి యాగములు చేయని బ్రాహ్మణుల ఇంటి నుండి ఏచారించ కుండా ధన ద్రవ్యాలను తెచ్చి అసంపూర్ణంగా ఉన్న యజ్ఞాన్ని పూర్తి చేయాలి. ఎల్లప్పుడు ఇతరుల నుండి దానం తీసికొంటూ ఇతరుల యజ్ఞ పరిపూర్తికై ఏమి ఇవ్వని బ్రాహ్మణుని నుండి బలవంతంగానైనా ధనం తీసికొని వచ్చి యజ్ఞాన్ని పూర్తి చేస్తే ఆ విధంగా చేసినవానికి కీర్తి కలుగుతుంది. ధర్మకార్యం పూర్తికై ఉంది.

తతైవ సప్రమే భక్తే భక్తాని షడనశ్చతా,

అశ్వస్తనవిధానేన హర్తవ్యం హీనకర్మణః 16

భలాత్ క్షేత్రా దగారాద్యా యతో వాఽప్యవలభ్యతే,

అభ్యాతవ్యం తు తత్ర స్తై పృచ్ఛతే యది పృచ్ఛతి 17

అదేవిధంగా మూడురోజులు నియతంగా ఉపవాసంచేసి నాల్గవరోజు తప్పని సరిగా పారణ చేయాలి. కావున ఆపారణకై ధనం లేకపోతే కావలసిన ధనాన్ని హీనకర్మణి ఇంటి నుండి దొంగతనం చేసియైనా పూర్తిచేయవచ్చు. ఆ దొంగ తనం చేసిన ధనధాన్యాలు కళ్ళంలో నుండిగాని, పొలంలోనుండిగాని, ఇంటినుండిగాని మరింకే ప్రదేశంనుండిగాని హీనకర్మణి దగ్గరి నుండి తెస్తే అతడివిషయాన్ని అడిగితే నిర్భయంగా చెప్పవచ్చు.

బ్రాహ్మణస్యం న హర్తవ్యం క్షత్రియేణ కదాచన,

దన్యునిష్క్రియయో స్తు స్యమజీవన్ హర్తు మర్త తి 18

యో సాధుభ్యోఽర్థమాదాయ సాధుభ్య స్సంప్రయచ్చతి,

స క్షత్వాప్లవ మాత్మానం సంతారయతి తా పుభౌ 19

క్షత్రియుడు బ్రాహ్మణుని ధనాన్ని ఎప్పుడూ అపహరింపకూదు. అతడు కష్ట దశలో ఉన్నప్పుడు మాత్రం దన్యులు, విహితకార్యాలు చేయని వారి ధనాన్ని అపహరింపవచ్చు. అసాధు పురుషుల ధనాన్ని బలవంతంగా తీసికొని మంచివారికి పంచిపెట్టే తాను, అసాధుపురుషులు, సాధుపురుషులు అందరూ బాగువడతారు.

యద్ధనం యజ్ఞశీలానాం దేవస్యం తద్విదుర్ముధాః,

అయజ్ఞానం తుయద్విత్త మాసురస్యం తదుచ్ఛతే 20

స తస్మిన్ ధారయే ధ్ధండంధార్మికః పృథివీవతిః,

క్షత్రియస్య హి బాలిశ్యాద్బ్రాహ్మణ స్సీదతి క్షుధా. 21

ఏకాదశాధ్యాయం

తస్య భృత్యజనం జ్ఞాత్వా స్వకుటుంబా నృహీపతిః,
 శ్రుతశీలే చ విజ్ఞాయ వృత్తిం ధర్మాం ప్రకల్పయేత్ 22
 కల్పయిత్వాస్య వృత్తిం చ రక్షే దేనం సమంతతః,
 రాజా హి ధర్మపద్మాగం తస్మాత్ప్రాప్నోతి రక్షితాత్ 23

యజ్ఞం చేసేవారి ధనం దేవతల ధనమని యజ్ఞం చేయక ఉండేవారి ధనం రాక్షస ధనమని పెద్దలు చెప్పతారు. బ్రాహ్మణుడు యజ్ఞాన్ని పూర్తి చేయుటకుకై పైన చెప్పినవారి దగ్గర ధనాన్నిగాని, ద్రవ్యాన్నిగాని, బలాత్కారంగా తీసికొన్నా, రాజతనిని మాత్రం శిక్షించకూడదు. బ్రాహ్మణుడు ధనహీనుడగుటకు రాజేకారణం. అందువల్ల రాజు శ్రోత్రియుడు, సజ్జనుడైన ఆ బ్రాహ్మణుని చదువు సంధ్యలు, ప్రవర్తన మొదలగునవి తెలిసికొని ఆ బ్రాహ్మణునింటనుండ సేవకులు భార్యా పుత్రులు జీవించునట్లు తన ఇంటి నుండి ధన ధాన్యాల్ని అతని ఇంటికి పంపించాలి. ఇట్లు సద్బ్రాహ్మణునికి జీవికను కల్పించి శత్రు, చోరులవల్ల అతనికి అపాయం కలుగకుండ రక్షించాలి. అవిధంగా సద్బ్రాహ్మణులను రక్షించినందువల్లనే రాజు ఆరవ భాగం పన్ను పొందటానికి అర్హుడౌతున్నాడు.

న యజ్ఞార్థం ధనం శూద్రాద్విప్రో భిక్షేత కర్తి చిత్,
 యజమానో హి భిక్షిత్వా చండాలుః ప్రేత్య జాయతే 24
 యజ్ఞార్థమర్థం భిక్షిత్వా యో న సర్వం ప్రయచ్ఛతి,
 స యాతి భానతాం విప్రః కాకతాం వా శతం సమాః 25
 దేవస్యం బ్రాహ్మణస్యం వా లోభేనోపహినన్తి యః,
 స పాపాత్మా పరే లోకే గృధ్రోచ్ఛిష్టేన జీవతి 26

బ్రాహ్మణుడు యజ్ఞనిర్వహణకై శూద్రుని ఎప్పుడు కూడ యాచింపరాదు. అవిధంగా యాచన చేస్తే అతడు చనిపోయినతరువాత చండాలుడౌతాడు. యజ్ఞమునకై ధనద్రవ్యాలను యాచించి ఆధనద్రవ్యాలనన్ని ఆయజ్ఞానికై వినియోగించకపోతే ఆ పాపాత్ముడు చనిపోయిన తరువాత నూరేండ్లు కాకిగానో, గ్రద్దగానో పుట్టాడు. ఆశకు లోనై దేవాలయానికి చెందిన ధనాన్నో, బ్రాహ్మణునికి చెందిన ధనాన్నో అపహరించు పాపాత్ముడు జన్మాంతరమున గద్దలు తినగా మిగిలిన ఆహారంతిని బ్రతుకుతాడు.

ఇష్టిం వైశ్వానరీం నిత్యం నిర్య పేదస్థిపర్యయే,
 క్లుప్తానాం పశుసోమానాం నిష్కుత్యర్థమసంభవే 27
 అపత్కల్పేన యో ధర్మం కురుతే నాపది ద్విజః,
 స నాప్నోతి ఫలం తస్య పరత్రేతి విచారితమ్ 28

ఒక సంవత్సరం పశుసోమయాగాలు చేయకపోతే ఆ దోషపరిహారానికై తన దగ్గర ధనం లేనప్పుడు శూద్రాదుల నుండైనా ధనం తీసికొని వైశ్వానరేష్టిని చేయాలి. అపద కలిగినప్పుడు విధించిన ధర్మాన్ని అపదలు లేనప్పుడు అనుష్ఠించిన బ్రాహ్మణుడు ఆ యజ్ఞాది కార్యఫలాన్ని అనుభవించలేడు.

మనుస్మృతి

విశ్వేశ్వ దేవైస్సామ్యైశ్చ బ్రాహ్మణైశ్చ మహర్షిభిః

అపత్ను మరణాద్భీతైర్విధేః ప్రతినిధిః కృతః 29

ప్రభుః ప్రథమకల్పస్య యోఽనుకల్పేన వర్తతే,

న సాంపరాయికం తస్య దుర్మతైర్విద్యతే ఫలమ్ 30

విశ్వేదేవతలు, సాధులు, బ్రాహ్మణులు, మహర్షులకు రోగంవంటి కష్టాలు వస్తే మరణానికి భయపడి సోమయాగాది ముఖ్యయాగాలు చేయలేని సమయంలో దానికి బదులు వైశ్వానరం మొదలగు ఇష్టులను చేయాలి. ప్రధానమైన యాగం చేయగలిగి కూడ దానికి ప్రతినిధులైన వైశ్వానరాదియాగాలు చేసేవాడికి దోషపరిహారరూపమైన ఫలితం పొందలేడు.

న బ్రాహ్మణోఽవేదయేత కించిద్రాజని ధర్మవిత్,

స్యవీర్యేజైవ తాఞ్చష్ట్యాన్మానవానపకారిణః. 31

స్యవీర్యాద్రాజవీర్యాచ్చ స్యవీర్యం బలవత్తరమ్,

తస్మాత్సేనైవ వీర్యేణనిగృహ్ణీయాదరీన్ ద్విజః 32

శ్రుతీరధర్మాంగిరసీః కుర్యాదిత్యవిచారయన్,

వాక్ శస్త్రం వై బ్రాహ్మణస్య తేన హన్యాదరీన్ ద్విజః 33

రాజు చక్కగా పరిపాలిస్తున్నప్పుడు ధర్మములన్ని తెలిసిన బ్రాహ్మణుడు తనకు జరిగిన అన్యాయాలను చెప్పక అభిచారహోమాదులు మొదలగు స్వశక్తి చేతనే వారిని శిక్షించాలి. కాని తన విరోధులను చంపుట మాత్రం తగదు. బ్రాహ్మణ బలం, రాజుబలం ఈ రెండింటిలో బ్రాహ్మణ బలమే చాలా మిన్న కాబట్టి బ్రాహ్మణుడు బ్రహ్మతేజస్సుచేతనే తనకు కీడు చేసిన వానిని శిక్షించాలి. తనకు కీడు చేసిన వారిని అధర్వవేదమున అంగీరస ఋషి తెల్పిన అభిచార మంత్రములచే నిగ్రహించాలి. బ్రాహ్మణునికి అతని వాక్యే శస్త్రమువంటిది.

క్షత్రియో బాహువీర్యేణ తరేదాపదమాత్మనః,

ధనేన వైశ్యశూద్రౌ తు జవహోమైర్విజోత్తమః, 34

క్షత్రియుడు తనకు కలిగిన ఆపదను తనపరాక్రమంతో దాటాలి. వైశ్యుడు శూద్రుడు ధనంతో కష్టాలనెదుర్కోవాలి. బ్రాహ్మణుడైతే జవహోమాదులతో తనకష్టాలనెదుర్కోవాలి.

విధాతా శానితా వక్తా మైత్రో బ్రాహ్మణ ఉచ్యతే,

తస్మై వా కుశలం బ్రూయాన్న శుష్కాం గిరమీరయేత్ 35

శాస్త్రవిహితకర్మలననుష్ఠించేవాడు, పుత్రశిష్యాదులను శాసించేవాడు, ప్రాయశ్చిత్తాది ధర్మాలను చెప్పేవాడు, అందరితో స్నేహంగా ఉండేవాడే బ్రాహ్మణుడు. అతడు కనిపిస్తే అతనిక్షేమాన్ని అడగాలే తప్ప శుష్కవచనాలు మాట్లాడగూడదు.

న వై కన్యా న యువతిర్నాల్పవిద్యో న బాలికా,

హోతా స్యాదగ్నిహోత్రస్య నారో నానంస్మృత స్తథా 36

ఏకాదశాధ్యాయం

నరకే హి పతంత్యేతే జుహ్వంతస్స చ యస్య తత్,
తస్మాద్వైతానకుశలో హోతా స్యాద్వేదపారగః 37

ప్రాజాపత్యమదత్వాశ్వమగ్న్వౌ ధేయస్య దక్షిణామ్,
అనాహితాగ్నిర్భవతి బ్రాహ్మణో విభవేనతి 38

పుణ్యస్యన్యాని కుర్యేత శ్రద్ధధానో జితేంద్రియః,
స త్యల్పదక్షిణైర్యజ్ఞైర్యజేతేహ కథంచన 39

ఇంద్రియాణి యశః స్యర్థమాయుః కీర్తిం ప్రజాః పశూన్,
హంత్యల్పదక్షిణో యజ్ఞ స్తస్మాన్నాల్పధనో యజేత్ 40

కన్య, యువతి, తక్కువ చదువుకలవాడు, మూర్ఖుడు, రోగబాధితుడు, ఉపనయన సంస్కారము జరుగనివాడు వీరందరు యజ్ఞ యాగములు చేయుటకనర్హులు. వీరు యజ్ఞయాగాదులు చేస్తే నరకంతో పడుతారు. కావున వేదములు చదువుకొని శ్రౌతకర్మలలో నేర్పరియైన బ్రాహ్మణుడు మాత్రమే యాగంచేయాలి. బాగా ధనమున్న బ్రాహ్మణుడు అగ్న్యాధేయం చేసేటప్పుడు ప్రజాపతి దేవతాకమైన ప్రాజాపత్యాశ్వాన్ని దక్షిణగా ఇవ్వకపోతే అతడు అనాహితాగ్నితో సమానుడై అగ్న్యాధేయ ఫలాన్ని పొందజాలడు. శ్రద్ధ కలవాడు, జితేంద్రియుడు ఐన బ్రాహ్మణుడు యజ్ఞం కంటే ఇతరమైన తీర్థయాత్రల వంటి పుణ్యకార్యాలు చేయాలి. అతడు యజ్ఞం చేస్తే వేదవిహిత దక్షిణలకంటే తక్కువ దక్షిణనియ్యరాదు. యజ్ఞం చేసి తక్కువ దక్షిణనిస్తే ఇంద్రియాల్ని, కీర్తిని, స్వర్గాన్ని, ఆయుస్సును, సంతానాన్ని, పశువులను, సశింపచేస్తుంది. కావున తక్కువ ధనమున్నవాడు యాగం చేయుట మంచిదికాదు.

అగ్నిహోత్ర్యపవిధ్యాగ్నిన్ బ్రాహ్మణః కామకారతః,
చాంద్రాయణం చరేన్మానం వీరహత్యాసమం హి తత్ 41

యే శూద్రాదధిగమ్యార్థమగ్నిహోత్రముపాసతే,
ఋత్విజస్తే హి శూద్రాణాం బ్రహ్మవాదిమ గర్హితాః 42

తేషాం సతతమజ్ఞానాం పుష్కలాగ్న్యైవ సేవితామ్,
పదా మస్తకమాక్రమ్య దాతా దుర్ధాణీ సంతరేత్ 43

నిత్యాగ్నిహోత్రమైనవాడు సాయం ప్రాతః కాలాల్లో అగ్నిని ఉపాసించకపోతే అది వీరుడైన పుత్రుని చంపిన దానితో సమానం కాబట్టి ఒక నెల వరకు చాంద్రాయణ వ్రతాన్ని ఆచరించాలి. శూద్రుల దగ్గర ధనాన్ని యాచించి అగ్నిహోత్రాన్ని ఉపాసించే వాడు శూద్రులకు పురోహితుడౌతాడే కాని వేద వాదుల నిందకు పాత్రుడై తానాచరించిన అగ్న్యాధాన ఫలితాన్ని మాత్రం పొందలేడు. ఆ విధంగా శూద్రుల దగ్గరినుండి ధనం తీసికొని అగ్నినుపాసిస్తే ఆ మూర్ఖుని శిరస్సు పై పాదముంచి ధన దాత నరకం దాటుతాడు కాని యాగం చేసినవానికి ఫలితం లభించదు.

అకుర్యన్విహితం కర్మ నిదితం చ సమాచరన్,
ప్రసక్త శ్చేంద్రియాథేమ ప్రాయశ్చిత్రియతే నరః 44

అకామతః కృతే పాపే ప్రాయశ్చిత్తం విదుర్భుధాః,

కామకారకృతేఽప్యాహరేకే శ్రుతినిదర్శనాత్ 45

అకామతః కృతం పాపం వేదాభ్యాసేన శుద్ధ్యతి,

కామతస్తు కృతం మోహాత్ప్రాయశ్చిత్తైః పృథగ్విధైః 46

శాస్త్ర విహితాలైన సంధ్యావందనాది కర్మలు చేయక శాస్త్రనిషిద్ధమైన హింసాది కార్యక్రమాలు చేస్తూ, ఇంద్రియలోలుడైన వాడు ప్రాయశ్చిత్తం చేసికోవాలి. తెలియక తప్పు చేసినప్పుడే ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొనవలెనని కొందరంటే వేద నిదర్శనము చూపి తెలిసి తప్పు చేసినను ప్రాయశ్చిత్తం చేసికోవచ్చునని కొందరంటున్నారు. తెలియక చేసిన తప్పును ద్విజుడు వేదాభ్యాసం వల్ల సరిదిద్దుకోవచ్చునని తెలిసి చేసిన తప్పుకు అనేక విధములైన ప్రాయశ్చిత్తాలు ఆచరించవలెనని చేస్తున్నారు.

ప్రాయశ్చిత్తీయతాం ప్రాప్య దైవాత్పూర్వకృతేన వా,

న సంసర్గం వ్రజేత్పృథ్విః ప్రాయశ్చిత్తేఽకృతే ద్విజః 47

జహ దుశ్చరితైః కేచిత్కే చిత్పూర్వకృతై స్తథా,

ప్రాప్నువంతి దురాత్మానో నరా రూపవిపర్యయమ్ 48

సువర్ణచోరః కౌనభ్యం సురాపః పూతవక్త్రతామ్,

ధాన్య చోరోఽంగహీనత్వ మాతిరైక్యం తు మిశ్రకః 49

పిశునః పాతినాసిక్యం సూచకః పూతికక్త్రతాం

ధాన్యచోరో ంగహీనత్వమాతిరైక్యం తు మిశ్రకః 50

అన్నహరైఃఽఽమయావిత్వం మౌక్యం వాగపహరకః,

వస్త్రాపహరకః శ్రైత్ర్యం పంగుతామశ్యహరకః 51

ఏవం కర్మ విశేషేణ జాయంతే నద్విగర్హితాః,

జడమూకాంధబధిరా వికృతాకృతయస్తథా 52

దురదృష్టవశాత్తుననో, పూర్వ కర్మ దోషం వల్లనో ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొనవలసి యుండగా ఆ ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొనక సజ్జనులతో కలువరాదు. ఈ జన్మమున చేసిన పాపాలతో పూర్వ జన్మంలో చేసిన పాపాలతో కొందరు కుష్టు రోగాదులచే వికృత రూపును పొందుతున్నారు. బంగారమును దొంగిలించు వానికి గోళ్ళు చెడిపోవును. మద్యపానము చేయువాని పండ్లు నల్లగా మారిపోతాయి. బ్రాహ్మణులను చంపినవాడు క్షయ రోగాన్ని పొందుతాడు. గురుభార్యతో వ్యభిచారం చేసినచో చర్మమంతా చెడిపోవును. లోభికి ముక్కు ఎప్పుడు దుర్వాసనతో ఉండును. చేయని నేరాలు మోపువాడు దుర్వాసన కల ముఖం కలిగి ఉంటాడు. ధాన్యాన్ని దొంగిలించినవాడు అంగహీనుడౌతాడు. ఇతరుల బట్టలు దొంగిలించువాడు తెల్ల కుష్టుతో బాధ చెందును. గుఱ్ఱము నెత్తుకొని పోయినవాడు కుంటివాడగును. ఈ విధంగా జడులు, మూగవారు, గుడ్డివారు, చెవిటివారు తాము చేసిన పాపాల వల్ల వికృతాకారులై సజ్జనులు నిందించుచుండగా బాధపడుతూ ఉంటారు.

ఏకాదశాధ్యాయం

చరితన్యమతో నిత్యం ప్రాయశ్చిత్తం విశుద్ధయే,

నింద్యైర్థి లక్షభైర్యుక్తా జాయంతే నిష్కుత్రైససః 53

జన్మాంతరమున చేసిన పాపాలకు ప్రాయశ్చిత్తం చేసికోకపోతే కురూపులై పుడ్తారు. కావున మరు జన్మంలోనైనా ఇటువంటి రూపం రాకుండా ఉండటానికి ప్రాయశ్చిత్తం చేసికోవాలి.

బ్రహ్మహత్యా సురాపానం స్త్రేయం గుర్యంగనాగమః,

మహంతి పాతకాన్యాచుస్సంసర్గశ్చాపి తైస్సహ 54

అన్యతం చ సముత్కర్షే రాజగామి చ పైశునమ్,

గురోశ్చాలీక నిర్బంధః సమాని బ్రహ్మహత్యయా 55

బ్రహ్మజ్ఞతా వేదనిందా కౌటసాక్ష్యం సుహృద్వధః,

గర్భి తానద్యయోర్జగ్ధిస్సురాపానసమాని షట్ 56

నిక్షేపస్యావహరణం నరాశ్వరజతన్య చ,

భూమివజ్రమణీనాం చ రుక్మస్త్రేయసమం స్పృతమ్ 57

రేతస్సేకః స్యయోనీమ కుమారీష్యంత్యజాసు చ,

సఖ్యః పుత్రస్యచ స్త్రీమ గురుతల్పనమం విదుః 58

బ్రహ్మ హత్య, సురాపానం, దొంగతనం, గురువు భార్యతో వ్యభిచరించుట, ఈ పాపాలు చేసిన వారితో కలసి ఉండడం వీటిని ఐదు మహాపాతకములని అంటారు. గొప్పవాని ముందు తానూ గొప్పవాడినని అబద్ధలాడుట, రాజు దగ్గర ఇతరులపై కొండెములు చెప్పట, గురువు పై నింద మోపుట ఈ మూడు బ్రహ్మహత్యతో సమానమైనవి. వేదములు చదువకపోవుట, వాటిని నిందించుట, కూట సాక్ష్యములు చెప్పట, స్నేహితులను చంపుట, నిషిద్ధమైన పదార్థాలను భక్షించుట, భక్షింప దగని వస్తువుల తినుట అనే ఆరు సురాపానంతో సమానమైనవి. దాచిపెట్టిన ధనాన్ని అపహరించుట, వెండి, గుఱ్ఱములు, మానవులు, భూమి వజ్రములు, మణులు మొదలైనవి అపహరించుట బంగారాన్ని అపహరించిన దానితో సమానం. తోడ పుట్టినది, కన్య, చండాల స్త్రీ, స్నేహితుని భార్య, కోడలు వీరితో సంభోగము చేయుట గురుభార్యతో సంభోగించుట వంటిది.

గోవధోఽయాజ్య సంయాజ్య పారదార్యాత్మ విక్రయాః,

గురుమాతృపితృత్యాగః స్వాధ్యాయగోష్ఠ్యాః సుతన్య చ 59

పరవిత్రితానుజేఽనూథే పరివేదనమేవ చ,

తయోర్ధానం చ కన్యాయా స్తయో రేవ చ యాజనమ్ 60

కన్యాయా దూషణం చైవ వార్థవ్యం వ్రతోలోపనమ్,

తటాకారామదారాణామపత్యన్య చ విక్రయః 61

వ్రాత్యతా బాంధవత్యాగో భృత్యాధ్యావనమేవ చ,

భృత్యా చాధ్యయనాదానమవజ్ఞానాం చ విక్రయః 62

సర్వాకరేష్వధీకారో మహాయంత్రప్రవర్తనమ్,

హింసాపథీనాం ప్రాజీవోభిచారో మూలకర్మ చ 63

ఇంధనార్థమశుష్కాజాం ద్రుమాణామవపాతనమ్,

అత్కార్థం చ క్రియారంభో నిందితాన్నాదనం తథా 64

అనాహితాగ్నితా స్తేయ మృణానా మనపక్రియా,

అసచ్చాస్త్రాధిగమనం కౌశీలవ్యస్య చ క్రియా 65

ధాన్యకువ్యవశుస్తేయం మద్యవస్త్రీనిషేవణమ్,

స్త్రీశూద్రవిటో క్షత్రవధో నాస్తిక్యం చోపపాతకమ్ 66

గోవధ, జాతిదుష్టులచే కర్మదుష్టులచేయాగం చేయించుట, ఇతరుని భార్యతో వ్యభిచారం చేయుట, తన్నుతాను విక్రయించుకొనుట, గురువును తల్లిదండ్రులను పోషించకపోవుట. వేదాధ్యయనాన్ని స్మార్తాగ్నిని పుత్రుని వదిలి పెట్టుట, చిన్నవాడు అన్న కంటే ముందు పెండ్లిచేసికొనుట, తమ్ముడు పెండ్లిచేసికొన్న తరువాత అన్న పెండ్లిచేసికొనుట వీరిద్దరికి కన్యనిచ్చుట, వారిద్దరిచే యాగం చేయించుట, కన్యను చెరచుట, వడ్డిచే బ్రతుకుట, బ్రహ్మచర్యవ్రతాన్ని పోగొట్టుకొనుట, చెరువులు, ఉద్యానవనాలు, భార్యాపుత్రుల నమ్ముకొనుట, సకాలమునకు ఉపనయనం చేయకపోవుట, పినతండ్రి మొదలగు పెద్దలననుసరింపకపోవుట, జీతం తీసికొని వేదం చెప్పుట, అట్లే వేదం చదువుట, అమృతగనివస్తువు నమ్ముట, గనులపై అధికారం, గొప్ప ఆనకట్టలు కట్టుట, ఓషధులను భస్మం చేయుట, తన భార్యవల్ల బ్రతుకుట, అభిచారహోమములచే నేరము చేయనివారిని చంపుట, మంత్రములు ఓషధులచే ఇతరులను వశపరుచుకొనుట, వంటచెఱుకుకై పచ్చని చెట్లను నరుకుట, దేవతానివేదనచేయక ఆహారంతీసికొనుట, నిషిద్ధపదార్థముల భుజించుట, చేతనైనను అగ్న్యాధానం చేయకుండుట, దొంగతనం చేయుట, నృత్యగీతవాద్యముల నభ్యసించుట, ధాన్యం, లోహాలు, పశువులు, వీనిని దొంగిలించుట, సురాపానంచేసే స్త్రీని పొందుట, స్త్రీలను, శూద్రులను క్షత్రియులను సంహరించుట, నాస్తిక్యము ఇవన్నియు ఉపపాతకములు .

బ్రాహ్మణస్య రుజః కృత్యా ఘాతర ప్రేయమద్యయోః,

జైహ్వం చ మైథునం పుంసి జాతి భ్రంశకరం స్మృతమ్ 67

బ్రాహ్మణుని కొట్టుట, కంపుఉన్నవస్తువులను మద్యమును వాసనచూచుట, మోసం, పురుషుడు పురుషునితో మైథునం చేయుట ఇవన్ని జాతిభ్రంశాన్ని కలిగిస్తాయి.

ఖరాశ్యోష్ఠమృగేభానామజావిక వధస్తథా,

సంకరీకరణం క్షేయం మీనాహిమహిషస్య చ. 68

గాడిద, గుఱ్ఱం, ఒంటె, మృగం, జింక, ఏనుగు, గొట్టె, మేక, చేపలు, సర్పం, గేదె వీనిని చంపుటను సంకరీకరణమందురు.

నిందితేభ్యో ధనాదానం వాణిజ్యం శూద్ర సేవనమ్,

అపాత్రీకరణం క్షేయమసత్యస్య చ భాషణమ్ 69

ఏకాదశాధ్యాయం

నిందితుల దగ్గరినుండి దానం తీసికొనుట, వర్తకం, శూద్రుని కొలుపు, అబద్ధమాడుట వీటిని అపాత్రీకరణమందురు.

శ్రీమికీటవయోహత్యా మద్యానుగతభోజనమ్,
ఫలైధఃకుసుమస్తేయమధైర్యం చ మలావహమ్ 70

శ్రీములు, కీటకాలు, పక్షులు వీనిని చంపుట, మద్యంతో కలిపి తెచ్చిన ఆహారం, పండ్లు, పూవులు, కట్టెలుదొంగిలించుట, అధైర్యం అనేవి మలమును కలిగిస్తాయి.

ఏతాన్యేనాసి సర్వాణి యథోక్తాని పృథక్పృథక్,
యైర్వైర్వైరైరపోహ్యంతే తాని సమ్యజ్జ్ఞోభోధత. 71

ఈ చెప్పబడ్డ బ్రహ్మహత్యాదిపాపాలు ఏయే ప్రాయశ్చిత్తాలవల్ల తీరుతాయో వివరించబడుతుంది.

ప్రాయశ్చిత్తాలు :-

బ్రహ్మహో ద్వాదశసమాః కుటీం కృత్వా వనే వసేత్,
భైక్షాశ్యాత్క విశుద్ధ్యర్థం కృత్వా శవశిరోధ్యజమ్ 72
లక్ష్మ్యం శస్త్రభృతాం వా స్యాద్యదుషామిచ్చయాత్మనః
ప్రాశ్యేదాత్మానమగ్నౌ వా సమిధే త్రిరవాక్పిరాః 73
యజేత వాశ్యమేధేన స్వర్ణితా గోసవనేన వా,
అభిజిద్యశ్యజిద్భ్యాం వా త్రిపుతాగ్నిష్టుతాపి వా 74
జపన్ వాన్యతమం వేదం యోజనానాం శతం వ్రజేత్,
బ్రహ్మహత్యాపనోదాయ మితభుక్షియంతేంద్రియః 75
సర్వస్యం వేదవిదుషే బ్రాహ్మణాయోపపాదయేత్,
ధనం వా జీవనాయాలం గృహం వా సవరిచ్ఛదమ్ 76
పావిష్యభుగ్యానుసరేత్ ప్రతిస్రోతస్సరస్వతీమ్,
జపేద్వా నియతాహార స్త్రి రై వేదస్య సంహితామ్ 77
కృతవాసనో నివసేద్ద్రామాంతే గోవ్రజేషు వా,
అశ్రమే వృక్షమూలే వా గోబ్రాహ్మణ హితే రతః 78
బ్రాహ్మణార్థే గవార్థే వా సద్యః ప్రాణాన్ పరిత్యజేత్,
ముచ్యతే బ్రహ్మహత్యాయా గోప్తా గోర్బ్రాహ్మణస్య చ 79
త్రివారం ప్రతిరోద్ధా వా సర్వస్యమవజిత్య వా,
విద్రస్య తన్నిమిత్రే వా ప్రాణాలాభే విముచ్యతే 80

బ్రహ్మహత్య చేసినవాడు పన్నెండు సంవత్సరాలు అడవిలోగుడిసెవేసికొని తలపుణ్ణును చేతిలో పట్టుకొని దానిలో బిచ్చమెత్తుకుంటూ పన్నెండు సంవత్సరాలు తిరగాలి. బుద్ధిపూర్వకంగా బ్రహ్మహత్యచేస్తే బాణములకు గురియై చావాలి, లేక మండుతున్న

అగ్నిలో మూడుసార్లు తలక్రిందులుగా దూకాలి. అశ్వమేధయాగంతో కాని, సర్పిత్తు, గోసవనం, అభిజిత్తు, విశ్వజిత్తు త్రివృదగ్నిష్ఠామయాగం వీటిలో ఏదైనా యాగాన్ని చేయాలి. బ్రహ్మహత్యాపాపాన్ని పోగొట్టుకొనుటకు మితంగా తింటూ, నియతేంద్రియుడై ఏదో ఒకవేదం చదువుతూ నూరు యోజనాలు నడవాలి. శ్రోత్రియుడు వేదవేత్తయైన బ్రాహ్మణునకు తన సర్వస్వం దానం చేయాలి. కాకపోతే ధనధాన్యపశుసమృద్ధిగల ఇంటినైనా దానం చేయాలి. నియతాహారం కలవాడై హవిస్సును భుజిస్తూమూడువేదాలు చదువుతూ సరస్వతీనదివరకు నడచిపోవాలి. తలకొరిగించుకొని ఊరిచివరనైనా కొట్టంలోనైనా ఆశ్రమంలోని చెట్టుక్రిందనైనా గోబ్రాహ్మణులసేవచేస్తూ పన్నెండు సంవత్సరాలు నివసించాలి. ద్వాదశవార్షిక వ్రతంతో బాధలలో ఉన్న బ్రాహ్మణుని గాని ఆవునుగాని రక్షించుటకై తనప్రాణాలు వదలాలి. ఈ విధంగా ఆవులను బ్రాహ్మణుల రక్షించేవాడు బ్రహ్మహత్యాపాతకంనుండి దూరమౌతాడు. దొంగలు మొదలైనవారు బ్రాహ్మణధనాన్నిదొంగిలిస్తే వారిని అడ్డుకొని జయించినా, ఆ కొట్లాటలో ప్రాణాలను కోల్పోయినా అతడు బ్రహ్మహత్యకు దూరమౌతాడు.

ఏవం దృఢవ్రతో నిత్యం బ్రహ్మచారీ సమాహితః,

సమాప్తే ద్వాదశే వర్షే బ్రహ్మహత్యాం వ్యపోహతి 81

ఈ విధంగా దృఢవ్రతుడై, బ్రాహ్మచారిగా నుండి పన్నెండు సంవత్సరాలు గడిపితే అతడు బ్రహ్మహత్యా పాపానికి దూరమౌతాడు.

శిష్యో వా భూమిదేవానాం సరదేవసమాగమే,

స్యమేనోఽవభృథస్నాతో హయమేధే విముచ్యతే 82

ధర్మస్య బ్రాహ్మణో మూలమగ్రం రాజస్య ఉచ్యతే,

తస్మాత్సమాగమే తేషామేనో విభ్యావ్య శుద్ధ్యతి 83

రాజు అశ్వమేధయాగము చేస్తున్నప్పుడు ఋత్విక్కులందరు ఉన్నప్పుడు వారిముందు బ్రహ్మహత్య చేసినవాడు తనపాపాన్ని వారందరికి తెలిపి అవభృథస్నానసమయంలో తాను కూడ స్నానం చేస్తే తన పాపాన్ని పోగొట్టుకొంటాడు. ధర్మానికి బ్రాహ్మణుడు మూలమైతే రాజు అగ్రస్థానం ఇట్టి రాజు బ్రాహ్మణుడు ఉన్నచోట తన పాపాన్ని చెప్పకొని బ్రహ్మహత్యా పాపాన్ని పోగొట్టుకోవాలి.

బ్రాహ్మణస్సంభవేనైవ దేవానామపి దైవతమ్,

ప్రమాణం చైవ లోకస్య బ్రహ్మ త్రైవ హి కారణమ్ 84

తేషాం వేదవిదో బ్రూయుస్త్రయోఽప్యేనఃసునిష్క్రుతిమ్,

సా తేషాం పాపనాయ స్యాత్సవిత్రా విదుషాం హి వాక్ 85

బ్రాహ్మణుడు పుట్టుకతోనే దేవతలకు కూడ పూజ్యుడగుచున్నాడు అతడేలోకకారణముగా కూడ ఉన్నాడు. వారిలో వేదజ్ఞులైన ముగ్గురు బ్రాహ్మణులైనను బ్రహ్మహత్యాపాపమును తొలగించుప్రాయశ్చిత్తము చెప్పెదరు. విద్వాంసుల వాక్కుచాలా పవిత్రమైనది. కావున విద్యత్పరిషత్తును పాపపరిహారార్థం అడుగాలి.

ఏకాదశాధ్యాయం

అతోఽన్యతమమాస్థాయ విధిం విప్రస్సమహితః,

బ్రహ్మహత్యాకృతం పాపం వ్యపోహత్యాత్మవత్తయా 86

అందు వల్ల బ్రహ్మహత్య చేసినవాడు పై యుపాయాల్లో దేనినైనా జితేంద్రియుడై ఆశ్రయించి ఆపాపాన్ని పోగొట్టుకోవాలి.

హత్యా గర్భమవిజ్ఞాతమేతదేవ వ్రతం చరేత్,

రాజన్యవైశ్యే చేజానావాత్రేయామేవ చ స్త్రియమ్ 87

ఉక్త్యా బైవాన్యతం సాక్ష్యే ప్రతిరుధ్య గురుం తథా,

అవప్యత్య చ నిక్షేపం కృత్యా చ స్త్రీసుహృద్యధమ్ 88

స్త్రీ గర్భమును విచ్చిన్నం చేసినా, యాగం చేస్తున్న క్షత్రియునైనా, వైశ్యునైనా చంపినా ఋతుస్నాతయైన స్త్రీని చంపినా బ్రహ్మహత్యా ప్రాయశ్చిత్తాన్నే చేసికోవాలి. అట్లే తప్పుడు సాక్ష్యాలు పలికినా, గురువుపై నేరం మోపినా, నిధులను అపహరించినా, స్త్రీని స్నేహితుని చంపినా ఈ బ్రహ్మహత్యాప్రాయశ్చిత్తాన్నే చేసికోవాలి.

ఇయం విశుద్ధిరుదితా ప్రమాప్యకామతోద్యజమ్,

కామతో బ్రాహ్మణవధే నిష్కృతిర్న విధీయతే 89

తెలియక బ్రాహ్మణ హత్య చేసిన వానికే ఇంతవరకు ప్రాయశ్చిత్తం చెప్పబడింది. తెలిసి తెలిసి బ్రాహ్మణహత్య చేస్తే ప్రాయశ్చిత్తమనేది కనిపించదు.

సురాం పీత్యా ద్యజో మోహదగ్నివర్ణాం సురాం పిబేత్,

తయా సకాయే నిర్ధగే ముచ్యతే కిల్బిషాత్తతః 90

గోమూత్రమగ్నివర్ణం వా పిబేదుదకమేవ వా,

వయోఘృతం వా క్షరణాద్ధోశక్యద్రసమేవ వా.91

కణాన్యా భక్షయేదబ్జం పిన్డాకం వా సకృన్నిశీ,

సురాపానావసత్త్యర్థం వాలవానా జబీ ధ్యజీ.92

బ్రాహ్మణుడు మోహంతో కల్లు తాగితే ఎఱ్ఱగా కాచిన కల్లును అతని నోటిలోపోయాలి. అవిధంగా అతని శరీరం కాలితే అతడాపాపంనుండి విముక్తుడౌతున్నాడు. లేక ఆవుమూత్రాన్నైనా, ఆవుపాలనైనా, ఆవునేతినైనా, గోమయరసాన్నైనా సలసలకాచి చనిపోవునంతవరకు త్రాగాలి. కాకపోతే అవుతోక కుచ్చుతో కంబళినేయించుకొని వస్త్రంగా ధరిస్తూ జడలను ధరించి, కల్లుముంతను ముఖానికి కట్టుకొని నూవులగింజలనుగాని గానుగపిండినిగాని రాత్రి పూట మాత్రమే తింటే మద్యపాన దోషం పోతుంది.

సురావై మలమన్నానాం పాప్యా చ మలముచ్యతే,

తస్మాద్బ్రాహ్మణరాజన్యే వైశ్యశ్చ న సురాం పిబేత్.93

గోడీపైష్ఠీ చ మాధ్యీ చ విక్షేయా త్రివిధా సురా,

యథైవైకా తథా సర్యా న పాతవ్యా ద్యజోత్తమైః.94

యక్షరక్షఃఫిశాచాన్మం మద్యం మాంసం సురాసవమ్,

మనుస్మృతి

తద్రూప్యజ్ఞేన నాత్రవ్యం దేవానామశ్చ తా హవిః.95

అమేధ్యే వాపతేన్యత్ నైదికం వాప్యదాహరేత్;

అకార్యమన్యత్కుర్యాద్యా బ్రాహ్మణో మదమోహతః.96

యన్య కాయగతం బ్రహ్మ మద్యేనాప్తావ్యతే సకృత్,

తన్య వ్యపైతి బ్రాహ్మణ్యం శూద్రత్వం చ స గచ్ఛతి.97

మద్యం అన్నాలలో మలం వంటిది. ఆ మలం పాపాన్ని కలిగించేది కావున బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్యులు మలమువంటి మద్యాన్ని తాగకూడదు. గౌడి, సైన్ధి, మాధ్వి అని సురమూడు విధాలుగా ఉంటుంది. ఈ మూడు విధాలైన మద్యాలలో దేనినీ ద్విజులు త్రాగరాదు. ఈ మద్యాలు నిషిద్ధమాంసం, సుర, పులియ బెట్టి తయారు చేసిన ఆసవము ఇవన్ని యక్ష, రాక్షస, పిశాచులు తినేవి త్రాగేవి కావున దేవసంబంధమైన హవిస్సునుతినే బ్రాహ్మణుడు ఈ రాక్షసాన్నము తినరాదు. మద్యము త్రాగి మత్తుడైన బ్రాహ్మణుడు మైమరచి మలంలోనైనా పడిపోవచ్చు. వేదమంత్రాలు చదువుచూ ఉండవచ్చు. ఇంకా ఏవైన అకార్యములనన్నా చేయవచ్చును. బ్రాహ్మణశరీరంలో ఉన్న వేదవాక్యమొకసారి మద్యపానంచేతతడిస్తే అతని బ్రాహ్మణ్యం తొలగిపోతుంది. అందువల్ల మద్యపానం తగనిది.

ఏషా విచిత్రాభిహితా సురాపానన్య నిష్కృతిః,

అత ఊర్ధ్వం ప్రవక్షామి సువర్ణస్తేయనిష్కృతిమ్. 98

ఇంతవరకు సురాపాన పాపానికి అనుష్ఠించాల్సిన ప్రాయశ్చిత్తాలు వివరింపబడ్డాయి. ఇక బంగారం దొంగతనం చేస్తే దానికి అనుష్ఠించాల్సిన ప్రాయశ్చిత్తాలు వివరింపబడుతాయి.

సువర్ణస్తేయకృద్యిప్రో రాజానమభిగమ్య తు,

స్యకర్య ఖ్యావయన్ బ్రూయాన్మా భవాననుశిన్వీతి. 99

గృహీత్యాముసలం రాజా సకృద్దన్యాత్తు తం స్యయమ్,

వధేన శుద్యతి స్తేనో బ్రాహ్మణ స్తవ సైవ తు.100

తపసాపనునుత్సుస్త సువర్ణస్తేయజం మలమ్,

చీరవాసా ద్విజోఽరణ్యే చరేద్బ్రహ్మహతో వ్రతమ్.101

ఇతరుల ఇండ్లలో బంగారాన్ని దొంగతనం చేసిన బ్రాహ్మణుడు రాజు దగ్గరకు పోయి, తాను చేసిన పాపపు పనిని ఆతని సభలో చెప్పకొని తన్ను శిక్షింపమని వేడుకోవలెను. అప్పుడు రాజు ముసలమనే ఆయుధాన్ని తీసికొని అతనిని శిక్షించాలి. దొంగతనం చేసిన వాడు మృతుడై శుద్ధిని పొందుతాడు. అదే బ్రాహ్మణుడు దొంగతనం చేస్తే తపస్సు చేసి శుద్ధి పొందవచ్చును. బ్రాహ్మణుడు తపస్సుచేసి దొంగతనం చేసిన పాపాన్ని పోగొట్టుకొనదలచితే నారబట్టలు కట్టుకొని, అడవిలో పన్నెండు సంవత్సరాలు బ్రాహ్మహత్య చేసిన వాడు చేయు వ్రతాన్ని అనుష్ఠించాలి.

ఏతైర్వ్రతైరపోహేత పాపం స్తేయకృతం ద్విజం,

గురుస్త్రిగమనీయం తు వ్రతైరేభిరపానుదేత్.102

ఏకాదశాధ్యాయం

బ్రాహ్మణుడీవ్రతాలను అనుష్ఠించి దొంగతనం చేసిన పాపాలను తొలగించుకోవాలి.
గురుస్త్రిగమనం చేసినవాడు ఈ విధంగా ఆ పాపాన్ని తొలగించుకోవాలి.

గురుతల్యుభిభాప్యైనస్తప్తే స్యప్యాదయోమయే,
సూర్యం జ్వలంతీం స్వాశ్లేష్యేన్బ్రతునా స విశుద్ధ్యతి.103
స్వయం వా శిశ్నవృషణాపుత్సృత్యాధాయ వాంజలో,
నైఋతీం దిశమాతిష్ఠేదానిపాతాదజిహ్వగః.104

గురుభార్యతో సంగమమొనర్చినవాడు తాను చేసిన తప్పును రాజుతో చెప్పికోని
బాగా కాగిన ఇనుపమంచంపై పడుకొని కాలిన ఇనుపస్త్రీ వ్రతిమను కౌగిలించుకొని
చనిపోయి ఆ పాపాన్ని తొలగించుకోవాలి. లేదా తానే తన శిశ్నవృషణములను కోసికొని
చేతి లో పట్టుకొని తాను చనిపోవునంతవరకు నైరుతిదిక్కు వైపు పోవలెను.

ఖట్యాంగీ చీరవాసా వా శ్శుశ్రులో విజనే వనే,
ప్రాజాపత్యం చరేత్సృప్రమఖ్యమేకం సమాహతః.105
వాంద్రాయణం వా శ్రీన్ మాసానభ్యస్యేన్నియతేంద్రియః,
పావిష్యేణ యవాగ్యా వా గురుతల్యువసుత్తయే.106

తన భార్యఅని భ్రమించి గురుభార్యతో కూడిన వాడు తలపుష్టాను చేతిలో పట్టుకొని
నారచీరలు కట్టుకొని, గడ్డం మీసం పెంచుకొని శ్రద్ధతో, నిర్జనవనంలో ఒక సంవత్సరం
ప్రాజాపత్యవ్రతాన్ని ఆచరించాలి. లేక ఇంద్రియాలను నిగ్రహించుకొని మూడునెలలు
వాంద్రాయణవ్రతం చేస్తూ ఫలమూలాల నైనా నీవారాది ధాన్యాల కడుగునైనా ఆహారంగా
తీసికొవాలి.

ఏతైర్ద్ర్యతైరపోహేయుర్యహాపాతకీనో మలమ్,
ఉపపాతకీనస్త్యేవమేభిర్నావిదైర్ద్ర్యతైః.107

ఈ వ్రతాలననుష్ఠిస్తూ మహాపాతాలవల్ల కలిగిన పాపాన్ని పోగొట్టుకోవాలి. ఇక
ఉపపాతకాలవల్ల కలిగే పాపాన్ని ఈ విధమైన వ్రాయశ్చిత్తాల ద్వారా తొలగించుకోవాలి.

ఉపపాతకనంయుక్తో గోఘ్నో మాసం యవాన్ పిబేత్,
కృతవాసో వసేద్ధోష్ఠే చర్మణా తేన సంవృతః.108
చతుర్థకాలమశ్నీయాదక్షారలవణం మితమ్,
గోమూత్రేణాచరేత్స్నానం ద్యౌః మాసా నియతేంద్రియః.109
దివానుగచ్ఛేద్ధాస్తాస్త్ర తిష్ఠన్నూర్ధ్వం రజః పిబేత్,
శుశ్రూషిత్వా నమస్కృత్య రాత్రౌ వీరాసనం వసేత్.110
తిష్ఠంతీష్వసుతిష్ఠేత్సు వ్రజంతీష్వప్యసువ్రజేత్,
అసీనాసు తథాసీనో నియతో వీతమత్సరః.111
అతురామభిశస్తాం వా చోరవ్యాఘ్రాదిభిర్భయైః,
పతితాం పంకలగ్నాం వా సర్వోపాయైర్విమోచయేత్.112

ఉష్టే వర్షతి శీతే వా మారుతే వాతి వా భృశమ్,

న కుర్యేతాత్మనస్రాణం గోరకృత్యా తు శక్తితః. 113

అత్యునో యది వాన్యేషాం గృహే క్షేత్రేఽథవా ఖలే,

భక్షయంతీం న కథయేత్ప్రిబంతం చైవ వత్సకం. 114

అనేన విధినా యస్తు గోఘ్నో గామనుగచ్ఛతి,

న గోహత్యాకృతం పాపం త్రిభిర్నా సైర్యపాహతి. 115

గోహత్య అనే ఉపపాతకం చేసినవాడు ఒకనెలవరకు బియ్యపుగంజిని త్రాగి ఉండవలెను తరువాత క్షౌరం చేసికొని తాను చంపిన గోవుచర్మంతో శరీరాన్ని కప్పకొని ఉప్పుకారంలేకనాల్గవకాలాన తింటూ మూడునెలలు ఆవులమందలోనే ఉండాలి. గోమాత్రంతో స్నానం చేస్తూ జితేంద్రియుడై ఉప్పుకారం లేక హవిష్యాన్ని రెండవదినం సాయంకాలం తింటూ రెండవ మూడవ నెలగడపాలి. ఈ మూడు నెలలు పగటిపూట ఉదయాన ఆవులను తోలుకొనిపోతూ నిలబడిఉండి ఆవులగిట్టల వల్లవచ్చిన దుమ్ముచే పవిత్రం కావాలి రాత్రియందాగోవులకు ఒళ్ళుగోకుటవంటి శుశ్రూషలతో గోడమొదలగువాని నానుకొనక వీరాసనం వేసి కొని కూర్చుండాలి ఇట్లు పరిశుద్ధుడై క్రోధంలేక ఆవులు నిలబడితే తాను నిలబడాలి. అవి నడుస్తూ ఉంటే వాటివెంట పోవాలి. కూర్చుంటే కూర్చోవాలి. ఆవులు రోగంతో ఉన్నా దొంగలు, పులులవాతబడ్డా, క్రిందబడ్డా, బురదలో పడ్డా వాటిని రక్షించాలి. ఎండ, వాన, చలి బాగా ఉన్నా ఆవులకు సంరక్షణ చేయక తాను రక్షణచేసికోకూడదు. అవి ఇతరుల ఇండ్లలో, పొలాల్లో మేస్తుంటే ఎవరికి చెప్పవద్దు. దూడ పాలుతాగుతున్నవిషయాన్ని ఎవరికి చెప్పకూడదు ఈ విధంగా గోహత్య చేసినవాడు మూడునెలలు గోశుశ్రూష చేస్తూ గోహత్యా పాపాన్ని పోగొట్టుకుంటాడు.

వృషభైకాదశా గాశ్చ దద్యాత్పుచరితవ్రతః,

అవిద్యమానే సర్వస్యం వేదవిద్యో నివేదయేత్. 116

ఈ విధంగా చక్కగా ప్రాయశ్చిత్తం చేసికోని పది ఆవులను ఒక ఆబోతును బ్రాహ్మణునకు దానం చేయాలి. అంతథనం లేకపోతే ఉన్నధనాన్ని బ్రాహ్మణులకు దానం చేయాలి.

ఏతదేవ వ్రతం కుర్యురుపపాతకినో ద్విజాః,

అవకీర్ణివర్జ్యం శుద్ధ్యర్థం చాంద్రాయణమథాపి వా. 117

ఒక్క అవకీర్ణితప్ప తక్కిన ఉపపాతకాలు చేసిన వారంతా తమపాపం తొలగటానికి ఇదే ప్రాయశ్చిత్తం చేసికోవాలి. లేదా చాంద్రాయణవ్రతాన్ని ఆచరించాలి.

అవకీర్ణీ తు కాణేన గర్భణేన చతుష్పథే,

పాకయజ్ఞవిధానేన యజేత నిర్వృతిం నిశి. 118

హత్యాగ్నౌ విధివద్ధోమానంతతశ్చ సమేత్సృచా,

వాతేంద్రగురువహ్నినాం జాహుయాత్పరిపాహతిః. 119

కామతో రేతస్సేకం వ్రతస్థస్య ద్విజన్యనః,

అతిక్రమం వ్రతస్యాహర్షర్షజ్ఞా బ్రహ్మవాదినః.120

మారుతం పురుషూతం చ గురుం పావక మేవ చ,

చతురో వ్రతినోఽభ్యేతి బ్రాహ్మం తేజోఽవకీర్ణినః.121

ఏతస్మిన్నేనసి ప్రాప్తే వసిత్యా గర్హభాజనమ్,

సప్రాగారాంశ్చరేద్యైకం స్యకర్య పరికీర్తయన్.122

తేభ్యో లభేన భైక్షేణ వర్తయన్నేక కాలికం,

ఉపస్సృశం ద్రీషవణం త్యజ్ఞేన స విశుద్ధ్యతి.123

అవకీర్ణియైనవాడు కన్ను కాయగాచిన గాడిదయొక్క వనతో నాలుగు త్రోవలకూడలిలో పాకయజ్ఞతంత్రంలో ఉన్నట్లు నిర్వృతిని గూర్చి రాత్రిపూట హోమంచేయాలి. ఇట్లు శాస్త్రప్రకారం హోమంచేసి తరువాత 'సంమాసించన్నమరుతః' అనే బుక్కుతో వాయువు, ఇంద్రుడు, బృహస్పతి, అగ్ని దేవతలకు నేతితో హోమం చేయాలి. అవకీర్ణియనగా బ్రహ్మచర్యవ్రతాన్ని పూని స్త్రీసంగమము చేయుద్విజుడు. అవకీర్ణి తాను చేసిన వేదాధ్యయన, నియమానుష్ఠానంవల్ల కలిగిన బ్రహ్మతేజస్సు అతనిని వదిలి వాయువు, ఇంద్రుడు, బృహస్పతి, అగ్ని అను దేవతలను పొందుతున్నది. అందువల్ల అవకీర్ణి తాను చేసిన వేదాధ్యయన నియమానుష్ఠానంవల్ల కలిగిన బ్రహ్మతేజస్సుపొందుట కాయాదేవతలగూర్చి ఆజ్యహోమం చేయాలి. ఈ అవకీర్ణిగర్హభ వపాహోమంచేసి, గర్హభవర్మాన్ని ధరించి నేనవకీర్ణినని చెప్పుకొనుచు ఏడిండ్లుతిరిగి బిచ్చమెత్తుకోవలెను. అట్లు లభించిన బిచ్చంతో ఒకే కాలం భోజనం చేస్తూ త్రిసంధ్యలలో స్నానం చేస్తూ సంవత్సరంగడిపితే అతడు పరిశుద్ధుడౌతాడు.

జాతిభ్రంశకరం కర్య కృత్యాన్యతమమిచ్ఛయా,

చరేత్సాంతపనం కృత్రుం ప్రాజాపత్యమనిచ్ఛయా.124

సంకరాపాత్రకృత్యాను మానం శోధనమైందవమ్,

మలినీకరణాయేమ తప్తస్యాద్యావకైస్త్వహమ్.125

తాను బుద్ధిపూర్వకంగా జాతిభ్రంశాన్ని కలిగించు ఏదైనా పని చేస్తేసాంతపనమనే ప్రాయశ్చిత్తాన్ని చేసికోవాలి. అసంకల్పితంగా పాపం చేస్తే ప్రాజాపత్య కృత్యాన్ని చేయాలి. సంకరీకరణం, అపాత్రీకరణం అనే కర్మలకు ఒకనెలచాంద్రాయణవ్రతాన్ని చేయాలి. మలినీకరణాలను బుద్ధిపూర్వకంగా చేస్తే మూడు రాత్రులు కాగుతున్న బియ్యపుగంజి త్రాగాలి.

తురీయో బ్రహ్మహత్యాయాః క్షత్రియస్య వధే స్పృతః,

వైశ్యేఽష్టమాంశో వృత్రస్థే శూద్రే జ్ఞేయస్తు షోడశః.126

అకామతస్తు రాజన్యం వినిపాత్య ద్విజోత్తమః,

వృషభైకనహస్రాగా దద్యాత్సుచరితవ్రతః.127

మనుస్మృతి

త్యజం చరేద్వానియతో జటీ బ్రహ్మహణో వ్రతమ్,

పసన్ దూరతరే గ్రామాద్రుక్షమూలనికేతనః.128

బుద్ధిపూర్వకంగా క్షత్రియుణ్ణి చంపితే బ్రహ్మహత్యా ప్రాయశ్చిత్తంలో అంటే మూడు సంవత్సరాలు ప్రాయశ్చిత్తం ఆచరించాలి. బుద్ధిపూర్వకంగా వైశ్యుని చంపితే బ్రహ్మహత్యలో ఎనిమిదవ వంతు అనగా ఒకటిన్నర సంవత్సరం, శూద్రుని బుద్ధిపూర్వకంగా చంపితే పదహారవవంతు అనగా తొమ్మిది నెలలు ప్రాయశ్చిత్తం చేసికోవాలి. బ్రాహ్మణోత్తముడు తెలియక రాజును చంపితే వేయి ఆవులను ఒక ఆబోతును బ్రాహ్మణులకు దానమీయాలి. అట్లు కాకపోతే జితేంద్రియుడై జడలు దాల్చి ఊరినెలుపల చెట్టుక్రింద ఉంటూ మూడు సంవత్సరాలు బ్రహ్మహత్యావ్రతాన్ని ఆచరించాలి.

ఏతదేవ చరేదజ్ఞం ప్రాయశ్చిత్తం ద్విజోత్తమః,

ప్రమాప్య వైశ్యం వృత్తస్థం దద్యావైకశతంగవామ్.129

ఏతదేవ వ్రతం కృత్స్నం షణ్మాసాచ్ఛుద్రహ చరేత్,

వృషభైకాదశా వాపి దద్యాద్విప్రాయ గాస్సితాః.130

మంచి నడవడిగల వైశ్యుని బ్రాహ్మణుడు తెలియక చంపితే ఆరు నెలలు బ్రాహ్మహత్యా వ్రతాన్ని అనుష్ఠించి నూటొక్క ఆవులను దానం చేయాలి. ఇదే విధంగా తెలియక శూద్రుని చంపితే ఆరునెలలు బ్రహ్మహత్యా వ్రతాన్ని బ్రాహ్మణుడు చేయాలి పైగా పది ఆవులను ఒక ఆబోతును బ్రాహ్మణులకు దానం చేయాలి.

మార్ఘారనకులౌ హత్యా చాపం మండుకమేవ చ,

శ్వగోధౌలాకకాకాంశ్చ శూద్రహత్యావ్రతం చరేత్.131

పయఃపిబే త్రిరాత్రం వా యోజనం వాఽధ్వనో వ్రజేత్,

ఉపస్సుశేత్రవంత్యాం వా సూక్తం వాఽభైవతం జపేత్.132

అభ్రం కార్ష్యావనీం దద్యత్సర్పం హత్యా ద్విజోత్తమః,

పలాలభారకం షండే సైనకం చైకమాషకమ్.133

ఘృతకుంభం కరాహేతు తిలద్రోణం తు తిత్తిరౌ,

శుకే ద్విహాయనం వత్సం క్రౌంచం హత్యా త్రిహాయనమ్.134

హత్యా హంసం బలాకాం చ బకం బర్హిణమేవ చ,

వానరం శ్వేనభాసౌ చ సృర్యయేద్రాహ్మణాయ గామ్.135

వాసో దద్యాద్ధయం హత్యా పంచ నీలాన్ వృషాన్ గజమ్,

అజమేషావనద్యాహం ఖరం హత్యైకహాయనమ్.136

బ్రాహ్మణుడు పిల్లి, ముంగిస, పాలపిట్ట, కప్ప, కుక్క, ఉడుము, గూబ, కాకి వీని చంపినచో, శూద్రహత్యాప్రాయశ్చిత్తమునాచరించవలెను. బుద్ధిపూర్వకంగా వీటిని చంపినచో మూడు రాత్రులు పాలే ఆహారంగా తీసుకోవాలి, లేదా ప్రతి దినమొక యోజనం నడవాలి. కాకపోతే మూడు రోజులు నదిలో స్నానం చేయాలి. అదీ వీలుకాకపోతే జలదేవతాకమైన

ఏకాదశాధ్యాయం

ఆపోహిష్ఠామయోభువః అనే మంత్రాన్ని జపించాలి. అట్లే బ్రాహ్మణుడు పామును చంపితే వాడిమొనగల ఇనుపదండాన్ని బ్రాహ్మణునికి దానం చేయాలి. నవుంసకుని చంపితే గడ్డిమోపును, మాడెత్తు సీసపు పాత్రను దానంచేయాలి. పందిని చంపితేనేతితో నిండిన పాత్రను, తిత్తిరి పక్షిని చంపితే నాలుగు తూముల నూపులు, చిలుకను చంపినచో రెండు సంవత్సరాల దూడను, క్రౌంచపక్షిని చంపితే మూడు సంవత్సరాల దూడను, హంసను, బెగ్గురుపక్షిని, కొంగను, నెమలిని, కోతిని డేగను గడ్డను, పీటిలో ఏ ఒక్కదానిని చంపితే గోదానాన్ని చేయాలి. గుఱ్ఱాన్ని చంపితే వస్త్రదానం చేయాలి. ఏనుగును చంపితే ఐదునల్లని ఎద్దులు దానం చేయాలి. మేకపోతును చంపితే వృషభాన్ని, గాడిదను చంపితే ఒక సంవత్సరం ఉన్న దూడను దానం చేయాలి.

క్రవ్యాదాంస్తు మృగాన్ హత్యా ధేనుం దద్యాత్ప్రయస్యినీమ్,
అక్రవ్యాదాన్యత్సతరీముష్టం హత్యా తు కృష్టలమ్.137

జీనకార్యక బస్తావీన్ పృథగ్దద్యాద్విశుద్ధయే,
చతుర్థామపి వర్థానాం నారీర్హత్యానవస్థితాః.138

పచ్చి మాంసం తినే పులిమొదలైన వాటిని చంపితే పాడిగల ఆవును దానంచేయాలి. పచ్చి మాంసం తినని మృగాలను చంపితే పెద్ద దూడను, ఒంటెను చంపితే ఒక గురిగింజ ఎత్తు బంగారాన్ని, వ్యభిచారం చేసే బ్రాహ్మణ స్త్రీని చంపితే గుఱ్ఱం జీనును, అట్టి క్షత్రియ స్త్రీని చంపితే ధనుస్సును అట్టి వైశ్య స్త్రీని చంపితే మేకను, బ్రతువంటి శూద్ర స్త్రీని చంపితే పాట్టెలును దానం చేయాలి. పై త్రిజాతి స్త్రీలను అనాలోచితంగా చంపితే ఆ బ్రాహ్మణుడు శూద్రహత్య చేసినప్పటి ప్రాయశ్చిత్తాన్ని చేసికోవాలి.

దానేన వధనిర్దేశకం సర్వాదీనామశక్నువన్,
ఏకైకశశురేత్కృప్రం ద్విజః పాపాపనుత్రయే.139

సర్పాదులను చంపి దానం చేసి తత్ప్రాయశ్చిత్తం చేసికో లేకపోతే ఆ ప్రాయశ్చిత్తపరిహారార్థం ప్రాజాపత్య కృచ్ఛాన్ని చేయాలి.

అస్థిమతాం తు సత్త్వానాం సహస్రస్యప్రమాపణే,
పూర్ణే చానస్యనస్థాం తు శూద్ర హత్యావ్రతం చరేత్.140
కించిదేవ తు విప్రాయ దద్యాదస్థిమతాం వధే,
అనస్థాం చైవ హింసాయాం ప్రాణాయామేన శుద్ధ్యతి. 141

ఎముకలు గల తొండలవంటి వేయి జంతువుల్ని చంపినప్పుడు ఎముకలు లేని నల్లి వంటి ప్రాణులను బండెడన్ని చంపినప్పుడు శూద్రవధ ప్రాయశ్చిత్తాన్ని చేసికోవాలి. ఎముకలు గల జంతువులనుచంపి ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొంటున్నప్పుడు బ్రాహ్మణునికి కొంత ద్రవ్యాన్ని దానం చేయాలి. అట్లే ఎముకలు లేని జంతువులను చంపినప్పుడు ప్రాణాయామం కూడ చేసి ప్రాయశ్చిత్తం చేసికోవాలి.

మనుస్మృతి

ఫలదానాం తు వృక్షాణాం ఛేదనే జప్యమృకృతమ్,
గుల్మవల్లీలతానాం చ పుష్పితానాం చ వీరుధామ్.142

అన్నాద్యజానాం సత్త్వానాం రసజానాం చ సర్వశః,
ఫలపుష్పౌద్భవానాం చ ఘృతప్రాశో విశోధనమ్.143

కృష్ణజానామోషధీనాం జాతానాం చ న్యయం వనే,
వృథాలంభేఽనుగచ్ఛేద్ధాం దినమేకం పయోవ్రతః.144

ఫలములిచ్చు చెట్లను పొదలను, తీగలను, పూలచెట్లను పడగిడ్డే గాయత్రి మొదలైన నూరు మంత్రాల్ని జరిపించాలి. అన్నాదులందు పుట్టినవి. బెల్లం మొదలైన రసద్రవ్యాల్లో పుట్టిన, అత్తిమొదలైన కాయలు, ఇప్పమొదలైన పువ్వుల్లో పుట్టినవి ఐన పురుగులను చంపిన పాపము నేతిని అపొశనంగా తీసికొంటేపోతుంది. దున్నినందు వల్ల పుట్టిన నస్యాలను, తనంతట తానే మొలచిననివ్వరి ధాన్యం వంటి ధాన్యాలను నిప్పుయోజనంగా పీకితే పాలు మాత్రం అహారంగా తీసికొని అవువెంట దినమంతా ఉండాలి.

ఏతైర్వైరహిహ్యం స్యాదేనో హింసాసముద్యవమ్,
జ్ఞానాజ్ఞానకృతం కృత్స్నం శ్శుణుతానాద్యభక్షజే. 145

ఈ పైన చెప్పిన వ్రతాలనునుష్ఠించి తెలిసి తెలియక చేసిన ప్రాణహింస వల్ల కలిగిన పాపాన్ని పోగొట్టుకోవాలి. ఇక తిన తగని వస్తువులను భక్షిస్తే కలిగే పాపాన్ని పోగొట్టుకోవటానికి చేయాల్సిన వ్రతాలను వివరిస్తున్నాను.

అభక్షణభక్షణప్రాయశ్చిత్తం:-

అజ్ఞానాద్వారుణీం పీత్యా సంస్కారేభైవ శుద్ధ్యతి,
మతిపూర్వమనిర్దేశ్యం ప్రాణాంతికమితి స్థితిః.146

అపస్సురాభాజనస్థా మద్యభాండస్థితా స్తథా,
పంచరాత్రం విభేత్తీత్యా శంఖపుష్పీశ్రితం పయః.147

స్నుష్ట్యా దత్వాచ మదిరాం విధివత్ప్రతిగృహ్య చ,
శూద్రోచ్చిష్టాశ్చ పీత్యాపః కుశవారి విభేత్త్యహమ్.148

బ్రాహ్మణస్తు సురాపన్య గంధమాస్రూయ సోమపః,
ప్రాణానప్పు త్రిరాయమ్య ఘృతం ప్రాశ్య విశుద్ధ్యతి.149

అజ్ఞానాత్రాశ్య విఙ్మూత్రం సురాసంస్పృష్టమేవ చ,
పునస్సంస్కారమర్హంతి త్రయో వర్ణాద్విజాతయః.150

సవనం మేఖలా దండో భైక్షవర్యా వ్రతాని చ,
నివర్తంతే ద్విజాతీనాం పునస్సంస్కారకర్మణి.151

అభోజ్యానాం తు భుక్త్వాన్నం ద్రీశూద్రోచ్చిష్టమేవ చ,
జగ్న్యో మాంసమభక్ష్యం చ సప్తరాత్రం యవాన్ విభేత్.152

తెలియక మద్యాన్ని బ్రాహ్మణుడు తాగితే మరల ఉపనయన సంస్కారం వల్ల

పరిశుద్ధుడౌతాడు. బుద్ధి పూర్వకంగా దాన్ని తాగితే ప్రాణత్యాగమే దానికి తగిన ప్రాయశ్చిత్తం. పైష్టియనేసురాపాత్రలోను, తదితర మద్య పాత్రలలోను ఉన్ననీటిని త్రాగినవాడు ఐదుదినాలు శంఖపుష్టి అనే ఓషధి చేర్చి కాచిన పాలను త్రాగాలి. మద్యాన్ని తాకినా, ఇతరులకిచ్చినా, మంత్ర పూర్వకంగా తీసికొన్నా, శూద్రుడు తాగగా మిగిలిన నీటిని తాగినా, మూడు దినాలు దర్భచేర్చికాగబెట్టిన నీటిని తాగాలి. సోమయాగం చేసిన బ్రాహ్మణుడు మద్యపానం చేసిన వాని ముఖగంధాన్ని వాసన చూస్తే నీటిమధ్య మూడు ప్రాణాయామాలు చేసి, నేతిని తాగినచో అతడు పరిశుద్ధుడౌతాడు. తెలియక మద్యం, సురల రసం కలిసిన అన్నాదులరసాన్ని త్రాగిన బ్రాహ్మణాది ద్విజాతులు ముగ్గురు పునరుపనయనం చేతనే పరిశుద్ధులౌతారు. కైరం, మౌంజిని ధరించుట, దండం ధరించుట, భిక్షుటనం బ్రహ్మచారివ్రతం వీటిని రెండవ ఉపనయన, సమయంలో మళ్ళీ ఆచరించాల్సిన పనిలేదు. అభోజ్యులైన వారి అన్నం తిన్నా, స్త్రీలు, శూద్రులు తినగా మిగిలిన దాన్ని తిన్నా, తినకూడని జంతువుల మాంసాన్ని తిన్నా ఏడురాత్రులు కాగుతున్న యవలగంజిని త్రాగాలి.

శుక్లాని చ కషాయాంశు పీత్యామేధ్యాన్యపి ద్విజః,

తావద్భవత్యవ్రయతో యావత్తన్న వ్రజత్యధః.153

విద్యరాహఖరోష్ణాణాం గోమాయోః కపికాకయోః,

ప్రాశ్య మూత్రపురీషాణి ద్విజశ్చాంద్రాయణం చరేత్.154

శుష్కాణి భుక్త్వా మాంసాని భౌమాని కవకాని చ,

అజ్ఞానం చైవ సూనాస్థమేతదేవ వ్రతం చరేత్.155

క్రవ్యాదసూకరోష్ణాణాం కుక్కుటానాం చ భక్షణే,

నరకాకఖరాణాం చ తప్తకృచ్ఛ్రం విశోధనమ్.156

మాసికాన్నం తు యోఽశ్నీయా దసమావర్తకో ద్విజః,

స త్రిణ్యహో న్యుపవసేదేకాహం చోదకే వసేత్.157

స్వభావంగా తియ్యగా ఉండి చాలా కాలమున్నందు వల్ల లేక నీరు పోసినందువల్ల పులిసే వస్తువులు, సలసల కాచిన నిషిద్ధాలు కాని కషాయాలు, ద్విజుడు తింటే అవి జీర్ణమయ్యే వరకు అతడు అపరిశుద్ధుడే. ఊరపంది, గాడిద, ఒంటె, నక్క, కోతి, కాకి వీటి మలమూత్రాలను ద్విజుడు తెలియక తిన్నా చాంద్రాయణ వ్రతాన్ని ఆచరించాలి. ఎండబెట్టిన మాంసాన్ని, భూమిలో మొలిచే గొంగూర వంటి ఆకులను, జింకమాంసాన్ని, తెలియని మాంసాన్ని, కటికవాని దగ్గరినుండి తెచ్చిన మాంసాన్ని తిన్నచో ద్విజుడు చాంద్రాయణవ్రతాన్ని ఆచరించాలి. మాంసం తినే జంతువులు, ఊరపంది, ఒంటె, కోడి, కాకి, గాడిద, పీని మాంసాన్ని బుద్ధి పూర్వకంగా తింటే తప్తకృచ్ఛ్రమనే ప్రాయశ్చిత్తాన్ని చేసికోవాలి. సమావర్తన వ్రతాన్ని ఆచరింపని బ్రహ్మచారి మాసిక శ్రాద్ధమునకు సంబంధించిన భోజనాన్ని తింటే మూడు దినాలుపవాసముండి ఒక దినం నీటిలోనే ఉండాలి.

బ్రహ్మచారీ తు యోఽశ్నీయా న్యధు మాంసం కథంవన,

స కృత్వా ప్రాకృతం కృచ్ఛ్రం వ్రతశేషం సమావయేత్.158

మనుస్మృతి

బిడాలకాకాఖాచ్చిష్టం జగ్ధ్య శ్వనకులస్య చ,
కేశకీటావపన్నం చ పిబేద్బ్రహ్మ సువర్చలామ్.159
అభోజ్యమన్నం నాత్రవ్య మాత్మన శుద్ధిమిచ్ఛతా,
అజ్ఞానభుక్తం తూత్రార్థం శోధ్యం వాప్యాశు శోధనైః.160

బ్రహ్మచారి, మధు, మాంసాలను భుజిస్తే ప్రాజాపత్య కృచ్ఛాన్ని ఆచరింపబడదు. బ్రహ్మచర్య వ్రతాన్ని పూర్తి చేయాలి. పిల్లి, కాకి, కోడి, ముంగిస, నీటి ఎంగిలి అన్నాన్ని వెంట్రుకలు, పురుగులు పడిన అన్నాన్ని, తింటే దర్భలు వేసి సలసల కాచిన నీటిని తాగాక పరిశుద్ధంగా ఉండాలని అనుకొనేవాడు తినరాని అన్నాన్ని తినకూడదు. అట్లు తెలియ తింటే దాన్ని వాంతి చేసికోవాలి లేక ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొని పాపపరిహారం చేసికోవాలి.

ఏషోనాద్యాదనస్యోక్తే వ్రతానాం వివిధో విధిః,
స్తేయదోషావహర్తృణాం వ్రతానాం శ్రూయతాం విధిః.161

ఇంతవరకు తినకూడని వస్తువులు తింటే చేసికోవాల్సిన ప్రాయశ్చిత్తాల వివరింపబడ్డాయి. ఇక వివిధాలైన దొంగతనాలకు చేయాల్సిన ప్రాయశ్చిత్తాల వివరింపబడుతాయి.

స్తేయప్రాయశ్చిత్తం:-

ధాన్యాన్నధనచౌర్యాణి కృత్వా కామాద్యజోత్తమః,
స్యజాతీయగృహదేవ కృచ్ఛాభైన విశుద్ధ్యతి.162
మనుష్యాణాం తు హరణే స్త్రీణాం క్షేత్రగృహస్య చ,
కూపవాపీజలానాం చ శుద్ధిశ్చంద్రాయణం స్మృతమ్.163
ద్రవ్యాణామల్పసారాణాం స్తేయం కృత్వాఽన్యవేశృతః,
చరేత్సాంతపనం కృచ్ఛం తన్నిర్యాత్యాత్మశుద్ధయే.164
భక్ష్యభోజ్యపహరణే యానశయ్యాననస్యచ,
పుష్పమూలఫలానాం చ పంచగవ్యం విశోధనమ్.165

బుద్ధిపూర్వకంగా ధాన్యాన్ని, అన్నాన్ని, ధనాన్ని ద్విజుడు తన జాతివాని ఇం నుండి దొంగిలిస్తే ఒక సంవత్సరం వరకు ప్రాజాపత్య కృచ్ఛాన్ని ఆచరించాలి. మనుష్యుల స్త్రీలు, పాలాలు, ఇండ్లు, బావి, దిగుడు బావి నీటిని మెలమెల్లగా దొంగిలిస్తే చాంద్రాయః వ్రతమే ఆచరించాలి. తక్కువ విలువ ఉన్న వస్తువులను దొంగతనం చేస్తే ఆ వస్తువుల యజమానికప్పగించి అత్యుత్పత్తికై సంతపనమనే కృచ్ఛప్రాయశ్చిత్తాన్ని చేసికోవాలి. భక్ష్యభోజ్యాలను దొంగతనం చేస్తే, రథాలు మొదలైన వాటిని, పాన్నులు, పీటలు, పుష్పా గడ్డ వస్తువులు, పండ్లు వీటిలో దేన్ని అపహరించినా పంచగవ్యంతో పరిశుద్ధి చేసికోవాలి.

తృణకాష్ఠద్రుమాణాం చ శుష్కాన్నస్య గుడస్య చ,
చేలచర్మామిషాణాం చ త్రిరాత్రం స్యాదభోజనమ్.166

ఏకాదశాధ్యాయం

మణిముక్తాద్రవాళానా తామ్రస్య రజతస్య చ,
అయఃకాంస్యోపలానాం చ ద్వ్యదశాహం కణాన్నతా.167
కార్వాసకీటజోర్థానాం ద్వ్యశపైకశఫస్య చ,
పక్షిగంధౌషధీనాం చ రజ్జ్వాశ్చైవ త్ర్యహం పయః.168

గడ్డి, కట్టెలు, బియ్యం, బెల్లం, బట్టలు, తోళ్ళు, మాంసం వీటిలో దేన్ని దొంగతనం చేసినా మూడు రాత్రులవరకు ఉపవాసం చేయాలి. మణులు, ముత్యాలు, పగడాలు, రాగి, వెండి, ఇనుము, కంచు వీటిలో దేన్నైనా అపహరిస్తే అన్నిదినాలు బియ్యం నూకలు తినాలి. దూది, పట్టు బట్టలు, చీలినగిట్టలు, చీలని గిట్టలు కలజంతువులు, పక్షులు, సుగంధ ద్రవ్యాలు, ఓషధులు, తాళ్ళు వీనిలో దేనిని అపహరించినా ప్రాయశ్చిత్తంగా మూడు రోజులు పాలే ఆహారంగా తీసికొవాలి.

ఏతైర్ద్ర్యతైరపోహేత పాపం స్తేయకృతం ద్వ్యజః,
అగమ్యాగమనీయం తు వ్రతై రేభిరపానుదత్.169

ఈ పద్ధతులననుసరించి నానావిధములైన దొంగతనాలవల్ల ఏర్పడు పాపాన్ని పోగొట్టుకోవాలి. ఇక పాండతగని స్త్రీని పొందిన కలుగు పాపాలకు ప్రాయశ్చిత్తాలు వివరిస్తాను.

గురుతల్పవ్రతం కుర్యాద్రేతస్సీక్త్యా స్యయోనిమ,
సఖ్యః పుత్రస్య చ స్త్రీమ కుమారీష్యంత్యజాను చ.170
పైతృష్యసేయాం భగినీం స్యస్త్రీయాం మాతురేవ చ,
మాతుశ్చ భ్రాతు స్తనయాం గత్యా చాంద్రాయణం చరేత్.171

తోడ పుట్టిన అక్కా చెల్లెండ్లు, స్నేహితుని భార్య, కొడలు, కన్యలు, శూద్ర స్త్రీలతో వ్యభిచారం చేసిన వాడు గురుతల్పగుడు చేయు ప్రాయశ్చిత్తాన్ని చేయాలి. మేనత్త కూతురు, చిన్నమ్మ, పెద్దమ్మ బిడ్డలు, మేనకొడలు, మేన మామ కూతురు వీరిని పొందితే చెల్లెలితో రంకులాడిన వానికి కలుగు పాపముంటుంది కావున చాంద్రాయణ వ్రతమాచరించాలి.

స తాన్త్రసస్తు భార్యార్థే నోపయచ్చేత్తు బుద్ధిమాన్,
జ్ఞాతిత్వేనానుపేయాస్తాః పతతి హ్యపయన్నధః.172
అమానుషీమ పురుష ఉదక్యాయామయోనిమ,
రేతస్సీక్త్యా జలే చైవ కృచ్చ్రం సాంతపనం చరేత్.173
మైథునం తు సమాసేవ్య పుంసి యోషితి వా ద్వ్యజః,
గోయానేఽపు డివా చైవ సవాసాస్నానమాచరేత్.174
చండాలాంత్యస్త్రీయో గత్యా భుక్త్యా చ వ్రతిగృహ్య చ,
పతత్యజ్ఞానతో విప్రో జ్ఞానాత్నామ్యం తు గచ్ఛతి.175

పైన జెప్పిన మేనత్త కూతురు, పినతల్లి, పెదతల్లి కూతురు, మేనమామ కూతురు వీరు దాయాదులు కావున వీరిని వివాహం చేసికొన్నచో అధోలోకాన్ని పొందుతాడు. ఆవు తప్ప తక్కిన జంతువులందు, రజస్వలయైన స్త్రీయందు, ఇతర స్థలాలలోను, నీటిలోను

పురుషుడు తన శుక్రాన్ని వదిలితే సాంతపనమనే కృద్ధాన్ని ఆచరించాలి. బండ్లు మొదలగు స్థలాలలో, పగటిపూట, నీటి లోపల మైథునం చేసినవాడు తాను ధరించియున్న వస్త్రములతో స్నానము చేసి పరిశుద్ధుడు కావలెను. బ్రాహ్మణుడజ్ఞానంతో చండాల స్త్రీని, శూద్ర స్త్రీని పొంది, వారి అన్నాన్ని తిని, వారిచ్చింది తీసికొన్నచో అతడు పతితుడౌతాడు. అప్పుడతడు పతితునికి విధించిన ప్రాయశ్చిత్తము చేసికోవలెను. లేక బుద్ధిపూర్వకంగా వారితో పోతే సజాతి స్త్రీలతో పోయినప్పుడు చేసికొన్నట్లు చంద్రాయణవ్రతాన్ని ఆచరించాలి.

విప్రదుష్టాం స్త్రీయం భర్తా నిరుంధ్యాదేక వేశ్యని,

యత్పుంసః పరదారేషు తప్తైనాం చారయేద్ద్యతమ్.176

సా చేతునః ప్రదుష్యేత్తు సదృశేనోపయంత్రితా,

కృప్రం చాంద్రాయణం చైవ తదస్యాః పావనం స్మృతమ్.177

యత్కరోత్యేకరాత్రేణ వృషలీసేవనాద్విజః,

తద్వైక్రభుగ్దపన్నిత్యం త్రిభిర్వర్జైర్వ్యపోహతి.178

వ్యభిచారం చేస్తున్న భార్యను ఒక ఇంటల్లో ఉంచి బంధించాలి. ఆమెతో పరదారగమనం చేసినవాడు చేయు ప్రాయశ్చిత్తాన్ని చేయించాలి. ఆ విధంగా ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొని కూడ తమ కులం వానితో వ్యభిచారం చేస్తే ఆ పాపపరిహారార్థమై చాంద్రాయణవ్రతాన్ని చేయించాలి. బ్రాహ్మణుడొక రాత్రి చండాల స్త్రీతో పోయి సంపాదించుకొన్న పాపాన్ని భిక్షాన్నముచే బ్రతుకుచు, గాయత్రి మంత్రాన్ని మూడు సంవత్సరాలు జపిస్తూ ఉన్నందువల్ల పోగొట్టుకొంటాడు.

ఏషాం పాపకృతాముక్తా చతుర్థామపి నిష్క్రమిః,

పతితైస్సంప్రయుక్తానామిమాః శృణుత నిష్క్రమీః.179

సంవత్సరేణ పతతి పతితేన సహచరన్,

యాజనాధ్యాపనాద్యేనాన్నతు యానాసనాశనాత్.180

యో యేన పతితేనైషాం సంసర్గం యాతి మానవః,

స తస్యైవ వ్రతం కుర్యాత్తత్సంసర్గవిశుద్ధయే.181

ఇంతవరకు హింస, అభక్త్య భక్షణం, దొంగతనం, అగమ్యా గమనం, అనే నాలుగు పాపాలకు ప్రాయశ్చిత్తాలు చెప్పబడ్డాయి. పతితులతో కలిసి తిరిగేవాడు చేయాల్సిన ప్రాయశ్చిత్తాలివి. ఒకే బండిలో, ఒకే ఆసనంలో కూర్చుండుట, ఒకే పంక్తిలో తినుట అనే దోషాలున్న వారితో కలిసి తిరిగినవాడు ఒక సంవత్సరంలోనే పతితుడౌతాడు. వేదాధ్యాపనం, పెండ్లి వీటి ద్వారా పతితులైన వారితో కలిసి తిరుగువాడు వెంటనే పతితుడౌతాడు. తానెట్టి పతితునితో కలిసి తిరిగితే ఆ పతితుడు చేయవలసిన ప్రాయశ్చిత్తాన్ని చేస్తే పాపదూరుడౌతాడు.

పతితస్యోదకం కార్యం నపిందైర్వాంధవైర్భూషిః,

నిందితేఽహని సాయాహ్నే జ్ఞాతృత్విగ్ధురునన్నిధౌ.182

దాసీ ఘటమపాం పూర్ణం పర్యస్యేత్రైతవత్పదా,

అహోరాత్రముపాసీరన్నశౌచం బాంధవైస్సహ.183

ఏకాదశధ్యాయం

నివర్తేరంశ్చ తస్మాత్తు సంభాషణసహసనే,

దాయాద్యన్య ప్రదానం చ యాత్రా చైవ హి లౌకికీ.184

జ్యేష్ఠతా చ నివర్తేత జ్యేష్ఠావాప్యం చ యద్ధనమ్,

జ్యేష్ఠాంశం ప్రాప్నుయాచ్చాన్య యవీయాన్ గుణతోఽ ధికః.185

పతితుడైవానికి అతని సపిండులు, బంధువులు, ఊరిబయట జ్ఞాతి, ఋత్విక్, గురువుల సమీపంలో శూన్య తిథియైన నవమి సాయంకాలాన ప్రేత కార్యాలు, ఉదక దానం, పిండప్రదానం వంటి కార్యాలు చేయాలి. దాసీ స్త్రీ పెట్టిన నీళ్ళ కుండను ప్రేతవలె దక్షిణాభిముఖంగా ఉంచి దానిలో ఉన్న నీళ్ళు కారిపోయేటట్లు కాలితో తన్నాలి. అతని సపిండులంతా ఒకే దినం అశౌచాన్ని పాటించాలి. సపిండాదులూ పతితునితో మాట్లాడుట, ఒక ఆసనంపై కూర్చునుట, అప్పిచ్చుట, శ్రాద్ధాదులందు నిమంత్రణ చెప్పుట వంటి లౌకిక వ్యవహారాల్ని చేయరాదు. అట్టి పతితుడు వయస్సులో పెద్దవాడైనా పెద్ద వానికిచ్చే గౌరవమర్యాదలు ఇవ్వవద్దు. అట్లే జ్యేష్ఠునికి ఇవ్వాలైన ఉద్ధరాంశాన్ని కూడ ఇవ్వనక్కరలేదు. పైగా ఇతని తమ్ముడు సుగుణవంతుడైతే అతనికే జ్యేష్ఠుని ఉద్ధరాంశాన్ని ఇవ్వాలి.

ప్రాయశ్చిత్రే తు చరితే పూర్ణకుంభమపాం నవమ్,

తేనైవ సార్థం ప్రాప్యేయుః స్నాత్యా పుణ్యే జలాశయే.186

స త్యప్పు తం ఘటం ప్రాన్య ప్రవిశ్య భవనం న్యకమ్,

సర్వాణి జ్ఞాతికార్యాణి యథాపూర్యం సమాచరేత్.187

పతితుడు ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొన్న తర్వాత అతని సమానోదక సపిండులు పతితునితో కలిసి పరిశుద్ధమైన నీటిలో స్నానం చేసి జలపూర్ణమైన కొత్త కుండను ఆ నీటిలో వేయవలెను. ఆ తరువాత అతడు తన ఇంటికి వచ్చి సాధారణమైన పనులన్నీ చేసికోవాలి.

ఏతదేవ విధిం కుర్యాద్యోషిత్సు పతితాన్యపి,

వస్త్రాన్నపానం దేయం తు వసేయుశ్చ గృహంతికే.188

ఏనస్యిభిరనిర్దికైర్నార్థం కించిత్పూజయేత్,

కృతనిర్దేశానాంశ్చైవ న జుగుప్సేత కర్తి చిత్.189

బాలఘ్నాంశ్చ కృతఘ్నాంశ్చ విశుద్ధానపి ధర్మతః,

శరణాగతహంతృంశ్చ స్త్రీహంతృంశ్చన సంవసేత్.190

స్త్రీ పతితయైతే భర్త, సపిండాదులు ఈ విధంగానే ప్రేతకార్యాలన్ని చేసి ఆమెను తన ఇంటి దగ్గర ఉంచుకొని ఆమెకు బట్టలు, అన్నపానాలు మొదలైన వాటిని ఇవ్వాలి. పాపాలు చేసి ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొనిన వారితో ధన సంబంధమైన కార్యాలు ఇచ్చిపుచ్చుకోవడాలేవి చేయకూడదు. అట్లే ప్రాయశ్చిత్తం చేసికొన్నవారిని వారు ఇంతకు ముందు చేసిన పాపాలు పేర్కొని నిందింపరాదు. బాలుని చంపినవాడు చేసినమేలును మరచిపోయేవాడు, శరణుజొచ్చిన వాడు, స్త్రీలను చంపువాడు, అతడు ఎంత పవిత్రంగా ఉన్నా వారితో కలిసిమెలిసి నివసించకూడదు.

మనుస్మృతి

ఏషాం ద్వీజానాం సావిత్రి నానూచ్యేత యథావిధి,

తాం శ్చారయిత్వా త్రిన్ కృచ్ఛాన్ యథావిధ్యుపనాయయేత్.191

నిర్దిష్టమైన కాలంలో యథావిధిగా ఉపనయనం జరుగని ద్వీజుల చేత మూడు ప్రాజాపత్యకృచ్ఛాలు చేయించి ఆ తరువాత ఉపనయన సంస్కారాన్ని శాస్త్ర ప్రకారం చేయించాలి.

ప్రాయశ్చిత్తం చికిర్షంతి వికర్మస్థాస్తు యే ద్వీజాః,

బ్రహ్మణా చ పరిత్యక్తా స్తేషా మప్యేతదాదిశేత్. 192

ఉపనయన సంస్కారం జరిగినా శూద్రసంగమం వల్ల ద్వీజ కర్మలనన్నిటినీ, గాయత్రీ మంత్రాన్ని మరచిపోయిన ద్వీజుడు కూడ మూడు ప్రాజాపత్య కృచ్ఛాలను చేయాలి.

యధర్థి తేనార్థయంతి కర్మణా బ్రాహ్మణా ధనమ్,

తస్యోత్పర్గ్గణ శుద్ధ్యంతి జప్యేన తపసైవ చ.193

జపిత్వా త్రిణి సావిత్రిన్సహస్రాణి నమాహితః,

మాసం గోష్ఠే పయః పీత్వా ముచ్యతేనత్రగ్రహత్.194

ఉపవాసకృశం తం తు గోవ్రజా త్సునరాగతమ్,

ప్రణతం పరివృచ్చేయుః సామ్యం సామ్యేచ్ఛనీతి కిమ్.195

సత్యముక్త్యా తు విప్రేషు వికిరేద్యవనం గవామ్,

గోభిః ప్రవర్తితే తీర్థే కుర్యుస్తస్య పరిగ్రహమ్.196

నిందించ తగిన దుష్ప్రతిగ్రాహం వంటి కర్మల ద్వారా బ్రాహ్మణుడు ధనం సంపాదిస్తే ఆ ధనాన్ని ఇతరులకు దానం చేసి ఇకముందు చేప్పే జపతపాదులచే అతడు పరిశుద్ధుడౌతాడు. దుర్మార్గుల దగ్గర దానం స్వీకరిస్తే మూడువేల గాయత్రీ మంత్ర జపాన్ని చేసి, ఆవులు కాస్తూ, ఆ ఆవుల పాలను మాత్రం తాగుతూ ఒక నెల రోజులుంటే అతని పాపం నశిస్తుంది. అతడు నెల రోజుల తర్వాత బక్కచిక్కి ఇంటికి తిరిగివస్తే తోటి బ్రాహ్మణులు అతనితో మంచిగా మాట్లాడాలి. అప్పుడాతడు తన తోటివానితో ఇకనేను అసత్ప్రతిగ్రహము చేయనని గడ్డిని చేతిలో ఉంచుకొని ప్రతిజ్ఞ చేయవలెను. ఈ విధంగా ప్రతిజ్ఞ చేసి ఆ గడ్డిని ఆవులకు వేసి అవి ఆ గడ్డిని తిన్న తరువాత పరిశుద్ధమైన ఆ స్థలమున ఆ బ్రాహ్మణులాతనిని కౌగిలించుకోవలెను.

వ్రాత్యానాం యాజనం కృత్యా పరేషా మంత్రకర్మ చ,

అభిచారమహీనం చ త్రిభిః కృత్యైర్వ్యపోహతి.197

శరణాగతం పరిత్యజ్య వేదం విప్లావ్య చ ద్వీజః,

సంవత్సరం యవాహార స్తత్సావమపసేధతి.198

నిర్దిష్ట కాలంలో ఉపనయ సంస్కారం చేసికొనని వ్రాత్యులచే వ్రాత్యస్తామంవంటి యాగాలు చేయించినవాడు, నిషిద్ధులకు ప్రేత సంస్కారం వంటి కర్మలు చేయించినవాడు అభిచారం, అహీనం వంటి యాగాలు చేసినవాడు మూడు ప్రాజాపత్య కృచ్ఛములతో

ఏకాదశాధ్యాయం

పరిశుద్ధుడెతాడు. శరణుజొచ్చిన వానిని రక్షింపక వదిలిపెట్టుట, అనధ్యయన దినాల్లో వేదాధ్యయనం చేయుటవంటి పాపాలు అతడు ఒక సంవత్సరం వరకు యవలను తింటూ గడిపితే నశిస్తాయి.

శ్రుంగాలఖరైర్జిష్టో గ్రామ్యైః క్రవ్యాద్భిరేవ చ,
నరాశ్శ్రేష్ఠవరాహైశ్చ ప్రాణాయామేన శుద్ధ్యతి.199

షష్ఠాన్న కాలతా మానం సంహితాజప ఏవ వా,
హోమాశ్చ సకలా నిత్యమపాంత్యానాం విశోధనమ్.200

కుక్క, నక్క, గాడిద, ఊరిలోనున్న పిల్లి మొదలైన పచ్చిమాంసాన్ని తినే జంతువులు, ఒంటె, పంది కరిస్తే ప్రాణాయామముచే పరిశుద్ధుడు కావచ్చు. పంక్తి బాహ్యులతో కలసి తింటే అట్టివారు ఒకనెల వరకు మూడు దినాలుపవాసము నాలుగవ దినం సాయంకాలం భోజనం, మళ్ళీ మూడు రోజులుపవాసం నాలుగవ దినం సాయంకాలం భోజనం అన్నట్లు కాలం గడుపుచూ ఆ సమయంలో ప్రతి దినం వేదాధ్యయనం చేస్తూ 'దేవకృతస్త్వినసే వయజనమసిస్వాహా' అనే ఎనిమిది మంత్రాలతో హోమం చేస్తే ఆ నెల రోజులకు అపంక్తి భోజన పాపం పోతుంది.

ఉష్ణయానం సమారుహ్య ఖరయానం తు కామతః,
స్నాత్యా తు విప్రో దిగ్వాసాః ప్రాణాయామేన శుద్ధ్యతి.201

వివాద్భిరపు వా ప్యార్త శ్చారీరం సన్ని వేశ్య చ,
సచేలో బహిరాఘ్రత్య గామాలభ్య విశుద్ధ్యతి.202

వేదోదితావాం నిత్యానాం కర్మణాం సమతిక్రమే,
స్నాతకవ్రతలోపే చ ప్రాయశ్చిత్తమభోజనమ్.203

ఒంటెలు లేక గాడిదలు కట్టిన బండిని బుద్ధిపూర్వకంగా ఎక్కిన బ్రాహ్మణుడు దెసమొలతో స్నానం చేసినవాడు ప్రాణాయామం చేస్తే పరిశుద్ధుడెతాడు. నీళ్ళలో మూత్ర పురీషాలను విడిచిపెట్టుకున్న బట్టతో ఊరిబయటికి వచ్చి నదిలోనో చెరువులోనో స్నానం చేసి ఆవును ముట్టుకుంటే అప్పుడు పరిశుద్ధుడెతాడు. వేదప్రతిపాదితమైన నిత్య కార్యాలను వదిలిపెట్టినా స్నాతకవ్రతాలను వదిలిపెట్టినా ఒకవూట భోజనం చేయకపోవుటే ప్రాయశ్చిత్తమౌతుంది.

హంకారం బ్రాహ్మణ స్వోక్త్యా త్వంకారం చ గరీయసః,
స్నాత్యానశ్చన్నహశేష మభివాద్య ప్రసాదయేత్.204

తాడయిత్వా తృణే నాపి కంఠే వాబద్ధ్య వాససా,
వివాదే వావినిర్దిత్య ప్రణీపత్య ప్రసాదయేత్.205

విద్యా వయస్సులలో తనకంటే పెద్దవాడైన బ్రాహ్మణునితో హంకరించి లేక నీవు అని ఏకవచనంతో అగౌరవపరిస్తే స్నానంచేసి భోజనం చేయక ఆ బ్రాహ్మణుని కాళ్ళు పట్టుకొని గడుపవలెను. అట్లే అతడు తృణంతో కొట్టినా, మెడకు బట్టవేసి ఈడ్చినా, వాదంలో జయించినా అతనికి నమస్కరించి సంతోషపెట్టాలి.

మనుస్మృతి

అవగూర్య త్యభ్యశతం సహస్రమభిహత్య చ,
జిఘాంసయా బ్రాహ్మణస్య నరకం ప్రతిపద్యతే.206

శోణితం యావతః పాంసూన్ సంగృహ్లాతి మహీతలే,
తావంత్యభ్యసహప్రాణి తత్కర్తా నరకే వసేత్.207

అవగూర్య చరేత్ కృచ్చ మతికృచ్ఛం నిపాతనే,
కృచ్ఛాతికృచ్ఛో కుర్వీత విప్రస్యోత్పాద్య శోణితమ్.208

ఆ బ్రాహ్మణుని చంపదలచి కట్టె పైకెత్తితే నూరేండ్లు నరకంలో నివసిస్తాడు, కట్టెతో కొట్టితే వేయి సంవత్సరాలు నరకంలో బాధలు పడుతూ ఉంటాడు. బ్రాహ్మణుని కొట్టినప్పుడు అతని శరీరంనుండి రక్తం కారితే భూమిపై పడ్డప్పుడు ఎన్ని రేణువులు రక్తంలో తడుస్తాయో అన్ని వేల సంవత్సరాలు బ్రాహ్మణుని కొట్టినవాడు నరకంలో ఉంటాడు. బ్రాహ్మణుని చంపుటకై దండాన్ని ఎత్తితే అతికృచ్ఛ ప్రతాన్ని ఆచరించాలి. అతనికి దెబ్బ తగిలితే కృచ్ఛాతికృచ్ఛాలు రెండింటిని ఆచరించాలి.

అనుక్రనిష్ఠుతీనాం తు పాపానామపనుత్తయే,
శక్తిం చావేక్య పాపం చ ప్రాయశ్చిత్తం ప్రకల్పయేత్. 209

ఇందు చెప్పబడని పాపాలను తొలగించుకొనుటకై కర్తయొక్క శరీరదార్ఢ్యాన్ని, అది తెలిసి చేశాడా లేదా అనే విషయాన్ని, ఎన్నిసార్లు చేయబడిందనే విషయాన్ని పరిగణనలోనికి తీసికొని ప్రాయశ్చిత్తం చేయాలి.

యైరభ్యుపాయైరేనాంసి మానవో వ్యవకర్షతి,
తాన్ వోఽభ్యుపాయాన్ వక్త్యామి దేవర్షిపితృసేవితాన్. 210

మానవుడు తన పాపాలను తొలగించుకొనే ఉపాయాలు కొన్ని దేవతలతో, ఋషులతో, పితృగణంతో చేయబడ్డాయి. వాటిని కూడ వివరిస్తాను అని భృగు మహర్షి పలికెను.

త్ర్యహం ప్రాతప్ర్యహం సాయం త్ర్యహమద్యాదయాచితమ్,
త్ర్యహం పరం చ నాశ్నీయా త్రాజాపత్యం చరన్ ద్విజః.211

ప్రాజాపత్య కృచ్ఛాన్ని చేసే ద్విజుడు అయాచితంగా తనకు దొరికిన ఆహారాన్ని మూడు దినాలు పగటిపూట మాత్రమే భుజించాలి. మూడు దినాలు రాత్రిపూట మాత్రమే తినాలి. మూడు దినములే మాత్రం ఆహారం తీసికొనవద్దు. (ఉపవాసం చేయాలి).

గోమూత్రం గోమయం క్షీరం దధి సర్పిః కుశోదకమ్,
ఏకరాత్రోపవాసశ్చ కృచ్ఛం సాంతపనం స్మృతమ్.212

గోమూత్రం, గోమయం, గోక్షీరం, గోదధి, ఆవునేయి అనే పంచగవ్యాలను, దర్భలు చేర్చిన నీరు ఈ ఆరిటిని చేర్చి ఒక దినం తినాలి. మరుసటి రోజు ఉపవాసముండాలి. దీనిని సాంతపనమంటారు.

ఏకైకం గ్రాసమశ్నీయాత్ప్రహణీ త్రిణీ పూర్వవత్,
త్ర్యహం చాపవసేదంత్య మతికృచ్ఛం చరన్ ద్విజః.213

అతికృచ్ఛప్రతమునాచరించువాడు తొలిమూడు దినములు ప్రాతఃసాయ సమయాల్లో అయాచితంగా వచ్చిన ఒక్కొక్క ముద్దను మాత్రమే తినాలి. తరువాత మూడు దినములు వరుసగా ఉపవాసముండాలి. తరువాత మూడు దినాలు మరల ఒక్కొక్క ముద్దను మాత్రమే ఉదయం రాత్రివేళల్లో భక్షించాలి.

తప్తకృచ్ఛం చరన్ ఏప్రో జలక్షీరఘృతానిలాన్,
ప్రతిత్ర్యహం పిబేదుష్ణాన్ సకృత్స్నాయీ సమాహితః. 214

తప్తకృచ్ఛమనే వ్రతాన్ని ఆచరించే బ్రాహ్మణుడు మూడు దినాలు కాచిన నీటిని, మూడు దినాలు కాచిన పాలను, మూడు దినాలు కరిగించిన నేతిని, తీసికొని ఉపవాసం చేయాలి. ప్రతి దినమొకసారి మాత్రమే స్నానం చేయాలి.

యతాత్మనో ప్రమత్తస్య ద్వాదశాహమభోజనమ్,
పరాకో నామ కృచ్ఛ్యోఽయం సర్వపాపాపనోదనః.215

పరాక కృచ్ఛంలో ద్విజుడు అప్రమత్తుడై పన్నెండు దినములు ఉపవాసం చేయాలి. ఈ పరాక కృచ్ఛం సమస్త పాపములను పోగొట్టుతుంది.

ఏకైకం ప్రాసయేత్ప్రిండం కృష్ణే శుక్లే చ వర్ణయేత్,
ఉపస్సుశం ద్రిషవణ మేతచ్ఛాంద్రాయణం స్మృతమ్.216

ఏతమేవ విధిం కృత్స్నమాచరేద్యవమధ్యమే,
శుక్లపక్షాదనియతశ్చరంశ్చాంద్రాయణం వ్రతమ్.217

అష్టావష్ఠా సమశ్నీయా త్ప్రిండా నృధ్యందినే స్థితే,
నియతాత్మా హవిష్యాశీ యతిచాంద్రాయణం చరన్.218

చతురః ప్రాతరశ్నీయాత్ పిండాన్విప్రః సమాహితః,
చతురో స్త్రామితేనూర్ద్యే శిశుచాంద్రాయణం స్మృతం.219

యథా కథంచిత్ర్రిండానాం తిస్రోఽశీతీస్సమాహితః,
మాసేనాశ్నన్ హవిష్యస్య చంద్రస్యైతి సలోకతామ్.220

శుక్లపక్ష దినాల్లో ఒక్కొక్క ముద్దను పెంచుతూ కృష్ణపక్ష దినాల్లో ఒక్కొక్క ముద్దను తగ్గించాలి. అమావాస్యనాడు ఉపవాసముండాలి. పూర్ణమినాడు పదునైదు ముద్దలు మాత్రమే తినాలి. ప్రతి దినము మూడు పూటలు స్నానం చేయాలి. దీన్ని పిపీలికాచాంద్రాయణవ్రతమనీ అంటారు. యవ మధ్యమ చాంద్రాయణవ్రతంలో కూడ ఇదే పద్ధతిననుసరించాలి. యతిచాంద్రాయణమున ప్రతి దినము మధ్యాహ్నము ఎనిమిది ముద్దలు మాత్రమే తినాలి. దీనిలో శుక్లపక్షంలో ప్రతి దినం ఆహారాన్ని హెచ్చించడం గాని కృష్ణపక్షంలో ప్రతిదినం ఆహారాన్ని తగ్గించడం గాని జరుగదు. యతిచాంద్రాయణంలో మధ్యాహ్నం మాత్రమే తినాలి. రాత్రివేళల భుజింపరాదు. శిశు చాంద్రాయణంలో ప్రతి

దినం ఉదయం నాలుగు ముద్దలు, రాత్రి నాలుగు ముద్దల ఆహారం తీసికోవాలి. నీవారధాన్యపు ముద్దలు ఒకనాడు పది, ఒకనాడు ఐదు, మరియొకనాడు పదహారు ఒకనాడుపానం ఈ విధంగా నెలలో రెండువందల నలుభై ముద్దలు మాత్రమే ఆహారంగా తీసికొని చేసే చాంద్రాయణం వల్ల అతడు సకల పాపముల పోగొట్టుకొని, చంద్రలోకాన్ని చేరుతాడు.

ఏతద్బ్రుద్రాస్తథాదిత్యా వసవశ్చావరన్ వ్రతమ్,
అహింసాం సత్యమక్రోధమార్జవం చ సమాచరేత్.221

మహావ్యాహృతిభిర్హేమః కర్తవ్యః స్యయమన్యహమ్,
అహింసా సత్యమక్రోధమార్జవం చ సమాచరేత్.222

త్రైరహ్న స్త్రిర్నిశాయాశ్చ సవాసా జలమావిశేత్,
స్త్రీశూద్రపతితాంజైవ నాభిభాషేత కర్తి చిత్.223

స్థానాసనాభ్యాం విహరేదశక్తోఽధశ్చయిత వా,
బ్రహ్మచారీ వ్రతీ చ స్యాద్ధురు దేవద్యజావృకః.224

సావిత్రీం చ జపేన్నిత్యం పవిత్రాదీ చ శక్తితః,
సర్వేష్యేవ వ్రతేష్యేవం ప్రాయశ్చిత్తార్థమాదృతః.225

ఈ చాంద్రాయణవ్రతాన్ని ఏకాదశరుద్రులు, ద్వాదశాదిత్యులు, సప్తమరుత్తులు, అష్టవసువులు కూడ మహర్షులతో కలిసి సమస్త పాప పరిహారార్థం చేసినారు. చాంద్రాయణ వ్రతమునాచరించువాడు వ్రతీ దినం మహా వ్యాహృతిమంత్రాలతో హోమం చేయాలి. నెల వరకు అహింస, సత్యం, అక్రోధం, అర్జనం మొదలైన సుగుణాలు కలిగి ఉండాలి. పగటిపూట, సాయం సమయాన, ధరించిన వస్త్రాలతో మూడు మూడు మార్లు స్నానం చేయవలెను. ఆ వ్రతం చేసేటప్పుడు స్త్రీలతో, శూద్రులతో, పతితులతో మాట్లాడకూడదు. ఈ సమయంలో రాత్రింబగళ్ళు కూర్చొని కాని, నిలబడి కాని ఉండి బ్రహ్మచర్య వ్రతాన్ని అవలంబిస్తూ పెద్దలు, బ్రాహ్మణులు, దేవతలనర్చిస్తూ ఉండాలి. ఎల్లప్పుడు గాయత్రీ మంత్రమును జపిస్తూ ఉండాలి. అట్లే వ్రతీ దినం స్నానం చేసేటప్పుడు అఘమర్షణ సూక్తాన్ని జపించాలి. తక్కిన ప్రాజాపత్యాదికృత్సాహ్చ్య సైతం గాయత్రీమంత్ర జపాన్ని, అఘమర్షణ స్తోత్రాదులను వదులరారు.

ఏతైర్విజాతయశ్శ్చా వ్రతైరావిష్కృతైనసః,
అనావిష్కృతపాపాంస్తు మంత్రైర్హేమైశ్చ శోధయేత్.226

భ్యాపనేనానుతాపేన తపసాఽధ్యయనేన చ,
పాపకృన్యవ్యతే పాపాత్రథా దానేన వాపది.227

అందరికీ తెలిసిన పాపాలు చేసినవారు ఈ ప్రాయశ్చిత్తాలనాచరించి పరిశుద్ధులు కావాలి. ఇతరులకు తెలియని పాపాలున్నవారు తమ పాపాలను మంత్రాలు, హోమాల ద్వారా పోగొట్టుకోవలెను. పాపములు చేసినవాడు తన తప్పులు నలుగురికి

ఏకాదశాధ్యాయం

చెప్పకొన్నందువల్ల, పశ్చాత్తాపపడుటవలన, తపస్సు వలన, వేదాధ్యయనం వల్ల, దాన, చేసినందువల్ల తన పాప దోషాలను పోగొట్టుకొంటాడు.

యథా యథా నరోఽధర్మం న్యయం కృత్యా సుభాషతే,

తథా తథా త్యవేవాహి స్తేనాధర్మేణ ముచ్యతే.228

యథా యథా మనస్తస్య దుష్కృతం కర్మ గర్హతి,

తథా తథా శరీరం తత్రేనాధర్మేణ ముచ్యతే.229

కృత్యా పాపం హి సంతప్య తస్మాత్పాపాత్ ప్రముచ్యతే,

నైవం కుర్యాం పునరితి వివృత్త్యా పూయతే తు నః.230

ఏవం సంచింత్య మనసా ప్రేత్య కర్మఫలోదయమ్,

మనోవాఙ్మూర్ఖిభిర్నిత్యం శుభం కర్మ సమాచరేత్.231

మానవుడు పాపం చేస్తే తాను చేసిన తప్పులను పెద్దలముందు ఎంత త్వరగా వెల్లడి చేస్తాడో అంతత్వరగా అతడు పాపములకు దూరమౌతాడు. అట్లే అతని మనసంతగా పశ్చాత్తాపానికి గురియౌతుందో అంత తొందరగా అతడు పాపానికి కూడా దూరమౌతాడు. అతడు పాపాన్ని తెలిసి చేసినా, తెలియక చేసినా, పశ్చాత్తాపానికి గురియై మళ్ళీ ఇటువంటి పాపపు పనులను చేయనని నిశ్చయించుకోవాలి. తాను చేసిన శుభాశుకర్మల ఫలితాన్ని సదా ఆలోచిస్తూ మనోవాక్యాయములచే మంచి పనులనే ఎల్లప్పుడూ చేయుచుండవలెను. తాను తెలిసీ తెలియక చెడు పనులు చేస్తే పశ్చాత్తాపంతో బాధపడి తిరిగి అటువంటి తప్పుడు పనులు చేయరాదు.

అజ్ఞానాద్యది వా జ్ఞానాత్మకృత్య కర్మ విగర్హితమ్,

తస్మాద్విముక్తిమన్యిచ్ఛన్ ద్వితీయం న సమాచరేత్.232

యస్మిన్ కర్మణ్యస్య కృతే మనసస్యాదలాఘవమ్,

తస్మిన్స్తావత్తపః కుర్యాద్భావత్తుష్టికరం భవేత్.233

తపోమూలమిదం సర్వం దైవమానుషకం సుఖమ్,

తపోమధ్యం బుధైః ప్రోక్తం తపోంతం వేదదర్శిభిః.234

తెలిసి తెలియక తప్పుడు పనులు చేసినవాడు పశ్చాత్తాపంతో ఆ పాపపు పనుల తిరిగి చేయవద్దు. పాపములు చేసినవాడు తన మనస్సుకు తృప్తి కలుగునంతవరక ప్రాయశ్చిత్తాన్ని ఆచరిస్తూనే ఉండాలి. దేవతలు, మానవులు అనుభవించు సుఖాలకన్నీ తపస్సే కారణము. తపస్సే అన్ని కార్యాలకు ఆది మధ్యాంతములని చెప్పవచ్చును.

బ్రాహ్మణస్య తపో జ్ఞానం తపః క్షత్రస్య రక్షణమ్,

వైశ్యస్య తు తపో వార్తా తపశ్శూద్రస్య సేవనమ్.235

ఋషయస్సంయతాత్మానః ఫలమూలానిలాశనాః,

తపసైవ ప్రపశ్యంతి త్రైలోక్యం సచరాచరమ్.236

జ్ఞానం సంపాదించుకొనుట బ్రాహ్మణుని తపస్సు. రాజుకు ప్రజా సంరక్షణ

తపస్సు. కృషి, గోరక్ష, వాణిజ్యములు వైశ్యుని యొక్క తపస్సు. పరిచర్యయే శూద్రుని తపస్సు. ఋషులు మనోవాక్యాయములందు నియమమేర్పరచుకొని పండ్లు, గడ్డలు, గాలిని ఆహారంగా తీసికొని తపస్సు చేసి తమ జ్ఞానచక్తువుతో చరాచరసృష్టితోనున్న ముల్లోకాలు చూడగల్గుచున్నారు.

ఔషధాన్యగదో విద్యా దైవీ చ వివిధా స్థితిః,

తపసైవ ప్రసిద్ధ్యంతి తపస్తేషాం హి సాధనమ్.237

యద్ధస్తరం యద్ధరాపం యద్ధర్గం యచ్చ దుష్కరమ్,

సర్వం తు తపసా సాధ్యం తపో హి దురతిక్రమమ్.238

మహాపాతకినలైన శేషాశ్చార్యకారిణః,

తపసైవ సుతప్తేన ముచ్యంతే కీర్తిషాత్రతః.239

కీటాశ్చాహివతంగాశ్చ పశవశ్చ వయాంసి చ,

స్థావరాణి చ భూతాని దివం యాంతి తపోబలాత్.240

ఔషధాలు, ఆరోగ్యం, బ్రహ్మజ్ఞానం, ధర్మశాస్త్రం తెలిసికోగలిగిన జ్ఞానం, దేవతలకు చెందిన స్వర్గాది లోకాలు ఇవన్నీ తపస్సు వలననే సిద్ధిస్తున్నందువల్ల తపస్సు వాటికి సాధకమై ప్రసిద్ధి చెందింది. దాటరానిదానిని, పొందరానిదానిని, సాధ్యంకానిదానిని, చేయరానిదానినంతయు తపస్సుతో సాధించవచ్చు. కావున తపస్సుకు అసాధ్యమనేది లేదు. మహాపాతకులైనా మిగిలిన ఉపపాతకాది అకార్యాలు చేసేవారైనా గొప్ప తపస్సు చేసి పాపాలను పోగొట్టుకొనుచున్నారు. కీటకములుగాని, సర్పాలుగాని, పశు పక్షులు గాని, స్థావర జంగమములు ఏవియైనా తపస్సునాచరించి స్వర్గమును చేరుకోగలుగుచున్నవి.

యత్కించిదేనః కుర్యంతి మనోవాఙ్మూర్తిభిర్జనాః,

తత్సర్వం నిర్దహంత్యాశు తపసైవ తపోధనాః.241

తపసైవ విశుద్ధస్య బ్రాహ్మణస్య దివౌకసః,

ఇత్యాశ్చ ప్రతిగృహ్లాంతి కామాన్ సంవర్ధయంతి చ.242

మనో వాక్యాయములచే జనులు చేస్తున్న పాపాలన్నిటిని తపోధనులైన మహర్షులు తపస్సంపదచే నాశనం చేస్తున్నారు. తపస్సు చేసి పరిశుద్ధుడైన బ్రాహ్మణుడు చేయు యాగంలోని హవిస్సులనన్నిటి దేవతలు స్వీకరించి వారి కోరికలు తీర్చుచున్నారు.

ప్రజాపతిరిదం శాస్త్రం తపసైవాన్యజత్ ప్రభుః,

తదైవ వేదాన్యవయస్తపసా ప్రతిపేదిరే.243

ఇత్యేత త్తపసో దేవా మహాభాగ్యం ప్రచక్షతే,

సర్వస్యాన్య ప్రపశ్యంత స్తపసః పుణ్యముత్రమమ్.244

హిరణ్యగర్భుడను ప్రజాపతి తపస్సు చేసియే ఈ ధర్మశాస్త్రాన్ని రచింపగలిగినాడు. అట్లే ఋషులందరు తపస్సు చేసియే వేదములను సందర్శించగలిగినారు. ఇన్ని కార్యాలు తపస్సు వల్ల జరిగినందువల్ల ఇవన్ని తపస్సు యొక్క మహాభాగ్యమని పెద్దలందురు.

వేదాభ్యాసోఽన్యహం శక్త్యా మహాయజ్ఞక్రియా క్రమా,
 నాశయంత్యాశు పాపాని మహాపాతకజాన్యపి.245
 యథైథస్తేజసా వహ్నిః ప్రాప్తం నిర్గహతి క్షణాత్,
 తథా జ్ఞానాగ్నినా పాపం సర్వం దహతి వేదవిత్.246

ప్రతి దినం తన శక్తి కొద్ది వేదాభ్యాసం చేసి పంచమహాయజ్ఞాలు చేస్తూ, ఓపిక కలిగి ఉంటే, మహాపాతకాల వల్ల కలిగిన పాపాలు సైతం నాశనమైపోతాయి. అగ్ని ఎండిన కట్టెలనుక్షణంలో దహించునట్లు వేదవేత్త యొక్క జ్ఞానాగ్ని సమస్తపాపాలను అపహరిస్తుంది

ఇత్యేతదేనసాముక్తం ప్రాయశ్చిత్తం యథావిధి,
 అత ఊర్ధ్వం రహస్యానాం ప్రాయశ్చిత్తం నిబోధత.247

ఇంతవరకు అందరికీ తెలిసిన బ్రహ్మ హత్యాది పాపాల ప్రాయశ్చిత్తాన్ని వివరించి తరువాత రహస్యంగా చేసిన పాపాల ప్రాయశ్చిత్తం వివరింపబడుతున్నది.

సవ్యాహృతిప్రణవకాః ప్రాణాయామాస్తు షోడశ,
 అపి భ్రూణహణం మాసాత్పునంత్యహరహః కృతాః.248
 కౌత్సం జప్త్వాప ఇత్యేద్వాన్విష్టం చ ప్రతీత్య్బవమ్,
 మాహిత్రం శుద్ధవత్సశ్చ సురాపోఽపి విశుద్ధ్యతి. 249
 సకృజ్జప్త్వాన్య వామియం శివసంకల్పమేవ చ,
 అపహృత్య సువర్ణం తు క్షణాద్భవతి నిర్మలః.250
 హవిష్మాంతీయమభ్యన్య న తమంహ ఇతీతి చ,
 జపిత్యా పౌరుషం సూక్తం ముచ్యతే గురుతల్పగః.251

సప్తవ్యాహృతులతోను, ప్రణవంతోనున్న గాయత్రీ మంత్రంతో పదహారు ప్రాణాయామాలు ప్రతి దినం చేస్తే భ్రూణహత్యాది పాపాలన్ని వెంటనే నశిస్తాయి. కౌత్స మహర్షిచే దృష్టమైన “అపానఃశోశుచదఘం” అనే సూక్తం, వనిష్ఠ మహర్షిచే దృష్టమైన ప్రతీతి సూక్తం, మాహిత్ర సూక్తం, శుద్ధవతీ సూక్తం, అనే మూడు సూక్తాలు ప్రతి దినం చదివితే నెల లోపల సురాపానం చేసినవాడు కూడ పరిశుద్ధుడౌతాడు. బంగారమునపహరించిన బ్రాహ్మణుడు “అన్యవామస్య పలితస్య” అనే సూక్తాన్ని గాని శివ సంకల్పాన్ని గాని ఒక్కసారి చదివినా ఆతడు చేసిన పాపం నశిస్తుంది. “హవిష్మాంతమజరం” అనే పందొమ్మిది ఋక్కులనుగాని, “న తమంహో న దురితం” అనే ఎనిమిది ఋక్కులను గాని, ఇతివా ఇతిమే మనః అనే ఋక్కును గాని పురుష సూక్తమును గాని ప్రతి దినం చదువుతూ ఉంటే గురుభార్య గమన దోషాన్నుండి విముక్తుడౌతాడు.

ఏనసాం స్థూలసూక్తాజాం చిక్రీర్షన్నవనోదనమ్,
 అవేత్స్యచం జపేదబ్ధం యత్కిం చేదమితీతి వా.252

గొప్పవైన పంచమహాపాతకాలను గాని, చిన్నవైన ఉపపాతకాలను గాని చేసి ఆ పాపాన్ని పోగొట్టుకోవాలని అనుకున్నవాడు “అవ తేహేడోవరుణనమోభిః” అనే ఋక్కును గాని, “యత్కించేదం వరుణదేవ్యైవ్రతం” అనే ఋక్కును, ఇతివా ఇతిమే మనః అనే ఋక్కును గాని దినమునకొకసారి చొప్పున సంవత్సరం వరకు జపిస్తే అతని పాపాలన్నీ నాశనమౌతాయి

ప్రతిగృహ్యప్రతిగ్రాహ్యం భుక్వా చాన్నం విగర్థితమ్,
జపంస్తరత్నమందీయం పూయతే మానవస్త్వహత్.253

సోమారోద్రంతు బహ్వేనా మానవభ్యస్య శుద్ధ్యతి,
స్రవంత్యామాచరన్ స్నానమర్యవ్లామితి చ త్స్మచమ్.254

అబ్ధార్థమింద్రమిత్యేతదేనస్మీ సప్తకం జపేత్,
అప్రశస్తం తు కృత్యాపు మానమానీత బైక్షభుక్.255

మంద్రైక్యాకల హోమియైరబ్ధం హుత్వా ఘృతం ద్విజః,
సుగుర్యవ్యవహంత్యేనో జప్త్యా వా నమ ఇత్స్యచమ్.256

మహాపాతకనంయుక్తోఽ నుగచ్ఛేద్ధాన్యమాహితః,
అభ్యస్యాబ్ధం పాపమానీ రైక్షహారో విశుద్ధ్యతి.257

గ్రహించతగిన వాని దగ్గర అన్నాన్ని తీసికొని పాపాన్ని పొందితే “తరత్నమందీ ధావతి” అనే మంత్రాల్ని మూడు దినాలు జపిస్తే ఆ పాపం దూరమౌతుంది అనేక పాపాలు చేసినవాడు “సోమారుద్రా ధారయే ధామసుర్యం” అనే నాలుగు ఋక్కులను గాని ఆర్యమణం మిత్రం వరుణమగ్నిం అనే మూడు ఋక్కులను గాని ప్రతిదినం నదిలో స్నానం చేస్తూ నెలదినాలవరకు జపిస్తే అతడు చేసిన పాపాలన్నీ తొలగిపోతాయి. ఇంకా అనేక పాపాలు చేసినవాడు “ఇంద్రమిత్రం వరుణమగ్నిం” అనే ఏడు ఋక్కులను ఆరునెలల కాలము జపించాలి. నీటిలో మలమూత్ర విసర్జన వంటి పాపాలు చేస్తే ఒక నెలవరకు భిక్షాన్నమును తినుచుండిన అతనిపాపములు నశించిపోతాయి. మహాపాతకమొనర్చినవాడు “దేవకృతస్య” అనే శాకలహోమమంత్రములతో ఒక సంవత్సరం ఆజ్యహోమం చేసి ‘నమ ఇంద్రశ్చ’ అనే ఋక్కును సంవత్సర కాల జపం చేస్తే అతని పాతకమంతా నశించిపోతుంది. అట్లే అతడు ప్రతిదినం ఆవులను మేపుచూ ఆవుల వెంటపోవుచూ జితేంద్రియుడై భిక్షాహారాన్ని తింటూ “యః సావమనీ రభ్యేతి” మొదలగు ఋక్కులను అనేక మార్లు జపిస్తే అతని పాపాలన్నీ నశించిపోతాయి.

అరణ్యే వా త్రిరభ్యస్య ప్రయతో వేదసంహితామ్,
ముచ్యతే పాతకైస్సరైః పరాకై శ్శోధితస్త్రిభిః.258

త్ర్యహం తూపవసేద్యుక్త స్తీరహ్నాఽభ్యుపయన్తరః,
ముచ్యతే పాతకైస్సరైః స్తీర్ణపితౄః ఘమర్షణమ్.259

యథాశ్యమేధః క్రతురాట్పుర్యపాపాపనోదనః,
తథాఘమర్షణం సూక్తం సర్వపాపాపనోదనమ్.260

ఏకాదశాధ్యాయం

మూడు ప్రోక్షణమంత్రములచే పవిత్రుడై మంత్రబ్రాహ్మణ రూపమైన వేదసంహితను అరణ్యంలో ఉండి పారాయణం చేస్తే అతడు సమస్త పాపాలనుండి ముక్తుడౌతాడు. మూడు రాత్రులు ఉపవాసముండి మూడు సంధ్యలలో ఆఘమర్షణమంత్రాలు మూడు సార్లు జపిస్తూ స్నానం చేస్తూ ఉంటే అన్ని పాపాలు నాశనమౌతాయి. యాగాలన్నిటిలో అశ్వమేధయాగం శ్రేష్ఠమైనట్లు ఆఘమర్షణసూక్తం పాపహరాలైన సూక్తాలన్నిటిలో శ్రేష్ఠమైంది.

హత్యా లోకానపీమాంస్తీనశ్చన్నపి యతస్తతః,

ఋగ్వేదం ధారయన్ విప్రో నైనః ప్రాప్నోతి కించన.261

ఋక్సంహితాం త్రిరభ్యస్య యజుషాం వా సమాహితః,

సామనాం వా సరహస్యానాం సర్వపాపైః ప్రముచ్యతే.262

యథా మహాహ్రదం ప్రాప్య క్షిప్తం లోష్ఠం వినశ్యతి,

తథా దుశ్చరితం సర్వం వేదే త్రివృతి మజ్జతి.263

ఋచో యజాంషి చాన్యాని సామాని వివిధాని చ,

ఏష జ్ఞేయస్త్రీవృద్ధో యో వేదైసం స వేదవిత.264

అధ్యం యత్ర్యక్షరం బ్రహ్మత్రయీ యస్మిన్ ప్రతిష్ఠితా,

స గుహ్యోఽన్యస్త్రీవృద్ధో యస్తం వేద స వేదవిత.265

ఋగ్వేదాన్ని ప్రతి దినం అధ్యయనం చేస్తూఉంటే సమస్తలోకాలను హత్యచేసినా, మహాపాతకుల ఇంట్లో భుజించినా అతని కే మాత్రం పాపమంటదు. ఋగ్వేదాన్ని మూడు మార్లు అధ్యయనం చేసినవానికి, యజుర్వేదంపై శ్రద్ధకలవానికి, సామవేదాన్నంతా పారాయణం చేసిన వానికి ఎట్టి పాపాలు కలుగవు. గొప్పమడుగులో మట్టిపెళ్ళ పడి కరిగి పోయినట్లు మూడు వేదాలనధ్యయనం చేస్తూ ఉన్నవాడి దగ్గర సమస్తపాపాలు నశించిపోతాయి. ఋగ్వేదం, యజుర్వేదం, సామవేదానికి సంబంధించిన మంత్రాలను త్రివృద్వేదమంటారు. త్రివృద్వేదం తెలిసినవాడు వేదములన్నీ తెలిసినవాడు. అకార ఉకారమకారాత్మకమైనప్రణవం వేనికి మొదట ఉచ్చరింపబడుతుందో వేదములన్నీ ఎచ్చటనున్నవో ఆత్రివృద్వేదము పరమగుహ్యమైంది. దాన్ని ఎరిగిన వాడే వేదవేత్త.

ఇతి మానవే ధర్మశాస్త్రే భృగుప్రోక్తాయాం సంహితాయాం ఏకాదశో ధ్యాయః.

భృగుమహర్షి చెప్పిన మానవ సంహితాయందు పదకొండవ అధ్యాయం సమాప్తం

ద్వాదశాధ్యాయం

వాతుర్వర్జ్యస్య కృత్స్నోఽ యముక్తో ధర్మస్త్యయానఘ,

కర్మణాం ఫలనిర్ఘృతిం శంస నస్తత్తతః పరామ్.1

స తానువాచ ధర్మాత్మా మహర్షీన్మానవో భృగుః,

అస్య సర్వస్య శృణుత కర్మ యోగస్య నిర్ణయమ్.2

మహానుభావా మాకింతవరకు బ్రాహ్మణక్షత్రియ వైశ్యశూద్రులనుష్ఠించాల్సిన ధర్మాలనన్నీ చెప్పినవారు. ఇక ఇప్పుడు ఈ జన్మలో చేసిన కర్మలకు తరువాతి జన్మలలో కలుగుఫలమేవిధంగా ఉంటుందో దానినంతా వివరించండి అని మహర్షులు భృగుమహర్షిని అడిగినారు. అప్పుడామహర్షులతో మనుపుత్రుడైన భృగుమహర్షి సమస్తకర్మల యొక్క ఫలితాన్ని ఇట్లు చెప్పసాగెను.

శుభాశుభఫలం కర్మ మనోవాగ్దేహసంభవమ్,

కర్మజా గతయో నృణాముత్తమాధమమధ్యమాః.3

తస్యేహ త్రివిధస్యాపి త్ర్యధిష్ఠానస్య దేహినః,

దశలక్షణయుక్తస్య మనోవిద్యాత్రవర్తకమ్. 4

మనస్సు, వాక్కు, దేహం ఇవిచేసే కర్మ శుభాశుభఫలములనుకలిగిస్తున్నది. ఈ కర్మవల్లనే జీవులకు ఉత్తమ, మధ్యమ అధమగతులేర్పడుతున్నాయి. ఈ విధంగా జీవికి మనోవాక్కాయములచే ఉత్తమాది త్రివిధగతులేర్పడుతున్నా. దశవిధ లక్షణాలుగల కర్మకు కారణమని చెప్పాల్సి ఉంది.

పరద్రవ్యేష్యభిధ్యానం మనసానిష్ఠచింతనమ్,

ఏతథాభినివేశశ్చ త్రివిధం కర్మ మానసమ్.5

పారుష్యమన్యతం చైవ సైశున్యం చాపి సర్వశః,

అసంబద్ధప్రలాపశ్చ వాఙ్మయం స్యా చ్చతుర్విధమ్.6

అదత్తానాముపాదానం హింసా చైవావిధానతః,

పరదారోపసేవా చ శారీరం త్రివిధం స్పృతమ్.7

పరులధనాన్ని సంపాదించాలనే కోరిక, ఇతరులకు కీడు చేయాలనే భావన, భౌతిక విషయాలపై పట్టుదలకలిగియుండుట అనే మూడు అశుభమైన మానస కర్మలుగా పరిగణింపబడుతున్నాయి. పరుషంగా పలుకుట, అబద్ధాలడుట, పరోక్షంలో ఇతరుల తిట్టుట, అసంబద్ధమైన మాటలాడుట అనే నాలుగు వాక్కుకుసంబందిన అశుభకర్మలు. ఇతరుల సొమ్మును బలాత్కారంగా లాక్కోవడం, ఇతరులను హింసించడం, వ్యభిచారం చేయడం అనే మూడు శరీరానికి సంబంధించిన పాపకర్మలు.

మానసం మన సైవాయముపభుజ్ఞే శుభాశుభమ్,

వాచా వాచాకృతం కర్మ కాయేనైవ చ కాయకమ్.8

ద్వాదశాధ్యాయం

శరీరజైః కర్మదోషైర్యాతి స్థావరతాం నరః,

వాచికైః పక్షిమృగతాం మానసైరంత్యజాతతామ్.9

జీవుడుమనస్సుచే చేయుశుభాశుభకర్మల యొక్కఫలితమైన సుఖదుఃఖాలను మనస్సుతోనే అనుభవిస్తుండగా వాక్కు చేయుశుభాశుభకర్మఫలాన్ని వాక్కుచేతనే అనుభవిస్తున్నాడు. అట్లే శరీరంతో చేయుశుభాశుభకర్మలవలన గౌరవము, వ్యాధిమొదలైన ఫలితాలనుభవిస్తున్నాడు. మానవుడు శరీరసంబంధాలైన కర్మదోషాలనాచరించి చెట్టు కొండవంటి స్థావరాలుగా మారుచున్నాడు. వాగ్దోషాలనాచరించి పక్షిజన్మ, మృగజన్మ మొదలైనవి పొందుతున్నాడు. మానసదోషాలవల్ల చండాలాది అంత్యజాతులులో జన్మనెత్తుతున్నాడు.

వార్గంధోఽథ మనోదండః కాయదండ స్తథైవ చ,

యస్యైతే నిహితా బుద్ధౌ త్రిదండితి స ఉచ్యతే.10

త్రిదండమేతన్నిక్షిప్య సర్వభూతేషు మానవః,

కామక్రోధౌ తు సంయమ్య తతస్సిద్ధిం నియచ్ఛతి.11

పై మూడు విధాలైన దోషాలు పొందకుండ నిషిద్ధమైన మాటలు పలుక కున్నందువల్ల వార్గండాన్ని చెడు ఆలోచనలు లేకమనోదండాన్ని చెడ్డవనులు చేయకకాయదండాన్ని కలిగిఉన్నందువల్ల అతనిని త్రిదండి అని అనవచ్చును త్రిదండాన్ని సమస్త ప్రాణులయందు ప్రయోగించుకొంటే మానవుడు మోక్షసిద్ధిని పొందగలుగుచున్నాడు.

యోఽస్యాత్మనః కారయితా తం క్షేత్రజ్ఞం ప్రవక్షతే,

యః కరోతి తు కర్మాణి స భూతాత్మోచ్యతే బుద్ధైః.12

జీవసంజ్ఞోఽంతరాత్మాన్యస్సహజస్సర్వదేహీనామ్,

యేన వేదయతే సర్వం సుఖం దుఃఖం చ జన్మను.13

అత్యవకారకమైన శరీరాన్ని శుభాశుభాలైనఅన్ని కార్యాలు చేయుటకు వినియోగించేవాడు క్షేత్రజ్ఞుడని పంచభూతాత్మకమై సమస్తకార్యాలను చేసే శరీరాన్ని భూతాత్మ అని అంటారు. ఈ క్షేత్రజ్ఞానికన్నాభూతాత్మకన్నా భిన్నమై సమస్తప్రాణులలో ఉన్న అంతరాత్మయేజీవుడు. అతడే ఆయా సమయాలందు సుఖాదుఃఖాది భావాలను గుర్తింపగలుగుచున్నాడు.

తావుభౌ భూతసంప్రకౌ మహాన్ క్షేత్రజ్ఞ ఏవ చ;

ఉచ్చావచేషు భూతేషు స్థితం తం వ్యాప్య తిష్ఠతః.14

అసంఖ్యా మూర్తయస్తస్య నిష్పతంతి శరీరతః,

ఉచ్చావచాని భూతాని సతతం చేష్టయంతి యాః.15

పంచభ్య ఏవ మాత్రాభ్యః ప్రేత్య దుష్కుతినాం నృణామ్,

శరీరం యాతనాథీయమన్యదుత్పద్యతే ద్రువమ్.16

తేనానుభూయ తా యామిశ్శరీరేణేహ యాతనాః,

తాస్యేవ భూతమాత్రాసు ప్రలీయంతే విభాగశః.17

ఆ మహత్తత్వం మరియు క్షేత్రజ్ఞుడు ఇద్దరు పృథివ్యాది పంచభూతములతో కూడి త్రమమధ్యమాధమ జంతువులందున్న పరమాత్మనాశ్రయించి ఉన్నారు. ఆ పరమాత్మనుండి త్రజ్ఞులనే అనంఖ్యమూర్తులు గల జీవులు లింగశరీరములతో అగ్నినుండి ల్వడుమిణుగురులవలె నీచమధ్యమోత్తమమైన భూతకర్మలందు ప్రవరిస్తున్నారు. పాపం సేమానవులు నరకంలోని సమస్తబాధలనుభవించుటకై జరాయుజాదిదేహవ్యతిరిక్తమైన యాతనాశరీరం పరలోకంలో పంచభూతాలవల్లనే కలుగుచున్నది. పాపాత్ములైన జీవులు యాతనాశరీరంతోనే యముడు పెట్టునమస్త బాధలనుభవించి, సూక్ష్మశరీరంనశించగా నానికి మూలమైన పంచభూతాల్లోనే లయించెందుచున్నారు.

సోఽ నుభూయానుభోదర్శన్ దోషాన్విషయసంగజాన్,

వ్యపేతకల్మషోఽ భ్యేతి తాచేవేభౌ మహాజసాః.18

తే ధర్మం పశ్యతస్తస్య పాపం చాతంద్రితౌ సహ,

యాభ్యాం ప్రాప్నోతి సంపృక్తః ప్రేత్యేహ చ సుఖానుభవమ్.19

యద్యాచరతి ధర్మం స ప్రాయశోఽ ధర్మమల్పశః,

తైరేవ చాపృతో భూతై స్స్వర్గే సుఖముపాశ్నుతే.20

యది తు ప్రాయశోఽ ధర్మం సేవతే ధర్మమల్పశః,

తైర్భూతైస్స పరిత్యక్తో యామిః ప్రాప్నోతి యాతనాః.21

యామిస్తా యాతనాః ప్రాప్య స జీవో వీతకల్మషః,

తాన్యేవ పంచ భూతాని పునరభ్యేతి భాగశః. 22

దేహి లింగశరీరంతో శబ్దస్పర్శాదివిషయానుభవం వల్ల కలిగిన యమబాధలనన్నీ అనుభవించి నరకానుభవం వల్ల పాపాలు పోగొట్టుకొని మహత్పరమాత్మలను పొందుచున్నాడు. ఆ జీవుడు ధర్మాన్ని అధికంగా అధర్మాన్ని తక్కువగా ఆచరించి స్థూలశరీరరూపంలో పరిణమించిన పృథివ్యాది భూతాలతో కూడి స్వర్గసుఖాన్ని అనుభవిస్తున్నాడు. ఆ జీవుడే ధర్మాలు తక్కువగా అధర్మాలు ఎక్కువగా చేసి స్థూల శరీరరూప భూతాలతో కలిసి యమబాధలనన్నిటిని అనుభవిస్తున్నాడు. ఆ జీవుడు యమయాతనలనన్నిటిని అనుభవించి పాపములను పోగొట్టుకొని తిరిగి పంచభూతాత్మకమైన శరీరాన్ని పొందుతున్నాడు.

ఏతా దృష్ట్యాస్య జీవస్య గతీస్సేవైవ చేతసా,

ధర్మతోఽ ధర్మత్యైవ ధర్మే దధ్యాత్పదా మనః.23

ఈ విధంగా జీవునికి పాపాచరణవల్ల కలుగు యమ యాతనలను మనస్సులో ఉంచుకొని మానవుడెల్లప్పుడు తన మనస్సును ధర్మాచరణయందే ఉంచాలి.

సత్త్వం రజస్తమ్యైవ త్రిన్విద్యాదాత్మనో గుణాన్,

యైర్వా ప్యేమాన్ స్థితో భావా స్మహాస్పర్శానశేషతః.24

మనుస్మృతి

యో యదైషాం గుణో దేహే సాకల్యేనాతిరివ్యతే,
స తదా తద్గుణప్రాయం తం కరోతి శరీరిణమ్.25

ఆత్మకు సత్యం, రజస్సు తమస్సు అను మూడుగుణాలున్నాయి. ఈ మూడు గుణాలతో నున్న పుమాత్వత్వం అంతటా వ్యాపించియున్నది. ఈ మూడు గుణాలలో ఏగుణం శరీరమందెక్కువగా కన్పిస్తే ఆ గుణంగలవాడని నిశ్చయించాలి.

సత్యం జ్ఞానం తమో 2 జ్ఞానం రాగద్వేషౌ రజస్సుతమ్,
ఏతద్వ్యాప్తిమదేతేషాం సర్వభూతాశ్రితం వపుః.26

జ్ఞానరూపమైనది సత్యజ్ఞానం. అజ్ఞానరూపమైనది తమస్సు. రాగద్వేషరూపమైనది రజస్సు. శరీరమున ఈ ఈ భావాలు వ్యాపించియుండును.

తత్ర యత్రీతిసంయుక్తం కించిదాత్మని లక్షయేత్,
ప్రశాంతమివ శుద్ధాభం సత్యం తదుపధారయేత్.27

యత్తు దుఃఖనమాయుక్త మప్రీతికరమాత్మనః,
తద్రజో ప్రతిపం విద్యాత్పతతం హరి దేహినామ్.28

యత్తు స్యా న్యోహనంయుక్త మవ్యక్తం విషయాత్మకమ్,
అప్రతర్క్యమవిజ్ఞేయం తమ స్తదుపధారయేత్.29

ఆత్మయందుప్రేమతో శ్రమలేక ప్రశాంతంగా నున్నట్లు కన్పించే గుణం సత్యగుణం. దుఃఖంతో నుండి ఆత్మకు సంతోషాన్ని కలిగించి ప్రాణులకు విషయస్పృహను కలిగిన సత్వస్వరూపాన్ని తెలుపనందువల్ల ఆత్మవిరోధియై యుండు గుణము రజోగుణం. మంచిచెడ్డలు తెలుపుజ్ఞానంలేనిది, స్పష్టంగా లేనిది, విషయాత్మకము, ఆకారస్వరూపాలః ఊహించుటకు వీలు లేనిది. అంతఃకరణబహిఃకరణములచే ఎరుగరానిది తమోగుణమ.

త్రయాణామపి చైతేషాం గుణానాం యః ఫలోదయః,
అగ్ర్యో మధ్యో జఘన్యశ్చ తం ప్రవక్త్యామ్యశేషతః.30

ఇక ఈ సత్వరజస్తమోగుణాలవల్ల కలిగే ఉత్తమ, మధ్యమాధమ రూపమై కర్మఫలాలువివరించబడ్డాయి.

వేదాభ్యాసస్తపో జ్ఞానం శౌచమింద్రియనిగ్రహః,
ధర్మక్రియాత్మచింతా చ సాత్త్వికం గుణలక్షణమ్.31

ఆరంభరుచితా భైర్యమసత్కార్యవరిగ్రహః,
విషయోపసేవా చాజస్రం రాజసం గుణలక్షణమ్.32

లోభః స్యప్నో ధృతిః క్రౌర్యం నా స్తిక్యం భిన్నవృత్తితా,
యాచిష్టుతా ప్రమాదశ్చ తామసం గుణలక్షణమ్.33

వేదాభ్యాసం, తపస్సు, జ్ఞానం, శుచిగానుండుట, ఇంద్రియాలను నిగ్రహించుట, ధర్మకార్యాలు చేయుట, ఆత్మచింత అనేని సాత్త్వికగుణలక్షణాలు . చెడుపన

యందుత్సాహం, ధైర్యంలేక పోవుట చెడువనులయందు ఆలోచన, శబ్దాది విషయాలననుభవించగోరుట అనునవన్నియు రాజసగుణలక్షణాలు. అత్యాశ, అతినిద్ర, అధైర్యం, క్రోధ్యం. నాస్తిక్యం ఆచారరాహిత్యం, యాచించుచున్నభావం ధర్మకార్యాచరణయందు పట్టుదలలేక పోవుట అనేవి తామసగుణలక్షణాలు.

త్రయాణామపి చైతేషాం గుణానాం త్రిమ తిష్ఠతామ్,
ఇదం సామాసికం జ్ఞేయం క్రమశో గుణలక్షణమ్. 34

మానవునిలో ఎల్లప్పుడు ఈ త్రిగుణాలలక్షణాలు కన్పించినా ఈ లక్షణాలు కూడా సాధారణంగా కనిపిస్తాయి.

యత్కర్మ కృత్యా కుర్వంశ్చ కరిష్యంత్యైవ లజ్జతి,
తత్ జ్ఞేయం విదుషా సర్వం తామసం గుణలక్షణమ్. 35

యేనాస్మిన్ కర్మణా లోకే ఖ్యాతిమిచ్ఛతి పుష్కలామ్,
న చ శోచత్యనంపత్యై తద్విజ్ఞేయం తు రాజసమ్. 36

యత్సర్వేణేచ్ఛతి జ్ఞాతుం యన్న లజ్జతి చాచరన్,
యేన తుష్యతి చాత్మాన్య తత్సత్త్వ గుణలక్షణమ్. 37

పని చేయబోవున్నప్పుడు, చేయునప్పుడు, చేసిన తరువాత సైతం సిగ్గుపడుట తమోగుణవంతుని లక్షణము. తానొకపని చేసి కీర్తి ప్రతిష్ఠలు సంపాదించుకొనవలెనని అట్లే ఆ ఆపని ఫలించకపోయినా నిరాశ చెందనివాడు రజోగుణసంపన్నుడు. సమస్తవిషయాలు తెలిసికోవలెనన్న భావన పని చేస్తున్నప్పుడు సిగ్గుపడకపోవుట తాను చేసిన పనివల్ల ఆత్మత్వస్థిని పొందుట అనేవి సత్వగుణునిలక్షణాలు.

తమసో లక్షణం కామో రజసస్త్యర్థ ఉచ్యతే,
సత్త్వస్య లక్షణం ధర్మః శ్రైష్ఠ్యమేషాం యథో త్తరమ్. 38

తమోగుణానికి కామబుద్ధి, రజోగుణానికి ధనసంపాదనతత్వం, సత్వగుణానికి ధర్మబుద్ధి కలిగి ఉండుట అనేవి ప్రధానలక్షణాలు.

యేన యాంస్తు గుణేనైషాం సంసారాన్ ప్రతివద్యతే,
తాన్ సమాసేన వక్ష్యామి సర్వస్యాస్య యథాక్రమమ్. 39

ఈ గుణాలవల్ల మానవుడు ఏవిగతులుపొందునో అవి అన్ని వివరించబడుతాయి.

దేవత్యం సాత్వికా యాంతి మనుష్యత్వం చ రాజసాః,
తిర్యక్త్వం తామసా నిత్యమిత్యేషా త్రివిధా గతిః. 40

సాత్వికగుణసంపన్నులు దేవత్యమును పొందగా రాజసగుణసంపన్నులు మానవులైపుట్టారు. తమోగుణసంపన్నులు తిర్యగ్జన్మ నొందెదరు. ఇది త్రివిధజన్మ ప్రాప్తి లక్షణం.

త్రివిధా త్రివిధైషాం తు విజ్ఞేయా గౌఢికీ గతిః,
అధమా మధ్యమాగ్ర్యా చ కర్మవిద్యా విశేషతః. 41

సత్వాదిగుణాలవల్ల కలుగు జన్మలగురించి చెప్పబడ్డా, అవి దేశకాలభేదాన్ను నుసరించి అధమ, మధ్యమ ఉత్తమభేదములతో మరల మూడువిధములుగా ఉన్నవి.

స్థావరాః క్రిమికీటాశ్చ మత్స్యాస్సర్పాస్సకచ్చపాః,

పశవశ్చ మృగాశ్చైవ జఘన్యా తామసీ గతిః.42

హస్తినశ్చ తురంగాశ్చ శూద్రా మ్లేచ్ఛాశ్చ గర్హితాః,

సింహా వ్యాఘ్రా వరాహాశ్చ మధ్యమా తామసీ గతిః.43

చారణాశ్చ సుపర్ణాశ్చ పురుషాశ్చైవ దాంభికాః,

రక్షాంసి చ పిశాచాశ్చ తామసీమాత్రమా గతిః.44

చెట్లు, గుట్లలు మొదలైన స్థావరాలు, క్రిమికీటకాలు, చేపలు. పాములు. తాబేళ్ళు పశువులు, మృగాలు ఇవన్నీ తామసగుణం వల్ల కలిగిన నీచజన్మలు, ఏనుగులు. గుఱ్ఱాలు, శూద్రులు, మ్లేచ్ఛులు. సింహాలు, వ్యాఘ్రాలు, పందులు ఇవన్నీ తామసగుణం వల్ల కలిగే మధ్యమజన్మలు. నటులు మొదలైనవారు, పక్షులు, అడంబరంగా తిరిగే మానవులు, రాక్షసులు, పిశాచులు వీరంతా తామసగుణంవల్ల కలిగే ఉత్తమ జన్మలు.

ఝల్లా మల్లా నటాశ్చైవ పురుషాశ్చస్త్రవృత్తయః,

ద్యూతపాన ప్రసక్తాశ్చ జఘన్యారాజసీ గతిః.45

రాజానః క్షత్రియాశ్చైవ రాజ్ఞాం చైవ పురోహితాః,

వాదయుద్ధ ప్రధానాశ్చ మధ్యమా రాజసీ గతిః.46

గంధర్వా గుహ్యకా యక్షా విబుధానుచరాశ్చ యే,

తథైవాప్సరసస్సర్వా రాజసీమాత్రమా గతిః.47

కఱ్ఱసాము చేసేరుట్లులు, బాహుయుద్ధం చేసే మల్లులు, నటులు, శస్త్రములచే జీవించుసైనికులు, జూదరులు, తాగుబోతులు వీరంతా రాజసులలో అధమజన్మలు. రాజ్యం చేసే రాజులు, క్షత్రియవంశంలో పుట్టినవారు, రాజసులలో మధ్యములు. అట్లే గంధర్వులు, గుహ్యకులు, యక్షులు, దేవతలకు అనుచరులైన విద్యాధరులు, అప్సరసలు, వీరంతా రాజసులలో ఉత్తములు.

తాపసా యతయో విప్రాయే చ వైమానికా గణాః,

నక్షత్రాణి చ దైత్యాశ్చ ప్రథమా సాత్త్వికీ గతిః.48

యజ్ఞాన ఋషయో దేవా వేదా జ్యోతింషి వత్సరాః,

పితరశ్చైవ సాధ్యాశ్చ ద్యౌతీయా సాత్త్వికీ గతిః.49

బ్రహ్మ విశ్వస్సజో ధర్మో మహానవ్యక్తమేవ చ,

ఉత్తమాం సాత్త్వికీమేతాం గతిమాహుర్యనీషిణః.50

తపస్సులు. సన్యాసులు, వేదవేత్తలైన బ్రాహ్మణులు, విమానాలలో తిరిగే కొందరు దేవతలు, నక్షత్రాలు. దైత్యులు వీరంతా సాత్త్వికగుణసంపన్నులలో తక్కువవారు. యాగం చేసే స్వభావం కలవారు, ఋషులు. దేవతలు, సాధులు వీరంతా సాత్త్వికులలో

మనుస్మృతి

మధ్యములు, బ్రహ్మదేవుడు, మహాత్ము, అవ్యక్తం ఇవి అన్ని సత్వగుణ సంపన్నులలో ఉత్తమ శ్రేణికి సంబంధించినవి.

ఏష సర్వస్యముద్దిష్ట స్త్రిప్రకారస్య కర్మణః,
త్రివిధస్త్రివిధః కృత్స్నః సంసారస్సార్వభౌతికః.51

ఇంతవరకు సత్వరజస్తమోగుణములవలన చేయుకర్మలవలన పుట్టు ఉత్తమ, మధ్యమాధమములను మూడుభేదములతోనుండు ప్రాణివర్గాన్నంతా వివరించడం జరిగింది.

ఇంద్రియాణాం ప్రసంగేన ధర్మస్యాసేవనేన చ,
పాపాన్ సంయాంతి సంసారమవిద్యాంసో నరాధమాః.52

మూడులైన మానవులు ఇంద్రియాలకు వశమగుటవల్ల ధర్మాన్ని అనుష్ఠించ నందువల్ల పాపఫలితాన్ననుభవిస్తున్నారు.

యాం యాం యోనిం తు జీవో యం యేన యేనేహ కర్మణా,
క్రమశో యాతి లోకే2 స్మిం ప్రతత్సర్వం నిబోధత.53

తాము చేసే ఆయా కర్మలవల్ల పుట్టే జన్మలగురించి ప్రస్తుతం వివరించ బడుతుంది.

బహూన్ వర్షగణాన్ ఘోరాన్సరకాన్ ప్రాప్య తత్రయాతే,
సంసారాన్ ప్రతివద్యంతే మహాపాతకీనస్త్రిమాన్.54

బ్రహ్మహత్యాదిమహాపాపాలను చాల కాలమనుభవించినా ఆపాపానుభవం ఇంకామిగిలి ఉన్నందువల్ల ఆ మహాపాతకులు ఈ జన్మలనెత్తుచున్నారు.

శ్వసూకరఖరోష్ఠాణాం గోజావిమృగపక్షిణామ్,
చండాలపుల్కసానాం చ బ్రహ్మహో యోనిమృచ్ఛతి.55

బ్రహ్మహత్యచేసినవాడు తాననుభవింపవలసిన నరకాది పాపఫలాన్ని అనుభవించి ఇంకా మిగిలి ఉన్నందువల్ల కుక్క, గొట్టె, మృగము, పక్షి, చండాలురు, పుల్కసులువీరి జన్మలెత్తుచున్నాడు.

క్రిమికీటవతంగానాం విద్యుజాం చైవ పక్షిణామ్,
హింస్రాణాం చైవ సత్త్వానాం సురాపో బ్రాహ్మణో వ్రజేత్.56

సురాపానం చేసిన బ్రాహ్మణుడు క్రిమి కీటకములు, మిడుతలు, మలాన్ని తినే జంతువులు, పక్షులు, క్రూరమృగాలు వీటియొక్క జన్మనెత్తుచున్నాడు.

లూతాహిసరటానాం చ తిరశ్శాం చాంబుచారిణామ్,
హింస్రానాం చ పిశాచానాం స్తేనో విప్రస్సహస్రశః.57

బంగారమునెత్తుకొనిపోయిన బ్రాహ్మణుడు సాలీడు, పాము, తొండ, నీటి పక్షులు, హింసించేస్వభావం కల మృగాలు, పిశాచాల జన్మనెత్తుచున్నాడు.

తృణగుల్మలతానాం చ క్రవ్యాదాం దంష్ట్రజామపి,

క్రూరకర్మకృతాం వైవ శతశో గురుతల్పగః. 58

గురుభార్యను పొందినవాడు గడ్డి, పొదలు, తీగలు, పచ్చిమాంసం తినే గద్దలు, కోరలున్న సింహం ఇతరుల చంపే పులులు మొదలైనజంతువులుగా పుట్టుచున్నాడు.

హింసా భవంతి క్రవ్యాదాః క్రిమయో భక్ష్యభక్షిణః,

పరస్పరాదినః స్తేనాః ప్రేతాంత్యస్త్రీనిషేవిణః. 59

ఇతరప్రాణులను వధించువారు పచ్చిమాంసం దినే పిల్లులు, రాక్షసులౌతారు. లేక తినదగని దానిని తినే క్రిములైజన్మనెత్తుతారు. ఇంకా ఒకరి మాంసాన్ని ఒకడు తినే వారుగా చోరులుగా, చండాలాదిస్త్రీలతో పోయేజాతులలో పుట్టుతారు.

సంయోగం పతితైర్గత్యా పరస్యైవ చ యోషితమ్,

అపహృత్య చ విప్రస్యం భవతి బ్రహ్మరాక్షసః. 60

పతితులతో స్నేహం చేసేవాడు, పరస్త్రీవ్యామోహం కలవాడు, బ్రాహ్మణుని ధనాన్ని అపహరించేవాడు. వీరందరు బ్రహ్మరాక్షసులై పుట్టుతారు.

మణిముక్తాద్రవాణాని హృత్యా లోభేన మానవః,

వివిధాని చ రత్నాని జాయతే హేమకర్తృమ. 61

అత్యాశతో ఇతరుల ఇంట్లో రత్నాలు, ముత్యాలు, పగడాలు. మొదలైనవాటిని దొంగతనం చేసిన మానవుడు తరువాతి జన్మలో బంగారుపని చేయువాడై పుట్టాడు.

ధాన్యం హృత్యా భవత్యాఖుః కాంస్యం హంసో జలం ప్లవః,

మధు దంశః పయః కాకో రసం శ్యా నకులో ఘృతమ్. 62

మాంసం గృధ్రో వపాం మధ్యసైలం తైలవకః ఖగః,

చీరివాకస్తు లవణం బలాకా శకునిర్దధి. 63

కేశేయం తిత్తిరిర్కృత్యా కైమం హృత్యా తు దధ్దురః,

కార్వానతాంతవం క్రౌంచో గోధా గాం వాగ్గుదో గుడమ్. 64

చుచుందరిఘృఖాన్ గంధాన్ పత్రశాకం తు బర్హిణః,

శ్యావిత్పుతాన్నం వివిధమకృతాన్నం తు శల్యకః. 65

ఇతరుల ధాన్యాన్ని అపహరించినవాడు ఎలుకగా పుట్టుతాడు. కంచును దొంగిలిస్తే హంసగా నీటిని దొంగిలించి బెగ్గురు పక్షిగా, తేనెను దొంగిలించి ఈగగా, పాలను దొంగిలించి కాకిగా, చెరు కుమొదలైనరసవస్తువులనపహరించి కుక్కగా, నేయిని ఎత్తుకొని పోయిముంగినగా జన్మనెత్తుతాడు, మాంసమును దొంగిలించినవాడు గడ్డగా, వపనుదొంగిలిస్తే నీటికాకిగా నూనెను దొంగిలించి గబ్బిలంగా ఉప్పుదొంగిలించి చీరివాకంగా పెరుగు ఎత్తుకొని పోయి కొంగగా జన్మనెత్తుచున్నాడు పట్టు బట్టనపహరించి తిత్తిరి పక్షిగా, నారబట్టనెత్తుకొని పోయి, కప్పుగా దూదిబట్టనపహరించినవాడు క్రౌంచపక్షిగా, అవునెత్తుకొని పోయి ఉడుముగా, బెల్లాన్ని దొంగతనం చేసి వాగ్గువదమనే పక్షిగా పుట్టున్నాడు.

సుగంధద్రవ్యాలనవహరించినవాడు చుండెలుకగా, ఆకుకూరలను దొంగతనం చేసినవాడు నెమలిగా, వండిన అన్నాన్ని ఎత్తుకొనిపోయినవాడు ముండ్లపందిగా జన్మనెత్తుతున్నాడు.

బకో భవతి పృథ్వాగ్నిం గృహకారీ హ్యవస్కరమ్,
రక్షాని పృథ్వా వాసాంసి జాయతే జీవజీవకః 66

వృకో మృగేభం వ్యాఘ్రో శ్వం ఫలమూలం తు మర్కటః,
స్త్రీమృక్షః స్తోకకో వారి యానాన్యుష్ఠః పశూనజః. 67

అగ్నిని అపహరించినవాడు కొంగగా, చెట్టు, రోకలి మొదలైన గృహోపకారణాల నవహరించి పేడ పురుగుగా, ఎఱ్ఱని బట్టలు దొంగతనం చేసి వెన్నెల పురుగుగా పుట్టున్నాడు. జింకను, ఏనుగును దొంగిలించి తోడేలుగా గుఱ్ఱాన్ని దొంగిలించి పులిగా వండ్లు కాయలవహరించి కోతిగా, స్త్రీని దొంగిలించి ఎలుగుబంటిగా, నీటిని అపహరించి చాతకపక్షిగా, బండ్లుమొదలైనవానిని దొంగిలించి ఒంటెగా ఇతరమైన పశువులనవహరించి మేకగా పుట్టుచున్నాడు.

యద్యా తద్యా పరద్రవ్య మవపృత్య బలాన్మరః,
అవశ్యం యాతి తిర్యక్యం జగ్ధ్యై చైవాహతం హవిః. 68

ఇతరుల ద్రవ్యాన్ని బలవంతంగా అపహరించి లేక హోమానికి సిద్ధమై యున్న పురోడాశాన్ని బలవంతంగా ఎత్తుకొనిపోయి తిన్నచో తప్పక మృగమై పుట్టును.

స్త్రియోఽప్యేతేన కల్పేన కల్పేన పృథ్వా దోషమవాప్నుయూః,
ఏతేషామేవ జంతూనాం భార్యాత్వముపయాంతి తాః. 69

స్త్రీలు కూడ ఇదే విధంగా ఇతరుల ధనాన్ని అపహరిస్తే స్త్రీమృగాలుగా జన్మనెత్తుతారు.

స్యేభ్య స్సేభ్యస్తు కర్మభ్యఃప్యతా వర్ణా హ్యనాపది,
పాపాన్ సంస్పృత్య సంసారాన్ ప్రేష్యతాం యాంతి శత్రుమ .70

బ్రాహ్మణాది చాతుర్వర్ణములవారు తమకు శక్తియున్నా తమనిర్దిష్ట ధర్మాలను వదిలివేస్తే పాపంపొంది జన్మాంతంలో శత్రువులకు దాసులగుచున్నారు.

వాంతాశ్యల్కముఖః ప్రేతో విప్రో ధర్మాత్స్యకామ్యుతః,
అమేధ్యకుఃపాశీ చ క్షత్రియః కటపూతనః. 71

మైత్రాక్షజ్యోతికః ప్రేతో వైశ్యో భవతి పూయభుక్,
చైలాశకశ్చ భవతి శూద్రో ధర్మాత్స్యకామ్యుతః. 72

బ్రాహ్మణుడు స్వతః కర్మభ్రష్టుడైతే వాంతి చేసికొన్న అన్నాన్ని తింటూ జ్వాలా ముఖుడనే ప్రేతగా జన్మిస్తాడు. క్షత్రియుడు స్వకర్మభ్రష్టుడైతే పురీషశవాలను తినే కటపూతనుడనే ప్రేతగా పుట్టుతాడు వైశ్యుడు. తనకర్మ భ్రష్టుడైతే మైత్రాక్షజ్యోతి అనే చీమును భుజించే ప్రేతగా పుట్టాడు. శూద్రుడు చీరపేలను భక్షించే చైలాశకమనే ప్రేతగా పుట్టాడు.

ద్వైతశాస్త్రము

యథాయథా నిషేవంతే విషయాన్ విషయాత్మకాః,

తథా తథా కుశలతా తేషాం తేమాపజాయతే .73

తేఽభ్యాసాత్కర్మణాం తేషాం పాపానామల్పబుద్ధయః,

సంప్రాప్నువంతి దుఃఖాని తాను తాస్మిహ యోనిమ.74

తామిస్రాదిమ చోగ్రేమనరకేషు వివర్తనమ్,

అసివత్రవనాదీని బంధనచ్ఛేదనాని చ.75

వివిధాశ్రయ సంపీడాః కాకోలూకైశ్చ భక్షణమ్,

కరంభపాలుకాతాపాన్ కుంభీపాకాంశ్చ దారుణాన్.76

సంభవాంశ్చ వియోనీమ దుఃఖప్రాయాను నిత్యశః,

శీతాతపాభిఘాతాంశ్చ వివిధాని భయాని చ.77

శబ్దాది విషయాలను సేవించుచున్నకొద్ది ఆయావిషయాలయందు ప్రావీణ్యమః కలుగుచుండును. మూఢబుద్ధులైనవారు ఆయాపాపకర్మలనునుష్ఠిస్తూ ఆయ పాపఫలితంగా ఆయా జాతులలో పుట్టుచున్నారు. వారు తామిస్రాది ఘోరనరకాలన అసివత్రవనం ఛేదనం, మేదనం వంటి బాధలను అనుభవిస్తారు. ఇంకా అనేకవిధాలై బాధలను, కాకులు, గూబలు తినుట కాలిన ఇసుకలో మాడుట కుంభీపాకంమొదలై ఘోరనరకాలెన్నో అనుభవింతురు, ఇంకా ఇతర జాతుల్లో పుట్టుట చలి, వాన, ఎం మొదలగు వానియందుండుట మొదలైన బాధలనుభవిస్తారు.

అనకృద్ధర్మవాసేషు వాసం జన్మ చ దారుణమ్,

బంధనాని చ కాష్టాని పరప్రేష్యత్వమేవ చ .78

బంధుప్రియవియోగాంశ్చ సంవాకం చైవ దుర్జనైః,

ద్రవ్యార్జనం చ నాశం చ మిత్రామిత్రస్య చార్జనమ్ .79

జరాం చైవాప్రతీకారాం వ్యాధిభిశ్చపవీడనమ్,

క్షేణాంశ్చ వివిధాంస్తాంస్తా స్మృత్యుమేవ చ దుర్జయమ్ .80

మరియు మాటిమాటికి గర్భవాసం చేయుట, జన్మరూపమైన దారుణమై దుఃఖాన్ని అనుభవించుట, పుట్టిన తరువాత సంకెళ్ళు మొదలైన వానితో కట్టబడు ఇతరులకు దాసులై యుండుట, మొదలైన కష్టాలనన్నీ అనుభవిస్తారు. బంధు మిత్ర ఎడబాటు, దుర్జనులతో సహవాసం, ధనం సంపాదించుట, దాన్ని నష్టపోవుట, శత్రువు మిత్రులను సంపాదించుకొనుట మొదలైన కష్ట కార్యాలు చేస్తారు. తిరుగులే మునలితనాన్ని, రోగాల బాధను, అనేక విధాలైన బాధలు, జయింపరాని మృత్యువు సైతం పొందుతారు.

యాద్యశేన తు భావేన యద్యత్కర్మ నిషేవతే,

తాద్యశేన శరీరేణ తత్తత్ఫలముపాశ్నుతే . 81

ఎటువంటి భావనతో కర్మ చేస్తామో, ఆ కర్మఫలంగా అటువంటి శరీర లభిస్తుంది.

మనుస్మృతి

ఏష సర్వస్సముద్భిష్టః కర్మణాం వః ఫలోదయః,
నైశ్శ్రేయసకరం కర్మ విప్రస్యేమం నిబోధత . 82

ఇంతవరకు ఆయాకర్మల యొక్క దుష్ఫలితాల గురించి వివరించబడింది. ఇక బ్రాహ్మణునికి మోక్షాన్ని కలిగించే కర్మల గురించి వివరించబడుతుంది.

వేదాభ్యాసస్తపో జ్ఞాన మింద్రియాణాం చ సంయమః,
అహింసా గురు సేవా చ నిశ్శ్రేయసకరం పరమ్ .83

సర్వేషామపి చేతేషాం శుభానామిహ కర్మణామ్,
కించిచ్ఛ్రేయస్కరతరం కర్మోత్తమం పురుషం ప్రతి .84

సర్వేషామపి చైతేషామాత్మజ్ఞానం పరం స్మృతమ్,
తద్భ్యగ్భ్యం సర్వవిద్యానాం ప్రాప్యతేహ్యమృతం తతః .85

షణ్ణమేషాం తు సర్వేషాం కర్మణాం ప్రేత్య చేహ చ,
శ్రేయస్కరతరం జ్ఞేయం సర్వదా కర్మ వైదికమ్.86

వైదికేకర్మయోగే తు సర్వాజ్యేతాన్యశేషతః,
అంతర్భవంతి క్రమశస్తస్మింస్తస్మిన్ క్రియావిధౌ . 87

ప్రతి దినం వేదములనభ్యసించుట, వాటి అర్థాన్ని తెలిసికొనుట, తపస్సు, బ్రహ్మజ్ఞానం, ఇంద్రియములనణచుట, అహింస, పెద్దలను సేవించుట మొదలైనవి బ్రాహ్మణునకు మోక్షాన్ని కలిగిస్తాయి. పైన చెప్పిన వేదాధ్యయనాది కర్మలలో మిక్కిలి శ్రేష్ఠమైన కర్మ ఆత్మజ్ఞానము. దాని వలన బ్రాహ్మణుడు మోక్షము సంపాదించుకొనగలుగును. అట్లే పై ఆరు కర్మలలో ఆత్మజ్ఞానరూపమైన వైదిక కర్మ సర్వశ్రేష్ఠం. కావున బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని తప్పక సంపాదించాలి. పరమాత్మోపాసనమనే వైదిక కర్మయందు పైన చెప్పిన కర్మలన్నీ ఆయా క్రియా విధులందు వీలైనమగుచున్నవి. కావున బ్రహ్మజ్ఞాన సంపాదనమే సర్వశ్రేష్ఠము.

సుఖాభ్యుదయికం చైవ నైశ్శ్రేయసికమేవ చ,
ప్రవృత్తం చ నివృత్తం చ ద్వివిధం కర్మ వైదికమ్. 88

ఇహ చాముత్ర వా కామ్యం ప్రవృత్తం కర్మ కీర్త్యతే,
నిష్కామం జ్ఞానపూర్వం తు నివృత్తముపదిశ్యతే.89

ప్రవృత్తం కర్మ సంసేవ్య దేవానామేతి సామ్యతామ్,
నివృత్తం సేవమానస్తు భూతాన్యత్యేతి పంచ వై .90

ఈ ప్రతి కర్మ స్వర్గాది సుఖములను కలిగించు జన్మప్రాప్తికి కారణమైన ప్రవృత్తి కర్మగా సంసారనివృత్తి హేతువైన నివృత్తి కర్మగా రెండు విధములుగా ప్రసిద్ధి చెందినది. ఈ లోకంలో వరలోకంలోను కోరికలను తీర్చునది ప్రవృత్తికర్మ, నిష్కామమైనది, జ్ఞానపూర్వమైనది అగు కర్మ నివృత్తి కర్మ. ప్రవృత్తికర్మను చక్కగా నిర్వర్తించినచో దేవలోకాన్ని పొందవచ్చు. అట్లే నివృత్తికర్మను ఎల్లప్పుడు అభ్యసించి పంచభూతాత్మమైన సంసారాన్ని దాటి మోక్షమును పొందుచున్నాడు.

ద్వాదశాధ్యాయం

సర్వభూతేషు చాత్మానం సర్వభూతాని చాత్మని,
సమం పశ్యన్నాత్మయాజీ స్వారాజ్య మధిగచ్ఛతి. 91

అత్మజ్ఞానం కలవాడు సమస్త భూతములందు తనను, అట్లే తనయందు సమస్త భూతాలను దర్శిస్తూ మోక్ష సామ్రాజ్యమును దర్శించగలడు.

యథోక్తాన్యపి కర్మాణి పరిహాయ ద్విజోత్తమః,
అత్మజ్ఞానే శమే చ స్వాద్వేదాభ్యాసే చ యత్నవాన్ .92

మోక్షాన్ని అర్థించేవాడు పైన పేర్కొన్న కర్మలలో అన్నీ వదిలి పెట్టినా బ్రహ్మజ్ఞానము, ఇంద్రియ జయం, వేదపారాయణమను మూడిటిని మాత్రం తప్పక ఆచరిస్తూ ఉండాలి.

ఏతద్ధి జన్మ సాఫల్యం బ్రాహ్మణస్య విశేషతః,
ప్రాప్తైతత్పుత్రకృత్యో హి ద్విజో భవతి నాన్యథా .93

ద్విజుడైనవాడు ప్రధానంగా బ్రాహ్మణుడు పై అత్మజ్ఞాన వేదాభ్యాసాదులచే తన జన్మను సఫలం చేసికోవాలి. మిగిలిన ఏ కర్మలాచరించినను ద్విజ జన్మసార్థకం కాజాలదు.

పితృదేవమనుష్యాణాం వేదశ్శక్తుస్సనాతనమ్,
అశక్యం చాప్రమేయం చ వేదశాస్త్రమితిస్థితిః .94

పితరులకు దేవతలకు మనుష్యులకు వేదమే కన్ను వంటిది. ప్రమాణమైనది. అది అపౌరుషేయం కావున ఇతరులెవ్వరు రచింపవీలు లేనిది. మీమాంసాది శాస్త్రములన్యాయాలతో సంబంధం లేనిది కావున అప్రమేయమైనది.

యా వేదబాహ్యః శ్రుతయో యాశ్చ యాశ్చ కుదృష్టయః,
సర్వాస్తా నిషులాః ప్రేత్య తమోనిష్ఠా హి తాః స్పృతాః .95
ఉత్పద్యంతే వ్యవంతే చ యాన్యతోఽన్యాని కాని చిత్,
తాన్యర్హక్కాలికతయా నిషులాన్యన్మతాని చ .96

వేదబాహ్యులైన ఆధునిక శాస్త్రాలు, వేదాన్ని నిందించే దృష్టితో చూడబడే శాస్త్రాలు ఇవి అన్నీ వ్యర్థమైనవే. వేద బాహ్యులైన శాస్త్రాలు కొత్త కొత్తవి పుట్టుకొస్తున్నాయి. గిట్టుతున్నాయి. ఇవన్నీ ఆధునికమైనవి కావున ప్రయోజనం లేనివి.

చాతుర్వర్ణ్యం శ్రయో లోకాశ్చత్వారశ్రమాః పృథక్,
భూతం భవద్భవిష్యచ్చ సర్వం వేదాశ్రసిద్ధ్యతి .97

శబ్దః స్మర్యశ్చ రూపశ్చ రసో గంధశ్చ పంచమః,
వేదాదేవ ప్రసూయంతే ప్రసూతిగుణకర్మతః.98

విభర్తి సర్వభూతాని వేదశాస్త్రం సనాతనమ్,
తస్మాదేతత్పరం మన్యే యజ్ఞంతోరన్య సాధనమ్ .99

సైనాపత్యం చ రాజ్యం చ దండనేతృత్యమేవ చ,
సర్వలోకాధిపత్యం చ వేదశాస్త్రవిదగ్ధ తి .100

మనుస్మృతి

యథా జాతబలో వహ్నిర్దహత్యాద్రానపి ద్రుమాన్,

తథా దహతి వేదజ్ఞః కర్మజం దోషమాత్మనః .101

వేదశాస్త్రార్థతత్వజ్ఞో యత్ర తత్రాశ్రమే వసన్,

ఇహైవ లోకే తిష్ఠన్ స బ్రహ్మభూయాయకల్పతే.102

బ్రాహ్మణాది చతుర్వర్ణాలు, భూరాది లోకాలు, బ్రహ్మచర్యాశ్రమాది నాలుగు ఆశ్రమాలు, వర్తమాన, భూత, భవిష్యత్కాలాలనే మూడు కాలాలు ఇవన్నీ వేదంలో ప్రసిద్ధి చెందినాయి. శబ్ద స్పర్శ రూప రసగంధములనే పంచగుణాలు వేదంలోనే కన్పిస్తున్నాయి. సమస్త జీవులు కూడ వేదాన్నే సనాతన శాస్త్రంగా భావిస్తున్నారు. అందువల్ల వేదశాస్త్రం పురుషునికి గొప్ప పురుషార్థసాధకంగా కనిపిస్తున్నది. సేనావతి పదవి, రాజ్యము, దండనాయకత్వము, సర్వలోకాధిపత్యం ఇవన్నీ వేదరూప శాస్త్రం తెలిసిన వానికి అబ్బుతాయి. బాగా మండుతున్న అగ్ని పచ్చి కట్టలను సైతం కాల్చుచున్నట్లే వేదవేదార్థములు తెలిసినవాడు తన కర్మదోషాలను పోగొట్టుకొనును. వేదవేదార్థాలు తెలిసినవాడు ఏ ఆశ్రమంలో ఉన్నా, ఈ లోకంలోనే ఉన్నా మోక్షార్హుడై యున్నాడు.

అజ్ఞేభ్యో గ్రంధినః శ్రేష్ఠా గ్రంధిభ్యో ధారిణో వరాః,

ధారిభ్యోజ్ఞానినః శ్రేష్ఠా జ్ఞానిభ్యో వ్యవసాయినః .103

తపో విద్యా చ విప్రస్య నిఃశ్రేయసకరం పరమ్,

తపసా కిల్బిషం హన్తి విద్యాయాఽమృతమశ్నుతే .104

వేదం గురించి ఏ మాత్రం తెలియని వారికంటే ఇంట్లో వేదగ్రంథాలున్నవారు శ్రేష్ఠులు, వేద గ్రంథాలున్న వారికంటే వేదాన్ని అభ్యసించేవారు శ్రేష్ఠులు. వారికంటేను వేదవేదార్థజ్ఞానం కలవారు చాలా గొప్పవారు. బ్రాహ్మణునకు బ్రహ్మజ్ఞానం, తపస్సు ఈ రెండూ మిక్కిలి మేలు చేస్తాయి. తపస్సు చేస్తే చేసిన పాపాలన్నీ తొలగిపోతాయి. బ్రహ్మజ్ఞానం మోక్షాన్ని కలిగిస్తుంది. అందువల్ల బ్రహ్మజ్ఞానం చాలా గొప్పది.

ప్రత్యక్షం వాసుమానం చ శాస్త్రం చ వివిధాగమమ్,

త్రయం సువిదితం కార్యం ధర్మశుద్ధిమభీషుతా.105

ఆర్షం ధర్మోపదేశం చ వేదశాస్త్రాఽవిరోధినా,

యస్తర్మేజ్ఞానుసంధత్తే స ధర్మం వేద నేతరః .106

ధర్మశాస్త్రం యొక్క వాస్తవజ్ఞానాన్ని తెలుసుకో దలచినవాడు, ప్రత్యక్షానుమాన ప్రమాణాలను, ధర్మసాధనాలైన వివిధ శాస్త్రాలను, అనేక ఆగమ శాస్త్రాలను చక్కగా తెలిసియుండవలెను. ఋషి దృష్టమైన వేదాన్ని, వేదానికి ఆధారాలైన స్మృత్యాది గ్రంథాలను వేదశాస్త్ర విరోధం లేని మీమాంసాస్థాయాలతో తెలిసికొన్నవాడే ధర్మశాస్త్రం తెలిసినవాడు.

నైశ్రేయసమిదం కర్మ యథోదితమశేషతః,

మానవస్యాస్య శాస్త్రస్య రహస్యముపదిశ్యతే .107

ఇంతవరకు మోక్షసాధనమైన కర్మజాతమంతా ఎరిగించబడింది. ఇక ఈ మానవ ధర్మశాస్త్రము యొక్క రహస్య విషయాలు వివరింపబడ్డాయి.

ద్యాదశాధ్యాయం

అనామ్నాతేషు ధర్మేషు కథం స్యాదితి చేద్యవేత్,

యం శిష్టా బ్రాహ్మణా బ్రూయుస్స ధర్మస్యాదశంకితః. 108

త మానవ ధర్మశాస్త్రంలో చెప్పబడని ధర్మాలను శిష్టులైన బ్రాహ్మణులనడిగి తెలిసికోవాలి.

ధర్మేణాధిగతో యోస్తు వేదస్సపరిబృంహణః,

తే శిష్టా బ్రాహ్మణా జ్ఞేయాః శ్రుతివ్రత్యక్షహేతవః.109

దశావరా వా పరిషద్యం ధర్మం పరికల్పయేత్,

త్ర్యవరా వాపి వృత్రస్థా తం ధర్మం న విచాలయేత్.110

వేదములను శిక్షా వ్యాకరణాద్యంగములు, మీమాంసా, ధర్మశాస్త్ర పురాణాదులతో కలిపి చక్కగా అధ్యయనము చేసినవారే శిష్టులు. వారు వేదములను వేదార్థములను చక్కగా తెలిసినవారు. చాలామంది పండితులు కలిసి ధర్మ నిర్ణయం చేయుటకు వీలు లేకపోతే పదిమంది లేక ముగ్గురున్న పండిత సభ ఏ ధర్మాన్ని నిర్ణయిస్తుందో దాన్ని సంశయించక శిరసా వహించాలి.

త్రైవిద్యో హేతుక స్తర్కీ నైరుక్తో ధర్మపాతకః,

త్రయశ్చాశ్రమిణః పూర్వే పరిషత్స్వాధ్యశావరా .111

ఋగ్వేదవిద్యజుర్విశ్వా సామవేదవిదేవ చ,

త్ర్యవరా పరిషద్ జ్ఞేయా ధర్మసంశయనిర్ణయే .112

ఏకోఽపి వేదవిధర్మం యం వ్యవస్యేద్ధ్యజోత్తమః,

స విజ్ఞేయః పరో ధర్మోనాజ్ఞానాముదితోయుతైః .113

పదిమంది ఉండు పండిత సభలో వేదాలకు సంబంధించిన మూడు శాఖలనధ్యయనం చేసినవారు ముగ్గురు శృతి స్మృతి విరుద్ధం కాని న్యాయ శాస్త్రాన్ని అధ్యయనం చేసినవాడు, మీమాంసా రూపమైన తర్క శాస్త్రం చదివినవాడు, నిరుక్తమును తెలిసినవాడు, ధర్మశాస్త్రములు చదివినవాడు, బ్రహ్మచారి, గృహస్థు, వానప్రస్థు అను మూడు ఆశ్రమముల వారు ఉండవలెను. ముగ్గురుండు పండిత పరిషత్తులో ఋగ్వేదము, యజుర్వేదము, సామవేదము అను మూడు వేదాలను వాటి అర్థమును తెలిసికొన్న ముగ్గురు పండితులుండవలెను. పండిత పరిషత్తులో ముగ్గురు సభ్యులు సైతం లేకపోతే వేదమునధ్యయనం చేసి వేదార్థాన్ని చక్కగా తెలిసిన బ్రాహ్మణోత్తముడొక్కడైనను ధర్మ విచారము చేయవచ్చును. వేద, వేదార్థ తత్వజ్ఞులు కానివారు పదివేల మంది ఉన్నా వారు నిర్ణయించిన ధర్మం గ్రాహ్యం కానేరదు.

అవ్రతానామమంత్రాణాం జాతిమాత్రోపజీవినామ్,

సహస్రశస్సమేతానాం పరిషత్త్వం న విద్యతే .114

యం వదంతి తమోభూతా మూర్ఖా ధర్మమతద్విదః,

తత్సాపం శతథా భూత్యా తద్యత్ప్రాననుగచ్ఛతి .115

బ్రహ్మచర్య వ్రతం లేక, గాయత్రీమంత్ర జపానుష్ఠానం లేక జాతిపై మాత్రం జీవించేవారు వేలమంది ఉన్నా వారు ధర్మ పరిషత్తులో సభ్యులు కాజాలరు. తమో గుణంతో నున్న మూర్ఖులు ధర్మమేమి తెలియక ప్రాయశ్చిత్తాది విషయాలను చెప్పితే ఆ పాపం నూరింతలై ఆ పరిషత్ సభ్యులనందరిని బాధిస్తుంది.

ఏతద్వోఽభిహితం సర్వం నిశ్చేయసకరం పరమ్,
అస్మాదప్రచ్యుతో విప్రః ప్రాప్నోతి పరమాం గతిమ్ .116

ఇంతవరకు మోక్ష సాధకమైన ఉత్తమ ధర్మాధికమునంతయు మీకు తెలిపితిని. ఈ ధర్మాన్ని తప్పని బ్రాహ్మణుడు అపవర్గ రూపమైన మోక్షాన్ని తప్పక పొందును.

ఏవం స భగవాన్ దేవో లోకానాం హితకామ్యయా,
ధర్మస్య పరమం గుహ్యం మమేదం సర్వముక్తవాన్ .117

అని జ్ఞాన రూపుడైన మనువు లోకహితాన్ని కోరి ధర్మశాస్త్ర రహస్యాన్ని అంతా నాకు వివరించినాడు.

సర్వమాత్మని సంపశ్యేత్సచ్చాసచ్చ సమాహితః,
సర్వం హ్యేత్మని సంపశ్యన్నాధర్మే కురుతే మనః .118
ఆత్మైవ దేవతాస్సర్వాస్సర్వమాత్మస్యవస్థితమ్,
ఆత్మా హి జనయత్యేషాం కర్మయోగం శరీరిణామ్.119

సద్వస్తువు అసద్వస్తువు పరమాత్మ స్వరూపమైన తన యందే ఉన్నట్లు భావింపవలెను. అట్లే సమస్తము తనయందే ఉన్నట్లు భావించువాడు అధర్మ కార్యములనెప్పుడు చేయజాలడు. ఇంద్రాది దేవతలందరు తన ఆత్మయే. సర్వము పరమాత్మ స్వరూపుడగు తనయందే ఉన్నది. ఈ ఆత్మయే కర్మాను బంధమును కలిగించుచున్నది.

ఖం సన్నివేశయేత్తేషు చేష్టనస్సర్వనేఽనిలమ్,
పజ్ఞిదృష్ట్యోః పరం తేజఃస్నేహేఽపో గాం చ మూర్తిమ,120
మనసీందుం దిశః శ్రోత్రే క్రాంతే విష్ణుం బలే హరమ్,
వాచ్యగ్నిం మిత్రముత్సర్గే ప్రజనే చ ప్రజాపతిమ్ .121
ప్రశానితారం సర్వేషామజీయాంసమణోరపి,
రుక్మాభం స్యన్నధీగమ్యం విద్యాత్రం పురుషం పరమ్ .122

బ్రహ్మ ధ్యానము చేయునప్పుడు బాహ్యకాశమును శరీరాకాశమునందు లయము చేయవలెను. అట్లే బాహ్య వాయువును చేష్టా స్పర్శలకు కారణమైన శరీర వాయువున లయింప చేయవలెను. అగ్ని, సూర్యుల వెలుగును కడుపు, కండ్లలోని వెలుగున విలీనము చేయవలెను. బాహ్య జలమును దేహజలములలో, పృథివిని శరీరమున, చంద్రుని మనస్సులో, దిక్కులను శ్రోత్రేంద్రియమున, విష్ణువును పాదములందు, హరుని బలమున, అగ్నిని వాక్కులో, మిత్రుని పాయ్వింద్రియంలో, ప్రజాపతిని ఉపస్థేంద్రియమున విలీనము చేయవలెను. ఇట్లు ఆధ్యాత్మిక భూతాదులను స్వాత్మ యందు విలీనమైనట్లు భావించి

ద్వాదశాధ్యాయం

కర్మలనియతిఫలాన్ని ఇన్నూ అణువు కంటే అణువుగా, జ్ఞాన నేత్రంతో తెలియుటకు వీలైన, బంగారం వలె ప్రకాశించుచున్న పరమాత్మ స్వరూపాన్ని జ్ఞానంచే చూడగలగాలి.

ఏతమేకే వదంత్యగ్నిం మనుమన్యే ప్రజాపతిమ్,
ఇంద్రమేకే పరే ప్రాణమపరే బ్రహ్మ శాశ్వతమ్ .123

ఏష సర్వాణి భూతాని పంచభిర్వాప్య మూర్తిభిః,
జన్మవృద్ధిక్షయైర్నిత్యం సంసారయతి చక్రవత్ .124

ఏవం యస్సర్వభూతేషు పశ్యత్పాత్మానమాత్మనా,
స సర్వసమతామేత్య బ్రహ్మభ్యేతి పరం పదమ్ .125

ఆ పరమాత్మను కొందరగ్ని అని, మరి కొందరు మనువనే ప్రజాపతియని, ఇంక కొందరు ఇంద్రుడని, ప్రాణమని శాశ్వత స్వరూపుడైన పరబ్రహ్మ అని పిలుస్తున్నారు. ఆ పరమాత్మయే ప్రాణులను పృథివ్యాది పంచమహాభూతములచే వ్యాపించి ఆ ప్రాణులకు జన్మ వృద్ధి క్షయ రూపమైన ఈ సంసారాన్ని చక్రం వలె తిప్పుచున్నాడు. ఈ విధంగా సమస్త ప్రాణుల యందున్న ఆత్మను బ్రహ్మజ్ఞానం చేత వాడు బ్రహ్మ సాక్షాత్కారం వల్ల ఉత్తమ స్థానాన్ని పొందుతున్నాడు.

ఇత్యేతన్మానవం శాస్త్రం భృగుప్రోక్తం పరన్ ద్విజః,
భవత్పావరవాన్నిత్యం యథేష్టాం ప్రాప్నుయాధతిమ్ .126

భృగు మహర్షి చెప్పిన ఈ మనుధర్మ శాస్త్రాన్ని శ్రద్ధతో చదువుతున్న ద్విజుని! సదాచార సంపత్తి గలిగి చివరకు ఇష్ట లోకాలు కూడ కలుగుతాయి.

ఇతి మానవే ధర్మశాస్త్రే భృగుప్రోక్తాయాం సంహితాయాం ద్వాదశోఽధ్యాయః
భృగు మహర్షి చెప్పిన మానవ ధర్మ శాస్త్రమనే సంహితయందు పన్నెండవ అధ్యాయం సంపూర్ణం.

స్యన్తి.

